Cântecul maorilor

Continuarea frumoasei saga
În țara norului alb

SARAH LARK

SARAH LARK

Cântecul maorilor

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect. 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH LARK
Das Lied der Maori
copyright © Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln, 2008

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-413-9

MOȘTENITOAREA

QUEENSTOWN,
CANTERBURY PLAINS
1893

1

– Sunteți Mrs. O'Keefe?

William Martyn o privea încurcat pe fata delicată, cu păr roșu, care îi urase bun venit la recepția casei de oaspeți. Bărbații din tabăra căutătorilor de aur i-o zugrăviseră pe Helen O'Keefe drept o doamnă în vârstă, ca un fel de femeie-balaur care scuipa foc tot mai aprig pe măsură ce îmbătrânea. Se spunea că în hotelul lui Miss Helen domneau reguli severe. Că era interzis fumatul, ca și alcoolul, ba chiar și aducerea de musafiri de sex opus atâta timp cât nu era prezentat un certificat de căsătorie. Povestirile căutătorilor de aur te făceau să îți imaginezi mai curând o închisoare decât un hotel. Oricum, pe proprietatea lui Miss Helen nu existau purici și plosnițe și chiar puteai folosi o baie.

Ultimul atu îl convinsese pe William definitiv să treacă peste toate avertismentele primite de la cunoștințele lui. După trei zile petrecute pe teritoriul vechii ferme de creștere a oilor, unde își găsiseră adăpost căutătorii de aur, era dispus să facă orice pentru a scăpa de insectele parazite de acolo. Era gata să suporte și „balaurul" Helen O'Keefe.

Dar acum nu îl întâmpina în niciun caz un balaur, ci această făptură cu ochi verzi, deosebit de drăguță, al cărei chip era încadrat de un păr cârlionțat, rebel și roșu-auriu. Ce mai, era cea mai plăcută priveliște de când William coborâse de pe corabie la Dunedin, în Noua Zeelandă. Buna lui dispoziție, care de săptămâni înregistra valori minime, îi reveni pe dată.

Fata râse.

– Nu, eu sunt Elaine O'Keefe. Helen este bunica mea.

William zâmbi. Știa că astfel făcea impresie. În Irlanda, pe fețele fetelor apărea totdeauna o mină mai deosebită atunci când îi vedeau privirea glumeață a ochilor lui albaștri.

– Îmi pare rău. Altfel aș fi avut o idee de afaceri grozavă: „Apa din Queenstown – descoperiți izvorul tinereții!"

Elaine chicoti. Avea o față îngustă și un nas mic, poate puțin prea ascuțit, cu nenumărați pistrui.

– Ar trebui să aveți de-a face cu tatăl meu. El vine întruna cu astfel de idei: „Săpați bine, și totul se termină cu bine. Căutători de aur, cumpărați unelte de la O'Kay Warehouse!"

– O să țin seama de sfat, promise William. Dar acum spuneți-mi: primesc o cameră?

Fata șovăi.

– Sunteți căutător de aur? Păi... da, mai sunt camere libere, dar sunt ceva cam scumpe. Cei mai mulți căutători de aur nu își pot permite...

– Asa arăt? întrebă William cu o severitate mimată.

Câteva cute adânci i se iviră pe frunte pe sub claia de păr blond și des.

De data asta Elaine îl examină fără jenă. La prima vedere nu se deosebea prea mult de ceilalți căutători de aur, care puteau fi văzuți zilnic în Queenstown. Părea puțin cam murdar și cam zdrențăros, purta o pelerină de ploaie, pantaloni din denim albaștri și cizme solide. Dar la o privire mai atentă, Elaine, ca fiică de negustor, își dădu seama de calitatea acestor obiecte: pe sub pelerina descheiată se vedea o haină scumpă din piele; deasupra pantalonilor avea jambiere din piele; cizmele erau din material scump, și banda pălăriei sale cu boruri largi era împletită din păr de cal. Asta costa o mică avere. Și coburii – el îi atârnase inițial neglijent pe umeri, dar apoi îi lăsase pe podea, la picioare – păreau să aibă o lucrătură scumpă și solidă.

Înfățișarea lui nu era tipică aventurierilor veniți la Queenstown ca să caute aur în râuri și prin munți, pentru că doar foarte puțini deveneau bogați. Cei mai mulți părăseau orașul mai devreme ori mai târziu la fel de săraci și zdrențăroși cum veniseră. Asta și pentru că aceștia de regulă nu economiseau câștigurile, ci se grăbeau să

și le cheltuiască în Queenstown. De fapt ajungeau să aibă ceva bani doar imigranții care se stabileau aici și care își întemeiau o afacere. De pildă și părinții lui Elaine, Miss Helen cu pensiunea ei, fierăria și grajdul cu locuri de închiriat ale lui Stuart Peters, precum și serviciul de poștă și telegrafie al lui Ethan – și, desigur, în mod deosebit Daphne's Hotel, cârciuma din Main Street, de proastă reputație, dar îndrăgită de toată lumea, cu bordelul situat la etaj.

William susținu privirea cercetătoare a lui Elaine cu răbdare și cu un zâmbet ușor ironic. Elaine avea în față un chip tineresc, în ai cărui obraji apărură gropițe când bărbatul strânse puțin din gură. Și era proaspăt bărbierit! Și lucrul acesta era neobișnuit. Cei mai mulți căutători de aur ajungeau la bărbier cel mult la sfârșit de săptămână, când la Daphne era dans.

Elaine se hotărî să îl tachineze puțin pe noul venit, provocându-l să-i răspundă.

– Cel puțin nu mirosiți atât de rău ca majoritatea.

William zâmbi.

– Până acum lacul mi-a oferit posibilitatea de a face baie gratuit. Dar nu va mai dura mult, mi s-a spus, și se va face frig. Și, în afară de asta, se pare că mirosul corporal atrage aurul. Cine se îmbăiază cel mai rar scoate și cele mai multe pepite din râu.

Elaine râse.

– Nu ar trebui să luați un asemenea exemplu, altfel aveți necazuri cu bunica. Iată, completați astea...

Ea îi dădu un formular și încercă să tragă cu ochiul peste tejghea. În timp ce William completa formularul, ea citea discret ceea ce scria acesta cu eleganță. Și asta era neobișnuit; doar foarte puțini căutători de aur scriau cu atâta dexteritate.

William Martyn... Inima lui Elaine începu să bată mai repede când îi citi numele. Era un nume frumos.

– Aici ce să scriu? întrebă William arătând către rubrica cu domiciliul. Eu abia am sosit. Aici ar fi prima mea adresă din Noua Zeelandă.

Acum Elaine nu își mai putu ascunde interesul:

– Da? De unde veniți? Nu, lăsați-mă pe mine să ghicesc. Mama face mereu așa cu noii clienți. Poți să recunoști după accent locul de unde vine cineva...

Cu cei mai mulți imigranți era simplu. Bineînțeles că uneori mai dădeai greș. De exemplu pentru Elaine suedeza, olandeza și germana sunau la fel. Dar pe irlandezi și pe scoțieni îi puteai identifica fără greutate, iar londonezii erau foarte ușor de recunoscut. Experții puteau să identifice chiar și zona Londrei de unde venea cineva. Dar în privința lui William aprecierea era dificilă. Vorbea ca un englez, dar parcă ceva mai moale, prelungea puțin vocalele.

– Sunteți din Wales, merse Elaine la noroc.

Bunica ei din partea mamei, Gwyneira McKenzie-Warden, era galeză, iar accentul lui William amintea oarecum de al ei. Negreșit că Gwyneira nu vorbea chiar în dialect. Ea era fiica unui nobil de țară și educatoarele ei ținuseră permanent să o învețe o engleză fără accent.

William clătină din cap, dar nu zâmbi așa cum sperase Elaine.

– Cum de v-ați gândit așa? Eu sunt irlandez din ținutul Connemara.

Elaine se înroși. Nu s-ar fi gândit la asta niciodată, deși pe câmpurile aurifere erau mulți irlandezi. Dar de cele mai multe ori aceștia vorbeau într-un dialect grosolan, în timp ce William se exprima mai curând elegant.

Ca pentru a-și sublinia originea, el își așternu ultima adresă cu litere mari în caseta rezervată acesteia: Martyn's Manor, Connemara.

Nu suna ca gospodăria unui țăran, părea a fi o moșie...

– Acum am să vă arăt camera, zise Elaine.

De fapt nu trebuia ea să însoțească oaspetele, mai ales dacă acesta era bărbat. Bunica Helen o sfătuise insistent ca de acest lucru să se ocupe servitorii ori să o cheme pe una dintre fete. Dar Elaine făcea cu plăcere excepție în cazul acestui bărbat. Ieși de după recepție dreaptă, cum o învățase bunica că „se potrivește unei doamne"; capul ridicat cu grație, umerii trași înapoi. Și nu cu mersul provocator, legănat, pe care îl afișau cu atâta plăcere fetele de la Daphne's Hotel.

Elaine spera ca astfel să își pună în valoare pieptul încă nedezvoltat și talia foarte subțire, strânsă doar de curând în șnururi. De fapt ura corsetul. Dar dacă astfel atrăgea atenția acestui bărbat asupra ei...

William o urmă bucuros că acum ea nu-l mai avea sub ochi. Abia se stăpânise să nu se zgâiască pofticios la silueta ei subțire, cu

ușoare rotunjimi. Timpul petrecut în închisoare, cele opt săptămâni de călătorie cu corabia, iar acum drumul călare de la Dunedin până la câmpurile aurifere din Queenstown... în total nu se mai aflase în preajma unei femei de aproape patru luni.

Chiar era inimaginabil de mult. Era timpul să pună lucrurile la punct! Desigur că băieții din tabăra căutătorilor de aur roiau în jurul fetelor de la Daphne; se spunea că erau destul de drăguțe, și camerele erau curate. Dar perspectiva de a face curte acestei roș-cate mici și dulci îi făcea lui William mai multă plăcere decât ideea unei satisfacții rapide în brațele unei prostituate.

Îi plăcu și camera pe care Elaine tocmai i-o deschise. Era or-donată, cu mobilă simplă, din lemn de culoare deschisă. Pe pereți atârnau tablouri și era pregătit și un urcior cu apă pentru spălat.

– Puteți utiliza și baia, îi explică Elaine, înroșindu-se puțin. Dar pentru asta trebuie să vă programați în prealabil. Vorbiți cu bu-nica, cu Mary ori cu Laurie.

Cu aceste cuvinte vru să plece, dar William o opri.

– Și dumneavoastră? Nu pot să stabilesc cu dumneavoastră? se interesă el pe un ton blând și privind-o atent.

Elaine surâse flatată.

– Nu, eu de obicei nu sunt aici. Doar astăzi țin locul bunicii.... În mod normal ajut în O'Kay Warehouse. Afacerea aparține tată-lui meu.

William încuviință din cap. Așadar, ea nu era doar drăguță, ci și de familie bună. Fata îi plăcea tot mai mult. Iar de unelte pentru săpături avea oricum nevoie.

– Am să trec pe acolo, spuse William.

Elaine parcă pluti coborând scările. Avea senzația că inima i se transformase într-un balon cu aer cald, pe care un curent ascendent viu îl ridica deasupra tuturor greutăților lumii. Picioarele abia îi atingeau pământul și părul părea unduit în vânt, cu toate că în casă bineînțeles că nu era nici urmă de curent. Radia. Avea sentimen-tul că se afla în pragul unei aventuri și părea la fel de frumoasă și de invincibilă ca eroinele din romanele pe care le citea în taină în prăvălioara lui Ethan.

Cu această expresie întipărită pe chip intră cu pas ușor în grădina marii case în care se afla pensiunea lui Helen O'Keefe. Elaine o cunoștea bine, se născuse aici. Părinții ei o construiseră pentru familia lor tot mai mare, când afacerile le-au adus primele câștiguri. Apoi centrul Queenstownului li s-a părut prea zgomotos și urban. Mai ales mama lui Elaine, Fleurette, care provenea dintr-una dintre cele mai mari ferme de oi din Canterbury Plains, ducea dorul câmpului deschis. De aceea, părinții lui Elaine clădiseră o nouă casă pe o proprietate de vis situată pe râu, căreia îi lipsea un singur lucru: zăcămintele de aur. Inițial, tatăl lui Elaine contase că va fi un teren aurifer, dar oricâte talente ar fi avut Ruben O'Keefe, cel de căutător de aur îi lipsea cu desăvârșire. Din fericire, Fleurette își dăduse seama repede și nu-și investise zestrea în întreprinderea Goldmine lipsită de orice perspective, ci în livrarea de unelte și echipamente. Îndeosebi cazmale și tigăi pentru aur, pe care căutătorii de aur i le smulgeau din mână. Mai târziu, aceasta devenise O'Kay Warehouse.

Fleurette numise în glumă casa de pe râu „Conacul Pepita de aur" și cu timpul denumirea se încetățenise. Elaine și frații ei crescuseră acolo fericiți. Acolo erau cai și câini, ba chiar și câteva oi, exact ca în patria lui Fleurette. Ruben înjura când trebuia să tundă anual animalele, și nici fiilor lui, Stephen și Georgie, nu le plăcea munca la fermă. Nu și lui Elaine. Pentru ea niciodată micul conac nu s-a comparat cu Kiward Station, marea fermă de oi condusă de bunica ei Gwyneira în Canterbury Plains. I-ar fi plăcut să trăiască și să muncească la o asemenea fermă, așa că era puțin invidioasă pe verișoara ei, care urma să moștenească acea fermă.

Oricum, Elaine nu era fata care să se agațe prea mult de ceva. Ea considera la fel de interesant să ajute la magazin ca și să o înlocuiască pe bunică la pensiune. În schimb, nu avea niciun chef să meargă la colegiu, ca fratele ei mai mare, Stephen, care acum studia dreptul la Dunedin, pentru a-i îndeplini visul tatălui său, care în tinerețe își dorise să devină avocat. De aproape douăzeci de ani Ruben O'Keefe era judecător de pace în Queenstown, și pentru el nimic nu era mai grozav decât să discute la nesfârșit cu Stephen pe teme juridice. Fratele mai mic al lui Elaine, Georgie, mai mergea

încă la școală și părea a fi economistul familiei. Deja ajuta plin de ardoare în magazin și avea mii de idei de îmbunătățire a afacerii.

Helen O'Keefe, care nici măcar nu bănuia starea euforică a nepoatei ei și motivul acesteia, nou-venitul William Martyn, turna cu mișcări elegante ceai în ceașca musafirei ei Daphne O'Rourke.

Ceaiul servit în public le aducea ambelor femei o satisfacție complice. Ele știau că jumătate din populația Queenstownului șușotea despre ciudata relație dintre cele două proprietare de „hoteluri". Dar, Helen nu era o snoabă. Cam în urmă cu aproximativ patruzeci de ani, Daphne, care pe atunci avea treisprezece ani, fusese trimisă în Noua Zeelandă sub supravegherea ei. Un orfelinat londonez voise să se descotorosească de câțiva copii, și în Noua Zeelandă erau căutate fete în casă. Și Helen călătorea pe atunci spre un viitor necunoscut alături de un bărbat încă necunoscut. Biserica Anglicană îi plătea transportul pe mare ca supraveghetoare a fetelor.

Helen, până atunci guvernantă la Londra, folosise cele trei luni cât durase călătoria pentru a mai șlefui copiii, lucru util și astăzi lui Daphne. Angajarea ei ca fată în casă se încheiase pe atunci cu un fiasco – la fel și căsătoria lui Helen. Cele două femei se regăsiseră în împrejurări insuportabile, dar ambele se descurcaseră cât putuseră de bine.

Cele două își ridicară privirea când se auziră pașii lui Elaine pe terasa din spate. Fața îngustă, plină de riduri, cu nasul mai ascuțit a lui Helen, indica înrudirea cu Elaine. Părul ei inițial castaniu-închis avea acum șuvițe cenușii, dar era încă lung și puternic. De obicei, Helen îl purta strâns într-un coc la ceafă. Ochii ei cenușii, în care sclipea cunoașterea lumii, exprimau curiozitatea – acum mai ales, când descoperise expresia luminoasă de pe chipul lui Elaine.

– Hei, copilă! Arăți de parcă tocmai ai primit un cadou de Anul Nou. Ai vreo noutate?

Daphne, ale cărei trăsături de pisică îi dădeau o expresie mai dură când zâmbea, aprecie mai critic expresia de pe fața lui Elaine. O mai văzuse pe fețele multor fete ușoare, cărora li se păruse că dăduseră de prințul din basme printre pretendenții lor. După care Daphne petrecuse de fiecare dată ore lungi pentru a le consola când

prințul visurilor se dovedea în cele din urmă a fi un broscoi, ba chiar un broscoi râios dezgustător. De aceea, pe chipul lui Daphne se citea vigilența când Elaine se îndrepta spre ele atât de voioasă.

– Avem un nou client! anunță ea zeloasă. Un căutător de aur din Irlanda.

Helen se încruntă. Daphne râse, și ochii ei verzi aruncară fulgere ironice.

– Nu cumva s-a rătăcit, Lainie? Căutătorii de aur irlandezi aterizează de obicei la fetele mele.

Elaine clătină cu putere din cap.

– Nu este unul... Scuzați-mă, Miss Daphne, vreau să spun... Se cam încurcă, și în cele din urmă adăugă: Este un gentilom... cred.

Cutele de pe fruntea lui Helen se adânciră și mai mult. Știa prea bine ce le putea pielea unor gentilomi.

– Draga mea, spuse Daphne râzând, gentilomi irlandezi nu există. Tot ce este acolo nobil vine din Anglia, pentru că din vremuri imemorabile insula este în posesie englezească – circumstanță care îi face pe irlandezi să urle ca lupii după ce au dat pe gât câteva pahare. Cei mai mulți șefi de clan irlandezi au fost înlăturați de nobilii englezi. Și de atunci ei nu fac altceva decât să se îmbogățească pe spinarea irlandezilor. În cele din urmă îi lasă pe arendași să moară de foame cu miile. Adevărați gentlemeni! Dar căutătorul tău de aur nu trebuie să audă astea. Ăștia țin la pământul lor.

– De unde știi atât de multe despre Irlanda? se interesă curioasă Elaine.

Proprietăreasa casei plăcerilor o fascina, dar din păcate numai rareori avea ocazia să discute pe larg cu ea.

Daphne zâmbi.

– Scumpo, eu sunt irlandeză. Cel puțin pe hârtie. Și când imigranții își ridică la mine moralul, asta contează imens pentru ei. Eu am deprins chiar și accentul.

Daphne o dădu pe irlandeză, și acum izbucni și Helen în râs. Daphne se născuse de fapt în cartierul londonez al portului. Ce-i drept, trăise cu un nume de imigrantă irlandeză. Bridie O'Rourke nu supraviețuise călătoriei transoceanice, și pașaportul ei ajunsese în mâinile tinerei Daphne prin intermediul unui matroz englez.

– Hai, Paddy, poți să îmi spui Bridie.

Elaine chicoti.

– Dar el nu vorbește așa... William, noul oaspete.

– William? întrebă indignată Helen. Tânărul s-a prezentat cu prenumele?

Elaine se grăbi să nege imediat, pentru a nu trezi resentimente față de noul chiriaș.

– Bineînțeles că nu. Numele l-am citit pe formular. Se numește Martyn. William Martyn.

– Nu este un nume tocmai irlandez, remarcă Daphne. Numele nu este irlandez, accentul nu este... Nu este lucru curat. Să fiu în locul dumneavoastră, i-aș lua pulsul mai îndeaproape, Miss Helen!

Elaine îi aruncă o privire ostilă.

– Este un bărbat fin, știu asta! Chiar își va cumpăra uneltele de căutător de aur din magazinul nostru...

Gândul acesta o mai liniști. Dacă William venea la magazin, o să îl revadă indiferent de ce credea bunica despre el.

– Desigur că asta face din el un om de onoare! zise Daphne ironic. Dar, Miss Helen, să discutăm despre altceva. Am auzit că veți avea musafiri de la Kiward Station. Este vorba despre Miss Gwyn?

Elaine mai ascultă puțin discuția acestora, apoi se întoarse. Despre vizita celeilalte bunici și a verișoarei ei se discutase pe larg în ultimele zile. Oricum vizita obișnuită a Gwyneirei nu era un lucru senzațional. Ea își vizita deseori copiii și nepoții, fiind bună prietenă în special cu Helen O'Keefe. Când venea la pensiunea acesteia cele două discutau nopți de-a rândul. Neobișnuit era că de data aceasta Gwyn avea să fie însoțită de Kura, verișoara lui Elaine. Asta nu se mai întâmplase până acum; faptul era aproape... da, scandalos! Mama și bunica lui Elaine coborau de obicei vocea când discutau despre acest subiect și nu îi lăsaseră pe copii să citească scrisoarea primită de la Gwyneira. De altfel Kura nu părea dornică de călătorii, cel puțin nu la rudele din Queenstown.

Elaine abia dacă o cunoștea pe Kura, deși cele două erau cam de aceeași vârstă. Kura era cu un an mai mică decât Elaine. Totuși, în timpul rarelor vizite ale lui Elaine la Kiward Station fetele nu prea avuseseră multe să-și spună. Deosebirile de fire dintre cele două erau pur și simplu prea mari. Imediat ce ajungea la Kiward Station, Elaine nu se mai gândea decât la călărie și la oi. Era fascinată

de întinderea nessfârșită a pășunilor și de sutele de oi care păștеau liniștite pe ele. La asta se adăuga faptul că mama ei, Fleurette, pur și simplu înflorea la fermă. Pentru ea era palpitant să se întreacă cu Elaine la călărit în direcția munților cu vârfurile acoperite de zăpezi, care în ciuda galopului temerar nu păreau să se apropie nici măcar cu un centimetru.

Dimpotrivă, Kura prefera să stea în casă ori în grădină și avea ochi numai pentru noul pian sosit cu un transport de mărfuri din Anglia la Christchurch. De aceea, Elaine o considerase cam prostuță; dar pe atunci avea doar doisprezece ani. Și cu siguranță că un rol îl juca și invidia. Kura era moștenitoarea de la Kiward Station. Cândva ei aveau să-i aparțină toți caii, oile și câinii – iar ea nici măcar nu era în stare să aprecieze toate acestea!

Între timp Elaine împlinise șaisprezece ani, iar Kura cincisprezece. Cu siguranță că acum fetele vor avea mai multe în comun, iar de data aceasta Elaine putea să îi arate verișoarei lumea ei! Cu siguranță că acesteia îi va plăcea animatul orășel Queenstown situat lângă lacul Wakatipu, mult mai apropiat de munți decât Canterbury Plains și de prezența căutătorilor de aur sosiți din toate colțurile lumii și de spiritul de pionierat care nu se limita la instinctul de supraviețuire. Queenstown avea o trupă de teatru de amatori înfloritoare, condusă chiar de pastor, existau grupuri de *square dance* și câțiva irlandezi formaseră o trupă care cânta muzică irlandeză la cârciumă și în centrul comunității.

Elaine se gândi că toate acestea trebuia să i le povestească neapărat cândva lui William – poate că acesta o va lua la dans! Acum, că le părăsise în grădină pe cele două doamne sceptice, chipul lui Elaine se lumină din nou. Se grăbi plină de speranță să ajungă la recepție. Poate că William va mai trece o dată pe acolo...

Dar mai întâi apăru bunica Helen. Aceasta îi mulțumi pentru că îi ținuse locul și îi dădu de înțeles că prezența ei nu mai era necesară. Între timp se întunecase, motiv pentru care Helen și Daphne nu își mai prelungiseră întâlnirea. Seara se deschidea cârciuma, și Daphne trebuia să supravegheze toată activitatea. Helen

aruncă o privire asupra formularului completat de oaspetele care îi lăsase lui Elaine o impresie atât de puternică.

Daphne, gata de plecare, se uita peste umărul ei.

– Vine de la Martyn's Manor... sună nobil. Să fie totuși un gentilom? se minună ea.

– O să mă lămuresc eu destul de repede, răspunse energică Helen.

Daphne clătină din cap și zâmbi ca pentru sine. Tânărul trebuia să se aștepte la interogatorii dure. Helen avea prea puțină înțelegere pentru relații emoționale.

– Și fiți atentă cu micuța! remarcă Daphne înainte de a ieși. A căzut în mrejele acestui băiat-minune irlandez, și asta poate avea urmări. Chiar și la gentlemeni.

Spre mirarea lui Helen, noul client îi făcu o impresie bună. Ba chiar, când tânărul i se înfățișă prima dată era proaspăt spălat, ras și îmbrăcat decent – și Helen băgă de seamă că acesta avea un costum din cea mai fină stofă. Politicos, el se interesă unde putea lua cina, iar Helen îi oferi meniul pregătit pentru oaspeții pensiunii. De fapt pentru asta ar fi trebuit să anunțe dinainte ce dorea să mănânce, dar harnicele ei bucătărese Mary și Laurie aveau să găsească o soluție. Așa că William se afla acum într-o sufragerie aranjată cu gust, la o masă aranjată cu gust, împreună cu o doamnă tânără și sobră, care era profesoară la recent inaugurata școală, precum și cu doi angajați la bancă. Mary și Laurie, erau două zvârlugi blonde și vesele, care se dovediră a fi gemene, iar William nu reuși să le deosebească nici după ce le studiase atent. Comesenii îl asigurară râzând că este un lucru foarte normal. Doar Helen O'Keefe o putea deosebi pe Mary de Laurie din prima. Helen zâmbi. Ea știa că și Daphne putea să o facă.

Cina comună oferi cadrul ideal pentru ca William Martyn să fie descusut. Helen nici nu mai trebui să îl chestioneze, de acest lucru se îngrijiră curioșii comeseni.

Da, într-adevăr era irlandez, confirmă de câteva ori William puțin cam aspru, după ce ambii bancheri remarcaseră lipsa accentului. Tatăl lui avea o fermă de oi în comitatul Connemara. Această informație îi confirma bănuiala lui Helen de când îl auzise

vorbind prima dată pe William: acesta era un tânăr foarte bine educat, despre care nimeni nu putea spune că vorbea o engleză cu influențe irlandeze.

– Dar sunteți de origine engleză, nu? se interesă unul dintre bancheri, care era din Londra și părea oarecum cunoscător al problemei irlandeze.

– Familia tatălui meu a venit acum două sute de ani din Anglia, răspunse iritat William. Dacă vreți să mai numiți asta imigrație...

Bancherul ridică mâinile spre a-l calma.

– Bine, amice! După cum văd, sunteți patriot. Ce v-a făcut să plecați de pe insula cea verde? Necazuri legate de *Home Rule Bill?* Era de așteptat ca lorzii să decidă astfel. Dar dacă dumneavoastră totuși...

– Eu nu sunt mare proprietar de moșii, remarcă rece William. Cu atât mai puțin un *earl.* Se poate ca tatăl meu să simpatizeze în anumite privințe cu Camera Lorzilor, dar... El își mușcă buzele, apoi adăugă: Vă rog să mă scuzați, dar asta nu se discută aici.

Helen decise să schimbe subiectul înainte ca acest tânăr impetuos să reacționeze mai dur. În privința temperamentului, fără îndoială că era irlandez. Pe deasupra era certat cu tatăl său. Se prea poate ca acesta să fi fost motivul pentru care emigrase.

– Iar acum vreți să căutați aur, Mr. Martyn? întrebă ea ca într-o doară. Aveți deja claim pe un teren?

William ridică din umeri. Părea foarte nesigur.

– Nu direct, răspunse el reținut. Mi-au fost oferite câteva locuri care sunt foarte promițătoare, dar nu mă pot decide...

– Ar trebui să vă căutați un partener, îl sfătui cel mai în vârstă dintre bancheri. Cel mai potrivit ar fi un om cu experiență. Pe câmpurile aurifere sunt destui veterani care au participat la goana după aur din Australia.

William făcu o mutră îmbufnată.

– Ce să fac cu un partener care prospectează de zece ani și încă nu a găsit nimic? Mă pot lipsi de această experiență.

Ochii lui de un albastru-deschis exprimau disprețul.

Bancherii râseră. Doar Helen găsi atitudinea mândră a lui William mai curând nepotrivită.

– Pe undeva aveți dreptate, spuse în cele din urmă bancherul mai vârstnic. Dar aici de unul singur nu faci avere. Dacă vreți un sfat serios, tinere domn, atunci uitați de goana după aur. Faceți altceva la care vă pricepeți. Noua Zeelandă este un paradis pentru pionierat. Practic orice profesie normală promite un venit mai bun decât căutarea aurului.

„Rămâne doar întrebarea dacă acest tinerel știe vreo meserie", se gândi Helen. Ei îi părea bine educat, dar cam răsfățat. Oare cum va reacționa când după primele săpături se va alege cu bășici la degete?

2

– Ce faceţi aici?

Proasta dispoziție a lui James McKenzie se revărsa asupra fiului său Jack și asupra celor doi prieteni ai acestuia, Hone și Maaka. Cei trei fixaseră un coș pe unul dintre arborii Cordyline australis care dădeau o atmosferă exotică drumului de acces la conacul de la Kiward Station și exersau aruncarea mingilor. La apariția tatălui lui Jack cu o mină supărată, băieții își întrerupseră jocul.

Nu pricepeau de ce acesta era atât de supărat. Bine, grădinarul poate că nu ar fi fost entuziasmat de transformarea zonei de acces în teren de joacă. În definitiv, depusese eforturi pentru nivelarea prundișului și pentru îngrijirea straturilor de flori. Și mama lui Jack punea preț pe aspectul intrării în Kiward Station, și ea putea reacționa neplăcut dacă dădea aici cu ochii de un coș pentru baschet și de iarbă călcată în picioare. Însă tatălui lui Jack asemenea chestii îi erau indiferente. Tinerii se așteptaseră mai curând ca el să pună mâna pe mingea ce aterizase exact la picioarele lui și să încerce o aruncare la coș.

– Nu trebuia să fiți la școală la ora asta?

Aha, despre asta era vorba! Jack își privi ușurat tatăl.

– Ba da, dar Miss Witherspoon ne-a dat liber. Trebuie să își facă bagajele... pentru călătorie. Nici nu știam că pleacă.

Pe fețele băieților – atât pe chipul plin de pistrui al lui Jack, cât și pe fețele late și maronii ale băieților maori – se citea bucuria că vor avea parte de alte zile libere. Dar James era pe punctul de a

exploda. Heather Witherspoon, tânăra educatoare, deveni pe dată ținta mâniei sale.

– Asta-i o veste nouă pentru mine! bombăni McKenzie. Să nu vă faceți prea mari speranțe. Am să îi scot din cap rapid planurile de călătorie!

Acum chiar ridică mingea, o aruncă la coș și, spre propria surprindere, reuși să marcheze.

Monday, cățeaua lui, care îl urma pretutindeni, sări veselă după minge. Jack țâșni de pe loc ca să ajungă la ea înaintea cățelei. Nu o putea lăsa să-și înfigă colții în mingea de baschet originală pe care o așteptase nerăbdător să sosească din America. Christchurch, cea mai apropiată localitate mai răsăritră de Kiward Station, devenea treptat un adevărat oraș, dar încă nu exista o adevărată echipă de baschet.

James îi zâmbi fiului său, în timp ce Monday se uita după minge cu o privire de Collie tricolor simpatic, pe cât de jignită, pe atât de pofticioasă.

Jack strigă câinele, îl mângâie și-i zâmbi ușurat lui James. Evident, totul era din nou în ordine. Tatăl și fiul se certau rar; semănau fizic unul cu celălalt nu doar ca două picături de apă – Gwyneira îi transmisese fiului ei numai părul roșcat și pistruii –, ci și la fire. De mic copil Jack își urmase tatăl așa cum cățelandrii se țin după câinele ciobănesc cu experiență prin staule și puncte de tundere a oilor, ședea în șa în fața lui și se lua la trântă cu câinii prin paie. Între timp băiatul de treisprezece ani devenise deja un adevărat ajutor la fermă. La ultima coborâre a oilor de la pășunatul de vară avusese pentru prima dată voie să călărească și el și fusese extrem de mândru că era socotit „bărbat". James și Gwyneira McKenzie erau în aceeași situație. Amândoi se bucurau în fiecare zi de minunea petrecută cu acest copil născut târziu. Niciunul dintre ei nu se mai gândea la copii, când după ani nesfârșiți de dragoste nefericită, de despărțiri, de neînțelegeri și circumstanțe potrivnice își spuseseră în sfârșit „da". Gwyneira tocmai trecuse de patruzeci de ani și nimeni nu se mai gândea că va mai rămâne grea. Dar pe micul Jack nu îl interesase asta, ci se cam grăbise: șapte luni după nuntă acesta văzu lumina zilei, după o sarcină fără probleme și o naștere relativ ușoară.

Cu toată iritarea lui, pe drumul în pantă ce ducea spre casă, James zâmbea afectuos gândindu-se la Jack. Tot ce avea legătură cu acest copil era simplu: Jack nu era complicat, era isteț, se integra excelent muncii la fermă și ar fi fost și un elev bun dacă această Miss Witherspoon s-ar fi străduit doar un pic mai mult!

James se încruntă. Doar când se gândea la tânăra profesoară pe care Gwyneira o adusese în urmă cu doi ani în special pentru nepoata ei Kura, îi sărea din nou mustarul. Nu îi reproșa nimic soției sale: Kura-maro-tini, fiica fiului ei din prima căsătorie și a soției maori a acestuia, Marama, avea urgent nevoie de o educatoare din afară. Gwyneira – ca și mama ei, Marama – se simțea depășită. Gwyn nu prea se pricepea la pedagogie. Pe cât de multă răbdare avea cu caii și câinii, pe atât de repede se plictisea când trebuia să supravegheze pe cineva care trasa literele cam neîndemânatic. Marama era mai calmă, dar în urmă cu doi ani se recăsătorise, și de aici rezultau și alte preocupări. În afară de asta, ea însăși urmase doar școala improvizată „în tufișuri" a lui Helen, iar pentru moștenitoarea domeniului Kiward Station Gwyneira își dorea o educație mai aleasă.

Heather Witherspoon păruse a fi alegerea ideală – chiar dacă James avea suspiciuni că Gwyn se oprise la această guvernantă pentru că prenumele ei „Heather" semăna oarecum cu „Helen". James ar fi avut încredere oricând că Gwyneira era în stare să angajeze întreg personalul pentru tunsul oilor. Dar în privința evaluării unei educatoare, era lipsită atât de cunoștințele necesare, cât și de interes. Gwyn luase hotărârea repede, fără să stea mult pe gânduri – iar acum o aveau pe cap pe această Heather, care o fi fost ea foarte educată, dar în fond era ea însăși necoaptă și la fel de râzgâiată precum Kura. James ar fi scăpat de mult de ea; astăzi o călătorie până în Noua Zeelandă nu mai reprezenta un eveniment unic în viață. De când existau vasele cu aburi, călătoria dura mai puțin și era mai sigură. În opt săptămâni Miss Witherspoon își putea exercita din nou talentele în Anglia. Dar ar fi acționat împotriva voinței lui Kura-maro-tini, care se împrietenise pe loc cu noua ei guvernantă. Și nici Gwyneira și nici Marama nu ar fi riscat un acces de furie din partea acestei copile!

În timp ce își agăța pardesiul la intrarea în casă, James scrâșni din dinți de furie. Inițial aici fusese vestibulul unui salon cu pretenții, cu o tipsie din argint pe o măsuță, pentru depunerea cărților de vizită. Gwyneira îndepărtase de mult tipsia. Atât ea, cât și fata în casă maori consideraseră că nu avea rost să curețe tot timpul argintul. În locul acesteia se afla acolo o vază cu rămurele de rata care dădea un aer plăcut încăperii.

James nu se putea calma; ca și mai înainte, această tânără guvernantă îi dădea bătăi de cap. Soții McKenzie priveau de doi ani cum Miss Witherspoon își neglija cu nonșalanță obligațiile față de Jack și ceilalți copii! Contractul încheiat cu ea prevedea clar că pe lângă orele particulare cu Kura, ea se va ocupa și de educarea temeinică a copiilor din satul maori. Trebuia să țină zilnic ore acolo. Pentru Jack nu ar mai fi contat, iar lui Kura nu i-ar fi stricat deloc să ia parte la ore. Totuși Heather Witherspoon se eschiva de câte ori putea. Spunea că adulții indigeni o speriau, iar pe copiii acestora nu îi putea suferi. Când totuși binevoia să se mai ducă, ținea cursul în funcție de pregătirea Kurei, iar copiii din sat nu puteau ține pasul și se plictiseau. De exemplu, Heather Witherspoon citea exclusiv din cărți pentru fetițe, de preferință cele în care micile prințese duceau pline de răbdare o viață de Cenușăreasă, până când în final erau răsplătite pentru toate faptele lor bune. Fetelor maori asta nu le spunea nimic. Erau lucruri complet străine realității lor, iar Heather nu depunea niciun efort să se apropie de ele. Pe băieții maori poveștile acestea aproape că îi scoteau din minți, nu erau interesați de prințesele răbdătoare. Ei voiau să audă povești cu pirați, cavaleri și aventurieri.

James aruncă o privire rapidă în încăperea în care fusese salonul de primiri, care acum era utilizată de Gwyneira ca birou. Soția lui nu era aici, așa că mormăind pentru sine traversă salonul cu mobilier englezesc scump. Miss Witherspoon nu putea să le citească măcar *Comoara din insulă,* sau povești cu Robin Hood ori cavalerul Lancelot, de care Fleurette și Ruben fuseseră atât de încântați în copilărie?

Din fostul birou al stăpânului casei – transformat într-un fel de sală de clasă și de muzică – pătrundeau în salon sunetele pianului. James aruncă și aici rapid o privire, pentru că teoretic era posibil ca

victima lui să fie la o oră cu Kura. Dar fata stătea singură la pianul ei drag și hodorogit și cânta, bineînțeles, Beethoven. De fapt James nici nu se așteptase la altceva. Era tipic pentru Kura să lase pregătirile de călătorie în seama bunicii și a guvernantei, în timp ce ea făcea ce îi plăcea. După care se plângea că nu îi fuseseră împachetate hainele care îi trebuiau.

James trânti ușa fără a-i vorbi fetei suple și cu părul negru. Nu avea ochi pentru izbitoarea frumusețe a Kurei, pe care o lăudau toți cei care vedeau prima oară această făptură exotică. În special de când Kura se mai maturizase, privitorilor li se cam tăia răsuflarea. Ca și mai înainte, James McKenzie vedea în ea doar o copilă – o copilă răsfățată, ale cărei toane duceau deseori la disperare familia și personalul casnic din Kiward Station.

James tocmai urca scara largă care lega spațiile utilitare de jos cu dormitoarele de la etaj, când auzi voci ridicate din camera Kurei. Gwyneira și Miss Witherspoon. James rânji. Se părea că soția i-o luase înainte.

– Nu, Miss Heather, Kura nu are în niciun caz nevoie de dumneavoastră. Va avea parte de câteva săptămâni fără ore de muzică – oricum, nu îmi amintesc să te fi angajat ca profesoară de muzică. Și oricum vă plângeți permanent că nu mai aveți ce s-o învățați pe Kura la capitolul muzică! Iar în ce privește orele de pian și restul educației... când, așa cum spuneți, Kura se va usca asemenea unei flori în pustiu, nicio grijă, ne va ajuta prietena mea Helen. În viața ei Helen i-a învățat ABC-ul pe mai mulți copii decât vă puteți imagina și ea cântă de ani de zile la orga din biserică.

James zâmbi în sinea lui. Gwyneira se pricepea fantastic să scoată din sărite pe cineva. Constatase asta adesea pe pielea lui – și totdeauna oscilase între furie și admirație. Gwyn știa să se proptească în fața lui continuându-și tirada! Ea era mai curând scundă și foarte zveltă, dar uimitor de energică. Când se înfuria, părea că părul ei roșu se încărca de electricitate și ochii ei de un albastru azuriu aruncau scântei. Ca și până acum, nu îi puteai ghici vârsta. Mai nou încerca să-și strângă buclele într-un coc, în loc de a și-l lega simplu la spate, ca până acum, dar totdeauna câteva șuvițe scăpau din legătură. Desigur că anii îi brăzdaseră câteva riduri pe chip. Gwyn nu dădea doi bani pe umbrelele de soare și nici de

ploaie nu se ferea – așa că natura din Canterbury Plains lăsase urme pe tenul ei. Totuși, James nu ar fi renunțat la niciun rid de la colțurile ochilor ei ori la cuta adâncă din mijlocul frunții când era așa de supărată ca acum.

– Nici pomeneală!

Heather Witherspoon trebuie să fi ripostat cu ceva ce îi scăpase lui James.

– Locul în care sunteți cu adevărat utilă este aici, Miss Heather! Unii copii maori încă nu știu să citească și să scrie. Iar fiul meu ar putea avea nevoie de o educație pe măsura vârstei lui. Așa că despachetați-vă bagajele și apucați-vă de lucru. Copiii trebuie să fie acum la școală. În loc de asta joacă mingea pe afară!

Deci nici asta nu îi scăpase lui Gwyn. James o aplaudă când aceasta ieși în trombă din cameră.

Gwyneira se sperie surprinsă, apoi îi zâmbi:

– Tu ce faci aici? Și tu ești pus pe război? Miss Heather a noastră chiar că a întrecut măsura!

James încuviință. Ca întotdeauna când Gwyneira era cu el, îi revenea buna dispoziție. De șaisprezece ani nu se despărțiseră măcar o zi, și totuși vederea ei îl făcea fericit. Ce păcat că probabil nu o va mai revedea câteva săptămâni.

Gwyneira îi remarcă imediat indispoziția.

– Ce-i cu tine? Toată ziua ai fost cam plouat! Nu îți convine că plecăm?

Gwyneira vru mai întâi să își urmeze soțul pe scări, dar o auzi pe Kura cântând la pian. Ca la o comandă nevăzută amândoi cotiră spre camerele personale. În salon pereții puteau să aibă urechi.

– Dacă îmi convine, nu are importanță, spuse morocănos James. Pur și simplu nu știu dacă această călătorie are rost...

– Pentru a o ține pe Kura în frâu? Nu neg. Te-am auzit discutând în grajd cu Andy McAran despre asta. Nu tocmai discret, dacă m-ai întreba pe mine...

Gwyneira scoase din dulap câteva lucruri și le așeză într-o valiză. Dădea de înțeles astfel că această călătorie era bătută-n cuie. Indispoziția lui James se transformă în mânie.

– Andy a spus-o. Dacă vrei să știi mai exact, el s-a exprimat așa: „Trebuie să aveți grijă s-o țineți pe aia mică în frâu, altfel Tonga o

cuplează cu primul băiat maori care-i pe plac". Tu cum ai fi vrut să reacționez? Să îl concediez pe Andy McAran? Când nu spune decât adevărul?

Andy McAran era unul dintre cei mai vechi muncitori de la Kiward Station. Ca și James, Andy lucra aici dinainte ca Gwyneira să fi venit în Noua Zeelandă ca mireasă a lui Lucas Warden, moștenitorul domeniului. Între Andy, James și Gwyn nu existau de fapt secrete.

Gwyneira nu își mai păstră tonul provocator. În loc de asta se așeză descurajată pe marginea patului. Imediat Monday se lipi de piciorul ei, ca să fie scărpinată.

– Ce ar trebui să facem? întrebă ea mângâind cățeaua. Să o ținem în frâu sună simplu, dar Kura nu este un câine sau un cal. Nu îi pot ordona...

– Gwyn, câinii și caii tăi te-au ascultat totdeauna fără să fie nevoie de forță. Pentru că de la început i-ai educat corect. Cu dragoste, dar consecvent. Doar Kurei îi permiți orice! Și nici Marama nu a fost de ajutor în asta.

James ar fi îmbrățișat-o cu plăcere, pentru a mai domoli din duritatea cuvintelor lui, dar se răzgândi. Era vremea să spună lucrurilor pe nume.

Gwyneira își mușcă buzele. Nu putea să nege. Nimeni nu-i impusese vreodată cu adevărat limite moștenitoarei domeniului de la Kiward Station și purtătoarei speranțelor nu numai ale tribului local maori, dar și ale întemeietorilor albi ai fermei, Kura-marotini. Nu o făcuseră nici maori, care oricum nu educă cu severitate copiii și lasă disciplinarea lor în seama țării în care trebuie să supraviețuiască, și nici Gwyneira, care de fapt ar fi trebuit să știe mai bine cum stau lucrurile. Nu îl ținuse în frâu nici pe fiul ei, Paul, tatăl Kurei. Dar fusese altceva. Paul se născuse în urma unui viol; Gwyneira nu l-a putut iubi cu adevărat niciodată. Paul devenise un copil dificil, apoi un tânăr pus pe harță, a cărui dușmănie cu căpetenia maori Tonga l-a dus în final la moarte. Tonga, inteligent și cultivat, a triumfat în final printr-o hotărâre a guvernatorului: cumpărarea pământului pentru Kiward Station nu era legală. Dacă Gwyneira voia să păstreze ferma, trebuia să îi despăgubească pe băștinași. Dar pretențiile lui Tonga fuseseră inacceptabile. Abia

Marama adusese pacea. Copilul ei, cu sânge *pakeha* și maori, urma să moștenească Kiward Station, iar pământul le va aparține astfel tuturor. Nimeni nu va contesta dreptul maorilor de a locui aici și Tonga nu va ridica pretenții asupra zonei casei și a pământului fermei din jurul ei.

Gwyneira și majoritatea membrilor tribului maori au fost mai mult decât mulțumiți cu această reglementare, doar tânăra căpetenie mai avea în suflet o urmă de ură împotriva *pakeha*, colonizatorul alb. La vremea respectivă Paul Warden fusese rivalul lui, nu doar în privința proprietății pământului, dar și în ce o privea pe fata Marama. După moartea lui Paul, Tonga sperase că tânăra și frumoasa femeie, după o perioadă de doliu rezonabilă, va veni la el. Dar Marama nu și-a căutat un partener nou, ci mai întâi și-a crescut copilul în casa stăpânilor. Apoi s-a decis nu pentru Tonga ori pentru alt bărbat din tribul lor, ci s-a îndrăgostit până peste cap de un bărbat venit în primăvară la Kiward Station cu echipa lui să tundă oile. Rihari era și el maori, dar aparținea unui alt trib. Totuși acesta s-a hotărât să rămână. Era sociabil și prietenos și și-a dat imediat seama de situația deosebită a Maramei: aceasta nici nu putea să își ia fiica, Kura, de la Kiward Station și nu putea nici să plece singură la tribul lui din Otago. Așa că el a solicitat primirea în comunitatea maorilor de aici, primire pe care Tonga a acceptat-o de nevoie. Cei doi locuiau în satul maori; la dorința ei, Kura rămăsese în casa stăpânilor fermei. Dar în ultimul timp ea se ducea tot mai des la așezarea de lângă lac, iar vizitarea mamei era doar pretextul. Kura descoperise dragostea. Tânărul Tiare îi făcea curte, și din păcate, nu atât de nevinovat cum se obișnuia între copiii *pakeha* de aceeași vârstă.

Gwyneira, care odată privise cu ochi buni iubirea fiicei ei Fleur cu Ruben O'Keefe, acum era alarmată. Cunoștea bine moralitatea sexuală lejeră a maorilor. La ei bărbații și femeile puteau avea contacte intime libere. O căsătorie se considera încheiată atunci când un bărbat și o femeie împărțeau culcușul din casa comună a tribului. Ce se întâmplase înainte îi era tribului indiferent, iar copiii erau totdeauna bine-veniți. Se părea că Kura voia să urmeze aceste obiceiuri, iar Marama nu părea să o combată.

Gwyneira, James și alți oameni din Kiward Station se temeau de influența lui Tonga. Bineînțeles că Gwyneira spera la o căsătorie a Kurei cu un alb din pătura ei socială – un lucru de care Kura la început nici nu voise să audă. Copila de cincisprezece ani își pusese în cap să devină cântăreață, iar vocea ei neobișnuit de frumoasă și muzicalitatea deosebită îi erau atuuri sigure în acest sens. Dar o carieră la operă în această țară tânără, care pe deasupra era și puritană? La Christchurch abia se construia o catedrală, în restul țării se construiau căi ferate... nimeni nu se gândea la un teatru pentru Kura Warden! Heather Witherspoon îi băgase Kurei în cap ideea conservatoarelor din Europa, a operelor de la Londra, Paris și Milano, care nu așteptau decât o cântăreață de calibrul ei. Dar chiar dacă însăși Gwyneira – ca și Tonga – ar fi sprijinit ideea, Kura era pe jumătate maori, o frumusețe exotică, pe care o admira fiecare, dar putea ea să fie luată în serios? Va fi ea privită ca o cântăreață, și nu ca o ciudățenie? Unde ar ajunge răsfățata copilă dacă Gwyneira ar trimite-o în Europa?

Tonga părea că voia să rezolve problema în felul lui. Nu doar Andy McAran bănuia că în spatele poveștii de dragoste a Kurei se aflau sforile trase de acesta. Tiare era vărul lui Tonga; legătura cu el ar fi întărit considerabil poziția maori la Kiward Station. Iar tânărul avea abia șaisprezece ani, ceea ce după părerea Gwyneirei era de natură a crea o situație complet nerezonabilă. Tiare ca stăpân la Kiward Station, alături de o Kura dezinteresată care doar clămpănea la pian – ar reprezenta pentru Tonga punctul culminant al vieții lui, dar ceva de neimaginat pentru Gwyn.

– Nu va ajuta la nimic trimiterea Kurei pentru câteva săptămâni la Queenstown, își exprimă părerea James. Ba dimpotrivă. Acolo va avea la picioare zeci de căutători de aur. Se va scălda în complimente, toți o vor considera răpitoare și în final ea va ieși biruitoare. Și când se va întoarce, Tiare va fi tot aici. Iar dacă tu crezi că l-ai putea cumva înlătura, Tonga va găsi altul. Asta nu duce la nimic, Gwyn.

– Ea va deveni mai înțelegătoare odată cu trecerea timpului, ripostă Gwyneira.

James își roti ochii în cap.

– Există un semn măcar în acest sens? Până acum a devenit cu timpul doar tot mai fără minte! Și nici această Heather

Witherspoon nu îi este de ajutor. Eu aș trimite-o imediat în Anglia, fie că micii prințese îi convine ori nu.

– Dar și dacă o lovim pe Kura în acest fel nu vom câștiga nimic. Nu vom face decât să o împingem în brațele maorilor.

James se așeză alături de Gwyn, care se lipi de el parcă în căutarea unei mângâieri.

– Ce problemă! oftă ea. Mi-aș fi dorit ca Jack să fi fost moștenitorul, și atunci nu am mai fi avut probleme.

James ridică din umeri.

– Nici nu ar fi fost necesar dacă Fleurette ar fi fost moștenitoarea. Dar acest Gerald Warden a trebuit neapărat să-și facă un succesor masculin, fie și cu forța. Am un sentiment de satisfacție că acum pesemne se răsucește în mormânt! Kiward Station al lui a ajuns la mâna unei metise maori!

Gwyneira zâmbi. În privința succesiunii, maorii erau oricum mai rezonabili. În acest sens nu existaseră probleme când Marama adusese pe lume o fată; bărbații și femeile erau succesori egali în drepturi. Păcat doar că tânăra Kura nu semăna cu cei din familia ei, și de la Gwyneira cea activă și orientată mai mult spre lucrurile practice decât spre arte moștenise numai ochii de un albastru azuriu.

Deocamdată o iau cu mine la Queenstown, zise Gwyn decisă. Poate îi bagă Helen mințile în cap. Uneori Kura ascultă mai bine de cineva din afară. Oricum Helen cântă la pian. Kura o va lua în serios.

Iar eu trebuie să mă descurc fără tine, făcu James pe supăratul. Mânatul vitelor...

Gwyneira râse și își petrecu brațele pe după gâtul lui.

- Mânatul vitelor ar trebui să te preocupe din plin. Jack se bucură deja. Și ai putea să o iei cu tine și pe Miss Heather, la bucătăria mobilă. Poate merge de bunăvoie!

Era martie, și înainte de venirea iernii oile pe jumătate sălbăticite trebuiau adunate de pe munte și mânate înapoi la fermă. Era o activitate anuală, care necesita participarea tuturor muncitorilor de la fermă.

– Fii atentă cu sfaturile tale!

James o mângâie pe păr și o sărută afectuos. Îmbrățișarea ei îl excitase. Și ce o fi dacă vor face puțină dragoste dimineața? Adăugă:

– M-am mai îndrăgostit odată de o femeie care mergea cu bucătăria mobilă!

Gwyneira râse. Și ea respira mai iute. Aștepta răbdătoare ca James să desfacă nasturii rochiei ei ușoare de vară.

Dar nu de o bucătăreasă, zise ea. Îmi mai amintesc bine cum m-ai trimis din prima zi afară, ca să adun oile împrăștiate.

James o sărută pe umăr, apoi pe sânii încă fermi.

- Asta ca să scăpăm cu viață, zâmbi el. După ce am gustat cafeaua ta, a trebuit să te scot din bucătărie...

În timp ce Gwyneira și James se bucurau de o oră liniștită, Heather Witherspoon se dusese la Kura. O găsise la pian și o anunță cu privire la decizia bunicii ei de a nu o lua la Queenstown. Kura primi vestea surprinzător de calmă.

– Ah, oricum nu vom rămâne acolo foarte mult timp. Ce să facem noi la necivilizații aceia? Măcar de am fi la Dunedin. Dar în acest cătun de căutători de aur... Cu cei de acolo sunt înrudită de departe. Fleurette îmi este un fel de mătușă pe jumătate, iar Stephen, Elaine și Georgie îmi sunt veri pe sfert, nu? Ce am eu în comun cu ei?

Kura își întoarse chipul drăguț din nou spre note. Din fericire exista un pian și la Queenstown, se interesase de asta. Și poate că această Miss Helen avea mai multă idee despre muzică decât Miss Heather. Lui Tiare oricum nu o să îi ducă dorul. Desigur că era plăcut să fie admirată, sărutată și mângâiată de el, dar ea nu va risca niciodată să rămână gravidă! Poate că bunica Gwyn o consideră naivă, iar Miss Heather se făcea toată roșie când venea vorba cumva despre „sex“. Dar mama Kurei nu era atât de pudică; fata știa bine cum se făceau copiii. Și de un lucru era sigură: de la Tiare nu voia niciun copil. De fapt ea întreținea această legătură doar pentru a o necăji puțin pe bunica Gwyn.

Dacă se gândea bine, nici nu voia copii. Îi era indiferent cine avea să moștenească Kiward Station. Ea era pregătită să renunțe la orice o îndepărta de adevăratul ei țel. Kura voia să facă muzică, voia să cânte. Nu avea nicio importanță de câte ori pronunța bunica Gwyn cuvântul „imposibil“ – Kura-maro-tini ținea cu dinții de dorința ei!

3

William Martyn considerase obținerea aurului o activitate contemplativă. Ții o sită într-un pârâu, o clatini nițel – și pepitele de aur rămân în ea. Poate că nu imediat și de fiecare dată, dar oricum suficient ca în timp să devii milionar. Dar realitatea din Queenstown se dovedise a fi cu totul alta. Mai pe scurt, William nu găsise aur deloc până când nu se asociase cu Joey Teaser. Și asta cu toate că achiziționase uneltele cele mai scumpe de la O'Kay Warehouse, ocazie cu care se bucurase să pălăvrăgească din nou cu Elaine O'Keefe. Micuța abia își putuse stăpâni entuziasmul revăzându-l, și cu cât se prelungea această primă zi de prospectare împreună cu Joey, cu atât mai intens se gândea William dacă nu cumva întâlnirea cu această fată nu reprezenta descoperirea adevăratului filon aurifer. În măsura în care ajungea să gândească. Joey, un căutător de aur cu experiență, de patruzeci și cinci de ani, dar care arăta de șaizeci și, care mai înainte își căutase norocul în Australia și pe Coasta de Vest, examină scurt terenul marcat de William, îl declară plin de perspective și imediat începu să taie lemn pentru construcția unui jgheab de spălare. William privise o vreme puțin cam nedumerit, după care Joey îi puse în mână un ferăstrău și îi ceruse să taie scânduri din bușteni.

Nu se pot... nu se pot cumpăra scânduri? se interesă nefericit William după ce prima tentativă dăduse greș.

Dacă voiau să construiască un jgheab de douăzeci de metri lungime, după cum intenționa Joey, vor avea nevoie de cel puțin două săptămâni până când să recolteze aur prima dată.

Joey îl privi uimit.

– Tinere, orice se poate cumpăra dacă ai bani. Dar noi avem? Cel puțin eu nu am. Iar tu ar trebui să mai economisești. Și așa trăiești pe picior mare cu pensiunea ta și cu grămada de lucruri pe care le-ai cumpărat...

Pe lângă uneltele cele mai importante pentru căutarea aurului, William mai investise în dotări complete pentru camping și în câteva arme de vânătoare. În definitiv se putea întâmpla să fie nevoiți să mai înnopteze pe teren – cel târziu când vor avea de păzit aurul. Și William nu voia să rămână în niciun caz sub cerul liber în tabăra lui.

– Aici avem copaci, un topor și un ferăstrău. Așa că mai bine ne construim singuri jgheabul. Acum ia toporul. La doborârea copacilor nu poți greși ceva. Eu iau ferăstrăul și realizez munca de precizie.

De atunci William dobora copaci, chiar dacă nu grozav de repede; tocmai doborâse doi fagi de grosime medie. Dar munca îl făcea să transpire. Dacă dimineața înghețau, pe la ora zece lucrau deja la bustul gol. Și lui William nu îi venea să creadă că nu trecuseră nici măcar de jumătatea zilei.

„Faceți altceva la care vă pricepeți." Această remarcă a bancherului îi răsuna acum în cap lui William. Mai întâi o considerase vorba goală a unui birocrat speriat de risc, dar acum viața de căutător de aur nu i se mai părea atât de aventuroasă. Bineînțeles că era în aer liber, iar peisajul era fantastic aici, în Queenstown. După ce depășise primele indispoziții, nu putu decât să constate asta. Maiestuoșii munți care înconjurau lacul Wakatipu, ce păreau să îmbrățișeze ținutul, și jocul de culori al bogatei vegetații, mai ales tonurile de maro, lila și roșu care acum, toamna, se amestecau ca într-un caleidoscop. Plantele păreau fie exotice precum palmierul-varză asemănător palmierilor, fie ciudat de străine, ca nipralele violete care confereau regiunii din jurul Queenstownului nota specifică acestui anotimp. Atmosfera era clară ca cristalul, la fel și pâraiele. Dar dacă trebuia să lucreze alte câteva zile împreună cu Joey, fără îndoială că William în curând va începe să urască pomii și apele curgătoare.

Pe parcursul zilei Joey se dovedi un adevărat zbir. Ba i se părea că William era prea încet, ba că se oprea prea des, după care el

însuși îl întrerupea din munca lui, strigându-i să vină să îl ajute la ferăstrău. Și în plus înjura cât îl ținea gura când ceva nu mergea ceea ce din păcate se întâmpla când William punea mâna pe ferăstrău.

O să înveți și asta, băiete! spunea bătrânul în cele din urmă încurajator, imediat ce se mai calma. Acasă nu prea ai lucrat cu mâinile.

William vru să riposteze la început, dar se răzgândi, dându-i măcar în parte dreptate. Bun, el lucrase la câmp. Împreună cu arendașii, în ultimii ani, după ce observase nedreptatea strigătoare la cer care domnea pe domeniile tatălui său. Frederic Martyn pretindea mult și dădea puțin – arenda era greu de suportat pentru țărani, și nu numai că în anii buni le rămânea doar puțin pentru trai, dar nici nu se puteau aștepta la ajutor când recolta era proastă. Până acum familiile încă nu își reveniseră de pe vremea marii foamete din anii '60. Practic în fiecare familie fuseseră victime. Pe lângă asta, aproape o generație lipsea – aproape niciun copil de țăran de vârsta lui William nu supraviețuise anilor în care mana de cartofi făcuse ravagii. Așa că astăzi la munca câmpului erau doar copilandri și bătrâni; practic fiecare era suprasolicitat, și nu existau perspective de îmbunătățire a situației.

Toate acestea nu îl impresionau pe Frederic Martyn – și nici pe mama lui William, care cu toate că era irlandeză, nici nu încerca să ajute oamenii. William începuse să îi ajute pe arendași la munca câmpului la început dintr-un protest tăcut. Apoi se angajase în Liga Rurală Irlandeză, care milita pentru stabilirea unor arende corecte.

Frederic Martyn a părut la început să considere atitudinea socială a fiului său mai mic mai curând amuzantă decât îngrijorătoare. Oricum William nu ar fi avut prea multe de spus pe pământurile sale, iar fiul său mai mare, Frederic junior, nu avea cine știe ce pasiuni filantropice. Dar când liga a înregistrat primele succese, tatăl și-a întețit zeflemelele și batjocura la adresa lui William, care a devenit și mai îndârjit.

Când în cele din urmă a sprijinit o răscoală a arendașilor – dacă nu chiar a pus-o la cale –, bătrânul nu i-a mai găsit nicio scuză. William a fost trimis la Dublin. Trebuia să studieze puțin, fie și dreptul, pentru a-i ajuta mai târziu cu sfatul și fapta pe iubiții lui

arendași. În privința asta bătrânul Martyn fusese generos. Principalul era ca tânărul să nu-i mai atâțe pe oameni împotriva lui!

La început William s-a pus pe treabă entuziasmat, dar curând i s-a părut prea plictisitor să analizeze finețurile dreptului englezesc, când oricum curând urma să fie redactată o constituție irlandeză. A urmărit cu atenție dezbaterile despre Home Rule Bill, care trebuia să le ofere irlandezilor considerabil mai multe drepturi de a participa la deciziile ce priveau insula lor. Și când Camera Lorzilor a respins-o din nou...

Dar William nu voia să se mai frământe mult. Chestiunea devenise prea penibilă, iar urmările au fost fatale. Și ar fi putut ca lucrurile să se termine pentru el mult mai rău decât aici, în plăcutele împrejurimi ale pașnicului Queenstown.

– Ce ai făcut acolo, în Irlanda? întrebă Joey.

Cei doi terminaseră munca din acea zi și trăgeau obosiți la vâsle spre casă. Pe William îl așteptau baia și o cină bună în pensiunea lui Miss Helen – pe Joy îl aștepta o seară înecată în whisky în tabăra coloniei căutătorilor de aur Skippers.

William ridică din umeri.

– Am lucrat la o fermă de oi.

În mare era adevărat. Pământul lui Martyn era vast și cuprindea pășuni de primă categorie. De aceea Frederic Martyn nu prea avusese de suferit de pe urma manei cartofilor. Aceasta îi afectase doar pe arendașii lui și pe lucrătorii rurali care își asigurau hrana de pe micile suprafețe însămânțate.

– Nu ai prefera Canterbury Plains? se mai interesă Joey binevoitor. Acolo sunt milioane de oi.

Asta auzise și William. Dar participarea lui la muncile fermei se redusese la treburi administrative. Știa teoretic cum se tunde o oaie, practic nu o făcuse niciodată, cu atât mai puțin în timp record, cum tundeau oamenii echipelor din Canterbury Plains. Cei mai buni ușurau de lână opt sute de oi pe zi! Erau doar ceva mai puține oi decât adăpostea ferma lui Martyn! Pe de altă parte, probabil că unii fermieri din est ar fi avut nevoie de un administrator ori de un supraveghetor capabil – William nu s-ar fi dat înapoi de la așa o slujbă. Doar că din asta nu te puteai îmbogăți. Și cu tot angajamentul lor social, William nu intenționa ca pe termen lung să facă rabat la calitatea vieții.

Poate că voi cumpăra o fermă după ce vom găsi aici destul aur, răspunse acesta. Să zicem... peste un an sau doi ani.

Joey râse.

Ai oricum spirit sportiv! Bun, aici poți coborî...

Conduse barca la mal. Râul șerpuia spre est pe lângă Queenstown și apoi, în sud, se vărsa în lac, aproape de tabăra căutătorilor de aur.

Adăugă:

Mâine te iau tot de aici, la ora șase dimineața, proaspăt și voios!

Joey îi mai făcu o dată din mână mulțumit, în timp ce acesta porni cu greu spre oraș. După pauza din barcă, acum îl dureau toate oasele. Nu-i surâdea deloc perspectiva unei noi zile de muncă asiduă.

Oricum pe Main Street avu parte de o plăcere. Elaine O'Keefe venea cu un coș cu rufe de la spălătoria chinezească și se îndrepta către pensiunea lui Helen.

William îi zâmbi.

Miss Elaine! O priveliște mai frumoasă decât o pepită de aur! Pot să vă iau coșul?

În ciuda durerilor musculare, își întinse, ca un gentleman, mâinile spre coș. Elaine nu făcu mofturi. Îi dădu bucuroasă povara și păși fără griji alături de el. Mergea vesel și elegant totodată. Cu coșul greu în brațe i-ar fi fost imposibil. Cum zisese odată cam cârcotașă Miss Daphne: „Trebuie să îți permiți să fii o doamnă".

Deja ați găsit astăzi atât de multe pepite? se interesă Elaine.

William se întrebă dacă ea era doar naivă sau ironică. Apoi decise să ia întrebarea drept tachinare. Elaine era de o viață în Queenstown. Trebuia să știe că pe câmpurile aurifere nu deveneai bogat atât de repede.

Primul aur pe ziua de astăzi este cel din părul dumneavoastră, răspunse și asocie mărturisirii un compliment: Dar acesta are deja un proprietar. Sunteți bogată, Miss Elaine!

Iar dumneavoastră ar trebui să vă duceți la maori. Ei v-ar declara scurt *tohunga*. Un maestru al *whaikorero*... chicoti Elaine.

Al ce? întrebă William.

Nu îi întâlnise pe maori, băștinașii Noii Zeelande. Existau triburi în Wakatipu, ca și în întregul Otago, dar Queenstown, oraș în

plină dezvoltare al căutătorilor de aur, era pentru maori prea agitat. Doar rareori se mai rătăcea vreunul dintre ei prin oraș, chiar dacă între timp câțiva bărbați se alăturaseră căutătorilor de aur. Aceștia nu-și părăsiseră decât de nevoie așezările și familiile – ca și majoritatea albilor care își căutau aici norocul. În comportament nu se deosebeau de aceștia, și niciunul dintre ei nu se folosea de asemenea vorbe.

– *Whaikorero.* Este arta vorbelor frumoase. Iar *tohunga* înseamnă maestru sau expert. Tatăl meu este un *tohunga*, spun maorii. Lor le plac argumentările deciziilor lui...

Elaine îi deschise lui William ușa pensiunii. Acesta ezită să intre înaintea ei și ținu ușa deschisă cu piciorul pentru ea. Fata radia.

William își aminti că tatăl ei era judecător de pace aici, iar fratele ei, Stephen, studia dreptul. Poate că ar trebui să menționeze și eforturile depuse de el în această direcție.

– Ei, atât de departe nu am ajuns cu studiile mele juridice, spuse el cu aparentă indiferență. Vorbiți limba maori, Miss Elaine?

Elaine ridică din umeri. Dar la aluzia privitoare la studiile juridice ochii îi sclipiră, cum era de așteptat.

– Nu atât de bine cum ar fi trebuit. Am locuit mereu destul de departe de cel mai apropiat trib. Dar mama și tata cunosc bine limba; au frecventat școala în Plains împreună cu copiii maori. Eu de fapt văd maori numai când au loc dispute între ei și *pakeha*, și tatăl meu trebuie să le aplaneze. Și din fericire asta se întâmplă rar. Chiar ați studiat dreptul?

William relată foarte vag despre cele trei semestre de la Dublin. Dar cei doi trebuiau oricum să se despartă. La intrarea în pensiune curentul de aer făcu apărătoarea de vânt să scoată un sunet melodios și imediat Mary și Laurie își făcură apariția. Una din ele luă rufele de la William mulțumindu-i încântată pentru ajutor, iar cealaltă îl anunță că baia este pregătită. Trebuia doar să se grăbească, deoarece masa va fi servită imediat; ceilalți comeseni se așezaseră deja și cu siguranță că nimeni nu era dispus să aștepte.

William se despărți politicos de Elaine, a cărei dezamăgire era vizibilă. Trebuia neapărat să mai dea un asalt.

– Cum se procedează în Queenstown dacă dorești să inviți o tânără domnișoară la o distracție decentă? îl întrebă el pe unul din cei doi bancheri puțin mai târziu, înainte de a lua masa.

Ar fi preferat ca Miss Helen să nu fi auzit întrebarea, dar bătrâna doamnă avea auzul ascuțit. În orice caz ea își îndreptă atenția discret spre discuția celor doi bărbați.

– Depinde cât de decentă este distracția, răspunse oftând bancherul, și cui îi adresezi invitația. Există domnișoare cărora nicio distracție nu li se pare suficient de decentă... Bărbatul știa despre ce vorbea, căci se străduia de săptămâni întregi să îi facă curte tinerei profesoare cu care locuia în aceeași casă. Una ca ea ar putea fi cel mult însoțită duminica la biserică... ceea ce pe de altă parte nu este neapărat o distracție. Însă o tânără domnișoară normală poate fi invitată la picnicul comunității, când acesta are loc. Ori poate fi invitată la *square dance* când asociația gospodinelor organizează o petrecere cu dans. La Daphne are loc așa ceva în fiecare sâmbătă, dar pe de altă parte asta nu este ceva decent...

Interveni celălalt bancher:

Lăsați-o pur și simplu pe mica Miss O'Keefe să vă arate orașul. Cu siguranță că asta îi va face plăcere, ea a crescut aici. Și în orice caz o plimbare este ceva nevinovat.

Dacă nu se desfășoară în pădurile din jur, interveni sec și Miss Helen. Și dacă tânăra în chestiune este nepoata mea, așadar o tânără cu totul deosebită, va trebui ca în prealabil să cereți permisiunea tatălui ei...

Ce știi tu exact despre acest tânăr?

Era o altă cină, dar tema era aceeași. Ruben O'Keefe îi punea întrebări fiicei sale. Căci deși până atunci William nu cutezase să facă o invitație, Elaine îl întâlnise chiar în ziua următoare. Din nou „întâmplător", în fața firmei de pompe funebre. Un loc de întâlnire prost ales, pentru că Elaine, cu toată fantezia ei, nu găsi nicio motivație de ce se afla acolo. Pe lângă asta, Frank Baker, cioclul, era un vechi prieten al tatălui ei, iar soția lui era o muierușcă guralivă. Zvonul despre legătura lui Elaine O'Keefe cu William Martyn – „un băiat din tabăra căutătorilor de aur" cum l-ar descrie Mrs. Baker fără nicio îndoială – se răspândise deja în toată localitatea.

– Este un gentleman, tati, zău. Tatăl lui are un domeniu în Irlanda. Și el a studiat dreptul! îi aduse Elaine la cunoștință nu fără mândrie.

– Aha! Și de aceea a emigrat ca să caute aur? Exista în Irlanda prea mulți avocați sau ce? se interesă Ruben.

– Și tu ai vrut odată să cauți aur! îi reaminti fiica sa.

Ruben zâmbi. Elaine nu ar fi un avocat prost. În fond îi venea greu să fie sever cu ea, pentru că oricât își iubea fiii, pe fiica lui o diviniza. Semăna prea mult cu iubita lui Fleurette. Excepție făcând culoarea ochilor și năsucul obraznic, era leită maică-sa și bunică-sa. Nuanța roșie a părului ei devia puțin de la culoarea părului mamei și bunicii ei. Părul lui Elaine era mai închis și poate mai subțire și mai buclat decât al lui Fleurette și al Gwyneirei. În ce îl privea pe Ruben, doar fiii lui îi moșteniseră ochii calmi, cenușii și părul castaniu. În special Stephen trecea drept „leit taică-său". Cel mai mic, Georgie, era plin de inițiativă și mereu pus pe șotii. De fapt lucrurile se aranjaseră perfect: Stephen va călca pe urmele tatălui, având în vedere studiile juridice, Georgie era interesat de comerț și visa la deschiderea unor filiale ale O'Kay Warehouse. Ruben era un bărbat fericit.

– A existat un scandal în jurul lui William Martyn, spuse Fleurette în treacăt în timp ce punea pe masă un sufleu.

Același lucru se servise astăzi și la pensiunea lui Helen; deci Fleurette nu gătise, ci comandase la Laurie și Mary „o cină la pachet". La magazin oricum nu fusese.

– Tu de unde știi? întrebă Ruben, în timp ce Elaine, uimită, aproape că scăpă furculița din mână.

– Cum adică un scandal? murmură ea.

Chipul încă atrăgător al lui Fleurette se lumină. Era o spioană înnăscută. Ruben își mai amintea bine cum odată ea îi dezvăluise „secretul legat de O'Keefe și Kiward Station".

– Astăzi după-amiază am făcut o vizită familiei Brewster, spuse ea într-o doară.

Ruben și Fleurette îi cunoșteau pe Peter și Tepora Brewster din copilărie. Peter era negustor și se ocupase inițial de comerțul cu lână în Canterbury Plains. Apoi soția lui, Tepora, o maori, moștenise pământ în Otago și amândoi se mutaseră aici. Acum trăiau în apropiere de tribul Teporei, la 15 kilometri spre vest de Queenstown, iar Peter organiza exportarea în diverse țări a aurului extras aici.

– Tocmai au primit o vizită din Irlanda. Familia Chesfield.

– Și tu crezi că acest William Martyn este cunoscut în Irlanda ca un cal breaz? se interesă Ruben. Cum ți-a venit ideea aceasta?

– Păi nu aveam eu dreptate? ripostă strengărește Fleurette. Dar acum fără glumă, bineînțeles că nu puteam să știu asta. Dar lordul și lady Chesfield fac fără îndoială parte din nobilimea de origine engleză. Și din ceea ce bunica Helen a aflat deja, tânărul aparține unor cercuri asemănătoare. Și în definitiv Irlanda nu este chiar atât de mare.

– Și ce a făcut scumpul lui Elaine? întrebă Georgie curios și hlizindu-se răutăcios la sora lui.

– Nu este scumpul meu! se aprinse Elaine, dar se reținu de la alte observații.

Și ea voia în fond să afle ce scandal i se punea în cârcă lui William Martyn.

– Ei, asta nu știu exact. Soții Chesfield au făcut doar niște aluzii. În orice caz Elaine are dreptate spunând că Frederic Martyn este un mare proprietar de pământ. Dar William nu va moșteni nimic, el este fiul cel mai mic și, în plus, oaia neagră a familiei. Simpatizează cu Liga Irlandeză...

– Dar asta este mai curând în favoarea băiatului, decise Ruben. Ceea ce fac englezii în Irlanda este o crimă. Cum pot lăsa jumătate din populație să moară de foame, când hambarele lor sunt pline ochi? Arendașii lucrează pe un salariu de nimic, și nobilii se îngrașă. Este chiar frumos că tânărul este de partea țăranilor!

Elaine radia.

Mama ei însă părea mai curând îngrijorată.

– Nu dacă angajamentul degenerează în activități teroriste, spuse ea. Și exact asta a lăsat să se înțeleagă lady Chesfield. William Martyn ar fi participat la un atentat.

Ruben se încruntă.

– Când? Din ce știu eu, ultimele revolte mai importante au avut loc la Dublin în 1867. Iar despre activități solitare ale luptătorilor pentru independența Irlandei nu a apărut nimic în *Times.*

Ruben primea ziare englezești de cele mai multe ori cu o întârziere de câteva săptămâni, dar le citea atent.

Fleurette ridică din umeri.

– Poate că s-a întâmplat demult. Ori poate că atentatul a eșuat, nu știu. Cert este că acest William nu se află în închisoare, ci umblă

pe aici fără să se ascundă și-i face curte fetei noastre sub numele lui adevărat. Ah, da, în chestiune mai apare un nume, este vorba despre John Morley...

Ruben zâmbi.

– Atunci este sigur vorba despre o greșeală. John Morley de Blackburn este *Chief Secretary for Ireland* și locuiește în Dublin. El sprijină *Home Rule.* Asta înseamnă că este de partea irlandezilor. Nici vorbă ca liga să fie interesată în uciderea lui.

Fleurette începu să umple farfuriile.

– Am spus că soții Chesfield nu s-au exprimat prea clar, explică ea. Se prea poate să nu fie nimic. Un lucru este sigur: William Martyn este acum aici, și nu în iubita lui Irlandă. Ciudat pentru un patriot. Dacă ăștia emigrează de bunăvoie, o fac cel mult în America, unde întâlnesc camarazi care le împărtășesc ideile. Un activist irlandez pe câmpurile aurifere din Queenstown mi se pare ceva neobișnuit.

– Dar nu este ceva rău! interveni Elaine cu ardoare. Poate că vrea să găsească aur, ca să-și cumpere pământ de la tatăl lui și...

– Foarte posibil, spuse Georgie. De ce nu cumpără toată Irlanda de la regină?

– În orice caz, ar trebui să îl cunoaștem pe tânăr, încheie Ruben subiectul. Dacă într-adevăr vrea să iasă la plimbare cu tine – îi făcu cu ochiul lui Elaine, căreia mai că i se tăie răsuflarea – și asta este una dintre intențiile lui exprimate, despre care o păsărică mi-a ciripit ceva, îl poți invita la cină. Și acum să ne ocupăm de tine, Georgie. Ce am auzit eu azi-dimineață de la Miss Carpenter privitor la lucrarea ta de la matematică?

În timp ce fratele ei făcea ochii mari, Elaine abia mai putea să mănânce din cauza emoției. William Martyn era interesat de ea! Voia să se plimbe cu ea! Poate chiar și să danseze! Sau poate mai întâi la biserică. Da, ar fi fantastic! Toți au să vadă că ea, Elaine O'Keefe, era o tânără curtată, care reușise să trezească interesul unicului gentleman britanic rătăcit în Queenstown. Celelalte fete o să crape de ciudă! Și în primul rând verișoara ei. Această Kuramaro-tini despre care toți vorbesc cât de frumoasă este. Și în jurul cărei vizite în Queenstown se păstra un mister profund, care cu siguranță includea un bărbat! Despre ce altceva să fie vorba într-un

mister adânc? Elaine abia aștepta ca William să o întrebe. Și pe unde se va plimba cu ea?

În cele din urmă, Elaine ieși cu William la plimbare – după ce el o întrebase galant dacă era dispusă să îl conducă prin Queenstown. Elaine se întreba de ce o fi având el nevoie de un tur de prezentare. În definitiv Queenstown se compunea practic doar din Main Street, iar frizeria, fierăria, poșta și magazinul general nu aveau nevoie de prezentări speciale. Palpitant era cel mult hotelul lui Daphne, dar pe lângă acest stabiliment Elaine și William vor face un ocol mare. Elaine se decise în cele din urmă să extindă termenul de „oraș" și la drumul spre lac.

– Wakatipu este imens, chiar dacă din cauza munților care îl cuprind nu pare atât de mare. De fapt măsoară aproape patru sute de kilometri pătrați. Și tot timpul este în mișcare. Apa se ridică și coboară în permanență. Maorii spun că ar fi bătăile inimii unui uriaș care doarme pe fundul lacului. Dar desigur că aceasta este doar o legendă. Maorii au multe legende.

William zâmbi.

– Țara mea este la fel de bogată în legende. Despre zâne și leide-mare care la lumina lunii pline capătă siluete omenești...

Elaine încuviință convinsă:

– Da, știu. Am o carte cu povești și legende irlandeze. Și calul meu este botezat după o zână, Banshee. Vreți s-o vedeți odată pe Banshee? Este un Cob. Cealaltă bunică a mea i-a adus pe strămoșii lui Banshee din Țara Galilor...

William se comporta de parcă ar fi ascultat-o cu atenție, dar nu îl interesau în mod deosebit caii. Îi era indiferent dacă Gwyneira Warden i-ar fi adus strămoșii din Connemara. Pentru el era mult mai important faptul că seara, după această plimbare, urma să-i cunoască pe părinții lui Elaine, Ruben și Fleurette O'Keefe. Desigur că îi mai văzuse pe amândoi și se întreținuse puțin cu ei. În fond își făcea toate cumpărăturile în magazinul lor. Însă acum era invitat la ei la cină, asta însemnând contacte private. Și după cât se părea, era ceva absolut necesar. Joey tocmai îl anunțase de dimineață că renunță la colaborarea cu el. Bătrânul căutător de aur dăduse dovadă de răbdare în primele zile, dar după o săptămână inactivitatea lui William începuse să-l calce pe nervi. William

considerase că era foarte normal ca după primele zile de muncă grea să o lase mai ușor cu munca la jgheab. În definitiv, trebuiau să îl mai lase durerile musculare. Și timp mai aveau. Cel puțin William nu se grăbea. Dar Joey îi explicase ferm că pentru el fiecare zi în care nu găseau aur era o zi pierdută. Și el nu visa la pepite cât bila, ci doar la puțin praf de aur care să îi asigure whisky-ul și porția zilnică de tocană sau de carne de berbecuț de la focul taberei.

– Cu un flăcăiandru așa râzgâiat ca tine niciodată nu o să pot face asta! îi reproșase el lui William.

Se părea că își găsise un alt partener care dobândise un teren cel puțin la fel de promițător, și era dispus să îl împartă cu Joey. Terenul lui Joey era de mult epuizat; când se făcuse împărțirea avusese prea puțin noroc.

Acum William trebuia să continue singur sau să își caute o altă preocupare. El ar fi preferat ultima variantă. Pentru că în munți diminețile și serile târzii aveau deja ceva ce amintea de iarnă. Queenstown trebuia să fie în iulie și august acoperit de zăpadă, ceea ce era desigur o priveliște frumoasă. Dar să speli aur în râul înghețat? William își putea imagina lucruri mai frumoase. Poate că Ruben O'Keefe va avea o idee în acest sens.

William văzuse casa familiei O'Keefe deja când trecea spre râu. În comparație cu Martyn's Manor nu era prea impresionantă – o casă din lemn plăcută, cu grădină și câteva grajduri. Dar aici, în această țară nouă, trebuia să fii mai modest în ce privește traiul pe picior mare. Și abstracție făcând de arhitectura primitivă, Conacul Pepita de Aur avea totuși ceva comun cu locuințele nobililor de țară englezi – de exemplu câinii care se repezeau la tine imediat ce puneai piciorul pe teritoriul lor. Mama lui William avusese câini de rasă Corgie, aici preferința era pentru Collie. Câini de pază și, cum explicase imediat entuziasmată Elaine, importați de asemenea din Țara Galilor. Mama lui Elaine, Fleurette, adusese cățeaua Gracie din Canterbury Plains, iar aceasta fătase mulți pui. Pentru ce aveai aici nevoie de câini era un mister pentru William, dar pentru Elaine și familia ei aceștia erau pur și simplu de-ai casei. Ruben O'Keefe încă nu venise, astfel că William se lăsă condus prin grajduri și o cunoscu și pe minunata Banshee a lui Elaine.

– Este ceva special, pentru că este bălană! Asta se întâmplă foarte rar la rasa Cob. Bunica mea avusese doar negre și maro. Dar Banshee se trage dintr-un Welsh Mountain Pony pe care mama l-a primit când era copil. Acesta a trăit foarte mult, eu însămi l-am călărit...

Elaine vorbea neîncetat, dar asta nu îl deranja în mod special pe William. El o găsea fermecătoare și temperamentul ei clocotitor îl binedispunea. Elaine părea că nu putea să stea o clipă liniștită. Buclele ei roșii fluturau în ritmul fiecărei mișcări. Astăzi se făcuse frumoasă special pentru el. Purta o rochie verde ca iarba, cu dantelă maro. Încercase să își prindă părul cu panglici de catifea într-un fel de coadă de cal, dar fusese inutil; înainte ca Elaine să fi terminat turul de prezentare prin oraș, părul îi era atât de răvășit de parcă nici măcar nu se pieptănase. William începu să se întrebe cum ar fi să o sărute pe fata aceasta zburdalnică. Avusese experiențe cu fete mai mult sau mai puțin calculate din Dublin, ca și cu fiicele arendașilor lui irlandezi; unele fuseseră foarte receptive dacă astfel obțineau mici favoruri pentru familiile lor, altele făceau pe virtuoasele. Elaine îi trezea instincte protectoare. William o privea mai mult ca pe un copil fermecător decât ca pe o femeie. Era desigur o experiență fascinantă, dar ce se întâmpla dacă fata lua lucrurile în serios? Fără îndoială că era îndrăgostită până peste urechi. Elaine nu se putea preface; sentimentele pe care le nutrea pentru William erau evidente.

Bineînțeles că acest lucru nu-i scăpă de Fleurette O'Keefe, care îi întâmpină pe cei doi tineri pe verandă.

– Bine ați venit la Conacul Pepita de Aur, Mr. Martyn! spuse ea zâmbind și îi întinse mâna lui William. Intrați, să luăm un aperitiv împreună. Vine imediat și soțul meu, deocamdată se schimbă.

Spre surprinderea lui William barul casei era bine aprovizionat. Fleurette și Ruben păreau a fi băutori de vin. Tatăl lui Elaine destupă mai întâi un Bordeaux, pentru a lăsa vinul să respire înainte de masă, dar mai erau și soiuri de whisky-uri irlandeze de primă clasă. William așteptă până când Ruben ciocni cu el.

– Pentru noua dumneavoastră viață într-o țară nouă! Sunt sigur că vă este dor de Irlanda, dar această țară are viitor. Dacă vă implicați, nu va fi greu să o iubiți.

William ciocni cu el.

– Pentru minunata dumneavoastră fiică, care mi-a prezentat atât de fabulos orașul. Mii de mulțumiri pentru felul în care mi l-ați prezentat, Elaine. De astăzi am să privesc această țară prin ochii dumneavoastră.

Elaine radia și sorbi ușor din vin.

Georgie își dădu ochii peste cap. Poftim, să mai nege că era îndrăgostită!

– Mr. Martyn, sunteți alături de cei care luptă pentru independența Irlandei? îl întrebă curios băiatul.

Auzise de mișcarea pentru independență a irlandezilor și ardea de nerăbdare să audă povestiri captivante.

William păru brusc alarmat.

– Cei care luptă pentru independență? Nu înțeleg...

Ce știa această familie despre viața lui anterioară?

Ruben nu era încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. În niciun caz tânărul nu trebuia să facă cunoștință din primele cinci minute cu activitatea de spion a Fleurettei.

– Georgie, ce înseamnă asta? Bineînțeles că Mr. Martyn nu a făcut parte dintre răzvrătiți. Mișcarea din Irlanda este practic dizolvată. Când au avut loc ultimele răscoale, Mr. Martyn trebuie să fi fost încă în scutece! Scuzați-l, mister...

– Spuneți-mi William!

– ...William. Dar fiul meu a auzit zvonuri... Pentru tinerii de aici fiecare irlandez este un erou al libertății.

William zâmbi.

– Din păcate nu este fiecare, George, i se adresă el fratelui lui Elaine. Altfel insula ar fi fost de mult liberă... Dar să lăsăm asta. Aveți aici o proprietate minunată...

Ruben și Fleurette îi povestiră puțin despre Conac, ocazie cu care Ruben relată pe un ton vesel povestea trăită de el în calitate de căutător de aur fără succes. Asta îl încurajă pe William. Dacă însuși tatăl lui Elaine dăduse greș cu aurul, cu siguranță că va avea înțelegere pentru problemele lui. Mai întâi nu aduse vorba despre ele, lăsându-l pe O'Keefe să decidă tot timpul cinei subiectele atinse. După cum era de așteptat, ei l-au descusut temeinic, lucru care nu l-a pus pe William în încurcătură. A prezentat cu amabilitate informații despre originea lui și despre educația primită. Ultima corespundea normelor păturii lui sociale: un profesor particular pentru primii

ani, apoi un internat de elită englez și în final colegiul. Pe ultimul William nu îl terminase, dar nu pomeni acest lucru. Dădu informații vagi și despre munca lui pe domeniul tatălui său. Dar înfrumuseță perioada de studii în drept de la Dublin. Știa că Ruben O'Keefe era interesat de acest aspect, și pentru că acesta conduse imediat discuția către *Home Rule Bill*, William reuși să fie un bun partener de discuții. Spre sfârșitul cinei era convins că lăsase o impresie bună. Ruben O'Keefe era destins și prietenos.

– Și cum merge cu căutatul aurului? întrebă în cele din urmă acesta. V-ați mai apropiat de bogăție?

Asta era ocazia. William afișă o mină îngrijorată.

Mă tem că aceasta a fost o greșeală, spuse el. Și nu pot spune că nu am fost avertizat. Chiar fermecătoarea dumneavoastră fiică m-a făcut atent la prima noastră întâlnire că goana după aur este mai mult pentru visători decât pentru coloniștii serioși.

Și îi zâmbi lui Elaine.

Ruben clipi mirat.

Dar săptămâna trecută vorbeați cu totul altfel! Nu v-ați ales toate dotările, inclusiv un cort pentru camping?

William făcu un gest în semn de scuză.

Uneori calea greșită te costă, spuse el cu regret. Dar câteva zile în câmpul aurifer m-au trezit rapid la realitate. Pur și simplu beneficiul nu este în raport cu cheltuiala...

Depinde! interveni Georgie. Am fost cu prietenii mei săptămâna trecută să spălăm aur, iar Eddie – el este fiul fierarului – a găsit un grăunte de aur pentru care a primit treizeci și opt de dolari!

Dar tu ai muncit pe rupte toată ziua și nu te-ai ales nici măcar cu un dolar! îi aminti Elaine.

Georgie ridică din umeri.

Am avut ghinion.

Ruben încuviință din cap.

– Asta sintetizează goana după aur. Este un joc cu norocul, cu suișuri și coborâșuri, și numai rar ai parte de un câștig important. Oamenii abia se descurcă cu câștigurile lor, dar fiecare speră să dea lovitura!

– Eu cred că fericirea este în altă parte, explică William și o mângâie scurt cu privirea pe Elaine.

Chipul lui Elaine strălucea, că doar toate gândurile ei erau concentrate asupra tânărului bărbat de lângă ea. Dar nici lui Ruben și nici lui Fleurette nu le scăpă momentul.

Fleurette nu știa ce o deranja, dar în ciuda prezenței ireproșabile a tânărului emigrant, ea avea o senzație neplăcută. Pe care Ruben nu părea să o împărtășească. El zâmbea.

– Și ce intenționați să faceți în schimb, tinere? întrebă el prietenos.

– Hm... William făcu o pauză de efect, ca și cum până acum nu și-ar fi pus această întrebare. În seara în care am sosit aici, un angajat de la bancă mi-a spus că ar fi mai bine să mă concentrez asupra lucrurilor la care mă pricep cu adevărat. Mda... iar acestea au bineînțeles legătură cu conducerea unei ferme de oi...

– Deci vreți să plecați?

Elaine părea disperată, dezamăgită, cu toate că afișase o mină detașată.

William ridică din umeri.

– Neplăcut, Elaine, foarte neplăcut. Dar creșterea oilor se practică mai ales în Canterbury Plains...

Fleurette îi zâmbi. Se simțea ciudat de ușurată.

– Poate că v-aș putea da o recomandare. Părinții mei au o fermă mare la Haldon și contacte de primă mână.

– Dar este atât de departe...

Elaine încercă să își controleze vocea, dar afirmația lui William o lovise ca un pumnal în inimă. Dacă el pleca acum, ea nu îl va mai vedea niciodată... Lui Elaine îi fugi tot sângele din obraji. Tocmai acum, tocmai el...

Ruben O'Keefe înregistră atât ușurarea simțită de soția lui, cât și dezamăgirea fiicei lui. Fleurette dorea să-l izgonească pe acest tânăr de lângă Elaine cât mai repede, chiar dacă motivul nu îi era clar. Până acum William Martyn făcuse o bună impresie. În definitiv a-i da o șansă în Queenstown nu însemna neapărat o logodnă.

– Ei... poate că aptitudinile lui Mr. Martyn nu se limitează la număratul oilor, zise el într-o doară. Cu contabilitatea cum stați, William? Aș putea avea nevoie de cineva la magazin care să preia partea de hârțogăraie. Dar dacă țintiți imediat o poziție de conducere...

Expresia feței lui Ruben exprima clar că el nu-și făcea iluzii. Nici Gwyneira Warden și nici alți mari fermieri din est nu așteptau

un tânăr neexperimentat din Irlanda care să le spună cum să conducă o fermă. Ruben nu prea era interesat de oi, dar el crescuse la o fermă și nu era prost. Creșterea vitelor în Noua Zeelandă avea prea puțin în comun cu agricultura din Britania și Irlanda, cum spunea mereu Gwyneira Warden. Chiar și ferma tatălui său devenise prea mică pentru a face profit, și aceasta avusese oricum trei mii de oi. În Țara Galilor tatăl Gwyneirei nu avusese nici măcar o mie de animale, și totuși trecea drept unul dintre cei mai mari crescători de vite din țară. În plus el nu prea îl credea în stare pe William să stăpânească oamenii aspri care lucrau în Noua Zeelandă ca păstori, ori care făceau parte din echipele care tundeau oi.

William zâmbi neîncrezător.

Asta înseamnă că îmi oferiți o slujbă, Mr. O'Keefe?

Ruben confirmă.

Dacă vă interesează. Contabil la mine nu veți deveni bogat, dar oricum căpătați experiență. Iar când fiul meu se va ocupa să deschidă filialele în alte orășele – și făcu un semn către Georgie – atunci vor exista posibilități de promovare.

Lui William nici prin cap nu îi trecea să facă o carieră cândva ca șef de filială într-un orășel. Se gândea mai curând la un lanț de magazine ori să intre prin căsătorie într-o asemenea afacere, dacă lucrurile vor evolua pe mai departe îmbucurător. Totuși oferta lui Ruben reprezenta un început.

Din nou îi mai aruncă o privire scurtă lui Elaine, la care ea răspunse fericită ba roșind, ba pălind. Apoi el se ridică și îi întinse mâna lui Ruben O'Keefe.

Sunt omul dumneavoastră! declară el grav.

Ruben îi strânse mâna.

Pentru o bună colaborare. Să o stropim cu încă un alt whisky. De data aceasta cu unul local. În definitiv, vreți să trăiți o perioadă mai lungă în țara aceasta.

La plecare, Elaine îl conduse pe William afară. Astăzi regiunea din jurul orașului își arăta cea mai frumoasă față. Munții imenși erau învăluiți în lumina lunii, iar pe cer licăreau mii de stele. Râul părea din argint curgător, iar pădurea era plină de chemările păsărilor de noapte.

– Este ciudat că ele cântă în lumina lunii, spuse William. De parcă am fi într-o pădure vrăjită.

– Eu nu aș numi acest cârâit cântat...

Elaine nu prea le avea cu romantismul, dar se străduia. Pe nesimțite se apropie de el.

– Pentru femelele lor cârâitul este cântecul cel mai plăcut, observă William. Problema este nu cât de bine faci ceva, ci pentru cine o faci.

Inima lui Elaine bătea nebunește. Normal că el o făcuse pentru ea! Numai pentru ea renunțase el la o slujbă bine plătită în conducerea unei ferme de oi, pentru a face muncă auxiliară la tatăl ei. Se întoarse către el.

– Nu ar fi... adică vreau să spun că nu trebuia să faceți asta, spuse ea vag.

William îi privi chipul deschis, luminat de lună, pe care ea i-l oferea cu o expresie de nevinovăție și așteptare.

– Uneori nu ai de ales, șopti el și o sărută.

Pentru Elaine noaptea explodase în acest sărut.

Fleurette o urmărea de la fereastră pe fiica ei.

– Se sărută! remarcă ea și turnă restul vinului în pahar cu atâta înverșunare de parcă odată cu sticla ar fi putut să golească și memoria lui Elaine.

Ruben râse.

– Tu la ce te așteptai? Sunt tineri și îndrăgostiți.

Fleurette își mușcă buza și goli paharul dintr-o înghițitură.

– Numai de n-am regreta... murmură ea.

4

Gwyneira intenționa să se alăture împreună cu Kura unui transport de mărfuri pentru Ruben O'Keefe ca să călătorească în siguranță până la Queenstown. Bagajul îl puteau încărca în căruța cu marfă și apoi să călătorească cu o șaretă ușoară. Cel puțin Gwyneira agrea acest mod de a călători; nepoata ei nu își exprimă opinia. Kura manifesta ca și până atunci o neliniștitoare indiferență față de călătoria la Queenstown.

Vasul cu livrarea către Ruben se lăsa așteptat, așa că plecarea se tot amâna. Primele furtuni de toamnă îngreunau călătoria pe mare. Astfel coborâtul oilor de la munte se terminase înainte de plecarea Gwyneirei, ceea ce mai mult o liniștise decât să o necăjească pe fermieră.

Cel puțin mi-am adus oițele, glumi ea când soțul ei și fiul închideau ultima îngrăditură în urma turmelor revenite acasă.

Și de data aceasta Jack se evidențiase. Muncitorii îl lăudau ca pe un „adevărat flăcău" și tânărul visa la tabăra din munți și la noptile clare când ieșea din sacul de dormit pentru a observa păsările și alte făpturi ale nopții. Iar în Insula de Sud a Noii Zeelande existau multe astfel de făpturi. Chiar și kiwi, pasăre ciudat de greoaie, simbol al coloniștilor, era și ea nocturnă.

James McKenzie se bucură să o revadă pe Gwyneira la întoarcerea din munți. Amândoi sărbătoriră copios revederea. Gwyn își exprimă îngrijorarea cu privire la Kura.

Hoinărește fără nicio jenă cu acel tânăr maori, deși Miss Witherspoon o dojenește mereu. Când este vorba de decență, are

ochi și la ceafă! Iar Tonga se preumblă din nou prin fermă de parcă i-ar aparține în curând. Nu trebuie să îi arăt că mă înfurie, știu, dar mă tem că asta mi se citește pe chip...

James oftă.

– Din cât se pare, va trebui să o căsătorești curând, indiferent cu cine. Ea ne va face mereu necazuri. Are... nu știu. Dar este foarte senzuală.

Gwyn îi aruncă o privire indignată.

– Tu o găsești senzuală? îl întrebă ea bănuitoare.

James își dădu ochii peste cap.

– O găsesc răsfățată și nesuferită. Dar pot să îmi dau prea bine seama ce văd în ea bărbații. Și anume o zeiță.

– James, ea are cincisprezece ani!

– Dar se dezvoltă uluitor de rapid. A ajuns la maturitate în cele câteva zile cât a durat adunarea animalelor. A fost totdeauna o frumusețe, dar acum devine o frumusețe care înnebunește bărbații. Și ea știe asta. Tiare mă îngrijorează cel mai puțin. Unul dintre păstorii maori a observat alaltăieri că-l tratează ca pe un cățelandru. Nici gând să se culce cu el. Băiatul este invidiat, dar se alege doar cu reproșuri de la Kura și de la ceilalți bărbați. Se va bucura când va scăpa de fată.

James o luă în brațe pe Gwyneira.

– Și tu crezi că imediat se va ivi un altul? întrebă nesigură Gwyn.

– Unul? Glumești! Dacă ea face doar un semn cu degetul, coada se va întinde până la Christchurch!

Gwyneira oftă și se lipi mai mult de bărbatul ei.

– James, spune-mi, eu am fost și... hm... senzuală?

În sfârșit, căruțele cu marfă ajunseră la Christchurch. Oamenii lui Ruben mânau niște cai de povară splendizi înhămați la căruțele cu coviltir.

– Înăuntru este și loc de dormit, explică unul dintre oameni. Dacă pe drum nu vom găsi găzduire, într-o căruță pot dormi patru oameni, iar o căruță vi-o lăsăm dumneavoastră, doamnă. Dacă veți fi mulțumită doar cu atât...

Gwyneira acceptă cu plăcere. În viața ei înnoptase și în condiții mai precare, și de fapt chiar îi plăcea spiritul de aventură. De altfel era în cea mai bună dispoziție când șareta, la care era înhămat un armăsar Cob, se rândui în spatele căruțelor.

Owen poate să monteze acolo câteva iepe, explică ea intenția de a înhăma armăsarul. Pentru ca lui Fleurette să nu i se stingă rasa curată a armăsarilor Cob!

Kura, căreia i se adresaseră aceste cuvinte, încuviință indiferentă din cap. Probabil că nici nu remarcase ce cal alesese bunica ei. Kura îi privi cu interes pe tinerii conducători de atelaje, care îi aruncau priviri pofticioase. Cei doi tineri o adorau pe Kura. Totuși momentul nu cuteză să flirteze cu mica frumusețe.

Gwyneira intră și mai mult în atmosfera călătoriei după ce lăsară în urmă prima localitate, Haldon, și se îndreptară spre munți. Vârfurile acoperite de zăpadă, la poalele cărora se întindea nesfârșita mare de iarbă a ținutului Canterbury Plains, o fascinau de când sosise în noua ei patrie. Își amintea încă foarte bine de ziua în care traversase pentru prima dată trecătoarea Bridle, între portul Lyttleton și orașul Christchurch. Pe o iapă, în loc de un catâr, cum călăreau celelalte domnișoare cu care venise pe vasul *Dublin* de la Londra. Încă își amintea cât îl enervase asta pe socrul ei. Totuși iapa ei Cob o purtase printr-un peisaj la început atât de rece, stâncos și neospitalier, încât un călător îl comparase cu „Hills of Hell". Atinseseră apoi cel mai înalt punct al trecătorii, iar în câmpia din fața lor se așterneau Christchurch și Canterbury Plains, locul de care aparținea.

Gwyneira lăsă hățurile mai libere în timp ce îi povestea nepoatei ei prima întâlnire cu acest pământ, dar Kura nu făcu niciun comentariu. Numai legătura făcută între „Hills of Hell" și cântecul *Daimon Lover* păru să o mai destindă. Ba chiar începu să fredoneze melodia.

Gwyneira o ascultă și se întrebă de la ce ramură a familiei moștenise Kura muzicalitatea. Cu siguranță nu de la Silkham, familia Gwyneirei. Surorile lui Gwyn cântaseră cu mai mult entuziasm decât ea la pian, dar cu tot atât de puțin talent. Mai mult talent avusese primul soț al lui Gwyn. Lucas Warden era un estet care cânta excelent la pian. Darul acesta îl avea de la mama lui, cu care

Kura oricum nu avea o legătură de sânge... Gwyneira preferă să nu își mai bată capul cu genealogia încurcată a familiei Warden. Probabil că Marama, cântăreața maori, îi transmisese talentul lui Kura. Gwyn era cea care purta vina de a-i fi cumpărat fetei blestematul de pian după ce cu ani în urmă făcuse cadou instrumentul lui Lucas. Poate că altfel Kura s-ar fi limitat la instrumentele tradiționale și la muzica maori.

Drumul până la Queenstown dură mai multe zile, timp în care au înnoptat la diverse ferme. Gwyneira cunoștea toți crescătorii de oi din regiune, dar și străinii erau în general primiți cu ospitalitate. Multe ferme erau așezate foarte izolat, pe drumuri rar umblate, și proprietarii lor erau bucuroși de orice vizitator care le aducea noutăți sau chiar poștă – așa cum făceau și cărăușii de la O'Kay Warehouse, care de ani de zile urmau ruta aceasta.

Călătorii se aflau deja în Otago, când nu au mai avut de ales și au trebuit să înnopteze în plin câmp, în căruțele cu coviltir. Gwyneira încercă să prezinte asta ca pe o aventură, pentru a o mai scoate pe Kura din rezerva ei. Pe parcursul călătoriei Kura stătuse absentă lângă ea, părând că nu auzea nimic altceva în afara melodiilor din capul ei.

– James și cu mine rămâneam deseori treji în asemenea nopți și ascultam păsările. Ascultă, asta este o kea. O auzi doar aici, în munți, nu coboară până la Kiward Station...

– În Europa sunt păsări care cântă ca lumea, remarcă Kura cu vocea ei melodioasă care amintea de vocea Maramei. Dar dacă vocea femeii maori suna mai curând luminos și dulce, vocea Kurei era plină și catifelată. Ea adăugă: Adevărate melodii, cum spune Miss Heather.

– Da, îmi amintesc. Privighetori și ciocârlii... cântă într-adevăr frumos. Am putea cumpăra un disc cu cântecele păsărilor, pe care poți să-l asculți la gramofonul tău.

Gramofonul fusese ultimul cadou de Crăciun din partea lui Gwyn.

– Îmi place mai mult să le ascult în natură, oftă Kura. Și aș prefera să plec în Anglia și să învăț să cânt în loc să merg la Queenstown.

Gwyneira o strânse pe fată în brațe. Kurei nu îi mai plăceau gesturile tandre de ani de zile, dar aici, în grandioasa singurătate de sub stele, chiar și ea era mai accesibilă.

Kura, ți-am explicat de mii de ori. Ai o răspundere. Kiward Station este moștenirea ta. Trebuie să o preiei ori să o dai mai departe generației următoare, dacă nu te interesează. Poate vei avea un fiu ori o fiică, pentru care va fi important...

Nu vreau copii, eu vreau să cânt! o întrerupse Kura.

Gwyneira îi dădu deoparte o șuviță de păr căzută pe față.

Dar nu primim totdeauna ce vrem, micuțo! Cel puțin nu imediat și nu acum. Împacă-te cu asta, Kura. Nu te mai gândi la un conservator în Anglia. Trebuie să găsești altceva care să te facă fericită.

Gwyneira se bucură peste măsură când în sfârșit în depărtare se zăriră lacul Wakatipu și orașul Queenstown. Călătoria cu mocănoasa Kura i se păruse în ultimele zile prea lungă și spre sfârșit nu mai găsiseră nicio temă de discuții. Totuși priveliștea micului și curatului oraș de la poalele munților și a uriașului lac parcă îi redeșteptă optimismul. Poate că nepoata ei avea nevoie de societatea cuiva de vârsta ei. Va găsi cu siguranță lucruri comune cu verișoara ei Elaine, iar aceasta avea o fire mai rațională. Poate că ea o va coborî pe Kura cu picioarele pe pământ. Binedispusă, Gwyn îl mână pe Owen, elegantul armăsar, pe Main Street, depășind coloana de camioane. Chiar atrase atenția câtorva persoane, și mulți coloniști care o cunoșteau din vizitele anterioare o salutară.

În cele din urmă, Gwyn își opri armăsarul în fața hanului lui Daphne, când o văzu pe eleva de odinioară a lui Helen stând de vorbă cu o fată. Și ea o cunoștea pe Daphne de peste patruzeci de ani. Totuși vederea ei o neliniști puțin; aceasta părea îmbătrânită față de cum arătase la ultima vizită. Prea multe nopți petrecute în barul plin cu fum, prea mult whisky și prea mulți bărbați – în meseria lui Daphne îmbătrâneai repede. Dar fata de lângă ea era o frumusețe cu păr lung, negru și cu pielea albă ca laptele. Păcat că se sulemenea prea tare și că rochia ei era supraîncărcată cu volane și încrețituri care nu îi subliniau frumusețea naturală, ci mai curând i-o ascundeau. Gwyn se întrebă cum de o asemenea fată aterizase într-un stabiliment cum era cel al lui Daphne.

– Daphne! Ce-i drept, te pricepi la fete drăguțe! De unde le tot scoți?

Gwyn coborî și dădu mâna cu Daphne.

– Ele *mă* găsesc, Miss Gwyn. Daphne zâmbi. Îți merge vestea dacă oferi condiții bune de muncă și camere curate. Credeți-mă, munca ți se ușurează mult dacă numai flăcăii înțeapă, nu și puricii. Dar Mona mea nu este nimic în comparație cu tânăra care te însoțește! Ea este nepoata maori? Fir-ar să fie!

Daphne voise de fapt doar să arunce o privire în șareta lui Gwyn; dar ochii îi rămăseseră la Kura, cum de obicei li se întâmpla doar bărbaților. Kura privea calmă înainte. Desigur că Daphne făcea parte dintre acele femei asupra cărora Miss Heather o avertizase mereu.

Dar după primul moment de entuziasm, pe chipul lui Daphne se strecură și îngrijorarea.

– Nu este de mirare că aveți probleme cu fata asta, spuse ea încet, înainte ca Gwyn să fi apucat să se urce din nou în șaretă. Ar trebui să o măritati cât mai curând!

Gwyn râse silit și porni șareta. Era oarecum supărată. Daphne era fără îndoială discretă, dar cui îi mai povestiseră Fleurette și Helen despre faptul că Gwyneira și Marama se simțeau depășite fără speranță în ce o privea pe Kura?

Mânia i se stinse când, trecând prin fața magazinului O'Kay Warehouse, îi văzu pe Ruben și pe Fleurette discutând cu cărăușii. Amândoi se întoarseră când auziră tropăitul puternic al lui Owens și imediat Gwyn putu să își strângă în brațe fiica.

– Fleur! Nu te-ai schimbat deloc! De câte ori te văd, am senzația că am făcut o călătorie în timp și că pe urmă m-am uitat în oglindă.

Fleurette râse.

– Încă nu arăți atât de în vârstă, mami. Este doar neobișnuit să nu te văd descălecând de pe cal. De când călătorești cu șareta?

Când James și Gwyneira își vizitau împreună fiica, puneau pur și simplu șeile pe doi cai. Proviziile și celelalte lucruri le puneau în coburi – iar Gwyn și James se bucurau de nopțile petrecute sub bolta de stele. Dar călătoreau doar vara, după tunsul și mânarea oilor la munte, când vremea era evident mai stabilă.

Gwyn se încruntă. Remarca lui Fleurette îi aminti de călătoria de acum, mai degrabă neplăcută.

– Kura nu călărește, spuse ea, încercând să își ascundă dezamăgirea. Dar unde sunt George și Elaine?

În ultimele săptămâni legătura dintre William și Elaine se consolidase. Nu era de mirare, căci se vedeau practic zilnic. Și Elaine lucra în O'Kay Warehouse. După muncă ori în pauza de prânz apăreau mereu motive pentru a fi împreună. Elaine își surprindea mama cu activități gospodărești spontane. Mereu trebuia coaptă câte o plăcintă pentru a-i putea oferi cu dezinvoltură ceva lui William în pauza de prânz ori după slujba de duminică ea îl invita la picnic, după ce toată sâmbăta pregătise diverse dulciuri. Acum William o săruta mai frecvent, dar la fel de fermecător. Elaine se pierdea de fericire când el o lua în brațe și fiecare sărut o făcea să se topească.

Ruben și Fleurette tolerau cu sentimente amestecate idila fiicei lor cu noul contabil. Fleurette era încă îngrijorată, în timp ce Ruben urmărea chestiunea cu o anumită bunăvoință. William se descurca excelent în noua lui slujbă. Era inteligent și se pricepea la contabilitate; învățase rapid care era diferența dintre administrarea unei ferme și administrarea unui depozit cu marfă. În plus cucerea clienții cu manierele lui și cu firea lui îndatoritoare. Îndeosebi femeilor le făcea plăcere să fie servite de el. Împotriva unui asemenea ginere Ruben nu ar fi avut nimic de obiectat – doar să fi apărut câțiva ani mai târziu. Deocamdată Ruben trebuia să îi dea dreptate soției sale. Elaine era prea tânără pentru o legătură mai apropiată; el nu îi va permite în niciun caz să se căsătorească acum. Va depinde de disponibilitatea tânărului de a o aștepta. Dacă William va avea răbdare câțiva ani, era bine; dacă nu, Elaine va fi profund dezamăgită. În timp ce Fleurette tocmai de asta se temea, Ruben era mai încrezător. Cu cine ar înlocui-o William pe fiica lui? Celelalte fete cu situație din oraș erau și mai mici decât Elaine. Iar în ce îl privea pe William, acesta nu s-ar fi uitat la fiica unui emigrant nou de la fermele din jur: Ruben nu îl vedea pe William în stare să-și piardă capul după o fată fără mijloace, cu care să o ia de la început undeva.

În definitiv, tânărul nu își făcea iluzii în privința cui datora poziția la O'Kay Warehouse.

Ruben le lăsa frâu liber – iar Fleurette îi urma atitudinea scrâșnind din dinți. De fapt amândoi știau din proprie experiență că o dragoste tinerească era incontrolabilă. Propria lor istorie fusese mult mai complicată decât iubirea dintre Elaine și William, iar opoziția taților și bunicilor întrecuse cu mult resentimentele lui Fleurette. Totuși se căsătoriseră. Țara era mare, iar controlul social slab.

În dimineața zilei în care Gwyneira sosise la Queenstown, Elaine și William plecaseră împreună într-un tur mai mare. William se oferise să facă o livrare la o fermă mai îndepărtată; Elaine îl însoțea cu o colecție de îmbrăcăminte și galanterie din compartimentul pentru doamne al magazinului. Soția fermierului putea să aleagă în liniște, să probeze și să-i ceară sfatul lui Elaine – un serviciu pe care Fleurette îl oferea de la bun început și la care se apela cu plăcere. Acesta oferea femeilor singure nu numai posibilitatea de a cumpăra, ci în plus și ocazia de a sporovăi și a afla noutăți din oraș, care spuse de gura femeilor sunau cu totul altfel decât aflate de la cărăuși.

Desigur că Elaine organizase și un picnic pentru William, luând în acest scop cu ea chiar o sticlă din vinul australian din pivnița tatălui ei. Cei doi mâncară împărăteşte pe un versant idilic situat lângă lac, după care ascultară bătăile inimii uriașului care făceau să se ridice și să coboare nivelul apei acestuia. Și în final Elaine îi permisese lui William să îi desfacă puțin rochia și să îi mângâie partea superioară a pieptului, acoperind-o cu sărutări ușoare. Acum, împlinită de această nouă experiență, ar fi putut îmbrățișa de fericire întreaga lume și nu se mai dezlipea de William care, mulțumit deasemenea de cum decursese ziua, lăsase libere hățurile atelajului. Cel puțin până când cele două iepe ridicară interesate capetele nechezând către un cal maro-închis aflat în fața magazinului. Elaine recunoscu imediat armăsarul.

– Este Owen! Armăsarul de prăsilă al bunicii Gwyn! Oh, William, l-a adus cu ea! Banshee poate să aibă un mânz! Și Caitlin și Ceredwen vor să flirteze imediat. Nu este minunat?

Caitlin și Ceredwen erau iepele Cob de la căruța ușoară cu marfă, care acum numai cu ceva efort mai putea fi controlată. Tinerele patrupede știau exact ce voiau. William se încruntă indignat. Desigur că Elaine era bine educată, dar uneori se purta ca o fiică de fermier grosolană! Cum putea vorbi în public despre împerechere cu atâta dezinvoltură? Se gândi să o dojenească, dar Elaine sărise deja din căruță și alerga către femeia mai în vârstă, îmbrăcată destul de elegant, care era bunica ei. Dacă te uitai la Fleurette, știai cum va arăta Elaine la patruzeci de ani, iar Gwyneira oferea privelișteа ei la șaizeci de ani.

William oscila între a zâmbi și a ofta. Era unica picătură amară în opțiunea lui pentru Elaine: dacă se decidea pentru această fată, viața nu îi mai rezerva nicio surpriză. Profesional și pe plan personal era proiectat înainte precum un tren pe șine.

Opri atelajul în spatele unei căruțe grele și legă iepele cu atenție. După care cu pași măsurați se apropie spre a fi prezentat bunicii lui Elaine și verișoarei acesteia. Probabil o altă variantă de roșcovană cu talie de viespe.

Între timp Elaine o salutase pe Gwyneira, care imediat îi dădu drumul lui Fleurette din brațe. Era evident că aceasta abia sosise.

Gwyneira o sărută pe Elaine, o strânse la piept, apoi o îndepărtă ca să o poată privi mai bine.

– Iată-te, Lainie! Te-ai făcut frumoasă, o adevărată femeie! Arăți la fel ca maică-ta la vârsta ta. Să sperăm că ești la fel de zburdalnică. Dacă nu, ți-am adus cadoul greșit... Dar unde este? Kura, ai coșul cu câini? Ce faci în căruță? Coboară și spune-i „bună ziua“ verișoarei tale!

După ton, Gwyn era un pic supărată. Kura nu trebuia să arate atât de clar că această vizită la Queenstown îi era indiferentă.

Dar fata așteptase doar să fie invitată. Degajată, cu mișcări mlădioase, Kura-maro-tini Warden se ridică pentru a pune stăpânire pe Queenstown. Și observă cu satisfacție că apariția ei avu efectul așteptat. Chiar și pe chipurile mătușii ei și verișoarei ei se citea admirația, aproape venerația.

Elaine era drăguță. Dragostea pentru William îi pria. Radia din plin; avea pielea curată și rozalie, părul îi strălucea, iar privirea îi era

mai vie și mai expresivă decât până atunci. Totuși pe lângă verișoara ei era ca o rățușcă urâtă – ca oricare altă fată pe care natura nu o înzestrase cu atâtea calități ca pe fiica lui Paul Warden. Elaine privea o fată cu o jumătate de cap mai înaltă decât ea, ceea ce cu siguranță nu se datora faptului că avea o ținută dreaptă și care se mișca cu o grație de pisică.

Pielea Kurei avea culoarea cafelei în care se amestecase din belșug smântâna albă și groasă. Și mai avea o sclipire aurie ce dădea impresia de căldură și te ademenea. Părul neted și lung până la coapse era negru ca pana corbului și strălucitor, așa încât părea că o perdea de onix îi acoperea umerii. Genele ei lungi și sprâncenele ușor arcuite scoteau în evidență prin negrul lor profund ochii mari, de un albastru azuriu ca ai bunicii Gwyn. Privirea ei nu licărea ironic sau zglobiu ca la Gwyn, ci era calmă și visătoare, aproape plictisită, ceea ce îi dădea acestei frumuseți exotice o tentă de mister. Pleoapele grele adânceau impresia de visătoare care aștepta doar să fie trezită.

Buzele Kurei erau pline, de un roșu întunecat, și luceau umed. Avea dinți mici, regulați și albi ca zăpada, expuși irezistibil. Chipul ei era îngust, gâtul lung, ușor arcuit. Purta o rochie de călătorie de un roșu-închis, simplă, dar formele corpului i s-ar fi profilat și de sub o rasă călugărească. Avea sânii fermi și plini, șoldurile late. Acestea se unduiau lasciv în mers, dar nu exersat, ca la fetele lui Daphne, ci la Kura părea ceva înnăscut.

O panteră neagră... William văzuse odată o asemenea fiară la grădina zoologică din Londra; mișcările unduitoare ale acestei fete și frumusețea ei plină de temperament îi amintiră imediat de ea. William nu se putu reține să nu-i zâmbească scurt Kurei și aproape că i se tăie respirația când ea îi întoarse zâmbetul. Desigur foarte scurt, pentru că ce putea să însemne pentru această zeiță chipul unui tânăr aflat pe marginea străzii?

– Tu... ăă.... ești Kura? Fleurette își reveni prima și îi zâmbi fetei ceva cam forțat. Trebuie să mărturisesc că nu te-aș fi recunoscut... Ceea ce înseamnă că nu am mai fost de prea mult timp la Kiward Station. O mai știi pe Elaine? Și pe Georgie?

Orele la școală tocmai se încheiaseră, și George se apropia de magazin când Kura își regiza apariția pe care el o urmărise cu

aceeași expresie tâmpă ca și restul privitorilor de sex bărbătesc. Însă acum își folosi imediat șansa și se apropie de mama lui, deci și de minunata verișoară. Numai de ar ști ce să îi spună!

– *Kĩa ora,* se luptă el să rostească, pentru a se arăta umblat.

În definitiv, Kura era o maori; i-ar face plăcere ca el să o salute în limba ei.

Kura zâmbi.

– Bună ziua, George.

O voce ca un cânt. George își aminti că auzise asta odată, undeva, și că o considerase o mare tâmpenie. Dar fusese înainte să o fi auzit pe Kura-maro-tini spunând „Bună ziua".

Elaine încercă să își depășească frustrarea. Da, Kura era frumoasă, dar înainte de toate era verișoara ei. Un om absolut normal și, în plus, mai mică decât ea. Nu exista absolut niciun motiv să se zgâiască la ea. Zâmbi și încercă să o salute pe Kura cât se putea de normal. Dar salutul ei sună puțin cam forțat.

Kura se pregăti să răspundă, dar îi atrase atenția un scheunat venit din șaretă. În coșul pe care bineînțeles Kura nu îl luase cu ea când coborâse, un cățeluș lupta eroic să își recâștige libertatea.

– Ce este acolo? întrebă Elaine.

Se apropie curioasă de șaretă și uită de Kura.

Gwyneira o urmă și deschise coșul.

– M-am gândit să fac ceva ca să cultiv tradiția. Kiward Callista, o stră-strănepoată a primei mele cățele Border-Collie venită cu mine din Țara Galilor.

– Pentru... mine? se bâlbâi Elaine și privi un căpșor de câine în trei culori, cu ochi vii, ce părea gata să o adore pe eliberatoarea lui.

– De parcă noi nu am fi avut destui câini! strigă Fleurette.

Dar și ea consideră noul membru patruped al familiei mai interesant decât Kura cea rece.

Ceea ce nu era valabil pentru Ruben, George, și mai ales pentru William. George încă mai căuta o remarcă deșteaptă, iar tatăl lui abia acum își revenise, pentru a-i ura Kurei bun venit la Queenstown.

– Ne bucurăm foarte mult să te cunoaștem mai bine, zise el. Miss Gwyn spunea că te interesează muzica și arta. Poate că din acest motiv la oraș te vei simți mai bine decât în Plains.

– Chiar dacă oferta culturală în micul nostru oraş încă mai lasă de dorit. William îşi revenise şi el şi odată cu asta îi revenise şi talentul de *whaikorero.* Adăugă: Totuşi sunt sigur că toţi vor fi în mare formă când dumneavoastră, Kura, vă veţi afla în public. Sau vor rămâne fără grai, desigur că trebuie să ne gândim şi la asta...

Zâmbi.

Kura nu reacţionă la fel de prompt ca majoritatea fetelor. În loc să-i ofere un surâs spontan, rămase serioasă. Dar în ochii ei se citea interesul.

William mai încercă un asalt.

– Vă îndeletniciţi cu muzica, nu? Mi-a povestit Elaine. Sunteţi o pianistă talentată. Ce preferaţi, muzica clasică ori folclorul?

Iată strategia potrivită. Ochii Kurei străluciră.

– Preferinţa mea se îndreaptă către operă. Aş vrea să devin cântăreaţă. Dar în rest nu văd nicio piedică să uneşti elemente de folclor cu muzica clasică. Ştiu, sună îndrăzneţ, dar se poate face la nivel înalt. Am încercat să însoţesc câteva cântece maori vechi cu un acompaniament convenţional de pian, iar rezultatul a fost fermecător...

Elaine nu sesizase schimbul de cuvinte dintre Kura şi William. Avea ochi doar pentru căţeluş. Dar Fleurette şi Gwyn avură un schimb de priviri.

– Cine este tânărul? se interesă Gwyn. Doamne, eu stau alături de ea de o săptămână şi încerc să încheg o discuţie, dar nu a spus trei fraze pe parcursul întregii călătorii. Şi acum...

Fleurette se încruntă.

– Hm... William al nostru se pricepe să pună întrebările potrivite. El lucrează de câteva săptămâni pentru Ruben. O minte descuiată, cu planuri clare de viitor. Îi face intens curte lui Elaine.

– Elaine? Dar ea este încă un copil...

Gwyn tăcu. Elaine era cu aproape doi ani mai mare decât Kura. Şi pentru ea se punea problema unei căsătorii cât mai curând.

– Şi noi considerăm că este prea tânără. Altfel ar fi potrivit. Un nobil de ţară irlandez...

Gwyneira clătină din cap cu o mină uşor mirată.

– Fir-ar să fie... Ce face aici în loc de a-şi vedea de pământul lui în Irlanda? Ori l-au expediat arendaşii lui? Şi la Haldon mai ajung ocazional ziarele englezeşti.

– Este o poveste lungă. Dar acum ar fi bine să intervenim. Dacă Kura îi trezește gelozia lui Lainie, nu văd bine o viață de familie fericită.

Între timp William se prezentase și făcuse câteva remarci inteligente privitoare la patrimoniul muzical irlandez vechi, care era pe cale să cucerească lumea.

- Există o versiune a *The Maids of Mourne Shore* pe un text de William Butler Yeats. Nouă, irlandezilor, nu ne place când vechile cântece galeze se pun pe texte noi, englezești, dar în acest caz...

Cunosc cântecul. Nu se numește *Down by the Sally Gardens?* L-am învățat de la profesoara mea particulară.

Kura era o bună interlocutoare, ceea ce observă și Ruben.

William, nu ați vrea să vă ocupați de magazin? întrebă el prietenos, dar hotărât. Familia mea și cu mine vom pleca imediat acasă, dar Miss Helen vă va trimite desigur una dintre gemene ca să vă ajute. Trebuie să luați în primire noile mărfuri... Și cu certitudine vor exista noi prilejuri pentru a face schimb de păreri cu nepoata mea despre muzică.

William înțelese, își luă la revedere și fu mai mult decât măgulit când Kura se arătă dezamăgită. În timpul discuției uitase cu totul de Elaine, dar acum, când voia să plece, ea se făcu remarcată.

William, privește ce am! Radioasă îi vârî sub nas un ghem de păr care scâncea. Este Callie. Spune bună ziua, Callie!

Ea îi ridică o lăbuță și îi făcu semn cu ea. Cățelușa lătră încet, dar revoltată. Elaine surâse. Cu doar câteva ore în urmă William ar fi găsit acest zâmbet irezistibil, dar acum... pe lângă Kura, Elaine era un copil.

Este un cățeluș drăgălaș, Lainie, spuse el cam forțat. Dar eu trebuie să plec acum. Tatăl tău vrea să își ia liber și este mult de lucru.

Arătă către marfa descărcată care trebuia înregistrată.

Elaine încuviință din cap.

Da, și eu trebuie acum să mă ocup de această Kura. Este drăguță, dar în rest cam neinteresantă.

Georgie ajunse și el la aceeași concluzie după ce pe tot drumul până la Conac încercase să închege o discuție cu Kura. Fata venea

de la o fermă, așa că încercă mai întâi să vorbească despre creșterea oilor.

– Câte oi aveți acum la Kiward Station?

Kura nici măcar nu-și întoarse privirea spre el.

– Cam zece mii, Georgie, a răspuns Gwyn în locul acesteia. Dar numărul lor oscilează. Iar noi ne concentrăm tot mai mult pe vite de când există aceste vase frigorifice, care fac posibil exportul de carne.

Kura nu schiță nicio reacție. Dar ea era o maori. Desigur că voia să discute despre poporul ei.

– Am pronunțat corect *kia ora?* se interesă el. Tu vorbești fluent limba maori, Kura?

– Da, răspunse ea monosilabic.

George își tot bătea capul. Kura era frumoasă, iar oamenii frumoși vorbesc desigur cu plăcere despre ei înșiși.

– Kura-maro-tini este un nume neobișnuit! zise băiatul. Are un sens anume?

– Nu.

George renunță. Era prima dată când se interesa și el de o fată, dar se pare că acest caz era lipsit de orice speranță. Dacă va trebui vreodată să se căsătorească, o va face cu o femeie care cel puțin vorbea cu el, indiferent de cum arăta!

Fleurette, care după puțin timp servi ceaiul, nu avu nici ea mai mult succes în ce privește conversația. Când Kura intrase în casă, aruncase o privire nedefinibilă, dar fără îndoială mai curând critică asupra mobilei relativ simple – confecționată de un tâmplar local, iar nu comandată în Anglia – și de atunci tăcea. Din când în când fixa cu o privire pofticioasă pianul din colțul salonului, dar era prea bine educată pentru a se duce pur și simplu la el. Așa că rontăia indispusă o prăjitură.

– Îți plac prăjiturelele? se interesă Fleurette. Le-a făcut Elaine, chiar dacă nu pentru noi, ci pentru prietenul ei...

Îi făcu cu ochiul fetei ei, care ca și până atunci nu avea ochi decât pentru cățelușul ei.

Gwyneira oftă. Este adevărat că darul ei avusese succes, dar în ce privea intenția de apropiere a celor două fete, cățelușul reprezenta mai curând un obstacol.

– Da, mulțumesc, răspunse Kura.

– Mai vrei ceai? Desigur că îți este sete după călătorie și, cum o cunosc eu pe bunica ta, pe drum ați avut numai cafea neagră și apă, ca la mânatul animalelor.

Fleurette zâmbi.

– Da, te rog, spuse Kura.

Care este prima ta impresie despre Queenstown?

Fleurette încerca disperată să formuleze o întrebare la care să nu poată răspunde doar cu un „da" ori cu un „nu".

Kura ridică din umeri.

Puțin mai mult noroc avu ceva mai târziu Helen, care venise împreună cu Ruben. Acesta trecuse să o ia și cei doi veniseră imediat ce ea putuse pleca de la hotel.

Acum ea se întreținea cu Kura despre studiile ei muzicale, despre piesele pe care le exersa la pian și despre preferințele în materie de compozitori. Înfățișarea fetei nu o impresionase deloc pe Helen; se purta cu ea absolut natural. La început Kura păru surprinsă, apoi deveni vorbăreață. Din păcate nimeni nu putu să intervină în temele discutate de ele și, ca urmare, Kura reuși și de data aceasta să pună capăt oricărei tentative de conversație. Cu excepția lui Elaine, preocupată de cățeluș, toți se plictiseau de moarte.

Poate că vrei să ne cânți ceva...? o întrebă în cele din urmă Helen. Ea simțea că în special Gwyn și Fleurette erau tot mai tensionate. Georgie se refugiase la el în cameră, iar Ruben părea că se gândea la chestiunile lui juridice. Te-ar putea acompania Elaine, adăugă ea.

Elaine cânta binișor la pian. Muzical era mai talentată decât Gwyneira, a cărei educație muzicală în Țara Galilor se dovedise un chin. Helen îi dădea lecții de ani de zile lui Elaine și era mândră de rezultate. Era un motiv pentru care formulase propunerea. Kura nu trebuia să creadă că toți ceilalți neozeelandezi ar fi inculți.

Elaine se ridică dornică să cânte la pian. Dar Kura aruncă o privire mai curând sceptică și reacționă de-a dreptul îngrozită când Elaine interpretă primele măsuri, iar Callie o urmă urlând pe cele mai înalte tonuri. Ceilalți găsiră reacția lui Callie foarte comică. Elaine râse cu lacrimi, dar se conformă cererii generale și îndepărtă cățelușa. Bineînțeles că din încăperea alăturată Callie urla de parcă se rupea inima, tulburând astfel concentrarea tinerei lui stăpâne.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care Elaine se încurcă de mai multe ori. Kura își dădea ochii peste cap.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aș prefera să mă acompaniez singură, spuse ea.

Elaine avu senzația că se făcea mică, la fel ca atunci când Kura coborâse din șaretă. Dar ținu capul sus. Să treacă verișoara ei la pian! Cel puțin așa putea să se ocupe din nou de Callie.

Dar interpretarea ce răzbătu apoi prin ușa închisă o făcu pe Elaine să se simtă și mai mică. Niciodată pianul nu răsuna atât de minunat când cânta ea – nici măcar când cânta bunica Helen. Trebuia să fie de la tușeu sau de la faptul că tânăra cânta din suflet; Elaine nu știa asta. Ea doar bănuia că nu va putea să cânte astfel niciodată, chiar de ar exersa toată viața.

– Vino, plecăm, îi șopti ea cățelușei. Cât încă mai cântă. Pentru ziua de astăzi m-am săturat de perfecțiune și frumusețe desăvârșită.

Încercă să se gândească la William și la săruturile lui de pe malul lacului. Și ca totdeauna lucrul acesta îi redă buna dispoziție. El o iubea, el o iubea... Inima lui Elaine și vocea Kurei cântau pe întrecute.

– Tu cum o găsești?

Răbdarea Gwyneirei fusese pusă la grea încercare înainte de a fi rămas singură cu Helen. Dar acum se terminase nu doar ceaiul, ci și micul dineu al familiei, iar copiii fuseseră trimiși la culcare. Elaine și Georgie plecaseră oricum imediat după masă și chiar Kura păruse bucuroasă să se poată retrage. Trebuia să scrie o scrisoare – explicase ea – și Gwyneira își putea imagina clar ce i-ar scrie lui Miss Witherspoon despre familia ei.

Helen mai bău o gură de vin. Îi plăcea vinul de Bordeaux, pe care Ruben îl comanda regulat din Franța. Prea mulți ani trebuise să o scoată la capăt fără asemenea mici plăceri ale vieții.

– Ce vrei să auzi? Cât de frumoasă este Kura? Asta o știi. Cât este de muzicală? Și pe asta o știi. Problema este că ea însăși își cunoaște prea bine atuurile.

Gwyneira zâmbi.

– Ai pus punctul pe i. Ea este teribil de înfumurată. Dar ce părere ai, de exemplu, despre vocea ei? Ajunge pentru operă?

Helen ridică din umeri.

– De patruzeci și cinci de ani nu am mai fost la un spectacol de operă. Deci ce să spun? Profesoara ei ce părere are? Ea ar trebui să se priceapă.

Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– Miss Witherspoon nu a fost angajată ca profesoară de muzică. De fapt trebuia să le fie de ajutor tuturor copiilor din Kiward Station pentru o pregătire școlară normală. Dar, după cum se vede, cu ea am greșit amarnic. Provine dintr-o casă foarte bună, știi. Educație de primă clasă, pension în Elveția... pe hârtie totul părea grozav. Dar apoi tatăl ei și-a pierdut toți banii și s-a aruncat pe fereastră. Și brusc mica Heather a fost nevoită să se descurce de una singură. Din păcate, se împacă greu cu situația. Și i-a mai băgat și Kurei în cap toate lucrurile cu care deja avea capul plin.

Helen râse.

Dar trebuie să fi studiat muzica. Kura cântă excepțional la pian, iar vocea ei... Se vede că a primit o instruire.

Miss Witherspoon a studiat în Elveția pianul și canto, o informă Gwyn. Nu am întrebat-o cât timp. Știu doar că ea se plânge că ar fi fost prea puțin pentru a o învăța pe Kura acum mai mult. Dar Kura absoarbe ca un burete tot ce are legătură cu muzica. Chiar Marama spune că nu o mai poate învăța ceva și, după cum știi, ea trece drept o *tohunga.*

Marama era o cântăreață recunoscută la maori.

Hm... poate că ar ajunge pentru operă. Un conservator nu i-ar prinde bine. În fine ar deveni una dintre multe altele, și nu ar mai fi adorată de toți cei cu care ar avea de-a face.

Eu nu o ador! protestă Gwyn.

Helen zâmbi.

Nu, ție îți este frică de ea, și asta este și mai rău! Trăiești cu teama că această copilă ar face ceva ce ar duce la pierderea fermei Kiward Station...

Gwyn oftă.

Dar nu o pot trimite la Londra.

Ar fi mai bine decât ca din brațele unui tânăr maori să ajungă marioneta lui Tonga. Privește lucrurile așa, Gwyn: chiar și dacă Kura pleacă la Londra și se căsătorește în Europa, ea rămâne

moștenitoarea. Și dacă nu o mai interesează Kiward Station, nu o va vinde, cel puțin atâta vreme cât nu va avea nevoie de bani. Iar vouă banii nu vă lipsesc, nu?

Gwyn clătină din cap.

– Am putea-o mulțumi cu o subvenționare generoasă.

– Atunci fă-o! Dacă va trebui să se căsătorească în Europa, atunci cărțile vor fi reamestecate, lucru care nu este chiar atât de periculos. Dacă nu cade în mâinile unui escroc, ale unui jucător sau ale unui alt individ necinstit, soțul ei nu va pune mâna pe o fermă din Noua Zeelandă, care în plus mai produce și bani. Ca și copiii lor. Dacă vreunul dintre ei va avea chemare de fermier, poate veni aici. Sau poate preferă să ia banii și să-și facă o viață frumoasă.

Gwyneira își mușcă buzele:

– Asta ar însemna ca noi să veghem să curgă permanent banii, iar mai târziu să facă asta Jack, dacă preia ferma. Nu ne vom mai putea permite vremuri grele.

– Dar după cele spuse de tine, se pare că Jack va deveni un fermier capabil, spuse Helen. Cum se înțelege el cu Kura? Ar avea ea ceva împotrivă dacă ar prelua el ferma?

Gwyn răspunse negativ.

– Jack îi este indiferent. Ca tot restul lumii care nu poate fi transcris în note muzicale.

– Păi vezi! Eu nu m-aș mai gândi mult ce și cum s-o întâmpla dacă ferma nu va mai merge bine. Nu trebuie să pui întotdeauna răul înainte. Nu este bătut în cuie că nepoata ta va rămâne veșnic dependentă de renta de la voi. Ar putea deveni o stea celebră de operă, plină de bani. Ori poate că își valorifică frumusețea și se mărită cu un principe. Nu îmi pot imagina că o veți ține toată viața pe fata asta din banii voștri. Pentru asta ea este prea frumoasă și prea stăpână pe sine.

Gwyneira mai rămase o bună parte din noapte trează, gândindu-se la propunerile făcute de Helen. Poate că respingerea categorică a planurilor Kurei fusese o greșeală. Dacă privea lucrurile la rece, pe Kura nu o lega nimic de Kiward Station – și dacă Tonga nu va avea succes cu planurile lui, ea ar putea să vândă ferma imediat ce va deveni majoră. Până acum Gwyn nici nu luase în considerare o asemenea posibilitate, dar Helen îi deschisese ochii. Tutela

ei asupra Kurei va lua sfârșit într-un timp previzibil, apoi Kiward Station va rămâne la bunul plac al tinerei femei.

La ivirea zorilor Gwyn deja luase o hotărâre. Mai trebuia să discute cu James, dar dacă îi va expune argumentele lui Helen, va ajunge și el la aceeași concluzie.

Kura-maro-tini nu fusese niciodată atât de aproape de îndeplinirea dorinței ei ca în această frumoasă zi de toamnă, în care William Martyn veni să cineze la Conac.

5

În prima seară Ruben O'Keefe se plictisise din plin cu Gwyn și Kura și nu intenționa să repete experiența prea curând. Numai să nu rămână prea mult cele două la conac; casa era prea izolată pentru musafiri, mai ales pentru cei care nu se suiseră niciodată pe un cal! Helen avea pregătite camere pentru prietena și pentru nepoata ei, iar Gwyn voia să se mute curând. Primele zile ale vizitei aveau să fie dedicate punctelor comune de interes. Elaine îi arată lui Fleurette ce progrese făcuse în materie de călărie. Ea ardea de nerăbdare să o pună pe bunica ei să o călărească pe Banshee și să audă ce va spune aceasta despre calul ei drag – și bineînțeles că Fleurette și Gwyn se vor informa reciproc până la cele mai mici amănunte referitoare la intimitățile pe care Kiward Station și Haldon le puteau oferi. Ruben lăsa plăcerea aceasta atât soției și soacrei, cât și lui Elaine. Ultima deja vorbea de la sosirea bunicii numai despre călărirea armăsarului adus de Gwyn – asta doar dacă nu vorbea despre noua ei cățelușă. Dacă Kura-maro-tini tăcea mereu, Elaine era predispusă la pălăvrăgeală, și pe Ruben îl apuca groaza la perspectiva unei alte cine cu două fete, una morocănoasă și cealaltă plină de vervă. Dar îl întâlni apoi pe William în magazin, care înregistra cu sârg noile livrări de mărfuri, și îi veni o strălucită idee care ar fi putut să mai amelioreze lucrurile.

Tânărul lui contabil și viitor ginere se întreținuse foarte aprins cu o zi în urmă cu Kura. În plus, Elaine nu va mai vorbi despre câini și cai; pe William nu-l interesa subiectul, cum Ruben observase deja. În prezența lui William, Elaine punea în discuție doar

subiecte plăcute acestuia. Fleurette se cam enerva, dar Ruben dimpotrivă, găsea totul foarte practic. Atât de practic, încât pe la prânz plasă invitația, după ce William se achitase singur de sarcina de Sisif de a înregistra toate mărfurile noi și de a le pune în ordine pe rafturi.

– Veniți seara aceasta la masă la noi, William! Elaine se va bucura, iar cu nepoata mea v-ați înțeles pe loc bine.

William Martyn păru surprins și bucuros. Bineînțeles că va veni, nu avea altceva în program, doar că va trebui să le anunțe pe Helen și pe cele două gemene că va lipsi de la cină. Așa că în pauza de prânz William se duse la pensiune, unde o găsi pe Elaine la pian și desigur că și cățelușa Callie era cu ea. Aceasta însoțea execuția muzicală cu urlete stridente, și gemenele se prăpădeau de râs. Se amuzau de asemenea copios și servitorul și unul dintre angajații băncii. Chiar și severa Miss Carpenter își călcă pe suflet și zâmbi.

Eu cred că ea cântă mult mai bine decât închipuita mea verișoară, explică imediat Elaine. Dar din fericire până acum nu a pretins să cânte la operă...

William nu știa de ce se supărase pentru această nevinovată malițiozitate, dar simți chiar și o ușoară mânie când Ruben O'Keefe se exprimă depreciativ la adresa comportamentului nepoatei sale. Cum putea fi Kura Warden „morocănoasă"? Dar își iertă rapid șeful; mulțumea Cerului pentru invitația făcută de acesta. De când o văzuse pe Kura se gândea doar la când o va reîntâlni și ce îi va spune atunci. Ea era fără nicio îndoială o fată deosebit de inteligentă. Bineînțeles că nu avea niciun chef să pălăvrăgească despre nimicuri ca...

În acest moment Elaine își descoperi prietenul, și ochii i se aprinseră. Socotise că îl va întâlni în oraș și se făcuse frumoasă. Părul îi era ridicat de pe frunte cu o diademă și ea purta o rochie din batist cu carouri verzi și maro, pentru care afară era ceva cam rece.

Vino, William! îi ceru ea cu voce cristalină. Cântă cu mine o piesă! Sau nu ai timp? Îți promit că am să o țin liniștită pe Callie.

Mary – sau Laurie – înțelese imediat semnul făcut și dispăru în bucătărie cu cățelușa. Laurie – sau Mary – trase între timp un scăunel de pian lângă Elaine.

William știa să cânte puțin la pian și, de curând, entuziasmat, cântaseră câteva piese muzicale la patru mâini. Dar acum făcu mofturi.

– Nu aici, în public, Lainie! Poate diseară. Tatăl tău m-a invitat la cină.

– Zău? Elaine se roti mulțumită pe scăunel. Ce frumos! Ieri s-a plictisit de moarte cu groaznica mea verișoară. De necrezut cât poate fi de plictisitoare! Vei vedea singur. Ea este într-adevăr drăguță, dar încolo... Dacă aș fi în locul bunicii Gwyn, aș expedia-o astăzi în loc de mâine la Londra.

William trebui să își reprime din nou supărarea.

– Drăguță?

Fata văzută de el era o zeiță! Și ce tot spunea Elaine că ar expedia-o? El nu va permite asta, el...

William! se aduse el singur cu picioarele pe pământ. Ce avea el comun cu fata asta? Kura Warden nu îl privea absolut deloc; nu avea de ce să se ambaleze. Îi zâmbi forțat lui Elaine.

– Chiar atât de rău nu va fi. În dimineața asta ești foarte drăguță.

Cu asta se îndepărtă pentru a o căuta pe Helen, în timp ce Elaine privea dezamăgită în urma lui.

– Foarte drăguță...?

În mod obișnuit primea de la William complimente mai elaborate.

Fleurette O'Keefe află după-amiază de invitația lansată de Ruben și nu se arătă prea entuziasmată. Ea pregătise doar o cină intimă, fără pretenții. Nici măcar Helen nu voise să vină. Cu William ca oaspete va trebui să gătească în plus și va trebui și să servească și, în plus, mai trebuia încă cineva întreținut, ceea ce pentru Fleurette nu era ceva tocmai simplu. Ea nu era prea călduroasă cu acest irlandez bun de gură; nu știa niciodată când William își exprima propria opinie ori când voia doar să îi fie pe plac soțului ei. Și pe lângă acestea, nu uitase nici vorbele lui Mrs. Chesfield. Un atentat vizându-l pe *Chief Secretary for Irland*... Dacă William fusese cu adevărat amestecat în asta, putea fi periculos.

Lui Fleurette nu îi scăpaseră nici privirile pe care fără excepție toți bărbații din jur i le aruncau Kurei. Ea nu considera a fi o idee bună ca tânărul lui Elaine să fie pus la încercare aici. Dar nu mai

putea face nimic. William acceptase invitația, iar Kura-maro-tini afișase o încântare surprinzătoare când Gwyn îi spusese despre asta.

– Ar trebui să port rochia roșie! explicase fata. Și mai trebuie și să mă aranjez puțin. Îmi poți trimite o fată să mă ajute, tanti Fleur? Este dificil să îmi strâng singură șireturile.

Kura era obișnuită cu personalul domestic. Gwyn încerca să se descurce cu un minimum de fete în casă și la bucătărie, dar conacul din Kiward Station era prea mare pentru a-l deretica de una singură, iar aptitudinile gospodărești ale lui Gwyn lăsau de dorit. Așa că acolo lucrau câteva fete maori sub conducerea „majordomului" Maui și a primelor fete în casă Moana și Ani. Când Kura era mică, aceste fete se ocupaseră și de ea, iar Ani, descurcăreață și pricepută, ajunsese un fel de cameristă, care făcea ordine în hainele Kurei și o coafa.

Fleur o privi pe Kura de parcă i-ar fi lipsit o doagă.

Te poți îmbrăca și singură, Kura! Asta nu este o casă mare, noi avem ajutor doar la gospodărie, și un grădinar care se ocupă și de grajduri. Nu cred că vreunul dintre ei ar vrea să îți tragă șireturile.

Kura nu o onoră cu niciun răspuns, ci urcă botoasă în cameră.

Fleurette clătină din cap și i se adresă Gwyneirei:

Ia uite ce idei are mititica? Că ea se consideră mai bună decât noi, poporul de jos, asta am înțeles-o. Că doar nu îi permiți o cameristă proprie!

Gwyn ridică resemnată din umeri.

Acum pune mare preț pe aspectul ei. Și Miss Witherspoon o susține...

Fleurette dădu ochii peste cap.

Pe această Miss Witherspoon aș da-o prima afară!

Gwyn se pregăti de o dispută cu fiica ei, cum de ani de zile purta cu James – și propunerea lui Helen îi surâse și mai mult. O perioadă petrecută în Anglia nu putea decât să îi priască Kurei! Dacă acum era încă prea tânără pentru conservator, putea găsi o școală de fete. Gândul o purtă pe Gwyn spre uniforme și spre un orar încărcat... Dar Kura nu o va urî toată viața ei pentru asta?

William sosi punctual și privirea aruncată Kurei îl umplu de aceeași venerație ca prima dată. Doar că fata acum nu purta un

taior simplu pentru călărie, ci o rochie cu tăieturi rafinate, roșie, imprimată cu flori multicolore. Culorile intense o avantajau; îi sporeau strălucirea pielii și ofereau un contrast plin de farmec cu părul bogat și negru. Astăzi îl purta cu cărare pe mijloc; în stânga și în dreapta feței avea câte o șuviță împletită, iar la ceafă își făcuse coc. Toate acestea îi subliniau frumoasele trăsături clasice, oasele înalte ale obrajilor, ochii tulburători și nota ei exotică. William Martyn nu ar fi șovăit să îngenuncheze înaintea unei astfel de frumuseți.

Oricum politețea cerea să se ocupe mai întâi de Elaine, care îi era parteneră la masă. Pentru că tot gătise mai mult, Fleurette o invitase și pe Helen împreună cu prietenul ei de mulți ani de zile, polițistul McDunn. Bărbatul îndesat și mustăcios o conduse pe Helen la masă cu toată atenția, iar William se grăbi să procedeze și el la fel cu Lainie. Partener de masă al Kurei era George, care între timp își pierduse orice interes față de frumoasa lui verișoară. Îi trase acesteia scaunul mai curând dezinteresat. William constată încântat că era plasat exact în fața lor.

– V-ați acomodat deja cu Queenstownul, Miss Warden? întrebă el când în cele din urmă politețea îi permise să poarte și discuțiile obișnuite la masă.

Kura zâmbi.

– Vă rog să îmi spuneți Kura, Mr. William... Vocea ei făcea din fiecare propoziție o melodie dintr-un cântec foarte deosebit. Chiar și Leonard McDunn ridică privirea din farfurie când răspunse Kura. Și pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră... eu sunt obișnuită cu vastitatea din Plains. Peisajul aici este drăguț, dar reacțiile induse sunt cu totul altele.

Gwyn se încruntă. Reacții? Elaine și George abia se stăpâniră să nu chicotească.

William radia.

– Oh, înțeleg la ce vă referiți. Fiecare peisaj are melodia lui. Uneori, în vis, aud Connemara cântând...

Elaine îi aruncă o privire zăpăcită.

– Sunteți din Irlanda, tinere? întrebă McDunn cu evidenta intenție de a canaliza discuția în altă direcție. Ce mai este cu acea *Home Rule Bill* despre care vorbește toată lumea? Și care mai este situația în țară? Principalii instigatori la tulburări sunt sub control?

Despre luptătorii pentru independență am auzit ultima oară că în America au pledat pentru o incursiune în Canada, în dorința de a crea acolo o nouă Irlandă. Un plan descreierat...

William clătină din cap.

– De acord cu dumneavoastră, *sir.* Irlanda este Irlanda. Nu poate fi reconstituită altundeva.

– Irlanda are o sonoritate proprie, melodii melancolice și totuși cu un subton de o veselie care-ți sfâșie inima.

Elaine se întrebă dacă nu cumva și Kura deprinsese arta *whai-korero.* Sau citise pe undeva fraza aceasta?

– Da, de o veselie sfâșietoare, confirmă William.

– Atâta vreme cât susținătorii legii nu reușesc să schimbe poziția Camerei Lorzilor... interveni Ruben.

– Ceea ce îmi amintește ceva... se amestecă și Fleurette în discuție cu acel ton dulce și nevinovat pe care îl folosea totdeauna când se trezea în ea spioana. Leonard, ați auzit ceva despre un atentat vizându-l pe Mr. Morley of Blackburn? Cel care este *Chief Secretary for Irland?*

Cu coada ochiului îl urmărea pe William. Tânărul aproape se înecă cu o bucată de friptură. Reacția nu îi scăpă nici lui Elaine.

– S-a întâmplat ceva, William? se interesă ea îngrijorată.

William răspunse cu un gest de nerăbdare făcut cu mâna.

Ofițerul de poliție ridică din umeri.

– Ah, Fleur, ceva se petrece întotdeauna în țara aceasta. Din câte știu, teroriștii sunt arestați. Când mai scapă unul, primesc solicitări de extrădare. Dar niciodată nu am prins aici vreunul, toți se duc în State și în mod normal acolo le vine mintea la cap. Farse de tineri naivi care în ultimii ani, slavă Domnului, nu au avut urmări periculoase.

William răbufni:

– Dumneavoastră considerați lupta pentru o țară liberă drept o farsă? întrebă el mânios.

Elaine îi puse mâna pe braț.

– Sst, dragule, nu a spus asta! William este un patriot, Mr. Leonard.

William îi îndepărtă mâna.

Leonard râse.

– Așa sunt cei mai mulți irlandezi. Și vă bucurați de întreaga noastră simpatie. Dar pentru asta nimeni nu trebuie să tragă cu pușca sau să arunce ceva în aer! Gândiți-vă la persoanele neimplicate care de prea multe ori cad victime!

William nu mai răspunse; începuse să își dea seama că era pe cale să devină nepoliticos.

– Așadar sunteți un erou al libertății, Mr. William? se auzi brusc vocea Kurei.

Ochii ei mari îi căutau privirea. William nu știa dacă sub ochii ei se topise sau crescuse.

– Nu aș folosi cuvinte atât de mari, mormăi el, pe un ton modest.

– Dar William a activat pentru Liga Națională Irlandeză, explică cu mândrie Elaine, și de data aceasta mâna ei se așeză posesiv pe brațul acestuia. De sub masă mârâi Callie. Cățelușei nu îi plăcea dacă stăpâna ei atingea pe cineva, iar invers era și mai rău. Fata adăugă: Pentru arendașii de pe ferma tatălui său.

– Tatăl dumneavoastră are o fermă? se interesă Gwyneira.

William confirmă.

– Da, doamnă, o fermă cu oi. Dar eu sunt fiul cel mic și nu voi moșteni nimic. Așa că trebuie să mă interesez de șansa mea.

– Oi... avem și noi câteva, observă Kura, de parcă animalele erau o anexă împovărătoare.

Dar lui Fleurette nu îi scăpă nici interesul cu care William urmărea tot ce relata Gwyneira despre Kiward Station.

Pentru Elaine seara aceasta se prelungea ca și seara anterioară. William era cu ea, și în mod normal nici n-ar fi simțit cum trece timpul. Până acum se ocupase permanent de ea, făcea glume, pe sub masă o atingea pe ascuns și câteodată o mângâia gingaș pe mână. Însă astăzi întreaga lui atenție se îndrepta spre Kura. Poate că nu ar fi trebuit să spună pe șleau cât o călca fata asta pe nervi; desigur că acum William voia să o distragă. Dar ar fi putut să-i adreseze câteva cuvinte frumoase și dragei lui! Elaine se consolă cu gândul că după asta putea să îl însoțească afară. El o va săruta sub cerul înstelat, ca în atâtea alte ocazii asemănătoare, și vor schimba și câteva vorbe intime. Callie trebuia închisă

înainte de plecare. Cățelușa protesta zgomotos imediat ce William se apropia de stăpâna ei.

Doar să treacă ora de muzică a Kurei! Ca și ieri, acum cânta pentru familie și pentru oaspeți, iar William asculta cu venerație. Fără îndoială că Kura cânta foarte bine; era de invidiat. Astăzi cânta melodii irlandeze, după cât se pare pentru William. Elaine începea să simtă împunsăturile geloziei.

– Cântă cu ea! îi sugeră Helen, care remarcase frustrarea lui Elaine. Știi și tu cântecele.

Elaine îi aruncă Gwyneirei o privire întrebătoare, și aceasta dădu aprobator din cap.

– Va suna frumos, explică ea.

Gwyneira ar fi găsit că suna frumos și dacă Callie ar fi început să scheaune în timp ce Kura cânta la pian.

Elaine se ridică curajoasă, se orientă scurt și se decise din piesele Kurei pentru *Sally Gardens.* Pentru Helen suna cu adevărat plăcut. Glasul clar de soprană al lui Elaine se armoniza cu vocea tulburător de gravă a Kurei. Și în plus fetele arătau foarte bine împreună. Kura cea exotică, cu păr negru, și Elaine cea gingașă și cu pielea albă. Indiscutabil că marele poet Yeats se gândise la o asemenea fată irlandeză cu păr roșu când scrisese textul cântecului. Helen îi spuse ceva lui William, dar acesta, prea adâncit în contemplarea fetelor – ori cel puțin a uneia dintre ele, nici nu o auzise.

După doar câteva măsuri Kura se opri.

Eu nu pot să cânt dacă tu nu o faci cum trebuie, zise ea acuzator.

Elaine se făcu roşie toată.

Eu...

Aici a fost un Fa diez major și tu ai luat un Fa major, continuă fără milă Kura.

Elaine ar fi preferat să intre în pământ.

Kura, acesta este un cântec popular, interveni Helen. Nu trebuie să te supui ca un sclav notelor.

Se poate interpreta ceva doar corect sau incorect, insistă Kura. Dacă ar fi luat un Sol diez major sau chiar un Sol major...

Elaine reveni la locul ei.

– Cântă singură! spuse ea îmbufnată.

Ceea ce Kura făcu imediat.

Când reuniunea se încheie, Elaine mai era încă indispusă. Incidentul îi afectase pe toți, mai ales că nimeni nu remarcase greșeala minoră a acesteia. Fleurette mulțumi în gând Cerului pentru faptul că Gwyn și nepoata ei aveau să se mute mâine de la ea. Întotdeauna îi plăcuse s-o găzduiască pe mama ei. Dar de Kura, în mod evident, îi plăcea la fel de puțin ca de William. Își aminti din nou de atentat. O fi observat Ruben reacția lui William?

Asta îi trecu prin cap și lui Elaine când îl însoți afară pe William. În sfârșit acesta o luă de după umeri, dar nu îmbătat de ea ca de obicei, ci parcă mai mult din obligație. Iar cuvintele frumoase spuse parcă în silă nu o mai entuziasmară ca odinioară.

– Muzica aceasta... și draga mea cu părul roșu... parcă eram în Sally Gardens. William râse și o sărută ușor. Adăugă apoi: Este ciudat cum aceste melodii reînvie în mine Irlanda.

– Vibrațiile... apucă să rostească Elaine, dar în ultimul moment se opri.

William nu trebuia să creadă că râdea de el.

– Mi-aș fi dorit ca țara să fie liberă și eu să pot să mă întorc acolo.

Elaine se încruntă.

– Nu poți face asta atâta vreme cât Irlanda se află sub administrația engleză? Doar nu ești dat în urmărire?

William râse, chiar dacă puțin cam forțat.

– Bineînțeles că nu. Cum ți-a trecut așa ceva prin cap? Doar că nu doresc să revin într-o țară încătușată.

Elaine rămase sceptică. Alarmată îi căută privirea.

– William, tu nu ai avut nimic de-a face cu atentatul? Asupra... cum îl cheamă? Morley?

– *Viscount* Morley of Blackburn, zise pe un ton aproape amenințător William. *Chief Secretary for Irland*, cel mai mare opresor!

– Dar tu nu ai tras în el sau nu ai pus o bombă, nu? întrebă temătoare Elaine.

William o fulgeră cu privirea.

– Dacă aș fi tras, acum ar fi fost mort. Eu sunt un bun țintaș. Iar bombă... din păcate nu ne-am putut apropia de el.

Elaine era îngrozită.

– Dar ai încercat? Sau ai știut despre asta? William...!

– Dacă nimeni nu face ceva, țara mea nu va fi niciodată liberă! Și dacă nu le arătăm cât suntem de hotărâți...

William amuți și se îndreptă. Elaine, care se sprijinise de el, se îndepărtă puțin.

– Dar tatăl meu spune că *Viscount* Morley susține *Home Rule Bill*, zise ea.

– Pro ori contra, ce importanță are? El este reprezentantul Angliei. Prin el lovim în *House of Lords* și în întreaga bandă!

William simți din nou furia aprigă pe care o resimțise când Paddy Murphy și el fuseseră opriți la intrarea în clădirea guvernamentală. Bomba fusese găsită asupra prietenului lui – o întâmplare care lui îi salvase în cele din urmă viața. William își recunoscuse complicitatea de bunăvoie, dar tatăl lui apelase la relațiile lui și abordase pe cine trebuia. În cele din urmă Paddy, fiu amărât de arendaș, sfârșise în streang, în timp ce William fusese eliberat. Cu cererea neoficială, comunicată lui Frederic Martyn, de a-și scoate cât mai repede din Irlanda fiul răzvrătit. William voise să plece la New York, dar acesta nu i se păruse tatălui său suficient de îndepărtat.

Te pomenești că voi auzi de noi prostii, acolo mișună de rebeli!

A doua zi tatăl lui îi plăti drumul spre Noua Zeelandă stabilindu-i și destinația: Dunedin, pe Insula de Sud, departe de orice celulă teroristă a luptătorilor pentru libertate.

Și acum fata aceasta îi imputa că, vezi Doamne, voise să omoare pe cine nu trebuia!

– Eu cred că asta face o diferență, spuse curajoasă Elaine. În război îți omori numai inamicul, nu și aliații.

Tocmai asta nu înțelegi! îi răspunse iritat William. Tu ești fată...

Elaine îl privi furioasă.

– Fetele nu înțeleg nimic de felul acesta? Se pare că ai greșit țara, William! La noi femeile pot și să voteze.

– Asta va clarifica lucrurile! îi scăpă lui William, căruia îi păru imediat rău de ce spusese.

Nu voia să o supere pe Elaine. Era doar un copil!

În capul lui răsuna vocea Kurei. Tânăra îl înțelegea. Avea judecata matură, deși în fapt era mai mică decât verișoara ei. Ea era mai evoluată, mai feminină...

Se surprinse gândindu-se la sânii plini ai Kurei, la coapsele ei late, când o trase împăciuitor pe Elaine lângă el.

– Îmi pare rău, Lainie, dar Irlanda... mai bine nu te pui cu mine. Acum liniștește-te, Lainie, revino-ți!

La început Elaine, supărată, se îndepărtase puțin de William, dar în cele din urmă se lăsă împăcată. Dar nu răspunse imediat sărutului acestuia. Când se despărțiră, ea părea încă puțin tristă.

William îi făcu semn cu mâna în timp ce se îndrepta cu canoea în josul râului. În ziua următoare va trebui să fie deosebit de drăguț cu ea, chiar dacă mofturile ei îl călcau pe nervi. Voia să o mai revadă pe Kura. Și până una, alta, drumul către Kura trecea doar pe la Elaine.

6

În Queenstown toamna se desfășurau numeroase evenimente culturale și sportive, organizate în special de biserică. Și câțiva mari fermieri din zonă organizau serate și bineînțeles că familia O'Keefe era invitată împreună cu oaspeții ei din Canterbury Plains. William primi invitația prin Elaine, așa cum sperase. Desigur că o însoțea la picnicurile organizate de biserică și la bazare, la serile muzicale și jocurile bingo în scopuri de binefacere. Spre bucuria și mirarea lui Gwyn, li se alătură și Kura, care părea să se amuze. Până acum fata onorase doar în silă cu prezența ei seratele de la Kiward Station sau din fermele vecine.

La început nu am avut impresia că Lainie și Kura s-ar plăcea cine știe ce, îi spuse Gwyn lui Helen, dar acum sunt permanent împreună.

Totuși, Lainie nu lasă impresia că ar deborda de fericire, remarcă lucida Helen.

Fericire? Copila pare o fiară în cușcă, interveni Daphne. Cele două „proprietare de hoteluri" se întâlniseră la ceaiul săptămânal și de data aceasta firește că participa și Gwyn. Eu aș lua măsuri, Miss Helen. Kura a pus ochii pe flăcăul lui Lainie.

Daphne! Ce cuvinte sunt acestea! exclamă indignată Helen.

Daphne își dădu ochii peste cap.

Scuzați-mă, Miss Helen, dar eu cred... după părerea mea, Miss Warden manifestă un interes nepotrivit față de pretendentul lui Miss O'Keefe.

Gwyn mustăcea. Daphne știa să își adapteze modul de exprimare corespunzător fiecărei situații. Nici ei nu îi scăpase interesul Kurei pentru William, dar nu prea știa cum să îl interpreteze exact. Desigur că față de Elaine nu era corect, dar pe de altă parte William Martyn ca pretendent la mâna nepoatei ei era de zece ori preferabil unuia ca tânărul maori Tiare.

– Dar până acum Mr. Martyn s-a purtat corect cu ea, remarcă Helen. În orice caz încă nu am observat că el ar prefera-o pe una celeilalte.

– Tocmai asta este, spuse Daphne. Ar fi trebuit să o prefere pe Elaine. Doar îi dăduse speranțe. Iar acum îi acordă în cel mai bun caz aceeași atenție pe care i-o acordă Kurei. Lucrul acesta trebuie să o fi afectat profund!

– Ah, Daphne, ele sunt doar nişte copile, adoptă Gwyn o poziție evazivă. El nu o poate încă peți pe niciuna din ele.

Daphne ridică din sprâncene.

– Copilelor! Nu vă lăsați duse de nas. Mai bine fiți atente! Miss Helen cu sufletul gingaș al lui Elaine, şi Miss Gwyn cu moștenitoarea dumneavoastră. Căci chiar de ați fi convinse că șarmul Kurei nu îi dă insomnii acestui Martyn... el poate face și altceva în pat. De exemplu să numere oițe, Miss Gwyn, foarte multe oițe.

Kura Warden însăși nu știa ce se petrecea cu ea. De ce mergea la picnicurile organizate de biserică și de ce se expunea privirilor pofticioase ale acestor oameni ai pădurilor. De ce asculta muzicanți de mâna a treia și se prefăcea că le aprecia scârțâielile. De ce își pierdea timpul în plimbări cu barca și picnicuri, debitând platitudini despre peisajele minunate din jurul lacului Wakatipu. Toate acestea erau solicitante şi lipsite de sens, şi totuși câștigau farmec prin faptul că era împreună cu William. Până acum nu mai trăise ceva asemănător; oamenii îi fuseseră mereu indiferenți. Un public care oglindea efectul prezenței ei, niciodată mai mult de atât. Și a apărut acest William cu zâmbetul lui obraznic, cu gropițele lui, cu ochii sclipitori, cu părul de culoarea inimaginabilă a paiului. Kura nu mai văzuse niciodată oameni cu părul blond-auriu, în afară de câțiva suedezi sau norvegieni din Christchurch. Dar de obicei aceștia erau palizi și cu tenul foarte deschis, în timp ce William avea

pielea bronzată, în contrast cu chica lui blondă. Și mai erau acei ochi vii și albaștri, care o urmăreau oriunde s-ar fi dus. Complimentele pe care i le făcea fără a fi câtuși de puțin tendențios. Manierele lui erau ireproșabile. Uneori prea ireproșabile...

Kura își dorea deseori ca William să îi fie mai apropiat senzual, așa cum încercase permanent să fie Tiare. Normal că ea îl va respinge, dar va simți pulsul pământului când el îi va pune mâna pe coapse. „Pulsul pământului" – așa denumea Marama furnicăturile simțite de o femeie între picioare, creșterea căldurii corpului și accelerarea bătăilor inimii. Cu Tiare, Kura îl simțise doar rar, dar William îl declanșa deja când piciorul lui îi atingea întâmplător fusta sub masă. Kura dorea semne mai clare, dar William era totdeauna corect. Mai mult decât o atingere trecătoare a mâinii ei când, de exemplu, o ajuta să iasă din barcă ori din trăsură, nu își îngăduise până acum. Kura simțise cel puțin că aceste atingeri nu erau nici întâmplătoare și nici nevinovate. Și pe William îl electrizau întâlnirile lor, și el ardea pentru ea, și Kura întețea acest foc de câte ori putea.

Ar fi fost surprinsă dacă i s-ar fi spus că o rănea profund pe Elaine. Nici nu observase chipul ei nefericit și modul tot mai monosilabic în care i se adresa. Oricum Kura nu ar fi renunțat la străduințele ei spre a-și menaja verișoara. Kura nu se gândea deloc la Elaine; pentru ea aceasta era doar o creatură oarecare, lipsită de talent muzical și mediocră, la fel ca majoritatea celor care populau acest pământ, dar zeii nu erau perfecți. Doar rar reușeau să creeze câte o capodoperă cum era Kura sau Martyn. Cu acesta se simțea înrudită sufletește. Nu și cu oameni ca Elaine... Kura vedea între ea și Elaine mai puține asemănări decât între un fluture și o molie.

Ca urmare puțin îi păsa de ceea ce se petrecea între Elaine și William. Nu avea nicio reținere în a-și lăsa alesul singur cu verișoara ei. Așa că William o însoțea mereu pe Elaine și o săruta încă. Doar aceste gesturi o ajutară pe fată să reziste.

Elaine suferea cumplit când îi auzea pe William și pe Kura discutând – despre muzică și artă, despre operă, despre cele mai noi cărți –, toate, lucruri care în Queenstown nu preocupau pe nimeni cu adevărat. Elaine nu era nicidecum incultă – ca nepoată a lui Helen venise neîndoielnic în contact cu cultura. Iar acum, când

William manifesta așa un interes pentru artă, ea se străduia cel puțin pe tărâm literar să citească toate noile apariții, pentru a-și putea eventual da cu părerea. Dar Elaine era un om pragmatic. După mai mult de o poezie pe zi devenea nervoasă, poeziile adunate în volume o oboseau. Lui Elaine nu îi plăcea să se apuce de un lucru înainte de a-i pricepe sensul și apoi frumusețea. Ea putea să sufere și să râdă cu eroii unei cărți, dar o plictiseau exagerările neîntrerupte, monologurile patetice sau descrierile nesfârșite de peisaje. Dacă era să fie sinceră, ea prefera să șterpelească revistele literare ale mamei ei și să se delecteze cu foiletoanele în care femeile iubeau și sufereau.

Dar ea nu-i putea împărtăși asta Kurei, iar acum nici lui William. Când îl cunoscuse pe acesta, nu îi păruse a fi un asemenea estet. Acum părea că nimic nu îl încânta mai mult decât să recite poezii cu Kura sau să o asculte cântând la pian. Discuțiile lui interminabile cu Kura îi stricau lui Elaine toată bucuria de a participa la picnicuri și întreceri cu barca, care ei de fapt îi făceau plăcere. Și în plus părea că ea nu făcea nimic ca lumea! Când ea sărea în sus și încuraja cât o ținea gura echipajul de opt vâslași din care făcea parte și George, Kura și William se uitau la ea de parcă s-ar fi dezbrăcat de corset pe Main Street. Și când participa la *square dance* în picnicurile organizate de biserică, cei doi de regulă se îndepărtau. Dar cel mai rău era că Elaine nu putea să vorbească cu nimeni despre asta. Uneori simțea că o ia razna, pentru că era singura care remarcase aceste schimbări în comportamentul lui William.

Tatăl ei era, ca și mai înainte, încântat de activitatea acestuia la magazin, și bunica Helen considera absolut normal ca un tânăr bărbat să se comporte „corect". Nu îi venea să îi spună că înainte William o sărutase și o mângâiase în locuri ale corpului... pe care o lady nu le-ar fi dezvăluit. Mamei ei nu voia să-i spună nimic pentru că știa că Fleurette niciodată nu îl plăcuse pe William. Iar bunica Gwyn... în condiții normale ar fi fost cu siguranță partenera ideală de discuții. Elaine sesizase că permanenta vorbărie a Kurei despre artă și prelegerile ei fără sfârșit despre teoria muzicii o călcau și pe ea pe nervi. Dar bunica Gwyn o iubea pe Kura mai mult decât orice pe lume. Dacă ar fi criticat-o pe Kura în fața ei, aceasta ar fi reacționat în cel mai bun caz cu o tăcere de gheață sau poate chiar i-ar fi luat apărarea. Se părea că aproba legătura lui William

cu Kura; cel puțin nu avea nimic împotriva tânărului. Elaine îi vedea deseori conversând pe Gwyn și pe William. Și nu era de mirare, pentru că cu talentul lui natural de *whaikorero* putea să vorbească tot atât de elocvent despre oi ca și despre muzică.

Între timp sosise iarna. În munți se depusese zăpada, și câteodată viscolea și ningea și în Queenstown. Gwyneira scosese din bagaj o blană pentru Kura, în care fata arăta ca o prințesă rătăcită a Oceanului Înghețat. Părul negru și trăsăturile exotice încadrate de gluga amplă a mantoului de vulpe argintie îi buimăceau pe trecători și atrăgeau toate privirile asupra nepoatei Gwyneirei. Elaine trecea prin chinurile iadului când William o ajuta plin de grijă pe neîndemânatica fată să treacă strada înghețată și râdea cu ea când încerca să prindă cântecul fulgilor de nea. Pentru Elaine fulgii cădeau în liniște. În acest timp aproape că se convinsese că era complet lipsită de simțul muzicii și că nu avea urmă de romantism în ea. În cele din urmă ajunse la capătul răbdării. Avea să-l întrebe pe William dacă o mai iubea.

Prilejul se ivi într-una dintre serile ce au urmat. Helen organiza o seară muzicală la pensiunea ei. La fermele din jur existau câțiva amatori de muzică clasică, ei înșiși cântând la vioară, violă sau la contrabas. Aceștia veneau cu plăcere la Queenstown, cântau împreună și petreceau noaptea la pensiunea lui Helen. La aceste concerte de casă lui Elaine îi revenea partitura de pian, dar acum interpretarea fusese, desigur, încredințată Kurei. Elaine nu cuteza să mai cânte la vreun instrument în prezența verișoarei ei. Și soții O'Keefe rămaseră în această noapte în oraș; vremea făcea prea dificil lungul drum până la Nugget Manor. Așa că Elaine și William se furișară afară, pentru niște dezmierdări pe ascuns, după concert, când toți ceilalți ședeau destinși la un pahar de vin. Elaine avea senzația că lui William nu îi făcea nicio plăcere să o lase pe Kura în cercul de admiratori. Verișoara ei câștigase admirația tuturor: complimentele pentru interpretarea și pentru frumusețea ei nu mai conteneau. „Oare William se gândește acum la mine", își puse întrebarea Elaine, când William o strânse în brațe și o sărută. „Sau își imaginează că o strânge în brațe pe Kura?"

– Chiar îți mai place de mine? îl întrebă ea când el o lăsă mai liberă. Adică tu... mai ești îndrăgostit de mine?

William o privi binevoitor.

– Prostuțo! M-aș mai afla aici dacă nu ar fi așa?

Exact asta voise Elaine să afle. Însă el o brusca din nou numind-o „prostuță".

– Serios, William. Nu o găsești pe Kura mai frumoasă decât mine?

Elaine spera ca întrebarea ei să nu aducă a implorare.

William scutură din cap părând de-a dreptul supărat.

– Lainie, diferența dintre tine și Kura constă în faptul că ea nu m-ar întreba asta niciodată!

După aceste cuvinte o părăsi și intră în casă. Era jignit? Pentru că ea îl suspectase de sentimente greșite? Sau mai curând pentru că el nu voise să o privească în față?

Kura urmărise toată întâmplarea din spatele unei draperii. Era clar, el o săruta pe Elaine. Deja bănuise asta, până acum nu o văzuse. Kura nu era furioasă. Cu siguranță o săruta din lipsă de ceva mai bun. Bărbații aveau nevoie de fete, învățase asta tot de la maori. Dacă nu aveau alături mult timp o femeie, deveneau insuportabili. Dar William merita ceva mai bun. El era fără îndoială un gentleman. Kura îi va da de înțeles cu precauție că și pulsul pământului avea o melodie – și că era mai frumos să îl aprofundeze împreună cu cineva care îl auzea.

În iunie Ruben O'Keefe și familia sa primiră o invitație ciudată. Suedezii din tabăra căutătorilor de aur sărbătoreau solstițiul de vară – deși 21 iunie în Noua Zeelandă nu era cea mai lungă zi din an, ci cea mai scurtă și nu era perioada pășunilor pline de flori, ci a florilor de gheață la ferestre. Dar asta nu îi deranja pe asprii nordici; berea și șnapsul erau la fel de bune și în această emisferă, focul se aprindea tot așa, și la dans oricum te încălzeai, doar cu culesul florilor era ceva mai greu. Dar chestiunea asta privea mai curând fetele; bărbații puteau să renunțe la ea. Pentru a avea destule fete, căutătorii de aur le invitară și pe Daphne cu fetele ei.

– Cu cât vor fi mai ușoare fetele, cu atât mai ușor vor putea să sară cu noi peste foc, spuse Søren, unul dintre organizatorii ne-

obișnuitei sărbători. Dar puteți veni liniștit cu fiica dumneavoastră, Mr. Ruben. Noi știm cine este o lady!

Fleurette găsi că ideea era nostimă. Citise despre datinile legate de solstițiu și voia neapărat să danseze în focul nopții de Sânziene. Ruben acceptă invitația cu dragă inimă și pentru că acești căutători de aur erau clienții lui fideli. Helen refuză.

– Este prea frig pentru oasele mele bătrâne. Lasă-i pe tineri să danseze, Gwyn, noi vom petrece o seară plăcută. Poate veni și Daphne, dacă dorește.

Daphne clătină din cap râzând.

Nu, Miss Helen. Va trebui să fiu acolo, cu ochii pe fetele mele! explică ea. Să nu se dăruiască băieților, și pe urmă să vină acasă cu vreun suedez micuț în pântece! Trebuie să fiu atentă, săritul acesta prin foc o fi un ritual al fecundității...

Elaine se bucura de invitația la această sărbătoare, în timp ce Kura o privea cu sentimente contradictorii. Vor fi acolo mulți bărbați, ca și o orchestră care la fiecare două măsuri interpreta una falș. Au să înghețe, și toți vor spune tâmpenii. Dar va fi acolo și William, și se va dansa. Poate că vor fi dansuri adevărate, nu țopăielile de la picnicurile bisericii. Kura învățase să danseze de la Miss Heather; cel puțin stăpânea valsul și foxtrotul. Ar fi ceva de vis să se legene cu William pe o muzică adevărată, să se afle în brațele lui, să se lase condusă în ritmul melodiei... Desigur că pentru asta ar fi trebuit să poarte o rochie de bal! Kura era ușor dezamăgită că nu avea o rochie de bal. Dar oricum cei din familia O'Keefe ar fi râs de ea. La petrecerea asta toți vor purta haine călduroase.

Fetele venite la sărbătoare se înfășurau înfrigurate în mantouri și șaluri. Una sau două suedeze purtau costum popular. Scena părea aproape ireală. Se întunecase de mult, luna se ridicase peste munții ninși, iar armindenii, ca și fetele care dansau sub ei cu bonetele lor roșii, pestrițe împodobite, aveau în lumina focului un aer aproape. Oricum bărbații aveau grijă ca nimeni să nu înghețe de tot. Șnapsul și berea, ca și vinul fiert pentru femei curgeau în râuri, alimentând căldura interioară. Micul cârd al lui Daphne era deja ușor cherchelit și flirta cu căutătorii de aur. Cele două suedeze le-au

dedicat dansul din jurul armindenilor, și fetele se încurcau chicotind în panglicile multicolore.

Elaine privea cu interes, în timp ce Kura părea scârbită. Amândouă își înmuiaseră mai întâi buzele în vin, însă când le luă cu frig știură să aprecieze băutura fierbinte. Elaine se duse să se alăture dansatorilor. Se învârtea râzând în jurul armindenilor, de mână cu o fată cu părul blond aproape alb și cu ochi albaștri, cu numele de Inger. Apoi Inger le oferi lui Elaine și Kurei câteva plante veștejite.

– Luați, voi nu aveți flori! Dar astea le țin locul. De solstițiu o fată trebuie să adune șapte flori diferite și să le pună sub pernă în noaptea de Sânziene. Va visa bărbatul cu care se va căsători.

Inger vorbea cu un accent nostim și părea a fi o fată drăguță. Elaine luă buchețelul mai curând trist care i se oferea și mulțumi pentru el. Kura nici măcar nu se uită la al ei. Devenise din nou morocănoasă și se plictisea. De partea cealaltă a focului William vorbea cu Ruben și cu câțiva căutători de aur, iar Elaine nu mai încerca de mult să se întrețină cu Kura.

– Le-am cules în primii zori astăzi, așa cum este datina, le explică Inger proveniența „florilor", motivând astfel și numărul lor redus. Toate sunt plante aromatice folosite în bucătărie și plante de interior. Așa că dacă veți visa doar despre gătit și persoane care stau mereu în casă, nu o luați în serios.

Elaine râse și îi puse fetei întrebări despre Suedia. Inger răspunse cu amabilitate. Emigrase împreună cu un tânăr pe care ea îl iubea din toată inima. Dar nici nu ajunseseră bine la Dunedin, că băiatul își găsise pe alta.

– Este caraghios, nu? întrebă Inger cu accentul ei plăcut, dar se simțea că era rănită. Ia cu el pe cineva și pe urmă... Dar banii pentru călătorie oricum îi câștigasem eu.

Evident la pat, pentru că se putea citi pe chipul lui Inger că ar fi făcut orice pentru acel bărbat.

Elaine se gândi la William. Ar face și ea totul pentru el? Ar face el totul pentru ea?

Petrecerea s-a încins târziu, totuși când în cele din urmă focul era pe cale să se stingă, toți erau binedispuși – doar Kura făcea

excepție. Ea se gândise la alte dansuri, declară cu demnitate când un căutător de aur tânăr și cam băut o invită la dans. În cele din urmă se lăsă totuși convinsă de William să facă o săritură prin foc. Elaine îi privi mâhnită. Acesta nu era un obicei pentru îndrăgostiți?

În cele din urmă, Ruben și Fleurette dădură semnalul de plecare înainte ca petrecerea să degenereze. Era momentul ca Daphne să fie cu ochii pe fetele ei; nu-i scăpă nici că Inger și Søren se sărutau. Probabil că Inger îl va visa pe acesta la noapte, își spuse Elaine și își luă cu grijă florile. Søren părea a fi un tânăr drăguț, iar lui Inger i se cuvenea ceva mai bun decât o viață de fată pentru plăceri.

Ruben și Fleurette plecară de la tabăra căutătorilor de aur direct spre Nugget Manor. Nu voiau să înnopteze în oraș, pentru că și personalul lor maori era la o sărbătoare, așa că George rămăsese singur – o împrejurare de care se plânsese amarnic. Și el ar fi zburdat în jurul focului, dar în următoarea zi avea școală. Fleurette ținea mult să îl găsească pe băiat dormind cuminte în patul lui.

Elaine insistă să meargă în oraș cu William și Kura. Își lăsase calul în grajdul lui Helen și venise în trăsură cu cei doi. Avea deci un pretext.

Dar poți închiria de aici un cal, zise Ruben neînțelegător. De ce ai lăsat-o pe Banshee în oraș? Puteai să vii călare în spatele trăsurii.

Fleurette îi puse împăciuitoare mâna pe braț. Cum puteau fi bărbații atât de insensibili? Ea înțelegea foarte bine că Elaine nu voia să îl lase pe pretendentul ei nicio secundă singur cu Kura.

Îți explic mai târziu, îi șopti ea bărbatului, care nu mai spuse nimic. Dar nu rămâi mult, Lainie! Călărește repede și nu te opri sub niciun motiv!

William privea puțin indignat. Nu considera că era potrivit ca o lady să facă lungul drum noaptea, singură. Sau se aștepta de la el să o însoțească? Elaine râse doar când el se oferi în acest sens cu jumătate de gură. Erau la un ceai, în pensiune. După drumul făcut cu trăsura ea trebuia să se mai încălzească, iar Helen și Gwyn oricum mai rămâneau la foc.

Eu am să plec călare! Tu te vaiți și în timpul zilei că eu galopez pe un „drum periculos“. Acum, noaptea, nu ai face decât să mă întârzii.

Nepoata ei spunea adevărul, dar nu-și alesese bine cuvintele, gândi Helen. În definitiv, niciunui bărbat nu îi face plăcere să i se spună că e un călăreț temător. William o privi cam acru, dar Elaine nu remarcă asta. Ea povestea veselă despre armindeni și despre florile pe care trebuia să le pună sub pernă.

„Este un copil", își spuse William, ca o scuză pentru că ea tocmai îl bruscase... și pentru că el era îndrăgostit de Kura.

Când după puțin timp Elaine plecă la drum, el o însoți afară. Era de la sine înțeles, că doar era un gentleman. Sărutul de despărțire fu unul scurt, dar Elaine nu păru să observe. Atât de aproape de privirea severei ei bunici, ea nu își permitea dezmierdări, pentru că Helen ar fi înțeles imediat dacă Callie continua să latre. Ca și mai înainte, cățelușei nu îi plăcea ca William să îi îmbrățișeze și să îi sărute stăpâna.

William privi ușurat în urma lui Elaine când Banshee porni. Ea va lăsa iapa să se încălzească la drum pe Main Street, după care va călări vioi spre casă, urmată de nebuna cățelușă. Probabil drumul chiar îi va face plăcere. William clătină din cap. Multe din comportamentul lui Elaine îi vor rămâne pentru totdeauna străine. Nu același lucru putea spune despre Kura...

Kura-maro-tini se strecură afară din casă. Tocmai se stinsese lumina în salonul lui Helen. Fusese trimisă în camera ei, dar ea locuia la parter. Urmărise de la fereastră despărțirea dintre Elaine și William.

William era bucuros că nu o sărutase serios pe Elaine. Nu i-ar fi căzut bine ca Kura, care ca din întâmplare tocmai se sprijinise de peretele din partea dreaptă a intrării casei, să îl fi surprins îmbrățișând pe altcineva. Ea își pusese blana pe ea, dar nu o încheiase; i se vedea rochia purtată dedesubt. Primii trei nasturi de sus erau și ei descheiați. Kura își eliberase părul, el se revărsa peste blana de vulpe, pe care luna o făcea să strălucească argintiu.

– Am nevoie de aer proaspăt, înăuntru este foarte cald, spuse ea jucându-se cu cel de al patrulea nasture al rochiei.

William se apropie de ea.

– Sunteți minunată, spuse el cu venerație, aproape așteptând să fie pălmuit pentru asta.

De ce nu îi venea în minte un compliment mai deosebit? Altădată nu îi venea atât de greu să își găsească cuvintele.

Kura surâse.

– Mulțumesc, spuse ea încet, prelungind cuvântul într-o melodie ce promitea cerul.

William nu mai era în stare să răspundă. Încet, cu venerație, aproape cu frică, îi atinse părul. Era moale ca mătasea.

Kura tremura. Părea să îi fie frig. Dar tocmai spusese că îi era foarte cald.

– Este ciudat că acum în altă parte este vară, cântă ea. Dumneavoastră aveți în Irlanda sărbătoarea asta...

– Mai curând de 1 mai decât la sfârșitul lui iunie, răspunse William, căruia brusc i se făcu foarte cald. Pe vremuri i se spunea Beltane. O sărbătoare a primăverii...

– O sărbătoare a fecundității, zise Kura și vocea ei era singură o ademenire. „Când vine vara și pomii înfloresc încântător..."

Când cânta Kura, strada înghețată din Queenstown părea să piară, și William era din nou în Irlanda, o săruta pe Bridget, fiica arendașului lui, îi simțea căldura și dorința.

Apoi o ținea în brațe pe Kura. Se întâmplase simplu. Nu voise cu adevărat... ea era atât de tânără, și mai era și Elaine, și poziția lui în Queenstown... dar înainte de toate era Kura. Parfumul ei, trupul ei moale... Kura era începutul și sfârșitul. El se putea pierde în sărutul ei. Kura era pământul și lumina lunii, era lacul sclipind ca argintul și veșnica mare. La început William o sărută încet și precaut, dar ea se lipi strâns de el și răspunse sălbatic și vizibil experimentat. Nu era ceva ca o încercare, ceva timid, ca la Elaine. Kura nu era delicată, fragilă, nu era sfioasă ca fata din Sally Gardens, ci era decisă și ademenitoare ca florile adunate pe altarul zeiței de Beltane. William îi mai desfăcu puțin rochia și îi mângâie pielea moale și netedă a umerilor, iar Kura se frecă de el, îi răvăși părul, mai întâi îl sărută ușor și repetat pe gât, apoi săruturile se transformară în mici mușcături. Amândoi uitaseră de mult de acoperirea oferită de casă; parcă ar fi dansat împreună pe terasa hotelului.

Elaine tocmai lăsase în urmă Main Street și o mâna pe Banshee de-a lungul drumului de pe marginea râului, când tresări. Florile!

Lăsase lângă căminul Kurei cele șapte flori strânse cu greutate de Inger. Ar fi avut efect dacă dormea abia noaptea următoare cu ele sub pernă? Probabil nu era adevărat; astăzi era noaptea Sânzienelor. O va întreba pe Inger. Elaine își dorea totuși să fie așa. O fi Inger o fată ușoară, dar era aproape ca o prietenă, și Elaine voia să șușotească și să chicotească cu ea pe marginea viselor ei. Dacă voia să știe cum va arăta viitorul ei soț, trebuia să se întoarcă. Dacă mergea la trap va pierde doar cinci minute.

Banshee se întoarse anevoie. Elaine voise să ajungă cât mai repede acasă și o trecuse în trap întins. Acum să se mai întoarcă în Main Street? Iepei nu îi convenea, dar era ascultătoare și se lăsă condusă.

– Hai, Banshee, când ajung o să fur pentru tine niște fursecuri, îi șopti Elaine la ureche.

William și Kura ar fi trebuit să audă zgomotul făcut de copite, dar în această noapte amândoi erau parte a propriei melodii, nu auzeau altceva decât respirația și bătăile inimii celuilalt, simțeau pulsul pământului.

Elaine nici nu ar fi observat perechea dacă aceasta ar fi rămas în umbra casei. Ea se aștepta să găsească pensiunea încuiată, și se gândise să intre pe la grajduri. Dar Kura și William stăteau în lumina lunii ca pe o scenă. Banshee se sperie când îi văzu și bătu pământul cu copitele. Lui Elaine i se tăie răsuflarea. Nu putea să-și creadă ochilor. Trebuia să fie închipuirea ei! Dacă închidea ochii și îi redeschidea, cu siguranță că nu îi va mai vedea pe William și pe Kura.

Încercă să tragă aer în piept, clipi de mai multe ori, dar când privi din nou, perechea încă se mai săruta. Siluete pierdute în lumina lunii care inunda strada. Brusc în casă se aprinse lumina și ușa se deschise.

– Kura! Ce faci acolo, pentru Dumnezeu?

Bunica Helen! Deci nu era o închipuire. Văzuse și Helen. Și acum...

Mai târziu, Helen nu ar fi putut să spună ce o determinase să mai coboare o dată înainte de a se culca – poate florile pe care le uitase Lainie. Aceasta vorbise cu atâta entuziasm despre ele... Cu

siguranță că se va întoarce când va remarca pe drum că le uitase. Și mai erau umbrele acelea din fața casei sau o singură umbră.

Și zgomotul făcut de copitele calului.

Helen văzu cum Kura și William se desprind unul de altul și o clipă privi în ochii măriți de groază ai nepoatei ei înainte de a-și întoarce pe loc poneiul bălan și a pleca într-un galop nebun pe Main Street.

– Intră imediat în casă, Kura! Iar dumneavoastră, Mr. William, căutați-vă numaidecât o altă gazdă. Nu veți mai petrece nicio noapte sub același acoperiș cu această copilă. Kura, te duci în camera ta, și discutăm mâine!

Buzele lui Helen se subțiaseră ca o linie îngustă, și între ochi îi apăruse o cută adâncă. Brusc, William înțelese de ce căutătorii de aur îi purtau un respect deosebit.

– Dar...

Când Helen se uită la el, vorbele îi rămaseră în gât.

- Niciun „dar", Mr William. Nu vreau să vă mai văd aici.

7

– Crede-mă, Fleur, nu l-am concediat!

Ruben O'Keefe se cam săturase de întrebările sfredelitoare ale soției lui. Ura faptul că Fleurette își revărsa proasta dispoziție asupra lui, cu toate că el nu avea nicio vină pentru catastrofa familială în care erau amestecați Elaine, William și Kura.

– Și-a dat singur demisia. Vrea să se ducă în Canterbury Plains, a spus-o el. Vrea în perspectivă să se ocupe de oi...

– Te cred! îl necăji Fleurette. A pus ochii pe zece mii de oi! Niciodată nu am avut încredere în acest individ! Ar fi trebuit să-l trimitem imediat unde și-a înțărcat dracu' iapa!

Fleurette își dădea seama că îl călca pe nervi pe Ruben, dar în acest sfârșit de zi avea nevoie de un paratrăsnet. Aseară o auzise venind pe Elaine, dar nu vorbise cu ea. Dimineața fata nu coborâse la micul dejun, și Fleur o găsise pe Banshee neîngrijită în grajd. Elaine îi lăsase iepei de mâncare și aruncase pe ea o pătură, dar nu o spălase și nici măcar nu o periase. Sudoarea uscată de pe părul ei era dovada unui drum rapid, și nu stătea în firea lui Elaine să neglijeze iapa. În cele din urmă urcase ca să vadă ce era cu fata, pe care o găsise plângând neconsolată în pat, cu Callie lipită de ea. Fleurette nu reușise să scoată nimic de la ea; abia după-amiază îi povestise Helen ce se întâmplase.

Și asta era aproape de necrezut: Helen venise singură la Nugget Manor, cu calul lui Leonard înhămat la un docar închiriat. Ea evita de cele mai multe ori să conducă un atelaj sau să călărească. Pe vremuri, în Canterbury Plains, avusese un catâr, dar după moartea lui

Nepumuk nu-și mai luase un alt animal de călărie. Și în această dimineață nu apelase nici la ajutorul lui Gwyn.

– Gwyneira își face bagajele, îi zise ea din vârful buzelor lui Fleurette. Îi pare teribil de rău pentru tot și consideră că este mai bine ca Elaine să nu o vadă pe Kura în perioada următoare. În rest, nu se gândea s-o pedepsească. Iar despre un internat în Anglia sau mai bine la Wellington, nici vorbă. Cu toate că aceasta ar fi unica soluție pentru ștrengărița asta râzgâiată. Ar trebui să învețe că nu poate primi tot ce vrea.

– Tu crezi că ea l-a sedus pe William? întrebă Fleurette.

Nu că ar fi fost dispusă să îi acorde tânărului circumstanțe atenuante.

Helen ridică din umeri.

– Cel puțin ea nu a protestat. Nu a scos-o el din casă; ea trebuie să-i fi urmărit pe el și pe Elaine. În rest nu era nimic de sedus. Vorba lui Daphne: flăcăii le pică fetelor ca prunele coapte.

Fleurette dădu să râdă. Nu era obișnuită cu acest mod de exprimare din partea lui Helen.

– Iar acum o va urma pe ea în Canterbury Plains. Mama ce zice de asta?

Helen ridică din nou din umeri.

– Cred că încă nu știe cum să reacționeze. Dar am o suspiciune cam urâtă. Mă tem că Gwyn vede în acest William răspunsul la rugăciunile ei...

Elaine va depăși situația.

Asta a tot auzit Fleurette în săptămânile următoare. Mereu și mereu, pentru că ieșirea lui William din scenă era subiect de discuții în tot orașul. Doar Elaine surprinsese dezmierdările celor doi, dar în ziua plecării lui câțiva clienți și angajați ai magazinului îl auziseră pe William vorbind de Canterbury Plains. În special femeile din Queenstown despicau firul în patru de când Gwyneira și Kura Warden plecaseră practic în aceeași zi cu contabilul lui Ruben. Elaine nu mai îndrăznea să apară în oraș, deși Fleurette susținea că ei nu avea de ce să îi fie rușine. Cei mai mulți oameni o compătimeau. Concetățenii mai în vârstă nu o invidiaseră pe Elaine din cauza pretendentului ei, și prea multe fete onorabile de aceeași vârstă

cu ea care să se bucure de nefericirea ei nu erau. Și totuși Elaine plângea fără încetare. Se retrăgea în camera ei și nu mai contenea cu suspinele.

– Îi va trece, susținu Daphne când Helen îi relată la un ceai cele petrecute.

Elaine nu mai supraveghea recepția și nu mai ajuta nici în magazin. Când nu plângea, cutreiera pădurile călare, însoțită de cățelușa ei. Inevitabil ajungea la locurile în care se întâlnea cu William, unde făceau picnicuri împreună și acesta o săruta, așa că izbucnea din nou în plâns.

– A fost prima dragoste. Îi va trece. Îmi amintesc cât am plâns eu la vremea mea. Aveam doisprezece ani, iar el era marinar. El mi-a răpit fecioria, nemernicul, și nici măcar nu a plătit pentru asta. În schimb mi-a povestit că se va căsători cu mine și că mă va duce în lumea largă. Ce prostuță eram! De când își luau marinarii drăguțele pe mare? Dar el o ținea una și bună că mă va ascunde într-o barcă de salvare. Când a dispărut, pentru mine s-a prăbușit întreaga lume. De atunci nu mai am încredere în niciun bărbat. Dar asta este excepția, Miss Helen. Pe cele mai multe le duce de nas primul bărbat. Ar fi bine ca Lainie a dumneavoastră să aibă ceva de făcut. Nu îi face bine să stea și să plângă.

Ca urmare, Helen cu rugăminți, iar Fleurette și Ruben cu ușoare presiuni au încercat cu diverse sarcini să o scoată din autoexilul ei. Au reușit abia după câteva săptămâni să o scoată afară în oraș și să o convingă să lucreze la magazin și la hotel.

Fata care în sfârșit prezenta ca mai înainte mostre de materiale și completa listele de oaspeți nu mai era vechea Elaine. Nu numai că slăbise, părea nedormită și pălise – acestea erau urmările zbuciumului din dragoste, cum spunea Daphne. Alarmantă era mai degrabă purtarea ei. Nu mai zâmbea oamenilor, nu mai umbla cu capul sus, nu își mai flutura buclele. În loc de asta încerca să nu iasă în evidență. Prefera să ajute în bucătărie decât la recepție, muncea de preferință în depozit și evita contactul cu clienții. Când cumpăra o rochie, nu mai alegea ceva multicolor, vesel, ci ceva ce nu bătea la ochi. Iar părul ei... „parcă îngerii torseseră cupru“. Încă o vorbă pe care William nu o rostise serios. Înainte lui Elaine îi plăcea când buclele ei dansau ca electrizate. Acum le netezea nerăbdătoare cu

apă, înainte de a le strânge în coadă la ceafă, în loc să le dea mai mult volum cu ajutorul periei.

Fata umbla cu privirea coborâtă și cu spatele plecat. Pentru Elaine orice privire aruncată în oglindă era un chin, pentru că vedea doar un chip respingător, în cel mai bun caz un chip obișnuit. Era proastă și lipsită de talent, nu era nimic în comparație cu minunata Kura Warden. Elaine se vedea slabă și neatractivă, de unde înainte se văzuse gingașă și suplă. „Ca o zână", spunea William. Pe atunci comparația i se păruse un compliment minunat. Dar ce bărbat voia o zână? Bărbații voiau o zeiță cum era Kura!

Elaine se autoflagela, cu toate că Inger o încuraja mereu. Cele două fete se împrieteniseră, și cel puțin vestea că tatăl ei îl angajase la magazin pe Søren în locul lui William și că suedezul voia să se căsătorească peste câteva săptămâni cu Inger o mai luminase pe Elaine la față. Dar Inger nu îi era de un real ajutor. Lui Elaine nu-i plăcuse că prietena ei remarcase cu nevinovăție că Daphne și-ar linge degetele după o fată ca ea. Sigur, pentru un bordel ar fi fost de ajuns, dar un bărbat ca William nu ar iubi-o niciodată.

Cu timpul chipul lui William se estompă tot mai mult în amintirile ei. Acum se putea gândi la atingerile și sărutările lui fără a mai simți groaznica durere a lui „nu vor mai fi". În mare se întâmpla exact ceea ce preziseseră Daphne și toți ceilalți. Elaine începea să uite de William... dar nu și de Kura.

William pornise la drum către Canterbury Plains în aceeași zi ca Gwyneira și Kura, dar desigur că nu călătoriseră împreună. Gwyn luase numai bagajul ușor în cabrioleta ei și îl rugase pe Ruben să îi trimită restul lucrurilor cu următorul transport la Christchurch. Apoi mânase armăsarul în trap ușor către nord. William, cazat momentan în tabăra căutătorilor de aur, trebuise să cumpere un cal înainte de a pleca la drum. Dar înaintă mai rapid decât Gwyn și Kura, pentru că acestea înnoptau la fermele cunoștințelor lor și de aceea deviaseră de la drumul drept.

William făcea pauze scurte. Nu îi plăcea să doarmă prin tufișuri, iar acum, iarna, era frig. Astfel că ajunse la Haldon cu două zile mai devreme decât Gwyn, trase la hanul local, un stabiliment mai curând jegos, și își căutase de lucru în localitate. Așezarea nu

prea îi plăcea. Haldon se compunea dintr-o Main Street încadrată de firmele şi prăvăliile obişnuite – o cârciumă, un doctor, un dricar, o fierărie şi o băcănie cu un mare depozit de lemne. Casele erau din lemn, cu cel mult două niveluri, cărora le-ar fi prins bine un văruit. Strada era insuficient consolidată; acum, iarna, era plină de noroaie, iar vara era cu siguranţă plină de praf. Nici împrejurimile nu erau grozave – în apropiere se afla un mic lac, în rest doar păşune, care în ciuda anotimpului rece se păstrase încă verde. În zilele cu atmosferă clară munţii se profilau în depărtare. Păreau relativ aproape, dar impresia era înşelătoare. Trebuie să călăreşti multe ore ca să te apropii de el.

Peste tot în jurul Haldonului erau ferme de oi, mai mari sau mai mici, dar care se aflau la distanţe de mulţi kilometri una faţă de alta. În oraş se vorbea şi de aşezările maori, dar unde se aflau acestea nu ştia mai nimeni. Băştinaşii erau deseori nomazi.

Kiward Station, ferma familiei Warden, era însă cunoscută de toţi. Mrs. Dorothy Candler, proprietara băcăniei şi evident gaiţa localităţii, dădea informaţii cuprinzătoare despre istoria acestei familii. Ea relată cu deosebit respect că Gwyneira Warden era o adevărată nobilă de ţară din Ţara Galilor, pe care un anume Gerald Warden, întemeietorul fermei, o adusese în Noua Zeelandă cu mult timp înainte.

– Imaginaţi-vă că a venit cu acelaşi vas cu care am venit şi eu! Doamne, ce frică mi-a fost atunci de călătoria pe mare! Dar nu şi lui Miss Gwyn, care a venit de plăcere, ea căuta aventura. Trebuia să se căsătorească aici cu fiul lui Mr. Gerald, Mr. Lucas. Un om fermecător acest Lucas, un domn simpatic şi discret, doar că nu le avea cu munca la fermă. Era mai mult un artist. Picta. Mai târziu a dispărut – a plecat în Anglia, zicea Miss Gwyn, ca să îşi vândă tablourile. Dar aşa o fi? S-a vorbit mult despre asta. Cândva a fost declarat mort, Dumnezeu să îl ierte. Miss Gwyn s-a căsătorit cu James McKenzie. Şi el este un om plăcut, nu am nimic de spus împotriva lui, dar a fost hoţ de vite! McKenzie Highlands poartă numele lui! Acolo se ascundea până când a pus mâna pe el acest Sideblossom. Ehei, şi Mr. Gerald a fost prins, în aceeaşi zi ca Mr. O'Keefe. Proastă treabă, proastă treabă asta.

O'Keefe l-a omorât pe Warden, şi nepotul lui l-a împuşcat apoi pe el. Au vrut să prezinte totul ca un accident...

După o jumătate de oră petrecută cu Mrs. Candler, lui William îi vâjâia capul. Va mai trece o vreme până să poată el să pună cap la cap toate astea. Dar şi această primă impresie despre familia Warden era încurajatoare: în comparaţie cu greşelile acestei familii, un atentat eşuat asupra unui politician irlandez era floare la ureche.

Şi totuşi va trebui să se străduiască să facă o bună impresie. După scandalul făcut de Helen O'Keefe pentru câteva sărutări cu Kura, cu siguranţă că Miss Gwyn nu avea o părere bună despre el. Aceasta era motivul pentru care William s-a apucat imediat să-şi caute de lucru. Trebuia să aibă o poziţie sigură înainte de a se prezenta în faţa familiei Warden. În definitiv, Miss Gwyn nu trebuia să creadă că el se afla aici pentru moştenirea ce i se cuvenea Kurei. Era o acuzaţie pe care William trebuia să o combată categoric! Motivaţia financiară o fi avut un rol minor în curtarea lui Elaine, dar Kura... William ar fi dorit-o şi dacă ar fi fost o cerşetoare.

Ofertele de muncă la fermele de oi din împrejurimi nu arătau bine deloc. Posturi de conducere nu erau oferite. Eventual putea să înceapă ca păstor, dar şi aceste locuri de muncă erau rare iarna. Ca să nu mai vorbim despre plata mizerabilă, de cazarea în condiţii deplorabile şi de munca dură. Îl ajută însă experienţa de contabil la magazinul lui Ruben. Soţii Candler se bucurară când el se interesă dacă ar putea lucra la magazinul lor. Bărbatul lui Dorothy, care urmase doar şcoala primară din sat, află cu încântare de pregătirea lui William.

– Eu m-am descurcat totdeauna greu cu registrele! recunoscu el sincer. Pentru mine sunt ca o pedeapsă. Îmi place să lucrez cu oamenii şi mă pricep la cumpărat şi la vândut. Dar cifrele... Le am mai curând în minte decât în registre.

Iar registrele arătau în consecinţă. Doar aruncând o privire asupra lor, William descoperi diferite posibilităţi de simplificare a depozitării şi chiar de reducere a impozitelor. Candler se entuziasmă şi îi acordă pe loc un bonus. În plus, Dorothy, o gospodină ireproşabilă, îi căută o găzduire convenabilă. Îi intermedie închirierea

unei camere în casa cumnatei ei și aproape zilnic îl invita la masă. Firește nu fără a pierde din vedere să îi evidențieze farmecul fiicei sale Rachel. În alte condiții William nu ar fi spus nu. Rachel era o fată înaltă, cu păr negru și ochi căprui blânzi. O mică frumusețe, dar comparativ cu Kura pălea la fel ca Elaine.

La început în localitate nu își făcu apariția nimeni din familiile Warden sau McKenzie. Kiward Station făcea aici cumpărături, dar Gwyneira trimitea doar angajați ca să ridice comenzile, care nu includeau obiecte de uz personal. Dorothy îi destăinui la un ceai că Gwyneira își cumpăra mai toată îmbrăcămintea din Christchurch.

– Acum, când drumurile sunt mai bune, nu este mare lucru. Mai înainte drumul până acolo era o aventură, dar acum... Iar cea mică, nepoata ei, este o răsfățată. Nu îmi amintesc să fi pus vreodată piciorul în magazinul nostru! Pentru ea orice nimic trebuie adus de la Londra!

William fu dezamăgit de această informație. Fără îndoială că tânăra Kura avea gusturi bune, oricum oferta de îmbrăcăminte din prăvălia Candler nu era de nivelul ei. Dar asta însemna că putea renunța la speranța de a o întâlni în Haldon – la început întâmplător, apoi poate chiar să se vadă în taină.

În cele din urmă, după aproape șase săptămâni de la sosirea lui William în Canterbury Plains, își făcu apariția și Miss Gwyn. Stătea pe capra unei căruțe cu coviltir, alături de un bărbat înalt și voinic, ceva mai în vârstă. Amândoi îi salutau cu siguranță în voce pe locuitorii așezării, și bărbatul nu lăsa impresia că ar fi un angajat. Mai curând părea a fi soțul, James McKenzie. Din biroul magazinului, William examină mai amănunțit perechea. McKenzie avea părul castaniu, cam ciufulit, în care se amestecau deja șuvițe albe. Pielea îi era bronzată de soare și tăbăcită de vânt și avea ca și Miss Gwyn chipul brăzdat de riduri. Cei doi păreau să aibă o căsnicie armonioasă. După ochii vii și căprui, cu privire prietenoasă, James părea un om pe care nu îl puteai duce ușor de nas.

William se gândi să i se adreseze lui James, dar apoi se răzgândi. Miss Gwyn probabil că i se plânsese în privința lui; era mai bine să mai aștepte câteva săptămâni până se mai liniștea lucrurile. Ce-i drept, ardea de nerăbdare să o revadă pe Kura.

Duminica următoare puse șaua pe calul nu prea folosit în ultimul timp și plecă la Kiward Station.

Ca mai toți vizitatorii, William rămase mască la vederea conacului situat în mijlocul tufișurilor. Călărise pe un teren vast, acoperit de iarba nesfârșită și pe care ici și colo mai apărea câte o formațiune stâncoasă ori un lac cu apa clară ca oglinda. Numai că după un cot al drumului se crezu brusc în Anglia rurală. Un drum de acces îngrijit, acoperit cu grijă cu pietriș ducea mai întâi printr-un fel de alee mărginită de fagi și palmieri-varză, care în final se deschidea într-un rond plantat cu arbuști cu flori roșii. Dincolo de aceasta era intrarea în Kiward Station. Nu era o fermă, ci un palat! Casa fusese evident proiectată și realizată în arhitectura englezească, din gresia cenușie locală, care era folosită și în orașe precum Christchurch și Dunedin pentru construcții „monumentale". Clădirea avea două niveluri; fațada era înviorată de turnulețe, bovindouri și balcoane. Nu se vedeau grajduri; după cum bănuia William, ele se aflau în spatele casei, ca și grădina. Nu se îndoia că rezidența dispunea de grădină, poate chiar una cu trandafiri, cu toate că Miss Gwyn nu lăsa impresia că grădinăritul ar fi una din pasiunile ei. Mai curând Kura era potrivită pentru așa ceva. William parcă o și vedea pe aceasta îmbrăcată în alb, cu o pălărie împodobită cu flori multicolore, ocupându-se de tufele de trandafiri, și în final urcând treptele scării exterioare cu un coș plin cu flori.

Gândul la Kura îl readuse la realitate. Era imposibil să pătrundă pur și simplu aici! A o întâlni „întâmplător" pe fată pe acest teren era de neimaginat, cu atât mai mult cu cât Kura nu era o iubitoare de natură. Dacă ea ieșea din casă, o făcea desigur doar în grădină, care probabil era împrejmuită. Și în plus grădinarii probabil că mișunau acolo; bănuia că existau mai mulți grădinari după cât de îngrijită era peluza din fața casei și întreaga zonă de acces.

William întoarse calul. Nu voia să fie văzut. Cu aceste gânduri tulburi se decise să ocolească la distanță gospodăria. Atât la dreapta, cât și la stânga conacului se întindeau drumeaguri care duceau către grajduri și către islazurile îngrădite unde caii pășteau iarba rară de iarnă. Dar William le evită; i se părea prea mare pericolul

de a întâlni oameni care să îi pună întrebări. Își mână calul pe o potecă îngustă și dădu de o pădurice rară. Parcă se afla în Anglia sau în Irlanda; pomișorii îi aminteau de crângurile din țara lui. Poteca șerpuitoare părea bătută mai curând de picior omenesc decât de copite de cai. William urmă curios această potecă, când mai că se ciocni de o tânără femeie îmbrăcată în negru, adâncită în gânduri ca și el. Purta o rochie cu croială severă și o pălărioară neagră ce o îmbătrânea. Lui William îi făcu impresia ireală a unei guvernante englezoaice aflate în drum spre biserică.

Tânărul opri calul în ultimul moment și-și afișă zâmbetul frumos, scuzându-se din priviri. Trebuia să găsească rapid un pretext al prezenței lui aici.

Femeia nu părea o specialistă în creșterea oilor. Probabil că îl luase drept unul dintre muncitori. William salută politicos și rosti o scuză. Dacă își continua acum drumul, femeia nici nu își va mai aminti de el mai târziu.

Ea răspunse la început scurt și dezinteresată, fără a ridica privirea spre el. Abia după ce recepționă scuza îl onoră cu o privire. Se părea că îi atrăsese atenția ceva în modul lui de exprimare. William își blestemă accentul elevat. Ar trebui să încerce să își mai cultive irlandeza!

– Nu trebuie să vă scuzați, nici eu nu vă observasem. Aici drumurile sunt o aventură. Tânăra se încruntă involuntar și imediat încercă un zâmbet stângaci. Avea părul de un blond-deschis și era palidă. Părul ei, tenul și ochii albaștri-cenușii aveau aceeași nuanță ștearsă, fața îi era puțin cam lungă, dar cu trăsături fine. Vă pot ajuta cumva? Doar nu voiați să ajungeți la maori?

După cum rostise ultimul cuvânt, puteai să crezi că era vorba de un trib de canibali, a cărui vizitare ar fi curată nebunie. Ea însăși arăta a misionară – cu rochia ei de culoare închisă, modestă și cu pălăria neagră, desuetă. Sub braț avea un fel de carte de cântece bisericești.

William zâmbi.

– Nu, voiam să ajung la Haldon. Dar mă tem că am greșit drumul.

Femeia se încruntă.

– Da, ați greșit rău. Această potecă face legătura între tabăra maori și Kiward Station... Clădirea din spatele dumneavoastră este

conacul și probabil că ați trecut pe lângă tabăra maori, aceasta nu se vede de pe drum. Cel mai bine ar fi să vă întoarceți la conac și să urmați apoi drumul principal.

– Aș putea eu să nu urmez sfatul rostit de niște buze atât de fermecătoare? întrebă el galant. Dar ce face o tânără lady ca dumneavoastră la maori?

Asta chiar îl interesa. În definitiv și femeia vorbea o engleză elevată. Ba mai și nazaliza puțin.

Femeia își dădu ochii peste cap.

– Am primit o însărcinare... duhovnicească legată de acești sălbatici. Părintele m-a rugat să țin un scurt serviciu divin în tabără. Fosta profesoară, Miss Helen, făcea asta mereu, iar Mrs. Warden...

– Mrs. Gwyneira Warden? se miră William, chiar dacă în acest fel dădea de bănuit.

Miss Gwyn nu îi lăsase impresia unei bigote. Mai curând Miss Helen părea habotnică.

– Nu, Mrs. Marama Warden. Ea însăși este o maori, dar s-a recăsătorit și acum trăiește la O'Keefe Station, la următoarea tabără. Acolo ține și școală. Tânăra nu lăsa impresia că activitatea de misionariat îi făcea prea multă plăcere. Dar ia stai, nu spusese ea „profesoară"? Să o fi întâlnit pe guvernanta Kurei Warden?

Lui William nici nu îi venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Cel puțin dacă legătura dintre Kura și adorata ei Miss Witherspoon era atât de apropiată pe cât lăsase fata să se înțeleagă în Queenstown.

– Dumneavoastră țineți lecții la maori? se interesă el. Doar acolo sau... nici nu îndrăznesc să sper... Dar Miss Warden vorbea cu atâta dragoste de Miss Heather!

„Cu dragoste" nu vorbise Kura despre profesoara ei, cel mult vorbise ca despre o aliată față de toți inculții din jur. Dar oricum Miss Witherspoon era singura persoană din Kiward Station mai apropiată de Kura. Și tânăra femeie avea evident nevoie de puțină încurajare.

Pe chipul sever al lui Miss Witherspoon înflori un zâmbet.

– Chiar așa? Kura a vorbit călduros despre mine? Mie îmi place foarte mult de ea, cu toate că deseori este puțin cam rece. Dar de fapt de unde o cunoașteți pe Kura?

Femeia îl privea cercetător, și William se străduia să ia o mină spășită, dar și mucalită în același timp. Era posibil ca Kura să nu fi povestit despre el? Dar Miss Heather părea să fi ajuns la o concluzie.

– Ia stați o clipă... nu cumva sunteți...? În privirea suspicioasă a lui Miss Witherspoon se citi entuziasmul. Da, dumneavoastră trebuie să fiți! Sunteți William Martyn, nu este așa? După descrierea Kurei...

Kura îl descrisese pe William în cele mai mici amănunte. Părul lui blond, gropițele din obraji când zâmbea, ochii albaștri strălucitori... Miss Heather îl privea extaziată.

– Ce romantic! Kura știa că veniți. Știa pur și simplu! Era teribil de deprimată după ce Miss Gwyn a fost chemată atât de brusc de la Queenstown...

Chemată? William se miră. Dar probabil că guvernantei nu i se relatase tot. Și Kura părea să i se fi destăinuit parțial. William decise să fie prevăzător. Pe de altă parte, tânăra asta fadă era unica lui speranță. Apelă din nou la farmecul lui.

– Eu nu am șovăit nicio clipă, Miss Heather. După ce Kura a plecat, mi-am depus demisia, am cumpărat un cal, și iată-mă aici. Am o slujbă în Haldon, nu o funcție de conducere, recunosc, dar voi avansa! Într-o zi aș dori să îi pot cere mâna Kurei.

Chipul lui Miss Heather parcă ardea. Exact asta voise ea să afle. Evident avea o feblețe pentru poveștile romantice.

– Din păcate, până acum nu a fost un lucru atât de simplu.

William tăcu imediat, dar tânăra femeie găsi singură câteva motive.

– Desigur, Kura este încă prea tânără, remarcă ea. Asta trebuie să o știe Mrs. McKenzie, cu toate că Kura nu recunoaște. Kura era foarte supărată când... atât de brusc... ăă... a fost smulsă de lângă dumneavoastră...

Miss Heather roși toată.

William privi în pământ.

– Și mie mi s-a rupt inima, recunoscu el. Spera să nu fi șarjat prea mult, dar Miss Heather îl privi cu înțelegere. Continuă: Să nu mă înțelegeți greșit. Sunt perfect conștient de responsabilitatea mea. Kura este ca o floare în plenitudinea frumuseții ei, cu toate că încă nu a înflorit complet. Ar fi iresponsabil ca acum... Dacă ar spune „să fie culeasă“, probabil că tânăra damă s-ar topi de rușine. Așa că

preferă să lase fraza neterminată și să adauge: În orice caz sunt gata să o aștept pe Kura. Până va crește... sau până când va considera Miss Gwyn.

– Pentru vârsta ei, Kura este foarte matură! îl completă Miss Heather. Este cu siguranță o greșeală să fie tratată ca un copil.

De când revenise de la Queenstown, Kura tot făcea pe supărata, iar în dimineața aceasta tocmai avusese loc un nefericit incident între ea și James McKenzie.

La a cincea reluare a oratoriului lui Bach, pe care îl exersa Kura în timp ce restul familiei lua micul dejun, lui James îi sărise țandăra.

El declarase că Kura putea să nu mănânce cu ei, dar măcar să îi scutească de mofturile ei. În orice caz nu mai putea să suporte nici măcar un moment această muzică depresivă. În aceste condiții și o vacă și-ar pierde pofta de mâncare! Chicotind, Jack luase partea tatălui său, în timp ce Miss Gwyn tăcuse ca mai totdeauna. În final Kura o zbughise jignită în camera ei, și Heather trebuise să o consoleze. Apoi furtuna se abătuse și asupra ei. Nu trebuia să o susțină pe Kura în prostiile pe care le făcea, o admonestase Miss Gwyn, ci era mai bine să își vadă de obligațiile ei și să țină slujbele la maori.

Bineînțeles că William nu știa nimic despre toate acestea, dar remarcă imediat resentimentele lui Heather față de Miss Gwyn și McKenzie. Trebuia să aibă curaj.

– Miss Heather... ar exista posibilitatea de a o vedea pe Kura? Fără a-i implica pe bunici? Nimic dezonorant, în niciun caz... doar o privire, un salut de la ea m-ar face fericit. Sper atât de mult ca și ea să îmi ducă dorul...

William o privi cu atenție pe interlocutoarea lui. Îi atinsese oare un punct sensibil?

– Să vă ducă dorul? întrebă Miss Heather răscolită și cu glas tremurător. Mr. William, se topește de dor! Copila suferă... Ar trebui să îi auziți cântecul! Vocea ei a devenit și mai expresivă, atât de profunde sunt sentimentele ei...

William se bucură de cele auzite, cu toate că nu o știa pe Kura atât de sentimentală. Chiar nu și-o putea imagina în lacrimi. Dar dacă această Miss Heather se complăcea în rolul de salvatoare a dragostei, care mai putea încă să împiedice o sinucidere din dragoste...

– Miss Heather, îi întrerupse el reveria, nu aș vrea să fac presiuni, dar există o posibilitate reală?

În sfârșit, femeia păru că gândește. Și ajunse rapid la o concluzie.

– Poate în biserică, spuse ea în cele din urmă. Nu pot să promit nimic, dar am să văd ce se poate face. În orice caz, fiți prezent duminica viitoare la liturghia din Haldon.

– Kura vrea să meargă la Haldon? întrebă nedumerit McKenzie. Prințesa este gata să se amestece cu poporul simplu? De unde până unde schimbarea asta bruscă?

– Mai bine te-ai bucura, James, decât să vezi totul în negru!

Gwyneira tocmai îi explicase bărbatului ei că Miss Heather și Kura aveau intenția să meargă la liturghie duminica viitoare. Restul familiei poate veni cu ele sau se va putea bucura de o dimineață de duminică liniștită, garantat fără arii sau vreun adagio. Doar acesta din urmă și era un motiv să nu se ducă la liturghie. Gwyn se va bucura de un mic dejun în familie netulburat, cu Jack – sau chiar în doi, cu James, în camera lor. I-ar face mare plăcere.

– Kura lucrează de atâta vreme la acea ciudată piesă de Bach. Acum vrea să o audă interpretată la orgă. Este ceva de înțeles.

– Și vrea să o interpreteze ea însăși? Pentru inculții din Haldon? Gwyn, aici ceva nu este în regulă!

James se încruntă și își chemă câinele fluierându-l. Gwyn îl căutase la grajduri. Andy și alți câțiva bărbați deparazitau oile cu miei, în timp ce James dirija câinii de pază care le mânau spre ei. Monday tocmai gonea mulțumită un ghem de lână răzvrătit.

– Cine altcineva să-l interpreteze, întrebă Gwyn trăgându-și pe cap gluga pelerinei: ploua iarăși. Organista din Haldon este jalnică.

Era unul din motivele pentru care Kura nu mai călcase de ani de zile în biserica din Haldon.

Momentul ales i se păru suspect lui James. În Noua Zeelandă era iarnă.

– Gwyn, piesa aceasta nu este un oratoriu de Paști? Acum suntem în august...

Gwyn își dădu ochii peste cap:

– În ce mă privește, poate fi Oratoriul de Crăciun sau oratoriul „Papa o iubește pe Rangi“...

James zâmbi la menționarea mitului privind facerea lumii, în care era vorba despre separarea îndrăgostiților Cer și Pământ, unde Rangi întruchipa cerul, iar Papa pământul.

– Principalul este că acum Kura nu mai afișează o mutră de Cristos în suferință, ci pare mânată de alte gânduri.

8

Kura Warden la orgă în Haldon era un eveniment. La slujbă era atât de multă lume cum nu mai venise de multe luni. Nimic de mirare, pentru că fiecare locuitor al satului ardea de dorința de a o auzi și a o vedea pe misterioasa moștenitoare Warden. Asta a avut asupra liturghiei doar efecte pozitive; rugăciunile au fost spuse cu o ardoare neobișnuită. Toți bărbații au căzut imediat în diferite stadii de adorație imediat ce au văzut chipul și trupul Kurei, în vreme ce femeile au fost cuprinse de emoție când au auzit-o pe fată cântând. Vocea Kurei umplea de armonie mica biserică, și interpretarea la orgă era plină de virtuozitate, cu toate că ea exersase doar o dată.

De la galerie William nu se mai sătura privind silueta ei suplă. Kura purta o rochie simplă din catifea de un albastru-închis, care îi scotea în evidență silueta; părul îi era ținut pe frunte de o panglică din catifea și îi cădea pe spate ca un râu negru. William se imagina sărutându-i degetele fine, dar puternice, care acum alergau pe tastele orgii, și retrăi senzația pe care aceste degete i-o produseseră în acea noapte la Queenstown când îi căutaseră chipul și trupul. Desigur că organista stătea cu spatele la credincioșii din comunitate, dar din când în când ridica fața puțin din note, în așa fel încât William o putea vedea. Trăsăturile ei regulate, exotice și în același timp aristocratice, și seriozitatea sacră cu care cânta îl vrăjiră din nou. Trebuia să îi vorbească după liturghie... nu, trebuia să o sărute! Era insuportabil doar să o vadă, trebuia să o atingă, să o simtă, să îi inspire parfumul...

William se silea să îi zâmbească lui Miss Heather Witherspoon, care stătea dreaptă într-una dintre băncile din față ale bisericii și îi mai arunca câte o privire parcă cerându-i aplauze. Pentru că ea aranjase această întâlnire? Atunci ea putea face mai mult pentru a-i apropia pe îndrăgostiți. Sau era doar mândră de talentata ei elevă?

Mai era și Dorothy Candler. Ca mai toți locuitorii din Haldon, ținea morțiș să vadă de aproape copilul-minune, iar William îi oferea pretextul ideal.

– Veniți, Mr. William, să îi spunem bună ziua! Trebuie că o cunoașteți pe fată, nu? A fost la Queenstown, la rudele ei. Cu siguranță că i-ați fost prezentat...

William mormăi ceva despre o „cunoștință superficială", dar Dorothy îl și luase de braț și îl trăgea spre Kura și Miss Heather cu curaj.

– Ați cântat extraordinar, Miss Warden! Eu sunt conducătoarea cercului de femei și în numele tuturor acestora vă pot asigura că a fost minunat! Iar acest gentleman este Mr. William, pe care cred că îl cunoașteți...

Până acum Kura privise mulțimea cu dezinteresul ei obișnuit – sau mai curând privise prin mulțime. Acum însă ochii ei albaștri și strălucitori se înviorară, dar își păstră o expresie reținută: Kura știa prea bine că toate privirile se îndreptau asupra ei, așa că se stăpâni. William se gândi la Elaine. În această situație ea ar fi roșit toată și nu ar mai fi fost în stare să scoată o vorbă. Dar Kura se comporta ca un adult.

– Într-adevăr, Mr. William. Mă bucur să vă văd.

– Dar veniți în sala comunității! o invită Dorothy. Acolo bem câte un ceai în fiecare duminică după liturghie. Iar astăzi, când totul a fost deosebit de festiv...

Miss Heather strânse din buze, dar Kura acceptă politicoasă.

– Aș bea cu plăcere un ceai, zise ea și îi zâmbi femeii.

Doar William știa cui îi era adresat de fapt zâmbetul.

În sala comunității el servi fata cu ceai și prăjiturele, dar ea își înmuie doar buzele în băutură și fărâmiță prăjitura între degete. În vreme ce ea răspundea cu politețe și monosilabic întrebărilor reverendului și ale femeilor din asociație, îi trimitea repetat lui William scurte priviri, până când acesta crezu că nu se va mai putea

stăpâni. După care ea își luă la revedere de la cercul femeilor și se apropie scurt și-i șopti câteva cuvinte:

– Știi drumul dintre Kiward Station și tabăra maori. Ne întâlnim acolo la apusul soarelui. Am să spun că merg în vizită la ai mei.

Imediat după aceasta se despărți de entuziastele ei admiratoare din Haldon. Reverendul o întrebă dacă nu va veni mai des în comunitate pentru a cânta la orgă, dar Kura răspunse evaziv.

William părăsi sala înaintea ei. Se temea să nu se trădeze prin vreo privire ori printr-un gest atunci când se vor despărți. Nici nu știa cum avea să își petreacă restul zilei.

La apusul soarelui, pe poteca din pădure. Singuri...

Ultimul gând se dovedi eronat: Kura nu veni singură, ci însoțită de Heather Witherspoon. Ea însăși nu se arăta încântată de acest aranjament și o trata pe guvernantă ca pe un lacheu obositor. Dar aceasta nu se lăsa îndepărtată, decența părându-i-se mai importantă decât orice.

Totuși William se topi de fericire când în sfârșit Kura ajunse în fața lui. Îi luă mâna cu grijă și i-o sărută, și doar atingerea îl făcu să se simtă străbătut de văpăi care, în loc să îl facă cenușă, îl animau. Acum Kura îi surâdea liber. El se pierdea în ochii ei și o privea vrăjit. În cele din urmă, îi mângâie obrajii cu degetele tremurânde, și Kura se lipi de el ca o pisicuță – sau mai curând ca un tigru îmblânzit – și își frecă fața de palmele lui, după care îl mușcă ușor de pernița de la rădăcina degetului mare. William se simțea luat de val și la fel și Kura. Miss Heather își drese glasul când fata își ridică buzele pentru un sărut. Atâta intimitate îi părea cam prea mult.

Oricum toleră o plimbare mână în mână, pe timpul căreia degetele Kurei jucau în palma lui William, înaintau până la încheietură, pe care o dezmierdau cu mici mișcări circulare. Lui William i se tăia răsuflarea. În aceste condiții era greu să poarte o discuție normală, chiar și una drăgăstoasă. William și Kura nu voiau să vorbească, voiau să se iubească.

Schimbară politeți referitoare la concertul susținut de Kura și la postul obținut de William. Kura se plânse puțin de familia ei. Ar fi preferat să scape cât mai repede de influența bunicii ei.

– Bineînțeles că aș putea trăi la mama mea, explică ea. Dar nu aș mai putea avea acces la pian, care este al bunicii. Și Miss Heather nu ar vrea să trăiască într-un sat maori, cu atât mai puțin în cel din O'Keefe Station.

William află că Marama și soțul ei trăiau la vechea fermă a părinților lui Ruben O'Keefe. După moartea soțului ei, Helen îi vânduse ferma Gwyneirei, și ea le-o dăduse maorilor în compensație pentru neregulile de la cumpărarea fermei Kiward. O reglementare acceptată de căpetenia Tonga numai pentru că și Kura, moștenitoarea desemnată a proprietății Warden, avea sânge maori.

– De aceea toți sunt așa de înnebuniți că-mi revine această plicticoasă fermă, oftă Kura și continuă: Mie nici nu îmi pasă, dar zilnic aud de trei ori „Tu ești moștenitoarea!" Și nici mama nu gândește diferit. Cel puțin ei îi este indiferent dacă mă voi mărita cu un maori sau cu un *pakeha.* Dar pentru bunica lumea s-ar prăbuși dacă m-aș mărita cu cineva din tribul lui Tonga.

William era înnebunit de dragoste și de dorință. Asculta vorbele Kurei tot atât de puțin ca mai demult flecăreala lui Elaine. Însă ultimele ei cuvinte îi rămaseră în minte. Se va gândi la ele mai târziu.

Poate că între el și Gwyneira Warden existau interese comune mai profunde decât crezuse. Poate că doamna era deschisă pentru o discuție.

– Gwyn, am înțeles eu greșit? Doar nu vei permite ca ea să se întâlnească cât se poate de oficial cu individul care i-a zdrobit inima lui Lainie a noastră?!

James McKenzie se servi cu un whisky din bufetul-bar, ceea ce chiar după ce trecuseră atâția ani de când era stăpân relativ al casei i se părea încă neobișnuit. Ca șef al muncitorilor pe vremea lui Gerald Warden, nu prea fusese poftit în salon și bineînțeles că bătrânul nu îi oferise niciodată un pahar de băutură. Spre deosebire de fostul lui șef, James se atingea de alcool cu măsură. Dar astăzi avea nevoie de un întăritor. Tocmai îl văzuse trecând călare prin intrarea principală, foarte distins, pe tânărul care îi fusese prezentat de Dorothy Candler ca fiind William Martyn. Nu personal, deoarece

dacă ar fi fost așa i-ar fi zis el câteva cuvinte potrivite în chestiunea „Lainie". Trase o înghițitură lungă din pahar.

Scrisorile lui Fleurette erau încă deosebit de îngrijorătoare; după trei luni de la scandalul cu verișoara ei, Elaine încă nu își revenise. James o înțelegea bine; el își amintea încă exact de gelozia turbată pe care după prima întâlnire cu Gwyneira o simțise față de soțul promis ei, Lucas. Când ea rămăsese gravidă cu un altul, i se rupsese inima și fugise ca și Lucas Warden. De ar fi știut atunci că nenorocitul copil – Paul – era rezultatul violului săvârșit de socrul lui Gwyn... Poate că totul ar fi evoluat altfel, inclusiv cu Paul, și poate că nu ar mai fi avut-o pe această dificilă Kura în spinare, căreia acum Gwyn voia să îi permită oficializarea legăturii ei cu William Martyn! Soția lui nu putea fi în toate mințile! James își mai umplu un pahar.

Cel puțin și Gwyn era tulburată, dacă se servea și ea din sticla cu whisky, ceea ce se întâmpla foarte rar.

– Ce să fac, James? întrebă ea. Dacă îi interzicem, se va întâlni cu el pe ascuns. Va spune că se duce la maori. Marama nu îi impune cu cine să împartă patul.

– Ba nu se va duce la maori, pentru că nu își va putea lua cu ea mult iubitul pian. Ultimatumul a fost o idee genială, Gwyn, una dintre puținele pe care le-ai avut vreodată în educația acestui copil, zise James și mai luă o gură de whisky.

– Mulțumesc! ripostă Gwyn. Dă vina pe mine pentru toate! Dar și tu erai aici în timp ce ea creștea, dacă nu mă înșel.

– Iar tu m-ai oprit de mai multe ori să îi dau câteva la fund.

James îi puse soției mâna pe braț și zâmbi împăciuitor. Nu voia să se certe pe tema educației Kurei; oricum nu se mai putea schimba nimic, iar acest subiect dusese deseori la dispute între el și Gwyneira. Dar acum legătura cu Martyn...

– Te pomenești că va renunța la pian. Este îndrăgostită de el, James, până peste urechi. Și el de asemenea este îndrăgostit de ea. Știi bine că în astfel de cazuri nu se poate schimba nimic.

Gwyn răspunse atingerii afectuoase ca și cum ar fi vrut să îi amintească lui James de propria lor poveste.

Dar acesta nu cedă.

– Acum nu-mi vorbi despre dragostea cea veșnică. Nu la un tip care tocmai și-a părăsit ultima fată. Și fermecătoarea noastră Kura s-a descotorosit de Tiare al ei ca de o cămașă veche. Știu că asta îți convine. În cazul lor eu nu aș vorbi de o mare iubire. Lăsând la o parte și ce mai scrie Fleur despre el...

– Da? Ce scrie? Ce a făcut el atât de îngrozitor? Este de familie bună, educat și cultivat, ceea ce îl face atrăgător pentru Kura. Iar faptul că a fost entuziasmat de luptătorii pentru libertate... Doamne, orice tânăr vrea să se joace de-a Robin Hood.

– Dar nu orice tânăr îl aruncă în aer pe șeriful de Nottingham, remarcă James.

– Nici nu a făcut asta. S-a lăsat atras într-o poveste urâtă, de acord. Dar chiar tu ar trebui să manifești înțelegere pentru așa ceva.

– Ca fost hoț de vite? James mustăci amuzat. Oricum nu am șterpelit de la cine nu trebuia, în timp ce William al tău aproape că are pe conștiință un om care i-a împărtășit ideile. Bine, sunt păcate ale tinereții, nu vreau să mai despic firul în patru. Totuși față de Elaine s-a comportat ca un mizerabil și nu avem motive să credem că se va comporta mai bine față de Kura.

Gwyneira bău restul de whisky rămas în pahar, pe care i-l întinse lui James. Încruntându-se, acesta i-l umplu a doua oară.

– În ce o privește pe Kura, nu îmi este teamă... spuse Gwyneira.

Sincer să fie, James îi dădea dreptate. Dacă nu ar fi fost vorba tocmai de William, și el și-ar fi făcut griji mai degrabă cu privire la bărbat.

– Ea îl va reține atâta timp cât va voi să îl aibă. Și... Doamne, James, privește lucrurile cu obiectivitate. Presupunând că el nu ar fi părăsit-o acum pe Lainie, ci pe o altă fată, iar tu nu ai fi știut nimic despre asta. Atunci...

Ea apucă nervoasă paharul.

– Atunci? întrebă James.

Gwyn trase adânc aer în piept.

– Atunci ai fi spus și tu că cerul ni l-a trimis! James, este un gentleman englez, care va fi primit cât se poate de bine în societatea de aici... Tu cunoști oamenii. Chiar dacă povestea cu atentatul iese la suprafață, asta îl va face doar mai interesant. Și el vine de la o fermă de oi. Se va muta aici cu plăcere. L-am putea introduce în activitățile

de la fermă. Ruben spunea că este priceput. Poate că odată va conduce ferma, având-o pe Kura alături.

Gwyneira devenea de-a dreptul visătoare. Discuția avută de ea cu William în această după-amiază decursese armonios. Tânărul, care deja la Queenstown îi lăsase o bună impresie, îi părea a fi aliatul ideal.

– Gwyn, fata nu se va răsuci la o sută optzeci de grade dacă va deveni Mrs. Martyn! îi dădu James interlocutoarei lui un subiect de gândire.

– Altceva ce i-ar rămâne de făcut? se împotrivi Gwyn. Dacă se mărită cu el, se leagă de Kiward Station. De bunăvoie. Și mai mult decât până acum. Nu va mai putea vinde firma atât de simplu. Și nu poate fugi la maori, ca să locuiască într-o colibă...

– Vrei să îi întinzi o capcană?

James părea sceptic.

– Și-o întinde singură! îi explică Gwyn. În definitiv nu noi îi cuplăm. Se întâlnește cu tânărul că așa vrea ea. Și dacă de aici va ieși ceva mai mult...

– Gwyn, are cincisprezece ani! interveni James. Doamne, nu pentru că o iubesc în mod deosebit, dar trebuie să îi dai șansa de a se maturiza...

– Și să-și ducă la îndeplinire ideile ei aiurite? James, dacă chiar pleacă în Anglia și cu cântatul nu iese nimic, va vinde ferma pe la spatele nostru! Gwyn nu își mai reumplu paharul, dar se plimba nervoasă prin cameră. Continuă: Eu am muncit aici patruzeci de ani, și acum totul depinde de capriciile unei copile!

– Până va deveni majoră, vor mai trece șase ani, o mai domoli James. Cum a rămas cu propunerea lui Helen de a o trimite la un internat din Anglia? Fleur mi-a scris despre asta și mi s-a părut rezonabil.

– Asta era înainte să apară William, opină Gwyn. Iar el mie mi se pare a fi o soluție mai sigură. Dar nimic nu este hotărât dinainte. Eu nu i-am permis să o curteze, James, el poate numai să o însoțească la biserică...

Kura s-a bucurat timp de două luni de „însoțirea oficială“ a lui William Martyn. După care chestiunea a plictisit-o. Desigur că era

minunat să își poată vedea iubitul fără a apela la șmecherii, dar nu se alegea cu mai mult de un sărut furat ori cu niște mângâieri schimbate rapid. Haldon era mai conservator decât Queenstown; aici nu existau căutători de aur și bordeluri, existau doar asociația bisericească și cercul de prietene cu zile fixe de reuniune. Lumea urmărea cu acribie cine cu cine „ieșea" – chiar dacă Heather Witherspoon îi mai „pierdea" pentru scurt timp de sub supravegherea ei, iar Dorothy Candler sau cumnata ei, reverendul ori soția lui erau cu ochii pe cei doi îndrăgostiți. Desigur, din prea mare amabilitate. Toți erau deosebit de drăguți cu minunata moștenitoare Warden, care în fine se arăta în comunitatea sătească, și cu iubitul ei atât de potrivit. Dorothy spunea oftând că de la Gwyneira și Lucas Warden nu a mai existat în împrejurimi o pereche atât de frumoasă, și putea povesti ore de-a rândul cum servise ea ca fată la nuntă.

Kura oricum nu voia să bea ceai și să stea de povești, în timp ce toți se zgâiau ca hipnotizați la cum se țineau de mână ea și William. Ea era mistuită de dorință și voia să încerce cu William tot ce învățase cu Tiare despre dragostea fizică. William, credea ea, stăpânea jocul cu aceeași virtuozitate, altfel nu ar fi putut să o ispitească pe pudica ei verișoară la atâta tandrețe pe malul lacului. De ar putea rămâne singură cu el măcar o oră sau două ore! Dar în privința asta, viața ei rezervată de până acum îi blocase orice șansă. Kura se temea de cai – deci o ieșire comună nu intra în discuție. Ea nu prea cunoștea nici împrejurimile conacului, așa că nu putea susține că voia să îi arate lui William ferma, lacul, formațiunea de stânci sau barem oile. Nici măcar pianul nu se afla în încăperile ei personale. Dacă îl invita pe William pentru a cânta pentru el, lucrul acesta se întâmpla în salon, în prezența lui Heather Witherspoon. O dată sau de două ori Kura încercase să se strecoare pe poteca ce ducea la sălașul maori, pentru a-l întâlni acolo pe William, după ce acesta ar fi plecat chipurile de la conac. Dar nu reușise niciodată să scape de Miss Heather. O dată o urmăriseră Jack și prietenii lui, iar când se sărutau începuseră să chicotească și să-i bombardeze cu cocoloașe de hârtie. A doua oară îi surprinseseră câțiva maori, care imediat umpluseră tabăra cu zvonul că Kura avea un iubit. Tiare i-a cerut socoteală, și ea bineînțeles că nu a contestat. Criza de furie a lui Tonga aproape că nu a afectat-o. Căpetenia numai

entuziasmată nu era de un emigrant englez care voia să pună mâna pe patria poporului său.

– Este de datoria ta să restitui pământul tribului! Ar trebui să iei de bărbat unul de-al nostru sau cel puțin să faci un copil cu unul de-al nostru. Pe urmă poți face ce vrei!

Și Tonga avea cunoștință de aspirațiile înalte ale Kurei, dar maorii le priveau mai degajați decât bunica ei. Atâta timp cât Kura lăsa în urma ei un moștenitor, și în Anglia nu îi venea ideea de a vinde Kiward Station, după părerea lui Tonga putea să se ducă unde voia. Ce-i drept, și căpetenia maori se temea de ce era mai rău, în cazul în care Kura era lăsată de capul ei. Indigenii habar nu aveau de disciplina unei cântărețe. Ei vedeau doar fata excesiv de senzuală, care deja de la treisprezece ani atrăgea privirile poftioase ale băieților tribului. Și acum iată-l pe acest englez cu care ea încă nu împărțea culcușul doar pentru că *pakeha* o împiedicau aproape cu forța să nu o facă. Dacă apărea bărbatul potrivit, ea renunța la Kiward Station dintr-un capriciu. Deci Tonga ar fi vrut la fel de mult ca Gwyn să o lege de pământ – dar pe cât era posibil nu neapărat și de un *pakeha,* care lui îi amintea teribil de vechiul lui dușman Paul Warden. Nu din punctul de vedere al înfățișării, pentru că Paul fusese brunet și mai scund decât William, dar era ceva comun la ei în modul în care îi priveau pe lucrătorii maori de la fermă. Mai era nerăbdarea cu care trăgea de hățurile calului, ținuta trufașă... Lui Tonga nu îi mirosea a bine și i-o spusese și Kurei. Prea puțin diplomatic, după cum îi relata Gwyneira soțului ei, după ce Kura i se plânsese de purtarea căpeteniei. Ca și înainte, Gwyneira era plăcut impresionată de pretendentul Kurei, în timp ce James făcea cam aceleași observații ca Tonga.

În orice caz, Kura era dezamăgită. Ea își imaginase „însoțirea oficială“ altfel. Să meargă de acum încolo la sărbătorile primăverii organizate de fermele învecinate sau să danseze împreună la Haldon, de armindeni, care se celebrau aici în octombrie nu o încânta deloc.

Nici William nu gândea foarte diferit, deși lui îi plăceau sărbătorile. Îl interesau în special invitațiile la fermele vecine ori la Christchurch. Acestea îi ofereau posibilitatea de a cunoaște noi oameni, care de regulă îl și conduceau pe pământurile lor. Astfel

William își făcea o privire generală asupra practicilor de creștere a oilor în Canterbury Plains fără a pune întrebări curioase celor din Kiward Station. După câteva luni se simțea în stare să conducă o asemenea fermă și ardea de dorința de a încerca să devină „baron al oilor". Slujba de la prăvălia Candler îl plictisea din ce în ce mai mult.

Dar dintre speranțele legate de Kiward Station, cea mai puternică era cea privitoare la Kura. Noaptea se trezea visând-o și, neobservat, schimba cearceaful, pentru ca ruda lui Dorothy să nu se apuce să povestească chicotind că sămânța lui țâșnea inutil în fiecare noapte. Când o întâlnea pe Kura, îi lipseau cuvintele frumoase; era doar pipăit și văz și uneori nu își mai putea stăpâni erecția, care se declanșa la apariția ei. Trebuia să aibă fata. Curând.

În cele din urmă, când nimeni dintre locuitorii din Haldon nu îi putea auzi, pentru că picnicul parohial lunar includea și plimbări cu barca, și William aflat alături de iubita lui trăgea la rame pe lacul Belmore, totdeauna în raza de vizibilitate a celor de pe mal și a cel puțin alte trei bărci în care perechile treceau prin aceleași chinuri, tânărul spuse:

– Dragă, dacă chiar nu vrei să mai aștepți, trebuie să ne căsătorim.

– Să ne căsătorim? întrebă speriată Kura.

Până acum nu se gândise niciodată la așa ceva. Visase doar să își trăiască iubirea – și în afară de asta, să se bucure de triumful unei cântărețe. Cum anume, nu își bătuse capul să-și imagineze.

William râse și își trecu brațul lejer – ceea ce era permis – după talia ei.

– Nu ai vrea să te căsătorești cu mine?

Kura își mușcă buzele.

– Mai pot cânta dacă sunt măritată?

William scutură mirat din cap.

– Ce întrebare! De abia atunci iubirea va face vocea ta să înflorească pe deplin!

– Și tu vei veni cu mine la Londra? Și la Paris?

Kura se întinse în brațele lui și încercă să se apropie cât mai mult de el.

William înghiți în sec. Londra? Paris? Dar de ce nu? Familia Warden era bogată. De ce nu i-ar promite o călătorie în Europa?

– Desigur, iubito. Cu cea mai mare plăcere! Europa va fi la picioarele tale!

Kura se răsuci grațios în brațele lui și preț de o clipă ascunsă de privirile curioase, îl sărută pe gât și pe umăr.

– Atunci hai să ne căsătorim curând, murmură ea.

În principiu socotelile Gwyneirei privind căsătoria corespundeau cu cele făcute de William, dar când acesta ceru formal mâna fetei, ea avu mustrări de conștiință. În cele din urmă a triumfat dragostea pentru Kura asupra celei pentru Kiward Station. James avea dreptate, ea trebuia să o lase pe fată să aleagă între căsătorie și cariera artistică, indiferent de propriile motivații.

Așa că avu o întrevedere cu Kura, căreia îi împărtăși planul lui Helen.

– Mergi doi ani în Anglia, pentru studii. Căutăm un internat în care să poți beneficia de pregătire muzicală. Dacă intri la un conservator, studiezi muzica. De căsătorit te poți căsători oricând.

Gwyn era convinsă că după cel mult doi ani de studiu Kura va uita de William. Își păstră părerea pentru sine.

Kura nu păru deloc entuziasmată. Dacă Gwyn i-ar fi făcut această propunere cu câteva săptămâni mai înainte, ea ar fi fost încântată. Acum se ridică îmbufnată în picioare și începu să măsoare camera nerăbdătoare.

– Tu vrei doar să mă împiedici să mă mărit cu William! îi reproșă ea bunicii. Să nu crezi că nu pricep. Nu ești mai bună decât Tonga!

Gwyn o privi uluită. Intențiile lui Tonga se băteau în general cap în cap cu intențiile ei. În măsura în care putea ea să își dea seama, William îl scotea din minți pe căpetenia maori, dar oricum căsătoria era preferabilă plecării Kurei din Kiward Station.

– Nu mai rămâne decât să-mi vii și cu ideea de iapă de prăsilă!

Acum Gwyneira chiar că nu mai înțelegea nimic, dar Kura continuă să-i aducă reproșuri.

– Dar v-ați păcălit cu toții! Fără William nu mă mișcați de aici nici cu zece cai. Și nici nu mă gândesc să rămân imediat gravidă.

Le voi avea pe amândouă, bunico, William și cariera. Am să vi-o demonstrez!

Kura era o cadră de fată când se supăra, dar pe Gwyn asta nu o impresiona.

– Nu poți avea totul, Kura. Soțiile neozeelandeze nu apar pe scenele operelor din Europa. Mai ales când soțul lor se vrea „baron al oilor"!

Gwyn își mușcă buzele. Greșise cu ultima remarcă. Și Kurei nu îi scăpă.

– Așadar, recunoști! Voi vedeți în William un vânător de zestre! Credeți că el nu pe mine mă vrea, ci Kiward Station! Vă înșelați amarnic. William mă vrea pe mine, numai pe mine singură! Și îl vreau și eu.

Gwyn ridică din umeri. Nimeni nu îi putea reproșa că nu încercase.

– Atunci îl poți avea, răspunse ea calmă.

– Mr. Martyn!

James McKenzie îl strigă pe William tocmai când acesta ieșea radios din conacul Kiward Station. Gwyneira tocmai îi comunicase că era de acord să îi dea mâna Kurei. Dacă mama Kurei nu va avea nimic împotrivă, ea va începe pregătirile de nuntă.

Bineînțeles că James știa asta, și de câteva zile era mohorât. Gwyneira îl rugase să nu se bage, dar el se hotărî totuși să sondeze terenul. Îi ieși în cale lui William, hotărât să-l ia la bani mărunți.

– În afară de a vă sărbători succesul, nu aveți alte planuri acum, nu-i așa? Dar sărbătoriți pomul lăudat. Până acum nici măcar nu ați văzut Kiward Station. Îmi permiteți să vă conduc?

Zâmbetul de pe fața lui William îngheță.

– Da, sigur, dar...

– Dar nimic, îl întrerupse James. Va fi o plăcere pentru mine! Puneți șaua pe calul dumneavoastră și vom da o scurtă raită.

William nu îndrăzni să comenteze. Și de ce ar fi făcut-o? Ardea de nerăbdare de câteva săptămâni să vadă Kiward Station. Cu toate că și-ar fi dorit un alt ghid decât pe soțul Gwyneirei. Dar acum nu se mai putea schimba nimic. Ascultător se duse în grajd și puse șaua pe cal. De obicei nu făcea el însuși asta; de cele mai

multe ori în grajd era un băiat maori care putea să preia sarcina asta. Astăzi însă nu îndrăznea să facă apel la altcineva. James McKenzie ar fi putut să facă vreo remarcă puțin prietenoasă. Acesta aștepta răbdător în fața grajdului, cu murgul lui, până când William își scoase calul și îl încălecă.

Fără a scoate un cuvânt, James porni spre Haldon, apoi părăsi drumul și călări în direcția satului maori. William vedea așezarea pentru prima dată și fu surprins. Își imaginase niște colibe primitive sau corturi; în loc de asta, aici se afla o casă comună îngrijită, decorată cu multe sculpturi în lemn, ridicată direct lângă lac. Niște bolovani mari aflați lângă o vatră din pământ invitau la ședere.

– *Wharenui*, zise James. Vorbiți maori? Ar trebui să învățați. Și nu ar fi o idee rea să celebrați căsătoria, pe lângă ceremonia obișnuită, și după obiceiul poporului Kurei.

William se strâmbă.

– Nu cred că ea vede în acești oameni poporul ei. Și în niciun caz nu intenționez să mă culc cu Kura în fața întregului trib, așa cum cer legile lor. Ar fi indecent...

– Nu la maori, spuse încet James. Și nu este nevoie să vă culcați cu ea în public. Ajunge să împărțiți culcușul cu ea, să mâncați cu oamenii și să beți cu ei... Mama Kurei s-ar bucura. Iar dumneavoastră ați fi mai bine văzut. Tonga, căpetenia lor, nu este entuziasmat că intrați aici prin căsătorie.

William zâmbi strâmb.

– Mda... atunci dumneavoastră și Tonga aveți ceva comun, nu? întrebă el agresiv. Ce ar însemna asta? Că mă pot alege cu o suliță în spate?

James clătină din cap.

– Nu. În general oamenii nu sunt violenți.

– Ah, da? Dar tatăl Kurei?

James oftă.

– A fost mai mult sau mai puțin un accident. Paul Warden îi provocase pe maori peste orice limită. Dar cel care l-a omorât nu era de aici. Era un tânăr naiv de la ferma Sideblossom, care avusese experiențe rele cu *pakeha* încă de mic copil. Paul nu a plătit doar pentru propriile păcate. Tonga a regretat moartea lui.

– Dar s-a ales cu ceva! exclamă ironic William.

James nu se lăsă provocat.

– Cred doar că pentru toți ar fi mai bine dacă ați avea relații bune cu maorii. Sunt sigur că și Kura și-ar dori asta.

James era de părere că tânăra nu urmărea decât să-și satisfacă poftele spontane, dar își păstră opinia pentru el.

– Atunci Kura ar trebui să-mi spună și mie, zise William, dar în ce mă privește, putem să invităm oamenii la nuntă. Oricum va avea loc o petrecere pentru slugi, nu?

James trase cu zgomot aer în piept, dar nu spuse nimic. Tânărul va remarca foarte rapid că Tonga și ai lui nu se considerau „slugi" ale familiei Warden.

Tabăra maori era în acest ceas al după-amiezii în mare măsură părăsită. Doar câteva femei în vârstă preparau cina și supravegheau copiii mici care se jucau pe malul lacului. Restul tribului era plecat; o parte din maori munceau la familia Warden, ceilalți erau la vânătoare sau pe ogoarele lor. În orice caz, William zări doar chipuri zbârcite, acoperite cu tatuaje, care ar fi băgat frica în el dacă ar fi aparținut unor tineri.

– Oribile tatuaje! remarcă el. Slavă Domnului că nu i-a venit nimănui ideea să o pocească în acest fel pe Kura.

James zâmbi.

– Dar dumneavoastră ați fi iubit-o și așa, nu? îl ironiză el. Nu aveți nicio grijă, maori mai tineri nu mai sunt tatuați – cu excepția lui Tonga, care s-a tatuat cu însemnele căpeteniei ca să provoace. Inițial în acest fel se marca apartenența la un anumit trib. Fiecare comunitate își avea propriile tatuaje, cum sunt blazoanele la nobilimea engleză.

– Dar ei nu și-au tatuat copiii! Anglia este civilizată!

James rânji.

– Da, uitasem, englezii și-au hrănit înfumurarea cu lapte matern. Lucrurile astea le-a văzut poporul meu altfel. Noi, scoțienii, ne vopseam chipurile cu albastru când porneam la luptă contra ocupanților. Cum procedau adevărații irlandezi?

William părea pe punctul să sară la gâtul lui James.

– Asta ce înseamnă, Mr. McKenzie? întrebă el. Vreți să mă jigniți?

James îl privi nevinovat.

– Să jignesc? Eu? Pe dumneavoastră? De unde până unde? Mă gândeam doar să vă reamintesc de propriile dumneavoastră rădăcini. În rest nu dau decât sfaturi bune. Dintre acestea, primul sună așa: nu vă faceți dușmani din maori!

Acum cei doi călăreau prin tabără, trecând pe lângă o casă lungă pentru dormit, case pentru provizii ridicate pe stâlpi – *patakas,* explică James – și case individuale. James îi saluta pe bătrâni și schimba cu ei glume. O femeie păru că întreabă de William, și James îl prezentă.

Bătrânele șușoteau între ele, și William prinse de câteva ori cuvintele Kura-maro-tini.

– Acum ar trebui să spuneți politicos *kia ora* și să vă plecați înaintea femeilor, zise James. De fapt se freacă nasurile, dar bag de seamă că aș pretinde prea mult...

El mai schimbă câteva cuvinte cu femeile, care de data aceasta chicotiră.

– Ce le-ați spus? întrebă William bănuitor.

– Le-am spus că sunteți sfios. James părea că se amuză teribil. Acum spuneți-le bună ziua.

William roși, dar repetă cuminte cuvintele de salut. Bătrânele părură că se bucură cu adevărat și, râzând, îi corectară pronunția.

– *Haere mai!* Bun venit! îi urară și copiii.

Un băiețel le dărui o bucată mică de jad. James mulțumi exuberant și îi ceru și lui William să facă la fel.

– Este un *pounamu.* Aduce noroc. Un cadou foarte generos de la un micuț... cu care ar trebui să vă puneți foarte bine. Este cel mai mic fiu al lui Tonga.

Micuțul avea deja alură de căpetenie și primi mulțumirile de la *pakeha* plin de demnitate. În cele din urmă, cei doi părăsiră satul. Pământul din jurul taberei nu era al familiei Warden; aici se aflau numai ogoare și grădini cultivate de maori. După puțin timp trecură prin dreptul unui mare padoc cu oi. Animalele se înghesuiau în adăposturi, pentru că reîncepuse ploaia. În adăposturi aveau și fân.

– Cele mai multe oi pot paște suficient și iarna, explică James. Dar oile cu miei le hrănim noi. Astfel mieii vor fi mai voinici și pot fi duși mai repede pe platouri, ceea ce înseamnă economie de furaj. Aici sunt și vitele... de când se fac transporturi frigorifice către

Anglia, am crescut numărul lor. Înainte furnizam carne doar la Otago și pe Coasta de Vest. Căutătorii de aur și minerii au avut totdeauna un apetit binecuvântat. Dar acum pleacă regulat spre Anglia nave frigorifice. Este o afacere bună. Și Kiward Station are multe pășuni. Acolo este primul șopron pentru tuns.

James arătă către o construcție joasă, mare, despre care până în urmă cu câteva săptămâni William nu ar fi putut spune nimic. Între timp aflase de la alte ferme că aici lucrau echipele care se ocupau cu tunsul oilor, mutându-se primăvara de la o fermă la alta.

– Primul? întrebă William.

James confirmă:

– Avem trei în total. Noi avem nevoie de echipe trei săptămâni. Știți ce înseamnă asta.

William zâmbi.

– Multe oi.

– Mai multe de zece mii, după ultima numărătoare, îl lămuri James și adăugă: Sunteți mulțumit?

William sări ca ars.

– Mr. McKenzie, știu că mă subapreciați. Dar pe mine nu mă interesează blestematele dumneavoastră de oi! Mă interesează exclusiv Kura. Pe ea o iau în căsătorie, nu crescătoria dumneavoastră de vite!

– Le luați pe ambele, remarcă James. Și să nu îmi spuneți mie că vă e indiferent.

William îl fulgeră cu privirea.

– Indiferent... Eu o iubesc pe Kura. O voi face fericită. Orice altceva nu are importanță. Eu doar pe Kura o vreau, iar ea mă vrea pe mine!

James clătină din cap neconvins.

– O veți primi.

VOIA OMULUI...

QUEENSTOWN,
LACUL PUKAKI,
CANTERBURY PLAINS
1894 – 1895

1

William Martyn și Kura-maro-tini s-au căsătorit puțin înaintea Crăciunului anului 1893. Nunta a fost cel mai impresionant eveniment care a avut loc la Kiward Station după moartea întemeietorului fermei, Gerald Warden. La trecerea în noul an, în Noua Zeelandă era miezul verii, de aceea a fost organizată o petrecere în grădină. Gwyneira dispusese instalarea de pavilioane și corturi ca măsură preventivă în cazul unei eventuale ploi de vară, dar vremea a fost de partea lor. Soarele strălucea, ca și numeroșii oaspeți veniți să sărbătorească perechea. Veniseră cel puțin jumătate din locuitorii din Haldon, iar în fruntea tuturor se afla bineînțeles Dorothy Candler, care se smiorcăia în permanență.

– Asta a bocit de mama focului și la prima mea nuntă, i-a spus Gwyneira lui James.

Desigur că veniseră și cei de la fermele învecinate. Gwyneira i-a întâmpinat pe lordul și pe lady Barrington și pe copiii mai mici ai acestora. Cei mai mari studiau la Wellington sau în Anglia; una dintre fiice era căsătorită în Insula de Nord. Soții Beasley, pe vremuri cei mai apropiați vecini, muriseră fără moștenitori direcți și niște rude mai îndepărtate vânduseră ferma. Acum maiorul Richland, un veteran al războiului din Crimeea, conducea ferma de cai în același mod *gentlemanlike* ca Reginald Beasley. Din fericire avea administratori capabili, care pur și simplu ignorau cele mai bizare ordine ale nepriceputului fermier.

De la Christchurch veniseră George și Elizabeth Greenwood, și ei însoțiți doar de fiicele lor. Unul din fiii lor studia în Anglia, celălalt

tocmai își terminase stagiul la sucursalele australiene ale casei lor de comerț.

Fiica mai mare, Jennifer – o fată blondă, palidă, foarte sfioasă –, amuți uluită când își făcu apariția Kura-maro-tini.

– Este minunată, șopti ea, văzând-o pe Kura în rochia ei de mireasă albă ca zăpada.

Ținuta Kurei era ireproșabilă. Rochia croită în Christchurch îi accentua formele perfecte, fără a fi necuviincioasă. Cununa ei de mireasă era din flori proaspete, iar părul îi ajungea până la coapse. Deși lăsa impresia că este la fel de dezinteresată ca la oricare alte festivități pe care le onorase cu prezența, pielea îi sclipea și ochii îi scânteiau de câte ori își îndrepta privirea către viitorul soț. Ea păși spre altar cu mișcările grațioase ale unei dansatoare. Apăru totuși o mică problemă înainte ca episcopul sosit de la Christchurch să cunune perechea sub un baldachin împodobit cu flori.

Jennifer Greenwood, care în Christchurch cânta la orgă – „ca un înger" după părerea episcopului –, își pierdu curajul. Și nu era de mirare, deoarece Dorothy Candler tocmai îi descrisese mamei sale în cele mai luminoase culori cum mirii se regăsiseră la Haldon după senzaționalul concert susținut de Kura.

– Nu pot, îi șoptea roșie ca focul Jenny mamei sale. Nu acum, după ce am văzut-o. Cu siguranță că am să greșesc și lumea se va uita la mine și mă va compara cu ea. Mi s-a părut exagerat ce am auzit despre ea și Elaine O'Keefe, dar...

Gwyn, căreia îi ajunseseră la ureche aceste vorbe, își mușcă buzele. Era normal ca familia Greenwood să cunoască fiecare amănunt al scandalului cu Elaine și Kura petrecut în Queenstown. George și Elizabeth erau prieteni apropiați ai lui Helen; ea își îndrăgise foștii elevi. Helen îl educase pe George în Anglia ca profesoară particulară, iar Elizabeth făcuse parte dintre copiii orfani însoțiți de ea în Noua Zeelandă. Așa că mai ales față de George ea nu avea secrete. Fără sprijinul substanțial al negustorului de lână și proprietar al firmei de import-export, soțul ei, Howard, nu și-ar fi putut menține mult timp ferma, iar căsnicia lui Helen ar fi decurs și mai traumatizant pentru ea. Plus că Ruben O'Keefe îl idolatriza pe „unchiul George"; băiatul lui mai mic fusese botezat după acesta.

Era foarte posibil ca în conversația dintre Ruben și Greenwood – sau a lui Georgie cu nașul său – să se fi dezvăluit secrete penibile.

Elizabeth, o femeie blondă, încă suplă, într-o rochie elegantă, simplă, încercă să-și încurajeze fiica:

– Este doar piesa aceea simplă *Treulich geführt*, Jenny. Tu o cânți și în somn! Ai interpretat-o și în catedrală!

– Dar dacă se uită așa la mine, intru în pământ...

Jenny arătă către Kura, care în acea clipă chiar îi aruncase o privire necruțătoare. Muzica ar fi trebuit să înceapă demult.

De fapt Jenny nu ar fi avut de ce să se simtă intimidată. Ea era o fată înaltă, zveltă, cu păr blond-auriu și cu un chip îngust și drăguț, dominat de ochii mari, verzi. Dar acum ea se ferea de priviri ținându-și capul înclinat, cu părul acoperindu-i parțial chipul.

– Nu putem risca!

Se ridică galant un tânăr, care până acum șezuse în ultimul rând, cu toate că Gwyn îi rezervase un loc. Era Stephen O'Keefe, singurul reprezentant al familiei din Queenstown – făcea parte dintre rudele cele mai apropiate ale miresei. Fleurette și Ruben îl trimiseseră pentru a evita un nou scandal dezlănțuit de boicotarea nunții. Printr-o scrisoare Fleurette le făcuse cunoscut că ea le dorea toate cele bune lui William și Kurei, dar că lui Elaine nu i se putea cere în niciun caz să participe la eveniment: „Ea continuă să fie o simplă umbră a ceea ce era, deși pare că încet va trece peste faptul că Mr. Martyn a respins-o. Din păcate ea se consideră singura vinovată. În loc de a fi furioasă, se chinuie singură gândindu-se la ceea ce ar fi greșit și la ce îi lipsește comparativ cu verișoara ei. În niciun caz nu ne putem aștepta de la ea să o privească pe Kura radiind ca o mireasă fericită".

Stephen, care era în vacanță de Crăciun, venise călare cu plăcere la Kiward Station. Din scrisorile mamei sale aflase despre Elaine și Kura, însă nu luase lucrurile prea în serios. Când revenise prima dată după incident la Queenstown, se cutremurase de cât de răvășită și distrusă arăta sora lui. Și nu pierduse ocazia să-i cunoască pe autorii acestei tragice schimbări.

– Dacă îmi permiteți...

Stephen se înclină zâmbind în fața lui Jenny Greenwood și îi luă locul la splendidul pian cu coadă care înlocuia orga. Acesta era și

cadoul de nuntă al Gwyneirei pentru nepoata ei, chiar dacă James bombănise: „Pentru asta va trebui să golim jumătate din salon".

– Știi să cânți la el? se miră Gwyneira, care între timp venise să afle cauza întârzierii.

Stephen zâmbi.

– Sunt nepotul lui Helen O'Keefe și am crescut lângă orga ei de la biserică. Chiar și Georgie ar fi în stare să interpreteze acest marș nupțial ridicol.

Fără nicio ezitare scoase primele acorduri și interpretă piesa degajat, poate puțin cam avântat, în timp ce mirii pășeau în fața altarului improvizat. Pentru că Stephen nu cunoștea piesa prevăzută pentru ulterioara ieșire, interpretă în locul ei o versiune tot atât de vioaie a melodiei *Amazing Grace*, alegându-se astfel cu o privire amuzată din partea lui James McKenzie și cu una dojenitoare din partea Gwyneirei. De fapt textul – „Ce sunet dulce, ce salvează o biată făptură ca mine" – nu era tocmai măgulitor pentru o tânără mireasă.

Oricum Stephen cântă corect fiecare măsură. Nici vorbă de nesiguranță. Din spatele perdelei ei de păr, Jennifer îi surâse recunoscătoare.

– Pentru asta beneficiez de primul dans, da? i se adresă Stephen, la care Jennifer roși din nou, de data aceasta de plăcere.

Între timp în fața pavilionului se prezentase și un grup de muzicanți maori. Marama, mama Kurei, îi însoțea și cântă cu aceștia câteva cântece tradiționale. Acum înțelese fiecare de la cine moștenise Kura frumoasa ei voce: în rândul poporului ei, Marama era o cunoscută cântăreață. Oricum vocea ei era mai înaltă decât a Kurei și poseda și un timbru eteric. În cazul în care spiritele bune invocate de Marama prin cântecele ei o auziseră, nu îi putuseră rezista, de asta Gwyneira era sigură. Și oaspeții o ascultaseră cu admirație.

Doar William părea să fi găsit reprezentația soacrei lui cam nepotrivită, cu toate că Marama purta haine occidentale și niciunul dintre muzicanți nu ieșise în evidență prin îmbrăcăminte sau tatuaje. Mirele preferă să-i ignore clar pe băștinași și păru bucuros când aceștia terminară de cântat. Îi făcu însă plăcere defilarea celor care îl felicitau, deși găsea puțin cam straniu faptul că cel puțin

baronii oilor din zonă o felicitau pe Gwyneira cu tot atâta cordialitate ca pe tinerii căsătoriți.

– Este incredibil cum ați reușit! spuse lordul Barrington strângându-i călduros mâna. Băiatul corespunde perfect visurilor dumneavoastră referitoare la Kiward Station de parcă l-ați fi scos chiar dumneavoastră din pământ și iarbă verde!

Gwyneira râse.

– Nu este chiar așa, soarta a vrut astfel, răspunse ea cu modestie.

– Nu ați contribuit cu ceva la asta? Nu i-ați dat micuței Kura o licoare a dragostei sau așa ceva? se interesă Francine Candler, moașa din Haldon și una dintre cele mai vechi prietene ale lui Gwyn.

– Ar fi trebuit să fac rost de ea de la dumneavoastră! o tachină Gwyn. Sau poate credeți că vrăjitoarea maori ar fi scos o licoare care să dea ferma pe mâinile unui moștenitor englez?

Prezent era bineînțeles și Tonga, care nu își permisese să nu apară în portul specific tribului și cu însemnele de căpetenie. El urmărise ceremonia cu figura împietrită și la final felicită perechea ceremonios. Tonga vorbea perfect engleza și avea maniere excelente – în măsura în care se cobora la a le arăta unor *pakeha.* Și el făcea parte dintre cei mai buni elevi ai lui Helen O'Keefe.

Ceilalți maori se menținuseră mai mult în plan secund, inclusiv Marama și bărbatul ei. Gwyneira i-ar fi implicat mai mult cu plăcere, dar oamenii simțeau ce-și doreau mirii. Kura rămăsese la fel de impasibilă ca totdeauna. Dar atitudinea reținută a lui William față de membrii tribului era deja subiect de bârfă. De aceea Gwyneira se bucurase că după masă James se alăturase oaspeților maori și se întreținuse cu ei. Nici acesta nu se simțea prea bine în ilustra companie a baronilor oilor și a notabilităților din Christchurch. În definitiv și el intrase „prin căsătorie" în această familie și nu avea un drept real asupra proprietății pe care o administra. O parte dintre acești oameni chiar îl prigoniseră odinioară ca hoț de vite. Ambelor părți le era jenant să se întâlnească în plan social. În plus, James vorbea curent limba maori.

– Sper foarte mult să fie fericită, șopti Marama cu vocea ei melodioasă. Ea nu avusese obiecții la adresa lui William, dar purtarea

lui o cam deranjase. Apoi continuă: Și că el nu-și va sta singur în cale precum odinioară Paul...

Marama îl iubise din toată inima pe Paul, dar influența ei asupra lui rămăsese totdeauna limitată.

– Numele „Paul" îmi vine în minte cam des în legătură cu acest William, remarcă amar Tonga.

James se mulțumi să încuviințeze din cap.

William plutise în culmea fericirii tot timpul nunții. Doar apariția neplanificată a cântăreților maori și strângerea puternică de mână a tânărului impertinent din O'Keefe îl călcaseră pe nervi.

– Salutări deosebite și din partea surorii mele! spusese Stephen privindu-l ostil în ochi pe William.

Acesta era primul bărbat tânăr care nu reacționa în niciun fel la frumusețea Kurei. Deși ea îi oferise un surâs, Stephen o felicitase la fel de rece ca pe William. Și urmase apoi cântatul la pian, *Amazing Grace.* Ceva mai nepotrivit nici că se putea.

În schimb ceilalți baroni ai oilor îi uraseră un călduros bun venit în rândul lor. William se întreținuse liber cu Barrington și cu Richland, îi fusese prezentat lui George Greenwood și lăsase o bună impresie. Și în rest festivitatea decursese mulțumitor. Masa fusese aleasă, vinurile bune, iar șampania cursese din plin – în privința aceasta personalul casnic al Gwyneirei dovedindu-se bine instruit. Doar bucătăresele maori și servitoarele maori – ca și bizarul majordom Maui, un maori în vârstă – păruseră deseori prea independenți. Dar de acest aspect se va ocupa el. Trebuia să vorbească cât mai curând cu Kura despre asta.

Între timp sosiseră muzicanții din Christchurch, care cântau în parc muzică de dans. William și Kura dansară valsul de deschidere. Fata părea sătulă de festivitate.

– Când ne putem retrage? șopti ea și se unduise pe lângă trupul lui atât de provocator, încât gestul ei nu putea trece neobservat. Abia aștept să fim singuri...

William zâmbi.

– Răbdare, Kura. Mai poți rezista câteva ore. Trebuie să fim prezenți aici. Este important. Doar reprezentăm Kiward Station...

Kura se încruntă.

– De ce trebuie așa deodată să reprezentăm ferma aceasta? Eu credeam că plecăm în Europa.

William o trecu cu o mișcare elegantă în stânga lui, pentru a mai avea puțin timp de gândire. Ce spunea ea? Că doar nu o luase de bună că acum ea...

– Totul la timpul lui, Kura, o liniști el. Acum ne aflăm aici, iar eu ard de dorință la fel ca tine.

Cel puțin asta era adevărat. Pur și simplu nu își putea imagina că în această noapte Kura va fi a lui, fără a se feri de priviri jenante. Chiar și atingerile din timpul dansului îl excitaseră.

– Rămânem până la focul de artificii, apoi dispărem. Așa am stabilit și cu bunica ta. Nimeni dintre noi nu vrea să audă aluziile indecente privind plecarea mirilor.

– Tu stabilești cu bunica mea când ne culcăm împreună? întrebă indispusă Kura.

William oftă. Era el înnebunit după Kura, dar astăzi ea se comporta copilărește.

– Trebuie să ne supunem etichetei, zise el calm. Acum hai să bem ceva. Dacă te mai freci de mine așa, te voi avea aici, pe ringul de dans.

Kura râse:

– De ce nu? Maorii ar fi încântați. Să te culci cu mine în fața întregului trib! spuse ea lipindu-se și mai mult de el.

William o respinse energic.

– Poartă-te decent! Nu vreau să se vorbească pe seama noastră.

Kura îl privi dezorientată. Ea *voia* ca lumea să vorbească! Voia să fie o stea, iar numele ei să fie pe toate buzele. Îi plăcea cum gazetele din Europa scriau despre cântărețe celebre ca Mathilde Marchesi, Jenny Lind sau Adelina Patti. Cândva va călători și ea prin Europa cu propriul tren de lux...

Sări hotărâtă de gâtul lui William și îl sărută, deși se aflau în centrul ringului de dans. Un sărut lung, intens, care nu putea să scape nimănui.

– Este minunată, nu-i așa? repetase Jenny Greenwood, de data aceasta față de Stephen, căruia, așa cum promisese, îi acordase primul dans, iar acum oscilau între distracție și indignare când Kura îl sărutase pe William cu atâta foc de parcă voia să anticipeze noaptea nunții.

Mirelui situația îi păru penibilă. Părea că ar fi vrut să intre în pământ de rușine și-și îndepărtă brutal mireasa. Se auziră câteva cuvinte urâte. Nu era un început armonios pentru o căsnicie.

– Și mai și cântă atât de frumos. Mama obișnuiește să spună că la asemenea oameni s-au adunat în jurul leagănului toate zânele.

Jenny părea puțin invidioasă.

Stephen izbucni în râs.

– Așa se spunea și despre Frumoasa din Pădurea Adormită, dar după cum s-a dovedit, nu toate darurile sunt bune. Și nici nu o consider atât de frumoasă. Cel puțin mie, la această petrecere, îmi place mai mult de o cu totul altă fată.

Jenny se îmbujoră și-i evită privirea.

– Minți... șopti ea.

George Greenwood îl prezentase pe Stephen soției și fiicei lui, după cununie, ca fiind fiul cel mare al lui Ruben, după care Jenny și Stephen ajunseseră curând să se tutuiască. În definitiv se jucaseră împreună în copilărie, dar ultima vizită a familiei O'Keefe la Christchurch avusese loc cu zece ani în urmă. Sora mai mică a lui Jenny, Charlotte, care acum se ținea curioasă după cei doi, era pe atunci în scutece.

Stephen își duse mâna la inimă.

– Jennifer, în chestiunile importante nu mint niciodată... cel puțin până acum. Când voi deveni avocat, lucrurile s-ar putea schimba. Dar astăzi îmi dau cuvântul de onoare că aici văd câteva fete pe care le consider mai frumoase decât Kura-maro-tini. Nu mă întreba acum de ce, pentru că nu ți-aș putea spune. Dar acestei fete îi lipsește ceva, ceva important. Și în plus, nu îmi place când altora li se ia aerul necesar respirației. Iar tu, după doar o privire a ei, păreai terminată puțin mai înainte.

Perdeaua de păr a lui Jenny se destrămase puțin când aceasta îl privise.

– Vrei să dansezi și cu toate celelalte fete pe care le consideri mai frumoase decât ea?

– Nu, doar cu fata pe care eu o consider cea mai frumoasă dintre toate.

William își dădu seama că cele două pahare de șampanie băute o dezinhibaseră de tot pe Kura. Nici măcar reacția lui nepoliticoasă

la sărutul ei nu o mai domolise. Acum nu își mai lua mâinile de pe el. De aceea răsuflă ușurat când după focul de artificii se putură retrage. Kura chicotea exuberant în timp ce alerga spre casă și vru să fie trecută pragul în brațe. William o ridică supus.

– Și pe trepte? întrebă el.

– Da, te rog! strigase râzând Kura.

William urcă ceremonios scările în spirală care duceau din salon la primul etaj. Acolo se aflau încăperile familiei, și William era foarte mulțumit de înțelegerea de a se atribui aici camerele nupțiale ale tinerei perechi Martyn. La început Kura voise să rămână în camerele ei. Ea dispunea de un dormitor spațios, o cameră-garderobă și o cameră „de lucru", unde îi preda Miss Witherspoon. Camerele îi aparținuseră lui Lucas Warden, primul soț al Gwyneirei. Dacă se mai adăuga încă o încăpere pentru William, ar fi fost de ajuns, dar tânărul se opusese.

– Kura, tu ești moștenitoarea, tot ce este aici îți aparține. Dacă tu te lași dusă de nas cu camere care dau în spate...

– Mie îmi este indiferent dacă încăperile mele au vedere în spate sau în față, răspunsese Kura. Oricum vezi numai iarbă.

Evident, ea nu se uitase niciodată pe ferestre. Din camerele Kurei se vedeau grajdurile și câteva islazuri îngrădite, camerele Gwyneirei aveau vedere la parc, dar William insistase să locuiască în camerele cu vedere spre aleea de intrare.

– Acestea au fost încăperile gândite pentru stăpânul întregii ferme. Pe acestea ar trebui să le ai. Ți-ai putea muta și pianul acolo.

Camerele de care vorbea William erau goale de șaisprezece ani. Acolo locuise Gerald Warden, și Gwyneira nu se atinsese niciodată de ele. Pe James nu îl interesau. Lui îi ajungea dormitorul lui Gwyn; niciodată nu ridicase pretenții la unul propriu. Jack locuia în fosta cameră a lui Fleurette de când ea era mică.

Când Kura ceruse mutarea, Gwyneira se mirase și avusese o presimțire neplăcută.

– Vreți să trăiți printre mobile vechi? întrebase ea.

Ei îi repugna chiar și ideea de a vieții printre lucrurile lui Gerald, cu atât mai mult o treceau fiori la gândul de a dormi într-o încăpere în care trăise acesta.

– Kura poate să reamenajeze totul, explicase William, văzând că aceasta nu avea nimic de spus.

Amenajările interioare îi erau Kurei absolut indiferente atâta timp cât erau scumpe și după ultima modă. Aparent se temea de criticile lui Miss Witherspoon și accepta imediat obiecțiile ei, lăsând astfel modificările interioare la bunul plac al acesteia. Heather avea patima răsfoirii cataloagelor și a alegerii celor mai frumoase piese, fără a lua deloc în considerare și prețul lor. William o susținea bucuros, așa că amândoi petreceau după-amiezi întregi discutând despre lemnul de import sau autohton, o problemă rezolvată în cele din urmă prin a comanda totul din Anglia. Gwyneira nu protestă la auzul prețului – Kiward Station părea că înota în bani.

Kura privise cu indiferență camerele tapetate și mobilate pe gustul lui William.

– Oricum nu vom trăi aici prea mult, se resemnase ea. La auzul acestor vorbe, Miss Witherspoon mai că avu un atac de cord. Guvernanta crezuse ferm că măritându-se, Kura va renunța la planurile ei nerealiste.

– Lăsați-mi logodnica să viseze în liniște, ea este încă atât de tânără, spunea aparent răbdător William. După ce va avea un copil...

Miss Heather zâmbise.

– Da, așa este, Mr. William. Dar este totuși o pierdere. Kura are o voce atât de frumoasă...

William îi dădea dreptate. Kura își va adormi copiii cu cea mai frumoasă voce din lume.

Oricum astăzi își trecea pragul dormitorului comun tânăra soție fără minte. Desigur că dispuneau și de încăperi private pentru fiecare dintre ei. Dormitorul era decorat în culori calde, proaspete, draperiile de la pat și ferestre erau însă din mătase grea. William observă că cineva abia făcuse patul – și camerista Kurei era gata să o ajute să se dezbrace.

– Nu, lasă, îi poruncise el fetei maori abia respirând de excitație, deoarece ținutul Kurei în brațe îi ațâțase și mai mult dorința.

Fata se îndepărtă chicotind. William își depuse soția în pat.

– Vrei să îți scoți rochia singură sau...

– Care rochie?

Kura își sfâșiase scurt decolteul. Nici nu se mai străduise să desfacă copcile și corsetul. Pentru ce să o fi făcut? Oricum nu va mai purta rochia de mireasă. William se simțea tot mai excitat. Sălbăticia ei depășea orice convenții. Trecând peste orice rețineri, sfâșie la rândul lui materialul fin, se debarasă repede de pantaloni și, încă pe jumătate îmbrăcat, se aruncă asupra ei. O sărută pe gât și sâni și-i desfăcu grăbit corsetul. În cele din urmă, fata rămase goală și se întindea oferindu-i-se. William învățase că trebuia să te porți gingaș cu fecioarele – fiicele arendașilor lui plânseseră uneori în timpul actului sau după. Însă Kura nu avea sentimentul rușinii. Voia să îl simtă în ea și se pare că știa exact la ce avea să se aștepte. William găsea asta ciudat. O femeie nu trebuia să fie atât de dornică, gândea el. Apoi însă se lăsă pradă plăcerii, o sărută, înlănțuind-o în brațele lui, și în cele din urmă o pătrunsese aproape triumfător. Kura țipă scurt – William nu știu dacă de durere sau de plăcere –, după care suspină tare când el începu să se miște în interiorul ei. Ea își înfipse unghiile în spatele lui, de parcă ar fi vrut să îl tragă cât mai adânc. În final el explodase în extazul vieții lui, în timp ce Kura își înfigea dinții în umărul său plângând de plăcere și potolindu-și în același timp dorința. Dar începu din nou să îl sărute, cerând tot mai mult.

William nu mai trăise așa ceva și nu crezuse că era posibilă o asemenea senzualitate. Iar Kura se afundase într-un fluviu de melodii și senzații cum până acum nicio arie, niciun lied de dragoste nu reușise să-l declanșeze în ea. Până acum viața ei fusese dominată de muzică, și încă se mai năștеau armonii. Dar aceasta era mai tare, și ea va face totul pentru a o retrăi mereu. Blindajul de indiferență al Kurei cedase în acea noapte, și William îi dăduse tot ce visase ea.

James McKenzie o urmărea pe Gwyneira, care zbura de la un dansator la altul. Incredibil că acest mănunchi de energie va face în curând șaizeci de ani. Dar astăzi Gwyn se vedea la apogeul dorințelor ei – cu totul altfel decât odinioară, când James o văzuse dansând cu Lucas Warden. Ceremonioasă și reținută, fata de șaptesprezece ani nervoasă înainte de noaptea nunții, în care nici măcar nu se întâmplase nimic. Gwyneira era încă fecioară când

un an mai târziu îl rugase pe James să o ajute să facă un copil, un moștenitor pentru Kiward Station. James se străduise să facă tot ce putea, dar acum se impusese totuși linia familiei Warden. Și cine putea să știe la ce se mai asocia prin acest William.

Brusc lui James i se făcuse dor de Monday, cățeaua lui, pe care o lăsase la grajduri – exact cum Gwyn la nunta sa făcuse cu Cleo a ei. Râse în sinea lui când se gândi la „demonstrația cu câini" pe care Gerald Warden voise să o dea atunci în după-amiaza nunții. Cumpărase în Țara Galilor o serie de pui Border Collie, câini ciobănești înnăscuți, și voise să le arate prietenilor și vecinilor cum vor revoluționa aceste animale munca la fermă. Cel mai bun câine de atunci, bine dresat, îi aparținuse lui Gwyn, dar bineînțeles că mireasa nu putea să facă ea însăși demonstrația cu câinele, această sarcină revenindu-i lui James. El nu va uita niciodată chipul lui Gwyn emoționată, în rochie de mireasă, și ce mutră făcuse când Cleo nu ascultase de James, așa că trebuise să intervină chiar ea. Condusese toată demonstrația cu Cleo, impunătoare și cu voalul de mireasă fluturând în aer. Și îi acordase lui James acel zâmbet fericit, pe care Lucas nu putuse niciodată să i-l smulgă. Mult mai târziu, când el era în exil, îi dăduse cățeaua Friday, fiica lui Cleo. Iar Monday, câinele de acum al lui James, era nepoata acesteia.

James se ridică și plecă spre grajduri. Nuntașii se vor descurca și fără el, iar șampania oricum nu era pasiunea lui. Prefera să golească câteva pahare de whisky cu Andy McAran și cu ceilalți văcari.

Drumul până la grajduri i se păru ca o călătorie în trecut. Deasupra casei tocmai avea loc jocul artficiilor, și James își aminti cum demult, într-o noapte de revelion, dansase pentru prima dată cu Gwyneira. Și astăzi tinerii văcari învârteau fetele la joc pe o muzică improvizată la scripcă și armonică, și era totuși mai multă veselie decât la petrecerea cu ștaif din grădină.

James remarcă zâmbind o pereche care nu făcea parte din categoria celor de aici. Nepotul lui, Stephen, binedispus, o conducea într-o gigă pe Jenny Greenwood. Mica Charlotte încercase să îl convingă pe Jack să danseze și el, dar acesta o tulise în grabă. Lui Jack îi era indiferent că era vorba de vals sau de gigă, pentru el orice dans era stupid.

Monday și alți câțiva câini se îndepărtară de Andy și de un grup de văcari mai în vârstă, care își treceau de la unul la altul o sticlă, adunați în jurul focului, și veniră în fugă la James. Acesta îi luă în primire, apoi se alătură celor cu sticla.

McAran arătă către baloții de paie de lângă el.

– Ia loc, dacă îți permite costumul tău fain – astăzi era cât pe ce să nu te recunosc.

Într-adevăr, James purta primul costum de seară din viața lui.

– Gwyn vrea ca totul să fie perfect, spuse el și se așeză.

– Mai să cred că erai un alt nepot, pufni Poker Livingston, un cioban care lucra de mulți ani la fermă și pe care îl lega de James o prietenie de decenii. Acest Martyn arată bine, recunosc, dar cum vor sta lucrurile pe o perioadă mai lungă?

James știa că și Andy era sceptic. În cele aproape șase săptămâni ale logodnei lui, William mai dăduse câte o mână de ajutor în Kiward Station, și oamenii avuseseră posibilitatea să îl „citească". Nu lăsase cea mai bună impresie, mai ales în timpul tunsului oilor, când era utilizat chiar fiecare om, și toți trebuiau să dea tot ce puteau. După cum reieșise, William nu tunsese niciodată o oaie – ceea ce în mod normal nu ar fi fost o problemă, însă el se lăudase de nenumărate ori că provine dintr-o fermă de oi. Totodată William nu era familiarizat cu mânatul animalelor cu ajutorul câinilor și părea că nici nu voia să învețe ceva. Când se oferise să ajute, el avusese în vedere „supravegherea". Pentru că era un bun observator și se pricepea la cifre, blajinul Andy îi încredințase generos controlul asupra atelierului trei de tuns oile. Din păcate, William nu se mulțumise cu număratul oilor tunse de fiecare muncitor, ci fusese mânat de mândrie. În fiecare an era evidențiat cel mai bun atelier de tuns, și pentru a stabili câștigătorul, William își pusese în practică ideea ciudată a scurtării timpului de lucru. De cele mai multe ori propunerile lui se abăteau de la practicile locale și deranjau echipele specializate în tunsul oilor, formate din lucrători de elită, obișnuiți să li se acorde mult credit. Andy, James și în cele din urmă și Gwyneira se văzuseră nevoiți să aplaneze conflictul – o colaborare permanentă cu William pe proprietate nu prevestea nimic bun.

– S-ar fi putut și mai rău, comentă Andy și mai luă o gură de whisky. Omule, oameni buni, nu ați avut în seara aceasta sentimentul

că au revenit vremurile vechi? Ca atunci când Miss Gwyn s-a măritat cu Mr. Lucas... un prostănac...

Andy îi dădu mai departe sticla lui Poker.

James meditǎ un timp ajutat de o duşcă de whisky, apoi zise nesigur:

– Dacă... mă întrebaţi pe mine... amândoi erau... sunt... prostănaci. Lucas mai uşurel, nu prea sesizau oamenii. Dar ăsta... deşi Gwyn nici nu vrea să audă... este un prostănac zgomotos. Şi face atâta zgomot, că ne ştie toată lumea!

2

Ruben O'Keefe era indispus, iar Fleurette nici măcar nu se dusese în oraș sub pretextul unor treburi urgente în gospodărie. Asta nu avea de-a face cu faptul că în acea zi, în îndepărtatul Kiward Station, avea loc nunta dintre Kura și William Martyn. Ruben îl uitase de mult pe tânăr; în general, el nu era ranchiunos. Îngăduința față de semenii lui avea totuși o excepție: John Sideblossom de la Lionel Station. Și tocmai acesta reapăruse în Queenstown însoțit de fiul lui. Helen chiar le închiriase o cameră, ceea ce Ruben i-o cam luă în nume de rău.

– Acum nu te purta copilărește! îi spusese hotărâtă mama lui. Desigur că individul nu este un gentleman, cu toate că se poartă de parcă ar fi. Dar nu îl pot refuza sub motiv că acum douăzeci de ani a curtat-o pe nora mea...

– A încercat să o violeze! protestă violent Ruben.

– A ajuns prea aproape de ea, dar asta a fost demult. Și Gerald Warden l-a susținut în ideea fixă că ea ar fi soția ideală pentru el, o lăsă mai moale Helen.

– Și James McKenzie? Vrei să îl scuzi că l-a înhățat?

Sideblossom condusese grupul care după ani de căutări zadarnice îl capturase pe hoțul de vite McKenzie.

– Asta nu i-o poți lua în nume de rău! răspunse Helen. Nu era singurul deranjat de furturile de vite, și James nici nu se acoperise de glorie... deși acum este zugrăvit de parcă ar fi fost Robin Hood în persoană! Modul cum s-a procedat la prinderea lui a fost altă chestiune, iar Sideblossom s-a comportat atunci din nou imposibil.

Dar în acest caz a fost chiar un noroc, altfel Fleurette ar fi fost probabil înșfăcată, și acum nu ar mai exista O'Kay Warehouse...

Ruben nu se gândea la asta cu plăcere, dar este drept că în afacerea lui capitalul de plecare provenise din hoțiile lui McKenzie. Fleurette era cu tatăl ei când Sideblossom îl prinsese, dar în haosul iscat de arestare putuse să fugă.

– Te comporți de parcă eu ar trebui să-i fiu recunoscător lui Sideblossom, mormăi arțăgos Ruben.

– Doar politicos, zise Helen râzând. Tratează-l ca pe oricare client. În câteva zile pleacă și vei putea să uiți de el. Și, în afară de asta, câștigi de fiecare dată binișor de pe urma lui, așa că nu te mai agita.

Sideblossom venea o dată sau cel mult de două ori pe an la Queenstown; el făcea afaceri cu un fermier din zonă. De fiecare dată aproape-i golea magazinul lui Ruben și mai nou comanda stofe și mobilă fină, căci era tânăr căsătorit – tânăr în înțelesul propriu al cuvântului. Soția lui, Zoé, tocmai împlinise douăzeci de ani, fiică a unui căutător de aur de pe Coasta de Vest, care se umpluse rapid de bani și tot atât de rapid îi pierduse în investiții proaste. În Queenstown circula zvonul că fata era foarte frumoasă, dar și foarte râzgâiată și dificilă – dar până acum nu o văzuse nimeni. Lionel Station, ferma lui Sideblossom, se afla într-un loc foarte pitoresc, dar și foarte departe de celelalte așezări, în partea de vest a lacului Pukaki. Până la Queenstown erau mai multe zile de mers călare și tânăra soție nu părea dornică să își însoțească bărbatul într-o călătorie atât de obositoare. Bineînțeles că mai ales populația feminină se întreba ce naiba face acolo sus o fată atât de tânără. Totuși, femeile din Queenstown n-ar fi bătut drumul până acolo ca să-i facă o vizită în calitate de vecine.

– Azi nu ai luat-o cu tine pe Lainie? schimbă subiectul Helen. Și de ce se ascunde Fleurette? Amândoi am avea nevoie de puțin ajutor, nu? Gemenele nu se pot nici ele împărți în trei...

Laurie și Mary lucrau în funcție de necesități, fie la Helen pe post de cameriste, fie ca vânzătoare la O'Kay Warehouse.

Ruben râse.

– Atunci haosul ar fi desăvârșit. Încă o blondă identică al cărei nume să se termine în y, și nimeni nu ne-ar mai lua în serios! Dar tu ai dreptate, aș putea să apelez la Elaine. Numai că în Fleur se

trezește cloșca imediat ce apare acest Sideblossom în oraș. Atunci ar acoperi-o pe Lainie cu broboade sau, cel mai bine, nu i-ar mai da drumul din casă. A devenit foarte timidă și se îmbracă precum un șoricel cenușiu. Sideblossom nu i-ar arunca nici măcar o privire.

Helen își dădu ochii peste cap.

– Ca să nu mai vorbim că omul are peste șaizeci de ani. Ce-i drept se ține bine, dar cu siguranță că nu este tipul care să se dea într-o recepție de hotel la o minoră.

Ruben râse.

– Fleur îl crede în stare de orice. Dar poate că Lainie vine după-amiază. Acasă se plictisește, și să cânte la pian nu îi mai place...

El oftă.

Chipul lui Helen se întunecă.

– Eu nu sunt violentă, dar acestui William Martyn îi doresc tot ce este mai rău! Lui Lainie îi plăcea atât de mult viața, era atât de fericită...

– Îi va trece, zise Ruben. Și apropo de ce-i mai rău: Georgie este de părere că William a dat deja peste ce este mai rău. El crede că lucrul cel mai rău care i se poate întâmpla unui bărbat este să o ia în căsătorie pe Kura. Ar trebui să îmi fac acum griji în ce îl privește?

Helen râse.

– Poate că dă dovadă de perspicacitate. Să sperăm că își va menține simțul valorilor interioare până va atinge vârsta la care să se poată căsători. Când vine, trimite-mi-o pe Lainie, da? Ea poate supraveghea recepția cât mă ocup eu de masă. Ambii Sideblossom vor fi prezenți, așa că nu pot să servesc o supă de legume...

Elaine veni într-adevăr după-amiază în oraș. Făcuse o ieșire călare până la o fermă de oi din apropiere, pentru a o antrena pe Callie. Borderul Callie avea nevoie de experiență la oi și, pentru că acum la Nugget Manor nu existau oi, Elaine se dusese la familia Stever. Ceea ce lui Fleurette nu îi prea plăcea. Membrii familiei Stever, emigranți germani, erau oameni închiși, care se arătau foarte rar la Queenstown și nu prea aveau relații sociale. Mr. și Mrs. Stever erau de vârstă mijlocie, iar lui Fleurette femeia li se părea nefericită și frământată de griji. Elaine nu se putea pronunța în privința

asta. Practic nu se întâlnea cu proprietarii fermei, avea contacte doar cu văcarii lor. Care la rândul lor erau exclusiv maori.

La fermă se stabilise de ceva vreme un trib, la care Elaine cu obișnuita-i fire blândă și Callie cu pragmatismul calm al rasei erau bine-venite. Câinele și fata nu reprezentau o povară, erau săritoare și, ca urmare, deseori Elaine era invitată la masă sau la sărbătorile tribului și primea pești și cartofi dulci pentru mama ei. De la incidentul cu William, Elaine petrecea mai mult timp cu maorii decât cu tinerii de vârsta ei din oraș, ceea ce pe Fleurette nu o îngrijora. Ea însăși crescuse împreună cu copii maori, le vorbea perfect limba și uneori chiar o însoțea pe Elaine la noii ei prieteni. De atunci maorii veneau mai des în oraș și făceau cumpărături la O'Kay Warehouse, lucru de care se plângea Mrs. Stever. Ea explicase cu ocazia uneia din rarele ei vizite în Queenstown că mai nou oamenii ei cereau mai mulți bani. Mai înainte ei își plătiseră lucrătorii maori în natură, înșelându-i pe cât posibil.

Acum la Stever Station era puțin de lucru pentru maori. Una dintre fetele maori îi destăinuise lui Elaine că tribul făcea planuri de plecare. Oile de la fermă erau deja plecate pentru vară în zonele înalte, și Mr. Stever era zgârcit; el angaja oamenii doar cu ziua, numai atunci când avea nevoie de ei. În consecință, tribul urma să plece pentru câteva luni în zona înaltă, pentru a pescui și a vâna, urmând să revină la toamnă, la mânatul oilor. Asta ținea de tradiția maori, iar aceștia păreau chiar că se bucură. Însă pe Elaine și Callie le aștepta o vară tristă.

Acum ea era în căutarea unei ocupații; nu voia să cadă pe gânduri tocmai astăzi, când avea loc nunta... Pe undeva era înduioșată că mama ei nu o informase asupra datei precise, dar bineînțeles că Elaine aflase totuși. Nici nu o mai durea atât de mult. Dacă ar fi fost rezonabilă, nu și-ar fi făcut niciodată speranțe. În fața unei fete precum Kura, ea nu putea decât să piardă.

Adâncită în astfel de gânduri negre, o duse pe Banshee în grajdul bunicii, unde spre surprinderea ei dădu peste doi cai străini, unul mai frumos decât celălalt! Amândoi erau negri, unul castrat, celălalt armăsar, ceea ce era neobișnuit. Cei mai mulți fermieri, chiar și bogații baroni ai oilor, preferau iepele și caii

castrați, mai practici. Frumosul armăsar de aici părea perfect dresat. Nici nu îndrăzni să tropăie când intră Elaine cu Banshee. Oricum iapa era deja montată; în curând va avea un mânz de la Owen.

Cel castrat, indubitabil de descendență arabă, era tot atât de frumos ca armăsarul, probabil că îi era fie frate, fie fiu. Era improbabil ca cineva să poată cumpăra din locuri diferite două animale atât de asemănătoare. Deci era vorba de doi călăreți veniți împreună? Elaine deveni curioasă. Trebuia să o întrebe pe bunică despre asta.

De la grajd Elaine se duse direct în casă și în camera administrativă a hotelului își scutură rapid îmbrăcămintea de praf și de părul de cal. Nu se va mai schimba. Indiferent dacă ajuta la bucătărie sau în magazin, nu voia să impresioneze pe nimeni. Și părul și-l strânsese neglijent la spate. Ca și mai înainte, nu punea preț pe aspectul ei.

La recepție era una din gemene, care completa plictisită un registru de intrare a mărfurilor.

– *Oh, hallo,* Miss Lainie! Și Callie!

Blonda râse și o mângâie pe Callie, care sărea pe lângă ea dând din coadă. Elaine era convinsă că animalul deosebea gemenele între ele. Ea însăși era în situația de a le ghici. Ia să vedem... Bunica spunea că Mary era cea mai comunicativă. Deci mai curând ea ar sta la recepție, în timp ce Laurie s-ar afla la bucătărie...

– *Hallo,* Mary! își încercă ea norocul.

Fata chicoti.

– Laurie. Mary ajută în magazin. Și avem atâta treabă! Miss Helen are oaspeți mulți, trebuie să gătim. Dar ați venit. Miss Helen zice să preluați recepția și eu să merg la bucătărie...

Lui Elaine nu îi plăcea. Pentru ea munca la recepție nu mai era o plăcere; pe de altă parte, nu putea să se apuce singură de gătit. Nici măcar nu știa ce voia să pună Helen pe masă. Așa că, supusă, îi luă locul lui Laurie. Callie o urmă pe Laurie la bucătărie; acolo mai totdeauna se găsea ceva bun pentru ea.

În plus, aici curiozitatea lui Elaine putea fi satisfăcută. Oaspeții cei noi trebuie să fi fost deja înregistrați, deci va descoperi imediat cui aparțineau caii din grajd...

John și Thomas Sideblossom.

Lui Elaine îi veni să râdă. Dacă ar ști mama ei că aici nimerise în cușca leilor! Ea cunoștea vechea poveste a lui John Sideblossom și a familiei lui, dar nu prea o lua în serios. Oricum erau aici de douăzeci de ani – ceea ce pentru tânăra Elaine însemna o eternitate. Nu era un motiv pentru Fleurette să mai fie îngrijorată. Elaine îl mai văzuse pe Sideblossom de departe și nu îl găsise chiar atât de înspăimântător. Un bărbat înalt, musculos, cu pielea tăbăcită de vânt, cu părul mai lung, odinioară negru, în care acum era amestecat mult alb. Frizura lui era oarecum neconvențională, încolo... Mama lui Elaine vorbea de „privirea lui rece", dar Elaine nu se aflase niciodată atât de aproape de el ca să constate asta. Și nici Fleurette nu călcase în preajma lui în ultimii douăzeci de ani. Ea se baricada la Nugget Manor doar când auzea de venirea lui.

Elaine auzi pași pe terasa aparentă din fața hotelului și înlemni. Ar fi preferat să devină invizibilă, dar trebuia să zâmbească și să întâmpine oaspeții. Când curentul de aer acționă melodios dispozitivul atârnat la intrarea în pensiune de către Helen, Elaine plecă privirea.

– Bună seara, Miss Lainie! Mă bucur să vă revăd!

Slavă Domnului, era doar Mr. Dipps, cel mai în vârstă dintre cei doi angajați ai băncii. Elaine răspunse la salut.

– V-ați întors devreme, Mr Dipps, remarcă ea, căutând cheia camerei acestuia.

– Trebuie să mă mai duc la bancă. Mr. Stever dorește să discute un credit și susține că nu poate veni în timpul normal de lucru pentru că trebuie să se ocupe de vitele sale. Este vina lui că nu își angajează oameni pe un an întreg. Acum se plânge că maorii lui pleacă. Oricum fac ore suplimentare, astăzi plecasem puțin mai devreme. Ar fi posibil să folosesc baia, Miss Lainie? Sau vă dau prea mult de lucru?

Elaine ridică din umeri.

– O pot întreba pe Laurie, dar gemenele sunt foarte ocupate, așa că s-ar putea întâmpla ca sobele să fie deja fierbinți. Avem oaspeți noi, și probabil că aceștia doresc să facă și o baie.

Se repezi până în bucătărie căutând-o aproape invidioasă pe Laurie, care tocmai curăța morcovii. Ar fi preferat să stea ascunsă aici, în loc să îl întâlnească eventual pe Sideblossom afară. Dar pe de altă parte, era puțin curioasă...

Laurie ridică fruntea și se gândi scurt.

– Baia? Hm, noi am încălzit-o. Dar o ajunge apa pentru trei oameni? Mr. Dipps va trebui să facă economie. Ca bancher ar trebui să știe cum.

Mr. Dipps auzise spusele lui Laurie – Elaine uitase să închidă ușa în urma ei – și râse binedispus.

– Voi încerca să fac cinste băncii mele. Dacă nu, am să car personal câteva găleți cu apă, promit. Aveți cheile, Miss Lainie?

Căutând cheile de la baie, Elaine auzi din nou sunetul dispozitivului de la intrare. Așa că se văzu nepregătită față în față cu noul oaspete, în timp ce îi dădea cheile lui Mr. Dipps. Bărbatul înalt, brunet stătea în spatele bancherului și o fixa pe Elaine cu niște ochi căprui, de o infinită profunzime.

Extrem de speriată de apariția lui bruscă, ea își coborî privirea și roși. Nu așa trebuia să se comporte aici! Bărbatul ar putea-o lua drept o gâsculiță proastă. Se străduí să ridice privirea spre el.

– Bună seara, *sir.* Cu ce vă pot ajuta?

Privirea bărbatului se plimbă pe ea și abia pe urmă acesta se decise să îi zâmbească. El era foarte înalt, atletic, cu chipul parcă sculptat în piatră, puțin cam colțuros. Avea părul buclat, pieptănat cu grijă, de parcă venea de la o discuție de afaceri.

– Thomas Sideblossom. Cheia mea, vă rog. Și cheia de la baie, o rezervasem.

Mr. Dipps zâmbi vinovat.

– Este la mine. Dacă îmi este permis să o folosesc primul, nu va mai fi nevoie să o deranjați pe Miss Laurie.

– Eu... pot chema și servitorul, dacă se va consuma apă mai multă, vorbi pierdută Elaine.

– Mulțumesc, ne descurcăm noi, spuse scurt Sideblossom. Mulțumesc, Miss Laurie.

– Nu, eu voiam să vă mulțumesc, dar eu... eu nu sunt Laurie...

Acum Elaine îl privi în față pe bărbat și se bucură că acesta zâmbea. Astfel trăsăturile lui dure se mai înmuiaseră.

– Dar cum vă numiți dumneavoastră? întrebă el prietenos, fără a-i băga în seamă bâlbâiala.

– Elaine.

Thomas Sideblossom nu avea multă experiență cu fetele *pakeha*. În apropiere de ferma unde crescuse nu existau, iar în puținele lui călătorii luase contact doar cu câteva femei ușoare. Care nu îl satisfăcuseră. Când se gândea cu dorință la o femeie, aceasta era mai curând una cu șolduri late, brunetă, și nu o făptură cu pielea albă ca laptele. Părul ar fi trebuit să fie neted și negru, suficient de lung pentru a-l înfășura pe degete și a-l ține în mână ca pe niște hățuri. Alungă imaginea supunerii – un cap dat pe spate, o gură deschisă într-un strigăt. Alungă gândul la Emere. Aici nu își aveau locul. Deoarece chiar dacă nu știa multe despre fetele *pakeha* – târfele obrăznicuțe din bordeluri îi explicaseră că nu se putea aștepta nici pe departe de la ele la ceea ce Emere făcea pentru tatăl lui.

Dacă voia să se căsătorească, trebuia să facă compromisuri. Iar căsătoria era inevitabilă; Thomas Sideblossom avea nevoie de un moștenitor. În niciun caz nu-și putea asuma riscul ca tatăl lui și noua soție să procreeze un rival pentru el. Ca să nu mai vorbim că el nu mai suporta. Toate acele femei din casă, care fără excepție îi aparțineau lui John Sideblossom... ori erau tabu pentru că ele... nu, nici la asta nu se putea gândi Thomas. El știa doar că avea nevoie de o femeie numai a lui, care mai înainte să nu fi aparținut altuia. Trebuia să fie o fată potrivită, de familie bună. Dar nu dintre acele făpturi care chicotesc, înfumurate, pe care partenerii de afaceri i le tot prezentau plini de speranțe. Fiicele acestor baroni ai oilor și ale acestor bancheri erau deseori drăguțe. Dar modul lor disprețuitor, aproape cupid în care îl măsurau, modul deschis de a vorbi, modul incitant de a se îmbrăca... Thomas respingea toate acestea.

Cu atât mai înviorătoare era roșcovana asta mică de la recepție, a cărei întreagă poveste a vieții Mr. Dipps i-o zugrăvise cu plăcere. Bancherul se dovedi vorbăreț în baie, iar de micuța Elaine se ocupase bârfa locală din plin. Ceea ce desigur că o scotea din cursă pentru Thomas. Păcat, dar era evident că fata nu rămăsese neatinsă.

– Individul i-a frânt inima fetei, relata Dipps compătimind-o sincer. Dar mititica cu care el a înșelat-o era de un alt calibru. Nicio fată nu-i făcea concurență; este o prințesă maori.

Ultima nu îl interesa pe Thomas. O maori ca stăpână la Lionel Station nu intra în discuție. Totuși Elaine îi făcuse la început o impresie bună. Era atât de dulce și timidă în costumul ei de călărie negru și încheiat până la gât. Bine făcută, cu păr lung, mătăsos – hățuri de mătase... Thomas își permise să o viseze o secundă pe roșcată în locul lui Emere.

Cu toate acestea, după dezvăluirile făcute de Dipps, nu i-ar mai fi aruncat o a doua privire fetei – dacă nu ar fi menționat-o și tatăl lui pe Elaine.

– Ai văzut-o pe roșcata de la recepție? se interesă John Sideblossom mai târziu, când cei doi se întâlniră în camera lor.

Thomas tocmai părăsise baia și se schimba, iar John venise de la negocieri cu Herman Stever. Acestea decurseseră bine; omul va cumpăra o turmă întreagă de oi fătătoare, îndatorându-se profund pentru ele. Totuși putea fi și pentru el o afacere bună, dacă se preocupa de mieii lor, fără să economisească unde nu era cazul. De fapt Sideblossom i-ar fi vândut și câțiva berbeci, dar îndărătnicul neamț susținuse că nu are nevoie. Era vina lui dacă progeniturile nu corespundeau așteptărilor.

Thomas confirmă dezinteresat, cu toate că prin fața ochilor îi mai trecu o dată imaginea din visul lui.

– Da, am și făcut cunoștință cu micuța. O cheamă Elaine. Dar nu intră în discuție. Se spune că a avut ceva cu un englez.

John râse, dar ca un animal de pradă. Nu era râsul zdravăn dintre bărbați, cu care el obișnuia să-și însoțească povestirile despre cuceririle lui în diverse bordeluri de pe Coasta de Vest.

– Nu intră în discuție? Nici în ruptul capului. Cine ți-a povestit asta? O fi fost îndrăgostită, dar ea este de familie bună, Tom. Nu se culcă cu oricine.

– Am auzit că ar fi înrudită cu proprietara hotelului, spuse Thomas. Și are și părul roșu... cu toate că nu se comportă ca una crescută în cârciumă.

Sideblossom râse și mai tare.

– Tu crezi că este înrudită cu Daphne O'Rourke? Codoașa? Nu cred. Unde-ți este flerul, tinere? Nu, nu, părul roșu îl are de la familia Warden. Ea l-a moștenit de la legendara Miss Gwyn.

– Gwyneira Warden? întrebă Thomas încheindu-și vesta. De la Kiward Station? Căsătorită acum cu acel hoț de vite?

– Exact. Și este leită maică-sii și bunicii ei. Pare doar o versiune mai blândă. Fleurette era colțoasă, iar bătrâna Gwyn și mai și. Dar femei de clasă, ambele! Ar trebui să te mai uiți la fată. Mai ales că nu mi-am încheiat socotelile cu familia asta...

Thomas nu prea știa dacă chiar voia să îl ajute pe tatăl său să își încheie socotelile. Dar ce auzise despre familia lui Elaine suna interesant – el auzise multe și despre tatăl său și Fleurette Warden; despre ei se vorbise ani la rând în întreg ținutul. Gurile rele spuneau că ea fusese singura femeie care i se împotrivise lui John Sideblossom. După marea logodnă anunțată cu mare tamtam să dispară în ceață și apoi să apară măritată în Queenstown – asta nu o mai făcuse altcineva. Cu Elaine, șoricelul ăsta mic, cu siguranță nu s-a întâmplat așa. Cu atât mai bine. Interesul lui Thomas Sideblossom, ca și instinctul lui de vânător, se trezi din nou.

În orice caz renunță la vizita planificată în această seară la Daphne. Nu putea într-o zi să-și petreacă timpul cu o prostituată și a doua zi să curteze o fată de familie bună. Totuși speranța lui de a o reîntâlni pe Elaine la cina clienților pensiunii rămase neîmplinită. Fata plecase deja acasă călare. Află însă că ea nu era o angajată, ci era chiar nepoata lui Helen. Deci de aici neînțelegerea privind rudenia cu Daphne.

– Elaine este o fată încântătoare, dar mai întâi trebuie să-i învingi rezerva, îi destăinui Helen. A fost un pic supărată că s-a purtat atât de stângaci la recepție. Crede că ați luat-o de proastă.

Helen nu se simțea prea bine vorbindu-i lui Sideblossom atât de deschis despre Lainie. Pentru asta Fleurette ar fi pus-o precis la zid. Pe de altă parte, acest tânăr părea prietenos, bine crescut și îndatoritor. Se interesase cu mult bun-simț de Elaine și arăta cel puțin la fel de bine ca William Martyn. Și mai era și bogat! Poate că Elaine își va mai reveni dacă un alt bărbat prezentabil s-ar interesa puțin de ea. Chiar dacă nu ar ieși nimic de aici. Dar câteva discu-

ții prietenoase, puțină admirație în ochii tânărului – privirea lui Thomas Sideblossom nu era atât de pătrunzătoare și dură ca a tatălui său, era mai curând visătoare – poate că ar face-o pe Elaine să înflorească din nou! Fata era atât de drăguță, și era vremea să i-o spună cineva!

– Mi se pare frumos dacă o fată este puțin... hm... reținută, zise Thomas. Miss Elaine mi-a plăcut foarte mult. Dacă ați vrea să îi transmiteți asta...

Helen zâmbi. Cu certitudine Elaine se va îmbujora din nou de plăcere, nu din prea puțină încredere în sine ca în ultimele luni.

– Și poate că dacă o voi mai întâlni aici, aș putea să discut cu ea ceva mai mult.

Thomas Sideblossom zâmbi și el.

Helen avu senzația că lucrurile erau pe drumul cel bun.

3

Thomas o reîntâlni pe Elaine în magazinul tatălui ei, unde el venise ca să caute stofe pentru niște costume noi. În Queenstown existau croitori excelenți, așa cum remarcase tatăl lui. Și care lucrau și mai avantajos decât colegii lor din Dunedin. Dacă se gândea mai bine, nu mai avea niciun motiv să facă lungul drum până la Dunedin pentru niște nimicuri. Oferta din Queenstown îl satisfăcea în toate privințele. Iar stofele oferite de Ruben nu erau doar de bună calitate, ci în plus erau și recomandate de cea mai fină mână.

Elaine tocmai așeza în ordine câteva stofe în rafturi, când Thomas intră în raionul de textile. Tatăl lui era ocupat în acest timp cu Ruben O'Keefe. Cu atât mai bine, Thomas prefera să fie singur cu fata.

Elaine se făcu roșie ca focul când îl văzu venind. Din nou, Thomas aprecie că îi stătea bine. Mai deslușI în privirea ei și sfială, poate chiar teamă. Ochi minunați de altfel, sclipitori ca marea sub razele soarelui, cu o nuanță de verzui. Purta același costum de călărie ca în ziua anterioară. Nu i se putea reproșa vanitatea.

– Bună ziua, Miss Elaine. Vedeți, am reținut numele.

– Eu... eu nu am o geamănă...

Remarca aiurea îi scăpă lui Elaine înainte de a fi putut să se gândească la ceva mai inteligibil. Cu toate acestea Sideblossom părea să o găsească spirituală.

– Din fericire. Eu cred că sunteți unică! răspunse el galant. Vreți să îmi arătați niște stofe, Miss Elaine? Am nevoie de două costume. Ceva scump, dar nu strident. Potrivit pentru afaceri la bancă, pentru recepții – mai exact pentru adunările crescătorilor de vite.

În urmă cu doar câteva luni, Elaine ar fi ripostat că văcarii purtau mai curând haine din piele și pantaloni strânși pe picior. Dar acum nu găsi nicio replică. În loc de asta lăsă părul să îi cadă pe față; astăzi îl purta despletit și îl putea folosi pentru a-i ascunde fața. Dacă înclina capul, nimeni nu-i mai putea vedea chipul, dar nici ea nu mai distingea mare lucru în jurul ei.

Thomas privea amuzat cum aceasta bâjbâia prin mărfuri. Era chiar dulce. Și trebuia să fie roșcată și jos. Thomas avusese o dată o prostituată roșcovană, dar părul ei pubian era blond. Se supărase; nu suporta să fie înșelat de cineva.

– Aici am avea ceva maro, spuse Elaine.

Ea gândea că nuanța se potrivea cu ochii lui, dar nu îndrăznea să o spună. Oricum i-ar sta mai bine decât în costumul gri pe care îl purta acum. Avea ochi frumoși; în ei era ceva misterios, ceva ascuns...

Îi puse în față cu zel stofele respective.

– Dumneavoastră ce ați alege, Miss Elaine? întrebă el prietenos.

Avea o voce joasă, puțin răgușită, nu ca vocea clară a lui William.

– Oh, eu...

Surprinsă de întrebare începu să se bâlbâie din nou. În cele din urmă arătă către una dintre stofele maro.

– Bun. Îl iau pe acesta. După ce croitorul îmi va lua măsurile, vi se va adresa pentru stofă. Mulțumesc pentru sfat, Miss Elaine.

Thomas Sideblossom se îndreptă spre ieșire. Elaine ar fi vrut să îl mai rețină.

De ce pur și simplu nu spunea și ea ceva? Înainte de povestea cu William intra așa de ușor în vorbă cu oamenii! Elaine deschise gura, dar nu putu să scoată o vorbă.

Brusc Sideblossom se întoarse.

– Mi-ar face plăcere să vă revăd, Miss Elaine. Bunica dumneavoastră mi-a destăinuit că dumneavoastră călăriți. M-ați însoți la o plimbare călare?

Elaine nu le spuse părinților nimic despre întâlnirea cu Thomas Sideblossom. Nu numai pentru că știa care era poziția mamei și a tatălui ei, dar se temea de o nouă respingere. Nu trebuia să mai știe nimeni dacă un bărbat era interesat de Elaine O'Keefe! De aceea

o scoase pe Banshee repede din oraș, iar Sideblossom se purtă după aceea cu ea ca un gentleman. Pentru cei din oraș putea fi o întâmplare faptul că iapa bălană a lui Elaine și calul negru părăsiseră în același timp grajdul pensiunii și era normal ca cei doi călăreți să schimbe între ei câteva cuvinte. Doar Daphne îi urmări pe Elaine și pe Thomas cu o privire cercetătoare. Ei nu îi scăpa ușor așa ceva. Sesiză interesul atât din ochii fetei, cât și din ochii bărbatului. Și nu îi plăcu.

După cum se dovedi, calul negru castrat îi aparținea lui Thomas, iar armăsarul era al tatălui său. Și într-adevăr și caii erau tată și fiu.

– Tatăl meu a cumpărat odată un cal arab din Dunedin, povesti Thomas. Un cal fantastic. De atunci îl împerechează. Totdeauna are un mânz de la el. Khazan este deja al treilea. Pe al meu îl cheamă Khol.

Elaine i-o prezentă și ea pe Banshee, dar pe Thomas nu îl mai potopi – ca odinioară pe William – cu un val de informații despre caii bunicii ei Gwyneira. În prezența lui Thomas parcă era mută. Dar asta nu părea să îl deranjeze pe el. Să îl fi speriat pe William cu vorbăria ei? Elaine își aduse aminte că la orice întrebare Kura răspundea cu da sau nu. Trebuia și ea neapărat să fie mai reținută.

Așa încât călărea în tăcere alături de Thomas, care susținea singur conversația punând interesat întrebări referitoare la însoțitoarea lui. Elaine răspundea pe cât posibil cu da sau nu. În rest făcea remarci scurte și se ascundea în spatele părului. În timpul cavalcadei ea interveni o singură dată: propuse o întrecere în momentul în care ajunseră pe un drum drept și lung. Dar imediat după aceea îi păru rău. Lui William nu îi plăceau astfel de curse aprige, și când ea îl lăsa în urmă, el se supăra de regulă. Dar Thomas se comportă altfel. Păru chiar că îi place ideea, aduse calul lui în mod serios lângă iapa lui Elaine și o lăsă pe ea să dea startul. Bineînțeles că arabul Khol o întrecu pe Banshee fără mare efort. La capătul cursei Elaine ajunse la trei lungimi de cal înapoia lui.

– Iapa mea este însărcinată, o scuză ea pe Banshee.

Thomas încuviință din cap.

– De aceea există iepe. Dar dumneavoastră sunteți o călăreață temerară.

Elaine o luă ca pe un compliment. Când mult mai târziu se întorcea acasă, pentru prima oară după trădarea lui William își ținea capul drept, cu părul fluturând în vânt.

Ruben bombăni, iar Fleurette se dedică mai departe ocupațiilor casnice când cei doi Sideblossom își prelungiră șederea în Queenstown. Despre relația dintre Thomas și Elaine avea cunoștință doar Helen, față de care întâlnirile dese ale acestora rămaseră tot atât de puțin tăinuite, cât și primele schimbări din înfățișarea și purtarea lui Elaine. Sigur că ea avea conștiința încărcată că favorizase niște intimități. Pe de altă parte, o vedea pe Elaine râzând în sfârșit din nou și constatase că aceasta purta acum haine mai frumoase și își peria iarăși părul până când strălucea și i se unduia pe față. Helen însă nu remarca faptul că Elaine înclina capul ca și mai înainte când vorbea cu Thomas, că rămăsese monosilabică și că își cântărea bine fiecare vorbă. Pe vremea ei, în Anglia toate fetele se comportau așa; ea considerase comportamentul deschis al lui Elaine față de William puțin cam îndrăzneț. Pentru Helen comparația între Thomas Sideblossom și William era în favoarea primului. Desigur că William se dovedise șarmant și priceput la vorbă, dar și irascibil și impulsiv. Când vorbea cu acesta în timpul meselor, Helen simțea că se afla față în față cu un butoi plin cu pulbere. Dimpotrivă, Thomas era reținut și politicos, era un gentleman din cap până în picioare. Când ieșea cu Elaine, îi ținea scărița șeii; la biserică, duminica, schimba doar câteva amabilități cu fata și nici măcar Fleurette nu bănuia legătura de prietenie dintre cei doi. Ea oricum era prea ocupată de a se face cât mai puțin vizibilă. Ruben și Fleurette O'Keefe nici nu se apropiau de cei doi Sideblossom. Amândoi au fost foarte mirați când după picnicul organizat de comunitate Thomas a invitat-o pe Elaine la o plimbare cu barca. Ca întotdeauna asociația de sprijin, inventivă, care colecta bani pentru construirea unei noi biserici, închiria bărci perechilor de îndrăgostiți.

– Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră la pensiunea lui Miss Helen și m-aș bucura să îi pot face o mică bucurie.

Elaine roși pe loc – îi erau încă prea proaspete în memorie ieșirile cu William.

Fleurette părea dornică să respingă brutal solicitarea, dar Ruben îi puse mâna pe braț. Cei din familia Sideblossom erau clienți buni și nimeni nu se plânsese niciodată de comportarea lui Thomas Sideblossom. Nu exista motiv ca acesta să fie bruscat. În timp ce Fleurette începu să se certe cu Ruben pe această temă, Thomas o însoțea pe nervoasa Elaine la cea mai apropiată barcă cu vâsle, cu aprobarea tatălui fetei. Elaine nici nu mai remarcă faptul că Thomas nu o mai întrebase dacă ea era de acord, cum făcea William, și nu lăsă alegerea culorii bărcii în seama ei. Acesta o luă direct spre cea mai apropiată barcă, iar pe ea o ajută galant să urce. Sub influența sentimentelor și amintirilor ei, Elaine nu scoase o vorbă tot timpul, dar arăta în schimb foarte drăguț. În această duminică purta o rochie de mătase bleu, iar în păr avea împletite bentițe albastre asortate. Majoritatea timpului nu îl privi pe Thomas, uitându-se la apă. Thomas îi admiră în voie profilul și din nou se luptă cu amintirile. Silueta lui Emere în lumina lunii, ca un joc de umbre... nici ea nu îl privea în ochi pe bărbatul care o poseda... În lumina soarelui totul arăta ireal. Totuși, dacă își lua soție, Thomas trebuia să o expună și luminii zilei. Ea va fi totdeauna acolo, nu doar pentru a-i umple nopțile și a da viață viselor lui tulburi. Dar Elaine era liniștită și ușor de intimidat.

Trebuia pur și simplu să nu o tulbure. Începu să îi vorbească prevăzător despre ferma Sideblossom situată lângă lacul Pukaki.

– Casa are o privelițe minunată către lac și ca stil este asemănătoare celei din Kiward Station, chiar dacă nu este chiar atât de mare. Avem parc, personalul casnic este suficient... chiar dacă Zoé este de părere că maorii sunt prost instruiți. Ea se străduiește cât poate să suplinească asta, dar o a doua femeie în casă ar fi un mare câștig pentru Lionel Station.

Elaine își mușcă buzele. Să reprezinte asta o cerere? Ori o tatonare prevăzătoare? Îl privi un moment în față pe Thomas și interpretă expresia acesteia ca serioasă, chiar dacă puțin temătoare.

– Eu... am auzit că ferma este foarte... izolată, spuse ea.

Thomas râse.

– Niciuna dintre marile ferme de oi nu se învecinează direct cu o altă mare fermă. La Lionel Station este doar o tabără maori, iar Queenstown este cea mai apropiată așezare mai mare. Dar pe

drumul dintre ele mai sunt câteva sate. Un loc este izolat numai dacă este nefericit...

Suna ca și cum și Thomas ar avea des gânduri triste.

Elaine ridică sfioasă privirea către el.

– Dumneavoastră vă simțiți des singur? întrebă ea șovăitor.

Thomas încuviință serios din cap.

– Mama mea a murit de timpuriu. Și femeia maori care m-a crescut... nu mi-a dat niciodată ceea ce aveam nevoie. Mai târziu am fost în Anglia, la un internat.

Elaine îl privi interesată și uită de sfiala ei.

– Oh, ați fost în Anglia? Cum a fost acolo? Trebuie să fi fost cu totul altfel decât aici...

Thomas zâmbi.

– Ei, acolo nu există weta[2], în cazul în care credeți că nu se poate trăi fără „zeul lucrurilor respingătoare".

– Asta este în limba maori, nu? „Zeul lucrurilor respingătoare." Vorbiți limba maori?

Thomas ridică din umeri.

– Lucrurile stau așa: după cum am spus, îngrijitoarele mele erau maori. Așa ceva desigur că nu există în Anglia. Acolo niște guvernante cumsecade culcă copiii cântându-le cântece de leagăn. În loc de...

Thomas se opri din vorbit, și o umbră de durere îi întunecă chipul.

Elaine remarcă mina și simți că îl compătimea. Îi puse plină de curaj mâna pe braț. El dădu drumul vâslelor.

– Pentru mine nu are importanță dacă ferma unde aș locui ar fi puțin cam izolată. Și nu am nimic cu weta...

De fapt în copilărie prindea cu plăcere astfel de insecte uriașe și apoi organiza concursuri de sărituri cu cele ale fratelui ei.

Thomas își alungă gândurile.

– Aș putea reveni...

Elaine simți din nou acea căldură care se declanșa în ea când William îi vorbea afectuos.

---

[2] Familie de insecte (anostostomatidae) care trăiesc preponderent în emisfera sudică. Cele mai mari exemplare (până la 90 mm) viețuiesc în Noua Zeelandă, unde sunt denumite de maori „wetapunga" (zeu al lucrurilor respingătoare).

La brațul lui Thomas pluti înapoi la locul unde se aflau părinții ei.

– Despre ce a vorbit cu tine? întrebă suspicioasă Fleurette după ce Thomas se îndepărtase, înclinându-se ceremonios.

– Oh, doar despre weta, murmură Elaine.

– Micuța ta nepoată este iarăși îndrăgostită, constată Daphne la ceaiul pe care îl lua cu Helen. După cum se pare, are o predilecție pentru bărbații care mie îmi fac pielea de găină!

– Daphne! Asta ce vrea să însemne?

Daphne zâmbi.

– Scuze, Miss Helen, am vrut să spun că Miss O'Keefe se simte atrasă de bărbați care mie îmi produc un vag sentiment de indispoziție.

– Ai făcut tu vreodată o remarcă amabilă referitoare la vreun domn cunoscut de tine? se interesă Helen. Fac excepție cei care... ăă.... într-un anumit mod sunt satisfăcuți de cei ca ei?

Daphne avea o simpatie mărturisită pentru barmanii și servitorii casnici atrași mai curând de propriul sex. Totdeauna se exprimase apreciativ la adresa lui Lucas Warden, pe care îl cunoscuse puțin înainte de moartea acestuia.

Acum ea râse.

– Reținexprimarea! De câte ori beau ceaiul cu dumneavoastră învăț ceva, Miss Helen. În ce îi privește pe tineri... homosexualii sunt mai practici, ei nu se dau la fete. Iar cei normali sunt plictisitori. De ce aș face remarci amabile despre oameni care de cele mai multe ori nici nu îmi sunt clienți? Acești Sideblossom... tânărul nu a fost niciodată aici, dar bătrânul nu face parte dintre clienții noștri preferați, ca să mă exprim mai reținut...

– Nu vreau să aud, Daphne! ripostă energic Helen. Purtarea lui Mr. Thomas aici este desăvârșită. Și Elaine înflorește.

– Dar poate fi o înflorire scurtă, zise Daphne. Credeți că el are intenții cinstite? Și chiar și așa... Miss Fleur nu va fi entuziasmată.

– Asta nu se discută! De altfel ceva este valabil atât pentru tine, Daphne, cât și pentru Fleur: Mr. Thomas și Mr. John nu sunt aceeași persoană. Dacă unul a greșit, nu înseamnă că și celălalt va merge pe urmele lui. De exemplu, soțul meu Howard nu a fost nici

el un gentleman, dar Ruben nu-i seamănă câtuși de puțin. Poate fi la fel în cazul domnilor Sideblossom.

Daphne ridică din umeri.

– Poate. Dar dacă-mi amintesc bine, chestia cu Howard ați descoperit-o abia după ce v-ați stabilit cu el în Canterbury Plains.

Inger s-a exprimat mai clar, chiar dacă nu i-a împărtășit lui Elaine toate amănuntele experiențelor ei cu John Sideblossom.

– Daphne l-a lăsat să se apropie doar de fetele experimentate. Asta a dus la discuții repetate. El le voia doar pe cele mai tinere, și în parte și noi voiam asta deoarece... pentru astfel de bărbați se dau mereu bani în plus și deseori și câteva zile libere. Dar Daphne a cedat doar o dată pentru că Susan avea urgent nevoie de bani.

Inger indică puțin rușinată spre partea de jos a abdomenului, un gest care lui Elaine nu îi spunea nimic.

– Pe urmă... – mirată, Elaine o văzu pentru prima dată roșind pe prietena ei – ...pe urmă putea să-i cheltuiască pe altceva... Fructul nu a supraviețuit nopții. Dar Susan era cam... In fine, nu se simțea bine. Miss Daphne a trebuit să trimită după medic. Pe urmă ea fugea de câte ori venea Mr. John. Nu îl mai putea vedea.

Elaine găsea toate acestea surprinzătoare. Ce „fruct“ distrusese Mr. Sideblossom? Dar oricum ea nu voia să audă nimic despre Mr. John, ci să schimbe idei despre Thomas. Îi descrise prietenei minuțios cum petrecuse timpul cu el. În privința asta Inger nu avea nicio critică, dacă pe ea o îngrijora ceva era doar comportamentul extrem de reținut al lui Thomas.

– Este ciudat că nu a încercat niciodată să te sărute, constată ea după o enervant de lungă descriere a unei plimbări pe parcursul căreia Elaine și Thomas nu făcuseră altceva decât să schimbe priviri.

Elaine ridică din umeri. Nu putea în niciun caz să mărturisească faptul că ei tocmai reținerea lui Thomas îi plăcuse. De la cele petrecute cu William se temea de atingeri. Nu voia să trezească în ea ceva ce nu își putea găsi împlinirea apoi.

– Este un gentleman adevărat. Vrea să-mi dea timp și uneori cred că are intenții serioase, spuse ea roșind.

Inger râse.

– Asta să sperăm noi! Dacă tipii nu au intenții serioase, trec mai repede la problemă! Menajate sunt în cel mai bun caz doamnele...

Thomas mai oscila. Pe de o parte, Elaine își găsea loc tot mai des în visele lui și, bineînțeles, era mireasa potrivită. Pe de altă parte, el se simțea aproape neloial – o senzație complet absurdă, în definitiv, el nu o atinsese niciodată pe Emere. Ea nu ar fi admis asta niciodată, nici măcar când el era mic copil și tânjea după dezmierdări nevinovate. Dar acum era ca și cum s-ar fi închis o fereastră, ca și cum s-ar fi sfârșit o eră, dacă o cerea de soție pe Elaine și dacă o aducea cu el la Lionel Station. Thomas nu se putea decide, dar curând va trebui să o facă, pentru că John Sideblossom îl presa. Acesta era mai mult decât de acord cu alegerea fiului său și se bucura deja enorm că va dansa cu Fleurette O'Keefe la nunta lui Thomas cu Elaine. Oricum voia să se întoarcă la fermă. Nimic nu-l mai reținea în Queenstown; își rezolvase toate treburile, frecventase fiecare prostituată la care Daphne îi dăduse acces. Voia să revină la Zoé, tânăra lui soție, și la problemele gospodăriei. Curând venea vremea mânatului oilor la pășuni, când avea nevoie de Thomas. Respinse imediat ideea de a-l lăsa singur la Queenstown, pentru a continua să o curteze pe Elaine.

– Ce motiv ai să mai rămâi aici? îl întrebă el pe fiul lui. Un Sideblossom care dă târcoale pragului unei femei, ca un câine cotețului unei cățele în călduri? Pune punctul pe i! Întreab-o pe față și apoi pe tatăl ei. Ar fi mai bine invers, dar astăzi nu se mai procedează așa. Și mititica să îți mănânce din palmă!

Thomas zâmbi.

– Mititica este coaptă și poate fi culeasă... deși nu știu ce își închipuie ea prin asta. Așa timidă cum este, nu poate să îi fi făcut mare lucru acest William Martyn. Nici nu mă îndoiesc că este fecioară! Tresare toată când o ating din nebăgare de seamă. Cât timp îmi mai dai?

– Dacă te culci mai întâi cu ea, trei minute. Altfel... în cel mult o săptămână vreau să plec. Să sperăm că până atunci obții acordul ei.

– Dar vreau să mă mărit cu el!

Elaine ridică încăpățânată capul și mai că nu bătu din picior. Pentru prima dată după luni de zile Fleurette și Ruben își recunoscură

combativa lor fiică plină de viață. Doar că și-ar fi dorit o altă ocazie pentru asta.

– Elaine, tu nu știi ce spui, zise Ruben. Spre deosebire de Fleurette, care reacționase isteric la anunțul făcut de Elaine că se logodește cu Thomas Sideblossom, el încerca să rămână calm. Tu vrei să te logodești cu un bărbat complet străin, cu o istorie a familiei extrem de problematică – asta ca să mă exprim delicat...

– Unul dintre bunicii mei era hoț de vite, celălalt era ucigaș! Asta nu prea se potrivește! îi reproșă Elaine.

Ruben își dădu ochii peste cap.

– Cu familia acestuia noi nu am avut cele mai bune experiențe, se corectă el. Tu vrei să te căsătorești și să pleci cu el la o fermă izolată. Lainie, în comparație cu Lionel Station, Nugget Manor se află în buricul orașului!

– Da, și? Am cal și știu să călăresc. Kiward Station este și ea izolată, și pe bunica Gwyn nu o deranjează. Pe lângă asta, mai sunt acolo Zoé, Mr. John...

– Un fustangiu bătrân care tocmai și-a cumpărat o fată tânără pentru pat! interveni Fleurette, lăsând-o mută pe Elaine pentru câteva momente.

La asemenea vorbe s-ar fi așteptat de la Daphne, și niciodată de la mama ei atât de bine educată.

– Dar pe Zoé nu a cumpărat-o...

– Ba ce a mai cumpărat-o! Jumătate din Coasta de Vest vorbește despre asta.

Era evident că Fleurette își petrecuse ultimele săptămâni nu doar cu treburile gospodărești, ci și cu vizite copioase la vecinii de mai aproape și de mai departe. Ocazie cu care se pusese la curent cu ultimele bârfe și noutăți de pe cuprinsul Insulei de Sud.

– Pe tatăl lui Zoé Lockwood îl aștepta ruina totală. Făcuse excese uriașe cu ferma lui și cu viața ușoară... Făcuse avere pe terenurile aurifere, dar o risipise tot atât de ușor. Sideblossom i-a plătit datoriile și i-a pus la dispoziție câteva oi de prăsilă. Pentru care a primit fata acestuia. Eu numesc asta „cumpărat".

Fleur o fulgeră cu privirea pe fiică.

– Dar Thomas și cu mine ne iubim, susținu Elaine.

– Ah, da? ripostă Fleur. Ai susținut asta și în privința lui William!

Era prea mult. Elaine oscila între a izbucni în lacrimi și dorința de a arunca cu ceva după mama ei.

– Dacă nu mă lăsați, așteptăm să devin majoră. Dar în orice caz ne vom căsători, nu mă veți putea opri!

– Atunci așteptați! strigă furioasă Fleur. Poate că îți vine mintea la cap între timp.

– Aș putea și să fug cu el!

Ruben se gândi cu groază la câțiva ani cu o fiică îmbufnată. Nu o considera flușturatică pe fiica lui. În plus, remarcase și el schimbările prin care trecuse fata. Thomas Sideblossom părea să îi fi priit. Dacă această Lionel Station nu ar fi fost atât de departe...

– Fleur, poate că ar trebui să discutăm doar noi doi despre asta, încercă el să mai dezamorseze situația. Nu folosește la nimic să țipăm unii la alții. Dacă s-ar face o logodnă pe o perioadă corespunzător de lungă...

– Nici vorbă!

Fleurette își amintea încă bine de noaptea în care John Sideblossom o înghesuise în grajdul din Kiward Station. Din fericire îi sărise la timp în ajutor mama ei, dar Fleurette trebuise să traverseze salonul cu rochia sfâșiată, trecând pe lângă Gerald Warden și ceilalți tovarăși de băutură ai lui. Fusese scena cea mai penibilă din viața ei.

– Mamă, tu nici nu îl cunoști! Nu ai schimbat niciodată o vorbă cu Thomas și ți-l imaginezi ca Satana în persoană! argumentă Elaine.

– Unde are dreptate, are dreptate! opină Ruben. Hai, Fleur, calcă-ți pe inimă. Să-l invităm pe tânăr și să îi luăm pulsul.

Fleurette îl fulgeră și pe el cu privirea.

– Asta a funcționat minunat și cu William! remarcă ea. La sfârșit toată lumea era entuziasmată, cu excepția mea. Dar aici nu este vorba despre o verificare a capacității de cunoaștere a oamenilor, este vorba despre viața lui Lainie...

– Corect, despre viața mea! Dar tu vrei totdeauna să te amesteci...

Ruben oftă. În acest fel va mai dura câteva ore. Fleurette și Elaine se certau rar, dar când o făceau nu rămâneau datoare una alteia. Nu mai putea să le audă. Se ridică, se duse în grajd și își

pregăti calul. Poate că era mai simplu să vorbească el însuși cu cei doi Sideblossom, cu tatăl și cu fiul.

Practic Ruben nu se certase vreodată cu John Sideblossom. I se părea antipatic și avea un clenci contra lui, ca și mai înainte, dar și așa acest fermier înalt, rezistent la băutură, închis în sine avea puțini prieteni. În asociația crescătorilor de vite era și celebru după vânarea lui James McKenzie, dar și privit cu suspiciune. Comportamentul lui de atunci le repugnase în special fermierilor gentlemeni, dar avusese totuși succes. În ce o privea pe Fleurette, Ruben și Sideblossom nu fuseseră rivali direcți. Fleur și Ruben erau de multă vreme o pereche atunci când Sideblossom o pețise, iar povestea ce se petrecuse apoi... din cât știa Ruben, marea cantitate de alcoolul împreună cu și mai marea sete prostească de a se impune își spuseseră cuvântul. După douăzeci de ani era pregătit să ierte. Mai cu seamă că Sideblossom se dovedise și de această dată un client bun, solvabil – aici avusese dreptate Helen. Omul nu se târguia, prefera calitatea în locul mărfii proaste și se hotăra repede, chiar când era vorba despre achiziții importante.

Și acum el trecu rapid la subiect, după ce se întâlniseră la cârciumă. Ruben propusese acest loc de întâlnire pentru a discuta la general chestiunea „logodnei".

– Eu știu că soția dumneavoastră mai este încă supărată pe mine, ceea ce îmi este neplăcut, explică Sideblossom. Dar părerea mea este că tinerii nu trebuie să sufere din cauza noastră. Nu am să vorbesc de marea iubire, că nu este felul meu. Dar în opinia mea legătura este potrivită. Fiul meu este un gentleman și îi poate oferi fiicei dumneavoastră o existență corespunzătoare. Lionel Station este o proprietate de clasă. Și dacă tânăra mea soție nu mă va mai surprinde...

Zâmbetul lui îi aminti lui Ruben de un rechin.

–... Thomas este unicul meu moștenitor. Așa că de data aceasta nu mai aveți de-a face cu un vânător de zestre.

– De data aceasta? sări în sus Ruben.

– Ei, haideți, păsărelele ciripesc despre chestiunea cu William Martyn pe sub toate streșinele. Un tânăr ambițios. Îi reproșați că a preferat Kiward Station filialei unui magazin sătesc?

Ruben simțea că fierbe.

– Mr. Sideblossom, eu nu îmi vând fata celui care oferă mai mult...

– Asta ziceam și eu, răspunse împăciuitor Sideblossom. Cea mai importantă este dragostea, asta scrie și în Biblie. Măritați-vă fiica simplu, fără considerente financiare.

Ruben se decise să atace chestiunea altfel.

– Dumneavoastră o iubiți pe fiica mea?

El adresă întrebarea tânărului Sideblossom, care până atunci asistase tăcut la discuție. Dacă bătrânul vorbea, tânărul nu mai avea multe de spus, asta remarcase Ruben și în magazin.

Thomas Sideblossom îl privi, și la rândul lui Ruben privi în ochii căprui, profunzi și insondabili.

– Doresc să mă căsătoresc cu Elaine, explică Thomas categoric și serios. O doresc pentru mine singur, doresc să am grijă de ea. Asta nu vă spune destul?

Ruben încuviință din cap.

Abia mult mai târziu își dădu seama că „declarația de dragoste" a lui Thomas se potrivea tot atât de bine ca motivație pentru achiziționarea unui animal de casă...

4

Familia O'Keefe și cei doi Sideblossom au căzut de acord asupra unei logodne care urma să dureze șase luni. Nunta urma să aibă loc la sfârșitul lui septembrie, așadar, în timpul primăverii neozeelandeze, încă înainte de tunsul oilor, unde Thomas și John erau indispensabili. Fleurette a insistat ca Elaine să viziteze Lionel Station cel puțin o dată înainte de nuntă. Fata trebuia să vadă la ce să se aștepte. Inițial Fleur voise să o însoțească pe fiica sa, dar apoi o părăsise curajul. În ea totul se împotrivea petrecerii chiar și a unei singure nopți sub același acoperiș cu John Sideblossom. Ca și anterior, ea era clar împotriva acestei legături. Numai că nu putea să prezinte și argumente solide. Bărbații se mai întâlniseră și căzuseră de acord, ocazii cu care Sideblossom tatăl și fiul nu îi lăsaseră lui Ruben o impresie proastă.

– Bun, bătrânul este un ticălos, asta este clar. Dar nu este mai rău decât de exemplu Gerald Warden. Asta este generația lor, vânători de foci, vânători de balene... Doamne, nu și-au făcut averea cu mănuși de mătase. Oameni aspri! Dar între timp s-au mai îmblânzit, iar tânărul mi se pare bine crescut. Se întâmplă chiar ca astfel de tipi duri să aibă fii care sunt opusul lor. Gândește-te la Lucas Warden!

Fleurette avea numai amintiri plăcute legate de Lucas Warden, pe care mult timp îl considerase tatăl ei. În cele din urmă se declarase de acord să îl cunoască pe Thomas Sideblossom și nu găsise de ce să se lege împotriva acestuia. O mira doar comportamentul lui Elaine față de el. Când William era cu ea, fata deborda de viață, în timp ce în prezența lui Thomas era aproape o mută. Fleur se

obișnuise să își vadă din nou fiica flecărind voioasă și vociferând cu părul și rochia fluturându-i prin casă.

În cele din urmă ea o rugă pe Helen să își însoțească nepoata la ferma lui Sideblossom, având-l drept conducător al atelajului pe Leonard McDunn. Ea avea încredere în capacitatea celor doi însoțitori de a judeca corect situația, dar la întoarcere părerile lor au fost oarecum diferite.

Helen avea cuvinte pline de laudă la adresa casei confortabile, a împrejurimilor pitorești și a personalului bine instruit. Pe Zoé Sideblossom o găsea fermecătoare și bine educată.

– O adevărată frumusețe! fremăta ea. Sărmana Elaine s-a retras în sine în fața unei prezențe atât de sclipitoare!

– Sclipitoare? întrebă McDunn. Eu o găsesc pe micuță mai curând rece, deși arată ca un îngeraș cu paiete aurii. Și nu m-a mirat că lui Elaine i-a amintit de Kura. Doar că de data asta fata nu îi mai este concurentă. Ea are ochi doar pentru bărbatul ei, și tânărul Sideblossom se uita numai după Lainie. Iar personalul... oamenii par bine instruiți, totuși se tem de stăpânii lor. Chiar și de mica Zoé! Față de servitoare îngerul devine comandant suprem. Nu mai vorbesc de menajera Emere... o umbră întunecată. Femeia este de-a dreptul lugubră.

– Exagerezi! interveni Helen. Nu ai avut destul de-a face cu maorii...

– Până acum nu am mai întâlnit așa ceva! Și acest cântat la fluier... totdeauna noaptea. Ți se face și frică!

McDunn se cutremură. Nu era temător din fire, ci un om cu picioarele pe pământ, și nimeni nu observase niciodată la el o aversiune față de maori.

Helen râsese.

– Ah, da, *putorino.* Așa este, sună cam sinistru într-adevăr. L-ai auzit vreodată, Fleur? Un fluier ciudat ca formă, făcut din lemn de esență tare, la care practic se poate cânta pe două voci. Maori vorbesc despre o voce bărbătească și una femeiască...

– Voce bărbătească sau femeiască? se minuna McDunn. M-a dus cu gândul mai degrabă la o pisică sub apă, care se înecă...

Cu toată îngrijorarea ei, Fleurette chicoti.

– Sună ca *wairua.* Pe care oricum nu am auzit-o. Dar tu, Miss Helen?

Helen confirmă.

– Ar putea-o trezi pe Matahorua. Chiar te trec fiorii...

Matahorua era singura vrăjitoare maori din O'Keefe Station căreia Helen și Gwyneira în anii tinereții îi ceruseră sfatul.

– *Wairua* este a treia voce a lui *putorino,* îi explicase Fleurette lui McDunn, care o privea nedumerit. Vocea spiritelor. Se aude rar. Este necesară o dibăcie deosebită pentru a o obține la fluier.

– Sau un talent deosebit, o completă Helen. Oricum această Emere este pentru poporul ei o *tohunga.*

– Și de aia cântă ea la fluier noaptea, până când și ultima pasăre de noapte își pierde glasul? întrebă sceptic McDunn.

Fleurette râse din nou.

– Poate că oamenii ei nu îndrăznesc să vină la ea ziua. Din câte am auzit, Sideblossom nu se află în cele mai bune raporturi cu maorii. Este posibil ca ei să o consulte pe vrăjitoarea lor doar pe ascuns.

– Întrebarea e ce caută o *tohunga* maori ca menajeră la un *pakeha* atât de odios... bombăni McDunn.

– Nu îl asculta, Fleur, zise Helen. Este doar furios pentru că bătrânul Sideblossom i-a luat douăzeci de dolari la pocher.

Fleurette își dădu ochii peste cap.

– Ați scăpat ieftin, Leonard, îl consolă ea. I-a mai jecmănit și pe alții. Sau credeți că a câștigat banii pentru Lionel Station doar vânând balene?

Părea improbabil. Casa impresiona prin dimensiuni și mobilierul scump. Pe Elaine tot acest lux o intimidase puțin, în timp ce Zoé părea familiarizată cu el din casa părintească. În orice caz, ea manevra cu lejeritate porțelanurile scumpe și paharele din cristal, în timp ce Lainie trebuise să se concentreze pentru a-și aminti lecțiile predate de Helen cu mult timp în urmă, privitoare la cum să se descurce cu diferite linguri, cuțite și furculițe la un dineu.

Oricum ea nu își dezvălui aceste spaime. La întrebarea lui Fleurette răspunse că la Lionel Station era frumos. Casa îi plăcuse, din fermă nu văzuse mare lucru, deși aceasta o încânta cel mai mult. Dar va recupera după nuntă. Thomas se purtase minunat, foarte grijuliu și politicos. Ea era ca și înainte îndrăgostită de el și

totdeauna visase să trăiască la o fermă mare. Ochii ei scânteiară la gândul acestei perspective; în definitiv de mic copil fusese încântată de Kiward Station. Lui Elaine nu îi atrăseseră atenția menajere sinistre sau cântece nocturne de fluier. Pesemne că având camera în altă aripă a clădirii decât Helen și Leonard, cântecul interpretat la *putorino* nu răzbătuse până la ea.

Nici Fleurette nu prea știa de ce nu avea un sentiment bun în privința nunții planificate. Poate că se lăsa condusă de prejudecăți. Își păstră pentru sine vaga intuiție că ceva nu era în regulă. În definitiv, pe nimeni nu interesase reticențele ei față de tema „William". Cu atât mai mult a fost surprinsă când o abordă cineva care îi împărtășea îngrijorarea: Daphne O'Rourke.

Trăsnita „proprietăreasă de hotel" o abordă cu două luni înainte de nuntă, pe Main Street. Fleurette înregistră că Daphne se purta reținut și îmbrăcase o rochie decentă, din mătase verde-închis, cu nu mai multe volănașe decât era potrivit.

– Sper că nu vă tulbur intimitatea, Miss Fleur, dar aș vrea să discut cu dumneavoastră.

Mirată, dar deschisă, Fleurette răspunse:

– Bineînțeles, Miss Daphne, de ce nu...

– De-aia!

Daphne zâmbi și indică cu un gest al mâinii către cel puțin trei dame onorabile, care le priveau curioase.

Fleurette zâmbi.

– Dacă nu este prea departe, am putea merge la mine să bem un ceai. Dacă vă deranjează privirile lor. Mie îmi este indiferent.

Daphne zâmbi larg:

– Știți ceva? Să le dăm cu adevărat un subiect de bârfă și să mergem la mine. Cârciuma este închisă, ne putem duce acolo.

Ea arătă către intrarea „hotelului" ei, prin fața căruia tocmai treceau.

Fleurette nu stătu mult pe gânduri. Mai fusese în stabilimentul lui Daphne, ba chiar își petrecuse acolo cu Ruben noaptea nunții. De ce să facă mofturi? Chicotind ca niște școlărițe, cele două femei intrară în cârciumă.

Înăuntru se schimbase mult de când Fleurette venise la Queenstown. Daphne dotase localul mai luxos. Și cu toate acestea,

el se prezenta ca mai toate cârciumile din spațiul anglo-saxon: mese din lemn și scaune, scaune înalte la bar, grinzi din lemn și un număr mare de sticle înghesuite pe etajerele de deasupra tejghelei. Dar podiumul pe care dansau fetele era mai atrăgător decât simpla estradă din lemn care existase înainte în acest loc. Pe pereți erau agățate tablouri și oglinzi. Acestea erau un pic frivole, dar Fleurette nu avea niciun motiv să roșească.

– Să mergem în bucătărie! o invită Daphne și o conduse în spatele recepției. Și asta era ceva neobișnuit: la cârciuma lui Daphne nu se servea doar whisky, ci și mici gustări.

Daphne puse de ceai, în timp ce Fleurette se așeză comod la masa din bucătărie. O masă ceva cam lungă; se părea că aici mâncau și fetele lui Daphne.

– Așadar, despre ce este vorba, Miss Daphne? întrebă Fleur după ce gazda îi puse în față o ceașcă frumoasă din porțelan.

Daphne oftă.

– Sper să nu mi-o luați drept un amestec nedorit. Dar fir-ar... oh, scuze! Nici dumneavoastră nu aveți un sentiment bun în chestiunea asta!

– Chestiunea asta? întrebă prevăzătoare Fleurette.

– Logodna fiicei dumneavoastră cu Sideblossom. Vreți cu adevărat să vă trimiteți fata la ferma singuratică de la capătul cel mai îndepărtat al lacului Pukaki? Singură cu acei indivizi?

Daphne turnă ceaiul în cești.

– Ce vreau eu nu are un rol important. Elaine insistă. Este îndrăgostită. Iar Helen...

– ...Este cât se poate de încântată de Lionel Station, știu. Daphne suflă ușor în ceai, apoi continuă: De aceea v-am și abordat, Miss Fleur. Miss Helen... hm... ea este o doamnă. Bineînțeles și dumneavoastră, dar să zicem că ea este poate o doamnă deosebit de... doamnă. Există lucruri despre care nu se poate vorbi cu ea.

– Știți ceva ce eu nu știu, Miss Daphne? Despre Thomas Sideblossom? întrebă nervoasă Fleurette.

– Nu despre tânăr. Dar celălalt este... mda... cu el eu nu mi-aș lăsa singură fata. Și ce se aude despre căsnicia lui este bizar...

Fleurette dădu să riposteze, dar Daphne o opri cu un gest.

– Știu ce vreți să spuneți. O avea bătrânul reputație proastă, dar tânărul poate fi din alt aluat. De aceeași părere este și Miss Helen. Eu nu am nimic cu cel tânăr Doar că... Daphne își mușcă buzele, apoi adăugă: Poate că ar trebui să îi spuneți lui Elaine înainte de nuntă la ce să se aștepte.

– Să-i spun ce...?

De data aceasta Fleurette roși. Ea îl iubea pe Ruben din toată inima și nu îi era rușine de ce făceau în pat. Dar să-i vorbească lui Elaine despre așa ceva?

– Ar trebui să îi spuneți ce se petrece în pat între soț și soție, preciză Daphne.

– Eu cred că ea știe esențialul. În rest... asta am descoperit noi înșine, vreau să spun...

De fapt Fleurette nu știa ce să spună.

Daphne oftă iarăși.

– Miss Fleur, nu știu cum să fiu mai clară. Dar să zicem că nu fiecare descoperă același lucru și că nu de fiecare dată descoperirea este mulțumitoare. Povestiți-i ce se întâmplă între un bărbat și o femeie!

Discuția dintre Fleurette și Elaine a decurs cam penibil, și în final mai multe chestiuni au rămas mai curând nelămurite decât lămurite.

Ea i-a explicat fiicei că în esență între bărbat și femeie se întâmplă cam la fel ca între armăsar și iapă. Numai că la femei nu ar exista perioada de călduri, cel puțin „nu în acest sens", și că bineînțeles totul are loc în întunericul nopții, în patul conjugal, și nu la lumina zilei, în public. Owen și Banshee nu avuseseră în fond inhibiții.

La sfârșit, Elaine a plecat roșie ca focul, iar mama ei nu mai puțin. În final niciuna dintre ele nu mai avea cuvinte, iar Elaine preferă să pună întrebările ei unei știutoare... mai puțin doamnă. După-amiază se duse la Inger.

Prietena ei nu era singură. Inger sporovăia în limba maternă cu o fată blondă-blondă, în care Elaine recunoscu una dintre noile steluțe ale stabilimentului lui Daphne. Vru să se retragă, dar Inger îi făcu semn să rămână.

– Oricum Maren pleacă imediat. Până atunci poți să iei loc. Sau nu îți face plăcere?

Elaine încuviință din cap. Maren era roșie la chip, probabil că discutau un subiect delicat. Pe chipul lui Maren se citea cât de neplăcută îi era situația.

– Poți să traduci? întrebă un pic supărată Elaine. Sau vorbiți în engleză. Maren va trebui oricum să învețe limba, dacă rămâne aici.

Fetele imigrante vorbeau engleza deseori nesatisfăcător, ceea ce desigur era un motiv pentru care multe sfârșeau la bordel, în loc de a găsi o ocupație onorabilă.

– Problema este cam dificilă, spuse Inger. Daphne m-a rugat să îi explic lui Maren ceva... ce ea nu ar înțelege în engleză.

– Despre ce este vorba?

Elaine era curioasă.

Inger își umezi buzele.

– Nu știu dacă fetele onorabile ar trebui să știe asta.

Elaine își dădu ochii peste cap.

– Sună ca și cum ar fi vorba despre bărbați. Eu mă căsătoresc în curând, așa că puteți să continuați liniștite...

Inger râse.

– *Tocmai* din acest motiv nu trebuie să știi.

– Este vorba despre cum femeia *no* face *babys*, spuse Maren într-o engleză stâlcită, și privi insistent în podea.

Elaine râse.

– Da, în asta tu ești expertă, remarcă ea privind pântecul lui Inger.

Tânăra urma să nască peste câteva săptămâni primul ei copil.

Inger chicoti.

– Pentru a ști cum să te ferești să faci copii, trebuie să știi mai întâi cum se fac copiii.

– Mama spune că ar fi ca între armăsar și iapă, spuse Elaine.

Maren izbucni în râs. Engleza ei nu era atât de proastă. Inger râse și ea.

– În general bărbatul și femeia o fac la orizontală, explică ea. Se privesc unul pe celălalt, dacă înțelegi ce vreau să spun. Merge și altfel, numai că... asta chiar nu este pentru o lady.

– De ce nu? Mama spune că este frumos... dacă totul decurge corect, spuse Elaine. Pe de altă parte, dacă ar fi atât de frumos, de ce nu vor toate fetele... ăă...

Fata aruncă o privire semnificativă asupra „îmbrăcămintei profesionale“ a lui Maren, o rochie roșie cu decolteu adânc.

– *Ik nik*, găsesc frumos, zise Maren.

– Da, nu cu străini. Dar dacă îl iubești pe bărbat, atunci da, restrânse Inger limitele. Bărbații consideră totdeauna că este frumos. Altfel nu ar plăti pentru asta. Iar dacă vrei un bebe – ea se mângâie peste abdomen –, atunci este inevitabil.

Elaine era răvășită.

– Păi cum se face? Eu credeam că faci copii dacă procedezi ca...

Elaine aruncă o privire spre Callie. Cățeaua tocmai se lăsa mângâiată de Maren.

Inger ridică privirea spre cer.

– Lainie, tu nu ești nici cal și nici câine, spuse ea cu severitate și începu să repete în engleză lecția pe care tocmai i-o ținuse lui Maren. Femeile rămân grele dacă au contacte cu bărbații exact la mijlocul perioadei dintre două menstruații. Exact la mijloc. Atunci Daphne le dă liber fetelor ei. Ele trebuie doar să danseze, să cânte și să servească la bar.

– Atunci ar ajunge, interveni Elaine, dacă o faci în perioada aceea. În orice caz, atunci când vrei un copil.

Inger își dădu iarăși ochii peste cap.

– Cu asta nu va fi de acord soțul tău. El vrea mereu. Garantat.

– Și dacă tot face la acele zile?

Nici Maren nu părea să fi înțeles tot.

– Atunci faci spălături cu oțet îndoit cu apă. Imediat. Te speli bine de tot, chiar dacă te arde, și pui oțet cât suporți. În dimineața următoare faci același lucru. Nu este un procedeu absolut sigur, dar Daphne spune că merită încercat. Zice că pe ea a ajutat-o totdeauna. Nu a trebuit niciodată să-l arunce.

Elaine nu mai întrebă de semnificația lui „să-l arunce“. Simpla idee de a-și spăla părțile intime cu oțet îi dădea fiori. Ea nu va trebui niciodată să facă așa ceva. În fond își dorea copii cu Thomas.

5

Kiward Station se pregătea de furtună, și William Martyn își mână calul să ajungă acasă înainte de a începe ploaia. În sufletul lui domnea o agitație asemănătoare celei din norii de deasupra munților, pe care vântul îi purta cu forță peste Canterbury Plains. Primul nor deja întunecă soarele, și un bubuit se rostogoli surd deasupra pământului. Lumina în care se scălda ferma păli brusc, devenind aproape fantomatică; desișul și gardurile aruncau umbre amenințătoare. Apoi primul fulger biciui atmosfera și păru că electrizează aerul. William îmboldi calul, dar nu reuși să-și domolească furia. Ba dimpotrivă, cu cât sufla vântul mai tare, cu atât mai tare își dorea să poată arunca el însuși fulgere, pentru a da expresie mâniei și dezamăgirii lui.

Totuși, Kura i-ar putea domoli proasta dispoziție; poate că o va putea convinge să-l susțină măcar din când în când, atunci când în joc erau interesele fermei. Cel puțin de și-ar face mai clar auzite pretențiile ei și ale lui de viitori proprietari! Dar până acum ea lăsase totul în seama lui! Părea că ea nu auzea plângerile lui referitoare la văcarii nesupuși, la maori leneși și la șefii de echipă recalcitranți. Ea îl asculta cu o mină indiferentă și răspundea incoerent. Kura, ca și mai înainte, trăia doar pentru muzica ei și nu părea să fi renunțat încă la visul de a pleca în Europa. Când William se plângea de o nouă ofensă încasată de la Gwyneira sau de la James McKenzie, Kura îl consola cu remarci de genul: „Dar, dragule, noi oricum vom pleca în curând în Anglia!“

Crezuse oare el vreodată cu adevărat că fata asta avea minte?

Își conducea indispus calul prin pășuni îngrădite cu grijă, pe care oi de prăsilă cu lână bogată pășteau cantități imense de fân, indiferente la vreme. Și asta cu toate că în imediata apropiere a fermei creștea iarbă din plin! Soarele de primăvară era de cele mai multe ori destul de timid, dar mai existau câteodată și zile fierbinți ca aceasta. În jurul lacului și al așezării maori iarba de anul trecut era mare și încă creștea văzând cu ochii. De aceea William îi ordonase lui Andy McAran să mâne oile de prăsilă într-acolo. Dar individul nu executase ordinul și pe deasupra o mai instigase pe Gwyneira împotriva lui. Pe care ea îl dojenise aspru chiar lângă grajdurile vitelor.

– William, astfel de decizii le iau *eu,* eventual James. Lucrurile astea nu vă privesc. Oile sunt pe punctul de a făta și trebuie să rămână sub supraveghere, nu le puteți trimite pur și simplu să se ducă unde văd cu ochii.

– De ce nu? Noi făceam mereu așa în Irlanda. Cu unu sau doi ciobani pleacă pe dealuri. Oricum maorii sălășluiesc acolo. Pot să arunce și ei o privire asupra oilor, se apărase William.

– Maorii își doresc oile noastre în grădinile lor tot atât de puțin pe cât le-am dori și noi în grădinile noastre, îi explicase Gwyneira. Nu folosim pentru pășunat zona din jurul caselor lor și nici din jurul lacului lângă care locuiesc ei sau din apropierea formațiunilor stâncoase pe care noi le denumim „Războinicii din piatră". Maori au acolo lăcașuri sfinte...

– Vreți să spuneți că renunțăm la mai multe hectare cu cea mai bună pășune pentru că bronzații ăștia se închină acolo la câteva pietre? ripostase agresiv William. Un bărbat ca Gerald Warden a permis o asemenea tâmpenie?

În ultimele luni William auzise vorbindu-se mult despre Gerald Warden și respectul lui pentru întemeietorul fermei crescuse. Warden părea să fi avut stil, fapt demonstrat de casa lui impunătoare. Cu siguranță că el își ținuse bine în frâu oamenii.

Atunci ochii ei aruncaseră fulgere, ca de fiecare dată când William îi amintea de „baronul oilor".

– De cele mai multe ori Gerald Warden știa foarte exact cu cine era bine să nu se pună! i-o retezase ea scurt și apoi continuase: Doamne, William, gândește-te. Tu citești și ziarele și știi ce se

petrece în alte colonii. Răscoale ale indigenilor, masacre, prezență militară... uneori ca într-un război. În schimb, maorii sug civilizația ca un burete! Învață engleza și ascultă ce le spun misionarii. Au loc chiar în parlament de mai bine de douăzeci de ani! Să tulbur eu această pace ca să fac puțină economie de fân? Ca să nu mai vorbim de faptul că pietrele de pe iarba verde sunt foarte decorative...

Chipul Gwyneirei căpătase o expresie visătoare. Dar bineînțeles că nu îi destăinuise lui William că fiica ei, Fleurette, fusese concepută tocmai în acest „cerc al războinicilor de piatră".

William o privise de parcă acesteia i-ar fi lipsit o doagă.

– Eu credeam că Kiward Station a avut deja probleme cu maori, remarcă el. Tocmai dumneavoastră...

Neînțelegerile dintre Tonga și Gwyneira Warden erau legendare.

Gwyneira respirase cu greutate.

– Divergențele mele de păreri cu căpetenia Tonga nu au nicio legătură cu naționalitatea noastră. Ele ar fi avut loc și dacă Tonga era englez... sau irlandez. Cu îndărătnicia acestui grup etnic am experiențele mele. Englezii și irlandezii se ceartă și ei din cauza unor copilării cu care aici vreți să vă luați la harță. Așa că fiți, vă rog, mai reținut!

William cedase. Ce ar fi putut să facă? Totuși neînțelegerile de acest fel se înmulțiseră, în parte și cu James McKenzie. Din fericire, acum acesta era plecat – se afla la nunta nepoatei lui, Elaine, la Queenstown. Ce mai eveniment! William îi dorea fetei multă fericire, cu atât mai mult cu cât viitorul ei soț părea o partidă bună. Chiar nu ar fi avut nimic împotrivă să se ducă însoțit de Kura la nuntă și să o felicite. Nu înțelegea de ce Gwyneira se opusese atât de vehement. Nu înțelegea nici de ce ea însăși renunțase să fie prezentă la căsătorie. El ar fi putut să conducă și singur Kiward Station. Poate că ar fi reușit chiar să îi facă pe muncitori să se dea pe brazdă. Raporturile lui cu personalul erau, ca și înainte, cam dificile. Oamenii erau altfel decât în Irlanda, unde avusese permanent o legătură bună cu arendașii. Dar în Irlanda arendașii se temeau de nobilul local și la fiecare slăbire a frâielor reacționau cu recunoștință și simpatie. Aici lucrurile stăteau pe dos... Dacă William lua la rost un lucrător, acesta nici nu mai considera necesar să demisioneze. Își lua pur și simplu simplu bocceluța, își cerea

restul de bani câștigați și își căuta de lucru la cea mai apropiată fermă. Văcarii cu multă experiență, ca McAran și Livingston, erau și mai răi; aceștia nici nu-i băgau în seamă izbucnirile. Uneori William visa cu ochii deschiși la cum îi va concedia imediat ce Kura devenea majoră și îi va reveni lui conducerea fermei. Dar nici măcar asta nu îi speria pe oameni. De exemplu, McAran și Livingston aveau legături vechi de ani de zile cu femei din Haldon. Văduva cu care era împreună McAldon poseda chiar o mică fermă. Tipii puteau să se stabilească acolo fără nicio problemă. Pentru el, și maorii erau un caz în sine. Și ei dispăreau dacă se rățoia la ei, și își lăsau treburile baltă. A doua zi reveneau – sau nu mai reveneau. Făceau ce îi tăia capul, și Gwyneira îi lăsa în pace.

– Foc!

William tocmai călărea la trap pierdut în gânduri, cu pălăria cu boruri largi înfundată pe cap pentru a-l feri de ploaie. Aceasta răpăia atât puternic încât acoperea orice alte zgomote. Dar William distinse totuși în spatele său tropăit grăbit de copite și o voce subțire. Un tânăr maori gonea pe un cal neînșeuat, cu doar o frânghie petrecută după gâtul calului.

– Repede, repede, Mr. William! Fulgerul a lovit grajdul vitelor și boii au rupt gardurile! Mă duc după ajutoare, dumneavoastră duceți-vă repede acolo! Arde!

Băiatul nici nu încetinise pentru a-i transmite știrea, nu mai aștepta răspunsul lui William și își continuă goana către conac. William își întoarse calul și porni în galop. Grajdurile vitelor erau situate dincolo de lac și adăposteau mai multe cirezi de boi și vaci gestante. Dacă acestea alergau într-adevăr libere... Era foarte posibil ca maorii, cu sfintele lor pășuni, să fi fost deja vizitați!

Mirosul de ars deveni curând sesizabil. Fulgerul lovise din plin. În ciuda ploii, flăcările deja se ridicau din depozitul de furaje și în jurul grajdurilor era mare vânzoleală. Văcarii alergau în toate părțile încercând să elibereze ultimele vite, care scoteau mugete jalnice. Gwyneira era alături de văcari. Tocmai țâșnise tușind din grajd, băgă o cârpă într-o găleată cu apă, o ridică la față și reintră în grajd. Încă nu era pericol de prăbușire, dar vitele din interior se puteau înăbuși. Maorii – întregul sat se mobilizase rapid – înșirați între fântână și grajd își treceau gălețile din mână în mână; femeile

și copiii organizaseră un alt lanț viu până la lac. Dar cea mai grea era situația vitelor eliberate, care dezorientate alergau mugind în ploaie frământând nămolul sub copite și punând la pământ gardurile padocurilor. Jack McKenzie și alți câțiva băieți încercau temerari să le facă față, dar nu prea reușeau să stăpânească animalele panicate. Acum junincile și boii nu mai erau în pericol iminent, grajdurile erau practic toate deschise. Doar câteva vaci de lapte și câțiva tauri mai erau legați în interior, și pe aceștia încerca Gwyneira cu câteva ajutoare să îi elibereze.

– Intră la tauri, William! îi strigă ea abia auzindu-se din cauza vântului. Tocmai ieșea acum pentru a doua oară trăgând după ea o vacă, care se părea că se simțea mai în siguranță în interior. Mai ia câțiva oameni care se pricep la vite!

William intenționa de fapt să preia comanda maorilor care manevrau gălețile și să îi impulsioneze să se grăbească, dar acum se îndreptă nesigur către grajdul taurilor.

– Haideți odată! urlă Andy McAran și fără să mai întrebe se aruncă pe calul lui William după ce acesta descălecă în sfârșit.

– Miss Gwyn, veniți cu mine, aici sunt destui oameni! Avem nevoie de călăreți buni ca să strângem boii. Altfel vor face satul maori una cu pământul, cum au făcut cu padocurile!

Bătrânul văcar își înfipse călcâiele în coastele calului lui William. Calul părea tot atât de puțin dispus ca stăpânul lui să se avânte în învălmășeală. Dacă băieții reușeau să țină în șah junincile și vacile de lapte eliberate, boii mai tineri erau deja pe drum. William o văzu pe Gwyneira lăsând vaca în grija altcuiva și sărind pe cal. Împreună cu Andy galopa spre sălașul maori. Iapa ei Cob nu mai trebuia îmboldită, ea parcă de-abia aștepta să lase în urmă construcțiile în flăcări.

William ajunse în cele din urmă în apropierea grajdului, supărat pe McAran care pusese pur și simplu stăpânire pe calul lui. De ce nu o fi putut individul să se ocupe de eliberarea taurilor, pentru ca el s-o fi însoțit pe Gwyneira?

Între timp flăcările cuprinseseră și grajdurile vacilor de lapte, dar acestea deja ieșiseră. Două femei maori care se părea că se pricepeau dezlegaseră ultimele animale și le ademeneau într-un padoc pe care bărbații lor îl reparau la repezeală. Băieții mânau junincile

în aceeași direcție. Animalele se mai liniștiseră, iar ploaia și fulgerele începeau să mai cedeze.

William intră în grajd, dar Poker Livingston îl opri.

– Luați mai întâi o cârpă și țineți-o la nas, altfel respirați fum. Apoi veniți cu mine. Haideți!

Bătrânul văcar intră în fugă în grajd, direct printre taurii care mugeau și scormoneau pământul cu copitele. Acum animalele vedeau focul și erau înspăimântate de moarte. William își făcu de lucru la zăvorul primei boxe. Nu-i surâdea să se afle alături de animalele turbate și să le dezlege lanțurile, dar dacă Poker zicea...

– Nu, nu intrați! strigă văcarul alergând la zăvor. Nu ați mai avut niciodată de-a face cu vitele? Bestiile vă vor omorî dacă intrați acum în boxe. Veniți să mă țineți, eu voi încerca să le dau drumul din lanțuri de afară!

Poker urcă pe boxă într-un balans periculos pe scândurile înguste. Atâta timp cât se putu ține de grinzi mai merse, dar pentru a dezlega lanțurile trebuia să se aplece și să aibă mâinile libere. Desigur că trebuia să renunțe și la cârpa udă.

William urcă și el pe peretele despărțitor din lemn, se așeză călare pe el și îl ținea acum de centură pe Poker. Acesta se clătina periculos, dar își regăsi echilibrul și desfăcu lanțul primului taur. Ambii bărbați trebuiau să fie extrem de atenți să nu fie luați în coarne de puternicul animal.

– Deschide boxa, Maaka! îi strigă Poker unui băiat maori, care aștepta în fața grajdului.

Micuțul care tocmai terminase de mânat vacile cu Jack se retrase fulgerător în spatele porții când taurul țâșni afară.

– Bun. Acum al doilea. Dar atenție, Maaka, acesta este unul sălbatic de tot...

Poker se pregăti să escaladeze a doua boxă. Taurul își rotea ochii în cap și scormonea pământul cu copitele.

– Lasă-mă pe mine, Poker, eu sunt mai rapid!

Micuțul și zelosul Maaka se și urcase înainte ca bătrânul Livingston să fi apucat să ia o poziție bună. Cu talentul unui dansator, Maaka se balansa pe peretele despărțitor.

William voia să scape cât mai repede de aici. Flăcările se apropiau, fumul devenea mai dens, oamenii abia mai puteau respira.

Dar nici Poker și nici Maaka nu se gândeau măcar să sacrifice animalele de prăsilă.

William îl apucă de Maaka de centură, cum făcuse anterior cu Poker, în timp ce bătrânul rezolva de unul singur problema celui de al treilea taur. Era un animal tânăr, legat în boxa sa nu cu un lanț, ci cu o frânghie. Cuțitul lui Poker o tăie ușor din exterior, iar lui Jack McKenzie, care tocmai intra în grajd, nu îi rămase decât să tragă zăvorul. În cele din urmă atât Jack, cât și Poker își făcură de lucru la ușa ultimei boxe, care se blocase. Maaka se lupta cu lanțul taurului care se zbătea tot mai sălbatic pentru a putea fugi și el. Băiatul se aplecă îndrăzneț și se clătină pe peretele despărțitor. Și apoi...

William nu știa dacă Maaka fusese mai întâi lovit de cornul taurului, dacă de vină fusese poziția lui nesigură pe peretele despărțitor sau dacă pur și simplu centura de care îl ținea el pe Maaka cedase. Poate că mai erau și zdruncinăturile provocate de căderea acoperișului, care îi afectaseră echilibrul. William nu va ști niciodată dacă mai întâi îl simțise pe băiat alunecând sau dacă auzise strigătul acestuia când centura îi alunecă din mâini. Dar îl văzu pe băiat căzut între copitele taurului, în timp ce el însuși ateriza într-un colț al boxei – în siguranță față de un atac al animalului atâta timp cât acesta încă mai era legat cu lanțul. Dar imediat observă că taurul era liber: Maaka trebuie să-i fi desfăcut lanțul în ultima clipă, în cădere. Taurul avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că era liber; atunci se răsuci și încercă să evadeze, dar boxa era încă închisă. Poker și Jack se luptau cu mecanismul de deschidere, dar bineînțeles că taurul nu aștepta, ci se rotea nebun. Apoi încremeni când îl văzu pe Maaka ghemuit pe pământ și încercând să își apere fața. Băiatul se târî, dar capul cu coarne al taurului era tot mai aproape de el.

– Abateți bestia, Mr. William, fir-ar să fie! urlă Poker și răsuci din răsputeri pârghia încuietorii, care nici nu se clinti.

William privea ca hipnotizat uriașul animal. Să îl abată? Păi, atunci animalul s-ar năpusti asupra lui! Că nu o fi nebun! Acum băiatul rănit se târa panicat către el...

– Aici, Stonewall!

Cu coada ochiului William îl văzu pe Jack McKenzie fluturând în fața ieșirii o pătură pentru a atrage atenția animalului asupra

lui. Băiatul balansa pe peretele despărțitor al boxei; acum se clinti ceva și în interiorul încuietorii, și ușa zbură într-o parte. Dar taurul nu remarcă asta imediat; se părea că acesta continua să își canalizeze furia și teama asupra lui Maaka. Animalul aplecă coarnele, se pregăti să împungă... Și atunci, în spatele lui, Jack flutură zgomotos pătura udă dansând ca un toreador.

– La mine, Stonewall, aici!

Poker urlă ceva din ușa grajdului, probabil îl chema pe băiat. Dar acesta rămase în grajd cu ochii la taurul care acum se întorcea încet.

– Prinde-mă! Hai! îl provoca Jack, care se întorsese fulgerător când animalul se pusese în mișcare.

Îndemânaticul băiat plonjase peste îngrăditură și era în siguranță când în cele din urmă Stonewall zări calea de evadare. Masivul taur țâșni prin ieșire și în viteză îl răsturnă pe Poker Livingston. După care dispăru afară. Bărbații aflați lângă grajd trebuie să fi auzit țipetele și năvăliră înăuntru. Între timp flăcările luminau din plin interiorul. William tușea, când fu apucat cu brutalitate de braț și târât afară de către un văcar maori voinic. Alți doi îl purtau pe Maaka, iar un altul îl sprijinea pe Poker, care tușea și el.

William trase în piept aerul curat al după-amiezii târzii de pe malul lacului și înregistră apatic că în spatele lor se prăbușeau grinzi din structura grajdului.

Câțiva oameni se ocupau de Maaka și de Poker, iar cel care îl ajutase pe William nu îl lăsă să își mai revină. Lipsit încă o dată de respect, îndesatul maori îl ridică în picioare fără menajamente.

– Sunteți rănit? Nu? Atunci veniți să strângem oile! Aici nu mai este nimic de făcut, dar vitele trebuie adăpostite undeva. Tocmai a sosit cineva care a anunțat că Miss Gwyn conduce boii către hambarele pentru tuns. Trebuie să terminăm cu oile, ca să putem băga vitele în padocuri. Repede, pentru că pot ajunge în orice moment.

Bărbatul alergă către șoproane uitându-se de mai multe ori înapoi, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că William îl urma ascultător.

William se întrebă de ce Gwyn nu mâna imediat vitele în hambarele pentru tuns și vru să dea dispoziții în acest sens. Dar se opri la timp când văzu intrările mici ale șoproanelor. Desigur că aici erau eliberate oile după tuns mai mult ori mai puțin una câte una,

erau apoi trecute printr-o baie și abia apoi erau adunate în padocuri. Prin aceste intrări înguste călăreții nu ar fi putut niciodată să introducă turme de vite iritate. Nici oile nu erau entuziasmate de mutarea în șoproane. Nu aveau deloc amintiri plăcute legate de tuns; cei care le tundeau nu se purtau tocmai cu mănuși cu ele. Dar aici treaba era rezolvată în cea mai mare parte de câinii ciobănești. William și alți bărbați trebuiau doar să orienteze oile către țarcurile potrivite și să închidă porțile după ele.

William nu pricepea cum reușiseră Gwyn și Andy să mâne vitele, dar ulterior auzise de spectaculoasa lor performanță. Ei ajunseseră din urmă cirezile de boi puțin înainte de a intra în satul maori, le opriseră și le întorseseră, și totul doar cu ajutorul a patru călăreți și al unei cățele. De aceea pagubele provocate de trăsnet fuseseră limitate. Grajdul vitelor era distrus complet, dar construcția din lemn putea fi refăcută ușor, iar rezervele de fân fuseseră oricum pe terminate. Din păcate câteva ogoare ale maorilor fuseseră călcate de animale; pagubele aveau să fie suportate de Gwyneira. Animale nu fuseseră pierdute, iar printre ajutoare se înregistraseră doar răni superficiale și ușoare intoxicări cu fum. Numai Maaka și Poker erau mai afectați. Bătrânul văcar se alesese cu contuzii și cu un umăr dislocat; tânărul maori avea coaste rupte și o rană urâtă la cap.

– S-ar fi putut încheia mult mai rău, opinase Andy McAran după ce totul se sfârșise, iar vitele își rumegau paiele în noile țarcuri.

Jack și prietenii lui reușiseră să mâne și taurii către șoproanele pentru tuns și să le alăture cirezii de boi. Acum băieții se plimbau mândri printre muncitori. Afirmația lui Jack conform căreia în Europa se primesc bani pentru iritarea taurului atunci când în fața spectatorilor îi fluturi acestuia o pânză roșie trezise băieților maori dorința de a deveni „torero".

– Cum s-a întâmplat de fapt? întrebă Andy. Că doar nu s-a dus Maaka în boxă la Stonewall, nu?

În timp ce Gwyneira își ocăra fiul reproșându-i nechibzuința, McAran începu să cerceteze accidentul. Jack și celelalte ajutoare nu puteau să dea nicio informație, deoarece niciunul dintre ei nu văzuse cum se petrecuse accidentul. Maaka nu putea încă vorbi. În cele din urmă privirea lui McAran se îndreptă spre Poker, care încă stătea pe o pătură și tușea.

– Prințul consort s-a eschivat, spuse bătrânul văcar rânjind semnificativ. După care pe chipul lui se citi iarăși durerea. Continuă: Ar putea cineva să îmi pună umărul la loc? Promit că nu am să țip.

– La ce v-ați gândit de fapt?

Gwyneira terminase cu fiul ei și răsplătise ajutoarele cu un butoi de whisky. Femeile maori primiseră ca mulțumire pentru ajutorul dat un sac cu sămânță. Acum, în drum spre casă, îl mustra pe William. Era udă leoarcă, murdară și în cea mai proastă dispoziție – căuta țapul ispășitor.

– Cum de ați putut să-i dați drumul?

– Am mai spus: a fost un accident! se apăra William. Eu niciodată...

– Nu ar fi trebuit să îl lași pe băiat! Nu puteai tu însuți să desfaci lanțul? Băiatul putea să moară! La fel și Jack! În timp ce cei doi adolescenți încercau să elibereze taurul, dumneavoastră stăteați în colț și vă holbați la el ca un iepure îngrozit!

Poker nu se exprimase exact așa, astfel că formularea trebuia să îi fi aparținut lui Jack. William simți din nou cum îl cuprindea furia.

– Nu a fost așa! Eu...

– Așa a fost! îl întrerupse Gwyneira. De ce ar minți băieții? William, dumneavoastră încercați mereu să vă consolidați poziția aici, ceea ce eu înțeleg. Dar vi se întâmplă astfel de chestiuni! Dacă nu ați avut niciodată de-a face cu vitele, de ce nu spuneți? Ați fi putut fi de folos la căratul apei sau la repararea țarcurilor...

– Ar fi trebuit să plec călare cu dumneavoastră, explică William.

– Ca să-mi cădeți de pe cal? întrebă Gwyneira brutal. William, treziți-vă! Asta nu este o afacere pe care să o poți conduce ca un *country-gentleman.* Aici nu poți trece dimineața, comod, pe cal, să împarți sarcini. Trebuie să știți ce faceți, și vă puteți socoti norocos dacă aveți oameni ca McAran ori Poker care să vă ajute! Acești oameni au o valoare inestimabilă. Nu puteți compara asta cu situația din Irlanda!

– Eu văd lucrurile altfel, explică mândru William. Eu găsesc că este o problemă de stil de conducere...

În ultimele licăriri de lumină ale zilei văzu cum Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– William, arendașii dumneavoastră din Irlanda sunt pe moșie de generații. Nu au nevoie de lorzii rurali, ei ar administra și singuri pământul – și probabil chiar mai bine! Aici aveți de-a face în general cu începători. Maorii sunt păstori buni, dar oile au venit abia odată cu *pakeha* în aceste locuri, acum cincizeci de ani, cu Gerald Warden. Nu există tradiție. Iar văcarii albi sunt aventurieri veniți de aiurea. Ei trebuie învățați, și la asta nu ajută să vă dați aere. Ascultați-mă și cel puțin câteva luni stați liniștit. Învățați de la oameni ca James, Andy și Poker, în loc să-i bruscați mereu!

William vru să riposteze, dar între timp ajunseseră acasă și opriseră caii la grajduri. Gwyneira își duse ca pe ceva normal iapa înăuntru și se pregăti să îi scoată șaua; băieții de la grajduri se retrăseseră probabil în vreun șopron împreună cu cei care ajutaseră la stingerea incendiului și acum sărbătoreau. Se putea vorbi de noroc dacă nu participa și personalul casnic la petrecere.

William se ocupă și el personal de cal, dorindu-și doar o baie și o seară liniștită cu soția sa. Gwyneira se retrase devreme și, cum Kura insista să rămână ore întregi la pian, astăzi William nu avea nimic împotriva unui concert privat. Putea să bea whisky și să își imagineze ce va urma în dormitor. În această privință nu existau probleme: ca și până acum, Kura era în fiecare noapte o revelație. Cu cât câștiga mai multă experiență, cu atât avea idei mai rafinate de a-l face fericit pe el. Nu avea nicio rușine, iubea cu toate simțurile și îi oferea corpul ei mlădios în poziții care uneori îl făceau și pe William să roșească. Totuși plăcerea ei de a iubi era complet nevinovată și neimpusă. Era ca un copil al naturii. Și avea un talent natural.

Gwyneira îi ținu deschisă ușa conacului și își aruncă mantoul ud în hol.

– Pfui... ce zi! Cred că îmi pot permite un whisky.

William era în mod excepțional de părerea ei, dar cei doi nu reușiră să ajungă până la bar.

De data aceasta din salon nu răsunau ca de obicei sunetul pianului și cântece, ci voci înăbușite și suspine.

Kura ședea pe un divan cu picioarele încrucișate sub ea. Miss Witherspoon încerca disperată să o liniștească.

William le aruncă o privire cercetătoare. Pe măsuța din fața sofalei se aflau trei cești de ceai. Se pare că damele primiseră vizită.

– Tu ai vrut asta! Când Kura o văzu pe bunica ei, sări în picioare și o fulgeră cu privirea. Tu ai vrut asta! Ai știut exact că se va întâmpla! Iar tu ai participat la asta! Ultimele cuvinte îi erau adresate lui William. Nu ai vrut să plecăm în Europa. Voi toți nu ați vrut ca eu... ca eu...

Kura începu din nou să suspine.

– Kura, poartă-te ca o lady! Acum Miss Witherspoon încerca să fie severă. Ești soție și este absolut normal...

– Voiam să plec în Anglia. Voiam să studiez muzica... se lamenta Kura. Și acum...

– L-ai vrut înainte de orice pe William, așa mi-ai spus, zise scurt și clar Gwyneira. Acum ar trebui să te reculegi și să ne explici de ce brusc nu îl mai vrei. Azi-dimineață, la micul dejun, păreai foarte fericită.

Acum Gwyneira chiar își turnă un whisky. Avea nevoie de un întăritor indiferent de dispoziția în care se afla Kura.

– Desigur, iubito...

William nu avea nici cel mai mic chef de alte complicații în această zi catastrofală, totuși se așeză alături de Kura și dădu să o îmbrățișeze. Probabil că ea se întreba de ce mirosea el de trăsnea a fum și era plin de funingine. Dar se părea că asta nu o interesa defel pe Kura.

– Nu vreau asta... nu vreau... suspina ea isteric. De ce nu ai fost atent? De ce tu nu...

Se smulse din îmbrățișarea lui și începu să bată cu pumnii în pieptul acestuia.

– Calmează-te, Kura! ceru Miss Witherspoon. Ar trebui să fii bucuroasă, nu furioasă. Termină cu plânsul și anunță-i soțului tău noutatea!

Gwyneira atacă problema din alt unghi. O întrebă pe Moana, menajera maori, care tocmai se pregătea să strângă ceștile de ceai:

– Cine a fost aici în vizită, Moana? Nepoata mea este complet răvășită. S-a întâmplat ceva?

Fața lată a Moanei radia. Cel puțin ea nu părea neliniștită.

– Eu nu auzit, Miss Gwyn, explică ea, apoi coborî vocea ca pentru a împărtăși un secret: Dar a fost Miss Francine. Miss Witherspoon trimis după ea pentru Kura!

– Francine Candler? Chipul Gwyneirei se luminã. Moașa din Haldon?

– Da! suspinã Kura. Și acum vã puteți toți bucura cã m-ați legat de blestemata voastrã fermã! Sunt gravidã, William, sunt gravidã!

Privirea lui William se plimbã de la Kura, care plângea, la Miss Witherspoon, care era penibil de tulburatã, și apoi la entuziasmata Moana. Dupã care se uitã la Gwyn, care își bea whisky-ul cu expresia unei pisici care dãduse lovitura la lapte. Ea îi rãspunse privirii.

William Martyn își dãdu seama cã în acel moment Gwyneira Warden McKenzie îi iertase totul.

6

În vreme ce William Martyn își consolida în acest fel poziția la Kiward Station, în Queenstown avea loc nunta lui Elaine O'Keefe și a lui Thomas Sideblossom.

Atmosfera era puțin cam tensionată, îndeosebi cu ocazia valsului obligatoriu căruia mama miresei și tatăl mirelui trebuiau să îi facă față împreună. Fleurette O'Keefe se comporta de parcă ar fi fost obligată să danseze cu o weta supradimensionată. Cel puțin așa se exprimă Georgie, lucru pentru care se și alese cu o mustrare de la bunica Helen. Ruben găsi comparația sugestivă, însă el ar mai fi remarcat că Fleurette niciodată nu s-ar fi temut cu adevărat de atingerea uriașei insecte – spre deosebire de contactul cu John Sideblossom.

În schimb, Ruben gustă dansul cu tânăra mamă vitregă a lui Thomas. Zoé Sideblossom avea abia douăzeci de ani și era într-adevăr foarte drăguță. Avea părul blond-auriu, buclat, care pentru nuntă era prins în coc, în timp ce de obicei îl purta cu siguranță până la coapse. Chipul ei avea o paloare aristocratică, cu trăsături regulate, ochii îi erau de un căprui profund, ceea ce contrasta cu părul și tenul ei. Tânăra femeie era politicoasă și foarte bine educată. Ruben nu putea să confirme aprecierea lui Leonard că aceasta ar fi frumoasă, dar glacială.

La capitolul frumusețe mireasa ocupa totuși astăzi primul loc. Elaine purta o rochie albă bogat ornamentată, cu talia puternic strânsă cu șnur. Gândul nu-i stătea la mâncarea servită la nuntă. Chipul ei părea să iradieze din interior, și părul îi strălucea sub

voalul din dantelă și sub coronița de mireasă din flori albe. James McKenzie o asigură că nu mai văzuse niciodată o mireasă atât de frumoasă, poate cu excepția Gwyneirei lui, iar pentru Elaine acesta a fost cel mai frumos compliment. În definitiv, ultima mireasă văzută de bunicul ei fusese Kura Warden. Și la capitolul amplorii nunții și al numărului de invitați, sărbătoarea lui Elaine o întrecea pe cea a Kurei. George Greenwood nu pregetase să vină cu întreaga familie – desigur și la rugămintea insistentă a lui Jenny, care voia să își consolideze cunoștința cu Stephen. Cei doi nu se pierdură din ochi încă de la sosirea familiei Greenwood.

– Să vezi de nu va fi asta viitoarea nuntă, îl tachină James McKenzie pe mândrul ei tată.

– Nu aș avea nimic împotrivă, răspunse George. Dar eu cred că tânărul vrea ca mai întâi să își termine studiile. Iar Jenny este încă prea tânără – deși aspectul acesta nu pare a-i deranja pe copiii din această generație.

Thomas și John Sideblossom se comportau ireproșabil. Cel din urmă se străduí chiar să îi prezinte lui James McKenzie un salut aproape politicos. Fleurette se temuse de ce era mai rău; oricum John fusese cel care îl capturase pe hoțul de vite McKenzie și îl târâse în fața tribunalului. Și James avea motivele lui să-l urască profund pe tatăl mirelui. Se și ținu cât mai departe posibil de Sideblossom, cu atât mai mult cu cât pe măsură ce se înseră, whisky-ul curgea mai vârtos. Fleurette urmărea cu atenție consumul de alcool al lui John, deși știa că acesta era în stare să bea enorm fără a lăsa să se observe ceva. Și de data aceasta el făcu la fel, dar comportamentul lui se modifica oarecum, și numai trecător, când o strângea ceva mai tare de braț pe tânăra lui soție – mai ales când Zoé cuteza să vorbească ori să danseze cu câte un tânăr oarecare.

Un comportament asemănător remarcă Inger – care din cauza voluminosului ei abdomen renunțase râzând la rolul de domnișoară de onoare a lui Elaine – și la Thomas Sideblossom. Acesta nu o scăpa din priviri pe Elaine și, pe măsură ce se înseră, se arăta tot mai posesiv. Dimpotrivă, Elaine parcă își regăsise astăzi eul ei anterior. Se bucura enorm de reușita festivitate, de privirile prietenoase și admirative ale invitaților, ca și de numeroasele complimente. Era firesc să fie și nervoasă, în definitiv o aștepta

noaptea nunții – Thomas rezervase cea mai mare cameră din pensiunea lui Helen.

Nervozitatea se manifesta la vechea Elaine totdeauna prin turuială neîntreruptă: își acoperea temerile vorbind și râzând.

Asta încerca să facă și acum. Inhibițiile cauzate de trădarea lui William cedaseră vizibil. Elaine glumea cu Jenny Greenwood și cu fratele ei și se lăsa tachinată de Georgie. Søren o invită la dans și ea acceptă.

Thomas le întrerupse dansul. Urcă pe ringul de dans și surâse rece.

– V-o pot răpi pe soția mea? întrebă el politicos, dar Søren sesiză seriozitatea din privirea lui.

Tânărul suedez încercă să păstreze tonul glumeț:

– Deja o spuneți, este a dumneavoastră! zise el prietenos, îi dădu drumul lui Elaine și se aplecă ceremonios în fața ei. A fost o plăcere pentru mine, Mrs. Sideblossom!

Pentru prima dată își auzea Elaine noul nume, și era atât de bucuroasă și de mișcată, încât nici nu băgă în seamă proasta dispoziție a lui Thomas.

– Oh, Thomas, nu este o petrecere minunată? ciripea ea fără contenire. Aș putea dansa la nesfârșit...

– Dansezi deja de prea mult timp, remarcă Thomas conducând-o cu pricepere într-un vals și ignorând totodată încercarea ei de a se lipi de el. Adăugă: Și cu prea mulți. Nu te comporți ca o doamnă. Este nepotrivit. E timpul să ne retragem.

– Deja? întrebă dezamăgită Elaine.

Sperase să prindă focul de artificii. Georgie făcuse aluzii, și părinții ei știau că ea visase dintotdeauna la un foc de artificii la nuntă.

– Este timpul, repetă Thomas. Vom lua barca. Am stabilit asta cu tatăl tău.

Elaine știa asta, și de asemenea înțelesese că Jenny și Stephen își petrecuseră toată dimineața împodobind luntrea cu flori. Croaziera nocturnă a mirilor trebuia să fie romantică, și Elaine se bucura și de asta. Însă era totuși puțin tristă că nu o lua cu ea la Lionel Station pe Banshee. Iapa avea un mânz. În urmă cu câteva luni adusese pe lume un mic armăsar splendid. Mânzul negru era voinic și sănătos tun; parcurgerea drumului până la Lionel Station

alături de mama lui ar fi trebuit să decurgă fără probleme. Însă Thomas fusese de părere că asta ar fi întârziat călătoria, iapa neputându-se deplasa suficient de repede. Elaine nu-i înțelesese poziția, de vreme ce alaiul oricum nu avea să înainteze prea repede. Ruben trimitea la Lionel Station un transport cu zestrea ei și cu alte câteva cumpărături făcute de Sideblossom, iar Zoé călătorea într-un cupeu. Pe drumurile neamenajate dintre Queenstown și fermă călătoria dura oricum mai mult decât un drum făcut și cu mânzul. Thomas insistase și Elaine cedase. John Sideblossom îi putea aduce iapa la următoarea lui deplasare la Queenstown. În ziua următoare îi putea ține tovărășie lui Zoé în confortabila ei caleașcă.

Elaine nu își luă rămas-bun de la nimeni, doar Inger îi zâmbise încurajator când Thomas o conducea la barca plină cu flori. Călătoria pe râu în jos a fost foarte romantică – cu atât mai mult cu cât la Nugget Manor fuseseră aprinse artificiile. Elaine se bucură de cascada de lumini și de ploaia de stele revărsată deasupra copacilor și nu își putu stăpâni încântarea în fața frumuseții luminilor verzi, albastre și roșii oglindite în apa râului.

– Oh, Thomas, a fost o idee minunată să prindem focul de artificii aici, pe râu, doar noi doi! Nu este o noapte minunată? Ar trebui să ne iubim chiar aici, sub cerul liber, ca maorii... Bunica mea, Gwyneira, spune niște povești atât de romantice. Ea întotdeauna a însoțit călare mânatul oilor când era tânără, dar și mai târziu... Ah, și eu voi face asta, Thomas! Mă bucură viața la fermă, cu toate animalele... Și Callie este un câine ciobănesc grozav! Fii atent, noi două îți economisim trei păstori!

Elaine strălucea de fericire și din nou încercă să se lipească de Thomas, ca odinioară de William. Însă acesta o respinse din nou.

– Ce idee! Să mâni vitele! Tu ești soția mea, Elaine! În niciun caz nu îți vei face de lucru la grajduri! Zău, nu te mai recunosc! Ți s-a urcat șampania la cap? Acum du-te la locul tău și stai liniștită până când ajungem. Exuberanța asta este insuportabilă!

Elaine se retrase dezamăgită pe banca din fața lui.

Dar muzica întrerupse indispoziția tinerei perechi. Barca tocmai trecea pe lângă terenul fermei Stever Station. Prietenii lui Elaine din tribul maori, care tocmai se întorseseră de la mânatul

vitelor, se pare că se strânseseră lângă râu și îi întâmpinau pe miri cu o serenadă.

Elaine recunoscu un *haka*, un gen de operetă primitivă, cu scene interpretate în ritm de dans și cu acompaniament în fundal de instrumente tradiționale *koauau* sau fluierele *nguru* și *putorino*.

– Oh, nu am putea să ne oprim, Thomas? întrebă Elaine entuziasmată. Ei cântă pentru noi...

Imediat văzu expresia schimonosită a feței lui Thomas. Furie? Durere? Ură? Ceva se pare că dezlănțuise în el o mânie sălbatică, abia stăpânită. Și o bizară umbră de teamă...

Elaine reveni în colțul ei din barcă, în timp ce Thomas trăgea încrâncenat la rame. De fapt curentul apei era suficient pentru a-i duce cu el, dar Thomas forța luntrea de parcă fugeau de cineva...

Elaine ar fi pus mii de întrebări, dar tăcu. Thomas era cu totul altfel decât se aşteptase ea. Începea treptat să se teamă de noaptea nunții. Până acum își controlase nervozitatea. După discuția cu Inger și Maren, și mai ales după dezmierdările cu William se simțise deja experimentată. De o vreme începuse să se gândească din nou la William, fără ură. Își amintea atingerile lui, sărutările lui. Își dorise să fie atinsă, și de excitație se uda. Pe atunci se simțise penibil, dar Inger îi spusese că era ceva foarte normal și că asta pentru femeie făcea dragostea mai suportabilă. Când șezuse alături de Thomas și admirase focul de artificii, această căldură și umezeală reveniseră, dar acum nu mai simțea nimic din asta. Ce era dacă Thomas nu reușea să o mai excite? Și avea el chef de așa ceva? În această clipă părea că voia să facă pe cineva una cu pământul.

Elaine își alungă energică gândurile temătoare. Cu siguranță că Thomas o va îmbrățișa imediat, o va mângâia și va fi drăgăstos cu ea. Și atunci ea va fi pregătită pentru el.

Spre surprinderea lor, la pensiunea lui Helen erau așteptați de gemene. Doar cu puțin timp în urmă acestea încă mai dansau la nuntă!

– Daph... Ăă... Miss Helen a fost de părere că noi trebuia să plecăm mai devreme, pentru a ne ocupa de dumneavoastră, Miss Lainie! ciripi Mary.

– Pentru că cineva trebuie să vă ajute la dezbrăcat! adăugă Laurie. Și cu părul dumneavoastră...

Thomas nu era entuziasmat.

– Mulțumesc, dar pe soția mea îmi va face plăcere să o ajut eu însumi.

Nu luase în considerare încăpățânarea gemenelor. Daphne O'Rourke le dăduse indicații clare.

– Nu, nu, Mr. Thomas, nu se face! protestă Mary. Bărbatul trebuie să aștepte ca fata să fie pregătită. Avem aici o ciocolată fierbinte...

Thomas scrâșni din dinți și se stăpâni doar cu greutate:

– Mie mi-ați putea aduce un whisky!

Laurie clătină din cap.

– În casa lui Miss Helen nu se consumă alcool, poate cel mult vin. Din acesta avem o sticlă, dar pentru mai târziu. Puteți lua o dușcă împreună cu Miss Lainie când...

– Înainte sau după... chicoti Mary.

Thomas strânse din pumni. Cine voia să îl controleze pe el aici? Mai întâi fluierele de pe malul râului... blestemații de maori! Ei reziseră în el acel sentiment, acea amintire! Și acum femeile astea! Ce le privea pe ele ce făcea el cu soția lui! Pe deasupra, Elaine părea chiar fericită de amânare.

– Pe curând, dragul meu! susură ea și le urmă pe gemene pe scară. Thomas se aruncă într-un fotoliu și se înarmă cu răbdare. Mâine nu îi va mai sta nimeni în cale...

Mary și Laurie își luară foarte în serios sarcina cu dezbrăcatul și despletitul părului lui Elaine, ca și cu periatul acestuia. În cele din urmă Mary o ajută să îmbrace o cămașă de noapte splendidă, cu broderii bogate, în timp ce Laurie umplea cu vin un pahar din cristal.

– Poftim, Miss Laurie, beți! îi ceru ea. Este un vin foarte bun, dar de nuntă de la Daphne.

– Daphne v-a trimis?

Brusc Elaine deveni nervoasă. Până acum crezuse că surpriza îi fusese pregătită de Helen.

Mary confirmă:

– Da, Miss Lainie. Și ea mai spunea că trebuie să beți cel puțin un pahar de vin înainte, apoi încă unul cu el, înainte de a... mă rog,

știți dumneavoastră. O gură de vin va face experiența mai ușoară și mai frumoasă.

Elaine știa că acum o lady ar fi trebuit să protesteze, iar cu William nu ar fi avut niciodată nevoie de alcool pentru a se simți bine și în siguranță în brațele lui. Dar Daphne știa fără îndoială ce spune. Sorbi cuminte vinul. Era dulce. Elaine zâmbi.

– Spuneți-i, vă rog, lui Mr. Thomas...

– ... Că sunteți pregătită! chicotiră în cor gemenele. Ca și făcut, doamnă. Multă fericire!

Thomas nu a vrut vin. Elaine găsise că era frumos să se prezinte precum o zeiță romană a dragostei, în cămașa ei frumoasă, cu părul căzându-i pe umeri și cu un pocal cu vin în mână, salutându-și iubitul. Dar Thomas împinse în lături paharul – nu lipsise mult să i-l arunce din mână.

– Ce înseamnă asta, Elaine? Noi ne jucăm aici? Întinde-te în pat ca o soție ascultătoare! Știu că ești frumoasă, nu trebuie să te prezinți ca o târfă.

Elaine înghiți în sec. Se îndreptă spre pat ca un câine bătut și se întinse pe spate. Lui Thomas se părea că îi plăcea priveliștea oferită.

– Așa este mai bine. Așteaptă să mă dezbrac. Ai fi putut să mă ajuți, dar nu pe jumătate dezbrăcată, asta nu este demn de o doamnă. Așteaptă.

Thomas se dezbrăcă fără grabă și își puse lucrurile ordonat pe un scaun. Elaine îl auzi totuși respirând precipitat și se sperie când îi văzu membrul după ce își dăduse jos pantalonii. Inger spusese că acesta se va mări... dar chiar atât de mult? Oh, Doamne, o să doară atunci când el i-l va introduce! Elaine se încovoie, se așeză pe o parte și se îndepărtă puțin de el. Thomas o fulgeră cu privirea. Acum respirația i se accelerase mai mult. O apucă de umeri, o aduse cu o scurtă mișcare în poziția potrivită și pătrunse în ea.

Elaine vru să țipe când el făcu asta fără nicio pregătire, dar el îi blocă buzele cu gura lui. Limba lui și membrul lui pătrunseră simultan în ea. Din cauza durerii și a groazei ea fu cât pe-aici să muște. Se zbătu când el, gemând de plăcere, se mișcă în ea. Mișcările lui deveniră tot mai rapide, respirația i se transformă în gâfâit... Elaine abia își putea stăpâni durerea.

– Aha, a fost bine...

Când își recăpătă respirația, nu spuse mai mult de atât.

– Dar... Acum, când durerea o mai lăsase, Elaine prinsese din nou curaj... Nu trebuie ca mai înainte să mă săruți?

– Nu trebuie să fac nimic, răspunse rece Thomas. Dar dacă vrei...

El avu nevoie doar de puțin timp pentru a se destinde, apoi se aruncă din nou asupra ei, de data aceasta o sărută – mai întâi pe gură, la fel de posesiv și de puternic ca mai înainte, apoi pe gât și pe sâni. Dureros, pentru că era vorba mai mult de mușcături decât de sărutări, cu totul altfel decât o făcea William. Elaine se crispă și mai tare. Gemu când el o penetră din nou. Simți iarăși un lichid, ca prima dată. Acum Elaine își dădu seama ce spălau prostituatele cu apă și oțet când erau silite să facă dragoste în zilele nepotrivite. Gândul la puțină apă cu oțet sau cel puțin la apă și săpun îi păru foarte atrăgător. Se simțea rănită, murdară și dezonorată. Stătea țeapănă lângă Thomas, care adormi oricum imediat. Se ridică din pat tremurând.

La acest etaj baia se afla chiar lângă camera lor. Cu puțin noroc nu va întâlni pe nimeni; cei mai mulți clienți ai pensiunii mai erau cu siguranță încă la nuntă. La nunta *ei*.

Spre mirarea lui Elaine, în camera de baie ardea lumina, iar gemenele o așteptau cu două străchini cu apă fierbinte și cu săpun parfumat.

Elaine izbucni în plâns când dădu cu ochii de cele două. Deci acesta era darul de nuntă al lui Daphne. Nu trebuia să treacă singură de acest moment greu. Și era evident că gemenele știau ce fac. În mod excepțional nu mai sporovăiau, ci vorbindu-i încet, consolând-o, îi scoaseră cămașa și o spălară pe corp.

– Sărmana de tine! Va mai durea și mâine, apoi va trece repede.

Laurie freca cu buretele petele lăsate de mușcăturile lui Thomas, cărora el le spunea „săruturi“.

– Totdeauna este așa? suspină Elaine. Dacă de fiecare dată este așa, prefer să mor...

Mary o trase lângă ea.

– Nu. Te obișnuiești...

Elaine își aminti că Daphne nu le ceruse niciodată gemenelor să se obișnuiască cu așa ceva.

Laurie îi mai dădu vin; Daphne se pare că trimisese mai multe sticle. Elaine bău cu o sete necunoscută până atunci. Se spunea că în vin se afla uitarea, chiar dacă cele tocmai întâmplate se vor petrece din nou în seara următoare.

– Transmiteți-i mulțumiri lui Daphne, șopti Elaine când în cele din urmă se despărți de gemene și cu inima bătând puternic se întoarse temătoare în camera în care dormea bărbatul ei.

– Ce-i spunem acum lui Daphne? o întrebă Laurie pe sora ei când strângeau lucrurile. Părerea mea este că el nu a fost prea drăguț cu ea...

Mary ridică din umeri.

– Așa este. Dar câți sunt drăguți? Daphne nu a întrebat dacă el este drăguț. A vrut să știe dacă el...

Tăcu rușinată. Laurie nu avea nevoie de cuvinte pentru a înțelege.

– Da, ai dreptate. De Lainie îmi pare rău. Dar în rest Daphne nu are de ce să fie neliniștită. Din ce s-a putut vedea până acum, el este normal.

7

În dimineața următoare Elaine îi mulțumea lui Dumnezeu că nu trebuia să călărească. Nu numai că avea dureri insuportabile în părțile intime, dar și dormise prost și incomod pe marginea patului. Acum o durea tot trupul, iar fața îi era umflată și roșie de la vin. Oricum Thomas nu comentă nimic, ca de altfel nici Zoé, cu care a doua zi avea de împărțit cupeul, iar pe viitor casa. Elaine sperase la un pic de prietenie din partea ei; tânăra femeie ar fi trebuit totuși să se intereseze cum trecuse de această noapte. Dar Zoé tăcea. Nici altcuiva nu avea Elaine cum să i se destăinuie.

Familia Sideblossom voia să plece dimineața devreme; Elaine abia putu să își îmbrățișeze părinții la despărțire. Bineînțeles că Fleurette își dădu seama că ea nu se simțea în largul ei, dar nu era timp de întrebări. Doar Helen rămase pentru puțină vreme singură cu Elaine, când aceasta o ajutase la strânsul veselei. Ea observă imediat mișcările ei forțate cauzate de durere.

– A fost rău, copilă? o întrebă cu compătimire.

– A fost groaznic.

Helen încuviință înțelegătoare din cap.

– Știu, micuța mea. Dar va fi mai bine, crede-mă. Ești tânără, vei rămâne repede gravidă. Pe urmă te va lăsa în pace.

Întreaga dimineață Elaine o petrecu în cupeu, făcându-și mii de gânduri dacă evenimentul de noaptea trecută ar putea avea ca urmare nașterea unui copil. În ea totul se opunea gândului de a fi rămas gravidă. În cele din urmă se liniști. Ultimele semne ale

menstruației le avusese cu patru zile în urmă și, după cele spuse de Inger, nu putea să fi rămas gravidă acum.

Cupeul lui Zoé avea arcuri bune, dar drumurile care ocoleau lacul Waikatipu nu erau în cea mai bună stare. Elaine gemea de fiecare dată când dădeau prin hârtoape. În zadar încercă să închege o discuție cu Zoé, aceasta părând interesată numai de gospodărie și de diverse obiecte de lux cu care ea înfrumusețea Lionel Station. Vorbea pe larg despre mobilă și despre materialele pentru draperii, dar nici prin cap nu îi trecea să o consulte și pe Elaine în privința părerilor sau a preferințelor ei. După câteva ore Elaine se decise să nu se lase în niciun caz limitată doar la casă de către soțul ei. Cu Zoé s-ar fi plictisit de moarte. Trebuia să își dobândească un loc în ferma de oi; bunica Gwyneira reușise să facă asta. Adâncită în gânduri o mângâia pe Callie, care evident remarcase că stăpâna ei avea nevoie de consolare.

Zoé privea animalul iritată.

– Sper că nu vrei să bagi potaia în casă.

Elaine simți cum era cuprinsă de furie.

– Nu este potaie. Este un Kiward Border Collie. Sunt cei mai vestiți câini din Noua Zeelandă. Lui Friday, bunica ei, au vrut chiar să îi facă un monument în Christchurch. Câinii din rasa aceasta provin din Silkham Collies cunoscuți în întreaga Marea Britanie. Elaine, care nu își mai încăpea în piele, continuă: Dacă fiecare emigrant ar avea o asemenea origine...

Pe chipul drăguț al lui Zoé apăru o grimasă de mânie. Elaine nu dorise să facă o aluzie directă la ea, ci doar o glumă. Se părea însă că strămoșii lui Zoé nu se număraseră printre cele mai alese personaje.

– Nu vreau animale în casă! Și nici John nu vrea! o informă ea scurt pe Elaine.

Elaine se încordă. Dacă Zoé voia o luptă pentru putere...

– Thomas și cu mine vom avea propriile camere. Pe care eu le voi aranja pe gustul meu. De exemplu mie nu îmi plac volănașele.

În orele următoare, în cupeu se lăsă tăcerea. Elaine își concentra atenția asupra frumuseții peisajului străbătut. Mai întâi înaintară de-a lungul lacului, după care traversară o câmpie în direcția Arrowtown. Aici iarba creștea ca în Canterbury Plains, chiar dacă

terenul nu era atât de vast și plat și oferea o mai mare diversitate de plante. Fusese un nucleu de creștere a oilor – sau cel puțin ar fi putut deveni – până când Jack Tewa, care se ocupa cu tunsul oilor, găsise aici aur în urmă cu aproape treizeci de ani. De atunci în zonă au năvălit căutătorii de aur. Se dezvoltase considerabil mai ales orășelul Arrowtown. Elaine se întreba dacă într-adevăr exista aur în pârâiașele și râurile pe care le traversau, ale căror maluri împădurite te îndemnau să faci un popas.

Thomas îi spusese că vor înnopta în Arrowtown; de fapt lăsaseră orașul undeva în spate, pe partea stângă, și se opriră la o fermă cu oi al cărui proprietar era un cunoscut al celor doi Sideblossom. Casa avea prea puține asemănări cu cele din Kiward sau Lionel Station; era mai modestă, cu camere mici. Dar proprietarii se dovediră a fi gazde primitoare, ca de fapt toți fermierii din Noua Zeelandă. În definitiv și Garden Station era destul de izolat și deci primea rareori vizite. Elaine se străduia să satisfacă setea lui Mrs. Gardener pentru noutățile din Queenstown și Otago, cu toate că nu îi ardea de șuetă. Era moartă de oboseală și epuizată după călătorie, iar pe de altă parte, îi era frică de noaptea pe care urma să o petreacă împreună cu Thomas. Atât pe parcursul dimineții, cât și în timpul călătoriei soțul nu schimbase o vorbă cu ea, iar acum conversația cu Mr. Gardener era monopolizată de bărbații Sideblossom. Femeile rămăseseră între ele. Zoé nu îi era de ajutor. Mânca în tăcere ceva din cele oferite de gazdă. Din cauza oboselii și a nervozității Elaine nu mâncă mai nimic, și în tot acest timp Mrs. Gardener o tot trăgea de limbă. În cele din urmă Zoé ceru permisiunea să se retragă. Elaine făcu și ea același lucru. Mrs. Gardner păru cam dezamăgită, dar manifestă toată înțelegerea.

– Copii, trebuie să fiți obosiți după nuntă... și imediat apoi această lungă călătorie. Îmi amintesc încă bine, când eram proaspăt căsătorită...

Elaine se temea că va urma o lungă prelegere despre bucuriile căsniciei, dar se pare că Mrs. Gardener altceva voia să spună. Când aceasta îi aduse lui Elaine apă pentru spălat, puse degajat alături de vas și un recipient cu un unguent.

– Poate că veți avea nevoie, spuse ea fără a o privi în ochi. O fac eu însămi din grăsime de porc și extract de plante. Am filimică în grădină.

Elaine nu se atinsese niciodată de zona intimă, dar după ce Mrs. Gardener plecă, luă recipientul și cu inima bătându-i tare se unse între picioare. Imediat durerea se mai potoli. Respirând ușurată, se dezbrăcă și se prăbuși pe pat. Thomas încă mai bea cu Gardener și cu fiii acestuia – părea la fel de rezistent la băutură ca tatăl lui –, așa că Elaine adormi înainte de venirea lui. Ceea ce nu îi aduse salvarea. Se trezi speriată când cineva o apucă de umeri și o întinse pe spate și țipă îngrozită. Callie, care dormea în fața camerei, lătră tare.

– Calmează bestia! urlă răgușit Thomas.

Elaine constată că el deja se dezbrăcase. Și o ținea cu putere. Cum să iasă afară și să liniștească animalul?

– Gata, Callie! Totul este în regulă!

Încercă să strige la câine, dar vocea îi suna atât de speriată, că nici ea însăși nu și-ar fi dat crezare. Iar câinii au un fin simț pentru stările sufletești... Thomas îi dădu drumul soției, se duse la ușă și lovi puternic câinele cu piciorul. Callie gemu, dar continuă să latre. Acum lui Elaine îi era frică nu numai pentru ea, dar și pentru cățea. Respiră ușurată auzind vocea prietenoasă a lui Mrs. Gardener pe coridor. Părea că voia să o scoată afară pe Callie, care se opunea. Elaine mulțumi cerului și gazdei și rămase resemnată în așteptare, în timp ce Thomas se îndrepta din nou către ea.

Nici astăzi nu procedă cu gingășie. În loc de asta își penetră soția fără măcar să o fi dezbrăcat. Îi trase în sus cămașa de noapte atât de brutal, încât o rupse.

Elaine își ținea respirația pentru a nu țipa – ar fi fost extrem de penibil dacă ar fi auzit-o soții Gardener. Dar de data aceasta durerea nu mai fusese ca în noaptea trecută și alifia ușurase pătrunderea. În această noapte el se limită la un singur act și adormi imediat ce respirația normală îi revenise. Nici măcar nu se dădu la o parte de pe Elaine. Mirosea a sudoare, a whisky. Trebuie să fi băut mult. Elaine oscila între teamă și scârbă. Se va trezi dacă ea se va mișca sub el? Trebuia să încerce; era exclus să rămână în poziția aceasta până dimineața.

Își adună curajul și îl împinse pe Thomas într-o parte. Apoi se rostogoli din pat cât putu de ușor, căută în întuneric capotul, o piesă elegantă din Dunedin, în care când îl comandase se gândise că va lua micul dejun cu iubitul ei soț, și se furișă afară din cameră. Closetul era jos, lângă bucătărie, de aceea trebuia să coboare treptele. Din bucătărie auzi niște gemete ușoare. Era Callie. Elaine uită de intenția ei inițială, deschise ușa bucătăriei și ghidându-se după gemete găsi cățeaua într-un colț al camerei cu provizii. Aici dormi și Elaine și avu norocul de a se trezi înainte de a se face lumină. O închise la loc pe Callie și se strecură pe scară în sus. Thomas dormea cum îl lăsase, de-a curmezișul patului conjugal, și sforăia. Elaine trase o pătură de sub Thomas și petrecu restul nopții ghemuită pe podeaua camerei. Se strecură pe marginea patului abia când dimineața Thomas începu să se miște încă somnoros.

Dacă lucrurile vor evolua tot așa, va muri din cauza lipsei de somn. Elaine se simțea rău. Privirile compătimitoare ale lui Mrs. Gardener nu o ajutară cu nimic.

– Luați unguentul cu dumneavoastră... și am să vă scriu și rețeta imediat! zise binevoitoarea gospodină. Păcat că nu vreți să îmi lăsați cățelușa! Ce animal drăguț! Ar face treabă aici.

Panicată cum era, Elaine aproape că i-ar fi dăruit-o pe Callie; astfel cel puțin cățelușa ar fi fost în siguranță. Noaptea se temuse că Thomas ar fi putut să o rănească serios pe Callie cu loviturile lui de picior. Pentru asta s-ar fi putut găsi o soluție la Lionel Station. În schimb se gândi să îi trimită bunicii Gwyn o scrisoare. Desigur că ar găsi un Kiward Collie pentru Mrs. Gardener, trebuia doar să vadă cum l-ar aduce încoace. Dar lucrul acesta se va putea aranja. În această zi Elaine i-ar fi dăruit amabilei gazde și bijuteriile coroanei!

Ziua ce a urmat decurse la fel ca ziua anterioară. Se îndreptară spre Cardrona și începură să urce munții; pe aici mai erau locuri acoperite de zăpadă. Elaine îngheța în trăsură extenuată. Nu îi trecuse prin cap să își scoată mantoul din bagaje. În cele din urmă omul care conducea trăsura, un tânăr irlandez dezghețat, cu părul roșu, opri și căută în cufere pături și blănuri pentru femei. Elaine se încălzi, totuși respiră ușurată când ajunseră la hotelul din Cardrona în care urmau să petreacă noaptea. Era vorba despre o

construcție modestă, din lemn, în barul căreia nu erau admise femeile. Elaine și cu Zoé nu avură voie nici măcar să se mai încălzească în fața căminului și se retraseră imediat în camerele lor. Acolo o fată le aduse ceva de mâncare, plus bere caldă, iar Elaine bău cât putu de mult. Aceasta avea un gust mizerabil. Ea nu mai băuse alcool, cu excepția unor mici cantități de vin, dar se gândi la mesajul lui Daphne: alcoolul putea să o facă să treacă mai ușor peste tot.

Din păcate efectul berii a fost invers. Această noapte a fost cea mai proastă dintre nopțile pe care le suportase până acum, pentru că de data aceasta Thomas veni la ea aproape imediat după sosire și nu era beat. La început Elaine speră că el va fi mai răbdător și mai drăgăstos, dar totuși ea tremura la orice atingere. Spre oroarea ei, se părea că îl excita.

– Ești drăguță când te alinți așa, zise el. Îmi place mult mai mult decât cum ai procedat de curând. Se potrivește mai bine cu nevinovăția mea de la țară...

– Te rog, nu! Elaine se retrase când el o apucă de sâni. Ea încă nu se dezbrăcase complet, mai purta corsetul, însă asta nu părea să îl deranjeze. Nu așa, te rog... nu am putea ca mai întâi... să fim drăgăstoși unul cu altul?

Ea roși sub privirea lui disprețuitoare.

– Să fim drăgăstoși? Ce înțelegi tu prin asta? Să ne jucăm? Curva aia de prietenă a ta te-a învățat așa ceva? Nu mai spune! M-am interesat despre relațiile tale! Cum ai vrea? Așa?

El îi sfâșie corsetul, o aruncă pe pat și începu să îi frământe sânii. O durea și se smuci, dar el râse și se pregăti să o penetreze.

– Ori ai vrea ceva mai sălbatic? Poate așa?

Ea scânci când el o întoarse.

Bărbații și femeile în mod normal se privesc unul pe altul când... spusese Inger. Dar acum ce mai era normal?

În ziua următoare merseră la vale tot timpul. Înaintau repede și vremea era mai caldă. Printre stânci creștea acum iarba. Se iveau flori de primăvară galbene și albe, care nu se potriveau deloc cu starea de spirit a lui Elaine. La lacul Wanaka – asta ea o știa de la prima ei vizită – peisajul era mai dulce decât în Queenstown.

Stâncile nu se mai terminau atât de brusc în lac, ci pe maluri existau plaje și păduri. Vremea era prietenoasă. Pentru prima dată după nuntă era vreme frumoasă, iar priveliștea oferită de lac era mirifică. Apa era de un albastru adânc, parcă îmbrățișată de țărm, arbori înalți se oglindeau în ea și totul părea necălcat de picior de om. Impresie înșelătoare, pentru că localitatea Wanaka se afla în apropiere – un orășel comparabil cu Haldon de lângă Kiward Station, dar așezat într-un cadru natural mult mai frumos. Trecură prin Wanaka după-amiaza devreme, apoi merseră paralel cu râul Cardrona către lacul Hawea. Era un ocol, pentru că porțiunea ce ducea direct la lac traversa muntele și nu putea fi parcursă cu atelajele.

Ultima noapte a călătoriei o petrecură din nou la o fermă de pe Hawea River. În sfârșit Elaine avu parte de o pauză. Bărbații se îmbătară atât de tare cu whisky-ul preparat de însuși fermierul irlandez, încât Thomas nu mai reuși nici să găsească singur drumul până la pat. Elaine dormi buștean, și a doua zi, în ultima etapă a călătoriei, se simți mai bine. Dar pe drum nervozitatea ei creștea. La prima ei vizită la Lionel Station călărise prin acest peisaj muntos necălcat de om? Zona era minunată și fiecare priveliște oferită de lacul de un albastru intens încadrat de munți îți tăia respirația, dar pe parcursul întregii zile nu zări nicio așezare și nici măcar o casă izolată. Elaine trebui să accepte un adevăr: chiar de ar fi dispus de calul ei, între Lionel Station și Wanaka era o distanță de două zile de mers călare! Îi era acum clar că domnii Sideblossom, Zoé și poate alți câțiva văcari erau singurii albi pe care câteva luni de acum înainte îi va putea vedea la față.

Lionel Station se afla în Makaroa, pe malul de vest al lacului Pukaki. Domeniul ocupa un golf la vărsarea râului Makaroa, iar în jurul conacului, ca și de-a lungul râului până sus în McKenzie Highlands, se întindeau pășunile oilor familiei Sideblossom. La conac lucrau numai maori, dar în imediata apropiere nu era niciun sat de-al acestora; oamenii dormeau în niște adăposturi provizorii la Lionel Station. Chiar și Elaine, care nu cunoștea foarte bine obiceiurile populației maori, putea spune că această situație atrăgea după sine o mare fluctuație a angajaților. Maorii erau legați

de familie, ei reveneau la tribul lor, chiar dacă munceau cu plăcere la *pakeha.* Cei care o aşteptau astăzi în majoritate erau alţii decât la prima ei vizită. Pe drum Zoé se plânsese: trebuia permanent să se obişnuiască cu oameni noi. Părea totuşi să îi convină, deoarece şi noul personal se comporta ireproşabil. Acesta era oricum supravegheat de semeni – Elaine recunoscu o femeie mai în vârstă, care îi fusese prezentată astă-iarnă ca fiind Emere. Ea avea chipul tatuat, un chip care ar fi arătat înfiorător şi fără tradiţionala ornamentaţie maori. Emere era mai înaltă decât cele mai multe femei maori. Purta despletit părul ei negru şi lung, în care se amestecau fire albe, fapt neobişnuit la angajaţii casnici, mai ales ai unei stăpâne atât de severe ca Zoé, care punea preţ pe vestimentaţia occidentală şi pe părul strâns pe cap, pe care cameristele purtau chiar şi bonetă. Totuşi Emere nu părea să accepte multe. Ea era arogantă, le privea atât pe Zoé, cât şi pe Elaine dispreţuitor cu ochii ei întunecaţi şi inexpresivi.

Elaine o salută cu căldura pe care i-o mai permitea această călătorie. Trebuia să aibă cel puţin cu personalul legături bune; fără prieteni s-ar simţi pierdută la Lionel Station.

Thomas nu îi lăsă timp să se acomodeze.

– Vino, Elaine, îţi voi arăta locuinţa noastră. Am pus să fie amenajată pentru noi aripa de vest. Zoé a fost atât de amabilă să ajute la amenajare.

Elaine, care după prima noapte în care se putuse odihni nu mai era speriată şi supusă, ci era supărată de purtarea lui, îl urmă indispusă.

Thomas o aşteptă în faţa unei uşi; din holul generos de la intrare o uşă dădea în aripa de vest.

– Să te trec pragul? o întrebă el rânjind.

Elaine simţi că îi sare muştarul.

– Păstrează romantismul pentru ceasuri mai intime! replică ea arţăgoasă.

Thomas o privi mirat, apoi în ochii lui fulgeră mânia. Elaine îi întoarse privirea cu o îndrăzneală neobişnuită.

După cum era de aşteptat, aripa de vest era plină de volănaşe şi de mobilă de culoare închisă, anostă. Ceea ce nu era defel pe placul lui Elaine. În mod normal i-ar fi păsat prea puţin de asta;

oricum își va face de lucru mai mult pe afară decât să vegeteze în casă, iar dacă citea o carte interesantă, nici nu vedea ce era în jur. Dar de data aceasta izbucni.

– Pot să aduc modificări dacă nu îmi place ceva? întrebă ea pe un ton mai agresiv decât și-ar fi dorit.

– Ce nu îți place aici? se interesă Thomas. Aranjamentul corespunde celui mai bun gust, în privința asta toți au fost de acord. Bineînțeles că îți poți amplasa mobila ta, dar...

– Poate că eu nu am un bun gust elevat, dar îmi văd lungul nasului! replică Elaine și trase hotărâtă deoparte draperiile ce acopereau una dintre ferestre. Avu nevoie de ceva forță, pentru că Zoé prefera modelele grele din catifea, care izolau complet lumea de afară. Cel puțin asta de aici trebuie să dispară!

Thomas o mustră din priviri. Bănuise ea oare încă de acum o săptămână vulnerabilitatea ascunsă în spatele expresiei de nepătruns de pe chipul lui? Între timp secretele lui se dezvăluiseră. Poate că Thomas se simțise în adolescență cu adevărat părăsit și singur, dar acum găsise o cale de a primi ceea ce voia.

– Mie îmi place, răspunse el iritat. Voi pune să ți se aducă lucrurile. Explică-le oamenilor pe loc ce să pună și unde să pună.

Rostind aceste cuvinte, el se întoarse și lăsă singură o Elaine umilită și timorată, căci amenințarea din vocea lui nu trecuse neobservată.

Ce să facă acum cu o încărcătură de car drept zestre? Și din cauza disputei cu Thomas nu avusese nici măcar posibilitatea să se lase condusă prin toată locuința. Elaine privi deznădăjduită în jur.

– Aș putea să o ajut pe madame? întrebă o voce foarte tânără din dreptul ușii. Eu sunt Pai, camerista dumneavoastră. Sau ar trebui să fiu, este de părere Miss Zoé, dacă sunteți de acord...

Elaine se uită încurcată la ea. Nu mai avusese niciodată o cameristă. La ce îi trebuia cuiva una ca asta? Se părea că nici micuța Pai nu cunoștea răspunsul. Avea cel mult treisprezece ani și părea pierdută în uniforma neagră de fată în casă, cu șorț alb și bonețică. Și modul acesta franțuzit de a se exprima! Era evident că Zoé îi trimisese această fată „nurorii ei vitrege“ mai curând ca să se descotorosească de ea. Din nou se trezea furia și îndârjirea în Elaine. Dar Pai nu avea nicio vină. Fata părea nevinovată și simpatică, cu fața

ei lată și neobișnuit de luminoasă, iar părul des și negru împletit în cozi îi scotea în evidență forma de inimă a chipului. Cu siguranță că nu era o maori pură, ci o metisă precum Kura, dar oricum era departe de frumusețea acesteia.

Elaine râse.

– Mă bucur, *kia ora,* Pai! Ia spune-mi, cunoști cum stau lucrurile pe aici? Bărbații vor aduce imediat un munte de lucruri și trebuie să le găsim loc cumva. Avem... mai am eu și alți servitori?

Pai confirmă cu zel:

– Da, madame, mai este o fată în casă, Rahera. Dar ea este timidă, nu prea vorbește engleza. A venit aici abia de două săptămâni.

Exact cum gândise și Elaine. Zoé ținea pentru ea personalul cu experiență, în vreme ce ea trebuia să se descurce cu începătorii. Cel puțin va încerca să țină fetele mai mult pe lângă ea.

– Nu face nimic, Pai, eu vorbesc puțin limba maori, spuse ea prietenoasă. Iar tu vorbești foarte bine engleza, așa că ne vom descurca. Adu-o imediat pe Rahera aici... ba nu, mai întâi arată-mi locuința. Trebuie să îmi fac o idee asupra a ce este pe aici.

Tânăra femeie se simți mai bine când Pai îi arătă drumul spre camera ei. După cât se părea, exclusiv pentru Elaine era rezervat un dormitor și o garderobă. Așadar nu va împărți în toate nopțile patul cu soțul ei sau cel puțin nu va trebui să doarmă lângă el. Mai erau un salon și un birou al stăpânului casei, care dădeau unul într-altul. Niciunul prea mare; probabil că la Lionel Station lucrurile decurgeau ca și la Kiward Station: cele mai importante încăperi erau frecventate în comun de locuitorii casei și mesele erau luate tot împreună. În orice caz, în aripa de vest nu se afla o bucătărie, dar în schimb existau două camere de baie moderne, generos dotate.

Elaine avea un bun simț al orientării. Reținu cu ușurință planul casei, și când bărbații – conducătorul atelajului tatălui ei și un lucrător maori – aduseră mobila și cuferele, le arătă cu exactitate unde să le lase. De asemenea Pai se dovedi pricepută. Este drept că nu avea mare experiență, dar ca să se ocupe de hainele stăpânei era pricepută. Pai aranja de zor rufăria în sertarele din dormitorul lui Elaine, în timp ce Rahera punea vesela și cristalurile în vitrine cu atâta grijă, de parcă le venera. Ajutorul maori se prezentă ca

fiind Pita, fratele lui Rahera. De fapt, spuse el, era văcar și se oferise ca hamal doar pentru a fi aproape de Rahera.

Mai curând de Pai, gândi Elaine, căreia nu îi scăpară scânteierile din ochii fetei și ai băiatului. Dar cu atât mai bine. Dacă Pai își găsea aici un prieten, nu pleca curând.

– Acesta câine frumos! spuse Pita cu ochii la Callie, care tocmai intrase împreună cu conducătorul atelajului în casă.

Cățelușa își petrecuse ultimele nopți cu el în căruța cu coviltir. Acum Elaine era nevoită să găsească o nouă soluție pentru ea. Și nu era lucru ușor, în plus era și ceva urgent.

– Bun pentru oi! Cumpărat Mr. Thomas?

Nici engleza lui Pita nu era strălucită. Elaine trebuia să descopere neapărat de unde veneau acești oameni, cărui trib aparțineau și de unde rezultau diferențele uriașe în instruirea lor.

– Nu, răspunse ea zâmbind amar. A venit la pachet. Callista o cheamă și este cățeaua mea. Arătă către ea însăși când Pita dădu semne că nu prea înțelesese. Ascultă doar de mine!

Pita înclină din cap.

– Foarte frumos câine. Împrumută tu pentru oi la noi!

– Dumneavoastră! se auzi o voce tăioasă de la ușă.

Zoé Sideblossom intră în încăpere. Se și schimbase după călătorie și evident se și îmbăiase; în orice caz părea mult mai proaspătă și mai pusă la punct decât se simțea Elaine. Și mai dispunea și de suficientă energie pentru a-l sancționa pe servitor.

– Repetă după mine, Pita! Nu vreau să aud în casa mea bâlbâiala asta a indigenilor. Și înainte de toate, obișnuiește-te cu modul corect de adresare: dumneavoastră și madame. Zoé Sideblossom așteptă ca Pita să repete complicata formulă – garantat fără să o fi înțeles în întregime. Abia după aceea i se adresă lui Elaine: Ești pe deplin mulțumită? Thomas spunea... că ți-a plăcut în mod special amenajarea interiorului.

Femeia zâmbi sarcastic.

Callie mârâi la ea. Elaine își dori brusc ca blânda ei Callie să se transforme într-un Rottweiler sălbatic.

– Mobila mea va face diferența, spuse Elaine cu un calm imperturbabil. Iar dacă Pita va fi atât de amabil încât să își ajute sora

să dea deoparte draperiile... Apropo, Pita, mie nu este nevoie să mi te adresezi cu „madame". La mine acasă eu sunt Miss Elaine sau Miss Lainie.

Pita și Rahera o priveau ca niște iepuri speriați, doar Pai abia își înăbuși un chicotit.

– Te așteptăm la ora opt la cină, spuse Zoé și părăsi aripa de vest cu o ținută maiestuoasă.

– Capră! mormăi Elaine.

Pai îi surâse.

– Ce a spus madame?

Era aproape ora opt când toate piesele de mobilier și lucrurile ei își găsiseră un loc în camere. Pe cele mai multe Elaine le aranjase în dormitorul ei și în încăperea garderobă; ca să poată face asta, redistribuise câteva mobile vechi în alte încăperi. Camera de zi părea acum supraîncărcată, dar lui Elaine puțin îi păsa; oricum ea nu va petrece aici mult timp. Mai avea la dispoziție zece minute pentru a se schimba pentru cină. Din vizita ei anterioară știa că aici cina era ceremonioasă. John Sideblossom ținea la asta? Sau Zoé? De asta depindea măsura în care regulile erau luate în serios de bărbați. Elaine nu credea că în această casă Zoé chiar avea puterea de decizie pe care ea lăsa să se înțeleagă că o are. Pe timpul călătoriei arătase permanent supunere față de John.

Totuși într-un costum de călătorie murdar Elaine nu ar fi luat loc la masă nici în Queenstown. Trebuia cel puțin să se spele și să îmbrace altă rochie. Din fericire, Pai tocmai scosese una. Dar conducătorul atelajului ținea să își ia neapărat rămas-bun de la Elaine.

Ea îl întrebă mirată:

– Vrei să pleci deja, Pat? Poți foarte bine pleca la drum mâine-dimineață. Cu siguranță se va găsi aici un pat pentru dumneata.

Patrick O'Mally clătină din cap.

– Dorm în anexa pentru servitori, Miss Lainie. M-a invitat Pita. Aș putea să dorm și în căruță, ca în timpul călătoriei...

Era adevărat. Elaine își dădu seama cu un ușor regret că membrii familiei Sideblossom nu se gândiseră la un culcuș pentru Pat. Și considera că era revoltător. Cel puțin la hoteluri ar fi existat camere libere.

– Dar vreau ca mâine să plec dis-de-dimineață. Fără încărcătură și, dacă nu mă țin în loc doamnele, ajung ușor la Wanaka... Pat zări expresia rănită de pe fața lui Elaine și se strădui să o mai dreagă: Scuze, Miss Lainie, așa... Ăă... nu voiam să zic asta. Știu, dumneavoastră sunteți o călăreață antrenată. Dar trăsura lui Miss Sideblossom și mârțoagele înhămate la ea...

Elaine zâmbi înțelegătoare. Și ea remarcase că bidiviii de rasă de la trăsura lui Zoé nu s-ar fi putut măsura cu un cal de tracțiune ca Owen sau cu perechea de iepe Cob de la căruța lui Pat.

Acum Pat ar fi putut să plece, dar părea că mai avea ceva pe suflet.

– Miss Lainie... chiar este totul în ordine? se bâlbâi acesta în cele din urmă. Și cu...

Aruncă o privire spre Callie. Elaine nu îi povestise de ce în această călătorie cățeaua dormise cu el, dar Patrick nu era prost.

Elaine își căuta cuvintele. Nici nu știu ce să spună până când Thomas Sideblossom apăru în spatele lui Pat.

– Mrs. Sideblossom, te rog! spuse el înțepat. Nu admit acest mod intim de adresare, băiete. Este lipsă de respect. Și parcă voiai să pleci, nu? Așa că ia-ți acum rămas-bun cum se cuvine. Vreau ca astăzi să nu te mai prind pe aici!

Pat O'Mally rânji. Nu se intimida el atât de ușor.

– Cu plăcere, Mr. Sideblossom, răspunse el degajat. Dar nu știam că aș fi robul dumneavoastră. Deci fără adresări intime. Nu îmi amintesc să vă fi tutuit.

Thomas rămase calm, dar pupilele i se dilatară. Elaine văzu din nou abisul din privirea lui. Ce va face acum, după riposta lui Pat?

Pat ripostă privirii aproape cu obrăznicie.

– La revedere, Miss Lainie! Ce să îi transmit tatălui dumneavoastră?

Elaine își simțea gura uscată. Pălise.

– Spuneți-le părinților mei... că mă simt bine.

8

Thomas nu îi lăsă timp lui Elaine să se pregătească de cină. Îi ceru să-l urmeze așa cum era; de aceea Elaine se simți umilită și murdară sub privirile lui Zoé, ireproșabil îmbrăcată, și ale bărbaților care își schimbaseră îmbrăcămintea de călătorie cu costume. Se părea că acest fapt îl remarcase și Emere, pentru că bătrâna maori îi aruncă o privire ce putea spune multe. Dezaprobare? Dispreț? Sau era doar curiozitatea legată de modul de reacție al comesenilor? Oricum Elaine nu se putea plânge de comportamentul lui Emere; ea era politicoasă și servea cu mare îndemânare.

– Emere a fost instruită încă de prima mea soție, explică John Sideblossom fără a o privi pe înalta femeie maori. Mama lui Thomas. A murit de foarte timpuriu și ne-a lăsat puțin personal atât de instruit...

– De unde vin de fapt acești maori? întrebă Elaine. În zonă nu pare să existe un sat.

Și de ce Emere se mai afla încă aici, în loc să se fi căsătorit și să fi avut copii? Ori să se fi ocupat de tribul ei? Bunica Helen povestise că Emere ar fi o *tohunga.* Dacă era într-adevăr capabilă să trezească la viață vocea *wairua* a fluierului *puturino,* ar trebui să treacă drept o vrăjitoare puternică. Iar acum, când Elaine o cercetă pentru prima oară mai atent, fața ei mare în formă de inimă parcă îi amintea de cineva... Dar de cine? Își bătu capul să-și aducă aminte.

– Aici predomină bărbații, explică Thomas. Ca văcari, obișnuiții hoinari. Iar fetele... o parte dintre ele îi urmează pe aceștia, o altă parte provin de la școala misiunii din Dunedin. Orfane.

Accentuă ultimul cuvânt părând să arunce totodată o privire batjocoritoare tatălui său. Elaine rămase din nou mirată. Nu mai auzise la maori de copii orfani. Nu corespundea concepției lor despre familie. Bunica Helen îi explicase că toți copiii maori ai oricărei femei se adresau cu „mamă" sau „bunică" tuturor celor din generațiile respective, iar tribul creștea copiii împreună. În mod cert nu abandonau copii pe la porțile unei școli misionare!

Oricum instruirea într-o asemenea școală o înzestrase pe Pai cu o engleză de primă clasă și cu cunoștințele fundamentale de gospodărie. Elaine o va întreba mai târziu pe fată de unde provenea.

Masa era excelentă, puternic influențată de bucătăria maori; în principal se servea pește prăjit, carne și cartofi dulci. Elaine se întreba dacă era ceva obișnuit sau dacă Zoé supraveghea și bucătăria și fixa meniul. Nu își mai putea aminti ce mâncase la prima ei vizită. Pe atunci avusese ochi doar pentru Thomas, se îndrăgostise de peisajul care încadra Lionel Station și găsise că totul era încântător. Acum se întreba cum de putuse să fie atât de oarbă. Și i se întâmpla nu prima dată, ci a doua oară după William.

Așa ceva nu trebuia să i se mai întâmple. Nu se va mai îndrăgosti, ea...

Ea era *căsătorită.* Când înțelese că din situația actuală nu mai exista ieșire, îi rămase îmbucătura în gât. Aici nu era un coșmar din care cândva se va trezi. Era chiar realitatea! Desigur că exista și divorțul, dar pentru asta trebuia să prezinte motive cu greutate – ori ea nu putea să îi descrie niciunui judecător ce îi făcea Thomas în fiecare noapte! Doar gândul de a-i povesti cuiva o făcea să moară de rușine. Nu, divorțul nu era o soluție. Trebuia să învețe să trăiască astfel. Înghiți îmbucătura rămasă în gât, deși gura îi era la fel de uscată ca înainte. Dar exista vin. Apucă paharul. Însă nu trebuia să bea prea mult, avea nevoie de un cap limpede. Trebuia să găsească un adăpost pentru Callie. Va vorbi cu Pai, sau mai bine cu Rahera. Ea putea să ducă animalul la fratele ei, iar Pita va avea grijă de ea. Pe urmă... Elaine își aminti și de alte sfaturi din tezaurul experienței lui Daphne O'Rourke în

afară de acela de a căuta uitarea în vin. Până una, alta nu voia să rămână în niciun caz gravidă!

În prima lună de căsnicie, soarta se arătă generoasă cu Elaine. După socotelile proprii, cu puțin timp înainte ca culcatul cu Thomas să devină periculos, bărbații plecară să ducă oile pe podiș. Pentru oile gestante foloseau mai ales păşunile descoperite de James McKenzie într-o vale îngustă. Cu animalele făceau două zile până acolo călare; cel puțin o zi le va mai lua drumul de întoarcere și poate că bărbații se vor opri și pe undeva pentru a pescui sau pentru a vâna. Cu ceva noroc vor fi depăşite zilele critice.

Elaine nici nu cuteza să spere la o abstinență benevolă din partea lui Thomas. Acesta se culca cu ea aproape zilnic, iar în ce privea „obișnuința" din partea ei – nici vorbă. Ca și până atunci, avea senzația că era ruptă în bucățele când el o penetra. Unguentul primit de la amabila Mrs. Gardener se terminase de mult, și Elaine nu mai ajunsese să facă rost de ingredientele necesare preparării lui. Când Thomas o strângea în brațe sau îşi înfigea degetele în sânii ei, rămâneau în urmă vânătăi. Cel mai rău era când ea îl supăra sau când „nu se purta ca o lady". El numea asta „a se juca cu el" și o sancționa cu felul lui de a se juca. Existau modalități de a pătrunde într-o femeie despre care Inger nu știa nimic sau pe care nu i le spusese.

Pai roșea de fiecare dată când vedea urmele lăsate pe trupul lui Elaine de tratamentul aplicat de Thomas.

– Este cert că eu nu mă voi căsători! declară odată categoric aceasta. Eu nu vreau să mă culc cu niciun bărbat, nu vreau!

– Dar este frumos! zise Rahera cu vocea ei blândă. Aceasta era o fată încântătoare, de vreo cincisprezece ani, scundă și plinuță, dar foarte drăguță. Eu mărit cu plăcere bărbat din tribul meu. Dar nu pot... trebuie muncesc.

Fata făcu o mină tristă. După cum descoperise între timp Elaine, Pita și Rahera nu erau „hoinari", ci aparțineau unui trib care trăia preponderent pe dealurile McKenzie. Din păcate, căpetenia o luase pe urmele legendarului hoț de vite; asupra tribului se abătuse bănuiala când o turmă cu cele mai bune oi ale lui Sideblossom dispăruse. Animalele fuseseră găsite curând, și

Sideblossom, care știa foarte bine că șeful tribului o va tuli cu tribul lui imediat ce el ar fi anunțat autoritățile, îi făcuse răspunzători pe tinerii maori pe care-i întâlnise întâmplător lângă turmă. Acum Rahera, Pita și alți doi tineri își ispășeau pedeapsa – și unul dintre domnii Sideblossom stabilise că sancțiunea era fără de sfârșit. Elaine știa că tinerii ar fi rezolvat problema mult mai favorabil dacă s-ar fi prezentat în instanță, iar Rahera probabil că nici nu ar fi fost trasă la răspundere.

– Tu... deja...? întrebă Pai rușinată. Vreau să spun... cu un bărbat?

În ce o privea, educația primită la misiune se făcea imediat remarcată. Ea nu trăise cu poporul ei și chiar vorbea defectuos propria limbă.

Rahera zâmbi.

– Oh, da. Îl cheamă Tamati. Un om bun. Acum lucrează în mină, la Greystone. Dacă vreodată liberă, facem *wharenui.* Apoi soț și soție...

Pentru prima dată Elaine descoperi un sens în datina maori referitoare la culcatul în fața întregului trib. Ce ar fi spus bătrânii tribului dacă ar fi știut ce îi făcea Thomas ei în fiecare noapte?

Elaine se folosi de absența bărbaților pentru a vedea mai pe îndelete grajdurile din Lionel Station. Deja începuse să se plictisească de moarte în aceste zile petrecute în casă. Practic în locuință nu avea nimic de făcut. Nu se gătea, iar curățenia era făcută de fete. Rahera habar nu avea cum se curăța argintăria și cum se freacă podelele și părea să privească aceste activități cam superficial, ceea ce pentru Pai era penibil. Elaine nu știa cum stătea aceasta cu credința, dar școala misionară făcuse o treabă excelentă în ce privea educația ca gospodină engleză și ca angajată casnică. Pai o învăța la rândul ei pe Rahera și o supraveghea ca ea să facă totul corect. Elaine o putea doar încurca. Posibilitatea de a te distra citind sau de a asculta discuri la gramofon nu exista în casa Sideblossom. Nici tatăl și nici fiul nu păreau să citească mult, iar Zoé se limita la jurnalele pentru femei. Pe acestea le devora și Elaine, dar ele veneau cel mult lunar, și ea le citea pe toate într-o singură zi.

În salonul cel mare se afla un pian, pe care Zoé nu îl folosea. Educația ei de lady perfectă fusese neglijată în ce privea capitolul

muzică. Așa că Elaine reîncepu să cânte – își mai pierduse din exercițiu de când nu se mai atinsese de acest instrument de la povestea cu Kura. Dar aici exersa ore nesfârșite și curând îndrăzni să atace și piese mai dificile.

Acum drumul către grajduri era liber și, urmată de Callie, Elaine porni să cerceteze construcțiile exterioare. Cum era și de așteptat, ele erau vaste. Chiar lângă casă se aflau doar grajdul pentru cai și remiza, ca și la Kiward Station. Elaine aruncă o privire în boxele grajdului. Aici erau aproape numai cai negri – ici și colo mai apărea câte unul maro –, care o priveau și nechezau la vederea ei. Toți aveau capul nobil, mic, al cailor de călărie ai lui John și Thomas, iar mișcările lor năvalnice erau dovada calităților de pursânge. Elaine mângâie un armăsar mic, negru, care lovea nerăbdător cu copitele din față în ușa boxei.

– Știu cum te simți, oftă ea. Dar astăzi nu sunt în apele mele. Însă mâine vom face o ieșire. Ai chef de o ieșire?

Micuțul nechează și îi adulmecă mâna și costumul de călărie pe care îl îmbrăcase pentru prima oară în Lionel Station pentru ieșirea la grajduri. Simțise el izul lui Banshee?

Elaine reveni în lumina soarelui de afară. O luă pe un drum lăturalnic spre celelalte grajduri și dădu peste Pita și un alt tânăr maori care tocmai se străduiau să mâne într-un țarc abia reparat câțiva berbeci evadați, tineri și dornici să urmeze animalele de prăsilă pe podiș. Și nu se lăsau impresionate de încercările lui Pita de a le tempera. Ba chiar unul mai îndrăzneț îi atacă pe băieți.

La început Elaine râse de micul berbec, care băgase spaima în băiatul maori. Apoi inima începu să îi bată mai repede. Nu ar trebui să intervină? Lângă ea Callie respira sacadat, gata să sară. Ardea de nerăbdare să alerge berbecul. Dar instruirea ei era precară; Elaine totdeauna improvizase. Și dacă dădea greș? S-ar fi făcut de râs.

Pe de altă parte... ce avea de pierdut? În cel mai rău caz cei doi maori s-ar fi distrat pe seama ei. Asta ar fi întristat-o. Dar cu puțin noroc putea face impresie, iar dacă ulterior băieții ar povesti mai departe, poate că Thomas și-ar da seama că afară ea era mult mai de folos decât închisă în casă.

Elaine fluieră strident, și Callie țâșni ca un proiectil. Cățeaua mică se aruncă între maori și îndrăznețul berbecuț, lătră o dată scurt și se postă în fața acestuia demonstrându-i că pe acolo nu se trece. Berbecul se întoarse pe loc. Callie îl urmări îndeaproape orientându-l către ceilalți berbeci. În doar câteva secunde îi strânse pe toți la un loc și îi aruncă lui Elaine o privire mândră de Collie. Elaine se apropie calmă de poarta padocului – acum nu trebuia să fugă, asta ar fi tulburat animalele. Deschise demonstrativ poarta încă puțin și fluieră spre Callie. Imediat berbecii intrară în țarc de parcă exersau pasul cadențat.

Elaine râse și o lăudă pe Callie. Cățelușa nu mai putea de mândrie. Sărea în jurul stăpânei, apoi în jurul noului ei prieten Pita. De fapt, pe timpul nopții găsise adăpost în culcușul acestuia din grajd și părea să se fi simțit bine.

– Asta bine, Miss Lainie! Minune!

Pita era entuziasmat.

– Da, madame! A fost grozav! Am auzit despre asemenea câini, dar cei ai lui Mr. John nu sunt nici pe departe atât de buni, zise celălalt maori.

De uimire Elaine rămase cu gura căscată. Tânărul se exprima la fel de corect ca Pai. Se înșela ea sau el chiar semăna cu ea? Fără îndoială că era un metis, dar ceva din trăsăturile feței lui colțuroase îi era familiar lui Elaine. Nu i se mai întâmplase asta niciodată cu bărbații și femeile cu sânge maori. Ea îi deosebea fără dificultate între ei pe oamenii îndesați, mai închiși la culoare – ceea ce nu orice alb reușea de la bun început –, dar nu putea să stabilească asemănări familiale la puținii indigeni cunoscuți de ea până acum.

Un moment... familie? Aceste trăsături bine precizate ale feței nu erau o moștenire maori! Avea o bănuială, dar trebuia să mai cerceteze.

– Cățelușei mele îi place să mâne oile, spuse ea, dar cu adevărat fantastică este engleza ta, tinere...

– Arama, madame, Arama, la dispoziția dumneavoastră.

Tânărul se înclină politicos.

Elaine zâmbi.

– Doar „Miss Lainie“, Arama. Prin „madame“ eu înțeleg o matroană într-un jilț. Ia spune-mi, de unde cunoști atât de bine limba engleză? Ești rudă cu Pai?

Semăna cu Pai. Iar Pai era aidoma cu Emere. Emere și...

Arama râse.

– Nu. Amândoi suntem orfani, de la școala misionară din Dunedin. Am fost dați acolo când eram bebeluși. Reverendul spune asta.

Arama clipi. Avea cam douăzeci de ani, deci nu mai era pe jumătate copil, ca Pai. Cu siguranță că și el remarcase asemănarea, la fel ca Elaine. Și era foarte posibil ca la ferma aceasta să existe și alți băieți și fete care făceau parte „din familie“.

Elaine era șocată. Nu atât pentru că John Sideblossom se culca sau se culcase cu menajera sa maori. Dar asta trebuie să se fi petrecut sub ochii fiului său. Thomas trebuie să fi prins cel puțin două perioade de graviditate ale lui Emere... Și nu fusese ea bona lui? Și cum putuse John să o oblige pe femeie să își abandoneze copiii în fața unui orfelinat?

Elaine păli.

– Mai există și alții? întrebă ea răgușit.

Chipul lui Arama căpătă o expresie cercetătoare.

– Oi? întrebă el precaut. Pentru câțea? O mulțime? Dacă vreți veniți cu noi și...

Elaine nu răspunse; îl privi serioasă și întrebătoare.

– Mr. Sideblossom a luat cinci copii metiși de la școala misionară din Dunedin, spuse în cele din urmă Arama. Două fete lucrează în casă și trei băieți instruiți pentru munca la fermă. Eu sunt aici deja de patru ani și el are încredere în mine. Eu conduc ferma pe perioada în care este plecat să mâne oile. Și...

– Mr. Thomas știe asta? întrebă Elaine pe un ton neutru.

Arama ridică din umeri.

– Nu știu și nu întreb. Nici dumneavoastră nu ar trebui să o faceți, Mr. Sideblossom nu este foarte răbdător. La fel de puțin ca Mr. Thomas. Acum vreți să ne mai ajutați să adunăm alte câteva oi? Reparam țarcul când câteva au fugit.

Elaine dădu afirmativ din cap. La ceea ce tocmai aflase putea să mediteze mai târziu. Și la faptul că Zoé poate știa deja aceste

lucruri, ca și la noutatea pe care tânăra i-o încredințase cu mândrie în această dimineață: Zoé Sideblossom era gravidă. Thomas va avea un frate sau o soră consangvină. Cel puțin pentru soțul ei asta nu era ceva nou...

Elaine renunță să se mai gândească la modul bizar în care John Sideblossom își mărea numărul personalului casnic și îi urmă pe Arama și pe Pai la următorul țarc. Pentru o cățea precum Callie nu era o treabă dificilă. Cele mai multe oi erau plecate pe podiș; aici mai rămăseseră câteva animale bolnave sau oi gestante montate foarte târziu, care urmau să fete ulterior, precum și mai multe animale destinate vânzării. Cu ultimele Callie se distră cel mai bine, pentru că aici turmele erau mai mari și ea avea parte de o provocare adevărată. Și Elaine se simțea pentru prima dată aproape fericită când reveni seara acasă.

– Miroși a oi! se plânse Zoé, pe care o întâlni la sosire. Aceasta adăugă: În situația în care mă aflu nu prea suport mirosul.

Fraza o mai auzise Elaine și la micul dejun de două ori. O dată Zoé făcuse referire la izul de cafea, apoi când dăduse cu ochii de ouăle prăjite. Dacă lucrurile continuau astfel, pe Elaine și pe fetele din casă le așteptau luni dificile.

– Am să mă spăl imediat, o anunță ea pe Zoé. Iar copilul va trebui să se obișnuiască din timp cu mirosul de oaie. Mr. John nu îl va crește ca grădinar de trandafiri.

Acestea fiind zise, Elaine se îndreptă spre iatacul ei. Era destul de mulțumită de ea. Treptat îi revenea promptitudinea replicilor. Ce-i drept mai înainte nu fusese atât de tăioasă și de răutăcioasă. Se gândi că poate ar fi trebuit să fie mai răbdătoare cu Zoé, mai ales dacă aceasta trăsese aceleași concluzii ca ea și ca Arama. Zoé trebuie să fi fost și așa destul de tensionată de convietuirea cu Emere. Spre deosebire de Elaine, Zoé nu se putea retrage într-o aripă izolată a casei: spațiile comune făceau parte din încăperile destinate ei și lui John, iar bucătăria era în imediata apropiere. Și peste toate acestea domnea Emere. Cu o răceală de gheață și cu privirile ei impenetrabile. Probabil că Zoé trăia ca într-un iad!

Și a doua zi dimineață Elaine se duse la grajduri. Arama și puținii bărbați rămași cu el aveau de lucru și pentru Callie. Când spre

prânz terminară, Elaine decise ca după-amiaza să facă o adevărată ieșire. Arama se oferi să îi înșeueze micul cal negru cu care ea se jucase în urmă cu o zi.

– Numele lui este Khan, zise Amara. Și are abia trei ani, a fost înșeuat doar de câteva luni. Știți să călăriți, nu?

Elaine confirmă și îi povesti despre Banshee.

– Tatăl meu o va trimite aici imediat ce mânzul se va descurca singur. Îmi este tare dor de ea și mă bucur de pe acum că o voi vedea.

Arama părea sceptic, ceea ce o miră pe Elaine. Nu avea încredere în capacitatea ei de a călări? Ori îl deranja ideea apariției unei iepe bălane în acest grajd sumbru? În privința asta, Elaine oricum nu intenționa să își închidă calul aici. Banshee era obișnuită cu pășunatul liber.

În orice caz ea risipi rapid eventualele îndoieli privind priceperea ei. Încălecă îndemânatică, fără a avea nevoie de ajutor și râse când Arama îi explică jenat că nu îi putea pune la dispoziție o șa pentru dame.

– Miss Zoé nu călărește.

De ce o fi sunând asta atât de important?

Elaine nu se gândi prea mult la afirmația lui Arama, ci plecă să exploreze împrejurimile. Era o plăcere să-l călărească pe Khan. Armăsarul era sprinten și ușor de stăpânit, și Elaine, care nu era obișnuită cu caii arabi, gustă plăcerea unei noi experiențe. Dacă sub copitele cailor Cob ai bunicii pământul parcă se cutremura, dimpotrivă, Khan părea că abia atingea pământul.

– Mă voi obișnui cu asta! zise ea bătându-l pe grumaz pe Khan. Mâine o luăm de la capăt!

La această primă ieșire se limitase la zona din imediata apropiere a fermei și inspectase pășunile limitrofe și staulele pentru tuns oile. Lionel Station avea două asemenea staule, ambele impunătoare ca mărime. Aici nu se practica și creșterea vitelor, pentru asta terenul era prea accidentat. Creșterea vitelor era rentabilă doar pe suprafețele vaste cu iarbă, ca în Canterbury Plains. Ele nu puteau fi duse pur și simplu vara pe podiș, ca oile.

Dimineața următoare Elaine se trezi devreme și își făcu un pachet conținând prânzul. Voia să călărească de-a lungul râului către

ținutul muntos și să cerceteze cel puțin pintenii lui McKenzie Highland. În familie, cum ar veni. Chicoti când se gândi la bunicul ei și la nebunească cursă călare prin care mama sa se pusese la adăpost de poterașii care îl urmăreau. Fleurette îi luase urma tatălui ei și era cât pe ce să cadă amândoi în aceeași capcană.

Elaine se bucura din tot sufletul de expediția ei. Vremea era minunată, uscată, însorită, cu un vânt ușor, ideală pentru călărit. Khan pășea vioi, dar era mai ponderat decât în ziua anterioară și nu mai voia să folosească orice ocazie pentru a galopa. Așa că Elaine se putea concentra asupra peisajului și se bucura de panorama munților înalți din stânga și din dreapta râului Haas, ce se desfășura spre nord-vest. Callie alerga bucuroasă alături de ea, îndepărtându-se doar uneori pentru a fugări câte un iepure – ceea ce de fapt nu ar fi trebuit să facă, deoarece câinilor ciobănești le era interzis vânatul. Dar problema iepurilor din Noua Zeelandă se agravase în așa măsură, încât până și puriști ca Gwyneira McKenzie renunțaseră să își mai pedepsească câinii pentru o mică hăituială. Iepurii fuseseră aduși cu vreo corabie și, neavând dușmani naturali, se înmulțiseră exploziv. In unele regiuni din Otago lăsau fără iarbă animalele domestice. Câmpii întinse pe care odinioară pășteau oi fuseseră rase de către urecheați. Coloniștii, disperați, aduseseră în cele din urmă vulpi și râși, pe care-i lăsaseră în libertate. Dar tot nu erau prea mulți răpitori pentru a face față numărului mare de iepuri.

Oricum Callie nu reprezenta un pericol pentru urecheați. Ea îi fugărea cu plăcere, dar nu prindea niciunul. Gwyneira obișnuia să spună că Border Collie mai curând îi adunau și îi protejau pe iepuri decât să îi mănânce.

Spre prânz Elaine făcu popas lângă un curs de apă care se vărsa printr-o cascadă mică în râul Haas, iar Khan și Callie începură să se bălăcească. Elaine se așeză pe un bolovan și pe un altul întinse masa de prânz, pentru că pietrele erau așezate ca o masă cu scaune în jurul ei. Asta le-ar plăcea maorilor. Elaine se întrebă dacă tribul lui Rahera făcea aici tabără, dar nu găsi nicio urmă. Nici ea nu ar lăsa urme – maorii erau atenți cu pământul lor, iar Fleurette și Ruben îi învățaseră pe copii să fie la fel. Bineînțeles, Khan păscu puțin, iar copitele lui lăsară amprente în iarba înaltă, dar după o zi

acestea vor dispărea. După masă mai rămase puțin la soare pentru a gusta ziua clară, parcă de vis.

În privința peisajului, noua ei patrie îi plăcea. Măcar dacă Thomas s-ar comporta normal! De ce i-o fi plăcând să o chinuiască și să o înjosească? Poate că în spatele comportamentului său se afla un gen de teamă. Poate că ea ar trebui să mai vorbească o dată cu el, să încerce să îi explice punctul ei de vedere și să îi arate că nu exista niciun pericol. Ea nu putea să fugă de aici și nici să îi fie infidelă. De l-ar putea învăța să aibă încredere în ea! Aici, în lumina soarelui, departe de locuința ei sumbră, devenită între timp coșmar, și după trei zile de libertate fără Thomas, lui Elaine situația nu i se mai părea lipsită de perspective.

Plină de optimism, îl încălecă pe Khan. Ar fi trebuit să călărească înapoi la Lionel Station. Dar o atrase încercarea de a cerceta un cot al râului, pentru a vedea ce se ascundea după el. Până acum doar urcase. Acum râul era jos, departe, într-un canion; parcă cineva tăiase peisajul cu un cuțit și condusese apa în tăietură. Așadar, drumul de întoarcere va fi la vale și va fi parcurs simțitor mai rapid. Elaine admira fericită perspectiva, râse de Callie care se oprise agitată pe marginea prăpastiei, privind curioasă râul, și se întrebă unde începea McKenzie Highland și unde se găsea celebrul pas prin care James mâna oile și unde atâta timp acesta se ascunsese de toate poterile.

Când Elaine decise să se întoarcă era după-amiaza târziu. Brusc Khan ridică din cap și nechează. Îi răspunseră alți cai – și totodată mai mulți câini o salutară pe Callie. Elaine privi în direcția de unde se auzea nechezatul și-i recunoscu pe călăreți: John și Thomas Sideblossom cu însoțitorii lor. Aceștia se întorceau mai repede decât socotise Elaine.

În ciuda gândurilor încurajatoare nutrite nu cu mult timp în urmă, o trecură fiorii obișnuiți de teamă când îl vedea pe Thomas apropiindu-se de ea. Instinctul o îmboldea să fugă. Poate că bărbații încă nu o văzuseră, iar Khan era un cal rapid. Apoi se mustră pentru acest gând. Acești oameni reprezentau familia ei, și ea nu făcuse nimic rău. Nu avea motive să fugă. Trebuia ca odată și odată să înceteze să se poarte în prezența lui Thomas ca un iepure

îngrozit. Elaine afișă zâmbetul ei prietenos și veni în întâmpinarea bărbaților.

– Ce surpriză! strigă ea veselă. Nu m-aș fi gândit să vă întâlnesc aici. Credeam că veniți abia mâine.

Thomas o privi rece.

– Ce faci aici? o întrebă încet și tărăgănat în loc de a răspunde vorbelor ei.

Elaine se strădui să îl privească în ochi.

– O ieșire, ce altceva? M-am gândit să văd împrejurimile și, pentru că încă nu a venit calul meu, l-am împrumutat pe Khan. Îmi puteam permite, nu?

Ultima propoziție o rosti cam moale. Dar nu era simplu să pară stăpână pe sine când Thomas afișa această mină impenetrabilă. Și Elaine nu părea să fie singura căreia situația să i se înfățișeze amenințătoare. Oamenii lui Sideblossom, aproape toți tineri maori, se retrăseseră vizibil.

– Nu, nu îți puteai permite! șuieră Thomas. Armăsarul nu e deprins să fie călărit; ți s-ar fi putut întâmpla ceva. Ca să nu mai vorbim că nu este un cal pentru o doamnă. Și nici nu se cade să călărești singură prin ținut...

– Dar, Thomas, interveni Elaine. Argumentul lui era atât de absurd, încât în ciuda situației tensionate o pufnea râsul. Aici nu mă vede niciun om! De când am plecat din Lionel Station nu am întâlnit pe nimeni care să poată să îmi găsească comportamentul nepotrivit!

– Dar eu îl consider nepotrivit! zise sec Thomas. Și numai asta contează. Nu am nimic împotriva unei ieșiri ocazionale – împreună cu mine, pe un cal blând. Singură nu mai părăsești ferma. Ne-am înțeles?

– Dar eu am ieșit totdeauna singură, Thomas! De mic copil. Nu mă poți întemnița!

– Nu pot? Văd că practicăm jocul obișnuit. Cine știe pe cine sau ce căutai aici. Acum vino, vom discuta mai târziu despre asta.

Bărbații o încadrară pe Elaine de parcă ar fi fost un deținut evadat care trebuia escortat în siguranță. Brusc peisajul nu i se mai păru fermecător și atât de vast. În schimb munții păreau să o împrejmuiască precum o închisoare. Iar Thomas nu-i mai adresă nici

măcar un cuvânt. Drumul de întoarcere, de vreo trei ore, decurse într-o tăcere apăsătoare.

Arama și Pita, care o așteptau la grajd, îl luară în primire pe Khan. În special pe chipul lui Arama se citea o adâncă îngrijorare.

– Nu ar fi trebuit să ieșiți atât de mult timp, Miss Lainie, spuse el încet. M-am temut că se va întâmpla asta, însă am crezut totuși că bărbații se vor întoarce abia mâine. Dar nu vă temeți, noi nu vom spune că ne-ați ajutat la oi.

Elaine ar fi vrut să curețe armăsarul așa cum făcuse și cu o zi înainte, însă Thomas o trase în casă.

– Schimbă-te, ca măcar la masă să vii ca o lady!

Elaine tremura când se refugie în camera în care își păstra toaletele. Din fericire Pai îi pregătise deja îmbrăcămintea de schimb și o ajută să strângă repede și puternic corsetul.

– Mr. Thomas este... mânios? întrebă ea prudentă.

Elaine confirmă și șopti:

– Nu suport asta. El vrea să mă țină închisă și eu nu pot...

– Psst... Pai, care tocmai îi prindea părul în ace, o mângâie consolator pe obraji. Nu plângeți. Cu asta nu vă veți simți mai bine. Știu asta din orfelinat. Copiii plângeau uneori, dar nu le folosea la nimic. Vă veți obișnui, Miss Lainie... vă veți obișnui cu toate.

Elaine simți că va urla dacă va mai auzi o dată aceste cuvinte. Ea nu se va obișnui niciodată cu viața aceasta. Mai curând va muri!

Zoé o aștepta cu un surâs ipocrit.

– Te-ai întors, Elaine! Ce bine! Poate că în zilele următoare îmi vei ține din nou companie. Să stai mereu cu văcarii și cu câinii nu se poate să îți facă plăcere...

Elaine strânse din dinți. Thomas îi aruncă o privire de gheață.

– Mai înainte am călărit și eu puțin, continuă Zoé în timp ce se servea masa. Acum susținea singură întreaga conversație. Thomas tăcea ca și până acum, iar John părea interesat să observe tânăra pereche. Gândește-te, Lainie, când am venit aici aveam chiar și un cal. Dar mi-a trecut cheful. Domnii nu au timp să însoțească o doamnă pe durata ieșirilor. John a vândut apoi calul...

Asta ce mai era? Un avertisment? Sau Zoé deja se bucura că Thomas va scăpa de iubita ei Banshee imediat ce animalul va sosi la Lionel Station? Abia acum înțelese Elaine de ce iapa nu trebuise

să vină odată cu ea. Nu fusese vorba de a scuti mânzul de drumul lung, ci de a o lega pe ea de casă.

Emere, femeia maori, servea ca totdeauna în tăcere. Dar și ea o urmărea din priviri pe Elaine. Iar noaptea cântase la *pecorino.* Elaine încercase să scape de sunetul fantomatic, dar acesta răsunase mai puternic decât de obicei și nici măcar cele mai groase draperii nu îl putuseră diminua.

În acea noapte groaznică Elaine făcu pentru prima oară spălături cu oțet. Gemuse de durere. O făcuse în camera de baie, după ce Thomas își executase „jocul" mai sălbatic decât oricând înainte. Cântecul funest din fluier al lui Emere se pare că îi stârnise mai mult furia.

Când termină în cele din urmă, Elaine dori să se ghemuiască sub pătura ei până când o vor mai părăsi durerile, dar își aminti de sfaturile lui Inger privitoare la evitarea sarcinii nedorite. Pentru că ea nu trebuia să rămână însărcinată. În niciun caz!

9

După ce Kura își dăduse seama că era însărcinată, căsnicia dintre William și ea luă o evoluție ciudată. Tânăra femeie găsea nod în papură practic tuturor locuitorilor din Kiward Station. Ziua și-o petrecea de regulă singură, cel mult împreună cu Heather Witherspoon. Nu mai exersa la pian și nici vocea nu i se mai auzise de câteva săptămâni. Gwyneira își făcea griji, dar James și Jack găseau schimbarea bine-venită.

– Sfânta liniște! se bucura James la întoarcerea din Queenstown, întinzându-se în fotoliul lui. Ce-mi plăcea mie muzica înainte! Dar acum... Și nu mai face mutra asta, Gwyn! Las-o să facă pe îmbufnata. Poate este din cauza sarcinii. Se spune că femeile se comportă ciudat în această stare.

– Mulțumesc! ripostă Gwyneira. De ce nu m-ai atenționat mai demult? La Jack ai susținut totdeauna că sarcina mă făcea mai frumoasă! Nici vorbă de „ciudată".

– Tu ești faimoasa excepție, spuse James și râse. Din cauza asta m-am și îndrăgostit de tine la prima vedere. O să își revină și Kura. Probabil că abia acum și-a dat seama că o căsnicie nu este o joacă.

– Ea este teribil de nefericită, oftă Gwyn. Și este supărată pe noi toți, în primul rând pe mine. Totuși eu i-am dat ocazia să aleagă...

– Nu toți devenim fericiți odată cu îndeplinirea dorințelor noastre. Dar acum nu se mai poate schimba nimic. Îmi pare rău, dar William o încasează cel mai mult. Însă nu pare să conteze prea mult pentru el.

În fond indispoziția și rezerva Kurei se limitau la perioada zilei. Noaptea părea că îi ierta totul lui William și devenea o amantă mai

înfocată decât până acum. Părea că își rezerva întreaga energie pentru a-și satisface propria plăcere și pe cea a lui William, astfel că fiecare noapte era mai înflăcărată decât noaptea anterioară. Pe timpul zilei William se dedica muncii la fermă – și și în această privință lucrurile stăteau mai bine. Acum Gwyneira îi lăsa mână liberă. Chiar dacă ceva nu îi convenea, îi lua mai curând partea, uneori chiar și față de James McKenzie. Prin firea lui, James era un om calm. El nu tratase niciodată Kiward Station ca proprietatea lui, așa că accepta fără comentarii eventualele decizii eronate ale lui William. Probabil că într-o zi tânărul va deveni stăpân aici, și John trebuia să se obișnuiască să îi accepte ordinele.

Poker Livingston se retrăsese. Sub pretextul că brațul vătămat îl împiedica să efectueze pe mai departe munci grele la fermă, acum se mutase la prietena lui din oraș. Triumfător, William îi luase locul acestuia și supraveghea oamenii la reparații și la îndeplinirea altor sarcini care le reveneau pe timpul verii. După puțin timp tribul maori stabilit lângă Kiward Station plecă pentru o perioadă mai îndelungată. James își dădu ochii peste cap și angajă lucrători albi din Haldon.

– Acest urmaș costă mult, îi spuse el Gwyneirei. Poate că ar fi trebuit să te mulțumești cu un maori ca tată. Atunci tribul nu ar mai fi plecat sau, dacă ar fi făcut-o, ar fi luat-o cu ei pe Kura și nu ar mai fi trebuit să îi suportăm mina plină de reproș. Se poartă de parcă noi am fi lăsat-o gravidă!

Gwyneira oftă.

– De ce nu s-o înțelege William cu maori? În Irlanda a avut probleme pentru că era prea amabil cu arendașii, aici se sfădește cu băștinașii...

James ridică din umeri.

– Lui Willie al nostru îi place să îi fii recunoscător. Ori Tonga nu este genul... Atâta vreme cât nu îi este dator cu nimic lui William! Privește lucrurile în față, Gwyn, William nu suportă să discute cu ceilalți de la egal la egal. El vrea să fie șeful și vai de cine se îndoiește de asta.

Gwyneira încuviință fără nicio plăcere, apoi schiță un zâmbet.

– Pe cei doi îi trimitem acum la adunarea crescătorilor de oi, la Christchurch, zise ea. Acolo country-gentlemanul nostru se poate

simți important. Kura va avea alte gânduri, iar tu vei putea repara gardurile. Sau voiai să te duci tu însuți la adunare?

James făcu un gest a lehamite. El socotea inutile adunările crescătorilor de vite. Câteva cuvântări, câteva discuții pe marginea problemelor actuale, urmate de un chef zdravăn, pe parcursul căruia propunerile deveneau tot mai absurde. Cu un an în urmă maiorul Richland își exprimase trăsnita idee de a înființa o asociație de vânătoare de gonaci, pentru a combate problema iepurilor. Pierduse total din vedere faptul că în acest mod se vânau vulpile, nu iepurii.

Oricum James nu avea nevoie de așa ceva, cu atât mai mult cu cât asociația crescătorilor de oi din Christchurch fusese întemeiată inițial pentru a lupta cu un anumit hoț de vite. O chestiune pe care lordul Barrington ar menționa-o, în prezența lui McKenzie, cel mult după un treilea pahar de băutură.

– Mda... Să sperăm că nu îi vor da idei tâmpite lui Willie, mormăi James. Altfel, în curând vom crește câini de vânătoare în loc de oi...

Lui William îi plăcu excursia la Christchurch și când se întoarse de acolo părea cu câțiva țoli mai înalt. Kura cheltuise o avere prin atelierele de croitorie, dar chiar și așa, era mai prost dispusă decât la plecare. Primirea amicală și firească de care se bucurase William în cercul baronilor oilor îi deschisese definitiv ochii: căsătoria și copilul o legau de Kiward Station. William nu avusese niciodată intenția de a o urma pe Kura prin teatrele de operă ale Europei, pe post de muză masculină. Poate va fi posibilă o călătorie, dar cu siguranță nu de lungă durată, și nici vorbă de studii la un conservator. Kura, în orele lungi de singurătate, era furioasă pe soțul ei – pentru ca apoi să îi cadă din nou în brațe. Atunci când el o săruta sau când îi dezmierda trupul, Kura uita de orice alte dorințe și nevoi. Divinizarea lui compensa aplauzele mulțimii, și când el o penetra, trăia ceva sublim mai intens decât orice moment al unui belcanto. Numai de nu ar fi existat zilele nesfârșite, și ea nu ar fi fost nevoită să vadă cum i se modifica trupul. William găsea că sarcina o făcea pe Kura și mai frumoasă, însă ea își ura noile rotunjimi. Și dacă toți considerau că ea trebuia neapărat să se bucure de acest copil – Kura era în cel mai bun caz indiferentă.

Veni în sfârșit toamna, bărbații plecară să adune oile pe podiș, iar William se compromise definitiv rătăcindu-se în munți în căutarea animalelor răzlețite. Abia după o zi putuse fi găsit cu ajutorul unui grup de căutători.

– Deja credeam că o ștersese, îi povestea rânjind Andy lui James, care rânjea și el.

Soții McKenzie nu participaseră de data aceasta la adunatul oilor. Gwyn socotise că Kura avea nevoie de companie, iar pe James îl cam dureau oasele când își petrecea întreaga zi pe cal, iar noaptea dormea pe pământul tare. El deja își imagina că într-o zi îi va preda Kiward Station lui William și că împreună cu Gwyn se va retrage într-o casă mai mică și mai confortabilă. Câteva oi, o crescătorie de câini și seara un foc cald în cămin, aprins de el însuși, nu lăsat în grija unui angajat. Încă din tinerețe Gwyn și James visaseră la o asemenea viață, și James nu vedea niciun motiv să nu-și împlinească visurile. Regreta puțin renunțarea la fermă doar dacă se gândea la Jack. Fiul lui era încă tânăr, dar va deveni un crescător de oi perfect. Deja acesta era lăudat de Andy.

– Jack are un al șaselea simț. Găsește orice oaie, iar câinii îl ascultă orbește. Nu există nicio posibilitate ca el să preia ferma?

James clătina din cap.

– El nu este un Warden. Dacă Gwyneira ar fi moștenit ferma, altfel ar fi stat lucrurile. Sigur că Stephen, Georgie și Elaine se aflau înaintea lui Jack printre moștenitori, dar cu O'Keefe ne-am fi putut înțelege. Steve și George nu sunt interesați, iar Elaine are acum propria fermă de oi.

– Dar nici pe Kura nu o interesează! ripostă Andy. Păcat că nu se putea căsători cu Jack. Mda... ar fi un pic de împerechere consangvină, dar cu sânge bun...

James râse răsunător.

– Pentru asta toate oile din lume nu ar fi fost destul de valoroase, Andy! Eu cred că în cazul în care Kura ar fi fost ultima fată de pe lume, el s-ar fi dus la mănăstire!

Kura născu în cele din urmă și proasta ei dispoziție se accentuă și mai mult. Dimpotrivă, William, care petrecea mai mult timp în

casă, își dădea toată silința să o binedispună – dar cu puțin succes. De când acesta nu se mai apropia noaptea de ea, pentru a nu pune în primejdie copilul, ea îl trata cu un dispreț rece, uneori înfuriindu-se și aruncând cu obiecte după el. Nu mai exista nimeni care să o mai înveselească, nici măcar pentru scurt timp. Ea nu voia să fie gravidă. Nu voia copii. Și ultimul loc de pe lume în care voia să fie era Kiward Station.

Marama, mama ei, era îngrijorată că toate acestea îi puteau dăuna copilului și chiar Gwyneira își amintea uneori de propria sarcină cu Paul. Și ea refuzase copilul. Dar Paul fusese rodul unui viol, pe când Kura aștepta un copil rezultat din dragoste. Gwyneira se simți ușurată când se declanșară durerile. Marama și Rongo Rongo, moașa maori, veniră imediat pentru a fi alături de Kura și, în plus, Gwyneira trimise după Francine Candler, pentru ca aceasta să nu se simtă jignită. Oricum copilul venise deja pe lume înainte să sosească la fața locului moașa din Heldon. Kura avusese o naștere ușoară; avusese dureri timp de șase ore, după care născuse o fată foarte mică, dar sănătoasă.

Marama radia toată când i-o prezentă Gwyneirei.

– Doar nu sunteți supărată, Miss Gwyn? întrebă ea îngrijorată.

Gwyneira zâmbi. La naşterea Kurei, Marama pusese aceeaşi întrebare.

– Ba deloc, menținem linia feminină! spuse ea şi luă copilul din brațele Maramei.

Privi cu atenție micuțul chip. Nu se putea încă distinge cu cine aduceau trăsăturile, dar puful de pe căpșorul fetiței era mai curând auriu decât negru.

– Ce nume vrea să îi pună Kura? întrebă Gwyneira legănând copilul.

Micuța îi amintea de Fleurette bebelușă, și o cuprinse o undă de duioșie când copilul se trezi și o privi cu ochii mari și albaștri.

Marama ridică necăjită din umeri.

– Nu știu. Ea nu vorbește, nici nu a vrut să se uite ca lumea la copil. Mi-a zis numai: „Du-o bunicii! Îmi pare rău că nu este băiat". După care William a spus: „Va fi data viitoare, dragă!" – la care Kura aproape că și-a ieșit din minți. Rongo Rongo i-a administrat

o băutură somniferă. Nu știu dacă a fost tocmai ce trebuia, dar la cât era de furioasă...

Și William era nemulțumit. El ținuse să fie băiat, iar acum era dezamăgit. Însă Tonga trimisese un dar, pentru că maorii recunoșteau succesiunea pe linie maternă.

Gwyneirei îi era indiferent dacă nou-născutul era băiat ori fată.

– Esențial este să nu aibă talent muzical, îi spuse ea lui James și așeză copilul în leagăn.

Pentru că până atunci nimeni nu se gândise la asta, Kura transformase scurt micul salon în camera copilului. James trebuise să aducă leagănul din cămară. Nici măcar la nume se pare că nu se gândise nimeni.

– Să o botezăm cu unul dintre numele cântărețelor preferate ale Kurei, propuse James. Cum le cheamă pe acestea?

Gwyneira făcu ochii mari.

– Mathilde, Jenni și Adelina. Nu îi putem face asta copilului! Îl întreb pe tată. Poate că o putem boteza cu numele mamei lui.

– Atunci o să o cheme probabil Mary sau Bridey... cugetă cu voce tare James.

Dar William se gândise deja la numele fiicei lui.

– Va trebui să fie un nume deosebit! explică el ușor amețit de whisky. Gwyneira îl întâlnise jos, în salon. Ceva care să exprime triumful asupra acestei noi țări! Mă gândesc să o numesc Gloria!

– Nu îi putem oferi explicația aceasta lui Tonga, zise rânjind James când Gwyneira îi dădu vestea.

Între timp el și Jack tocmai fixau o jucărie deasupra leagănului micuței. James îi explicase fiului său că fetița încă nu putea să vadă bine, dar după un timp ursulețul care se clătina avea să îi atragă atenția și o va mai liniști.

– De fapt ea ce îmi este? Mătușă?

Jack o privea fascinat pe Gloria.

– Poți să o atingi, îl încurajă Gwyn. Da, ce îți este ea? Tatăl Kurei și tu ați fost frați vitregi. Ca urmare, Kura ar fi nepoată vitregă. Iar fetița este strănepoata ta vitregă. Cam dificil!

Jack îi zâmbi copilei. Pe chipul lui se oglindea aceeași expresie ce apărea pe fața tatălui său la nașterea unui pui: mirare, aproape

un fel de evlavie. În cele din urmă duse mâna în leagăn și cu mare grijă atinse cu un deget mânuța Gloriei.

Bebelușa deschise o clipă ochii, apoi îi închise. Parcă îi făcuse cu ochiul lui Jack. Apucă degetul lui Jack cu mânuța și-l strânse cu putere.

– Cred că mă place! zise băiatul.

În perioada următoare îngrijirea micuței Gloria deveni un subiect de dispută pentru femeile din Kiward Station. Bucătăreasa Kiri și Marama se opuseră ideii de a prelua îngrijirea copilului Kurei. Kiri se ocupase cu ani în urmă, după sarcina nenorocită a Gwyneirei, de micul Paul și considera asta o greșeală. Mama nu putuse niciodată să construiască o punte între ea și copil și nu îl iubise cu adevărat nici ca mic copil și nici ca adult. Dacă ea l-ar fi lăsat pe Paul pur și simplu să țipe, argumenta Kiri, Gwyneira ar fi fost silită mai devreme ori mai târziu să îl hrănească și apoi ar fi dezvoltat de la sine sentimente materne. Cu Gloria și Kura ar fi același lucru, explica Kiri.

Dimpotrivă, Gwyneira era de părere că ea ar trebui să o preia pe micuță. Pur și simplu pentru că altcineva evident nu o făcea. Oricum Kura nu se vedea obligată să preia bebelușa doar pentru că aceasta țipa. Ea se mută într-o altă cameră, ca să n-o mai audă. Cazarea micuței Gloria în salonul mic aflat în cel mai îndepărtat punct al suitei se dovedi a fi o greșeală. Camera copilului se învecina cu coridorul, așa că plânsul Gloriei nu rămânea neauzit de ceilalți locuitori ai casei. Dar dacă Kura se retrăgea în dormitorul ei sau în camera cu garderoba, nu auzea aproape nimic. Iar în ce o privea pe Heather Witherspoon, pe aceasta țipetele o călcau pe nervi, însă ea se temea că dacă va ridica bebelușa, o va scăpa – și după ce Gwyn o urmărise odată, împărtășea și ea temerile.

– Dumnezeule, Miss Heather, nu e o păpușă! Încă nu-și ține bine capul, așa că trebuie sprijinit. La vârsta ei Gloria nu și-l poate susține singură. Iar bebelușa nu te va mușca dacă o sprijini de umăr. Și nici nu va exploda – nu trebuie s-o ții ca pe o dinamită.

După asta Miss Heather păstră distanța. La fel William, care însă angajă o dădacă, o anume Mrs. Whealer. Refuzase o fată maori. Relativ destoinica Mrs. Whealer își putea începe munca

abia la ora nouă dimineața, pentru că venea de la Haldon, iar seara voia să fie acasă înainte de a se întuneca.

În orice caz, noaptea nu era nimeni care să se ocupe de Gloria și să o hrănească, și de multe ori Jack era cel care bâjbâia prin camera părinților lui și îi anunța pe aceștia. Băiatul dormea în încăperea aflată lângă camera bebelușei și, ca urmare, o auzea primul țipând. Energic cum era, o lua pur și simplu din leagăn și o așeza lângă el, ca pe cățelandrul primit în dar de Crăciun. Pe acesta îl hrănea înainte de a dormi, după care animalul moțăia, în timp ce Gloriei îi era foame, și prin urmare nu putea fi liniștită.

Lui Jack nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să-și trezească mama. Așa cum trebuia, mai totdeauna încerca la Kura, dar de acolo nu se alegea cu nicio reacție. Din dormitorul ei ciocănitul la ușă se auzea tot atât de puțin ca plânsul Gloriei, iar a pătrunde în încăperile ei private era o prea mare îndrăzneală pentru băiat.

– De fapt ce face acest William? cârti James după ce Gwyneira se trezi a treia noapte consecutiv. Nu i se poate explica faptul că nu este suficient doar să conceapă un copil?

Gwyneira punea pe ea un capot.

– Nu aude. Și nici Kura; Dumnezeu știe ce gândesc ei. În orice caz nu mi-l pot închipui pe William cu o sticlă cu lapte în mână. Tu poți?

James era cât pe ce să riposteze că pentru asta William ar fi trebuit ca mai întâi să lase din mână sticla cu whisky, dar nu voia să o tulbure în plus pe Gwyneira. Aceasta era atât de ocupată cu copilul și cu ferma, încât nu observase în ultimul timp că William manifesta o înclinație clară către alcool. Căsnicia lui William și a Kurei nu mai părea atât de fericită ca la începuturile ei sau ca în primele luni de sarcină. Cei doi nu se mai duceau devreme la culcare, ca înainte, nu mai schimbau priviri de îndrăgostiți, ci mai curând păreau a trăi fiecare independent de celălalt. William rămânea mai mult timp în salon după ce Kura se retrăgea. Uneori se întreținea cu Miss Witherspoon – și James tare ar fi vrut să afle ce aveau aceștia de discutat. Dar deseori rămânea singur cu gândurile lui, totdeauna cu un pahar plin alături.

În realitate, după nașterea Gloriei relația lui William cu Kura nu se îmbunătățise așa cum sperase el. Ca un gentleman, el îi lăsase

soției patru săptămâni timp de refacere după naștere, apoi încercase să se culce din nou cu ea. Plecase de la convingerea că ar fi mai mult decât bine-venit. Doar Kura îi reproșase săptămâni la rând că el nu o mai dorea din cauza burții mari. Aceasta se lăsa în plăcerea sărutărilor și dezmierdărilor lui și îl excita până puțin înaintea punctului culminant. Când voia însă să o penetreze, îl respingea.

– Doar nu crezi că mi se va întâmpla încă o dată, spusese ea rece când el își adunase curajul necesar să se plângă. Nu mai vreau copii. Gata. Cu plăcere putem face orice altceva, dar nu ceva ce m-ar lăsa gravidă.

La început William nu o luase în serios, ci continuase să încerce, dar Kura rămăsese neînduplecată. Ea se folosea de întreaga ei îndemânare pentru a-l excita până în pragul extazului și în ultimul moment se retrăgea. Pentru ea asta nu conta, mai curând era satisfăcută de faptul că William o dorea până la nebunie.

Totuși într-o noapte el își pierdu controlul, îi învinse rezistența împotriva voinței ei și râse când aceasta după act îl lovi și îl zgârie. Dar curând încetă să se mai apere și chiar și ea gustă momentul. Cu toate acestea fapta lui era de neiertat. William își ceru iertare în aceeași noapte și apoi încă de trei ori în cursul zilei următoare; era chinuit de remușcări. Kura îi acceptă scuzele, însă seara el îi găsi ușa dormitorului încuiată.

– Îmi pare rău, spusese Kura, dar este prea riscant. Se va repeta, și eu nu îmi mai doresc un alt copil.

În loc de asta, ea reîncepu exercițiile vocale și la pian. Ore de-a rândul, ca mai înainte și ca la începutul căsniciei ei.

„Trebuie să te gândești bine la ceea ce îți dorești...“ – își spuse Gwyneira oftând și legănând-o pe micuța Gloria.

Fără îndoială, rugăciunea ei ca micuța să nu aibă talent muzical fusese auzită: Gloria începea să urle imediat ce auzea pianul.

– O iau cu mine la grajduri! propunea bucuros Jack, aflat și el în căutarea unui refugiu în fața lui Beethoven și a lui Schubert. Cu câinii stă foarte cuminte, ba chiar râde când Monday o linge. Tu ce crezi, când va putea să învețe să călărească?

William turba văzând-o zilnic pe Kura, urmărind cum revenea la silueta ei seducătoare, cum mișcările ei redeveneau fermecătoare,

ca un dans, în loc de a rămâne greoaie ca în ultimele săptămâni de sarcină. Tot ce ținea de ea îl excita, vocea, dansul degetelor ei lungi pe clapele pianului... uneori era suficient să se gândească la ea pentru a avea erecție. În timp ce își bea singur whisky-ul, îi treceau prin fața ochilor nopțile de dragoste. Recapitula fiecare poziție, se gândea melancolic la fiecare sărut. Uneori avea impresia că exploda de dorință. Probabil că la fel i se întâmpla și Kurei; îi remarca privirile doritoare. Dar autocontrolul ei era desăvârșit.

Kura nu știa ce îi va mai putea oferi viața, dar a rămâne la Kiward Station, a turna un copil după altul, a deveni de fiecare dată lipsită de farmec și grasă și a se legăna ca o rață îi provocau groază. Cele câteva luni de plăceri dintre aceste momente nu acopereau dezavantajele. Iar Rongo Rongo nu îi dăduse iluzii: „Până vei ajunge la douăzeci de ani, mai poți avea trei copii – și cine știe câți vor fi în final".

Doar gândul la trei progenituri care zbierau o făcea pe Kura să se înfioare. Gloria i se părea nostimă, dar același lucru îl simțea față de toate creaturile mici, ca pisicuțe, căței, miei, care le extaziau pe Gwyneira și pe verișoara ei Elaine. Altceva nu mai avea comun cu ele.

Totuși renunțarea la dragostea cu William o făcea tot mai nervoasă. De ceva avea nevoie, fie muzica, fie aplauzele, fie satisfacția și dragostea. Muzica era mai puțin periculoasă. Așa că exersa la pian din nou, cânta și aștepta. Ceva trebuia să se întâmple.

10

Roderick Barrister nu era chiar o minune a belcantoului. Absolvise studiile muzicale la un institut destul de renumit și lupta cu curaj cu știmele ce reveneau tenorilor. În plus arăta foarte bine cu părul lui negru, neted și viguros, pe care îl purta lung, ceea ce oferea mai multă expresivitate unui personaj de operă. Chipul lui cu trăsături regulate era clasic și făcea să bată mai repede inimile femeilor, și avea ochii negri și focoși. Deja aspectul lui fizic îi asigura angajamente în micile ansambluri sau la serile de lieduri. Dar pentru o carieră pe marile scene nu era suficient, și Roderick nu își mai făcea de mult iluzii.

Firește că își iubea publicul și își dorea cu ardoare statutul de star – și nici prost nu era. De aceea a profitat imediat de ocazia de a deveni cât se poate de curând un pește mare într-un iaz micuț, când un om de afaceri neozeelandez a alcătuit un ansamblu pentru un turneu în Noua Zeelandă și în Australia. George Greenwood, un bărbat bogat și nu tocmai tânăr, urmărea evident mai curând un scop altruist decât dorința de a obține profit. Dorea în primul rând să-i facă o plăcere soției sale Elizabeth. În urmă cu ani de zile cei doi petrecuseră câteva luni în Anglia și pe atunci soția lui încă tânără căzuse pradă farmecului operei. Pe Insula de Sud a Noii Zeelande nu exista încă un teatru de operă – și ei puteau asculta belcantoul doar la gramofon. George voia acum să remedieze situația și folosi ocazia oferită de un drum la Londra pentru a forma o companie de cântăreți și dansatori.

Roderick fu repede cooptat în companie și curând îi deveni clar că acum avea ocazia să-și valorifice talentul organizatoric obținând și oarecare foloase: George Greenwood nu avea nici cea mai mică idee despre muzică. Pentru el reprezenta mai curând o povară ca pe lângă propriile probleme să se mai ocupe și de cântăreți și dansatori, fără a mai pune la socoteală evaluarea candidaților. Așa că el acceptă cu plăcere propunerea lui Roderick de a-l ajuta la selecționare, și Barrister deveni curând impresar.

El angajă balerinele cele mai frumoase și mai binevoitoare, în timp ce în privința dansatorilor îi preferă pe cei atrași de propriul sex. În definitiv nu era obligat să ia concurența cu el în periplul transoceanic! În privința cântărețelor – și bineînțeles în special la alegerea tenorilor, bașilor și baritonilor – a avut grijă să nu angajeze pe nimeni care ar fi putut să îl pună în umbră ca voce ori aspect fizic. Ca urmare, viitoarea lui parteneră, prima soprană, era atât ca fizic, cât și ca voce mai curând de categorie medie, o ființă blajină. Sabina Conetti știa la fel de bine ca Roderick că nu era înzestrată pentru marea artă. Ea era recunoscătoare pentru angajamentul bine plătit și dorea să-i acorde întreaga ei atenție lui Roderick, dacă balerinele nu aveau chef de el, și să îl accepte la pieptul ei generos în cazul vreunei suferințe. El a reușit să evite toate problemele care pentru alți impresari ar fi însemnat nopți nedormite. În mica lui companie domneau pacea și dragostea – și, după cum a rezultat, nici publicul nu era prea pretențios. Trupa susținu câteva concerte pe vasul care-i ducea spre Noua Zeelandă, și călătorii îi copleșiră cu laude pe artiști și pe George Greenwood, care era extrem de mulțumit.

Roderick aștepta liniștit primele reprezentații ale ansamblului la Christchurch și în Canterbury Plains. Oricum Sabina Conetti în carne și oase era mai bună decât Jenny Lind pe plăcile de gramofon.

Și Christchurch a reprezentat o surpriză. Cântăreții și dansatorii se așteptaseră la un sat prăpădit de la capătul lumii, dar dădură peste un oraș care tindea să devină o metropolă englezească. Atracția principală era tramvaiul pus în funcțiune din 1880, care zăngănea pe străzile orașului atrăgător. Christ College reunea studenți din toată Noua Zeelandă și conferea localității un aer tineresc. Creșterea oilor și exportul de carne aduseseră profituri orașului

Canterbury, iar edilii puneau la dispoziție banii din impozite pentru construirea de clădiri publice impresionante.

Nu exista încă o operă; reprezentația urma să aibă loc într-un hotel. Și din nou Roderick îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Sabina. În timp ce ea făcea față plângerilor cântăreților referitoare la proasta acustică a sălii în care avea loc reprezentația și îngrijorării dansatorilor privind scena prea mică, el făcu întâi un tur al orașului și apoi trase cu ochiul curios spre publicul care aștepta spectacolul. Acesta era alcătuit din oameni îmbrăcați cu gust, bucurându-se cu anticipație, care în curând aveau să îl slăvească pe Roderick Barrister de parcă ar fi fost Paul Kalisch în persoană. Un vis devenit realitate! Și apoi văzu fata...

Heather Witherspoon îi făcuse atenți pe William și pe Kura asupra spectacolului oferit de ansamblul de operă. George Greenwood o informase pe Gwyneira despre acesta, dar ea pur și simplu uitase de eveniment – mai cu seamă că nici James și nici Jack nu dădeau în brânci să îl vadă.

– De fapt opera este ceva frumos, încercase Gwyn să îl impulsioneze cât de cât pe fiul ei.

Ea voia să îi mijlocească o cultură vastă, ceea ce în Noua Zeelandă nu era totdeauna simplu, și chiar James o susținea în acest demers. Familia McKenzie urmărise cu entuziasm un turneu al Royal Shakespeare Company care avusese loc în anul precedent, dar pentru Jack fuseseră mai captivante duelurile decât suferințele din dragoste ale lui Romeo și ale Julietei. Se părea că pentru operă familia lui Gwyn era o cauză pierdută.

– Și cu Glory ce să facem? mai aduse Jack un argument. Dacă lipsim mult plânge și dacă o luăm cu noi va plânge pe bună dreptate. Nu îi place tărăboiul.

Între timp tânărul își făcuse o obișnuință din a-și căra nepoata după sine ca un cățeluș. În loc de ursuleți din pluș, deasupra coșulețului ei îi punea să se miște încoace și încolo curățitoare de copite și când Gloria întindea mânuța, îi punea în palmă să se joace câteva paie sau o perie pentru cai. Iar fetei se pare că îi plăcea. Atâta vreme cât mama ei nu cânta cu vocea sau la pian ea era un copil liniștit –

și de când Jack descoperise cum să îi încălzească corect laptele, chiar adormea în timp ce îl bea.

Kura și William nu o informaseră pe Gwyn cu privire la spectacolul de operă la care urmau să asiste. În ultimul timp familiile de la Kiward Station conviețuiau tot mai independent una de alta. Pianul mutat în mijlocul salonului și concertele susținute seară de seară de Kura îi alungau pe James și pe Jack mai devreme în camerele lor, iar dacă tânăra soție se retrăgea în cele din urmă, nimeni nu avea chef să îi țină tovărășie lui William la un pahar de whisky. Desigur, cu excepția lui Heather Witherspoon.

– Se petrece ceva între cei doi? întrebase cândva James suspicios. Că doar nu și-or povesti unul altuia toată noaptea amintiri din perioada internatului?

Gwyneira râsese.

– Jack susține că în orice caz între Kura și William nu se mai petrece nimic. Chiar așa a spus. O fi de vină și influența ta proastă asupra lui? Helen ar fi îngrozită! Oricum el spune că în fiecare seară îi aude certându-se. Ceea ce nu mi-a zis mie, ci prietenului său Hone. Eu am aflat numai întâmplător. Amândoi mai nou se interesează acum ceva mai mult de fete. Hone fiind evident mai maturizat decât Jack. Tânărul este cucerit de Kura. Are toate șansele să ajungă călugăr!

James rânji.

– Improbabil. Cu siguranță că este un păstor bun, dar cred că l-ar deranja să nu poată tunde oițele bipede și să le plimbe în voie. În afară de asta, din câte știu eu, nicio confesiune nu așteaptă de la un Border Collie să intervină ca apărător al virtuții.

– Dar nu ar fi deloc rău, chicoti Gwyn. Mai știi cum Cleo lătra totdeauna când mă atingeai?

James îi aruncă o privire cercetătoare lui Monday, aflată în coșul ei, lângă patul lor.

– Actuala apărătoare a virtuții doarme. Hai, să nu pierdem ocazia...

Kura era bineînțeles încântată de plecarea la Christchurch, și Heather Witherspoon nu mai puțin. William era mai interesat de posibilitatea de a-și cultiva contactele cu ceilalți baroni ai oilor și le

însoți binevoitor. Însă Gwyneira îi dădu liber lui Miss Witherspoon fără nicio plăcere. Ca și anterior, ea era nemulțumită de activitatea acesteia atât în ce privea instruirea lui Jack, cât și în privința copiilor maori. Dar Heather solicita atât de rar concediu, încât Gwyneira nu își permise să nu fie de acord cu voiajul.

– Poate se îndrăgostește de vreun cântăreț și o întinde! zise plin de speranțe James.

Dar nici vorbă de așa ceva. Inima lui Heather era de mult timp dăruită. Chiar dacă William nu arătase până acum niciun interes, ci doar visa să recucerească „fortăreața Kura", exista un motiv pentru care ea rămânea mai în fiecare seară cu el. Cândva el va recunoaște femeia din ea. Cel puțin asta spera ea. În cărțile și jurnalele pe care le citea, succesul era asigurat. Femeia trebuia doar să fie blândă, răbdătoare, și mai ales permanent disponibilă.

Kura, William și Heather plecară așadar la Christchurch, și bineînțeles că privirea lui Roderick Barrister a căzut prima dată pe Kura-maro-tini.

– Ai văzut-o pe fata aceea de jos?

Surpriza vecină cu venerația trăită de Roderick se cerea exprimată. Sabina privi plictisită prin gaura din cortină.

– Care? Văd cel puțin zece. Și toate își vor pierde mințile după tine. Vrei să te dai mai întâi drept Pamino sau Don Jose?

– Vom începe cu Mozart... murmură deconcertat Roderick. Dar cum de poți vedea zece fete? Pe lângă ea întreaga sală se pierde într-un nimic nebulos! Părul, chipul ei... are ceva exotic în ea. Și cum se mișcă... este născută pentru dans.

– Totdeauna ai avut o slăbiciune pentru dansatoare, oftă Sabina. Brigitte și Stephanie își vor scoate ochii una alteia încă o dată din cauza ta. Ar trebui să fii ceva mai reținut... Acum gata, du-te să te machiezi. „Nimicul nebulos" dorește să fie distrat!

Compania prezentă scene din *Flautul fermecat, Carmen* și *Trubadurul,* din ultima piesă celebrul cvartet final, pe care nimeni din ansamblu nu îl stăpânea cu adevărat. În special mezzosoprana trupei, o tânără care mai curând dansa și care studiase canto doar puțin, interpretă o Azucena de groază. Oricum ea abia se auzea,

pentru că bărbații se străduiau din răsputeri să cânte cel puțin tare, dacă nu și frumos. De aceea Sabina declară că în curând va intra pe scenă cu apărătoare pentru urechi, deoarece Leonora ei nu va putea în niciun caz suna mai prost.

Din binevoitorul public din Christchuch doar o singură spectatoare sesiză calitatea proastă a interpretării și ea se concentră cu deosebire asupra vocilor feminine. Deci asta era opera? Nu trebuia să poți mai mult pentru a intra într-un ansamblu? Kura era dezamăgită pe de o parte, pe de altă parte nutrea speranțe. Fata asta care cârâise acum în rolul Azucena, iar anterior în cel al lui Carmen nu se apropia nici pe departe de ceea ce putea ea! Și soprana aceasta! Dar tenorul îi plăcu Kurei! Nici el nu lua chiar toate notele, dar era posibil ca asta să fie din cauza greșelilor partenerei. În orice caz, el îi cuceri inima Kurei – ar fi preferat să cânte ea, când Carmen eșuă lamentabil în duet și chiar ar fi cutezat să interpreteze mai bine Pamina decât soprana Sabina. În plus, bărbatul arăta bine, exact așa cum și-i închipuise ea pe Manrico, Pamino și pe toți ceilalți. Kura își dădu seama că reprezentația era de doi bani, dar ea și-ar fi dorit fierbinte să fie acum pe scenă.

Heather Witherspoon ar fi putut observa calitatea slabă a reprezentației, dar ea era absorbită în gândurile ei de îndrăgostită. William ședea între ea și Kura – cât de ușor își putea ea imagina că el îi aparținea și că ulterior se vor duce împreună la recepția organizată de George Greenwood pentru cei mai importanți spectatori și pentru cântăreți. Dar la recepție erau invitați desigur doar William și Kura. Totuși pentru două ore Heather se visă într-o altă lume, acolo unde îi era indiferent dacă cei de pe scenă cântau fals sau nu.

La recepție William tânji după prezența ei. De fapt se plictisea de moarte, pentru că în afară de familia Greenwood nu erau prezenți alți oameni interesanți. După cât se pare baronii oilor nu prea erau interesați de canto și dans, cel puțin pe perioada tunsului oilor. După cum spunea George, la familia Richland tocmai sosiseră echipele specializate în tuns.

– După asta probabil că se duc la Kiward Station, își dădu cu părerea negustorul. Prezența dumneavoastră nu este necesară acolo, Mr. Martyn?

William era cât pe-aici să roșească. Gwyneira nu îi spusese că se apropia tunsul oilor. Probabil că era o nouă încercare de a se debarasa de el. Până va reveni, toate animalele vor fi adunate și pregătite de tuns – în timp ce lucrătorii îl vorbeau de rău pe tânărul stăpân, care prefera să meargă la operă în loc să pună osul la treabă.

William fierbea de mânie, și nici purtarea Kurei nu era de natură să-l domolească. În loc să rămână alături de el, ca o soție cuminte – cum făcea de obicei din dezinteres pentru ceilalți oaspeți –, astăzi trecea de la un cântăreț la altul. În special se părea că o atrăgea un crai cu părul negru.

– Chiar așa? Dumneavoastră cântați, Miss...? întrebă craiul cu acea expresie libidinoasă care apărea pe chipul oricărui bărbat când era Kura de față.

– Warden... ba nu, Martyn. Mrs. Martyn.

Se părea că în ultimul moment Kura își amintise de starea ei civilă. Cântărețul păru dezamăgit. Lui William îi venea să o bată pe Kura.

Se întrebă dacă era cazul să mai tragă cu urechea și se decise să nu-și mai pună sare pe rană. Se îndreptă către bar. Un whisky îi va mai descreți fruntea. Pe Kura putea să o supravegheze cu privirea și de acolo. De fapt nu era gelos; știa că de la prima privire Kura făcea praf orice bărbat. De ce ar fi altfel cu acest cântăreț? Dacă l-ar provoca pe fiecare bărbat care îi arunca priviri pofticioase Kurei, nici să doarmă nu ar mai avea timp din cauza bătăilor și duelurilor. William își punea nădejdea în Kura: dacă ea nu îl voia pe el în pat, nu îl va suporta nici pe un altul. Și imediat ce ea va ieși din această încăpere, el îi va fi din nou alături, ca nu cumva să îi vină ideea să încuie camera lor comună din hotel.

Între timp Kura îi surâdea lui Roderick. Un surâs care-i tăia răsuflarea...

– Voiam să devin cântăreață. Sunt mezzosoprană. Dar s-a interpus dragostea...

– Și a furat lumii o minune ca dumneavoastră! Zeița artei nu ar fi trebuit să permită asta... Roderick o flata pe fată, cu toate că nici prin cap nu îi trecea să creadă în talentul ei deosebit. Iarăși una dintre acele femei care supraapreciau fără măsură cele trei ore de studiu la pian... dar dintre care unele erau gata să fie părtașe câteva ore la geniul lui. Adăugă: Dar dacă vreodată vă veți răzgândi... continuă el generos, noi mai suntem aici o săptămână, v-aș putea asculta cu plăcere cum cântați.

Kura radia dansând alături de William pe culoarele hotelului.

– William, am știut dintotdeauna! Am știut că pot cânta operă, iar impresarul a fost de părere că ar trebui să îi arăt cel puțin o dată cum știu să cânt. Oh, William, trebuie să fac asta! Chiar mâine! Poate că nici nu voi avea nevoie de aceste îndelungate studii. Poate că vom putea să mergem simplu la Londra, eu dau o probă și pe urmă...

– Scumpo, ți-aș face plăcerea, dar mâine-dimineață trebuie să plecăm la fermă! William luase decizia spontan la al treilea pahar de whisky. Continuă: Începe tunsul oilor. Tocmai am aflat că echipele se îndreaptă într-acolo. Este nevoie de mine, eu nu pot să las toată treaba pe seama lui Gwyn și a lui James...

– Ah, s-au descurcat ei douăzeci de ani fără tine! Hai, dă-mi o zi! Lasă-mă să cânt în fața acestui Mr. Barrister și pe urmă...

– Vom vedea.

Kura îl apucase de mână și William trăgea speranța unei nopți de vis în brațele ei. O sărută când intrară în cameră și se simți încurajat când ea îi întoarse doritoare sărutul. Coborî încet cu buzele de-a lungul gâtului ei, îi sărută locul dintre sâni lăsat descoperit de decolteul rochiei de seară și începu să o dezbrace.

– Doamne, Kura, ești atât de frumoasă... Oamenii ar plăti orice preț să te vadă pe scenă fie că tu cânți sau nu, șopti el pierdut.

Kura se lăsă dezbrăcată. Și goală în fața lui, îi permise să îi mângâie trupul, să i-l sărute, apoi se lăsă să cadă pe pat, cu gura lui căutând între coapse zonele cele mai intime. Gemu, scoase ușoare țipete și rapid ajunse la punctul culminant. Îi cuprinse capul lui, își trecu mâna prin părul său, începu să îl excite și în cele din urmă îl încălecă, pentru a-i dezmierda pieptul cu părul ei.

– Așteaptă... Așteaptă să îmi scot pantalonii... se grăbi William.

El avea senzația că membrul îi va străpunge stofa pantalonilor. Și-i desfăcu și vru să o tragă pe Kura la el, peste el, să intre în ea... să devină una cu ea, ca de atâtea ori înainte. Totuși Kura se retrase hotărâtă.

– Kura, tu nu poți...

William făcea eforturi supraomenești pentru a nu o apuca de șuvițele ei lungi de păr, a o trage spre el, a-i cuprinde umerii și a o supune cu forța. Era prea mult, pur și simplu prea mult...

Dar Kura îl privea neînțelegătoare.

– Ți-am spus că nu mai vreau să fac asta. Tocmai acum, când este posibil să am succes cu cântatul. Nu mai vreau alt copil!

William era ametit. Dacă rămânea aici, o va sili! Nimeni nu putea să se aștepte de la el ca odată ajuns aproape de punctul culminant excitat de ea, să doarmă apoi unul lângă altul de parcă ar fi frate și soră. Erecția începea să îi slăbească încet, dar trebuia să ejaculeze. Se va duce la baie, unde se va satisface de unul singur, și apoi... poate că se mai găsea o altă cameră. Dar cât de penibil ar fi să ceară asta la recepție.

Pe drum spre baie o întâlni pe Heather Witherspoon. În mod normal asta i-ar fi displăcut, mai ales că era pe jumătate dezbrăcat. Dar ea îi zâmbi familiar. Și nici ea nu era îmbrăcată sobru. Privirea lui William alunecă pe ea. Părul îi cădea pe umeri, avea picioarele goale. Și chipul i se luminase când îl văzuse.

– Mr. William! Nici dumneavoastră nu puteți dormi? Cum a fost la recepție?

Heather avea doar un capot ușor peste cămașa de noapte. Pieptul i se reliefa prin el, eliberat din veșnicul corset și din hainele de fată bătrână plicticoase, dând la iveală o siluetă feminină. Iar privirea îi era ca o invitație, buzele îi tremurau, ochii îi străluceau.

William nu mai cugetă mult. O strânse în brațe.

În dimineața următoare William abia îi lăsă timp Kurei pentru micul dejun. El revenise în pat noaptea târziu, satisfăcut de Heather și plin de whisky, pe când ea dormea dusă. Nici Kura nu cunoștea gelozia, de asta ea era foarte sigură. Protestă însă față de plecarea precipitată, dar nu reuși să-l convingă.

– Individul oricum nu vrea să te asculte, vrea doar să se holbeze pofticios la tine, îi explică el soției lui care se lamenta. Nu are importanță

dacă o face sau nu. Dar fără mine ei nu pot începe tunsul oilor. Asta înseamnă... ar putea, desigur, dar eu mi-aș pierde prestigiul în fața lucrătorilor. Cum ar arăta asta? Viitorul stăpân de la Kiward Station se ține după fusta unei dive fudule, iar ceilalți îi fac treaba!

Cu „divă fudulă" o rănise profund pe Kura, ceea ce îi asigură cel puțin o călătorie liniștită. Ea tăcu îmbufnată și schimbă doar cu Heather câteva cuvinte. Călătoriră repede. William strunea cei doi cai Cob ai trăsurii ușoare – în ultimii ani drumurile fuseseră îmbunătățite simțitor. Pentru a călători de la Christchurch până la Haldon nu mai era nevoie să înnopteze undeva.

Călătorii ajunseră la Kiward Station seara devreme, și William se prezentă aproape triumfător la tunsul oilor. Chiar din următoarea dimineață va supraveghea repartiția oilor pe șoproane. Noaptea și-o începu în salon cu câteva pahare de whisky și și-o încheie în patul lui Heather Witherspoon.

Îndrăgostită până peste urechi de William, Heather nu știa cum să reacționeze la plângerile Kurei legate de ratarea probei de audiție. În niciun caz nu ținea ca aceasta să plece în Anglia – cel puțin nu împreună cu William. Dar Kura nu lăsase niciodată să plutească îndoiala asupra hotărârii ei de a părăsi ferma împreună cu William. Lucrurile se mai schimbaseră. Heather era confidenta Kurei și știa foarte bine că de la nașterea Gloriei ea nu îl mai primise în pat pe soțul ei. Nu îi ajunseseră la urechi, printre altele, și încercările inițiale ale Kurei de a reduce legăturile sexuale cu William la nivelul dezmierdărilor nevinovate și al sărutului, așa cum anterior procedase cu Viare, dar oricum nu o interesau amănuntele. După părerea lui Heather căsnicia Kurei era de facto încheiată. Poate că Kura va ezita să-și părăsească bărbatul. Proba de audiție din Christchurch ar putea reprezenta primul pas în această direcție. Așa că o sfătui precaută:

– Nu îți face speranțe prea mari. Dar nu strică să auzi ce spune un specialist.

– Pentru asta ar fi trebuit să rămân la Christchurch... William este atât de ordinar!

Kura începu din nou să se lamenteze, și toată dimineața Heather trebui să o asculte. Apoi lui Heather îi veni ideea salvatoare de a-i selecta partiturile audiate cu o seară în urmă. Kura le

exersă cu înverşunare. Relua din nou şi din nou partiturile interpretate de Carmen şi Azucena.

– Eu aş fi înjunghiat-o pe Carmen asta cel târziu în actul al doilea sau cel mai bine de la prima scenă, mormăi James când *Habanera* răsună din salon pentru a treia oară, în timp ce el încerca să se destindă după masă. Oricum era supărat: nu îi convenea deloc întoarcerea pripită a lui William. Şi în plus tânărul era în dimineaţa asta cam mahmur şi ţeapăn după călătorie. Prost dispus, bruscase oamenii şi zăpăcise oile organizând altfel turmele, aducându-l astfel la exasperare pe James. Acum îi mai lipsea doar Kura, care să îi cânte ore întregi despre dragoste şi păsările rebele. Aceeaşi piesă reluată mereu de la cap la coadă.

– Asta ce mai înseamnă? Nu ne-a explicat ea acum trei zile că trebuie să îşi exerseze neapărat germana, pentru că liedurile lui Schubert nu se prea cântă în engleză? Dar asta de acum este franceza, nu?

Kura învăţase franceza de la Miss Witherspoon.

– Asta au auzit alaltăieri la Christchurch şi se pare că interpretele au fost groaznice, explică Gwyneira şi apoi îi explică şi problema cu proba de audiţie. Kura vrea să îi pun la dispoziţie un om şi o căruţă ca să îl poată revedea pe acest cântăreţ sau *impresario*, cum îi zice ea. Dar pentru moment nu ne putem dispensa de nimeni, poate cu excepţia lui William. Dar el ar fi putut să rămână cu ea acolo...

– În locul lui nu i-aş permite ei să se prezinte la aşa ceva, remarcă ursuz James. Este evident ce vrea individul. Ori tu chiar crezi că el le va vântura cântăreţelor lui prin faţa nasului o fată care nu a văzut niciodată un conservator din interior?

Gwyneira ridică din umeri.

– James, asta nu ştiu. Nu mă pricep câtuşi de puţin la toate acestea şi, ca să fiu sinceră, nici nu mă interesează. Doar aş suprima-o pe Carmen. Şi aş face-o fericită pe Kura...

Kura tocmai relua de la cap aria. James dădu ochii peste cap.

– Nu iarăşi! mormăi el acru. Lucrurile sunt simple, Gwyn: tu ai încercat timp de şaisprezece ani să o faci fericită pe Kura. Acum este rândul lui William. Să îl convingă ea să o însoţească la

Christchurch și cel mai bine ar fi să rămână acolo, și în timp ce cântă, să o țină de mână. Cu siguranță că s-ar pricepe magistral să-i negocieze contractele și să îi scoată din sărite pe partenerii ei atunci când aceștia cântă prea tare sau prea încet. Pe tine nu te mai privește asta. Este suficient de rău că niciunul din cei doi nu are grijă de copil. Apropo, trebuie să îi spunem lui Jack că în timpul tunsului micuța nu are voie în șoproane, pentru că aerul de acolo nu i-ar face bine. Chiar de ar plânge toată ziua.

Gwyneira oftă. Asta mai trebuia! În final bona își va da demisia. Ea însăși va asigura supravegherea într-unul dintre șoproane, cum făcea totdeauna, dar dacă Kura va cânta toată ziua și, în consecință, Gloria va zbiera toată ziua, Mrs. Weaver va depune probabil armele.

Kura cânta ca apucată și pe măsură ce stăpânea mai bine textele și măsurile, cu atât era mai sigură că se ridica la nivelul pretențiilor lui Roderick Barrister. Trebuia să meargă la Christchurch, pur și simplu trebuia! Între timp trecuse o săptămână; mai avea la dispoziție încă două zile, dintre care una era destinată drumului. Poate că ar putea să mai vorbească încă o dată cu William. Sau nu doar să vorbească! Dacă după atâta vreme îl va accepta în pat, va face din el ce voia ea. Normal că exista un risc. Dar dacă îl ținea dintr-un punct culminant într-altul, el îi va promite orice; trebuia să își asume riscul. Și parcă le auzise pe dansatoare, la recepție, șușotind câte ceva... despre un lucru nedorit care i se întâmplase uneia dintre ele, dar evident exista posibilitatea unui aranjament. Ar putea vorbi cu fata. Sau cu Mr. Barrister. Acesta nu putea fi încântat dacă dansatoarele sau cântărețele lui apăreau brusc cu burta la gură.

Așa că după-amiaza Kura nu și-o mai petrecu la pian, ci se pregăti pentru William. Reluă cântatul abia seara pentru el și pentru Miss Witherspoon – Gwyn și James se retrăseseră devreme, iar Jack se baricadase cu Gloria și cu câinele în camera lui.

În seara aceasta Kura nu mai cântă operă, ci dădu glas cântecelor irlandeze care îl fermecaseră totdeauna pe William. Și într-adevăr, cel târziu după *Sally Gardens* în privirea lui licărea dorința. Ea mai interpretă *Wild Mountain Thyme* pentru a-l înflăcăra și-i promise dragoste cu *Noaptea pe Tara Hill.* În cele din urmă, ajunse la

concluzia că el era suficient de pregătit. Se ridică încet, atentă ca el să nu o piardă din priviri, şi, legănându-şi coapsele, se îndreptă către scară.

– Vezi să nu întârzii, şopti ea ispititor.

William răsuflă accelerat. Kura urcă treptele sigură că îl va auzi curând bătând la uşa ei.

Dar William nu apăru. La început Kura nu se nelinişti. El trebuia să îşi termine whisky-ul şi să scape cumva de Heather Witherspoon. Care în ultima vreme părea puţin îndrăgostită de el. Absurd!

Kura se dezbrăcă liniştită, se parfumă şi îşi puse cea mai frumoasă cămaşă de noapte. Abia apoi deveni cam nerăbdătoare. Voia să o ia uşor, pentru ca dimineaţa să nu fie prea târziu. Se gândise ca de data aceasta să se trezească devreme pentru a nu ajunge noaptea la Chistchurch. Cel mai bine ar fi, îşi spunea ea, să ia legătura cu Barrister încă din seara următoare, pentru a stabili o întâlnire a doua zi.

După ce se scurse aproape o oră, Kura se sătură. Dacă William nu venea de bunăvoie, îl va aduce ea! Puse pe ea un capot, îşi mai aranjă părul în treacăt şi porni pe scara cea mare către salon. El trebuia să o vadă venind seducătoare în cămaşa ei de noapte, singură...

Kura plutea parcă pe scări.

Dar William nu era în salon. Acolo lumina era stinsă şi se părea că toată lumea se culcase. Să se fi retras William în camera lui fără măcar să fi încercat să bată o dată la uşa dormitorului ei? După aşa o seară? Kura decise să nu îi reproşeze acest lucru, ci să pară că se căia puţin. În definitiv îl respinsese atât de des, încât era de înţeles că îşi pierduse orice speranţă. Cu atât mai eficientă va fi strategia din această noapte...

Cu mişcări de pisică Kura se strecură prin încăperile ocupate de William. Îl va săruta şi se va afla deasupra lui când el va deschide ochii. Dar nu era nimeni între perne, patul lui William era neatins. Kura se încruntă. Mai rămânea doar camera Gloriei. Poate că William voise să o mai vadă pe Gloria şi, pentru că aceasta plângea, rămăsese cu ea să o liniştească. Kura nu mai văzuse aşa ceva, dar nici nu ştia cum îşi petrecea el nopţile.

Dar avea să afle imediat. În camera copilului era liniște deplină și nici din încăperea alăturată, a lui Jack, nu răzbătea niciun zgomot. În schimb se auzeau râsete și gemete din camera lui Miss Witherspoon. Kura nu șovăi mult. Întredeschise ușa și...

– A plecat? Adică cum a plecat? întrebă uimită Gwyneira, care tocmai coborâse puțin cam somnoroasă la micul dejun.

James și ea se consolaseră seara trecută după Carmen cu o sticlă cu vin bun și o încheiaseră cât se poate de afectuos. Acum era indispusă pentru că William iarăși voia ceva de la ea neapărat.

– Hai, William, Kura nu călărește și nici nu mână caii. Nu poate să plece din Kiward Station.

– Ieri a fost puțin cam răvășită... a interpretat ceva eronat... o luă William pe ocolite.

De fapt Kura aruncase doar o privire asupra patului în care se aflau el și Heather, o privire care exprima un gen de ură. Sau mai curând dezamăgire. Silă... William nu fusese capabil să îi descifreze expresia feței. O văzuse doar o fracțiune de secundă; după ce ea înțelesese ce se petrecea în fața ei, plecase în mare grabă. Imediat după aceea William bătuse la ușa ei, dar ea nu răspunsese. Nici după ce el bătuse stăruitor. În cele din urmă el renunțase și revenise în camera lui, unde nu mai putuse să adoarmă. Abia spre dimineață îl doborâse oboseala.

După ce se trezise, voise să mai încerce să vorbească cu Kura. Ajuns în camerele ei, găsise ușile larg deschise. Ea plecase.

– V-ați certat? tatonă situația Gwyneira.

– Nu direct... hm... dar... Unde Dumnezeu s-o fi dus?

William părea chiar speriat. Rareori Kura se purtase atât de ciudat. Și chiar dacă acum nu recunoștea, găsise o scrisoare de la ea. Pe masa din camera-garderobă.

Nu merită.

Atât conținea scrisoarea, nimic mai mult, nimic mai puțin. Doar nu se sinucisese! William se gândea îngrozit la lacul de lângă așezarea maori.

– Păi, mai întâi eu aș căuta la Christchurch, zise binevoitor James, care cobora binedispus scările. Acolo voia să ajungă, nu?

– Dar nu pe jos, își exprimă îndoiala William.

– Kura a plecat cu Tiare, interveni Jack. Acesta tocmai intra în casă, urmat de cățelul lui; se pare că venea de la grajd. Am întrebat-o dacă nu vrea să îi spună Gloriei la revedere, dar nici nu m-a privit. Se simțea cu ceva vinovată, pentru că Tiare l-a luat pe Owen fără să mai întrebe.

– Poate că trecuse mai înainte pe la Gloria, zise Gwyn, pentru a mai atenua impresia de mamă rea lăsată de nepoata ei.

Jack clătină din cap.

– Nu, Glory a dormit la mine, tocmai am lăsat-o la bucătărie cu Kiri. Și nici Kiri nu a spus ceva despre asta.

– Și tu i-ai lăsat să ia armăsarul așa, pur și simplu? i se adresă William. Băiatul acesta maori intră aici, ia un cal valoros și...

– Nu puteam bănui că ei nu au cerut aprobare, răspunse calm Jack. Dar în mod cert Tiare îl aduce înapoi. Au plecat desigur doar până la Christchurch, pentru proba de audiție. Mâine se întorc.

– Asta nu crede eu... interveni Moana.

Menajera aranjase micul dejun când William coborâse cu vestea despre dispariția Kurei. După care ea urcase pentru a verifica lucrurile Kurei fără nicio reținere. Moana slujea în această casă de patruzeci de ani, ea îi crescuse pe Paul și pe Marama, iar Kura îi era ca o nepoată, pe care o răsfățase din plin. Aceasta adăugă:

– Ea luat geanta mare, toate lucruri frumoase și haine seară. Arată mai mult ca o mare călătorie.

Roderick Barrister strânsese cu mare tămbălău ansamblul pentru o repetiție înaintea ultimei seri de operă la Christchurch. Trebuiau să mai exerseze cvartetul din *Trubadurul.* Mai cu seamă Azucena mergea tot mai prost. Fata se simțea suprasolicitată și mai suferea și de disprețul cu care era privită de ceilalți dansatori... și mai era și cealaltă chestiune... trebuia ceva aranjat urgent. Roderick se întreba cum de i se putuse întâmpla asta lui. Până acum nu mai lăsase gravidă nicio fată cu care avea o legătură pasageră; cel puțin niciuna dintre ele nu îi adusese la cunoștință așa ceva.

Eșecul total al micuței în *Trubadurul* era încă ceva suportabil – mai rău era cu scena din *Carmen.* Cel mai bun lucru era să o scoată complet din program și să introducă altceva. Poate *Traviata* – aici

rolul principal i-ar reveni Sabinei. Cu toate că ea ar fi fost depășită de acest rol și nici măcar nu arăta a tuberculoasă.

– Poate dacă vom plasa femeile ceva mai în față... cugeta el. S-ar impune mai mult melodia.

– Sau poate bărbații ar putea să cânte ceva mai încet, remarcă supărată Sabina. *Piano,* prietene. Ar merge și într-un registru mai înalt dacă tenorul...

Peste glasul acesteia se suprapuseră strigătul de protest al interpretului Luna și lamentările lui Roderick, urmate de chicotelile dansatorilor.

Apoi brusc răsună o voce dulce de undeva din sala destinată spectatorilor.

– *L'Amour est un oiseau rebelle, que nul ne peut apprivoiser...*

Carmen, *Habanera.* Dar interpretată de un glas mult mai puternic decât al micuței dansatoare. Nici această interpretă nu era perfectă, dar ce îi lipsea era doar finisajul, cultivarea, puțină instruire. Dar vocea în sine era minunată.

Roderick și ceilalți cântăreți priveau uluiți și tensionați în sală. Atunci văzură fata. Era splendidă, într-o rochie azurie, cu părul strâns într-un coc spaniol, așa cum trebuia să fi arătat Carmen. În spatele ei aștepta un tânăr maori.

Kura-maro-tini își încheie interpretarea calmă și stăpână pe sine. Să fi recunoscut ea admirația din privirile celor care o ascultau? Cântăreții de pe scenă și dansatorii din spatele ei nu-și ascunseră admirația. În timp ce Kura încheia, ei aplaudau entuziasmați – și mai mult decât toți mica mezzosoprană, care vedea acum sfârșitul suferințelor ei, ca și Roderick Barrister. Fata aceasta era un vis – frumoasă ca o cadră, cu o voce de înger. Iar el va fi cel care o va forma!

– Am nevoie de un angajament, spuse în cele din urmă Kura. După cum se pare, aveți nevoie de o mezzosoprană. Ne putem înțelege?

Își linse lasciv buzele, dreaptă ca o regină. Degetele ei păreau că mânuiesc castaniete imaginare; o studiase pe Carmen. Iar ea îl va juca pe degete pe acest *impresario* exact cum țiganca îl juca pe al ei Don Jose.

11

Gândul de a nu rămâne însărcinată îi stăpânea lui Elaine întreaga viață. Uneori părea o idee fixă, pentru că obiectiv privind, graviditatea mai curând i-ar fi putut întări poziția în casa Sideblossom. Cel puțin John se părea că nu prea obișnuia să tulbure femeile însărcinate cu vizite nocturne. În loc de asta, el era tot mai absent, pe măsură ce pântecul lui Zoé se rotunjea. „Afacerile" îl chemau ba la Wanaka, ba la Dunedin sau chiar la Christchurch. Pe lângă asta, o urmărea din priviri pe Emere și o atingea din când în când posesiv. Femeia maori îi arunca priviri pline de o ură nedisimulată, dar Elaine bănuia că noaptea ea se supunea chemărilor lui. Când rămânea trează, auzea deseori zgomote fantomatice pe coridoare, de parcă cineva se târa afară. De obicei Emere se mișca foarte armonic, legănându-și coapsele, dar erau zile când părea rigidă. Și dacă părăsea casa, cânta la *putorino* – o dovadă sigură a faptului că ea fusese aceea care se strecurase afară în noaptea precedentă, în loc de a se duce după cină cu ceilalți servitori la locurile unde dormeau aceștia. Scotea din micul și exoticul instrument sunete ciudate, aproape umane, care lui Elaine îi păreau temătoare, de parcă fluierul exprima propriul chin. Atunci ea nu cuteza nici măcar să se miște, de teamă ca Thomas să nu se trezească și să audă cântecul ce părea că îi stârnea o furie deosebită; acesta se ridica, închidea brusc fereastra și încerca să înăbușe sunetele trăgând și draperiile grele. Elaine nu mai auzea fluierul, dar Thomas părea că îi prindea sunetele în continuare și se învârtea în cameră ca un tigru în cușcă; dacă Elaine cuteza să îi vorbească ori

să îi atragă atenția într-un fel oarecare, el își revărsa mânia asupra ei. Elaine începuse preventiv să izoleze fonic încăperea. Doar că în interior atmosfera devenea înăbușitoare, fierbinte, iar Thomas redeschidea fereastra după ce se satisfăcea cu Elaine, iar ea trebuia să o ia de la cap cu spaima de cântecul lui Emere. Însă ceva mai târziu a încetat și asta. Silueta lui Emere începuse să se rotunjească precum cea a lui Zoé, și John o lăsă în pace.

Dar bucuria lui Elaine a fost de scurtă durată. Ea deveni cea asupra căreia se opreau privirile pofticioase ale lui John. Câteodată îi atingea în treacăt coapsele sau chiar sânii când trecea prin dreptul ei sau se prefăcea că îi lua o frunză ori un fir de iarbă din păr. Pentru Elaine era ceva dezgustător și se ferea cât putea de atingerile lui. Când Thomas asista la așa ceva, îl fulgera cu privirea pe tatăl lui și se răzbuna ulterior pe Elaine. După părerea lui, ea încuraja practic orice bărbat pe care îl vedea, iar faptul că acum îl incita pe tatăl lui reprezenta culmea obrăzniciei. Elaine putea să nege cât voia – nu îi folosea la nimic. Thomas era bolnav de gelozie. Elaine devenea tot mai nervoasă și mai frământată. Simtea că niciodată nu se va obișnui cu accesele lui de gelozie și cu vizitele lui nocturne – nimeni nu se obișnuia cu tortura! Asta nu mai era o căsnicie normală, dar Elaine nu găsea calea de a-i pune capăt. Chiar dacă încerca să treacă neobservată, și pe parcursul zilei nu îi oferea lui Thomas motive pentru care el să creadă că ea trebuia „pedepsită", era doar ceva mai puțin rău, dar nu lipsit de durere.

S-a mai dovedit că era imposibil să evite zilele „periculoase", cu toate că Elaine depunea toate eforturile. Uneori ea nu mânca nimic în zilele anterioare pentru a arăta rău și pentru a simula stări febrile. Ori își vâra degetele pe gât, voma repetat și susținea că era deranjată la stomac. Odată chiar mâncase săpun, pentru că citise că așa putea face febră. În realitate se simțise mizerabil, fusese bolnavă două zile și în a treia zi nu mai avusese putere să se spele cu oțet după ce Thomas o „vizitase" din nou. Dar metoda părea să o ajute. Până acum nu rămăsese însărcinată.

Uneori încercase să îi vorbească lui Thomas despre o vizită la Queenstown. Ceva trebuia să se întâmple, ea nu putea să își petreacă viața în închisoarea lui Thomas! Poate că va găsi curajul de a i se destăinui mamei ei – și dacă nu reușea, măcar să vorbească

cu Inger sau cu Daphne. Acestora cu siguranță că le va trece ceva prin cap, ceva care să îi facă nopțile mai suportabile.

Thomas o refuza consecvent. Nu voia să meargă la Queenstown – și între timp Elaine începuse să îl suspecteze că îi controla corespondența. După ce într-o zi, în marea ei disperare, strecurase într-o scrisoare către mama ei câteva aluzii la plictiseala prin care trecea, la izolarea în casă și la neplăcerile nopții, Thomas se năpustise asupra ei cu o sălbăticie cumplită. Spusese că o să-i alunge el plictiseala, deși ea nu i se plânsese de asta. Elaine mai avea motive să creadă că Fleurette nu primise niciodată acea scrisoare.

De aceea îi mai rămăsese doar să spere că părinții ei vor avea poate odată ideea de a o vizita – dar acest lucru era dificil, după cum bine știa. Afacerea înfloritoare din Queenstown îl făcea pe Ruben practic indisponibil, iar Fleurette singură nu va face o călătorie atât de îndelungată pentru a sta sub același acoperiș cu vechiul ei dușman Sideblossom, dacă nu ar fi existat un motiv care să o constrângă. Dar controlul efectuat de Thomas nu permitea ivirea unui asemenea motiv.

Uneori Elaine se gândea că graviditatea ar putea-o ajuta în acest sens. Cel puțin o naștere sau un botez i-ar aduce părinții aici. Dar nu merita să aducă pe lume o altă viață în acest iad, ca să nu mai vorbim că un bebeluș ar lega-o de Lionel Station fără nicio speranță de scăpare. Așa că ea continuă ca și până acum să spere într-o minune. Bineînțeles că minunea nu se petrecu, dar oricum la aproape un an de la nunta ei se ivi aici Patrick O'Mally.

Tânărul irlandez conducea din nou un atelaj greu, inițial încărcat cu mărfuri pentru Wanaka.

Acum căruța era goală și era urmată într-un trap mândru de o iapă bălană.

– M-am gândit că dacă tot sunt pe aici, să trec să vă văd, Miss Lainie, și să vi-o aduc pe Banshee. Este o rușine să stea nefolosită, iar dumneavoastră să nu aveți un cal aici. Mânzul a fost de mult înțărcat și se dezvoltă minunat, trebuie să îl pun la treabă. Ah, da... mama dumneavoastră este de părere că ar trebui să scrieți mai des și nu doar scrisori prin care nu spuneți mai nimic. Este chiar puțin îngrijorată. Pe de altă parte, faptul că lipsesc veștile este în sine o

veste bună, nu-i așa? Patrick o privi cercetător pe Elaine și repetă: Așa este, Miss Lainie?

Elaine privi temătoare în jur. Până acum fuseseră în apropiere doar Arama și Pita, care se ocupau de cai. Pita o strigase când apăruse Patrick. Dar Thomas nu era departe; supraveghea activitățile la niște oi gestante și cu siguranță că imediat ce va auzi de sosirea lui Patrick va da fuga încoace. Tânărul căruțaș părea că bănuise asta și nici nu-și deshămase caii. Voia să plece imediat, înainte de a se isca o eventuală ceartă cu Sideblossom. Elaine mai era încă singură cu el – iar el punea întrebări directe. Elaine se gândi dacă să îi dezvăluie acestuia nefericirea ei; știa că slăbise și că pe chipul ei deseori se vedea că plânsese. Ar putea spune acum câte ceva. Patrick părea că aștepta mărturisirea ei. Dar ei îi era imposibil să se destăinuie acestui flăcău! Măcar de rușine nu ar fi scos un cuvânt. Poate că ar putea strecura niște aluzii...

– Da, dar... mă plictisesc deseori în casă, o luă ea pe ocolite.

– De ce rămâneți în casă? întrebă Patrick. Mama dumneavoastră zice că aici aveți o întreagă fermă de oi, ca bunica dumneavoastră de la Kiward Station. Și cățelușa trebuie și ea pusă la treabă!

Patrick o mângâie pe Callie.

Elaine roși.

– Așa ar trebui. Dar soțul meu nu vrea ca eu...

– Ce nu vrea soțul tău?

Vocea ca un tunet a lui Thomas întrerupse bâlbâiala lui Elaine. Acesta apăruse ca din senin pe un cal negru și se ridica precum un zeu mustrător în fața lui Elaine și a tânărului Patrick. Pita și Arama dispărură imediat în grajd.

– ... Să ajut la oi, șopti Elaine.

Oricum Thomas nu ar fi dat crezare acestei explicații nevinovate, dar dacă Patrick nu era orb și surd, trebuia să își dea seama de ce se petrecea aici.

– Ah, da. Și poate că soțul tău nu vrea nici ca tu să cochetezi cu băieții de prăvălie! Pe tine te știu, băiete, ai însoțit-o încoace. Altceva mai este între voi?

Thomas sărise de pe cal și se apropia amenințător de Patrick. Elaine înlemni când soțul ei îl luă de guler.

Patrick nu dădea niciun semn de frică; părea mai curând pregătit să răspundă cu aceeași monedă. Elaine se temea pentru tânăr. Thomas îl putea lovi, îl putea omorî, și pe urmă...

Frica o făcea pe Elaine irațională. Înlemnită de spaimă urmărea cum între cei doi era pe cale să se treacă la încăierare. Sideblossom și O'Mally schimbau replici mânioase, dar Elaine nu le mai urmărea. Era ca în transă. Dacă Thomas îi făcea ceva lui Patrick... și apoi îl dă dispărut... atunci Fleurette și Ruben nu vor afla niciodată de ea, nu mai exista nicio speranță și...

Elaine tremura și gândea febril. Apoi îi veni o idee. Ruben O'Keefe nu își trimitea oamenii pe drumuri lipsiți de apărare. Insula de Sud nu era tocmai un cuib de tâlhari, dar o căruță încărcată cu mărfuri de preț, inclusiv băuturi alcoolice, putea trezi interesul. De aceea sub bancheta fiecărei căruțe care făcea livrări se afla un revolver. Acolo se afla la-ndemână și căruțașul îl putea lua dintr-o mișcare.

Elaine își reveni din imobilitatea ei și încet se apropie de capra căruței. Patrick și Thomas nu o băgau în seamă. Ca și până atunci ei se insultau și se împingeau reciproc – de fapt nimic periculos, dar în mintea înfierbântată a lui Elaine totul arăta teribil de amenințător. Se ruga ca arma să se afle într-adevăr acolo... și chiar era. De la prima încercare mâna ei atinse oțelul rece. „De-aș ști cum să îl manevrez", îi trecu ei prin cap.

Dar brusc – Elaine mai cântărea încă în mână arma grea – spiritele se mai domoliră. Patrick O'Mally își dăduse seama că nu prea avea sens să se ia la bătaie cu un baron al oilor chiar pe ferma acestuia, ca și cum ar fi într-o cârciumă. El găsea reacția lui Thomas deplasată și lipsită de rațiune. De astfel de oameni este cel mai bine să te ții departe. Oricum îi va povesti lui Ruben O'Keefe despre asta. Era timpul ca aici să facă ordine cineva cu mai multă influență decât un oarecare conducător de atelaj.

Deci Patrick renunță să se mai apere și spuse calm:

– Bine, omule, acum ajunge! Nu i-am făcut nimic doamnei dumitale, i-am adus doar calul. Nici măcar nu eram singuri. Grăjdarii dumitale...

– Grăjdarii mei nu sunt mai puțin libidinoși! tună Thomas, dar îi permise lui Patrick să se îndrepte spre căruța lui. Iar tu... dispari! Dacă te mai văd la ferma asta, îți bag o încărcătură de alice în foale!

Elaine mai era lângă capră, dar începu să se retragă, după ce ascunsese arma în faldurile rochiei. Nu îi trecuse prin cap ce se întâmpla dacă Thomas i-o găsea. De fapt ar fi trebuit să i-o înapoieze lui Pat. Dar revolverul o făcea să se simtă mai bine; el îi conferea siguranță, chiar dacă ea nu știa cum să îl folosească. Oricum acum îl avea; îl putea ascunde în cuferele ei și putea să descopere ulterior cum funcționa. Urmărea în tăcere cum Patrick urcă pe capră și, după ce o salută scurt, dădu bice cailor. Acesta îi mai aruncă o privire grăitoare. Pat înțelesese – îi va trimite ajutor.

Dar mai întâi soarta lui Elaine se înrăutăți. Vizita lui Patrick părea să fi agravat întunecarea minții lui Thomas. Practic nu o mai lăsa pe Elaine nesupravegheată. Aceasta intră în panică atunci când dimineața constată că era încuiată în aripa de vest a casei. La un moment dat fu pe punctul de a încerca să iasă pe fereastră.

Thomas se răzbună fără pic de milă pentru discuția scurtă avută cu tânărul conducător de atelaj. În ziua următoare corpul ei era atât de sleit și plin de vânătăi, încât Elaine nu se mai putu ridica. Pai și Rahera îi aduseră micul dejun la pat și rămaseră mute văzând-o.

– Asta nu bine! spuse Rahera. La mine în trib nu există.

– Dar există la orfelinat, explică Pai. De câte ori greșeam cu ceva, eram totdeauna bătuți. Dar așa... și nici nu ați făcut nimic, Miss Lainie.

Elaine aşteptă până când fetele plecară; apoi se târî până la cufăr și scoase revolverul. Se simți mai liniștită cu el în mână. Duse nesigură degetul la trăgaci. Va reuși ea să tragă cu această armă? De ce nu? Deja văzuse bărbați trăgând la țintă, și deși cei mai mulți țineau arma cu o singură mână, unii o țineau și cu ambele mâini pentru mai multă precizie în tragere. Putea și ea să facă asta! Ridică revolverul și îl îndreptă către draperiile oribile. Hopa, trebuia să îi ridice piedica! O identifică ușor; de fapt arma nu era prea elaborată. Elaine descoperi repede și cum se încărca. Dar asta nu îi era de niciun ajutor, mai mult decât cele șase cartușe aflate acum în

butoiaș nu va obține niciodată. Și mai mult de un cartuș nu va putea să tragă înainte ca Thomas să îi ia arma. Deci în casă nu va exersa trasul la țintă! Elaine puse arma la loc. Însă de acum se gândi la ea în fiecare oră a amărâtei ei existențe. Până acum sperase mereu la ajutor, ca fetele din fasciculele de literatură de doi bani, ba chiar ca eroinele din romane cunoscute. Dar ea nu era o eroină de roman, ci un om din carne și oase. Nu trebuia să aștepte să vină un cavaler ca să o elibereze; ea avea o armă și un cal. Nu se gândea în mod serios să își deschidă calea cu arma, deși cu revolverul în buzunar se va simți mai puternică, așa cum acum se simțea mai în siguranță, chiar dacă revolverul se afla în cufăr – în ciuda tuturor maltratărilor. Înainte ca Thomas să o ucidă, îl va împușca. În fiecare noapte apărea în ea dorința aceasta. Dar bineînțeles că era iluzoriu să scoată arma din cufăr în timp ce Thomas o maltrata. Ar fi trebuit să o ascundă sub pătura patului și pentru asta îi lipsea curajul necesar. Nici prin cap nu trebuia să îi treacă ce s-ar întâmpla dacă ar face o greșeală și arma nu ar funcționa! Nu, era mai bine să caute o posibilitate de a fugi neobservată. Va călări până la Queenstown și va încerca să obțină un divorț.

Teama lui Elaine îi depășea simțământul rușinii. Desigur că va fi teribil de penibil să se destăinuie unui judecător – dar îi era viața în joc.

În timp ce Zoé aștepta să nască, iar Emere tot cânta la fluierul ei – se părea că acum nu îl mai „vizita“ pe John Sideblossom; probabil că făcea vrăji pentru copilul ei încă nenăscut? –, Elaine concepea planuri de evadare. Poate că atunci când oile erau coborâte de la munte! Băieții de la grajduri erau de partea ei, iar Zoé și Emere nu o puteau opri dacă era hotărâtă să plece. Dar va mai dura... Elaine se străduia să fie optimistă. Poate că până atunci îi va veni totuși ajutor de la Queenstown.

Însă doar la o săptămână după vizita lui Patrick apăru pe neașteptate o posibilitate de a părăsi Lionel Station. Mai întâi, cu o zi înainte, veniseră echipele care executau tunsul oilor, așa că Thomas și John erau ocupați până peste cap. Fiecare dintre ei supraveghea câte un șopron cu oi, o sarcină de care se achitau fără plăcere, deși cel puțin „orfanii“ din rândul lucrătorilor de la fermă știau să

socotească și să numere bine. Zoé se lamenta că John o părăsea, deși se apropia momentul să nască. Ea arăta rău și solicita atenția întregului personal casnic. Chiar și Pai cu Rahera trebuiau să îndeplinească mici servicii, ceea ce o supăra pe Elaine. Fetele ei nu mai depindeau acum de Zoé. Pe de altă parte, pentru prima dată de la sosirea la Lionel Station rămânea complet nesupravegheată. Deja se gândea să pună șaua pe Banshee și să încerce să fugă; dar i se părea prea riscant. Caii lui Thomas erau mai rapizi decât Banshee. Dacă ea ar avea un avans de măcar trei, patru ore, nu ar mai putea fi ajunsă.

Însă apoi îi surâse norocul: spre prânz pe Zoé o apucară durerile. Tânăra femeie începu să sângereze puternic și intră în panică. Emere trimise după John și se retrase spunând că se va ruga spiritelor pentru o naștere reușită.

Când John auzi ce se întâmpla, mai întâi își vărsă furia pe toate femeile și fetele maori din preajmă, apoi trimise pe cineva spre Wanaka, pentru a chema o moașă. El însuși se postă în fața camerei lui Zoé, părând serios îngrijorat pentru soția lui – sau cel puțin pentru copil, despre care bănuia că era băiat. Soții au pus împreună pe jar întreg personalul. Zoé cerea cu voce slabă ba ceai, ba apă și urla isteric când o apucau durerile. Îi era evident frică de moarte și o striga plângându-se pe Emere, care ca și mai înainte nu își făcea deloc apariția.

De Elaine se părea că uitaseră toți. Nu o mai supraveghea nimeni, iar Thomas nu îi mai încuiase încăperile. Deoarece tatăl lui stătea de veghe în fața dormitorului lui Zoé și golise deja o jumătate de sticlă de whisky ba înjurând, ba lamentându-se, supravegherea tunsului oilor rămăsese în întregime în seama lui și a șefilor de echipe. Cei doi Sideblossom nu aveau încredere în ultimii, așa încât Thomas nu se putea clinti de lângă șoproane.

Elaine se prefăcea că lucra la o broderie, dar gândurile ei zburau în altă parte. Să îndrăznească? Dacă o scotea pe Banshee neobservată din grajd, în trei zile putea să ajungă la Queenstown. Nu trebuia să își facă griji cu ruta de urmat, pentru că iapa ei o ducea garantat la vechiul ei cămin. În grajdul familiei Sideblossom calul nu se simțea acasă; dacă o lăsa cu hățul liber, probabil că o va lua spre casă cât putea de repede. Bineînțeles nu va fi simplu să scape

de urmăritorii plecați după ea ulterior, dar dacă lua un avans de șase, opt ore va reuși. Banshee era puternică, nu avea nevoie de odihnă îndelungată. Călătoria va fi extenuantă. Însă asta nu avea importanță. Ea ar călări zi și noapte, numai să se vadă din nou acasă. Și orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa convinsă să se întoarcă la Thomas! În mod cert părinții o vor ajuta; Fleurette știa din proprie experiență de ce erau domnii Sideblossom în stare.

Din camera lui Zoé se auziră noi țipete. Toți cei din casă aveau ochi și urechi doar pentru ea.

Dacă nu o făcea acum, nu o va face niciodată!

Elaine dădu fuga în dormitor și făcu repede o legătură. Nu avea nevoie de multe, dar măcar o pelerină și un costum de călărie trebuia să ia. Desigur că era posibil și să nu se schimbe, dar o călătorie călare de trei ori patru zile în îmbrăcămintea de casă prin munți, în care era încă destul de frig, era cam neplăcută. Renunță la orice altceva, deși ar fi fost bine să aibă la ea ceva provizii sau măcar chibrituri. Dar era prea riscant să se strecoare în bucătărie, și oricum nu va îndrăzni să facă focul atât de repede undeva în sălbăticie.

Așadar mai bägă doar revolverul în buzunarul rochiei de casă, înainte de a se schimba. Nu mai aruncă nicio privire înapoi. Asta ar fi adus ghinion, așa cum odată îi spusese bunicul ei James McKenzie. Cine părăsește o închisoare trebuie să privească doar înainte.

Elaine ajunse repede și neobservată la grajdul unde Banshee și micul Khan o întâmpinară nechezând. În ultimele săptămâni Banshee trebuie să se fi plictisit de moarte. Ea bătu nerăbdătoare din copite când Elaine trecu prin fața boxei ei spre încăperea unde erau șeile. Acolo o aștepta și Callie; Pita o închidea acolo când muncea și nu o putea supraveghea. Cățelușa pornea imediat în căutarea lui Elaine, dar mai nou nu avea voie să intre în casă. Zoé pretindea că în timpul sarcinii făcuse alergie la părul de animale.

Da, asta trecuse. Elaine simțea cum bucuria și plăcerea aventurii se trezeau în ea. Spera că Pat se gândise să aducă și șaua ei! Caii domnilor Sideblossom erau fără excepție mai subțiri decât Banshee. Iată, acolo atârna o șa... Slavă Domnului, nu era șaua pentru dame, cu care câteva ore de galop însemnau o adevărată tortură. Elaine apucă șaua și harnașamentul. Nu mai avea timp să

le curețe, dar oricum Banshee nu se murdărise stând în grajd. Elaine îi puse frâul și șaua încă din boxă. Șaua avea curele din piele, deci putea să își fixeze repede bocceaua. Totul arăta bine! Mai trebuia să iasă și să o apuce către râu, după care putea să ocolească pe departe șoproanele cu oi. Iar după o jumătate de oră va fi dincolo de zona de influență a lui Thomas! Păcat că nu știa unde se retrăsese Emere pentru a invoca spiritele ei. Nu avea încredere în bătrâna maori. Pe de o parte, Emere părea să îi urască pe domnii Sideblossom; pe de altă parte, îi slujea de ani de zile cu loialitate. Trebuia să existe un motiv în virtutea căruia îi permitea lui John Sideblossom să se culce mereu cu ea, în loc să fugă. Îl iubea sau îl iubise cândva? Elaine nu voia să se mai gândească la asta. Dar s-ar fi simțit mai în siguranță dacă bătrâna maori ar fi fost undeva departe. Era mai bine să nu fie văzută de nimeni...

Dar auzi apoi fluierul. Emere cânta din nou în acel registru năucitor de surd, cu care invoca spiritele. Se părea că pe cele rele... Cel puțin în Thomas ele eliberau doar furie. Dar acum nu mai avea importanță. Elaine trase aer în piept când auzi fluierul. Sunetele veneau de undeva din curțile din spate și atâta vreme cât Emere cânta, era ușor să o evite.

Elaine conduse spre grajd și rămase încremenită când îl văzu pe Thomas la intrare. Umbra lui se ridica amenințătoare în lumina soarelui, el se freca pe frunte – ca de atâtea ori când auzea fluierul lui Emere. Dar astăzi nu mai era nevoie de invocarea spiritelor pentru a-l apuca pandaliile.

– Ei? Iarăși o ieșire? Știam eu că merită să mai văd ce face dulcea mea soție! Cu toți lucrătorii ăștia în curte nu poți lăsa nesupravegheat un lucru atât de voluptuos...

Thomas rânjea sardonic, dar își ridică mâna spre ureche, de parcă ar fi vrut să nu mai audă cântecul fluierului.

Elaine se încordă. Trebuia să aibă curaj, nu mai exista cale de întoarcere.

– Nu mă interesează cei care îți tund oile, spuse ea cu calm, și duse încet mâna către buzunarul în care ținea revolverul. Cântecul lui Emere deveni mai rapid, și Elaine simți cum îi bătea inima în piept. Și nu fac o ieșire. Te părăsesc, Thomas. Nu mai am chef de gelozia ta și de bizarele tale... jocuri. Acum lasă-mă să trec!

Se pregăti să treacă împreună cu iapa pe lângă el, dar Thomas se înfipse cu picioarele îndepărtate în dreptul ieşirii.

– Ia uite, cățelușul mârâie! zise el râzând.

Callie începu să latre ca la comandă. Lătratul ei acoperea cântecul lui Emere, ceea ce se părea că era o ușurare pentru Thomas. Acesta făcu un pas spre Elaine.

Elaine scoase arma.

– Nu glumesc! spuse ea cu voce tremurătoare, dar decisă să nu cedeze.

Nu mai avea voie! Nici nu se gândea la ce va face el cu ea dacă acum dădea înapoi.

Thomas râse răsunător.

– Oh, o jucărie nouă!

Arătă către revolver. Callie lătră şi mai tare, şi în fundal vibrară tonurile scoase de Emere din fluier.

Apoi totul se petrecu fulgerător. Speriată, Elaine ridică siguranța armei în momentul în care Thomas se năpusti asupra ei. Încercarea lui de a o lua prin surprindere eşuă. Elaine căută trăgaciul nesigur. Nu știa dacă îl nimerise, totuși cu o expresie de neîncredere Thomas insistă – şi atunci ea puse şi cealaltă mână pe armă şi cu sânge rece şi concentrată o îndreptă spre bărbat. Voise să nimerească în piept, dar revolverul păru că avea o proprie voință când ea apăsă pe trăgaci. Reculul ridică gura țevii. Apoi ea zări sângele țâșnind. Fața lui Thomas explodă ca o fântână de sânge... El nici măcar nu strigă. Căzu la pământ ca trăsnit.

– Fii blestemat!

Thomas auzi vocea lui Emere. Știa că nu avusese voie să urmeze cântecul spiritelor. Nu îi repetase ea permanent că el era în siguranță doar în camera lui de copil, când ea invoca spiritele? Dar el era curios... şi acum avea opt ani; era vârsta la care un băiat trebuia să aibă curajul să facă față unei amenințări. Așa spusese tatăl lui. Iar el o urmărise pe Emere în această noapte, când ea îl crezuse adormit, adormit de sunetul hipnotic al fluierului. Dar Emere nu se întâlnea cu vreun spirit. Tatăl lui era cel care venea la ea... în grădina de vară, în timp ce ea se unduia ciudat, de parcă nu ar fi știut dacă trebuia să rămână ori să plece de acolo. Pe urmă vocea lui:

– Nu te-am chemat?

Emere se întorsese spre el.

– Vin dacă vreau.

- Ah, vrei deci să ne jucăm...

Ceea ce văzu i se întipări lui Thomas în memorie pe vecie. Era dezgustător, dar și... excitant. Era de parcă privind în taină ar fi luat parte la puterea tatălui lui. Și ce putere! John Sideblossom avea parte de tot ceea ce Thomas își dorea cu ardoare. Emere îl îmbrățișa, îl săruta... Dar ea trebuia să fie forțată să o facă... trebuia supusă. Thomas jinduia să aibă forța tatălui său, să poată și el să o supună pe Emere... În cele din urmă tatăl lui o lăsă întinsă. Ea gemea. Fusese pedepsită...

... Apoi răsună fluierul. Vocea spiritelor. Thomas ar fi trebuit să fugă. Emere nu ar fi aflat niciodată că el îi văzuse umilirea. Dar el rămăsese, ba chiar se apropiase. I-ar fi plăcut...

Ea se întorsese atunci spre el.

– Ai văzut tot? Și nu îți este rușine? Ai văzut totul, Thomas Sideblossom... Blestemat să fii!

Chipul lui Thomas explodă.

Cu coada ochiului Elaine zări cum în jurul capului lui Thomas se lățea o baltă roșie. Nu cuteza să se miște, deși nu îi mai era frică, ci doar frig și oroare. Callie schelălăia și se ascunsese într-o boxă. Se temea de zgomotele puternice. Fluierul lui Emere scotea necontenit tonuri înfundate, când mai încet, când mai tare...

– El este mort... este mort...

Gândurile se îmbulzeau în capul lui Elaine; oscila între dorința morbidă de a se duce la Thomas și a se asigura că așa era și pornirea de a fugi și a se ascunde într-un colț al camerei ei.

După care își dădu seama că nu va face nici una, nici alta. Va face exact ceea ce planificase: își va lua iapa și va dispărea.

Elaine nu se mai uită la bărbatul căzut la pământ – nici când trebui să o treacă pe Banshee peste el. Îi era groază de chipul lui zdrobit, și avea destule amintiri oribile legate de Thomas Sideblossom care îi ajungeau pentru întreaga viață. Banshee fornăi, dar trecu apoi peste trup de parcă ar fi fost un buștean din pădure. Elaine îi mulțumi cerului că nu îl călcase, ar fi fost prea mult. Era suficient ce făcea Callie – îl adulmeca interesată. Trebui să se

răstească la cățea ca aceasta să nu îi lingă sângele. Ajunseră în curte nevăzuți de nimeni. Măcar Emere trebuia să fi auzit împușcătura! Nu se poate să fi fost adâncită chiar atât în cântatul la fluier. În ce o privea pe Elaine, ea va rămâne veșnic în urechi cu zgomotul focului de armă.

Emere nu își făcu apariția, deși fluierul amuțise când Elaine părăsea grajdul. O întâmplare? Ori bătrâna maori aducea ajutoare? Lui Elaine îi era indiferent; ea voia doar să plece. Se aruncă pe Banshee și porni în galop. Iapa voia să ia drumul direct spre Wanaka și de fapt Elaine nu mai era nevoită acum să evite șoproanele unde se tundeau oile.

Apoi în conștiință îi pătrunse ca un cuțit realitatea: își împușcase soțul. Îndreptase pistolul asupra unui om neînarmat și trăsese cu sânge rece. Nu putea pleda nici măcar pentru legitimă apărare. Nu mai era posibil să apară la părinții ei și să se ascundă acolo. Acum ea era un asasin fugar. Cel mai târziu în următoarea dimineață John Sideblossom o va acuza și pe urmă *constabler*-ul va fi pe urmele ei. În niciun caz nu se va putea îndrepta spre Queenstown, cu atât mai puțin spre Canterbury Plains. Trebuia să își uite familia și prietenii, să își schimbe numele și să înceapă undeva o nouă viață. Cum și unde nu îi era clar, dar fuga era unica ei șansă.

Elaine își îndreptă iapa care se cam împotrivea către McKenzie Highlands.

FUGA

CANTERBURY PLAINS,
GREYMOUTH – COASTA DE VEST
1896

1

– Dumnezeule, William, desigur că o putem aduce înapoi! Vocea Gwyneirei îi trăda lipsa de răbdare; doar purta pentru a nu știu câta oară aceeași discuție. Planul turneului acestui cântăreț nu este în fond secret. Se află în Insula de Nord, nu la Timbuktu! Problema este dacă asta ne ajută. Doar ai citit scrisoarea ei: este fericită. Se află exact acolo unde vrea să fie și face ceea ce totdeauna și-a dorit să facă.

– Dar este soția mea! ripostă William – nu pentru prima dată, în timp ce își turna un whisky. Nici acesta nu era primul în seara asta. Apoi adăugă: Am drepturile mele!

Gwyneira se încruntă.

– Ce drepturi? Vreți să o aduceți cu forța? Teoretic ați putea, ea fiind încă minoră. Dar nu v-ar ierta-o. Și în plus ar fugi imediat din nou. Sau vreți să o încuiați?

William rămase fără replică. Desigur că nu voia să o închidă pe Kura, mai ales că în Kiward Station nu ar fi existat niciun paznic s-o țină închisă. Soții McKenzie priveau cu calm plecarea Kurei, iar maorii oricum nu se agitau deloc. Nu se putea baza nici măcar pe ajutorul lui Tonga. În definitiv prin Gloria exista o nouă moștenitoare. În această generație jocul era pierdut pentru Tonga. Dimpotrivă, Gwyneira triumfa și chiar părea că se bucura puțin pentru nepoata ei. Scrisoarea trimisă de Kura din Christchurch și primită prin intermediul lui George Greenwood după ce trupa deja ajunsese la Wellington era euforică. Era clar că ansamblul de operă o primise cu brațele deschise. Desigur, scria ea, trebuia să mai învețe

mult, dar impresarul, Mr. Barrister, îi dădea lecții personal, și ea făcea progrese rapide. Fusese admisă pe scenă din prima seară; interpretase *Habanera* și culesese ovații îndelungate.

Succesul Kurei, bănuia Gwyneira în sinea ei, se putea datora și înfățișării ei, dar în definitiv nu avea importanță. Kura făcea ce îi plăcea și câștiga bani. Cât timp avea succes, nu se va mai gândi la Kiward Station.

– Mai lăsați-i ceva timp, tinere, spuse James împăciuitor și îi întinse paharul lui William. Gwyn părea să nu fi remarcat că William tocmai dăduse pe gât cel de al treilea pahar cu whisky. James asistase la discuția lor de o jumătate de oră și era de părere că merita o băutură. Adăugă: Să alergi acum după ea nu folosește la nimic, mai ales că plecarea ei a fost precedată de o ceartă, nu?

Ca și până acum, doar William și Miss Witherspoon știau ce se întâmplase în noaptea dinaintea plecării Kurei și amândoi tăceau mâlc. Plecarea Kurei dusese și la încheierea legăturii lor. De când îl părăsise soția, William nu se mai atingea de guvernantă, și evita orice discuție între patru ochi cu ea. Până acum nimeni nu dăduse glas vreunei suspiciuni, și William era cel mai interesat ca lucrurile să rămână astfel.

– Exact, lăsați-o să termine acest turneu! îi ținu partea Gwyneira soțului ei. Pe urmă vom vedea. George m-a asigurat că plecarea celorlalți cântăreți este bătută-n cuie. Toate costurile călătoriei le suportă organizatorii. Dacă în final Kura va vrea să plece cu ei în Anglia, va trebui să plătească din onorariul ei sau îmi va cere mie bani. Atunci vom putea discuta chestiunea. Dar pașnic, William! Nu vreau să mai pierd încă o nepoată!

Ultima replică îi reduse pe toți la tăcere; se referea la trista poveste a lui Elaine, pe care Gwyneira și James o aflaseră abia de curând. Gwyn era foarte frământată din cauza aceasta și nu o condamna pe Elaine defel. I s-ar fi putut întâmpla și ei; și ea stătuse odată cu flinta îndreptată spre un Sideblossom. Desigur, situația fusese diferită, însă Gwyneira era convinsă că Elaine avusese motive temeinice pentru a se apăra. Doar că nu înțelegea de ce după aceea fata nu o căutase pentru a-i cere ajutorul. Kiward Station era izolată; Elaine s-ar fi putut ascunde mult timp aici pentru a găsi ulterior o rezolvare. I s-ar fi putut aranja și fuga în Australia sau în

Anglia. Dispariția fără urmă a lui Elaine îi toca nervii. În niciun caz nu puteau rupe contactul și cu Kura!

William își bău whisky-ul cu înghițituri mici. El ar fi plecat și astăzi după soția lui – acest lingău, Barrister, nu o lăsa să cânte din pură amiciție! Cu siguranță că spera să obțină ceva, dacă o lăsase din prima pe Kura să apară pe scenă. Îi mai și „dădea lecții personal". În ce artă, mă rog? Nu numai că William era adânc lezat în mândria lui, dar devenise și gelos.

Pe de altă parte, nu putea să conteste argumentele celorlalți. Era penibil să rămână aici pe post de bărbat părăsit. Dar și dacă o va obliga pe Kura să se întoarcă, ea va fi prima care va explica de ce plecase... și William ar fi pierdut în ochii familiei McKenzie.

Și eu ce fac până atunci? întrebă el beat și aproape pe un ton plângăcios. Vreau să zic, eu...

- Faceți ce făceați și până acum, și ar fi salutar să vă ocupați mai mult de copilul dumneavoastră! spuse Gwyneira. Și mai străduiți-vă să vă obișnuiți cu munca și să vă faceți util. Să zicem că neapata mea face o călătorie. Invață puțin să cunoască lumea, își valorifică talentul și după câteva luni se întoarce. Priviți lucrurile astfel, William! Alt mod de a le vedea ar fi o prostie!

De vorbit îi fusese ușor Gwyneirei, dar dacă și înainte de plecarea Kurei pentru William viața la Kiward Station avea suișuri și coborâșuri, acum ea devenise absolut insuportabilă. Văcarii care până de curând râdeau doar pe ascuns de „calitățile" lui de baron al oilor, acum o făceau pe față. Se pare, șușoteau ei, că „prințului consort" îi lipseau și alte calități, în orice caz nu era în stare să înlănțuie o splendoare de femeie cum era Kura Warden.

– Un ratat! îl bârfea Poker Livingston, care acum apărea din nou mai des la fermă.

Calmul Andy McAran asculta ordinele și ideile lui William cu o expresie neutră, dar ulterior făcea numai ce credea el că era bine.

Dar cel mai rău stăteau lucrurile cu maorii. Tribul se întorsese din peregrinare și bărbații își reluaseră munca la Kiward Station. Însă William îi ignora. Până acum aceştia îl acceptaseră de voie, de nevoie ca membru al tribului *pakeha* local; odată cu plecarea

Kurei, el își pierduse acest drept. Indiferent dacă William îi ruga sau țipa la ei, cei mai mulți maori priveau prin el ca prin sticlă.

Asta îl înfuria pe William, cu atât mai mult cu cât și la Gwyneira găsea tot mai puțină înțelegere. Între timp remarcase și ea că el își îneca tot mai des supărarea în whisky și începuse să îi reproșeze asta.

– Cum vreți să fiți un exemplu pentru oameni dacă apăreți dimineața la muncă cu întârziere și mahmur? Asta nu îmi place nici mie, William, mai ales că nu știu cum să mă port. Dacă vă apăr, mă fac de râs și îmi pierd autoritatea. Dacă le dau dreptate oamenilor, mi-o luați în nume de rău și căutați consolare în whisky! Situația aceasta trebuie să înceteze, William! Am avut deja un bețiv la fermă, și asta nu se va mai repeta atâta vreme cât mă mai bucur de influență!

– Și ce vreți să faceți, Miss Gwyn? întrebă ironic William. Să mă dați afară? O puteți face, dar o veți pierde pe Gloria. Pentru că este de la sine înțeles că o voi lua cu mine!

Gwyneira se străduia să rămână calmă.

– Atunci începeți prin a învăța cum se face terciul pentru copil, și mai gândiți-vă cine vă va da o slujbă dacă târâți după dumneavoastră un bebeluș. Cum vreți să călătoriți cu Gloria? O să o puneți în coburi?

Mai târziu Gwyn îi mărturisi soțului ei că amenințarea lui o speriase cumplit.

– Așa este, noi nu avem niciun drept asupra copilului! Dacă îl ia cu el... va trebui să îi ajutăm, să îi dăm eventual o sumă de bani lunar ca să poată plăti o bonă și o locuință...

James clătină din cap.

– Gwyn, dragă, nu intra în panică, încercă el să o liniștească și o mângâie pe cap. Exagerezi foarte mult. Slavă Domnului că Willieboy nu a înțeles asta. Doar nu crezi că filfizonul nostru se lasă întreținut de tine? Unde se va duce cu Gloria, când până și vrăbiile îi vor duce povestea pe sub acoperișuri? Ce o să facă cu ea? Că el nu știe nici cum să o țină în brațe. Este de neimaginat să o ia cu el, nici Mrs. Weaver a noastră nu este o roabă căreia el să îi poate porunci pur și simplu să-l urmeze. Și în cazul cel mai rău, copilul are totuși o mamă. Ai putea vorbi cu Kura. Măcar atât o simți și ea

pentru fiica ei, încât să îți încredințeze ție grija pentru ea. Orice tribunal îți va fi favorabil ție. Așa că nu te mai frământa atât.

James o luă în brațe pe Gwyn, dar nici așa nu o putu liniști complet. Ea se simțise atât de sigură! Iar acum acest William făcea valuri!

Heather Witherspoon își târa pașii ca un câine bătut în primele zile după plecarea Kurei. Nu putea să înțeleagă de ce William o respingea acum brusc și pe deasupra pe un ton atât de brutal. În definitiv nu fusese vina ei că îi surprinsese Kura, ba dimpotrivă, ea își dăduse seama de strategia Kurei din acea seară și îl atenționase pe William. Dar el fusese prea beat ca să înțeleagă și nu dorea să se mai lase manipulat de soția lui.

– Eu nu mă umilesc când fluieră ea! explicase el indignat și beat. Și... și oricum nu o duc la Christchurch. Poate să-și unduiască coapsele până face plopul mere și răchita micșunele, eu o iau când vreau eu, nu când îi convine ei.

Heather nu mai insistase. Nimeni nu îi putea pretinde asta, pentru că în definitiv îl iubea. Și a o face doar pe ea vinovată acum era nedrept.

Dar Heather învățase deja de mult timp că în viață nu totdeauna dreptatea învinge, astfel că acum trecu la strategia ei verificată: va fi de față și va aștepta. Cândva William își va aminti de ea, cândva va avea nevoie de ea. Nu credea în întoarcerea Kurei. Pentru prima dată aceasta gusta succesul, și dacă avea nevoie de un bărbat, îl va căuta acolo unde se va afla. Kura-maro-tini nu depindea de William Martyn. Iar dacă Heather credea în iubire, avea în vedere propriile sentimente.

Kura își găsise deja bărbatul, chiar dacă în acest caz nu ar fi vorbit despre iubire. Ea îl admira pe Roderick Barrister: el reprezenta împlinirea tuturor visurilor ei cu privire la succes și carieră. Acesta o putea introduce în tainele belcantoului mult mai profund și mai intens decât Miss Witherspoon cu cele câteva ore de canto luate de ea în Elveția. În plus, acesta avea influență – ansamblul îi asculta ordinele cu o supunere cum Kura nu mai întâlnise. Desigur că și la Kiward Station existau stăpâni și servitori, dar puterea de acțiune și sentimentul valorii proprii al văcarilor și maorilor, care îl

dezorientaseră pe William atât de mult, erau pentru Kura ceva de la sine înțeles. Supunerea oarbă nu avea căutare la fermele de oi. Cine lucra aici trebuia să știe să ia decizii pe cont propriu. Dimpotrivă, în ansamblul lui Barrister exista o singură voce – a acestuia. El putea să le facă fericite pe balerine promițându-le un solo în plus, și nici chiar cântărețe instruite ca Sabina Conetti nu îndrăzneau să obiecteze când el le vâra sub nas o începătoare precum Kura. Ea mai descoperi rapid că favorurile lui Barrister depindeau și de atenția acordată de membrele ansamblului. Balerinele vorbeau pe față, de exemplu, despre faptul că Brigitte putuse să cânte Carmen pentru că se culca cu *impresario.* Nedoritul rezultat al legăturii fusese îndepărtat de o moașă discretă din Wellington.

Ca urmare, Brigitte nu mai putu dansa câteva săptămâni, iar noaptea suspina. Asta o călca pe nervi pe Kura, deoarece inițial împărțea aceeași cameră de hotel cu mica dansatoare. Oricum Brigitte nu i-o lua în nume de rău. Ea era bucuroasă că scăpase de rolurile în care cânta, care o suprasolicitau, și era clar că nu mai avea chef de Roderick. Când doar după câteva nopți Kura începuse ca puțin după ora culcării să se strecoare afară din cameră pentru a se duce la *impresario,* Brigitte se făcea că nu o observă.

Pe Kura o atrăgea impetuosul tenor; nu trebuia deloc să se prefacă atunci când îi accepta avansurile. Firește că nici el nu s-a mulțumit mult timp cu sărutări și dezmierdări nevinovate. Iar despre temerile Kurei că va rămâne însărcinată, râse.

– Prostii, micuțo, eu sunt atent! Cu mine nu dai greș, nu te teme!

Kura voia să îl creadă și remarcă faptul că Roderick, când făceau dragoste, ieșea din ea mai repede decât o făcea William. Dar mai era și treaba cu Brigitte. În cele din urmă i se confesă cu inima grea Sabinei Conetti. Bănuia că solista nu o prea simpatiza – Roderick studia acum și roluri de soprană cu noua lui descoperire –, dar în ea avea mai multă încredere în privința problemelor femeiești. Iar Sabina o puse la curent cu puținul cunoscut de ea.

– Te poți abține în zilele periculoase. Dar sigur nu este niciodată, nimic nu este absolut sigur, o avertiză ea în final. Și mai ales nesigure sunt jurămintele indivizilor cum că la o adică vă veți căsători... ori ce or mai bate ei câmpii. Crede-mă, Roderick îți

făgăduiește acum marea cu sarea, dar nu te bizui pe asta. Pentru moment își permite să facă pe Pygmalion cu tine, dar în perspectivă, cămașa îi este mai aproape decât sumanul. Dacă îi este de folos, se descotorosește de tine.

Oricum pentru Kura acest avertisment era inutil. Mai întâi pentru că habar nu avea de mitologia greacă și apoi ea era convinsă că Roderick era bine intenționat în ce o privea. Dacă ar fi fost egoist, ea era convinsă că nu i-ar fi dat mereu rolurile importante, și mai ales nu i-ar fi oferit zilnic gratuit lecții de canto. În fapt, el își petrecea jumătate din după-amiezi cu Kura, la pian, în timp ce alți membri ai ansamblului se bucurau de timpul lor liber cunoscând orașe ca Auckland și Wellington ori făcând excursii la minuni ale naturii cum ar fi pădurile tropicale și gheizerele.

Noaptea Kura era la dispoziția lui; dar și ea gusta jocul, cu toate că Roderick pe post de amant era mult sub nivelul lui William. Kura ducea dorul momentelor de extaz la care o aducea soțul ei și uneori era puțin supărată pe Roderick că nu o răsplătea în același fel pentru riscul de a rămâne însărcinată. Dar de toate acestea uita seara, când urca pe scenă și primea aplauzele publicului. Atunci era fericită, simțea o recunoștință nețărmurită față de Roderick și în final îl copleșea pe acesta cu dezmierdări. Și Roderick se manifesta oricum altfel decât vanitos. Dimpotrivă, el o lăsa să strălucească, o trimitea să iasă singură la rampă pentru a primi ovațiile publicului și îi oferea flori pe scenă.

– Cocoșelul nostru pare îndrăgostit pe bune! îi șopti Fred Houver, baritonul, într-o seară Sabinei Conetti. Și micuța evoluează tot mai bine. Mai are încă probleme cu respirația, dar într-o zi ne va face pe toți să ne simțim bătrâni – și mai ales pe el.

Cântăreții se aflau în fundal, în timp ce Barrister îi făcea a cincea plecăciune Kurei pe scenă. Ei formaseră corul, iar Kura și Roderick interpretaseră rolurile Carmen și toreadorul.

Sabina încuviință din cap și privi chipul strălucitor al Kurei. Barrrister căzuse fără îndoială pradă micuței. Dar la o adică va mai rămâne ea stăpână pe situație?

William era sătul. Aceasta era încă una din acele zile în care ar fi preferat să plece din Kiward Station – dacă și-ar fi putut imagina

o alternativă. Gwyneira vânduse o turmă de animale tinere maiorului Richland și îl rugase pe William să le mâne înapoi la fermă. Deoarece în ziua anterioară vremea fusese foarte plăcută, Richland decisese să însoțească călare și el turma și peste noapte rămăsese la Kiward Station. Bineînțeles că chefuise îndelung cu William, și după ce Gwyneira și James se retrăseseră, cei doi erau mahmuri și prost dispuși. Întreaga dimineață plouase, și cei doi oieri maori repartizați de Gwyneira lui William nu apăruseră. La grajduri era doar Andy McAran. William îi ceru bătrânului să-i însoțească pe el și pe Richland; singur nu era capabil să găsească oile căutate. McAran, văzând că nu îi rămânea altceva de făcut dacă nu voia să se termine totul rușinos, se lăsă în cele din urmă înduplecat, dar impuse un ritm ucigaș și îl ignoră pe William când acesta, gândindu-se la bătrânul maior, îi ceru să o lase mai ușor. Dar Richland se ținea bine pe calul lui pursânge și devenea tot mai binedispus după fiecare dușcă din sticla pe care o purta în buzunar. William bău și el, în timp ce Andy refuză clătinând din cap.

– Nu la muncă, Mr. William, asta nu îi place lui Miss Gwyn.

William, care se simți vizat, îi dădu mai departe lui Richland, dar el nu ținea la băutură la fel de bine ca bătrânul soldat. Mai întâi eșuă lamentabil la adunarea oilor. Câinele lui nu îl asculta, ci doar se lăsa înfricoșat la pământ când țipa la el. Apoi calul său se sperie de un berbec și William se trezi în iarba udă.

Andy McAran se stăpâni perfect și rămase serios, dar maiorul Richland își luă peste picior gazda pe tot drumul de întoarcere la fermă. Toate acestea erau umilitoare, și în plus, încă mai ploua și oamenii erau uzi până la piele. Richland nu se va duce acasă în niciun caz în seara aceasta, ci va înnopta la Kiward Station, și fără nicio îndoială că împreună cu soții McKenzie avea să se distreze pe seama tuturor ghinioanelor lui William. Măcar de s-ar întoarce Kura! Dar soția lui părea că se simțea în continuare fericită în ansamblul ei de operă. Când și când îi scria Gwyneirei scrisori pline de entuziasm; lui William nu îi scria niciodată.

Bineînțeles că nu se vedea nici urmă de băiat pe la grajduri, când în cele din urmă bărbații ajunseră în curtea conacului și William trebui să se ocupe singur de calul lui. Măcar McAran nu insistă ca el să-l însoțească la țarcurile în care trebuiau duse oile la

înnoptat. Și așa puțea deja a lână udă și a seu. William ajunse la concluzia că în adâncul sufletului ura munca cu oile.

Gwyneira și James îi așteptau pe Richland și pe William în salon, dar nu făcură nicio tentativă de a-i invita pe cei doi la o băutură. După fețele roșii și mersul nesigur al noilor sosiți își dăduseră seama că aceștia consumaseră deja destul alcool. Gwyn și James se înțeleseră din priviri: nicio tărie înainte de masă – dacă nu voiau ca seara să se termine neplăcut. În loc de asta îi trimiseră pe cei doi să se spele și să se schimbe – și, de la sine înțeles, servitorul duse apa caldă mai întâi la camera oaspetelui...

William ar fi preferat să se întindă în pat cu o sticlă de whisky, totuși, când intră în camera aranjată cu atâta dragoste pentru el și Kura, îl aștepta o surpriză: din micul salon răzbătea mireasmă aromată de ceai proaspăt. Un suport special prevăzut cu o lumânare ținea ceaiul cald; alături așteptau două pahare și o sticlă cu rom.

William nu se putu stăpâni. Apucă mai întâi sticla cu rom și trase o dușcă zdravănă. Dar cine să îi fi pregătit lui asta? Cu certitudine nu Gwyneira și nici Moana ori Kiri. Maorii nu obișnuiesc astfel de gesturi, iar servitorii erau destul de ocupați cu oaspetele casei.

William privi suspicios în jur, până când auzi din baie râsul ușor.

– Ziua aceasta a fost de groază! A trebuit să fac școală cu maorii și din tavan curgea apa... cum îți poate trece prin cap să acoperi colibele cu frunze de palmier? Și apoi m-am gândit că tu erai acolo, afară... pesemne că ai înghețat...

În ușa băii stătea Heather Witherspoon, cu chipul numai un surâs, cu un șorț peste rochia ei neagră, ca o adevărată fată în casă. Cu un gest al mâinii ea îi indică drumul către cada plină cu apă fierbinte, parfumată.

– Heather, eu...

William oscila între recunoștință, dorință și adevărul că era o nebunie să se lase sedus de ea. Dar Kura era plecată de atâta vreme...

– Hai, William! spuse Heather. Mai avem o oră până când se servește masa jos. Miss Gwyn trebuie să fie atentă la bucătărie, Mr. James stă în fața căminului, iar pe Jack l-am pus să își facă temele. Nu trebuie să ne temem de nimic. Nimeni nu a văzut că am intrat aici.

William se întrebă dacă ea cărase apa fierbinte, ceea ce nu prea credea. Dar pe urmă nu se mai gândi la nimic. Era prea ademenitor să se scufunde în apa caldă, ea să îi maseze umerii, să îl mângâie și în cele din urmă să se lase condus la pat.

– Că doar nu vreau ca cineva să ne vadă, gânguri Heather. Este suficient cât de rău ne simțim noi aici. Și nici nu trebuie să trăim ca la mănăstire...

Din această seară legătura dintre William și Heather se reaprinse. El uită de revolta și de temerile lui și, în plus, încetă să se mai învinovățească: cu certitudine nici Kura nu trăia în castitate și în fața ochilor avea doar chipul și trupul ei când în întunecata încăpere sau cu ochii închiși o îmbrățișa pe Heather...

2

Elaine O'Keefe umbla agale pe Main Street, în mica localitate Greymouth, situată pe Coasta de Vest. Ce orășel urât, gândea ea indispusă. I se potrivea denumirea! Auzise odată că localitatea fusese denumită după locul de vărsare al râului Grey, dar lui Elaine i se înfățișa doar ca o prăpastie cenușie ce amenința să te înghită. Cu siguranță din cauza ceții care acoperea orășelul. Pe vreme frumoasă desigur că locul nu mai părea atât de respingător. În definitiv, Greymouth era așezat idilic pe o porțiune îngustă de coastă dintre mare și râu, și casele din lemn cu unul ori două etaje de pe o parte și de alta a străzilor păreau tot atât de noi și curate precum clădirile din Queenstown.

Și Greymouth era considerată o comunitate în ascensiune, cu toate că bogăția ei nu avea la bază câmpurile aurifere, ci minele de cărbuni profesional conduse, deschise în urmă cu câțiva ani. Elaine se întrebă dacă respirația îi era îngreunată de praful de cărbune aflat în aer sau doar de ceață și de ploaie. În orice caz atmosfera îi părea total diferită de cea din viul și optimistul ei oraș natal. Sigur, căutătorii de aur din Queenstown sperau toți să devină rapid bogați. O mină aducea bani buni doar patronilor. Ortacii erau condamnați la o viață tristă zi de zi.

Elaine nu ar fi ales acest orășel, dar după mai multe săptămâni de umblat călare prin munți se săturase. În primele zile ale fugii ei avusese cel puțin noroc cu vremea. Mai întâi călărise de-a lungul râului Haas – pe cât posibil prin apă, pentru a-și șterge urmele. Deși nu credea că se va apela la câini care să-i ia urma. Încotro să

se îndrepte? Chiar dacă Elaine urma alt drum, copitele lui Banshee nu mai lăsau amprente pe terenul uscat. Deja cu câteva zile înainte de a fugi nu mai plouase și vremea ținuse cu ea până ajunsese în McKenzie Highlands. După care a fost mai rău, și Elaine suferea cumplit de frig când pentru a dormi se învelea cu puținele haine luate cu ea. Mai curând o ajuta harșa lui Banshee, dar aceasta era de cele mai multe ori umedă de la sudoarea iepei. În plus o chinuia foamea mistuitoare.

Elaine cunoștea destul de bine plantele din patria ei – Fleurette își luase des copiii în deplasări călare pline de aventură, iar James McKenzie se jucase și cu nepoata lui de-a „supraviețuirea în sălbăticie", joc care îi plăcuse atât de mult lui Gwyn în anii tinereții. Pentru asta existau mici lopeți pentru săpat, cuțite pentru cojitul rădăcinilor și spintecatul peștilor și mai ales fire și ace pentru pescuit. Acum Elaine nu dispunea de niciunele. Chiar și focul putea să îl aprindă doar rar, când reușea să obțină scântei prin lovirea a două pietre – ceea ce era lipsit de orice speranță când mai întâi ploua. În primele zile mai prinsese uneori cu mâna câte un păstrăv și îl prăjise, dar permanent trăise cu teama că focul ar fi putut să o trădeze. Din același motiv evitase să tragă după iepurii care mișunau pretutindeni. Pe care oricum nu i-ar fi putut nimeri; ea trăsese de la doar doi metri în pieptul lui Thomas și tot greșise ținta. Cum ar fi reușit să nimerească un iepure?

Odată Callie prinsese un iepure. Fusese o zi norocoasă, pentru că atunci Elaine descoperise și o grotă uscată în munte și reușise să facă foc. Iepurele fript cu piele și blană nu era o minune a artei culinare, totuși Elaine mâncase și ea o dată pe săturate. Însă zilele ce au urmat au fost grele – pe Coasta de Vest se pare că nu creștea nimic comestibil, aici existau doar ferigi, care barem o fereau cât de cât de ploaie. O dată Elaine dăduse de un trib maori, care o primise cu ospitalitate. Nicicând nu mai mâncase ea cartofi dulci atât de gustos pregătiți.

Maorii îi arătaseră drumul către Greymouth – Mawhera cum îl numeau ei. Acesta avea o îndelungată istorie ca fortăreață maori, dar de mult timp ajunsese pe mâna acestor *pakeha.* Totuși maorii îi explicaseră că locul era foarte sigur – probabil era vorba despre o poveste cu spirite. Lui Elaine îi era indiferent; pentru ea orice oraș

era la fel de bun ca oricare altul și la un moment dat trebuia să pună capăt vieții nomade. Așa că urmase sfatul noilor ei prieteni și se dusese să-și caute de lucru la Greymouth. Acesta era oricum cea mai mare localitate de pe Coasta de Vest. Aici nu putea fi găsită prea ușor și înainte de toate avea nevoie din nou de un pat și de haine curate. Și Banshee părea bucuroasă de grajdul uscat închiriat de Elaine – cu inima îndoită, pentru că nu își putea permite să plătească un avans. Dar proprietarul grajdului nu ridică problema, ci pe loc indică pentru iapă o boxă curată și îi dădu fân din plin.

– Este puțin cam slabă frumoasa dumneavoastră, remarcă el, ceea ce nu era de mirare: Banshee se hrănise insuficient cu iarba sărăcăcioasă din Highlands.

Acum iapa mâncă pe săturate; Elaine nu avea idee cum va putea în cele din urmă să plătească pentru viața de lux asigurată lui Banshee. Trebuia să se îngrijească și de ea însăși. Proprietarul grajdului o măsurase sugestiv, de parcă ar fi vrut să lase de înțeles că și ea arăta la fel de amărâtă cum îi era calul. Elaine se interesă de o pensiune și de o slujbă. Omul se gândi.

– Pe chei există câteva hoteluri, dar sunt scumpe. Acolo poposesc cel mult oamenii înstăriți, care câștigă banii de pe urma minelor lor. Și era evident că nu o socotea pe Elaine ca făcând parte din această categorie. Apoi continuă: Iar Lucky Horse... nu l-aș recomanda. Cu toate că probabil v-ar primi bucuroși dacă felul muncii depuse v-ar fi indiferent. După ce zâmbi sugestiv, adăugă: Dar văduva Miller și soția bărbierului închiriază camere. Puteți întreba acolo, amândouă sunt onorabile. Dacă firește nu aveți niciun ban...

Elaine înțelese aluzia. Omul nu cunoștea un loc de muncă disponibil pentru o femeie singură și cinstită. Dar nu avea importanță. Elaine se îndreptă curajoasă către centrul orașului. Va găsi ea ceva.

Dar orașul nu arăta deloc foarte promițător. Iar hotărârea lui Elaine de a întreba despre un loc de muncă în orice prăvălie fără excepție începu să se clatine când ajunse în dreptul spălătoriei chinezești. Mai întâi că duhoarea îi tăie și mai mult respirația, și apoi proprietarul păru că nu îi înțelegea solicitarea. În loc de asta el încerca să îi cumpere cățeaua. Dar în mod sigur nu avea oi pentru a o pune la treabă... Elaine își aminti de zvonurile conform cărora chinezii ar mânca câini și o rupse la fugă.

Soția bărbierului avea o cameră liberă, dar nu putea oferi de lucru. Elaine mai nutrise speranța de a găsi de lucru la o pensiune. Dar la cele trei camere pe care Mrs. Tanner le asigura ea însăși curățenia, iar pentru pregătirea mesei la cel mult trei clienți care îi treceau pragul nu avea nevoie de ajutor.

– Reveniți după ce veți găsi ceva, o sfătui ea pe Elaine.

Tânăra înțelese aluzia: până când nu putea să facă dovada unui venit, nu primea nici pat și nici mâncare.

Următoarea prăvălie aparținea tâmplarului care confecționa coșciuge, care îi trezi amintiri neplăcute. Dar ce ar avea de făcut aici? Dimpotrivă, băcănia i se păru plină de perspective, dar din păcate era gospodărită de o familie cu cinci copii dezghețați. Erau destui. Alături lucra un croitor – Elaine și-ar fi dorit disperată măcar să fi știut puțin să coasă. Dar urâse dintotdeauna lucrul de mână, și Fleurette nu insistase. Așa că învățase doar de la Helen să coasă puțin, asta limitându-se la cusutul unui nasture. Totuși Elaine intră în atelier și se interesă dacă exista de lucru. Croitorul se dovedi amabil, dar clătină din cap.

– Aici nu sunt mulți oameni care să își permită costume pe comandă. Proprietarii minelor da, dar ei preferă să comande în orașele mari. La mine vin doar cu retușuri și pe acestea reușesc să le fac singur.

În mare cam aceștia erau oamenii de afaceri avuți din Greymouth – și Elaine ar mai fi putut solicita doar un post de cameristă la marile hoteluri. Dar atât de amărâtă cum arăta în acest moment? Poate că ar trebui să încerce la o cârciumă! Să servească la mese sau să lucreze la bucătărie? Cunoștințele ei culinare nu erau de excepție, dar putea încerca. Tocmai trecuse de un han. Să se întoarcă și să întrebe? Chiar și intrarea arăta atât de respingătoare și de unsuroasă! Elaine își continuă drumul și ajunse brusc la *Lucky Horse* – hotel și cârciumă.

Acesta îi amintea mult de stabilimentul lui Daphne. Și aici intrarea era vopsită multicolor și părea atractivă. Cel puțin pentru bărbați, pentru că localul era destinat clar acestora. Pentru fete părea însă a fi unica posibilitate de a face bani – chiar dacă nu într-un mod onorabil.

Elaine clătină energic din cap. Nu, asta nu! Nu după ce tocmai scăpase din iad! Pe de altă parte, aici nu putea fi mai rău decât în

căsnicia cu Thomas. Dacă voia să se coboare atât de mult... Pe Elaine o pufni râsul. Era o criminală! Mai jos de atât nici că se putea!

– Plecați mai departe, intrați ori aveți ceva urgent de rezolvat afară, în ploaie?

Vocea provenea din ușa pe jumătate deschisă a cârciumii. Callie se strecurase până acolo și încântată se lăsase mângâiată de o femeie care o privea cercetător pe Elaine. Privirea lui Callie parcă cerșea... sau mai curând era evaluatoare, deoarece din cârciumă răzbătea un miros de fripturi care o făcea și pe Elaine să simtă că îi lăsa gura apă. În plus, înăuntru era cald și uscat.

Elaine trecu peste temerile ei. Femeia de un blond-deschis, cu tenul foarte alb, machiată intens nu părea periculoasă. Ba dimpotrivă, cu pieptul ei generos, cu coapsele pline și cu fața lată, blajină, făcea mai curând o impresie maternă. Un tip total diferit de Daphne.

– Deci, spuneți! De ce îmi priviți intrarea precum șoarecele cursa? întrebă femeia. Nu ați mai văzut un cuibușor de nebunii?

Elaine zâmbi. Daphne nu și-ar fi denumit stabilimentul niciodată „cuibușor de nebunii".

– Ba da, dar nu am intrat în așa ceva.

Femeia zâmbi și ea.

– În cuibușor sau în cursă? Sinceră să fiu, arătați de parcă tocmai ați scăpat din așa ceva.

Elaine păli. Chiar se putea vedea pe ea că fugea de ceva? Și dacă femeia aceasta observa lucrul acesta, ce vor crede onorabilele matroane despre ea?

– Eu... caut de lucru. Dar nu... așa. Aș putea eventual să fac curat sau... să ajut la bucătărie. Sunt obișnuită cu asta... Mătușa mea avea o pensiune...

În ultimul moment Elaine își dăduse seama că era mai bine să nu vorbească despre bunica ei. Cu cât viața ei anterioară rămânea mai ascunsă, cu atât era mai bine.

– Copilă, ca să faci curat ești prea drăguță! Indivizii s-ar cam grăbi să nu rămână curați, dacă mă înțelegi bine. În rest, aș mai avea o cameră liberă. Și fetele mele câștigă bine, le poți întreba, la mine sunt toate mulțumite. Numele meu este Clarisette Baton. Pronunțat franțuzește, vă rog. Spune-mi simplu „madame Clarisse".

Madame Clarisse începu firesc să o tutuiască.

Elaine roși.

– Nu pot. O astfel de muncă... Nu pot, nu îmi plac bărbații!

Ultimele cuvinte îi scăpară ca un strigăt și o făcură pe madame Clarisse să râdă zgomotos.

– Ei, ei, micuțo, să nu-mi spui că ai șters putina din plăcutu-ți cămin pentru că te atrag fetele! Nu cred. Deși și cu asta există mari posibilități de câștig. O veche prietenă de-a mea a pus să danseze două fete... gemene, făceau niște nebunii, dar în același timp absolut nevinovate. Băieții se încingeau. Dar pentru așa ceva îmi pari prea cuminţică.

Elaine se făcu și mai roșie.

– De unde știți dumneavoastră că vin dintr-un cămin plăcut?

Madame Clarisse își dădu ochii peste cap.

– Dulceață, oricine vede că ai dormit săptămâni întregi în hainele astea. Și dacă nu ești slab la minte, mai vezi că hainele sunt unele scumpe. În afară de asta... cățeaua ta nu este un câine vagabond. Provine de la o fermă de oi. Sper că nu ai șterpelit-o. Uneori ăștia țin mai mult la javrele lor decât la femei.

Elaine simți cum speranțele ei se spulberau. Pentru această femeie ea era ca o carte deschisă. Și concluziile trase de madame Clarisse vor putea fi trase și de alții. Dacă obținea o cameră la Mrs. Tanner, curând toată localitatea va vorbi despre ea. Dimpotrivă, oferta lui madame Clarisse... despre prostituatele lui Daphne nu se va șușoti niciodată. Femeilor onorabile le era indiferent de unde veneau și încotro plecau ele.

Madame Clarisse o privea pe Elaine cu un zâmbet în spatele căruia se ascundea o privire scrutătoare. Era clar că micuța se gândea în mod serios să accepte oferta ei. Era bună la bar? Fără îndoială că avusese experiențe triste cu bărbații, dar prin asta nu era o excepție. Și totuși... în ochii acestei fete era ceva ce depășea pe departe un „nu îmi place“. Clarisse întrezărea mai curând teama, ura. Și o strălucire cumplită, care atrăgea mulți bărbați mai puternic decât atrăgea lumina țânțarii, dar care în final conducea doar la complicații.

Între timp Elaine aruncase o privire asupra încăperii barului. Care îi lăsă aceeași impresie ca și exteriorul. Totul era curat și pus la punct. Obișnuitele mese și scaune din lemn, și pe pereți câteva

ținte în care se înfigeau săgeți. Se pare că aici se juca și se făceau și pariuri – o tăbliță informa despre cursele de cai din Dunedin.

O scenă ca la Daphne nu exista, și tot aranjamentul era mai puțin pretențios decât la ea – probabil pe măsura clienților. Mineri, nu căutători de aur. Localnici cu mai puțini „gărgăuni în cap", cum ar fi spus bunicul lui Elaine, James.

Și apoi Elaine dădu cu ochii de pian. Un instrument frumos, vizibil încă nou. Elaine își mușcă buzele. Să întrebe? Nu era posibil să aibă atât noroc...

- Ce te uiți la hodorogul acela? întrebă madame Clarisse. Știi să cânți la el? Tocmai l-am primit după ce tipul care amesteca băuturile aici se umflase-n pepeni despre cât de bine știa el să cânte. Dar cum a sosit instrumentul, a și dispărut individul. Habar nu am unde, dar brusc a întins-o. Ceea ce înseamnă că acum avem un pian ca piesă decorativă. Arată aristocratic, nu?

Pe chipul lui Elaine se citea acum o mare speranță.

– Știu puțin să cânt...

Fără a mai aștepta să fie invitată, deschise capacul acestuia și încercă câteva clape. Suna minunat. Pianul era perfect acordat și cu siguranță nu fusese ieftin.

Elaine interpretă prima piesă pe care și-o aminti.

Madame Clarisse râse din nou zgomotos:

– Micuțo, sunt entuziasmată că îl faci să scoată sunete. Dar nu așa avansăm. Ce ai zice de o învoială? Plătesc trei dolari pe săptămână pentru muzică. Începem când se întunecă, la ora unu închidem. Dacă nu vrei, nu te culci cu nimeni, dar pentru asta nu îmi mai cânți niciodată *Amazing Grace!*

Elaine izbucni în râs. Cugetă câteva clipe, apoi încercă *Hills of Connemara.*

Madame Clarisse dădu mulțumită din cap.

– Mult mai bine. M-am gândit eu că ești irlandeză... cu părul roșu. Deși nu vorbești ca o irlandeză. Cum te cheamă de fapt?

Elaine se gândi doar o fracțiune de secundă.

– Lainie. Lainie Keefer.

O jumătate de oră mai târziu Elaine avea nu doar o slujbă oarecum onorabilă, ci și o cameră și în primul rând o farfurie plină în

față. Madame Clarisse îi oferise friptură, cartofi dulci și orez și nici nu puse atât de multe întrebări pe cât se temuse Elaine. Firește o sfătui să renunțe urgent la a mai solicita camera de la Mrs. Tanner.

– Bătrâna este țața orașului. Și mai virtuoasă decât madona însăși. Dacă aude cum îți câștigi banii, probabil că imediat te va arunca în stradă. Și chiar dacă nu o va face, curând toată Coasta de Vest va vorbi despre fiica cea mare care a luat-o pe un drum greșit. Asta ești tu, Lainie, nu? Nici nu vreau să știu de ce fugi, dar mă gândesc că nici Mrs. Tanner nu ar trebui să știe.

– Dar... dacă mă mut aici... Elaine încerca să nu vorbească cu gura plină, dar prea era înfometată. Continuă: Atunci vor crede toți că eu...

Madame Clarisse îi mai puse o bucată de carne.

– Copilă, asta o cred oricum. Poți avea parte doar de una din două: ori o slujbă, ori un bun renume. Cel puțin din partea doamnelor. Cu tinerii este altceva, ei vor încerca toți să te acosteze, dar dacă îi respingi, este și asta bine. Iar dacă nu, vor avea de-a face cu mine, nu îți face griji. Dar să nu te aștepți la înțelegere din partea unora ca Mrs. Tanner. Pur și simplu le depășește puterea de înțelegere faptul că în fiecare seară îți trec prin fața ochilor treizeci de flăcăi și cu toate acestea nu te culci cu măcar unul dintre ei. Astea mă cred până și pe mine seducătoare! Madame Clarisse râse din nou și continuă: Aceste onorabile femei au o concepție ciudată asupra virtuții. Așa că fă-te că nu le bagi în seamă. În plus, aici te vei simți mai bine decât la scorpia aia bătrână. Garantez că eu gătesc mai bine și ai masă gratuit. Și mai avem și baie proprie. Ei, te-am convins?

În niciun caz Elaine nu mai putea rezista în fața perspectivei unei băi. Imediat după ce termină de mâncat se și bălăcea în vana cu apa fierbinte minunată și făcea cunoștință cu prima fată care lucra la madame Clarisse.

Charlene avea nouăsprezece ani, era zdravănă, cu părul negru, o ajută să se spele pe cap și era sinceră.

– Am venit cu familia mea la Wellington, dar eram încă un bebeluș și nu îmi mai amintesc. Mai știu doar că trăiam numai în cocioabe mizerabile și că tatăl meu ne bătea în fiecare zi, după ce făcea tot ce putea ca mama să mai aducă pe lume încă un copil.

La paisprezece ani mă săturasem și am șters-o de acasă cu primul tânăr care mi-a ieșit în cale. Pe atunci mă gândeam că el era prințul din povești. Voia să caute aur și urma să devenim bogați... A încercat mai întâi pe Insula de Nord, după care cu ultimii bani am plecat la Otago când acolo a început căutarea aurului. Dar cu munca nu se prea omora și nici noroc nu avea. De fapt tot ce avea eram eu... și atunci a scos ceva și din asta. Mă închiria bărbaților din tabăra căutătorilor de aur... Aștia își împărțeau taxa și deseori aveam chiar doi sau trei pe cap în același timp. Din bani nu primeam nimic, toți mergeau pe whisky, cu toate că el îmi spunea că cheltuiește totul pe unelte necesare exploatării terenului aurifer. Când mi-am dat seama că terenul eram eu, aveam optsprezece ani. Am fugit noaptea, pe ceață, și am ajuns aici.

– Dar... dar și aici ai parte de același lucru, zise Elaine, numai că acum lucrezi pentru madame Clarisse.

– Scumpo, eu aș fi preferat să mă căsătoresc cu prințul de Wales. Dar nu știu să fac altceva decât ce fac aici. Și atât de bine ca aici nu mi-a mers niciodată. Am propria cameră! Când termin cu băieții, schimb cearceaful, dau cu puțin ulei de trandafiri și apoi mă simt bine. Și baia, mereu am apă să mă spăl, am destulă mâncare... Eh, și nu-mi doresc să mă mărit cu unul din ei. Nu ar fi greu, pentru că femei necăsătorite nu există, și minerii nu sunt mofturoși. În ultimul an s-au căsătorit trei fete de la madame Clarisse. Acum nu o duc mai bine că sunt decente. Locuiesc în cocioabe amărâte, fără closet, și una dintre ele se chinuie deja cu al doilea copil. Nu, nu, eu o duc mai bine. Dacă mă căsătoresc, o voi face doar cu un prinț!

Charlene îi peria lui Elaine părul proaspăt spălat. Nu i se părea ciudat că noua venită nu avea bagaj cu ea. Hotelul lui madame Clarisse era un fel de loc de escală pentru fetele pierdute.

– Ai nevoie de o rochie nouă. Dar ale mele îți sunt prea mari. Așteaptă, o întreb pe Annie.

Charlene dispăru și reveni repede cu o rochie albastră ca cerul, cu mii de volănașe și broderii, cu un decolteu larg.

– Iată, poți pune pe dedesubt un corset dacă decolteul ți se pare necuviincios. Annie nu avea alta, astăzi va trebui să porți asta. Dar

vom găsi cu siguranță un șal pentru umeri. Să nu se holbeze bărbații la tine!

Elaine examină rochia. Aproape cu frică, deoarece niciodată nu purtase ceva atât de bătător la ochi. Se privi nervoasă în oglindă – și fu entuziasmată! Materialul azuriu se asorta cu ochii ei, dantela neagră de pe decolteu îi sublinia tenul palid și accentua roșul luminos al părului ei. Poate că matroanele din Queenstown ar fi găsit că are un aspect ticălos – și la ce ar fi zis Thomas nici nu voia să se gândească. Dar lui Elaine îi plăcea.

Și madame Clarisse fluieră ușor când o văzu.

– Scumpo, dacă ți-aș plăti dublu, nu ai lua cel puțin doi sau trei pe noapte? Băieții și-ar linge degetele după tine!

Elaine o privi îngrijorată, dar tonul lui madame Clarisse fusese glumeț. Ba chiar îi împrumută un șal negru.

– Mâine îți vom face o rochie. Croitorul se va bucura! Dar nu degeaba, scumpo, îți reținprețul din plată!

Madame Clarisse ceru chirie și pentru cămăruță, dar Elaine consideră că era corect. La început își făcuse griji că i se va da una dintre încăperile de la primul etaj, unde bărbații „vizitau“ fetele. Dar madame Clarisse îi oferi o cămăruță pentru servitori de lângă grajd. Aceasta era de fapt destinată grăjdarului, dar madame Clarisse nu dispunea de așa ceva. Clienții ei închiriau cel mult cai cu ora și făceau singuri curățenie după ei. Dar grajdul era spațios și în curtea din spate se putea amenaja chiar un manej. Elaine întrebă timidă dacă ar putea-o adăposti aici pe Banshee.

– Avem deci și un cal, spuse madame Clarisse încruntându-se. Fată, fată, dacă nu ai avea un chip atât de cinstit... Îmi juri că nu ai furat calul?

Elaine confirmă.

– Banshee este un cadou.

Madame Clarisse ridică din sprâncene.

– De logodnă sau la căsătorie? Eu nu zic nimic, scumpo, dar aș vrea să fiu pregătită dacă apare într-o zi un soț furios.

– Cu siguranță nu, susținu Elaine. Cu siguranță!

Madame Clarisse remarcă nuanța din ton situată între vinovăție și satisfacție, dar nu putu să o clasifice mai precis. Oricum se părea că fata nu mințea.

– Bine. Adu-ți calul. La grajdul cu chirie îți vor percepe jumătate din câștigul tău săptămânal. Dar trebuie să faci singură curățenie. Și te interesează de unde procuri hrana pentru el.

Elaine decise să aducă iapa în dimineața următoare. O noapte de grajd își putea permite. Acum își spălă pentru prima oară hainele și le atârnă la uscat în micuța ei cameră. Afară continua să plouă și era rece și neplăcut. Orașul tot nu îi plăcea – nicio asemănare cu însoritul Queenstown, în care aversele de ploaie rareori durau mai mult, iar iernile erau mai reci decât pe Coasta de Vest, dar erau senine și bogate în zăpadă, nu cenușii și umede ca aici.

În ciuda vremii, cârciuma era aglomerată – cu toate că bărbații intrau ca niște pisici plouate, și madame Clarisse nici nu mai știa unde să atârne hainele ude. Elaine se gândi la pelerinele ceruite ale lui Gwyn, atât de practice – așa ceva le-ar fi trebuit minerilor, dar se pare că aceștia nu și le puteau permite. Dar ei aveau un drum lung de parcurs de la mină până în oraș. Pesemne că își doreau mult puțină căldură și conversație, dacă după ieșirea din mină mai ignorau aceste dificultăți.

– Ar trebui să vezi cum locuiesc! spuse Charlene când Elaine își exprimă cu voce tare acest gând. Proprietarii minelor le pun la dispoziție niște barăci pe terenurile exploatărilor miniere, dar acestea nu sunt altceva decât un acoperiș deasupra capului. Nu dispun nici măcar de posibilitatea de a se spăla, cei mai mulți au doar o canistră din fier. Și porcii aceștia îi mai și taxează pentru apă. Aici tot praful de cărbune se depune pe cearceafuri.

Realmente cei mai mulți clienți erau nespălați rău; pe chipurile lor parcă se așternea un strat neîntrerupt de unsoare cenușie. Praful de cărbune era grăsos. Nu se lua de pe piele cu apă rece, chiar dacă oamenii se frecau cât puteau.

Elaine îi compătimea, dar spre uimirea ei aceștia erau veseli în ciuda vieții lor grele. Auzea cele mai diferite dialecte, totuși marea majoritate proveneau din regiunile miniere engleze și din Țara Galilor. Mai toți erau emigranți – nu găseai printre ei neozeelandezi din a doua sau a treia generație.

Oamenii aplaudară entuziasmați când Elaine interpretă un vechi cântec galez, învățat de la bunica Gwyn. Imediat câțiva

dintre ei începură să cânte odată cu ea, alții luară fetele la dans și curând apăru și primul whisky pe pian, în fața lui Elaine.

– Eu nu beau whisky, spuse ea când madame Clarisse i-l arătă, și imediat îi indică bărbatul care i-l oferise – un englez greoi din zona Liverpool.

– Încearcă prima oară!

Madame Clarisse îi făcu cu ochiul, și când ezitând Elaine luă o înghițitură, simți gustul ceaiului rece.

– Niciuna dintre fetele de aici nu bea, altfel la ora zece ar fi deja bete cui. Dar din prețul băuturii plătite pentru tine, jumătate îți revine!

Ceea ce lui Elaine i se păru a fi o afacere bună. Mai sorbi din „whisky"-ul ei și îi zâmbi celui care i-l oferise. Acesta veni imediat la pian și ceru o întâlnire. Dar suportă calm refuzul, pentru ca după puțin timp să dispară împreună cu Charlene.

– Tu îmi înviorezi afacerea! spuse recunoscătoare madame Clarisse, când îi aduse un al treilea pahar de băutură. Pentru o zi de marți facem o vânzare bună. Joi și vineri suntem la pământ, băieții nu mai au un ban. Dar sâmbăta li se face plata, este vânzare, iar duminica nu se lucrează în minerit. Atunci lumea li se pare mai frumoasă bând aici.

Pe parcursul serii, lui Elaine începu chiar să îi placă munca ei. Niciodată nu avusese un public atât de recunoscător ca acești mineri și nimeni nu o mai acostă. În loc de asta i se arăta un anumit respect; bărbații nu o strigau cu prenumele, ca pe celelalte fete, ci i se adresau cuminți cu „Miss Lainie" când îi solicitau un anumit cântec sau când o întrebau dacă îi mai pot oferi o băutură.

În final închise foarte mulțumită capacul pianului, în timp ce Charlene și celelalte fete se despărțeau de ultimii clienți. Era cu mult înainte de ora închiderii; primii muncitori se duceau la ora patru dimineața la munca lor care nu era lipsită de pericole. Nimeni nu voia să riște mahmureala.

– Dar să vezi la sfârșit de săptămână, atunci curge băutura în râuri! îi explică Charlene.

A doua zi Elaine o aduse pe Banshee. Proprietarul grajdului o complimentă pentru modul în care cântase la pian. Intrase doar

scurt în cârciumă și o auzise. Și nu mai voia plata pentru înnoptatul lui Banshee în grajdul lui.

– Nu, lăsați. În loc de asta am dreptul la trei cântece! Și să nu râdeți de mine când am să cânt tare *Wild Mountain Thyme.*

Și croitorul auzise deja de noua slujbă a lui Elaine și îi luă măsurile pentru rochie cu plăcere.

– Cu decolteul nu prea mare? Dar așa veți primi mai puțin bacșiș, să vă fie clar! o tachină el. Și să fie și câteva dantele. Că doar nu vreți să arătați ca o bigotă.

Se întâmplă și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Elaine: o întâlni pe Mrs. Tanner pe Main Street. Matroana o măsură din cap până în picioare și nu o onoră cu niciun salut când trecu pe lângă ea. În oarecare măsură Elaine o putea înțelege; ea însăși nu se simțea bine în rochia lui Annie. Ziua în amiaza mare, pe stradă, rochia părea și mai provocatoare decât seara în cârciumă, unde toate fetele erau asemănător îmbrăcate. Dar lucrurile încă nu i se uscaseră, era frig în cămăruța ei, iar afară ploua din nou. Avea urgent nevoie de haine noi. Între timp devenise mai optimistă. Trei dolari pe săptămână nu era mult, dar venitul suplimentar din „whisky" îl putea dubla.

Seara de sâmbătă a fost cu adevărat obositoare. Cârciuma era plină ochi; se părea că fiecare miner, ca și unii oameni de afaceri sau muncitori din oraș își dăduseră întâlnire aici.

– Mult mai mulți decât de obicei! se bucura madame Clarisse. Da' să vezi pungașii! Vin mai mulți la muzică decât la luptele cu câini!

Elaine află că cealaltă cârciumă pentru mineri a orașului se specializase în organizarea de pariuri spre divertismentul clienților. La fiecare sfârșit de săptămână, în curte aveau loc lupte între câini și între cocoși, și la acest gând lui Elaine i se întoarse stomacul pe dos. Și la madame Clarisse își făceau de lucru câțiva pariori, dar aici se paria mai curând pentru cursele de cai și de câini ce aveau loc în îndepărtatul Dunedin, la Wellington sau chiar în Anglia.

Sâmbăta bărbații beau, cântau și dansau până la ora închiderii, dacă nu cumva cădeau mai înainte lați. Acum se întâmpla mai des ca unul dintre ei să se apropie de Elaine cu intenții clare, dar ea

respingea energic orice tentativă, și bărbații acceptau fără să murmure. Dacă pentru asta răspunzătoare era privirea dojenitoare a lui madame Clarisse sau expresia oscilând între panică și furie ucigătoare din ochii lui Elaine ea nu știa.

Curând chefliii părură să considere fata de la pian un fel de confesional. Cum lua Elaine o pauză, apărea lângă ea un tânăr care ținea neapărat să îi vorbească despre povestea lui de dragoste de cele mai multe ori tristă. Pe măsură ce se însera, confesiunile deveneau tot mai sincere, și Elaine ezita între dispreț și compătimire când firavul Charlie din Blackpool îi povestea suspinând că el de fapt nu voia să își lovească soția, dar așa îi venea lui, în timp ce Jimmy din Wales, solid ca un urs, mărturisea cu răsuflarea tăiată că de fapt îi era frică de întuneric și că zilnic parcă murea de o sută de ori în mină.

– Și zgomotul, Miss Lainie, zgomotul acela... este reflectat de pereții galeriilor.. Fiecare lovitură a târnăcopului se aude de nenumărate ori. Uneori cred că îmi va plesni timpanul. Mai cântați o dată *Sally Gardens,* Miss Lainie, poate că îmi va mai răsuna în urechi când voi fi acolo jos.

La închidere îi bubuia și lui Elaine capul, și după ce toți clienții plecau, bea împreună cu madame Clarisse și cu fetele un pahar cu whisky adevărat.

– Dar numai unul, fetelor, să nu trăsniți a băutură mâine la biserică!

Lui Elaine îi venea să râdă, dar madame Clarisse chiar își ducea oițele la slujba de duminică. Prostituatele se țineau după ea cu capetele plecate, ca puii după cloșcă. Reverendului, un metodist, nu prea îi convenea, dar nu putea să le alunge din biserică pe păcătoasele pline de căință. Oricum Elaine era bucuroasă că putea să poarte rochia ei pentru călărie, închisă până sub bărbie – și chiar cuteza să o privească din nou în ochi pe Mrs. Tanner.

În săptămânile următoare se obișnui cu localitatea, dându-i dreptate lui Charlene: viața aici nu era cea mai grea, și nici orașul nu era cel mai rău. Deoarece lucra numai seara, și pentru că încăperea mică în care locuia nu impunea griji gospodărești, Elaine

avea timp ziua să pună şaua pe Banshee şi să arunce o privire prin împrejurimi.

Ea cutreiera munţii şi pădurile de ferigi şi admira verdele permanent al peisajului de pe Grey River datorat averselor de ploaie care cădeau aproape zilnic. Marea o fascina, şi o cuprinse entuziasmul când la o ieşire dădu peste o colonie de foci. Era de necrezut, pentru că marinarii de pe cabotiere măcelăriseră fără milă aceste animale cu câteva decenii în urmă şi le vânduseră pieile! Între timp în zona Westport şi Greymouth se dezvoltaseră industria şi mineritul; aici exista deja o cale ferată de-a lungul căreia Elaine privea melancolică în zilele urâte. Midland Line lega Coasta de Vest cu Christchurch. Deci putea fi în apropierea bunicii Gwyn în doar câteva ore de călătorie.

Totuşi Elaine îşi permitea doar rar astfel de gânduri. Îi făcea rău să se gândească la ceea ce credeau părinţii şi rudele ei despre ea. Ea nici măcar nu avusese ocazia să vorbească despre chinurile la care o supusese Thomas; cu siguranţă că nimeni nu ar înţelege-o.

Elaine nu îşi regreta fapta. De fapt nu nutrea niciun simţământ legat de acea dimineaţă din grajd, ci privea cele întâmplate cu anumită detaşare, aproape ca pe o scenă dintr-un roman. Şi la fel de clare ca în acele poveşti erau aici şi rolurile: exista doar binele şi răul. Dacă Elaine nu l-ar fi omorât pe Thomas, mai devreme ori mai târziu ar fi ucis-o el pe ea. De aceea Elaine îşi privea fapta ca pe un act de „legitimă apărare“. Totdeauna o privise astfel.

Firește că se întreba de ce spectaculoasa poveste a uciderii soţului de la Pukaki River nu ajunsese încă pe Coasta de Vest. Ea socotise că asemenea veşti se răspândesc rapid şi se mai temea că fuseseră trimise documente de punere a ei sub urmărire şi probabil şi o fotografie. Dar nimic din acestea nu se întâmpla. Nici prostituatele şi nici doamnele cele onorabile nu cleveteau despre o asasină fugară care îşi ucisese bărbatul. Elaine o lua ca pe o potrivire fericită. Treptat se integra în noua ei patrie; nu i-ar fi plăcut defel să fugă din nou. Începuse să fie salutată pe stradă – de bărbaţi cu politeţe, de femei în grabă şi fără plăcere. Ea nu mai putea fi ignorată de când găsise curajul de a-i vorbi reverendului despre cel de al doilea instrument muzical din Westport până acum nefolosit. În biserică se afla o orgă nouă-nouţă, şi totuşi comunitatea se

chinuia fără un acompaniament şi deseori cu intonarea unor note stridente în cântecele bisericeşti.

Reverendul nu ezită să accepte oferta lui Elaine. Şi lui îi ajunsese de mult la urechi că tânăra pianistă nu se vindea în cârciumă, ci că mai curând evita bărbaţii.

La prima slujbă de duminică la care participă, Elaine oferi o interpretare plină de avânt a piesei *Amazing Grace.* De la galerie ea nu putea vedea, dar avu impresia că în spatele ei madame Clarisse zâmbea larg

3

În timp ce Kura călătorea în Australia cu ansamblul operei bucurându-se de succes, William și Heather împărțeau patul tot mai fără jenă. Se părea că pe nimeni nu interesa ce făceau ei noaptea, mai ales că cel puțin în primele săptămâni William se ținu departe de barul cu băuturi. Era mai ponderat, după cum remarcă cu plăcere Gwyneira, fără a pune acest lucru în legătură cu viața lui intimă, căuta mai rar cearta cu muncitorii sau cu maorii. Uneori chiar se străduia să fie văzut muncind, în loc de a da doar ordine – James punea asta pe seama rușinii pățite la adunatul oilor pentru Richland –, dar fără rezultate notabile. De aceea James îl implica în activități de rutină, pe care el le prezenta ca importante, și se bucura de reinstaurarea liniștii. Unele lucruri i se păreau firește remarcabile – cum ar fi faptul că în unele seri răsuna din nou pianul în salon. Heather Witherspoon se oferea să cânte pentru familie, deși nimeni nu simțea nevoia – cu excepția lui William. Acesta o și încuraja și susținea că prin muzică se simțea mai aproape de Kura. Mai spunea că avea în fața ochilor chipul și făptura ei, la care Heather se încrunta dezaprobatoare. În orice caz, cei doi reluară serile lor comune din salon și ulterior William reîncepu să bea mult whisky.

– Nu am putea să o dăm afară pe această Witherspoon? oftă James, în timp ce cu un gest cavaleresc îi deschidea Gwyneirei ușa camerei comune. Jos Heather interpreta la pian lieduri de Schubert de ore bune. Apoi el adăugă: De când a plecat Kura, nu ne mai este utilă.

– Și cine să țină lecții cu Jack și cu copiii maori? întrebă Gwyn. Știu că nu face mare lucru în acest sens, dar dacă o expediem va

trebui să caut o înlocuitoare. Deci să dăm iarăși anunț în Anglia și să așteptăm solicitări, apoi să mă bazez din nou pe noroc.

– Am avea deja un criteriu, spuse rânjind James. Nici Jack și nici Gloria nu dau doi bani pe cunoștințele de muzică. Dar acum serios, Gwyn, mie nu îmi place că William rămâne până noaptea târziu în salon cu această Witherspoon. Mai ales acum, când Kura este plecată. Asta a pus ochii pe el, vrea să îl seducă...

Gwyn râse.

– William, gentlemanul nostru, cu șoarecele acesta cenușiu? Nici nu-mi pot imagina. După Kura ar însemna o declasare!

– Măcar șoarecele cenușiu este disponibil, îi dădu James de gândit. Ar trebui să fim atenți...

Gwyneira râse din nou.

– Nu ai vrea tu mai bine să folosești ocazia că sunt disponibilă? își tachină ea soțul. Toate aceste cântece de dragoste m-au făcut foarte sentimentală.

Ea își desfăcu nasturii rochiei, și James îi sărută ușor umerii dezgoliți.

– În fond zdrăngănitul la pian este și el bun la ceva... murmură el.

În timp ce legătura dintre William și Heather avea efecte pozitive asupra adaptării lui la viața din Kiward Station, eforturile depuse de Heather Witherspoon în activitatea ei se diminuară. Pe măsură ce dragostea ei cu William evolua, ea se simțea tot mai stăpână pe situație. Cu fiecare lună care trecea fără întoarcerea Kurei ea spera tot mai mult că-l va lega pe William de ea pentru totdeauna. Cândva el se va sătura să o aștepte pe Kura, mai ales că la Kiward Station se simțea mai curând rău. După care această căsnicie se va desface ușor, și calea rămânea liberă pentru o nouă legătură cu Heather. Între timp urmau să treacă și peste trei ani de la plecarea lui William din Irlanda. Cu siguranță că faptele lui de acolo erau încet date uitării și după un timp el se putea întoarce acasă. Heather se și vedea pășind în casa părinților lui, care în mod sigur vor fi entuziasmați de alegerea fiului lor, căci oricum ea avea o educație de primă clasă și provenea dintr-o familie, este adevărat, sărăcită, dar bună. Influența ei asupra lui

William va fi moderatoare, și nu se va mai ajunge la un scandal pe moșia tatălui acestuia. Și poate că el va găsi și o ocupație la oraș, ceea ce ei i-ar conveni și mai mult.

În orice caz, ea considera ca fiind evident sub demnitatea ei să educe copiii murdari ai indigenilor și își reduse mult eforturile în acest sens. Desigur că pe Jack nu îl putea neglija. El trebuia să meargă la Christ College și nu avea voie să rateze examenul de admitere. Totuși ea îl instruia cu seriozitate, dar fără pasiune. Jack își făcea lecțiile fără nicio plăcere. Gwyneirei i se părea normal; nici ei nu îi plăcuseră lecțiile în copilărie. Însă James, care nu beneficiase de un parcurs școlar deosebit, regreta situația și insista ca Miss Witherspoon să fie înlocuită cât mai repede.

– Gwyn, eu înțeleg că nu are niciun chef să învețe latina. Dar istoria și în special zoologia și botanica îl interesează totuși! Mai demult spunea uneori că vrea să devină medic veterinar. Îmi închipui că i-ar prinde bine dacă nu preia Kiward Station. Dar această Miss Heather îi alungă orice interes legat de cărți. Și va face același lucru și cu Gloria. Dă-o afară, Gwyn, dă-o odată afară!

Gwyneira șovăia ca și până acum. Dar tocmai slăbirea interesului lui Miss Witherspoon pentru munca ei avea să ducă, chiar dacă pe căi ocolite, la descoperirea legăturii ei cu William.

Gwyneira McKenzie vindea deseori altor fermieri oi de prăsilă, chiar și turme întregi. Însuși Gerald Warden procedase astfel, după ce crease prin încrucișări de oi din rasele Romney, Cheviot și Welsh-Mountain tipul ideal de producătoare de lână pentru Canterbury Plains. Animalele lui erau robuste și independente. Oaia-mamă și mieii ei petreceau întreaga vară liberi pe podiș, fără a înregistra pierderi notabile din această cauză. Produceau lână de calitate și nu erau pretențioase la hrană. Era de așteptat ca și alți crescători de oi să fie interesați să își amelioreze turmele cu asemenea exemplare. După un timp în întregul Canterbury Plains și aproape peste tot în Otago pășteau oi cu origini în crescătoria Warden.

Până acum nimeni din capătul nord-estic al Insulei de Sud, unde oieritul era de-abia la început, nu se interesase de oile Gwyneirei. Acum însă primea vizita unui anume Mr. Burton din Marlborough, veteran de război ca și maiorul Richland, dar cu

ambiții mai mari în ce privea creșterea animalelor. Gwyneira îl apreție imediat pe omul mai vârstnic, dar vioi ca fiind simpatic. Burton era suplu și vânjos, călăreț îndrăzneț și bun trăgător cu arma – el își surprinse gazdele rapid cu trei iepuri vânați deja pe drum.

– Vă aparțin, i-am împușcat pe pământurile dumneavoastră. Presupun că decesul lor nu vă afectează.

Gwyneira râse și ceru ca iepurii să fie duși la bucătărie.

– Nu era nevoie să vă aduceți de mâncare, glumi James. Acolo sus aveți și dumneavoastră probleme cu iepurii, sau poate ați luat măsuri apelând la vulpi?

Burton și soții McKenzie se adânciră pe loc într-o discuție – și în mod excepțional, de data aceasta nu mai era William cel care monopoliza conversația. Gwyneira remarcă cât de aprins vorbea și glumea James cu fermierul din Marlborough. În sfârșit găsise pe cineva care nu știa nimic despre trecutul lui de hoț de vite și care îl accepta de la sine ca șef la Kiward Station. Și Jack păru că îl plăcea din prima pe Burton. El se interesă de animalele din pădurile virgine care înconjurau Blenheim și de balenele din Marlborough Sound.

– Ați văzut vreuna, Mr. Burton? întrebă el foarte interesat.

Burton confirmă:

– Desigur, tinere. De când nu mai sunt atât de intens vânate, au devenit de-a dreptul prietenoase. Și sunt mari cât casa! Nu mi-aș fi închipuit. Citești despre ele, dar atunci când o barcă atât de mică în comparație cu ele se confruntă cu acești uriași... Tot respectul pentru vânătorii de balene care aruncă harpoanele în loc de a face cale întoarsă!

– Maorii le vânau din canoele lor; trebuie să fi fost captivant, zise Jack.

– Eu găsesc vânătoarea de balene dezgustătoare, interveni James. Când în urmă cu ani de zile am ajuns pe Coasta de Vest, vânătoarea de balene era considerată calea cea mai sigură de a face repede bani și m-am informat în legătură cu ea. Dar nu era de mine. Mr. Burton, dumneavoastră tocmai spuneați că balenele sunt prea încrezătoare, și eu pur și simplu am rețineri să înfig un harpon în trupul cuiva care îmi întinde prietenos aripioara.

Râseră cu toții.

Dar au aripioare? vru să știe Jack. Mă refer la faptul că totuși sunt mamifere!

- Ar trebui să vii și să le vezi tu însuți, tinere! Poate ne ajuți să ducem oile, dacă mama ta și cu mine încheiem mâine afacerea.

Burton ciocni mulțumit paharul cu Gwyneira. Nu părea să se îndoiască cu privire la reușita afacerii.

În ziua următoare ciocniră paharele pentru o turmă impunătoare, și Burton își repetă invitația. Jack și prietenul lui, Maata, deja participaseră la strângerea oilor, și îndeosebi modul de lucru al băieților cu câinii ciobănești îl impresionase pe Burton. Cumpără imediat și doi Border Collies și susținu că ar avea neapărat nevoie de ajutor pentru stăpânirea lor. Și îi făcu vesel cu ochiul lui Jack. Băiatul ardea de nerăbdare să plece la drum.

– Pot să merg, mami? Tati? Vine și Maata cu mine. Va fi o aventură... Vom aduce un pui de balenă și îl vom pune în lacul nostru!

- Mama balenă va fi entuziasmată, remarcă Gwyneira. La fel ca mine. Ai școală, Jack, nu poți pleca pur și simplu în vacanță.

Miss Witherspoon, care până acum mai mult tăcuse, încuviință din cap cu sentimentul datoriei:

– Trebuie să începem curând să învățăm franceza, Jack, dacă vrei să treci examenul de admitere în Christchurch.

– Oh! Dar noi nu vom lipsi decât cel mult două săptămâni, nu-i așa, Mr. Burton?

– Dar ar fi trebuit să începi studierea limbii franceze deja de acum o jumătate de an, interveni Gwyneira.

Ea înțelegea aversiunea lui Jack față de această limbă. Guvernanta ei franțuzoaică o exasperase și pe ea în copilărie. Din fericire, femeia avea o alergie la câini, lucru de care tânăra Gwyn se folosise cu mare plăcere. Din păcate îi povestise asta odată lui Jack. Tânărul știa deci că ea nu îl îndemna din toată inima la învățătură.

Apoi primi un ajutor neașteptat de la tatăl său.

– Pe drumul până la Blenheim învață mai mult decât îi poate băga în cap Miss Heather într-o jumătate de an, mormăi James.

Heather vru să protesteze, dar semnul făcut cu mâna de James o reduse la tăcere.

– Coasta, pădurile, balenele – trebuie să fie văzute. Se vor naște întrebări, iar răspunsurile stau în cărți. Dumneavoastră, dragă Miss Heather, ați putea folosi acest timp pentru a tria aceste cunoștințe și a le transmite copiilor maori. Aceștia citesc cu plăcere și altceva decât Biblia și *Sarah Crewe.* Cu balenele le-ați trezi sigur interesul...

– Oh, da, am voie! Este minunat, Mr. Burton! Mami, tati, pot să mă duc imediat în sat și să îi dau de știre lui Maaka? Vom vedea balenele...!

Gwyneira zâmbi când acesta o zbughi valvârtej pentru a-l surprinde pe prietenul lui cu vestea. Nimeni nu se îndoia că Maaka va obține încuviințarea părinților. Maorii erau drumeți înnăscuți, ei se vor bucura pentru băiat.

– Dar, Mr. Burton, răspundeți față de mine ca amândoi să lase animalele acolo unde se află! M-am obișnuit eu cu insectele weta din dormitor, dar nu am de gând să mă obișnuiesc cu balene în iazul nostru!

În afară de cei doi băieți, aveau să plece cu oile și Andy McAran și Poker Livingston. Poker întâmpină cu voioșie perspectiva deplasării; viața liniștită alături de prietena lui se pare că începuse să îl plictisească. Pregătirile trebuiau făcute repede, pentru că Mr. Burton ținea să plece cât mai curând.

– În acest fel economisiți un oier, Miss Gwyn, iar eu mă deprind deja să lucrez cu câinii.

Încântată de entuziasmul lui, Gwyn nu îi spuse că Andy și Poker puteau ușor să mâne turma împreună cu doi câini – iar James sau ea o puteau face cu doar un câine.

Pe Jack îl chinuia doar o grijă: ce va face Gloria fără el?

– Dacă nu voi fi aici, nu o va auzi nimeni când plânge noaptea, spuse el. Desigur că nu plânge tot timpul, dar se mai întâmplă...

Gwyneira îi aruncă lui William o privire plină de reproș. De fapt ar fi fost de datoria lui să se ocupe de fiica sa. Dar William rămase mut.

– Am să o iau la noi, îl liniști Gwyneira pe fiul ei.

– Poate că ar putea Miss Witherspoon a noastră să se ocupe puțin de viitoarea ei elevă, aruncă James încă o săgeată.

Cel puțin de la remarca lui despre inutilitatea cursului ei, între el și profesoara particulară avea loc un război pe față.

Heather nu îl onoră nici măcar cu o privire.

– În orice caz, Gloriei nu i se va întâmpla nimic, zise Gwyn. Chiar dacă îți va simți lipsa, Jack. Poate că ai să îi aduci o ilustrație cu o balenă. Apoi îi vei desena în curte cât este ea de mare.

Când plecară la drum, Jack era în culmea încântării; Gwyneira era puțin tristă. Avea să-i fie dor de fiul ei. După plecarea lui casa păru dintr-odată mai goală. Veselia lui Jack și cățelul lui care părea să stea permanent în calea tuturor lipseau în timpul cinelor. Masa decurgea mai formal decât de obicei, cel puțin între James și Heather domnea o atmosferă glacială, și William contribuia prea puțin la discuții. James, care resimțea indispoziția Gwyneirei, căută în final o sticlă cu un vin deosebit și îi propuse soției să plece împreună devreme la culcare.

Gwyneira îi zâmbi pentru prima dată în acea zi, apoi interveni ceva. Un păstor tânăr era îngrijorat în privința unuia dintre caii din grajd. În mod normal el l-ar fi alarmat pe Andy, dar în lipsa acestuia i se adresă direct lui McKenzie, pentru a nu risca ceva. James și Gwyn plecară amândoi să vadă cum stăteau lucrurile cu iapa.

Heather Witherspoon se folosi de ocazie pentru a subtiliza o sticlă cu vin din dulapul care era în mod obișnuit încuiat.

– Hai, William, cel puțin noi să ne simțim bine! îl ademeni ea, în timp ce William încă se mai gândea dacă nu ar fi fost bine pentru pacea în familie ca el să se alăture soților McKenzie. Pe de altă parte, el nu era un specialist în bolile cailor și deja petrecuse întreaga zi afară, în timp ce plouase necontenit. Era destul.

Se miră puțin când Heather nu îl trase după ea în camera ei, ci se îndreptă sigură către încăperile în care locuiau el și Kura.

– De la început mi-am dorit să dorm în patul acesta! declară ea mulțumită și puse vinul pe noptieră. Mai știi cât am umblat după el? Cred că atunci m-am îndrăgostit de tine. Aveam aceleași gusturi, aceleași idei... de fapt aici se află camerele noastre, William. Ar trebui ca în sfârșit să le luăm în stăpânire.

Lui William nu prea îi plăcu. Mai întâi pentru că el avea amintiri foarte concrete legate de acest pat, dar acestea se refereau mai

puțin la inițiativele lui și mai mult la desfătările oferite lui de Kura. A se culca cu Heather în acest pat i se părea o profanare. Ba mai rău, avea senzația că abia astfel ar desăvârși adulterul. Până acum el își scuza legătura cu Heather prin respingerile Kurei. Dar acum nu i se părea corect să pătrundă în intimitatea încăperilor ei.

Însă Heather râse și destupă sticla cu vin.

– Aici nu există pahare? întrebă ea nerăbdătoare. Voi doi nu... chicoti ea. Nu aveați nevoie de un mic stimulent?

William i-ar fi putut răspunde că niciodată nu a trebuit măcar să îi treacă prin cap să o stimuleze pe Kura cu vin. Însă aduse ascultător paharele. La ce i-ar folosi să o supere pe Heather...?

– Nu fi laș! Heather îi întinse paharul lui, și ea însăși sorbi din al ei. Vinul era excepțional. Continuă: Cine să vină? Miss Gwyn și Mr. James sunt la grajd, Jack este plecat...

– Copilul ar putea să înceapă să plângă, zise William.

Totuși ei doi nu l-ar fi auzit din această parte a casei.

– Copilul doarme la Miss Gwyn. Eu însămi am auzit că a spus că îl ia la ea. Așa că lasă prostiile, Will, și vino în pat!

Heather se dezbrăcă, ceea ce nu făcea cu plăcere atâta timp cât era lumină. În camera ei obișnuia să aprindă o lumânare când făceau dragoste, ceea ce lui William îi convenea, pentru că în timp ce dezmierda trupul lui Heather visa totdeauna la Kura. Însă aici ea lăsă aprinse lămpile cu gaz; părea că nu se mai sătura să privească camerele la a căror decorare contribuise ea însăși.

William nu știa ce ar mai fi putut obiecta. Trase o înghițitură zdravănă din vinul lui. Poate că asta îl va ajuta să uite de umbra Kurei care bântuia aceste încăperi.

Iapa din grajd avea colici, iar Gwyneira și James avură nevoie de mult timp să o facă să ia un purgativ, să-i maseze abdomenul pentru a răspândi medicamentul și s-o plimbe, pentru a-i stimula tranzitul intestinal. După mai bine de o oră – între timp perioada mai critică fusese depășită –, Gwyneira își aminti subit că în casă nimeni nu avea grijă de Gloria. În mod normal se baza pentru asta pe Jack, dar lui William sau lui Heather cu siguranță că nici prin cap nu le trecea să supravegheze copilul, iar Moana și Kiri plecaseră înainte ca soții McKenzie să fi fost chemați în grajd.

Așadar, Gwyn lăsă în seama lui James și a tânărului păstor îngrijirea pe mai departe a iepei și dădu fuga în casă, ca să vadă de Gloria. Micuța făcuse aproape un an și dormea bine, dar poate că îi simțea lipsa lui Jack și de aceea era neliniștită. Când Gwyneira se opri la pătuțul ei, era încă trează, nu țipa, ci doar gângurea de parcă discuta cu ea însăși. Gwyneira râse și o ridică.

– Ei, ce îi povestești păpușii tale? o întrebă ea pe Gloria și îi întinse jucăria. Istorioare palpitante despre balenele care îl înfulecă pe Jack al nostru?

O legănă și se bucură de atingerea ei moale și de izul ei. Gloria era un copil prietenos, care nu făcea probleme. Gwyn își aminti că micuța Kura plânsese mult mai mult, cu toate că Marama o purta mereu cu ea, spre deosebire de Gloria care prea des rămânea singură. Kura fusese totdeauna pretențioasă. Și încă de mic copil fusese deosebit de drăguță. Gloria nu o moștenise nici în privința asta; copila era drăgălașă, dar nu la fel de fermecătoare ca mama ei la aceeași vârstă. Gloria avea ochi albaștri ca de porțelan și între timp devenise sigur că nu își vor schimba culoarea. Părul ei cam rar părea încă nehotărât între blond întunecat și castaniu-deschis. Nici urmă de roșcat, iar firele nu erau atât de netede și puternice cum le avusese Kura ca mic copil, ci erau crețe și pufoase. Nici trăsăturile feței nu erau exotice, ca ale Kurei, ci se asemănau mai curând cu ale lui Paul și ale lui Gerald Warden. Bărbia ei energică era moștenită cu siguranță de la neamul Warden, dar în rest trăsăturile îi erau mai dulci decât ale bunicului ei; aici aducea mai mult cu William.

– Pentru noi ești destul de frumoasă! îi șopti ea nepoatei la ureche legănând-o ușor. Acum mergem amândouă, luăm coșulețul tău și astăzi vei dormi la bunicuța Gwyn...

Ieși cu fetița din cameră și o luă pe coridorul întunecos. Nu putu să nu observe razele de lumină care ieșeau din încăperile Kurei.

Gwyneira se încruntă. William plecase sus deja, pentru că în salon nu mai dăduse de nimeni. Dar ce făcea el aici, în camerele Kurei? Își împrospăta amintirile? Camera lui se afla în celălalt capăt al coridorului.

Gwyn se mustră pentru curiozitatea ei și dădu să treacă mai departe, când avu impresia că din camere răzbăteau șoapte și chicoteli. William? Brusc își aminti de James și de bănuiala lui față de

Heather Witherspoon. Până acum socotise bănuiala pur și simplu absurdă, dar...

Gwyneira voia să știe. Oricine și-ar fi permis să se desfete în spațiul intim al Kurei nu era îndreptățit să o facă. Aceasta încă era casa ei.

Gwyn puse jos coșul, dar rămase cu Gloria în brațe. Apoi întredeschise ușa. Acum auzea foarte clar șoaptele și gemetele. În dormitor...

Gloria începu să țipe când străbunica ei deschise complet ușa și lumina puternică se revărsă asupra ei, dar lui Gwyn nu îi ardea acum să se ocupe de micuță. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, îi privea pe William și pe Heather aflați în patul Kurei.

Heather înlemnise. William coborî iute de pe ea și încercă să își acopere goliciunea.

– Miss Gwyn, nu este ceea ce credeți dumneavoastră...

Pe Gwyneira o pufni râsul. Vru să facă o remarcă sarcastică, apoi o înecă furia.

– Mulțumesc, nu am nevoie de nicio explicație! Tocmai am avut parte de una! Din cauza aceasta a plecat Kura, William? A băgat de seamă ce se petrecea?

– Miss Gwyn, Kura a... William nu știa cum să formuleze scuza. Cu greu îi putea explica lui Gwyn cum îl respingea Kura. Continuă. Ea... ea nu voia...

Gwyneira îl privi cu răceală.

– Scutiți-mă de asta. Știu, îmi vine să îmi trag palme că nu mi-am dat seama mai devreme. La fel a fost și cu Elaine, nu-i așa, William? Pe ea ați înșelat-o cu Kura, și acum o înșelați pe Kura cu această... Faceți-vă bagajul, Miss Witherspoon! Imediat! Nici pe dumneavoastră nu vreau să vă mai văd mâine în casă!

– Nici? întrebă William debusolat.

– Da, nici! Pentru că veți dispărea și dumneavoastră. Și nu cumva să cutezați acum să îndrăzniți să pomeniți ceva de fiica dumneavoastră! Gwyneira începuse să legene copilul aflat în brațele ei, și Gloria se liniști pe loc. Fetița îi privea curioasă pe tatăl ei și pe Miss Witherspoon. Gwyn adăugă: Este destul de urât că ea a trebuit să vadă asta.

– Dar eu o iubesc pe Kura... șopti William.

Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– Atunci aveți un mod ciudat de a vă arăta iubirea. Nu mă interesează pe cine iubiți până una, alta. Dacă credeți că ajută la ceva, o puteți căuta pe Kura pentru a o ruga să vă ierte. Dar la mine nu vă mai fâțâiți de colo-colo, nu îmi mai beți whisky-ul și nu îmi mai seduceți personalul casnic. Dispăreți din camera asta! Și mâine-dimineață dispăreți din Kiward Station!

– Doar nu puteți...

– Și încă ce mai pot!

Gwyneira așteptă cu chipul împietrit până când William și Heather se îmbrăcară cât de cât. Își dădu chiar silința să se întoarcă atunci când cei doi coborâră din pat și își culeseră hainele. Apoi stinse lumina și încuie camera în urma lor.

– Mâine-dimineață plecați! repetă ea. Restul onorariului dumneavoastră, Miss Witherspoon, vi-l pun pe masa din salon. Spre nouă cobor la micul dejun. La ora aceea nu vreau să vă mai văd! Pe niciunul!

Apoi plecă în grabă lăsând singură perechea umilită. Gwyneira trebuia să se ducă la birou și să numere banii cuveniți lui Heather. După care avea nevoie de un whisky!

Obosit și înfrigurat, James reveni de la grajduri tocmai când Gwyn își turna băutura. Gloria dormea sugându-și degetul mare, într-un colț al canapelei.

James își privi surprins soția.

– Liniștești copilul cu șnaps? o întrebă el zâmbind.

Gwyneira îi turnă și lui whisky într-un pahar și își întoarse chipul palid spre el.

– Nu, mai curând mă liniștesc pe mine. Ia, că o să ai și tu nevoie imediat!

Albă la față și nedormită, Heather Witherspoon îl aștepta pe William în dreptul grajdurilor. Acesta veni pe la ora șase dimineața, cu coburii pregătiți, și îi aruncă o privire mirată tinerei femei și bagajului ei.

– Ce faci aici? o întrebă el posac. Nu era mai bine să te postezi pe drumul către Haldon? În mod sigur va trece astăzi cineva pe acolo și, dacă ai noroc, te va duce până la Christchurch.

Heather se uită la el nevenindu-i să-și creadă urechilor:

– Noi... noi nu mergem împreună?

William se încruntă.

– Împreună? Nu fi tâmpită, cum ar putea calul meu să ducă toate lucrurile astea?

În ochii lui Heather sclipiră lacrimi.

– Ai putea să închiriezi o șaretă. Noi...

William simți că îl apucă năbădăile.

– Heather, nu există un „noi"! Eu am încercat mereu să te fac să pricepi, dar se pare că nu voiai să înțelegi. Eu sunt căsătorit și îmi iubesc soția...

– Ea te-a părăsit! strigă Heather.

– Ar fi trebuit să plec imediat după ea. Bineînțeles că au existat diferende, dar asta cu noi... asta a fost o greșeală. Nu ar trebui să continuăm așa. Te pot ajuta să-ți duc bagajul la drum?

William lăsă jos coburii și puse mâna pe valiza ei.

Heather îl fulgeră cu privirea.

– Asta o pot face și singură, tu...

Voia să ocărască, să țipe, să blesteme, dar de mică fusese învățată că o doamnă nu face așa ceva, iar acum nici nu-și găsea cuvintele potrivite să-și exprime furia.

Heather își spuse că trebuia cel puțin să își păstreze demnitatea. Își mușcă buzele, dar nu plânse în timp ce își trăgea bagajul către drum.

– Mult noroc, William! mai reuși totuși să spună. Sper să o găsești pe Kura a ta și să fii fericit!

William nu răspunse. Când după o jumătate de oră ajunse și el la răscrucea drumurilor care duceau către Haldon și Christchurch, Heather dispăruse.

4

În lunile care au urmat William învăță o mulțime de lucruri despre oi, vite și spălatul aurului, dar mai ales despre el însuși.

Căutarea unei munci pe măsura lui, care să aducă și destui bani pentru a-și asigura traiul, îi purtă pașii prin întreaga Insulă de Sud și aproape și dincolo de ea. Pentru că mai întâi dori să o găsească pe Kura. Dar ansamblul operei era de mult în Australia, iar William nu dispunea de banii necesari călătoriei pe mare – ca să nu mai vorbim că nu știa etapele turneului, și în uriașul teritoriu australian nu ar fi găsit-o niciodată pe Kura. Așa că se consolă cu gândul că ansamblul va reveni cândva în Noua Zeelandă. George Greenwood primise oferte speciale pentru călătoria cu vaporul de la Christchurch la Londra, așa că orașul de pe Insula de Sud reprezenta punctul în care începea și în care se încheia turneul ansamblului. Soliștii vor mai da reprezentații și în alte câteva orașe de pe Insula de Sud. Așadar, William trebuia să mai aștepte câteva săptămâni.

Ceea ce se dovedi a nu fi tocmai simplu, cel puțin pentru că mândria îi interzicea să caute de lucru în apropiere de Kiward Station. Până acum baronii de aici ai oilor îl văzuseră ca pe un egal al lor. Nici vorbă să se angajeze la ei ca văcar! Așa că mai întâi își îndreptă pașii în direcția Otago și spre fermele de oi din zona McKenzie Highlands. Aici totdeauna se găsea de lucru, dar William nu rămânea nicăieri mult timp. Se întâmpla cum se temuse deja la Kiward Station: munca directă cu animalele nu i se potrivea, iar sarcinile administrative și le rezolvau înșiși proprietarii

fermelor sau acestea erau încredințate unor oameni cu multă experiență. În afară de asta, lui William îi displăceau adăposturile văcarilor, el ura înnoptatul sub cerul liber și glumele grosolane ale bărbaților făcute deseori pe seama lui, pe care le socotea mai curând ofensatoare decât amuzante.

Astfel colinda de la o fermă la alta, și cu ocazia unui interludiu la Lionel Station află amănunte despre tragedia lui Elaine. William regreta adânc între timp întâmplarea cu Elaine. Știa că cel puțin James McKenzie și cu siguranță familia lui Elaine îi atribuiau o vină pentru eșecul căsniciei ei – Elaine nu trecuse peste povestea de dragoste cu el. În plus el ajunsese de mult timp la concluzia că Elaine ar fi fost și pentru el o partidă mai bună. Munca la O'Kay Warehouse i se potrivise mult mai mult decât activitățile de la Kiward Station, și Elaine nu era atât de atrăgătoare precum Kura, dar era mai previzibilă și mai blândă decât ea.

Firește că inima lui bătea mai tare doar când se gândea la Kura. Fir-ar...! El o iubise cu adevărat și încă o mai iubea! Și ar suporta orice, chiar și dificultățile de la fermă, dacă ea ar rămâne cu el. De ce ea nu se mulțumise cu ce avea?

Dar în fond nici Elaine nu reușise să facă asta. Și William îl găsea pe John Sideblossom mai curând respingător, totuși Lionel Station era o proprietate minunată. Și Elaine visase totdeauna să trăiască la o fermă de oi.

William nu rămase mult la Lionel Station. Aici atmosfera era încărcată, și John plătea prost – nu era de mirare; el își asigura singur un aflux de muncitori ieftini.

Perspicace, William remarcase imediat asemănările dintre văcarii maori și patronul lor. Bărbatul avusese cu copiii din căsătorie mai puțin noroc. Primul copil al lui Zoé Sideblossom murise la naștere, iar acum ea tocmai pierduse încă o sarcină.

De aici William plecă pe câmpurile aurifere de la Arrowtown, și din nou nu avu parte de noroc. Și vânătoarea de foci de pe Coasta de Vest îi repugna. Între timp această vânătoare devenise o afacere dificilă. Animalele nu îi mai așteptau pe plajă pe vânători cu sutele, ci deveniseră mai temătoare. William încercă să lucreze la un tâmplar de sicrie, dar activitatea aceasta era prea sumbră. Însă tâmplarul a fost primul lui șef care i-a regretat plecarea:

de când William consilia cumpărătorii, aceştia cheltuiau evident mai mulţi bani pe sicrie mai frumoase şi mai costisitoare.

În final se opri din nou o vreme la Westport, cu speranţa că o va întâlni pe Kura. La Kiward Station se zvonea că pe Coasta de Vest va avea loc unul din ultimele spectacole ale trupei. Dar William nu văzu şi nu auzi nimic despre ansamblul de operă. Aici erau căutaţi muncitori pentru minele de cărbuni. I se păru o ocupaţie bine plătită, totuşi se temea de munca istovitoare din mină. El era de părere că pentru asta trebuia să te naşti miner. Aşa că se hotărî să plece cu uneltele lui de căutător de aur pe Buller River. În cele din urmă avu parte de puţin noroc: după o singură zi de muncă la un pârâu adună praf de aur de aproximativ treizeci de dolari. Jumătate din ei ajunseră în buzunarul posesorului terenului aurifer; William nu închiriase niciun teren. Dar oricum cincisprezece dolari îi ajungeau pentru a locui într-un hotel câteva zile, a bea whisky bun şi a frecventa baia. William intră, aşadar, într-un han mai acătări care închiria şi camere şi comandă o băutură. În timp ce proprietarul îi umplea paharul, îşi aruncă privirea prin local şi minune! Acesta nu era frecventat ca de obicei doar de bărbaţi care îşi beau whisky-ul singuri sau în grup şi care jucau cărţi sau aruncau la ţintă. În loc de asta, centrul atenţiei era un bărbat care pusese o ciudată maşinărie pe masă şi lucra la ea. Cu ajutorul unei manivele punea în funcţiune mica maşinărie pe care o prezenta cu vervă. Mai surprinzător era publicul. În jurul bărbatului cu maşinăria se strânseseră o mulţime de femei şi fete care sporovăiau. Femei onorabile, evident; erau simplu îmbrăcate, iar cele mai în vârstă erau cu ochii nu numai la maşinărie, ci şi la fiicele lor, care era clar că intrau pentru prima oară într-un han. Şi fetele nu erau câtuşi de puţin interesate de amenajarea hanului sau de cei câţiva cheflii singuratici de prin colţuri. Ele aveau ochi numai pentru tânărul bărbat chipeş care le explica finețurile aparatului.

– Observaţi, pe când o cusătoreasă pricepută face cincizeci de împunsături, această mică minune face trei sute. Mânuită de o tânără femeie! Vreţi să încercaţi?

Bărbatul îşi lăsă privirea să alunece peste femeile şi fetele strânse în jurul lui ca o clasă de eleve silitoare. În cele din urmă alese o blondă scundă şi frumuşică. Aceasta roşi toată.

– Să încerc eu? se sclifosi ea.

Tânărul bărbat își trecu mâna prin părul buclat și negru.

– Desigur, milady! Nu veți strica defel mașina, ba dimpotrivă, manevrată de niște mâini atât de frumoase se va simți în mare formă!

Fata se lăsă flatată în fața mașinăriei și începu să rotească manivela. Dar se pare că nu cu succes, pentru că ea țipă speriată când ceva nu ieși tocmai bine.

– Oh, nu face nimic, milady. La început se întâmplă ca ața să se rupă. Dar vom rezolva imediat situația... vedeți, ducem ața pe aici, apoi pe aici, iarăși pe aici și apoi din nou la ac... este foarte ușor! Iar acum puteți încerca iarăși. Dar acum nu țineți fix materialul, doar conduceți-l. Ușor, fără efort...

În timp ce fata o lua de la capăt, William se apropie cu paharul în mână. Era mai înalt decât cele mai multe femei și fete și putea să privească fără problemă peste ele. Mica mașină semăna puțin cu o insectă mare, care își pleca înfometată capul asupra prăzii și își înfigea dinții în ea rapid și repetat. „Prada“ se dovedea a fi formată din două bucăți de stofă, dinții erau reprezentați de un ac care trecea fulgerător prin cele două bucăți pe care le unea cu o cusătură curată. Care acestei fete i-a ieșit oricum puțin cam strâmbă.

– Lasă-mă pe mine! îi ceru o femeie mai în vârstă și fata îi cedă locul.

Femeia roti pârghia într-un tempo uniform, acul încetinindu-și astfel și dansul lui, dar în schimb cusătura ieși acum dreaptă. Bărbatul abia își mai putea stăpâni entuziasmul.

– Vedeți! Sunteți un talent nativ, stimată doamnă! Câteva zile de exercițiu și veți coase prima rochie! Minunat!

Femeia clătină din cap.

– Într-adevăr, este o mică minune. Dar și o sută de dolari reprezintă o mulțime de bani...

– Ei, stimată doamnă, nu trebuie să faceți astfel calculul! Normal că la prima vedere cheltuiala pare uriașă. Dar gândiți-vă ce economisiți! Cu această mașină coaseți hainele pentru întreaga

familie. Coaseți perdele, rufăria de pat... Și puteți recondiționa lucrurile vechi dându-le astfel o nouă valoare. Ia priviți!

Bărbatul reveni la mașină, scoase o cămașă simplă de copil și niște dantelă dintr-un teanc de materiale gata pregătite, apoi le măsură cu mișcări precise. După care plasă dantela și cămășuța sub acul mașinii. Aceasta porni să țăcăne și în câteva secunde gulerul micii piese de îmbrăcăminte era garnisit cu o dantelă curățică. Femeile reacționară cu exclamații admirative.

– Iată, nu este ca nouă? triumfă bărbatul. Și gândiți-vă cât costă o cămașă cu dantelă. Nu, nu, o mașină de cusut nu este scumpă, ea se amortizează în cel mai scurt timp! Multe dintre clientele mele fac acum o mică afacere și cos cu ea rochii pentru prietene și vecine. În afară de asta, nu trebuie să plătiți totul odată! Firma mea vă oferă posibilitatea de a achiziționa mașina de cusut în rate. Plătiți ceva acum, apoi câțiva dolari pe lună...

Elocvența cu care vorbea bărbatul le convinse pe toate femeile și fetele să ardă de dorința de a testa mașina de cusut. Vânzătorul le permise răbdător să treacă pe la mașina de cusut una după alta, având pentru fiecare aprecieri și încurajări. Zâmbea încurajator la micile nereușite și lăuda până la cer cel mai mic succes. William se distra grozav ascultându-l.

În final trei femei semnară comenzi pentru câte o mașină de cusut. Alte două femei spuseră că trebuie să se consulte și cu soții.

Bărbatul părea extrem de mulțumit când privitoarele emoționate părăsiră localul. William se apropie de el în timp ce acesta își strângea materialele și mașina de cusut.

– Este un aparat fascinant! remarcă el. Cum se numește?

– Mașină de cusut, repetă bărbatul. A inventat-o un anume Mr. Singer acum patruzeci de ani. Adică... nu a inventat-o el, ci doar a scos-o pe piață. La prețuri accesibile. Chiar în rate, dacă așa vor doamnele. Coaseți acum, plătiți mai târziu. Genial!

William nu putu decât să fie de acord.

– Deci nu dumneavoastră le construiți? Îmi permiteți să vă invit la un pahar, Mr....?

– Carl Latimer, la dispoziția dumneavoastră. Beau cu plăcere un whisky.

Latimer dădu deoparte maşina de cusut ambalată frumos, făcând loc lui William şi sticlei de whisky. Abia apoi răspunse la întrebare.

– Desigur că nu eu construiesc maşinile. Nu ar putea-o face niciun om pentru o sută de dolari. În fond este o treabă costisitoare. Nu aveţi idee câte patente sunt în ea! O parte dintre inventatori se ceartă şi acum pe tema cine a furat cui nu ştiu care dintre idei. Pe mine asta nu mă priveşte. Eu sunt reprezentant comercial. Eu doar duc obiectele la oameni... adică la femei.

William îi mai turnă un pahar.

– Reprezentant comercial?

– Ceva în genul vânzătorilor de Biblii, răspunse râzând Latimer. De fapt asta făceam înainte, dar nu era nici pe departe atât de interesant şi de rentabil. Dar în fond principiul este acelaşi: mergi din casă în casă şi convingi oamenii că achiziţionarea acestui produs aduce fericire veşnică. În oraşe se poate renunţa la şuşanelele din fiecare casă. Acolo oamenii vin din proprie iniţiativă la demonstraţiile mele cu această mică maşină minune. Dar de cele mai multe ori călătoresc de la fermă la fermă şi prezint maşina fiecărei femei în parte.

– Şi astfel nu vindeţi multe, nu?

Latimer confirmă.

– Da, aşa este. Dar în acest caz sunt suprimate costurile pentru masă şi hotel. Doamnele îmi oferă cu plăcere camera de oaspeţi şi nici nu veţi crede cât de des se găseşte câte o fiică ori o fată în casă nostimă, care îţi face noaptea mai frumoasă! Şi vânzarea nu merge deloc prost. Trebuie să alegi fermele. Cei cu afaceri mici duc deseori lipsa banilor, dar pentru ei intervine ideea cu ratele. Dacă femeia poate spera că maşina îi va da posibilitatea să câştige ceva în plus, este entuziasmată. La fermele mari banii se întorc cu lopata, aici femeile se plictisesc de singurătate. Eu le arăt reviste de modă franţuzeşti şi le momesc cu ideea de a confecţiona haine după acestea. Nu vreau să mă laud, dar din trei doamne conving două. Este o problemă de elocvenţă!

William clătină din cap amintindu-şi cele spuse şi de bancherul din Queenstown: „De ce nu încercaţi să faceţi bani cu ceva ce vă place?“ Ridică paharul şi zise:

– Spuneți-mi... cum devii reprezentant comercial? Este nevoie pentru asta de o anumită pregătire? De capital inițial? Dumneavoastră unde ați învățat să folosiți mașina de cusut?

William câștigă capitalul inițial la tâmplarul de coșciuge, care se bucură de revenirea lui. Era hotărât să își valorifice talentul de a convinge oamenii. Mașina pentru demonstrații trebuia achiziționată de la firmă; pe lângă asta, nu o putea transporta pe cal, ci avea nevoie de un atelaj ușor.

La scurt timp după solicitarea depusă la firma pentru care lucra Latimer, William primi o invitație la cursul de inițiere de la Blenheim. Aici învăță cum funcționa mașina de cusut și să demonteze și apoi să monteze la loc mașina și la nevoie să facă mici reparații. Viitorii reprezentanți – fără excepție bărbați tineri, arătoși și șarmanți – mai învățară să realizeze cusături drepte perfecte și să confecționeze piese de îmbrăcăminte mici, pe care să le și decoreze.

– Nu este suficient să coși! Trebuie să uimiți femeile, să le entuziasmați – și în acest scop nimic nu depășește efectul unui mic obiect de îmbrăcăminte pentru copii, pe care îl veți confecționa doar în câteva minute! explica profesorul, pe care William nu îl asculta decât cu o ureche.

Lui îi va fi ușor să convingă clientele. Dintotdeauna știuse să vorbească. Cum denumea Elaine arta aceasta? *Whaikorero?*

În sfârșit William descoperise ceva la care se pricepea mai bine decât oricine altcineva.

Kura bănuise permanent că putea să cânte mai bine decât toți ceilalți. Și pe zi ce trecea i se întărea convingerea că era o cântăreață de mare talent.

Cu toate că Roderick sistase între timp lecțiile de canto – în ciuda tuturor străduințelor și contraserviciilor ei, cândva lui îi trecuse cheful și prefera acum să o ia cu el în excursii în locurile pitorești din zonele în care se cazau –, ea îi depășea pe ceilalți cântăreți fără nicio greutate. Mulțumită stăpânirii mai bune a vocii, lua tonuri mai înalte și mai joase. Acum vocea ei se întindea pe trei octave. Ținea mai mult notele și nu trebuia să se ajute de asta, pentru

că ea cânta mai tare decât cerea partitura. Chiar și în cea mai dificilă piesă a spectacolelor, cvartetul din *Trubadurul,* unde ceilalți cântăreți fără excepție se întreceau să țipe unul la altul, Azucena ei nu rămânea mai prejos. Vocea puternică a Kurei se impunea și la volum normal și nu o făcea cu efort, ci găsea timp și pentru jocul de scenă. În fiecare seară publicul o întâmpina cu puternice ovații, iar ea se simțea tot mai sigură pe sine. Era ferm decisă să plece cu ansamblul în Anglia. A fost mirată când Brigitte i-a destăinuit că după turneu trupa se va dizolva.

– Noi am fost angajați doar pentru Noua Zeelandă și pentru Australia, spuse dansatoarea, care între timp revenise la vechea formă.

În privința asta Kura nutrea respect pentru ea. Brigitte exersa la o spetează de scaun improvizată ca bară pentru balet cu aceeași înverșunare cu care Kura exersa gamele.

– Doar nu crezi că cineva din Europa ar vrea să ne vadă! Cântăreții sunt catastrofali, chiar dacă asta o recunoaște doar Sabina. Ea vrea să se retragă și să dea lecții de canto. Iar dansatorii... câțiva tineri sunt buni, dar cele mai multe fete doar arată bine. Probabil că Roddy al nostru le-a ales doar după aspect. Un adevărat impresar ar fi mai critic. Pe acela nu l-ar interesa cum zâmbești. L-ar interesa numai cum dansezi.

Sau cum cânți, își spuse Kura simțind o urmă de teamă. Dar ea credea cu tărie că va reuși și la Londra. Mai ales că nu era singură – desigur că Roderick o va ajuta și în continuare. În mod cert acesta dispunea de contacte și în Anglia și te pomenești că va forma imediat o nouă trupă pentru noi turnee...

Așadar, Kura era încrezătoare când au părăsit Australia și s-au îmbarcat pentru Wellington. De acolo s-au întors pe Insula de Sud; bacul a acostat la Blenheim. Kura habar nu avea că în momentul în care cântăreții coborau de la bord și se pregăteau de plecare mai departe la Christchurch, William se afla în hala expusă la curent a unei fabrici de la marginea orașului și se lupta cu perfidia unei mașini de cusut. Știa însă că el nu mai era la Kiward Station. Ea îi scria sporadic Gwyneirei și primea din când în când scrisori de la ea când se afla mai mult timp într-un turneu sau când George Greenwood se ocupa de preluarea corespondenței. Dar nu

era informată asupra detaliilor care determinaseră plecarea lui. Gwyn îi scrisese doar că și Miss Witherspoon părăsise ferma.

> Acum Jack are un profesor particular, un student foarte simpatic din Christchurch. Acesta vine numai la sfârșit de săptămână, dar atunci reușește să-i entuziasmeze pe Jack și Maata pentru „războiul galic", ceea ce oricum este ceva. Iar de educația copiilor maori se ocupă în prezent Jenny Greenwood! Probabil are de gând să dea un examen de profesoară, dar dacă mă întrebi pe mine, îți voi spune că a preluat postul doar pentru că Stephen O'Keefe vrea să vină la vară în vizită. Îți mai amintești cum mai gângureau cei doi la nunta ta?

Kura nu își amintea și nici nu o interesa. Oricum Miss Witherspoon nu mai avea ce să o învețe acum. Și William... peste zi nu avea timp să se gândească la el, dar noaptea încă îi mai ducea dorul, mai ales când împărțea patul cu Roderick. Ceea ce în ultimul timp se întâmpla tot mai rar. Kura își pierdea văzând cu ochii interesul pentru amantul ei mai în vârstă și mai curând plictisitor. Nu îl mai venera ca la început; între timp devenise destul de instruită pentru a recunoaște lipsurile artei lui interpretative și a ști că nu avea de-a face cu un talent deosebit. Nici ca profesor nu era atât de bun cum crezuse ea la început. Când întâmplător asistase la o lecție de canto dată de Sabina lui Brigitte, înțelesese mult mai bine despre ce era vorba. Totuși când Barrister o voia, îi mai stătea la dispoziție. Mai avea nevoie de el – impresarul era biletul ei pentru Londra!

Roderick Barrister se gândea serios să o ia cu el în Anglia pe Kura. Fata era deosebit de talentată, plus o plăcere la pat. Parteneră a lui pe scenă nu se mai punea problema să fie. Potențialul ei nu era nici pe departe epuizat și deja ea îl depășea pe el de departe. Publicul din Australia o onora chemând-o de mai multe ori în fața cortinei, și asta era bine și pentru el. La Londra ar fi fost huiduit, nu își făcea iluzii. Dacă o lua pe Kura cu el în Anglia, trebuia să își lege viitorul de ea. Putea să rămână profesorul și impresarul ei. Era în stare să o lege de el în așa fel încât ea să nu mai accepte niciun angajament și să nu semneze niciun contract privind editarea de discuri fără sfatul lui. Fata avea abia optsprezece ani; avea nevoie

de un ajutor patern care să o conducă și care să îi negocieze contractele. Asta se putea solda cu mulți bani, probabil chiar mai mulți decât ar fi câștigat vreodată Roderick în calitate de solist. De fapt lucrurile erau clare – dacă nu ar fi existat dorința lui covârșitoare de a rămâne pe scenă!

Roderick iubea scena. Era dependent de sentimentul așteptării când se ridica cortina, de liniștea din public înainte să înceapă muzica și de aplauze – mai ales de aplauze! Dacă acum se hotăra pentru Kura, nu va mai trăi aceste clipe niciodată. În orice caz nu direct; desigur că putea să stea în spatele cortinei și să vibreze odată cu ieșirile la rampă ale Kurei. Dar nu ar mai fi același lucru! Ar fi însemnat o viață la mâna a doua, retragerea în spatele scenei. Iar Roderick recunoștea sincer că nu era pregătit pentru așa ceva. Încă nu era pregătit. Poate că ar fi fost pregătit dacă Kura i-ar fi ieșit în cale peste vreo cinci ani. Dar acum încă mai beneficia de înfățișarea plăcută care îl ajutase mereu să obțină angajamente. Era suficient de tânăr pentru a face față unor turnee ca acesta. Poate că va mai obține un nou angajament de acest gen; trebuia să își fixeze acest obiectiv. Poate că peste puțin timp va efectua turnee în India și Africa!

Când se afla pe scenă, Roderick uita de toate gândurile și planurile. Aplauzele erau mai bune și îl satisfăceau mai mult decât orice altceva, erau mai bune chiar decât sexul. Și cu cât rămânea mai în urma Kurei ca solist și cu cât îl băgau mai puțin în seamă oamenii, cu atât mai repede pierea iubirea lui pentru tânăra femeie. În măsura în care ceea ce simțea el era și dragoste, nu numai dorință.

După ultimul spectacol ajunsese clar la concluzia că nu o va lua cu el pe Kura. Să facă în Noua Zeelandă carieră! Va reuși cu certitudine. Și dacă va veni odată la Londra, poate că va beneficia de o a doua șansă.

Trebuia doar să nu o supere spunându-i acest lucru. Și era mai bine să nu i-l spună prea devreme.

Gwyneira a fost la concertul final de la Christchurch împreună cu Marama, mama Kurei. Inițial aceasta voise să îi aducă la Christchurch și pe James și Jack, și mai ales pe mica Gloria. Marama a vrut să le vadă neapărat împreună pe mamă și pe fiică.

James a refuzat categoric să mai și plătească pentru a o auzi pe Kura cântând, iar Jack a vrut ca mai ales Gloria să nu ajungă sub influența acesteia.

Probabil că va începe să țipe când va cânta Kura, opină bătrânul. Nu am mai supus-o la asemenea încercare de mult timp. Dar poate că de data aceasta va sta cuminte, iar Kurei îi va trece prin cap că ar fi talentată. Nu se știe niciodată ce idee îi va veni. Ce ne facem dacă brusc vrea să o ia cu ea pe Gloria în Anglia?

– Dar este mama ei... zisese Gwyneira cu jumătate de glas.

James clătinase din cap.

– Jack are dreptate. Kura nu s-a ocupat niciodată de copil. Acum copilul este mai mare și mai drăgălaș... Fetei i-ar putea veni ideea. Mai bine să nu ne asumăm riscul. Dacă Kura vrea să o vadă pe Gloria, poate să vină la Kiward Station. Că doar vaporul pentru Anglia nu pleacă mâine.

Gwyneira găsi aceste argumente temeinice. Totuși Marama dorea să-i trezească Kurei interesul pentru Gloria. Jack rezolvă apoi problema pentru orice eventualitate în felul lui: în dimineața în care se pleca la Christchurch dispăru împreună cu fetița. Fusese văzut punând-o pe cal, în fața lui, așa că nu avea rost să mai fie căutat. Cei doi puteai fi deja la câțiva kilometri depărtare.

– O să îi trag câteva la fund, promise neconvingător James când în cele din urmă femeile plecară.

Și îi făcu cu ochiul Gwyneirei. Probabil că mai curând îl va felicita pe fiul său.

Marama ajunsese în rare ocazii la Christchurch și pe drum uită repede de micile dezamăgiri. Femeile discutară despre vreme, despre oi și despre evoluția Gloriei – mult mai multe nu mai aveau în comun. Marama trăia în tribul ei, unde da lecții de scris și citit, dar mai ales de dans și muzică. Era o *tohunga* recunoscută și își iubea soțul. Cele mai noi cărți din Anglia, noile descoperiri și politica nu o mai interesau ca mai înainte, când trăia împreună cu Kura la Kiward Station.

Călătoria decurse în armonie. Sosiră devreme în Christchurch și avură destul timp la dispoziție să se pună la punct. Desigur că le-ar fi făcut plăcere să o întâlnească pe Kura, dar nu au reușit. Se

spunea că înainte de reprezentație cântăreții trebuiau să se concentreze. În schimb Gwyneira le întâlni în foaier pe Elizabeth Greenwood și pe fiica ei cea mică, Charlotte. Pe Gwyn o pufni râsul. Gingașa și blonda fată semăna perfect cu Elizabeth mică, când cele două se văzuseră prima dată pe vasul *Dublin.*

– Sunt atât de nerăbdătoare să o văd pe Kura dumneavoastră, Miss Gwyn! spuse bucuroasă Elizabeth când se așezară la o ceașcă de cafea. Toți o adoră, cântă incredibil de frumos.

Gwyneira încuviință din cap, dar se simțea jenată.

– Oamenii au adorat-o totdeauna, răspunse ea cu reținere.

– Dar George este de părere că a evoluat. Cel puțin asta a spus impresarul, George nu se pricepe. Dar el crede că bărbatul acela o ia cu el în Anglia. Ce ziceți de asta, Miss Gwyn? Nu mai sunteți tutorele ei?

Gwyneira oftă. Deci la Christchurch se vorbea deja despre Kura și acel *impresario* al ei. William prevăzuse asta. Acum ea era nevoită să găsească un răspuns diplomatic.

– La drept vorbind nu mai sunt, ea este de fapt măritată. Ar fi trebuit să întrebi ce părere are William. Asta aș vrea să știu și eu. Eu eram foarte convinsă că el vine astăzi, dar nu a rezervat cameră...

– Poate că vine doar la concert. Dar sincer, Miss Gwyn, eu nu vă întreb pentru că aș fi curioasă, ci doar așa...

Elizabeth surâse reținut, și Gwyn își aminti de fața ei timidă din copilărie.

– George ar trebui să știe care este părerea dumneavoastră. El a rezervat locurile pe vas pentru ceilalți cântăreți. Dacă Kura vrea să meargă cu ei, el poate să aranjeze... sau să creeze mai multe sau mai puține dificultăți. Dacă nu doriți ca ea să plece, s-ar putea rezolva diplomatic. George ar putea să spună că pe vas nu mai sunt cabine disponibile și că ea ar trebui să ia vasul următor. Poate reușiți să o influențați...

Gwyneira era mișcată de grija manifestată de familia Greenwood. George fusese totdeauna un bun prieten și se pricepea să evite scandalurile. Oricum ea nu prea știa cam ce putea să decidă în afacerea asta.

– Elizabeth, lasă-mă să vorbesc întâi cu ea. O vom întâlni după concert, dar înainte de toate, o vom auzi cum cântă. Nu că m-aș

pricepe mai bine ca George, dar eu cred că și un necunoscător ar trebui să își dea seama dacă ea ține sau nu pasul cu ceilalți cântăreți.

Elizabeth pricepu aluzia: în realitate Gwyneira căuta răspunsul la întrebarea dacă nepoata ei fusese acceptată ca artistă sau doar ca metresă a impresarului și dacă Barrister credea cu adevărat în cariera ei sau nu se putea lipsi fizic de ea. Așa că zise amabilă:

– Dați-ne de știre mâine-dimineață.

5

Kura-maro-tini era indispusă. Acesta era ultimul concert în Noua Zeelandă şi în public se vor afla toate rudele şi cunoştinţele ei, iar Roderick îi anulase două dintre solourile ei. Cu motivaţia că prea s-ar lungi seara; spectacolul avea să fie urmat de o petrecere de încheiere oferită de Greenwood pentru întreg ansamblul. Nu trebuia să se facă prea târziu.

Kura era furioasă, dar Roderick nici măcar nu îi vorbi înainte de concert, trimiţând-o pe Sabina să-i comunice modificările de program. Şi mai era şi petrecerea asta de final! Toţi ceilalţi artişti primiseră invitaţii formale, doar Kura fusese exclusă. Normal că se va duce şi ea. Sabina, Brigitte şi toţi ceilalţi credeau că era o greşeală şi fiecare se oferise să o introducă ca oaspete personal. Toţi – cu excepţia lui Roderick! Acesta nu se arătase toată ziua. Kura decise să îi facă o scenă cel mai târziu seara în pat.

Acum însă observa pe ascuns publicul – şi se simţi iarăşi jignită când le văzu doar pe Gwyneira şi pe Marama în primul rând. Nu că ar fi pus mare preţ pe James şi Jack, dar după ce ani la rând se plânseseră de studiile ei şi de pian, i-ar fi plăcut să guste acum triumful asupra lor. Gloriei nu îi simţea lipsa; nu i-ar fi venit niciodată ideea de a aduce un bebeluş la un concert. Putea să înceapă să ţipe! Dar unde era William? Şi în privinţa lui Kura dăduse frâu liber fanteziei: era de la sine înţeles că el va veni la Christchurch ca să o mai vadă o dată. El îi va cere iertare, o va implora să rămână. Însă ea îi va spune şi în faţă ceea ce îi scrisese: „Nu merita!“ Nu se putea înmormânta la Kiward Station doar pentru că îl iubea pe William. Şi

pe urmă...? În fantezia preferată a Kurei el o îmbrățișa și îi spunea că ea era pentru el mult mai importantă decât toate oile din lume, după care va rezerva imediat o cabină pe vaporul ce urma să plece în Anglia. Desigur că se vor naște rivalități. Ah, va fi minunat să îi asmută pe Roderick și pe William unul împotriva altuia! Dar în final le va avea pe amândouă: pe William și cariera ei. Așa cum își dorise ea mereu! Doar că William îi încurca astăzi socotelile. Concertul începea peste câteva minute și el încă nu venise. Dar mai rămânea oricum Roderick... Kura se retrase de lângă crăpătura din cortină prin care privise în sală. Acesta va avea ce să audă acum!

Gwyneira avusese dreptate. Nu trebuia să fii un cunoscător în ale muzicii pentru a judeca prestația Kurei. După primele măsuri, tuturor le-a fost clar că tânăra cântăreață nu numai că se putea compara cu colegii ei, dar era mult deasupra lor. Kura cânta cu vervă și expresivitate, lua fiecare notă cu siguranță, implora, ademenea, plângea cu vocea ei. Însăși Gwyneira, care niciodată nu le avusese cu opera, și Marama, care pentru prima dată auzea o scenă de operă, înțeleseră ce voiau să spună personajele interpretate, chiar și când Kura cânta în franceză, italiană sau germană.

La cvartetul din *Trubadurul* Marama avea lacrimi în ochi, iar Elizabeth nu se mai oprea din aplaudat după *Habanera.* Roderick Barrister era o figură palidă pe lângă partenera lui. Elizabeth Greenwood nu mai știa de ce după primul concert de la Christchurch fusese atât de entuziasmată de el.

După ultima coborâre a cortinei – publicul o aplaudase iarăși frenetic pe Kura – femeile rămaseră pe scaune privindu-se una pe alta.

– Trebuie să trimiteți fata la Londra! Până acum am crezut că se exagerează cu Kura. Dar acum... Ea nu își are locul într-o fermă de oi, locul ei este pe scena unei opere! zise încântată Elizabeth.

Gwyn dădu afirmativ din cap, chiar dacă mai puțin euforic.

– Poate să plece dacă vrea. Eu în niciun caz nu îi voi pune piedici.

Marama își mușca buzele. Ea totdeauna era puțin stângace când se afla numai printre albi. Nici nu era o frumusețe exotică precum Kura, ci o reprezentantă tipică a poporului ei: mică, puțin îndesată, și acum, când mai adunase ani, era și mai bondoacă. Astăzi își prinsese părul negru și neted cu ace și purta și îmbrăcăminte

englezească. Desigur că printre oamenii din această sală bătea la ochi. Și ea niciodată nu știa dacă Gwyneira se simțea sau nu penibil alături de nora ei maori.

– Dar ar trebui să o mai trimiteți la o școală, Miss Gwyn, îndrăzni în cele din urmă să își facă auzită vocea melodioasă Marama. Cum se numește... conservator, nu? Cântă minunat. Dar bărbatul acesta... nu cred că a învățat-o tot ce știe. Kura ar putea să se perfecționeze. Are nevoie de o diplomă. Aici poate că este suficient să cânți frumos, dar printre albi are nevoie de o diplomă pentru a deveni *tohunga.*

Marama vorbea excepțional engleza; ca fiică a lui Kiri, crescuse practic în casa Warden și fusese una dintre elevele cele mai bune ale lui Helen.

Și avea dreptate. Gwyneira confirmă.

– Vom discuta imediat cu ea, Marama. S-a concentrat suficient până acum. Cel mai bine ar fi să mergem imediat în spatele scenei, înainte ca vreo douăzeci de oameni să se fi așezat la coadă înaintea noastră, ca să-i spună cât de minunată este.

Kura ascultă cu plăcere cât era ea de irezistibilă – în garderoba provizorie a trupei năvăliseră destui admiratori care o asigurau de acest lucru. Dar de data aceasta Roderick nu se număra printre ei. El nu îi permisese să iasă nici măcar o dată singură la rampă, ci mereu ieșise împreună cu ea pentru a primi aplauzele. În urmă cu câteva săptămâni îi mai dăruia trandafiri! Trebuia să poarte o discuție cu el. Însă acum o așteptau mama și bunica ei, și de data aceasta se vor bucura de triumful ei! Le invită pe amândouă în cabina ei, pe care o împărțea cu Brigitte. Dansatoarea se retrase cu tact.

– Ei, v-a plăcut? întrebă Kura mândră.

Marama vru să o îmbrățișeze.

– A fost minunat, micuțo! spuse ea în limba maori. Totdeauna am știut că poți!

– Dar tu nu prea erai sigură, i se adresă Kura Gwyneirei.

Aceasta își înăbuși din nou un oftat. Kura o fi cântat mai frumos decât înainte, dar relația cu ea era la fel de dificilă.

– Eu nu mă pricep la muzică, Kura. Dar ceea ce am auzit astăzi m-a impresionat cu adevărat. Nu pot decât să te felicit.

Vei avea în mod sigur succes și în Anglia. Banii pentru călătoria cu vaporul și pentru conservator nu trebuie să reprezinte o problemă pentru tine.

Și Gwyneira o strânse în brațe, dar Kura reacționă cu răceală.

– Câtă bunăvoință! remarcă ea cu ironie. Acum, când am reușit fără ajutor, desigur că ești gata să îmi vii în întâmpinare în orice privință.

– Kura, nu este cinstit! protestă Gwyneira. Încă înainte de a te fi căsătorit m-am oferit...

– Dar numai dacă aș fi renunțat la William. Dacă atunci aș fi plecat cu el în Anglia...

Kura o fulgeră cu privirea. Era evident hotărâtă să o facă pe bunica ei răspunzătoare de eșecul căsniciei ei.

– Chiar crezi că ai fi reușit? întrebă încet Marama.

Ea ura discuțiile interminabile despre vinovăție și nevinovăție, despre cauze și efecte, pe care albii păreau să le poarte cu atâta plăcere. Fiica ei era o maestră în arta de a prelungi ore la rând discuții inutile și amare, fapt pentru care Marama o considera vinovată pe Gwyneira. Între maori fata ei nu ar fi învățat să facă asta.

– Tu cânți minunat, dar crezi cumva că la opera din Londra ești așteptată tocmai tu?

Pe chipul Kurei se citi indignarea.

– Nu mai înțeleg! Vrei să îmi spui că nu sunt suficient de bună?

Marama își păstră cumpătul. Fusese de atâtea ori paratrăsnet și pentru Paul Warden.

– Eu sunt *tohunga*, Kura-maro-tini. Și am ascultat discurile tale. Toți marii cântăreți... poți desigur să devii tot atât de bună. Dar mai trebuie să înveți.

– Am învățat! În toate aceste luni am exersat ca o nebună. Am fost pe Insula de Nord şi în Australia, mamă, şi nu am văzut nimic. Doar pianul și notele mele. Eu...

– Ai evoluat mult, dar ai putea să mai înveți. Nu ar trebui să pleci cu acest bărbat. Nu este spre binele tău!

Marama o privi cu calm pe fiica ei.

– Tocmai tu mi-o spui! O maori care vrea să îi interzică propriei fiice să își aleagă singură însoțitorul!

– Nu îți interzic nimic. Eu...

– Îmi pare rău pentru voi toți! izbucni Kura. Eu fac ce vreau eu și slavă Domnului că nu am nevoie să mai întreb pe nimeni. Roderick vrea să mă ia cu el. Vom căuta angajamente la Londra amândoi și vom pleca în turnee. Încă nu știu. Dar nu am nevoie de banii tăi, bunico, și nici de sfaturile tale, mamă! Duceți-vă la iubita voastră fermă și păziți-vă oile. Am să vă mai scriu când și când din Anglia!

– Îmi va fi dor de tine, spuse Marama înduioșată.

Ea vru totuși să o îmbrățișeze de despărțire pe Kura, să o sărute sau să își frece nasul de al ei, așa cum se obișnuia la poporul ei, dar de data aceasta Kura deveni scorțoasă imediat ce Marama se apropie de ea.

– *Haere ra,* șopti Marama. Și Dumnezeu să te aibă în pază și să te îndrume în noua țară...

Kura nu îi răspunse.

– Nici măcar nu a întrebat de Gloria, zise Gwyneira când cele două femei plecară consternate din cabină.

– Are necazuri, răspunse Marama. Este tensionată. Ceva nu merge așa cum sperase ea. Poate că nu ar trebui să o părăsim, Miss Gwyn.

Gwyn își dădu ochii peste cap.

– După mine, poți rămâne aici, Marama, pe post de ștergător de picioare. Dar eu m-am săturat de aroganța ei, de lipsa ei de sensibilitate și de bărbații ei. Să se ducă la Londra când o vrea. Sper ca acolo să câștige destul pentru a trăi sau să își caute pentru variație un bărbat care să o întrețină. În orice caz, la Kiward Station este ultimul om de care am avea nevoie!

Când se supăra, Kura arăta minunat, și decizia lui Roderick începu să se clatine atunci când cu ochii aruncând fulgere, cu obrajii îmbujorați de surescitare și debordând de energie ea apăru în sala de festivități. El tocmai dansa cu Sabina și ar fi preferat să o lase baltă, pentru a o întâmpina pe fată, a o atinge, poate un pic să o dezmierde, ca să o pregătească pentru mai târziu. Dar toate acestea trebuiau să aibă un sfârșit. Cu un ușor regret, după ce dansă cu

Sabina, se duse la Brigitte. Dar nu ținuse cont de Kura. Supărată pentru dezinteresul manifestat de el, ea se vârî între el și dansatoare.

– Asta ce înseamnă, Roderick? Fugi de mine? Nu te lași văzut toată ziua, pe urmă îmi anulezi jumătate din ieșirile pe scenă și acum te porți de parcă nu m-ai mai cunoaște. Dacă o mai ții așa, mă voi mai gândi dacă să împart cu tine cabina pe timpul călătoriei!

Kura avea astăzi părul lăsat din nou liber, susținut doar cu o diademă împodobită cu flori. Se hotărâse pentru o rochie roșie, iar decolteul îi era subliniat de un colier din pietre azurii. Cerceii mari, de-asemenea azurii, făceau ca ochii să îi sclipească și mai puternic.

Păcat... Roderick își îndreptă spatele.

– Care călătorie? întrebă el prietenos. Ca să fiu sincer, frumoasa mea, chiar că astăzi îți cam fug din cale. Nu pot să suport durerea despărțirii!

Acum zâmbea cu regret.

Kura îl fulgeră cu privirea.

– Asta înseamnă că nu vrei să mă iei în Anglia? Dar așa am stabilit...

– Ah, Kura scumpă, poate că am mai vorbit despre asta, am discutat... am visat, ca să fiu mai exact. Dar nu ai luat-o în serios, nu? Uite, Kura, eu însumi nu am încă acolo un angajament...

Roderick remarcă cu neplăcere că în jurul lor se opreau tot mai multe perechi de dansatori. Disputa cu Kura părea a fi de interes general. Nu așa își imaginase el ultima discuție cu ea.

– Dar *eu* îmi găsesc un angajament! răspunse cu hotărâre Kura. Asta nu poate fi ceva dificil de rezolvat. Tu însuți ai spus că am talent!

Roderick își dădu ochii peste cap.

– Doamne, Kura, în ultimele luni am spus cam prea multe. Desigur că ai talent, doar că... aici, în Noua Zeelandă, ești un mare talent, dar dincolo... Doar conservatoarele din Anglia scot anual duzini de cântărețe.

– Ești de părere că nu aș fi mai bună decât alte câteva duzini? Dar în toate aceste luni...

Kura deveni nesigură.

– Ai o voce într-adevăr drăguță. În această trupă de cântăreți mai curând... slăbuți... Printre cântăreții de pe margine se stârni

un tumult, dar el nu le dădu atenție și continuă: ... În această trupă atragi puțin atenția. Dar la operă? Micuțo, te-ai pierde acolo.

Kura era singură ca pe o insulă între colegii ei care se lamentau indignați. Dacă ar fi avut urechi și pentru altceva, ar fi auzit că Sabina și alți câțiva o susțineau și îi lăudau vocea. Dar ea era doborâtă de cuvintele rostite de Roderick. Să se fi înșelat chiar atât în privința lui? Oare o mințise cu nerușinare doar pentru a o putea avea la pat? Ovațiile publicului nu avuseseră nicio valoare pentru că aici câțiva cântăreți de mâna a treia doar se dăduseră în spectacol în fața unor diletanți?

Kura se cutremură. Nu, nu putea fi așa, imposibil!

– Și uite, Kura, copilă, tu încă ești foarte tânără, mai adăugă Roderick condescendent, vocea ta este încă în formare. Poate că dacă mai întâi aici...

– Unde? întrebă Kura cu dispreț. Aici nu există conservator.

– Ah, fată, un conservator... dar cine vorbește de așa ceva? Dar în măsura posibilităților tale limitate, poți aduce oamenilor multă bucurie...

– În măsura posibilităților mele limitate? Kura scuipa cuvintele. Ce zici de posibilitățile *tale* limitate? Crezi că eu nu pot să aud? Crezi că nu sunt în stare să remarc că nu poți susține piano un ton puțin mai înalt decât nota la? Și că practic modifici puțin orice arie, pentru ca ea să poată fi cântată mai ușor de marele Roderick Barrister?

În jur oamenii râdeau; unii chiar aplaudau.

– Limitele mele sunt mult mai largi! îi aruncă în față Kura.

Barrister ridică din umeri resemnat.

– Dacă așa crezi, eu nu te pot împiedica să încerci în Europa. Banii tăi ajung cu siguranță pentru călătoria până acolo...

El spera ca ea să nu încerce asta. Șase săptămâni pe mare, pe același vas cu o Kura clocotind de mânie ar reprezenta iadul.

Kura se gândi. Banii pe care îi câștigase nu îi ajungeau. Poate numai pentru călătorie, apoi ar fi rămas fără un penny pentru a trăi în Anglia până găsea un angajament.

Desigur că putea să o roage pe Gwyneira pentru niște bani. Dacă recunoștea că Roderick nu o voia. Dacă recunoștea că Marama avusese dreptate în privința evaluării nivelului ei de pregătire. Dacă se umilea...

– În orice caz eu voi rămâne pe scenă, în timp ce tu vei ajuta doar la mutarea decorurilor! izbucni ea. În Anglia și oriunde în lume!

Spunând acestea, ea se întoarse și plecă valvârtej.

– Grozav i-ai zis-o! îi strecură la ureche Brigitte.

– Nu te lăsa intimidată! îi spuse și Sabrina trecând pe lângă ea, cu intenția de a mai adăuga câteva sfaturi, dar Kura nu mai era dispusă să asculte nimic. Nu mai voia să audă pe nimeni și nimic. Trebuia să fie singură. Pe Roderick nu îl mai putea vedea. Mai exact, nu voia să îl mai vadă niciodată. Oricum vasul pentru Anglia nu ajunsese nici măcar la Lyttleton; trupa putea să mai rămână la Christchurch câteva zile bune.

Kura alergă pe coridoare cu lacrimi în ochi către camera ei. Trebuia să își facă bagajul și să plece. Cât mai repede posibil.

În dimineața următoare, când se crăpa de ziuă, era la grajdul cu cai de închiriat interesându-se de un cal. Atelajul Gwyneirei mai era acolo; bunica ei și Marama înnoptaseră tot la *White Hart,* dar Kura nu se va umili discutând cu ele situația ei. În cursul nopții decisese ca deocamdată să continue singură turneul sau chiar să îl repete. Doar publicul o iubea! Cu siguranță că lumea se va bucura să o mai audă încă o dată. Banii îi ajungeau pentru o căruță mică, un cal și pentru tipărirea câtorva afișe. Pentru început putea fi de ajuns. De acum negreșit va câștiga mult mai mult decât înainte; în definitiv, va putea să păstreze toate încasările de la concerte.

Proprietarul grajdului îi vându serviabil un cal și o cabrioletă. Atelajul avea o copertină, ceea ce era important pentru Kura, dar oferea doar puțin loc pentru bagaj. Reuși să încarce valiza cu costumele ei de scenă. În ce privea calul, vânzătorul o asigură că era unul blând. Kura era liniștită, cu toate că va trebui să mâne ea însăși animalul. Lucru care îi reuși surprinzător de bine. Oricum nu înainta deosebit de repede, deoarece murgul mic și liniștit nici nu se putea compara cu caii Gwyneirei. La început Kurei îi păru bine, pentru că se temea să conducă animalul. Totuși după o jumătate de zi lucrul acesta o călca pe nervi. Încercă să impulsioneze calul, dar fără succes. Așa că în prima zi nu ajunse la Rangiora, cum sperase. Ansamblul se oprise în această mică localitate în urmă cu câteva luni, în drum spre Blenheim, înainte de a trece pe Insula de Nord.

Atunci călătoriseră în trăsuri mari, comode, trase de cai rapizi, și distanțele dispăruseră rapid sub copitele acestora. Murgul greoi al Kurei abia o duse până la Kalapoi, un sat ce nu dispunea nici măcar de un hotel ca lumea. Stabilimentul care purta această denumire era un bordel murdar. Kura dormi în grajd, acoperită cu copertina șaretei, pentru a nu se umple de puricii din paie. Proprietarul grajdului o ajută să deshame calul fără a fi obraznic. O întrebă unde merge și cine era. Răspunsul ei potrivit căruia era o cântăreață în turneu mai mult îl amuză decât îl impresionă.

Kura avu nevoie în total de trei zile ca să ajungă la Rangiora. Dacă mergea în continuare așa, va fi pe drum ani de zile doar pentru a da ocol Insulei de Sud. În ultima seară era disperată și cu banii la limită. Calul și cabrioleta costaseră mult și ea nu prevăzuse că va avea parte de atâtea înnoptări. Așa că cedă rugăminții proprietarului hotelului și le cântă ceva clienților acestuia. De data aceasta era un local curățel; totuși Kura se simți înjosită să apară într-o cârciumă. Desigur că clienții nu știau să prețuiască o arie dintr-o operă; de aceea Kura interpretă câteva cântece populare și când bărbații începură să urle entuziasmați, ea îi privi disprețuitoare.

O deziluzie a fost însăși Rangiora. Ansamblul cântase în sala comunală și Kura avusese impresia că sala le fusese pusă gratuit la dispoziție. Dar se percepea chirie pentru ea. În plus, mai întâi reverendul trebuia convins să permită accesul cântăreței în sală.

Deși acesta își aminti de Kura și de spectacolul dat de ansamblu, întrebă sceptic:

– Nu veți interpreta ceva necuviincios, nu? Atunci nu ați cântat mult, ați stat mai mult pe lângă ceilalți și arătați drăguț.

Kura îl asigură pe suspiciosul prelat că ea pe atunci de abia se alăturase cântăreților și nu avea experiența scenei. Acum lucrurile stăteau altfel. *Habanera* ei l-a convins pe reverend. Dar îi vor rămâne mulți bani, dacă închiria sala, dacă plătea hotelul și grajdul și dacă mai punea și un băiat să pună afișe?

Din fericire, la primul concert se ocupară aproape toate locurile. Rangiora nu era tocmai o cetate a culturii, aici rareori veneau artiști. Oricum oamenii nu se arătară la fel de entuziasmați ca la aparițiile Kurei în cadrul ansamblului. Aici nimeni nu se pricepea cu adevărat la muzică, totuși costumele multicolore, diversitatea

pieselor interpretate, și mai ales dansul dintre scenele de operă îi captivaseră pe spectatori. Dansul castanietelor interpretat de Kura reprezentase punctul culminant. Dar o fată care stătea la pian singură și cânta? Deja după o jumătate de oră oamenii deveniră neliniștiți, începură să șușotească, să se miște pe scaune. La final chiar aplaudară, dar mai curând din politețe decât din entuziasm.

La al doilea concert veniră doar zece spectatori. Kura renunță la al treilea spectacol.

– Poate dacă ați cânta ceva mai vesel... o sfătui reverendul. Pe acesta Kura îl câștigase de partea ei: el era entuziasmat de vocea ei și de modul de interpretare a diverselor arii din opere. Adăugă: Cei de aici sunt oameni simpli.

Kura nu îl onoră cu un răspuns. Plecă de-a lungul Coastei de Est și se îndreptă spre Waipara. Cu ansamblul mai poposiseră la Kaikura, dar ea nu își putea permite distanțe atât de mari între spectacole; înainta prea încet. Așa că evalua în fiecare localitate de pe drum dacă i se oferea posibilitatea unui spectacol. Cea mai mare plăcere era când un hotel serios îi punea la dispoziție spațiile necesare. Atunci nu se mai adăugau cheltuielile cu înnoptarea, iar chiria pentru sală era mai redusă decât cea pentru sălile aparținând comunităților. Pentru că un concert mărea și consumul de băuturi. Dar proprietarii de hoteluri încercau să se amestece în programul Kurei cel târziu după prima seară.

– Fată, aici nimeni nu vrea să audă ciripituri! îi explică proprietarul hotelului din Kaikura, care înaintea spectacolului întregului ansamblu fusese foarte entuziasmat. Cântă câteva cântece de dragoste, poate ceva irlandez, asta este totdeauna bine primit. Aici avem și mulți germani. Tu cânți în diferite limbi...

În acest caz Kura se adaptă puțin și a introdus în program câteva lieduri de Schubert. O parte a publicului a fost foarte emoționată, ceea ce iarăși nu i-a fost pe plac proprietarului hotelului.

– Copilă, nu trebuie să-i faci să plângă, ci să bea. Doamne, ești frumoasă ca o cadră! De ce nu dansezi puțin?

Kura îi explică furioasă că este cântăreață, nu fată la bar și a doua zi plecă mai departe. Turneul nu s-a desfășurat nici pe departe atât de reușit cum și-l imaginase ea. Când după trei săptămâni

extenuante ajunse în sfârșit la Blenheim, nu mai dispunea de suficienți bani pentru a trece pe Insula de Nord.

– Asta este, rămânem aici și dăm ocol Insulei de Sud, îi spunea ea calului.

Cât decăzuse! Mai demult râdea când Elaine îi vorbea ore întregi iepei ei și susținea că Banshee înțelegea fiecare cuvânt. Acum însă Kurei îi lipsea cineva cu care să poată vorbi fără a fi tot timpul contrazisă, fără a primi mereu sfaturi bine intenționate, dar imposibil de urmat, fără ca acel cineva chiar să încerce să se dea la ea! În ultimele săptămâni trebuise deseori să se apere de tot felul de obișnuiți ai cârciumilor sau de pretinși „amatori de muzică". Așa ceva nu i se întâmplase la spectacolele susținute cu trupa. Pe atunci fusese permanent tratată cu respect.

– Mergem mai departe la Picton sau la Havelock. Fiecare spectacol este la fel de bun...

William termină cursul făcut la Blenheim și achiziționă o mașină de cusut nouă-nouță ca model pentru demonstrații. Ca începător, nu se putea gândi la zonele cele mai dorite, cum erau Christchurch sau Dunedin cu împrejurimile. Se gândi la ceva pe Coasta de Vest sau în Otago. A rămas surprins văzând repartizarea primită în Insula de Nord. O regiune din nord, lângă un oraș numit Gisborne. Probabil o zonă rar populată, dar cel puțin era una necălcată până acum de vânzătorii de mașini de cusut!

Binedispus, William urcă la bordul vasului care făcea traversarea de la Blenheim la Wellington și luptă eroic cu răul de mare pricinuit de o vreme furtunoasă. Se va descurca. Cel puțin în timpul școlarizării se descurcase strălucit. O parte a profesorilor fuseseră entuziasmați de strategiile lui creative de vânzare. Niciun alt cursant nu mai primise aprecieri atât de bune. William pornea optimist în noua lui muncă. Mașini de cusut sau coșciuge – știa să se descurce!

6

Timothy Lambert era indignat, dar cel puțin acum aflase de ce tatăl lui prefera să parcurgă călare drumul relativ scurt dintre casă și mină. Proprietarului minelor îi era evident greață să meargă pe jos prin cloaca în care locuiau oamenii lui. Timothy mai văzuse și în Europa cartiere mizerabile. Nici în Anglia și nici în Țara Galilor așezările minerilor nu erau cartiere ale paradisului. Dar ceea ce răsărise din pământ în jurul minei tatălui său nu avea termen de comparație. Era clar că așezarea se dezvoltase fără niciun plan. Pur și simplu se ridicaseră barăci una lângă alta – din deșeuri de lemn și scânduri rupte considerate în mină rebuturi. Cele mai multe nu aveau cămine. Când aprindeai focul în vatră, se umpleau de fum. Și mai rar exista un closet; era evident că pentru a-și face nevoile, oamenii se duceau după colț. Dar după colț în mod obișnuit se afla următoarea baracă, iar ploaia care de regulă cădea aproape zilnic în Greymouth aducea din nou excrementele și gunoaiele în ulițele noroioase, printre sălașe. Uneori aceste „străzi“ deveneau pâraie împuțite. Timothy se străduia să nu își murdărească încălțările.

Acum așezarea părea părăsită. Doar din câteva barăci răzbăteau vaiete și accese de tuse – probabil „pierderile din cauza bolilor și leneviei“ de care se plânsese tatăl său la cină. Printre mineri se înmulțeau cazurile de pneumoconioză și de ftizie și se părea că în minele Lambert situația era foarte rea, mai ales că nimeni nu se ocupa de bolnavi. Aici trăiau doar puține familii, în care soțiile aveau grijă în minimă măsură de ordine și curățenie. Cei mai mulți holtei trăiau singuri și ei preferau să se refugieze într-o cârciumă, în loc de

a-și petrece seara aducând într-o stare mai suportabilă locuințele. Și Timothy nu le-o putea lua în nume de rău. Cine spărgea cărbune zece ore într-o galerie întunecoasă, seara era bun de somn sau în cel mai bun caz pentru câteva beri într-o atmosferă prietenoasă. Și poate că oamenilor le lipseau banii pentru reparații.

Timothy trebuia neapărat să îi vorbească tatălui său. Mina putea să le pună la dispoziție cel puțin materialul de construcție! Cel mai bine ar fi fost ca totul să fie ras și apoi reconstruit după niște planuri rezonabile. Nou-înființatele sindicate de peste mări revendicau asemenea așezări umane pentru muncitori, dar cu rezultate minore.

Timothy ajunsese între timp pe terenul minei și trecuse de poarta principală. Aici drumurile erau mai bune – camioanele încărcate cu cărbune nu puteau să rămână împotmolite în noroi. Tim se întrebă de ce încă nu existau legături pe șine cu calea ferată. Transportul cărbunelui s-ar fi putut realiza mai ieftin și mai rapid. Încă un subiect pe care trebuia să îl discute cu tatăl lui.

Timothy bătu din picioare pentru a-și scutura cizmele și pătrunse în clădirea scundă și cu un singur nivel a birourilor, care se afla în fața intrării. Biroul tatălui său oferea o priveliște bună asupra turnului de extracție și asupra complexului de construcții care adăposteau mașinile cu aburi și antrepozitele. De aici puteau fi supravegheați atât oamenii care intrau ori ieșeau, cât și lucrătorii de la suprafață. Lui Marvin Lambert îi plăcea să supravegheze tot. De jur împrejurul localității Greymouth existau mine care aparțineau unor familii sau unor societăți pe acțiuni. Mina Lambert era ca mărime a doua întreprindere de acest fel, iar Marvin Lambert concura foarte îndeaproape cu rivalul său Biller. De aceea amândoi făceau cât puteau mai multe economii cu forța de muncă și cu siguranța minieră. În privința aceasta, Marvin Lambert și concurentul lui aveau aceeași concepție: amândoi îi considerau pe mineri trântori și lacomi, iar tehnica minieră modernă îi interesa numai dacă aducea profit mare.

Dar poate că părerea lui Timothy despre Marvin Lambert era prea pripită. El revenise acasă abia în ziua anterioară, iar tatăl lui își turnase mult whisky încă dinainte ca Timothy să fi ajuns acasă seara târziu. Și Tim era obosit și dificil după lunga călătorie. Opt

săptămâni pe mare până la Lyttleton și apoi drumul cu trenul până la Greymouth nu rămăseseră fără urme. Oricum nu mai trebuise să călărească de pe Coasta de Est. Noua cale ferată făcea călătoria până pe Coasta de Vest mai rapidă și mai confortabilă.

Noua Zeelandă se schimbase într-adevăr în cei zece ani de când Timothy fusese trimis în Europa. Mai întâi la o școală particulară, apoi studiase tehnica minieră la diferite universități și în final vizitase cele mai importante regiuni miniere ale lumii. Marvin Lambert finanțase bucuros totul. Că doar Timothy era moștenitorul lui; el trebuia să mențină mina în familie și să mărească beneficiile. Astăzi era prima lui zi de muncă – cel puțin Timothy pleca de la ideea că era așteptat la mină. Orașul îl va vizita mai târziu.

Greymouth crescuse simțitor de când băiatul de paisprezece ani părăsise localitatea. Pe atunci vila familiei Lambert fusese cam singura situată între râu și mină. Astăzi construcțiile ajungeau până în dreptul casei lor.

La biroul minei lucrau două secretare și Marvin Lambert; și aici bătrânul făcuse economie. Dotarea era spartană, de necomparat cu palatele pe care și le permiteau proprietarii europeni de mine. Marvin Lambert ridică fruntea din hârtiile lui și își privi aspru fiul.

– Ce cauți aici astăzi? întrebă el deloc entuziasmat. Eu credeam că îi mai ții puțin de urât mamei tale. După vremea îndelungată în care a trebuit să renunțe la tine...

De fapt tânguielile mamei lui din ziua precedentă îl cam călcaseră pe nervi. Nellie Lambert era cam plângăreață, și emoționată nu se putuse stăpâni și dacă la început de înduioșare vărsase lacrimi, apoi îi reproșase absența îndelungată. De parcă el studiase în străinătate doar spre a o necăji pe ea!

– Pot să mă întorc acasă puțin mai devreme, răspunse nepăsător Timothy. Dar trebuia să văd mina! Ce s-a schimbat, ce mai trebuie schimbat... Ai în fața ta un inginer de mine șomer, tată! Ard de nerăbdare să mă fac util!

Îi zâmbi tatălui aproape conspirativ.

Marvin Lambert aruncă o privire spre ceas.

– Dacă este așa, ai întârziat, bombăni el. Noi începem la ora nouă.

– Am subapreciat drumul. Mai ales starea în care se află. Aici trebuie făcut ceva. Trebuie cel puțin să salubrizăm străzile din așezare.

Lambert dădu din cap supărat.

– Toată cloaca asta trebuie să dispară! Ce priveliște în jurul minei! Cândva voi rade toate aceste așa-numite „case“ și voi închide terenul. Nimeni nu le-a permis indivizilor ăstora să își ridice colibele aici.

– Dar unde să și le fi ridicat? se interesă mirat Timothy.

Terenul pentru mină fusese smuls cu mare greutate pădurilor de ferigi ale Coastei de Vest. Oamenii trebuiau să creeze o nouă zonă de colonizare dacă voiau să construiască în afara lui; se adăugau și drumurile largi. În general minerii se stabileau în jurul intrării în mină.

– Nu îmi pasă. M-am săturat până peste cap de bordeiele lor împuțite. Este de necrezut că se poate locui astfel. Dar am zis – lepădături. Din Europa ne trimit tot ce nu are căutare în Anglia și în Tara Galilor!

Timothy mai auzise asta și în seara precedentă și îl contrazisese energic pe tatăl lui. Pentru că el tocmai din Anglia venise și știa că emigrarea din minele europene în Noua Zeelandă era văzută ca o cale spre o viață mai bună. Oamenii sperau că acolo vor câștiga mai bine și de cele mai multe ori cei mai buni și mai muncitori reușeau să strângă bani pentru călătoria peste mări. Nu meritau iadul de aici.

Cu toate acestea Timothy își ținu gura. A redeschide această discuție nu prevestea nimic bun. Va discuta cu tatăl lui atunci când acesta va fi mai binedispus.

– Dacă nu te deranjează, aș coborî să văd mina, spuse el calm.

Dacă Timothy ar fi aruncat doar o privire pe fereastră, ar fi fost de ajuns pentru a-i pieri cheful să își concretizeze intenția. Intrarea în mină arăta deplorabil. Tatăl lui nu își dăduse nici măcar osteneala să acopere dușurile pentru mineri și turnul de exploatare avea aspectul unuia din preistoria tehnicii mineritului. Cum o mai fi arătând pe dinăuntru?

Marvin Lambert ridică din umeri.

– Cum vrei. Cu toate că, la fel ca mai înainte, părerea mea este că ai face mai bine să te ocupi de desfacere și de organizarea muncii decât să cobori în mină...

Tim oftă.

– Eu sunt inginer de mine, tată. La afaceri nu mă pricep.

– Aici vei învăța foarte repede.

Și acesta era un subiect deja discutat. Marvin considera că din toate cunoștințele dobândite în Europa de către Tim, doar o parte își aveau rostul. El avea nevoie nu de un inginer, ci de un negustor iscusit și om de afaceri șmecher. Tim se întreba de ce tatăl lui îl trimisese să studieze tehnica mineritului și nu economia. Oricum ar fi refuzat să devină comerciant. Nu era născut pentru așa ceva.

Tim încercă să îi mai explice încă o dată tatălui său scopul și intențiile lui.

– Pregătirea mea constă în a supraveghea munca în mină și în a optimiza metodele de exploatare...

Tatăl lui se încruntă.

– Ah, da? zise acesta aparent uluit. Mai de curând s-a descoperit o metodă mai bună de a lovi cu târnăcopul de miner?

Tim își păstră calmul.

– Pentru asta vor exista în curând mașini, tată. Acum există deja posibilități efective de evacuare a cărbunelui și a sterilului. Există tehnici moderne de consolidare a galeriilor, de forare a puțurilor de aeraj, epuizmentul...

– Și toate acestea costă în final mai mult decât aduc, îl întrerupse Lambert. Dar dacă te face pe tine fericit, bine. Uită-te peste tot, inspiră puțin praf. O să ai parte destul de el...

Lambert se dedică din nou hârtiilor lui.

Tom salută scurt și părăsi biroul.

Fericit nu îl făcea în niciun caz industria minieră. Dacă ar fi avut de ales, probabil că s-ar fi dedicat altei profesii, chiar dacă geologia – și mai ales ingineria – îl interesa mult. Totuși munca în subteran și pericolele ei îl impresionau. Lui Timothy îi plăcea mai mult afară, în natură; ar fi preferat să construiască case în loc de galerii. Îl atrăgea și construcția de căi ferate, care aici, în Noua Zeelandă, avea perspective. Dar pentru că moștenea o mină, renunțase la toate preferințele personale pentru a se pregăti ca expert minier, în

Europa bucurându-se deja de o anumită notorietate ca specialist în probleme de siguranță. Timothy se temea de prăbușirile de galerii și de exploziile provocate de gaze, iar interesul lui principal se orientase totdeauna către evitarea unor astfel de catastrofe. Era normal ca primele asociații, încă slabe, ale minerilor să îi solicite sfatul mai mult decât cei care exploatau minele. Ultimii investeau în siguranță de cele mai multe ori abia după producerea unei nenorociri, și mulți răsuflau ușurați când scăpau de gura unei persoane care-i avertiza atât de insistent ca Timothy Lambert. Pe tatăl său avea să îl coste asta în Noua Zeelandă! În Anglia nu lăsase lacrimi în urmă.

Timothy se îndreptă spre mină, unde îi rugă pe cei doi bărbați morocănoși de la troliu să cheme sus șeful de tură. Fără a fi însoțit nu voia să se aventureze în galerii, așa că așteptă răbdător să vină cel chemat. În cele din urmă cușca-elevator se puse în mișcare, și Tim întrebă cu pielea ca de găină la ce intervale de timp se schimbă aici cablul metalic. Șeful de tură era un bărbat relativ tânăr, care vorbea cu accent galez și care părea să-l privească mai curând ostil pe fiul patronului.

– Dacă este vorba din nou despre cantitatea extrasă, i-am spus deja tatălui dumneavoastră că așa nu se poate mări. Oamenii nu pot să lucreze mai repede de atât și nu ajută prea mult să angajeze și mai mulți oameni. Deja acolo jos se calcă pe picioare unul pe altul. Uneori mă tem că nu au suficient aer...

– Ventilația este insuficientă?

Tim luă casca și lampa încruntat. Existau de mult timp modele mai moderne. Tim prefera lămpile cu benzină, care nu ofereau doar lumină, ci în plus aureola lor semnala conținutul de gaz metan din aer.

Șeful de tură remarcă mișcările lui ce trădau rutină, ca și nemulțumirea, și deveni mai amabil.

– Facem tot ce putem, *sir.* Dar puțurile de aeraj nu se fac singure. Pentru forarea lor trebuie detașați oameni. Și puțurile mai trebuie și întărite prin zidire; asta înseamnă costuri cu materialele. Și cum tatăl dumneavoastră îmi face zile fripte...

În galerie era cald. În timp ce la suprafață vremea era mai curând prea rece, aici temperatura creștea pe măsură ce cușca cobora. Când atinseră nivelul inferior Timothy înregistră aerul stătut și temperatura foarte ridicată.

– Amestec gazos periculos, remarcă el profesional, și salută oamenii care împingeau vagonete cu cărbune și le pregăteau pentru transportul în puțul de extracție. Aici trebuie făcut urgent ceva. Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă se emană chiar și o cantitate mai mică de gaz.

Șeful de tură rânji.

– Pentru așa ceva avem asta, spuse el arătând o colivie în care o păsărică sărea abătută de pe o stinghie pe alta. Când pasărea se clatină, înseamnă „valea"!

Timothy era îngrozit.

– Dar așa se proceda în Evul Mediu! Știu, peste tot mai sunt folosite păsările, ca sistem de avertizare timpurie sunt imbatabile. Dar nu sunt un înlocuitor pentru un aeraj suficient! Voi vorbi cu tatăl meu, condițiile de muncă trebuie îmbunătățite. După aceea și oamenii vor fi mai eficienți.

Șeful de tură clătină din cap.

– Mai eficient nu poate fi niciun om. Dar s-ar putea lărgi abatajul, ar putea fi realizat mai practic.

– Trebuie să îmbunătățim transportul sterilului. Nu este posibil ca oamenii să care pietrișul în coșuri de răchită! Am văzut cumva afară pulbere neagră? Să nu îmi spuneți că încă nu folosiți explozivi cu degajare redusă de căldură!

– Noi nu avem nici măcar baraje pentru explozii. Dacă aici ceva sare în aer, arde întreaga mină.

O oră mai târziu Timothy terminase inspectarea minei și câștigase un prieten în persoana șefului de tură. Matthew Gawain făcuse o școală de minerit în Țara Galilor și concepțiile lui despre tehnica modernă de exploatare și siguranța minieră corespundeau în mare parte cu cele ale lui Tim. În privința tehnicilor de aeraj moderne și ale construcției de galerii, Timothy avea mai multe cunoștințe. Matthew lucra de trei ani în Noua Zeelandă și tehnica minieră făcea permanent progrese. Ce doi stabiliră să se întâlnească curând la o bere la cârciumă și să continue discuția.

– Dar să nu vă faceți mari speranțe că veți realiza toate acestea, îi spuse în final Matthew. Tatăl dumneavoastră este interesat numai de câștigul rapid, ca toți boșii. Care este și el important... se grăbi să adauge.

Timothy făcu un semn a lehamite.

– Gândirea pe termen lung este tot atât de importantă. Dacă o mină se prăbușește deoarece nu este suficient de sigură, costă mai mulți bani decât realizarea unei renovări la timp. Ca să nu mai discutăm de viețile oamenilor. În afară de asta, mișcarea sindicală ia avânt. Pe termen lung nu se va mai putea evita crearea de condiții mai bune pentru muncitori.

Matthew zâmbi.

– Nu trebuie să ne facem griji că în acest caz familia dumneavoastră ar putea fi păgubită chiar și cu o bucată de pâine în plus.

Tim râse.

– Întrebați-l pe tatăl meu! El vă va explica pe larg că acum a sărăcit complet și că orice zi pierdută la mină îl va apropia și mai mult de moartea prin înfometare.

Respiră ușurat când văzu din nou lumina zilei. Rugăciunea lui de mulțumire către Sfânta Barbara a fost sinceră, cu toate că în străfundul sufletului său credea că împiedicarea accidentelor miniere cădea mai puțin în sarcina protectoarei cerești și mai mult în sarcina inginerilor minieri pământeni.

– Unde ne putem spăla? întrebă el.

Matthew râse.

– Să ne spălăm? Pentru asta va trebui să vă duceți acasă. Lux precum băi acoperite sau chiar apă caldă nu veți găsi aici.

Timothy se decise să nu se ducă acasă. Dimpotrivă. Murdar cum era se va duce la biroul tatălui său, cu care va avea o discuție foarte serioasă.

După-amiază Timothy își îndreptă calul spre centrul orașului. Intenționa să comande imediat materialele pentru schimbările din mină; reușise cu greu să smulgă de dimineață câteva promisiuni de la tatăl lui. De fapt mare lucru nu era. Marvin Lambert consimțise să acopere costurile doar pentru construcția unui singur puț nou de aeraj și a câtorva baraje contra exploziilor, și acestea numai pen-

tru a corespunde unor cerințe minime ale controlului minier exercitat de stat. Argumentul lui Timothy că Biller, concurentul lui, ar putea să descopere și să reclame neregulile la asigurarea securității - „ajunge să îl chestioneze doar pe unul dintre minerii tăi, tată!" – îl convinsese pe bătrân. Timothy era decis ca în zilele următoare să revadă în detaliu situația. Poate că mai putea face ceva pentru a îmbunătăți situația. Dar acum se bucura pentru prima dată de călăritul pe o vreme de primăvară neobișnuit de frumoasă. Dimineața plouase, dar acum soarele se ivise dintre nori și pajiștile și pădurea de ferigi străluceau verde pe fundalul munților.

La intrarea în oraș trecu prin fața bisericii metodiste, o construcție frumoasă, din lemn. Se gândi rapid dacă era cazul să intre și să schimbe câteva cuvinte cu reverendul. În definitiv omul asigura asistență spirituală oamenilor lui, cu toate că mulți dintre ei erau de credință catolică și ca urmare nu veneau la slujbele acestuia. Apoi remarcă faptul că preotul avea deja vizită. În fața bisericii era priponită o iapă mică, bălană și voinică; alături de ea aștepta răbdător un câine Collie. Și tocmai atunci se deschise ușa bisericii. Timothy îl văzu ieșind pe reverend și luându-și rămas-bun de la cineva. Reverendul îi ținu ușa deschisă unei fete cu părul roșcat, care avea sub braț câteva broșuri cu note muzicale. O fată delicată, drăguță, într-un costum de călărie gri, cam purtat. Aceasta avea părul buclat împletit într-o coadă care îi atârna până la mijlocul spatelui, dar buclele nu prea se lăsau strânse toate la un loc. Deja evadaseră câteva șuvițe, care îi încadrau fața. Când fata se îndreptă către iapă și vârî notele în coburi, reverendul îi mai făcu un semn prietenos cu mâna. Micul câine părea să își fi ieșit din fire văzându-și stăpâna.

Tim se apropie și salută. El presupuse că fata îl văzuse când ea părăsise biserica, dar aceasta se sperie când îi auzi vocea și tresări. Pentru o clipă i se păru că văzuse în privirea ei chiar panică. Fata privea în jur agitată ca un animal prins în capcană și se liniști abia când își dădu seama că Timothy nu intenționa să se repeadă la ea. De asemenea apropierea de biserică păru să o mai liniștească. Răspunse prudentă zâmbetului lui Timothy, își coborî imediat fruntea, apoi îi aruncă doar câte o privire suspicioasă cu coada ochiului.

Dar răspunse și la salut cu o voce pierdută. După care încălecă cu mare îndemânare. Părea obișnuită să o facă fără ajutorul unui bărbat.

Timothy constată că amândoi aveau același drum. Și fata își îndreptase calul către oraș.

– Aveți un cal frumos, remarcă Timothy după ce călăriseră o vreme alături. Arată ca poneii din Țara Galilor, dar de regulă cei mari nu sunt bălani...

Fata îndrăzni o privire piezișă ceva mai curajoasă.

– Banshee are sânge de Welsh Mountain, explică ea cu oarecare reținere. De acolo i se trage culoarea. Într-adevăr ea este rară la rasa Cob, aveți dreptate.

Un discurs surprinzător de lung pentru o făptură atât de timidă. Subiectul „cai" părea pe placul ei. Și ea se și pricepea.

– Welsh Mountains sunt acei ponei mici, nu? Care sunt folosiți și în mine? mai întrebă el.

Fata confirmă.

– Dar nu cred că sunt ponei buni de mină. Sunt prea încăpățânați. În orice caz Banshee nu s-ar lăsa închisă într-o galerie întunecoasă. După ce râse nervos, ea continuă: Probabil că din prima noapte ar plănui să construiască o scară.

Tim rămase serios.

– Care oricum ar fi mai rezistentă decât cușca șubredă dintr-o mină particulară din părțile acestea, zise el cu gândul la liftul din mina tatălui său. Dar este corect, în mine sunt mai curând ponei de Dortmoor și New Forest. Foarte des ponei cu blana lungă, care sunt ceva mai mari.

Fata păru acum ceva mai încrezătoare și îl privi lung. Tim remarcă ochii ei frumoși și pistruii.

– Sunteți din Țara Galilor? întrebă el, deși nu credea asta, pentru că fata nu vorbea dialectul respectiv.

Ea clătină din cap, dar nu dădu nicio altă informație.

– Și dumneavoastră? întrebă ea.

Totuși nu părea interesată, ci mai mult părea că voia să întrețină conversația.

– Am fost în Țara Galilor, unde am lucrat într-o mină. Dar sunt de aici, din Greymouth.

– Sunteți deci miner?

Și întrebarea aceasta era de circumstanță; fata îi cercetă dintr-o privire hainele decente, harnașamentul scump și calul frumos. Minerii obișnuiți nu își puteau permite așa ceva. De regulă aceștia mergeau pe jos.

– Inginer minier, o corectă el. Am studiat în Europa. Inginerii minieri se ocupă de instalațiile din mine și...

Fata făcu un semn cu mâna.

– Și construiesc astea de aici, zise ea arătând către turnurile de extracție și haldele de steril care alterau peisajul din jurul orașului.

Expresia de pe chipul ei îi oglindea fidel părerea.

Timothy zâmbi.

– Sunt lucruri respingătoare, puteți spune clar. Nici mie nu îmi plac. Însă avem nevoie de cărbune. Ne dă căldură, face posibilă producția de oțel... fără cărbune nu ar exista viața modernă. Și creează locuri de muncă. Doar aici, în zona Greymouth, hrănește o mare parte a populației.

Fata ar fi vrut să spună ceva. Pe frunte îi apăruseră cute și ochii i se întunecaseră. Dacă ar locui aici mai mult, ar ajunge probabil în cartierul mizerabil al muncitorilor din galerii. Timothy se simțea vinovat. Căută explicații, dar între timp ajunseseră la primele case ale localității. Tim aproape că simțea fizic cum fata de lângă el devenea mai încordată. Se mai destinse când fu salutată de primii trecători și când răspunse la salutul acestora. Deci în ciuda vorbăriei, ea nu se simțise bine cu el. Timothy se miră. De când inspira el teamă femeilor?

În primele case ale orașului se practica comerțul cu materiale de construcție. Timothy îi spuse fetei că el trebuia să rămână aici.

– Numele meu este Timothy Lambert, se prezentă el rapid.

Nicio reacție.

Tim mai făcu o altă încercare:

– A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, Miss...

– Keefer, murmură fără nicio plăcere fata.

– Așadar, la revedere, Miss Keefer.

Tim o salută și își conduse calul către curtea unui magazin cu materiale de construcție.

Fata nu răspunse.

7

Lui Elaine îi venea să își tragă palme. Chiar nu trebuia să se comporte astfel. Tânărul fusese doar politicos. Dar nu se putuse împotrivi: de câte ori era singură cu un bărbat, se bloca. Simțea doar ostilitate și frică. De cele mai multe ori nu mai scotea o vorbă; acest bărbat îi biruise rezerva vorbind ca un cunoscător despre cai. Pe de altă parte, era periculos faptul că recunoscuse rasa lui Banshee. Poate că deja auzise despre calul Cob Kiward-Welsh și făcuse legătura între el și ea, Elaine.

Dar imediat se dojeni singură pentru neîncrederea ei. Bărbatul era inginer minier. Nu cunoștea nicio fermă din Canterbury. Probabil că și Banshee îi era absolut indiferentă; el voise doar să schimbe câteva cuvinte cu ea din amabilitate. Iar ea nu reușise nici măcar să spună un „la revedere"! Toate acestea trebuiau să ia sfârșit. Se afla de aproximativ un an în Greymouth și nimeni nu o pândea. Desigur că nu intenționa să se îndrăgostească iarăși, dar trebuia să fie în stare să discute cu un bărbat fără a se crispa. Acest Timothy Lambert ar putea fi un început. Nu îi lăsase impresia că ar fi periculos, ba părea chiar drăguț. Avea părul castaniu, buclat, destul de lung, era de statură medie și zvelt – nu era înalt ca William și nici atletic ca Thomas. Nu era un bărbat care să atragă imediat privirile. Dar stătea bine pe cal și manevra abil frâul. Cu siguranță că nu era tipul care să își petreacă timpul într-un birou, dar nici sub pământ. Pielea lui Timothy era bronzată și curată, nu palidă și impregnată cu praf de cărbune ca a majorității minerilor. Elaine evitase să îl privească în ochi, dar se pare că aceștia erau verzi. De un verde-căprui

discret. Nu erau strălucitori ca ai lui William, nici misterioși ca ai lui Thomas. Erau ochii liniștiți, prietenoși ai unui om absolut normal, care nu i-ar părea periculoși nimănui de pe această lume.

Dar așa gândise ea și despre William. Și despre Thomas...

Elaine își alungă energic orice gând despre tânărul care tocmai o însoțise. Între timp ajunse la grajdul lui madame Clarisse, scoase șaua de pe Banshee și îi dădu acesteia să mănânce. Callie o urmă în cămăruța pe care cu perdele colorate și cu un pled drăguț pe post de cuvertură pe pat o făcuse mai plăcută. Trebuia să se schimbe; peste o jumătate de oră se va deschide cârciuma. Păcat că nu reușise să vină mai devreme pentru a exersa pe notele pe care reverendul i le dăduse pentru slujba de duminică. Dar lui madame Clarisse nu îi plăcea ca ea să exerseze în cârciumă cântecele religioase. Dimineața nu ar fi fost o problemă, dar între timp cele mai multe fete veniseră în încăperea barului, pentru a mânca ceva înainte de a trece la treabă.

– Nu pentru că mi le-ai converti! explicase madame Clarisse amenințând-o cu degetul.

Acum Elaine putea să râdă destinsă la astfel de glume. Se obișnuise și cu modul de a vorbi al fetelor și nu mai roșea când făceau schimb de impresii despre bărbații cu care aveau de-a face. Poveștile lor îi întăreau presupunerea că nu avea nimic de pierdut ținându-se departe de sexul opus. Fetele care se vindeau câștigau mult mai mult decât câștiga ea la pian, dar viața unei prostituate nu oferea nimic de invidiat, iar a unei soții nici atât.

Elaine se decise pentru o rochie bleu, care îi sublinia culoarea ochilor, își despleti părul și îl perie. Apoi apăru punctuală la pian, urmată de Callie. Cățelușa nu mai lătra de mult când stăpâna ei cânta la pian. Dar când un bărbat se apropia prea insistent de Elaine, mârâia. Asta îi dădea siguranță lui Elaine, și pe madame Clarisse nu o deranja. Aici, în cârciumă, fata nu se mai temea să vorbească cu bărbații. Asta ținea de slujba ei, și ea nu își asuma niciun risc. În definitiv cârciuma era plină; nimeni nu se putea apropia prea mult de ea neobservat. Ea s-ar fi lipsit și aici de conversație, dar dacă era prea caustică, tinerii nu îi mai ofereau de băut, ceea ce se reflecta în scăderea venitului ei suplimentar. Și astăzi, după ce

începu să cânte, apăru rapid primul „whisky“ pe pian. Charlene, care servea băuturile, îi făcu semn.

– Te rog să cânți *Paddy's Green Shamrock Shore,* îi transmise aceasta.

Elaine încuviință din cap. O seară ca oricare alta.

Între timp toate temerile lui Tim cedaseră. După nesfârșite consultări de cataloage și discuții despre avantajele și dezavantajele diverselor materiale de construcție, izbutise să îl convingă pe negustor că mina Lambert de data aceasta voia nu materialele cele mai ieftine, ci materialele cele mai bune. Omul rămăsese complet uluit și în cele din urmă îi oferi lui Tim o bere. Un alt prieten nou. Tim era cât se poate de mulțumit și mai mult decât dispus să își încheie seara la cârciumă. Păcat doar că stabilise atât de vag întâlnirea cu Matthew. Acum nici măcar nu știa ce cârciumă obișnuia acesta să frecventeze, dar bănuia că nu era vorba despre hotelurile și restaurantele cu etichetă de pe chei. Iar prima cârciumă a minerilor, *The Wild Rover,* nu prezenta deloc încredere. Aici clienții erau deja beți și pușI pe harță. Tim auzea din interior voci pe un ton ridicat. Dacă Matthew era aici, însemna că se înșelase asupra lui. Deci plecă să caute alt local, *Lucky Horse* – hotel și cârciumă, unde se afla și bordelul local. Dar prezența bordelului nu spunea nimic despre atmosfera din local și despre calitatea whisky-ului.

Tim vru să își lege calul în fața hotelului, dar un alt călăreț, care și el abia sosise, îl informă că exista un grajd.

– Altfel harnașamentul dumneavoastră scump se va uda imediat, explică acesta, în timp ce arunca o privire admirativă asupra calului lui Tim. Vremea primăvăratică a după-amiezii se dovedise un sol nesigur al verii, pentru că acum burnița. Omul adăugă: Și ar fi păcat. Este lucrătură englezească, nu? De unde l-ați cumpărat? Din Christchurch?

Bărbatul se dovedi a fi meșterul șelar local, iar grajdul era o anexă curată și uscată a cârciumii. O iapă bălană necheză. Tim își lăsă calul lângă ea și o mângâie pe bot. Nu era cumva Cobul fetei? Calul lui părea să o fi recunoscut și el, și trecu la manevre sfioase de apropiere. Banshee răspunse animată.

Șelarul Ernest Gast le dădu cailor fân și îi aruncă câțiva cenți băiatului de la grajd pe farfuria pregătită de acesta. Tim vru să îl întrebe despre iapă, dar uită când trecu pragul cârciumii.

La madame Clarisse era cald şi mirosea a tabac, a bere proaspăt turnată şi a carne preparată la grătar. Timothy se simţi pe loc mai bine decât la concurenţă, cu toate că şi aici larma era cam mare. Dar aici se cânta în loc ca oamenii să se certe – trei galezi se strânseseră într-un mic cor în jurul pianului. La câteva mese bărbaţii se întreţineau cu fete purtând decolteuri ample, la altele se jucau cărţi, iar un grup de mineri îşi măsurau forţele la aruncatul săgeţilor la ţintă. Într-o nişă ceva mai retrasă se afla deja Matthew, care le făcea prietenos cu mâna semne noilor veniţi.

– Veniţi aici, Mr. Lambert, aici este mai linişte. Şi oamenii nu vor remarca prezenţa supraveghetorului lor şi nici a şefului. Asta i-ar face pe mulţi nervoşi. Se pare că ei nu cred că şi unii ca noi după o zi în mină au gâtul uscat. Ei ar zice că mai bine ar fi să le plătesc lor băutura.

– Prea mulţi nu şi-o vor mai putea permite în cursul săptămânii, zise Tim şi se aşeză.

O fată de la bar se apropie şi el ceru o bere. Ernest Gast comandă acelaşi lucru; Matthew îi oferise şi acestuia un scaun. Se părea că se cunoşteau.

Matt ridică din umeri.

– Unii îşi permit mult prea multă băutură, pe care se duce mai tot câştigul lor. De aceea nu au niciun spor. Dar le-o poţi lua în nume de rău? Sunt la mii de mile de patrie şi încă nu au un viitor. Locuiesc în gunoaie, plouă necontenit...

– Pe beţivi să nu îi văd în subteran.

Tim sorbi prima dată din berea lui şi se uită ceva mai atent în jur. Prea mult nu se bea aici. Cei mai mulţi clienţi aveau în faţa lor pahare cu bere, doar puţini comandaseră whisky – şi aceştia nu arătau a mineri. Acum muzica era mai veselă. Galezii cei trişti despresuraseră pianul şi pianistul cânta o melodie irlandeză.

Pianistul?

– Asta ce naiba mai este? întrebă uluit Tim când recunoscu fata de la pian.

Fără nicio îndoială era micuţa timidă întâlnită de el după-amiază. Acum aceasta nu mai purta costumul decent de călărie, ci o rochie albastră cu volănaşe, drăguţă, care îi sublinia talia subţire. Culoarea era ceva cam ţipătoare pentru o fată de familie bună, dar

în sine rochia nu era nici pe departe atât de incitantă ca rochiile fetelor de la bar și ale prostituatelor, ci avea un decolteu moderat. Acum părul îi cădea liber pe umeri și părea în permanentă mișcare. Buclele erau atât de fine, încât orice curent de aer abia simțit le făcea să se miște.

Matt și Ernest priviră speriați în direcția arătată de Tim. Apoi izbucniră în râs.

– Frumoasa de la pian? întrebă Ernest. Este Miss Lainie a noastră.

– Sfânta din Greymouth! glumi Matt.

Tim se încruntă.

– Mie nu mi se pare o sfântă. Și nici nu mi-aș imagina una aici.

Matt și Ernest zâmbiră.

– Încă nu o cunoașteți pe Miss Lainie a noastră, zise Ernest insinuant. I se spune și „fecioara din Greymouth", dar asta nu le place doamnelor, pentru că ar sugera că este unica.

Răsunară hohote de râs și de la mesele alăturate.

– Cineva îmi explică și mie? întrebă Tim posac.

Nu știa de ce, dar nu îi plăcea cum oamenii glumeau pe seama fetei. Micuța roșcovană arăta prea dulce. Degetele ei fine parcă zburau pe clapele pianului când dădea glas notelor melodiei rapide, în timp ce între ochi avea o cută oblică – semn de concentrare adâncă. Fata părea să fi uitat de cârciumă și de bărbații din jurul ei, părea o insulă... de nevinovăție?

În cele din urmă Matthew se îndură de el.

– Ea spune că numele ei ar fi Lainie Keefer. A apărut aici cam cu un an în urmă, cam zdrențuită și căuta de lucru. Muncă onorabilă. A încercat și să închirieze o cameră într-o pensiune normală. Soția bărbierului se mai scandalizează și astăzi pentru că aproape își deschisese casa unei asemenea persoane. Dar ea nu avea bani. Da, și Greymouth nu este tocmai un paradis pentru forța de muncă feminină. În cele din urmă a angajat-o madame Clarisse ca pianistă. La început, noi pariam pe cât de repede va cădea. În mediul acesta cum ar putea să rămână o fată pură?

– Și? întrebă Tim.

Urmărea cum una din fetele de la bar punea pe pian o băutură. Miss Lainie duse paharul la gură și îl goli. Nu era tocmai un semn de nevinovăție.

– Și nimic! răspunse Ernest. Cântă la pian, conversează puțin cu bărbații, în rest... nimic!

– Asta cu conversația se limitează la programul de muncă, adăugă Matt. În rest nu vorbește cu niciun bărbat, cu excepția reverendului.

– Cu mine a vorbit azi după-amiază, susținu Tim.

Acum fata interpreta *Whisky in the Jar,* se pare că la o comandă. O băutură, un cântec.

– Oh, așadar, deja ați făcut cunoștință! zise Matt râzând. Eu pariez că discuția s-a limitat la vreme. Mai mult nu smulgi de la ea.

– Am vorbit despre cai, spuse Tim absent.

Ernest râse.

– Mda, sunteți rapid! Deci și dumneavoastră ați încercat. Și nu rău. La tema „cai" mai spune ceva. Mai merge și tema „câini", iar Joel Henderson susține că i-a mai smuls și trei propoziții dintr-un cântec irlandez cu două versiuni diferite.

– Ce ziceați că am încercat? întrebă Tim prea subjugat de interpretarea melodiei de la pian pentru a mai fi atent.

– Ei, să vă apropiați de ea! răspunse Matt. Dar nicio speranță – credeți-mă! Noi am încercat tot ce era posibil. Ca și minerii, dar ei oricum nu au nicio șansă la vreuna de aici. Ce fată vrea să se mute în sălașul lor? Dar și proprietarii de magazine și fiii lor, meșteșugarii, deci și Ernie de față, și fierarul... și umila mea persoană, ca și supraveghetorii de la Blackball și Biller. Degeaba. Nu se uită la niciunul dintre noi.

Deci asta era. Tim se gândi la privirea plecată a lui Lainie de pe toată durata discuției lor.

– Știți ce spun despre ea celelalte fete? întrebă Ernest. Acesta părea deja amețit, dar poate că melancolia i se trăgea de la insuccesul înregistrat la Lainie. Adăugă: Ele spun că lui Lainie îi este frică de bărbați...

Tim așteptă până când atenția celorlalți se îndreptă spre altceva. Apoi se ridică încet și se îndreptă spre pian. De data aceasta a fost atent ca Lainie să îl vadă. Nu voia să o mai sperie încă o dată.

– Bună seara, Miss Keefer, spuse el formal.

Lainie înclină capul și părul îi acoperi fața ca o cortină.

– Bună seara, Mr. Lambert, răspunse ea.

Deci îi reținuse numele.

– Mi-am lăsat calul meu lângă iapa dumneavoastră și amândoi flirtează de zor.

Chipul lui Lainie se roși ușor.

– Banshee se bucură de companie, spuse scurt ea. Este singură.

– Atunci ar trebui să o mai înseninăm puțin. Poate că i-ar face plăcere să iasă la plimbare cu Fellow al meu. Tim îi zâmbi fetei și adăugă: Fellow este calul meu și eu vă asigur că el are cele mai onorabile intenții.

Lainie se mai ascundea încă după cortina părului ei.

– Da, sigur, dar eu... Ea ridică scurt capul și lui i se păru că privirea ei avea o nuanță glumeață. Eu nu o las să se plimbe singură, să știți.

– Noi doi ne-am putea alătura cailor.

Tim se străduia să lase impresia de indiferență.

Elaine îl măsură cu atenție. Tim o privea sincer, nu tendențios sau cu dorință. Părea să fie într-adevăr drăguț și dăduse o formă diplomatică invitației de a ieși împreună. Probabil că ceilalți bărbați îl avertizaseră. Și acum era în joc un pariu, al cărei obiect era ea.

Elaine scutură capul. Nu îi veni în minte un răspuns, așa că doar se făcu roșie și își mușcă buzele. Callie mârâi de sub pian.

Madame Clarisse luă problema în propriile mâini. Ce făcea acest străin la Lainie? Încerca să se ia de ea? În orice caz fata părea încurcată.

– Lainie a noastră este doar de privit! interveni ea hotărâtă. Și de ascultat! Dacă aveți o preferință muzicală și îi oferiți o băutură, vă va cânta melodia. Dacă nu, nu vă apropiați de ea, ne-am înțeles?

Tim înclină din cap.

– Voi reveni, spuse el prietenos și lăsând deschisă problema dacă se referea la invitația de a ieși împreună sau la preferința lui muzicală.

Matt și Ernie îl primiră rânjind.

– Nimic, nimic? întrebă șelarul.

Tim ridică din umeri.

– Mai am timp.

Seara următoare Tim reveni la cârciumă, se așeză în apropierea pianului și rămase cu privirea la ea. Bău încet o bere, apoi alta,

schimbă câteva cuvinte cu noua lui cunoștință de la magazinul cu materiale de construcție, cu Matt ori cu Ernie, dar altceva nu făcu în afară de a o privi pe fata de la pian.

În final își luă politicos rămas-bun de la Lainie și de la madame Clarisse, care între timp aflase cine era el și căreia îi era puțin rușine pentru vorbele dure pe care i le adresase în seara anterioară.

În a patra zi, o sâmbătă, Lainie nu mai rezistă.

– De ce în fiecare seară stați acolo și mă fixați cu privirea? întrebă ea supărată, după ce el își băuse prima bere.

Tim zâmbi.

– Am crezut că pentru asta sunteți aici. Cel puțin așa mi-a spus șefa dumneavoastră: „Miss Lainie este de privit". Și asta fac.

– Dar de ce? Dacă doriți să ascultați un anumit cântec... puteți comanda, știți?

Elaine părea neajutorată.

– V-aș comanda bucuros un ceai, dacă s-ar petrece asta afară. Dar cu melodiile este dificil. Cântecele de pahar sunt prea zgomotoase pentru mine, iar cele de dragoste nu le găsiți sincere...

Auzind de ceai Elaine roși din nou.

– De unde știți...?

Ea arătă către paharul cu whisky de pe pian.

– Nu este greu de ghicit. De când sunt aici ați ajuns la al cincilea pahar. Dacă era alcool, ați fi fost demult amețită. Încercați. Asta ușurează chestiunea cu cântecele de dragoste.

– Eu primesc procente pentru ele, spuse ea cu indiferență. De la whisky...

Tim râse.

– Păi, să ne bucurăm atunci de o sticlă întreagă. Dar ce ne facem cu muzica? Ce ar fi un *Silver Dagger?*

Lainie își mușcă buzele. Era un cântec în care o fată își neagă iubirea. Ea doarme cu un pumnal de argint în mână, pentru a ține bărbații departe.

Asta trezea în Elaine anumite amintiri. Trebuie să depună eforturi pentru a nu tremura.

Se apropie madame Clarisse.

– Acum lăsați fata să lucreze, Mr. Lambert. Micuței i se face frică dacă o fixați tot timpul. Purtați-vă ca un bărbat onorabil, beți

cu prietenii dumneavoastră, iar mâine o veți întâlni la biserică, unde o veți întreba politicos dacă vă permite să o însoțiți până acasă. Mi se pare mult mai decent decât să împărțiți cu ea o sticlă de whisky!

Tim nu era sigur, dar i se păru că la amintirea cuvântului biserică Lainie înlemnise. În orice caz roșeața din obrajii ei pieri.

– Eu cred că aș prefera whisky-ul... spuse ea încet.

În dimineața următoare Tim o întâlni într-adevăr pe fată în fața bisericii, dar ea se retrase imediat, ceea ce nu era greu, deoarece cânta la orgă, deci oricum era separată de comunitate. Tim făcu ceea ce era obișnuit să facă: o privi, ceea ce îi atrase mustrarea mamei lui în locul mustrării lui madame Clarisse. Speră că o va putea vedea pe Lainie cel puțin după slujbă, dar aceasta dispăru imediat după intonarea ultimelor note.

Charlene, una dintre fetele lui madame Clarisse, îi destăinui că Lainie lua prânzul cu reverendul și cu soția acestuia.

– Ei o invită uneori, dar cred că astăzi s-a invitat singură. Chestia asta cu biserica nu este cea mai bună idee, Mr. Tim. Ea are experiențe triste cu asta.

Tim se întrebă ce ar mai putea face și să fie totuși un gest demn din partea lui.

În săptămânile următoare continuă să frecventeze cârciuma. Nu o mai privea pe fată atât de insistent ca în primele zile, dar rămase în apropierea ei. Uneori mai schimbau câteva cuvinte înainte ca el să comande unul și același cântec, oferindu-i și pianistei o băutură. Atunci ea zâmbea timid și interpreta *Silver Dagger,* în timp ce Charlene îi servea „whisky"-ul.

Astfel se scurseră mai multe săptămâni fără să se înregistreze cel mai mic progres. Se apropia însă ziua Sfintei Barbara.

– Deci tatăl dumneavoastră organizează o petrecere?

Matthew Gawain i se adresă lui Timothy imediat ce acesta intră în local. În această zi la *Lucky Horse* se vorbea doar despre cursa de cai de la mina Lambert, și tânărul supraveghetor ardea de nerăbdare să afle amănunte.

Tim venise ceva mai târziu decât de obicei, și tocmai proceda la schimbul de amabilități cu Lainie:

– Bună seara, Miss Keefer!

Bună seara, Mr Lambert!

După aceasta se îndreptă spre masa lor obișnuită și se așeză alături de Matthew.

– Petrecerea nu a fost ideea mea, dacă vreți să sugerați că pentru distracție ar exista bani, dar nu și pentru un explozibil ceva mai puțin periculos! răspunse Tim indispus.

Tocmai se certase cu tatăl său pe această temă și ca de obicei nu rezolvase nimic. „Pentru mineri petrecerea este mult mai importantă decât condițiile de muncă!“ susținuse Marvin Lambert. „Pâine și circ, fiule, asta se știa de pe vremea vechii Rome. Dacă tu le construiești niște băi, mâine au să vrea un nou lift sau lămpi de mină mai bune. Dar dacă le oferi o cursă de cai ca lumea, le prăjești un bou și lași berea să curgă, vor fi extrem de încântați câteva săptămâni!“

– Nu la asta mă refer, zise împăciuitor Matt. Se potrivește prea puțin cu bătrânul. O mare petrecere de ziua Sfintei Barbara! Până acum nu am avut parte de așa ceva, iar eu sunt aici de trei ani.

Tim ridică din umeri.

– Mai nou vorbeam despre asta, sindicatele sunt în ofensivă. Oamenii aud de revolte în Anglia, Irlanda și America. Mai lipsește doar un conducător adevărat și dăm de naiba. Tim își bău berea mai repede decât de obicei și comandă un whisky. Apoi adăugă: Asta se gândește tatăl meu să preîntâmpine. Prin pâine și circ...

– Curse de cai? Dar noi nu avem aici cai de curse!

Ernest și Jay Hankins, fierarul, împărtășeau aceeași opinie.

Tim ridică din sprâncene:

– Nu avem nici ogari, remarcă el calm. Deci cam tot aia ar fi. Doar dacă nu o vom pune să concureze pe Callie a lui Miss Lainie cu pudelul lui Mrs. Miller... Tim zâmbi și aruncă o privire cățelușei de sub pian. Callie își auzi numele, se ridică și se apropie de el dând din coadă. Pe parcursul ultimelor săptămâni cucerise cel puțin inima lui Callie, mituind-o cu bunătăți. Lui Callie îi plăceau cârnăciorii pe care mama lui Tim îi servea la micul dejun. Acesta continuă: Dar fără îndoială că aici există câțiva cai în stare să

galopeze, iar tata vrea să le ofere oamenilor posibilitatea de a paria. Dacă nu vrem să coborâm la nivel de lupte de cocoși, intră în discuție doar cursele de cai. În afară de asta, sunt și mai ușor de organizat. Pe terenurile minei sunt câteva drumuri practicabile. Concursul se va numi Lambert Mine Derby. Oricine poate participa, oricine poate paria și cel mai rapid cal câștigă.

– Atunci să o facem între noi! zise zâmbind Jay Hankins.

El avea o iapă cu picioare lungi, iar calul lui Tim avea strămoși pursânge.

– Eu nu pot să particip, bombăni Tim. Cum ar arăta asta?

Era o discuție pe care o purtase și cu tatăl lui. Bătrânul era de părere ca fiul lui nu numai să participe la cursă, ci trebuia și să o câștige. Minerii să parieze pe un Lambert și să câștige. Lucrul acesta ar crea senzație de comuniune și minerii ar fi câștigați pentru patronul lor. Marvin Lambert chiar se gândea serios să cumpere un cal pursânge.

– Cum ar arăta asta?! se miră Ernie. Dumneavoastră aveți un cal, cu care participați – cum va face probabil oricine din acest oraș care are o gloabă în stare să ocolească o dată mina. Este vorba de o distracție, Tim! Doar nu vreți să lăsați să vă scape așa ceva?

Pentru mineri nu era doar o distracție. Tim știa că aceștia vor paria mult. Vor putea pierde cu ușurință câștigul pe o săptămână și nimeni nu putea ști cine va câștiga o asemenea cursă ciudată.

– În orice caz, Lainie a noastră participă! remarcă Florry, fata de la bar.

Ea urmărise discuția, și acum le adusese un nou rând de pahare cu bere.

Bărbații râseseră.

– Miss Lainie cu poneiul ei? hohoti Jay. Murim de frică...

Florry îl privi disprețuitoare.

– Așteptați numai să vă arate Banshee copita din spate! Noi vom paria toate pe ea!

– Căluțul nu aleargă repede, o necăji Matt. Acum serios: cum v-a venit ideea?

– Miss Lainie știe să călărească mai bine decât toți indivizii de aici, șarjă Florry. Și a zis că i-ar face plăcere. Madame Clarisse a fost de părere că, dacă i-ar face plăcere, să participe. Noi îi vom împleti funde

în coama lui Banshee și vom face astfel reclamă pentru *Lucky Horse*. La început Lainie s-a lăsat puțin rugată. Dar noi toate o vom încuraja, și Banshee va fi cu siguranță calul cel mai drăguț.

– Iar Miss Lainie cea mai drăguță călăreață! spuse Tim zâmbind, înainte ca Matt și ceilalți să o poată necăji din nou pe fată.

Florry nu era culmea inteligenței. Probabil că nu prea înțelegea diferența dintre o cursă de cai și un concurs de frumusețe. Totuși această informație îi oferi lui Tim noi perspective. La cursă, Lainie trebuia să vorbească cu el, ca de la jocheu la jocheu! Ridică paharul și bău în sănătatea prietenilor lui.

– Bine, am să o fac. Mâine îmi înscriu și eu calul pe listă. Cel mai bun să câștige!

Ori cea mai bună, gândi Elaine. Interpretase câteva melodii mai simple, așa că putuse să urmărească gălăgioasa discuție a bărbaților. Și ea nu avea intenția să se facă de râsul minei. De aceea în ziua precedentă văzuse pista de alergare. Cursa se desfășura pe o lungime de cinci kilometri, pe drumuri dure și moi, largi și înguste, cu urcușuri și coborâșuri. Aici cel mai rapid nu va câștiga simplu, avea importanță și rezistența calului, ca și priceperea călărețului. Elaine îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Timothy Lambert și roși când el băgă de seamă asta și îi făcu cu ochiul.

Bun, el își dorise o ieșire împreună. O va avea de ziua Sfintei Barbara.

8

Ziua de 4 decembrie, ziua protectoarei minelor, cădea în Noua Zeelandă în plină vară. Până și în ploiosul Greymouth soarele strălucea în acea zi, și oamenii lui Marvin Lambert transformaseră terenul minei într-un loc festiv. Împodobite cu ghirlande, steguleț și baloane, birourile, turnurile de exploatare și haldele cu cărbune nu mai arătau cenușiu și anost, iar căile de acces dintre ele erau în sfârșit uscate. Se amenajară tarabe cu bere, dar și ceai pentru doamne. La niște focuri mari fuseseră boi întregi la frigare. La alte tarabe bărbații se puteau întrece la aruncatul săgeților la țintă sau concurau la aruncatul potcoavelor sau bătutul cuielor.

Centrul atenției era însă padocul pentru cursa cailor, un loc asediat deja de câteva ore. La această cursă ciudată nu exista de fapt un favorit. Mulți pariori se vor decide în ultimul moment pentru calul ori călărețul care le va părea cu cele mai multe șanse de a învinge. Și chiar aici, la intrarea în mină, se aflau linia de start și linia de sosire, ca și un birou improvizat pentru pariuri, condus de Paddy Holloway, cârciumarul de la *Wild Rover.* Oamenii puteau să parieze în apropierea tarabelor cu bere, iar apoi puteau urmări trecerea liniei de sosire. Marvin Lambert era patronul întrecerii. Ca arbitru fusese desemnat răbdătorul reverend, care acceptase numirea numai pentru a ține o cuvântare oilor sale despre pericolele și blestemăția pariului. De fapt omul lui Dumnezeu arătase o flexibilitate excepțională declarându-și disponibilitatea de a ține o liturghie în dimineața festivităților din fața minei. Deși era metodist și nu avea nimic de-a face cu Sfânta Barbara. Reverendul Lance vedea însă și

aspectul pragmatic: oamenii de la mina Lambert aveau cu siguranță nevoie de sprijin ceresc în viața lor de zi cu zi. Cum voiau ei să denumească această putere binevoitoare, rămânea în seama lor.

Cu această ocazie Elaine interpretă *Amazing Grace,* un cântec ce nu putea da greș nicicând, cu excepția nunților.

În după-amiaza în care urma să se desfășoare cursa, oaspeții erau sătui și mai toți ușor amețiți.

Când Elaine își conduse iapa la lina de start, văzu în public preponderent bărbați. Doar fetele lui madame Clarisse, îmbrăcate ca de vară, multicolor și cu decolteuri generoase, ieșeau în evidență din mulțime ca o pajiște cu flori. Când ea trecu prin dreptul lor, acestea o încurajară zgomotos. Celelalte puține reprezentante ale sexului frumos rămaseră liniștite. Erau soții triste de mineri, care rămâseseră pe poziție doar pentru ca soții lor să nu joace toți banii. În afară de acestea, mai erau câteva soții de notabilități locale la tribună, alături de Lambert. Ele bârfeau cu sârg pe seama prezenței fetelor ușoare și mai ales pe seama participării lui Elaine la cursă. În unanimitate concluzionaseră că așa ceva nu se făcea. Dar buna Miss Keefer oricum nu stătuse prea grozav cu decența niciodată....

Elaine, care cam știa ce șușoteau femeile, le salută triumfătoare.

Tim remarcă gestul și zâmbi în sinea lui. Lainie putea fi atât de sigură de sine și de mulțumită. Atunci de ce se comporta ca un câine bătut când i se adresa un bărbat?

Și acum ea lăsă imediat privirea în pământ când el o salută. Dar astăzi nu se mai putea ascunde în spatele cortinei părului ei. Ea își strânsese părul și purta chiar o pălărioară nostimă – probabil împrumutată de la madame Clarisse. Aceasta era gri și se asorta cu rochia de călărie a lui Lainie, însă cineva adăugase o panglică indigo și împodobise și coama și coada lui Banshee cu panglici colorate.

Lainie observă privirea lui Tim și zâmbi vinovat.

– Fetele au vrut neapărat. Părerea mea este că arată stupid.

– Nu, nu, răspunse Tim. Dimpotrivă, îi stă bine. Parcă ar fi un cal de la luptele cu tauri din Spania.

– Ați fost în Spania? întrebă Lainie.

O lăsă pe Banshee să meargă alături de calul lui Tim și se comportă degajat. Doar se aflau în mijlocul unei mulțimi de oameni. Era tot atât de puțin singură cu Tim ca în cârciumă.

Timothy încuviință din cap.

– Și acolo există mine.

Între timp padocul se umplu. În total erau nouă călăreți și o călăreață care urmau să concureze. Așa cum se așteptase, participanții erau foarte diferiți. Timothy îl recunoscu pe Jay Hankins fierarul pe iapa lui. Și proprietarul grajdului care închiria cai venise cu unul ciolănos, mare, în al cărui arbore genealogic se poate să se fi rătăcit cu mulți ani în urmă un pursânge. Doi tineri de la o fermă călăreau caii de muncă ai tatălui lor. Doi supraveghetori de la minele Biller și Blackburn închiriaseră cai special pentru cursă. Unul dintre ei stătea bine în șa, dar celălalt părea a fi un începător. Desigur că nu ratase participarea nici Ernest șelarul, deși nu avea nicio șansă cu bătrânul și pașnicul lui cal. O surpriză era oferită de ultimul concurent, Caleb Biller. Fiul principalului concurent al lui Marvin Lambert se afla în șaua unui armăsar elegant, negru și fu primit cu ovații. Oamenii de la mina lui pariaseră cu certitudine pe el.

– Nu stă rău deloc, remarcă Tim.

Acum el călărea alături de Jay. Lainie se retrăsese imediat după ce se trezise încadrată de cei doi.

– Calul arată grozav, este un pursânge veritabil. Ne-a făcut-o, ce mai!

Tim îl mângâie pe gât pe Fellow, care se uita nervos după Banshee. De luni de zile de când își petrecea practic fiecare seară în boxa de lângă iapă, nu mai voia să se despartă de ea.

Jay ridică din umeri.

– Calul singur nu poate câștiga cursa, mai depinde și de călăreț. Iar tânărul Biller...

Și Elaine evalua concurenții. Până acum îl considerase pe Fellow cel mai periculos adversar. Calul sur al lui Timothy Lambert avea strămoși arabi fără nicio îndoială. Pe porțiuni drepte garantat era mai rapid decât Banshee. Dar acest tânăr blond – ea nu îl mai văzuse niciodată pe Caleb Biller – călărea un adevărat cal de curse. Ce-i drept, se pare că nu se simțea prea

bine pe el. Calul și călărețul nu păreau să formeze împreună o echipă echilibrată.

– Nu este de mirare, bătrânul Biller i-a cumpărat calul pentru cursă. Ernest Gast și proprietarul grajdului discutau același subiect: Vine din Anglia, dar a alergat deja pe hipodromul din Wellington. Nu o să-i pice bine bătrânului Lambert dacă va trebui să îi înmâneze cupa celui mai mare inamic al lui...

Până atunci mai sunt cinci kilometri, gândi Elaine, cu toate că și ei îi cam pierise curajul la vederea armăsarului negru și puternic.

Elaine ocupă o poziție de start în extremitatea dreaptă, ceea ce la darea startului se dovedi a-i fi în avantaj. Câțiva cai nervoși se speriară la darea startului cu pistolul din cauza înghesuielii. Nu doriră cu niciun preț să treacă prin fața bărbatului a cărui armă încă mai fumega, ba chiar se încăierară. Băieții de pe caii de muncă și supraveghetorul cu calul închiriat nu-i mai putură stăpâni. Ultimul chiar căzu de pe cal, dar avu norocul de a nu ajunge sub copitele care frământau pământul. Mai puțin norocos se dovedi a fi Jay Hankins. Iapa lui fu lovită la gleznă începu să șchiopăteze. Pentru el întrecerea se încheiase.

Însă Elaine luă startul bine, ca și Timothy. Cei doi ajunseră unul lângă altul după ce băieții de la țară se lansară într-un sprint, urmați de Biller și de armăsarul negru. Ar fi fost o nebunie să se amestece cu acest grup. Drumul era mărginit de oameni care strigau. Pentru Elaine devenise prea periculos să dea frâu liber calului. La prima curbă se postaseră fetele lui madame Clarisse, care începură să o încurajeze imediat ce o văzură pe Lainie. Florry purta o rochie cu flori multicolore și țopăia ca o minge. Plus că mai agita și două steguleț – ceea ce sperie pe loc doi cai, unul dintre ei fiind armăsarul lui Biller.

– Fii atent! îi strigă Ernie tânărului când calul său aproape că intră în armăsar. Stăpânește-l înainte de a intra în mulțime!

Spectatorii de pe margine, șocați, se împrăștiară în toate direcțiile strigând. Tânărul Biller se sperie și el și dădu pinteni calului. Armăsarul țâșni în galop, depăși caii țăranilor și pe cel închiriat al supraveghetorului și dispăru după curba următoare.

– Acesta se duce! observă frustrat Ernie. Până la linia de sosire nu îl mai vedem.

– Ah, nu cred, interveni Tim. Nu poate susține acest tempo cinci kilometri. Și nici nu a ajuns prea departe. Chiar și marile curse pe teren plat nu au mai mult de două mii de metri. Așteaptă și vom da de el mai curând decât crezi.

Strategia adoptată de Tim era aceeași cu a lui Elaine. Și el parcurse primii trei kilometri într-un tempo sprinten, dar nu prea rapid, iar calul lui galopa mulțumit alături de iapa ei. Elaine lăsă lucrurile așa, mirându-se și ea de sine. În ciuda apropierii de Tim și de Ernie, care la început li se alăturase, dar curând rămăsese în urmă, începu să guste cursa. Reuși chiar să răspundă zâmbetului lui Tim când îl depășiră pe proprietarul cam necăjit al grajdului. Calul lui încercase să țină pasul cu armăsarul lui Biller și acum, după doar un kilometru jumătate, era epuizat.

Același lucru li se întâmplă băieților de la țară. Caii lor corpolenți cedară după următorii șapte sute de metri. Dimpotrivă, Banshee și Fellow nu dădeau semne de oboseală, iar călăreții erau și ei proaspeți.

Timothy o privi admirativ pe Lainie. O găsise dintotdeauna atrăgătoare, dar nu chiar atât de fermecătoare și de plină de viață ca astăzi. Ea își pierduse pălărioara imediat după start și cocul ei sever se desfăcuse după nici un kilometru. Numai vântul ce sufla din față îi mai îndepărta acum buclele de pe chip; părea că ea flutura în urma sa un drapel roșu. Iar chipul îi părea iluminat de o lumină interioară. Călăritul rapid o făcea fericită și pentru prima dată ochii ei nu mai exprimau suspiciunea când întâlneau privirea lui Timothy.

Drumul fusese mult timp mărginit de gard pe terenul minei, pentru că pădurea se întindea până aproape. Dar acum se apropiaseră prea mult de sălașul minerilor pe care conform traseului trebuiau să-l ocolească. Curba din fața porții de sud a minei era strânsă - când Tim o văzu, speră ca fiecare participant să fi apucat să facă recunoașterea traseului. Cine pătrundea aici în plină viteză, avea toate șansele să cadă.

Tim și Elaine își stăpâniră caii la timp, de parcă din nou s-ar fi pus de acord. Lainie chiar își trecu iapa la trap, ceea ce se dovedi imediat

o măsură înțeleaptă. Pe mijlocul drumului se îndrepta spre ei șchiopătând jalnic Caleb Biller, cu splendidul lui armăsar ținut de frâu.

Elaine constată că armăsarul mergea normal. Și nici nu era murdar. Așadar, doar pe călăreț îl aruncase din șa.

– S-a speriat! se plânse Caleb imediat.

Cauza nenorocirii era clară. În mijlocul drumului – cu toate că ultimele trei zile fuseseră însorite – se afla o baltă mare, lucru de neimaginat pe pistele englezești de curse. Armăsarul nu mai văzuse așa ceva în viața lui și după ce luase scurt curba se speriase teribil.

– Curat ghinion! îi spuse Tim concurentului nenorocos, fără însă ca tonul să pară prea compătimitor.

– De ce nu încalecă din nou? întrebă Lainie în timp ce se îndepărtau în galop. Calul este în regulă, mai poate câștiga!

Tim zâmbi.

– Caleb Biller nu este cel mai curajos călăreț. Încă de mic copil era speriat de moarte de poneiul lui. Toată ziua m-am întrebat cum de bătrânul lui l-a urcat pe armăsar!

Elaine chicoti. Se simțea ciudat de ușoară, ba chiar ușor amețită. De ani de zile nimic nu îi făcuse atâta plăcere ca această cursă – la care mai și concura cu un bărbat! De vină trebuia să fie situația de excepție a cursei, în orice caz, în clipa aceasta nu se temea câtuși de puțin de Timothy Lambert. Dimpotrivă, era bucuroasă de prezența lui, de silueta lui zveltă, dar puternică pe calul sur, de buclele lui castanii fluturând în vânt, de ochii lui prietenoși și de râsul din toată inima, care îi cioplea cute în colțul gurii.

Între timp intraseră pe ultimul kilometru și amândoi îl zăriră pe ultimul concurent care se mai afla în fața lor: supraveghetorul de la Blackball pe calul închiriat. Armăsarul ușor și maroniu părea vânos, iar bărbatul era un călăreț versat și viclean. Când Elaine și Tim dădură să depășească calul cam obosit, concurentul lor începu să călărească șerpuit. În plus, ținea cravașa mult în afară și Fellow nu avea curajul să treacă pe lângă el. Elaine încercă și ea pe partea cealaltă, dar drumul era îngust și nici calul cel maro nu se lăsa depășit. O amenință pe Banshee mușcând în aer în direcția ei. Iapa speriată se dădu bătută.

– Lepra asta nu ne lasă să trecem! zise indignată Elaine cu o mină furioasă.

Tom râse. Era total neobișnuit cu așa o exprimare din partea „sfintei din Greymouth".

El însuși îi strigă călărețului cu vocea obișnuită a da ordine, dar acestuia nici prin cap nu îi trecea să se plece în fața moștenitorului minei Lambert. Îi supraveghea pe urmăritori cu coada ochiului și își continua drumul șerpuit.

Elaine cugeta febril. Până la sosire mai erau poate încă o mie de metri, iar drumul rămânea îngust. În curând aveau să apară și spectatorii, ceea ce va reprezenta un risc în plus pentru orice manevră de depășire. Drumul se lățea doar într-un singur loc, respectiv când se reintra pe terenul minei. Drumul ducea către poarta principală, în fața căreia era un fel de loc de parcare, deseori plin de camioane. În mod normal terenul era acum liber, dacă nu cumva și pe el se aflau privitori. Acolo ar fi fost loc de depășire, dar porțiunea respectivă era foarte scurtă. Doar dacă...

Elaine se decise să încerce. Când drumul se mai lăți, o îndreptă hotărâtă pe Banshee către stânga – acolo se aflau doar două sau trei grupulețe, care se împrăștiară în toate direcțiile când Lainie strigă:

– Eliberați traseul!

Banshee înaintă până lângă celălalt călăreț, dar până la poartă nu reuși să îl depășească și să revină pe drum.

Tim, care accelerase și el în spatele lui Lainie, nu înțelese la început ce intenționa ea să facă. Abia când ea nu se îndepărtă de celălalt călăreț și se îndrepta direct spre gard, înțelese și avu nevoie de tot curajul pentru a-l struni pe Fellow. Dar exact atunci iapa sări peste gardul ce împrejmuia mina și își continuă drumul lăsându-l în urmă consternat pe tânărul supraveghetor pe calul lui închiriat. Tim nu mai avea timp să gândească. Fellow sări și el și trecu peste gard cu aceeași ușurință ca Banshee. Tim îl conduse pe Fellow alături de iapă și cu respirația tăiată o privi pe Lainie. Aceasta strălucea. Avea obrajii roșii și ochii îi scânteiau.

– I-am arătat noi! strigă ea entuziasmată, îndemnând-o pe Banshee să alerge cât putea de repede.

Tim ar fi vrut să o lase să câștige. Sau cel puțin să treacă împreună linia de sosire. Dar imediat reveni la realitate. Niciunul dintre oamenii lui nu pariase pe Lainie. Dacă ea nu trecea prima linia de sosire, pierdeau câțiva cenți ai fetelor lui madame Clarisse, dar

dacă ea câștiga, o mulțime de mineri își pierdeau salariile pentru care munciseră din greu. Tim șovăia.

– Hei, dați-i drumul! îi strigă Lainie. Doar al dumneavoastră este mult mai rapid!

Fata râse; probabil că gândea la fel ca el.

Tim îl îmboldi pe Fellow, căruia îi venea greu să se despartă de Banshee. Și trecu linia de sosire cu o jumătate de lungime de cal în fața iepei.

Timothy nici nu apucă să-l oprească pe Fellow, că mulțimea privitorilor începu să strige. Stătea pe calul lui, care nervos dansa pe loc, primind ovațiile oamenilor săi – Elaine îi privi chipul fericit, încadrat de pletele castanii și ochii calmi care acum păreau că scăpărau scântei ce făceau ca verdele să triumfe asupra nuanței căprui. Privirea lui nu era dezaprobatoare ca a lui William după o cursă nebună și nici triumfătoare ca a lui Thomas când acesta câștiga o nouă întrecere. Nu, Timothy se bucura pur și simplu și voia să îi facă și pe ceilalți părtași. Râzând își duse calul alături de Banshee, îi luă mâna lui Lainie și i-o ridică în aer.

– Priviți, oameni, ea este adevărata câștigătoare! Mie niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să sar gardul!

Lainie strălucea de bucurie, simțindu-se la fel de liberă și plină de viață ca Tim – dar când acesta o atinse, se întunecă din nou. Retrăi atingerea mâinilor lui Thomas, groaza ei de această atingere. Atingerile dezmierdătoare ale lui William, în care avusese atâta încredere, și care se dovediseră a fi minciuni.

Tim o simți crispată, văzu cum brusc surâsul i se stinse și siguranța de sine îi dispăru. Ea nu spuse nimic, ba chiar încercă să îi răspundă cu un zâmbet chinuit și, atunci când el îi dădu drumul mâinii, aceasta o retrase de parcă s-ar fi ars. În ochi îi apăru panica aceea a cărei izbucnire o remarcase în prima zi, în fața bisericii.

– Vă rog să mă scuzați, Miss Lainie, zise el zăpăcit.

Ea nu îl privi.

– Nu-i nimic. Trebuie să îmi aranjez părul...

Fața îngustă a lui Lainie, îmbujorată de cursa călare, păli brusc. Cu degetele tremurătoare încercă să își refacă cocul. Evident zadarnic.

– Dar arată atât de minunat, Miss Lainie!

Tim căuta cuvinte care să o mai liniștească, dar fata tresări speriată numai când acesta o privi.

Ea clătină din cap când Jay Hankins vru să o ajute să coboare din șa. Marvin Lambert, foarte încântat, pusese să se ridice un podium și acum îi invita pe primii trei clasați să coboare de pe cal pentru a urca pe podiumul de premiere. Lainie îl lăsă pe tânărul fierar să îi țină calul și coborî din șa fără a fi ajutată. Urcă cu mari rețineri alături de Tim pe podium, unde rămase parcă gata în orice clipă să sară jos, fără a mai fi acea fată de o frumusețe exuberantă, stăpână pe sine, care fusese cu doar câteva clipe în urmă.

Marvin Lambert înmână cupa câștigătorului și un oaspete de onoare beat umplu cu whisky recipientul de argint.

– În cinstea câștigătorului! strigă acesta și ridică propriul pahar în aer.

Bărbații din public făcură același lucru. Tim râse și sorbi din cupă. Apoi îi întinse cupa lui Elaine. Când aceasta o apucă și îi atinse scurt mâna, aproape că scăpă trofeul.

– Pentru dumneavoastră, Miss Keefe! spuse Tim. A fost minunat să concurez alături de dumneavoastră.

Elaine sorbi și ea zdravăn și încercă să se reculeagă. Tim Lambert trebuie să o fi socotit smintită! Acum se apropie de ea și bătrânul, pentru a o felicita, gata să o sărute. Ori ea nu putea, ea...

– Nu, tată! se auzi vocea calmă a lui Tim.

Marvin Lambert se retrase consternat.

– Există vreo obiecție la sărutatul învingătoarei? întrebă el în glumă.

– Miss Keefer este foarte scrupuloasă în privința reputației ei, explică Tim. Doamnele...

El arătă către doamnele din tribună, care deja cleveteau pe seama neașteptatului loc doi pe care se situase Elaine.

Marvin Lambert dădu nedumerit din cap și îi întinse doar mâna lui Lainie, pentru a o felicita. Ea zâmbi forțat când primi un bon pentru un mic premiu în bani.

– Dar pe urmă veți dansa cu mine!

Proprietarul minei îi făcu fetei cu ochiul și trecu la al treilea premiat.

Tim știa că nu se va ajunge aici. Lainie Keefer nu se va apropia la mai puțin de un kilometru de locul în care se va dansa. În niciun caz nu va permite unui bărbat să o cuprindă în brațe.

O reîntâlni puțin mai târziu, la cai. El plecase cât de repede posibil – ceea ce nu era un lucru simplu, deoarece în această zi fiecare voia să bea cu el. Apoi lucrurile se petrecură așa cum prevăzuse el. Lainie îi dăduse răgaz iepei ei să își mai tragă sufletul, iar acum punea iarăși șaua pe ea.

– Vreți deja să vă duceți acasă? întrebă Tim prevăzător încă din ușa grajdului.

Nu trebuia să o mai facă să tresară. Totuși ea tresări.

– Fellow se va simți singur fără Banshee.

– La cârciumă nu este deschis astăzi, spuse Lainie aparent fără nicio legătură.

Dar Tim se dumiri repede. Ea voia să evite ca el să o conducă acasă.

– Știu, dar mă gândeam... mai există în seara asta și dans.

– Cântă o orchestră. Nu este nevoie să cânt la pian.

Lainie vorbea fără a întoarce fața spre el. Nu voia să fie greșit înțeleasă.

– Mi-ar fi făcut plăcere să dansez cu dumneavoastră, Miss Lainie.

Tim nu o slăbea.

– Eu nu dansez.

Lainie fixa șaua în mare grabă.

– Nu știți ori nu vreți să dansați?

Elaine nu știa ce să mai răspundă. Ridică neajutorată privirea din pământ, ca pentru a căuta o scăpare, dar nu exista așa ceva.

Ca un animal în capcană...

Tim vru să îi ușureze situația.

– Îmi pare rău, Miss Lainie, nu am vrut să vă presez...

Ceea ce voise era să se apropie de ea, să o ia în brațe, să îi alunge teama, să înlăture prin dezmierdări și sărutări tot ce o apăsa. Dar asta trebuia să mai aștepte. Ca și dansul.

Lainie îi pusese iepei harnașamentul. Șovăia. Pentru a ieși din grajd trebuia să treacă pe lângă Tim. Chipul ei era iarăși palid, privirea ardea.

Tim se dădu la o parte. Se duse calm la calul lui, mărind intenționat distanța dintre el și fată.

Lainie se destinse vizibil. O scoase pe Banshee, dar se opri când se simți în siguranță.

– Mr. Lambert? Pentru... mai înainte... cu tatăl dumneavoastră. Mulțumesc!

Ea nu îi mai dădu nicio șansă să îi răspundă. Tim o văzu doar sărind pe cal în fața grajdului și plecând.

O fată ciudată. Dar Tim era aproape fericit când reveni la locul unde se desfășura petrecerea. Cel puțin ea vorbise cu el. Și cândva o va cuprinde în brațe și va dansa cu ea. La nunta lor.

9

Kura Martyn știa de mult că făcuse o greșeală. Greșise repezind-o pe Gwyneira și fuga ei agravase totul. Între timp își blestema zilnic mândria ei prostească. Ar fi putut să fie de mult timp în Anglia, indiferent dacă o făcea pentru a apărea pe scenă sau pentru a studia. Oricum nu și-ar fi pierdut vremea umblând ca un luptător singuratic prin ultimele cătune ale Insulei de Sud. De mult nu mai era vorba despre satisfacții artistice, ci despre pura supraviețuire. Kura nu mai tipărea afișe și nici concerte nu mai planifica. Cele mai multe localități prin care trecea nu aveau nici măcar case comunale sau hanuri în care cetățenii cu bună reputație să își conducă soțiile îmbrăcate festiv. De regulă exista doar o cârciumă, care cu ceva noroc poseda și un pian. Kura nu se mai frământa când instrumentul era complet dezacordat. Pentru că uneori nu exista nici așa ceva. Atunci cânta fără acompaniament sau își amintea de originile ei maori și bătea toba, iar între momentele vocale cânta la fluierul *koauau.* Celor din orășele mici le plăcea mai mult decât repertoriul de operă al Kurei; odată niște văcari maori o invitaseră să cânte în fața tribului lor. Kura susținuse acest concert împreună cu *tohunga* tribului, acompaniată la *putorino* de muzicanții lor, și cântase diverse *haka.* În final tribul îi dăruise un fluier *putorino* și de atunci ea dispunea în reprezentațiile ei și de acest neobișnuit instrument. Învățase de la mama ei să cânte la el și stăpânea chiar vocea *wairua.* Tehnica necesară îi fusese dintotdeauna la îndemână, dar bineînțeles că începuse de când era o copilă. Din păcate auditorii ei nu știau să prețuiască această artă. Căci chiar

dacă muzica maori era preferată în locul operei, când Kura cânta prin cârciumi oamenii voiau să audă cântecele vechi din patria lor. Așadar Kura interpreta balade și cântece de pahar din Irlanda și Țara Galilor și o indispunea publicul când cânta odată cu ea ori când dansa. Iar ceea ce câștiga abia îi ajungea pentru a supraviețui ea și calul.

Kura mai era hărțuită de bărbații insistenți care credeau că o cântăreață era de la sine înțeles și o fată care se vindea. Căuta să convingă matroane onorabile care închiriau camere, dar nu la „venetici de prin bâlciuri". Încerca să convingă pastori că ea prezenta „oițelor" acestora valori culturale și de aceea voia, dacă era posibil, să utilizeze gratis sala comunității. Uneori dădea concerte chiar în bisericile sătești. Oare nu considerase ea odinioară că era sub demnitatea ei să interpreteze oratoriul lui Bach în Haldon?

Kura obosise după aproape o jumătate de an petrecută pe drumuri. Nu mai voia călătorii, nu mai voia să scoată seara haine umezite de ploi din valize deseori pline de noroi. Nu mai voia negocieri cu hangii și cârciumari.

Uneori se mai gândea chiar să se stabilească undeva. Cel puțin câteva luni, numai să beneficieze de un angajament. Dar i se oferea așa ceva doar dacă accepta să distreze bărbații și altfel.

– Și de ce nu o faci? întrebase o fată din Westport, care avea poate douăzeci de ani, dar arăta de patruzeci. Una ca tine ar câștiga enorm! Și ți-ai putea alege clienții cu care să te culci!

În privința asta Kura parcă simțea o ispită. Îi lipsea dragostea. Deseori îi era dor de un trup de bărbat stabil. Mai în fiecare noapte avea vise cu William, iar în lungile călătorii visa cu ochii deschiși. Pe unde o fi acum? Plecase de la Kiward Station. Cu Miss Witherspoon a lui? Kura nu își putea imagina că Heather era capabilă să îl păstreze o perioadă lungă. Și William fusese o astfel de greșeală... și ea încă mai credea că ar fi putut să fie fericită cu el. De nu ar fi fost acea fermă, acel blestemat Kiward Station! Ferma i-l luase pe William. Dacă ar fi fost doar ei doi, ar fi fost de mult la Londra, unde Kura ar fi cules succese răsunătoare. Visa la apariții în săli pline și la nopți în brațele lui William. Acolo Roderick nu ar fi putut ține pasul. Și Tiare... La o vizită în tabăra maori de la Nelson, excitată de o seară cu muzică și cântec și mai ales de dansul

senzual maori, cedase în cele din urmă dorinței și se culcase cu un tânăr din tabără. Fusese bine, dar atât. Nu ajunsese la extazul trăit cu William. Iar bărbații de la concertele ei, deseori matrozi și mineri bolnavi de dorul patriei lor, care roiau în jurul ei? Unii aveau trupuri frumoase, atletice. Dar erau murdari după munca în mină ori duhneau a untură de pește. Până acum nu cedase niciodată, deși câțiva dolari în plus uneori ar fi fost extrem de bine-veniți.

Fata din Westport îi interpretase tăcerea ca pe o cugetare serioasă.

– Prăvălia de aici ar fi desigur ultimul loc, continuase ea. Nu este pentru clasa ta. Și eu am să plec curând de aici. Dar la Greymouth trebuie să existe un bordel cumsecade. Se spune că ar aparține unei femei, firește o târfă, dar acum face pe proprietara de hotel. Mai înainte se prostitua aici. Dar pe atunci localul acesta avea etichetă, nu era atât de decăzut.

Kura nu credea că un „bordel cumsecade" ar fi fost interesat de fata asta, dar nu spusese nimic. Oricum Greymouth se afla pe itinerarul ei; va evita deci cârciuma femeii. De la acea localitate aștepta ceva mai mult. Avea amintirile cele mai plăcute din Greymouth, din primul ei turneu cu ansamblul. Atunci stătuseră într-unul dintre hotelurile cu pretenții de pe chei. Notabilitățile orașului – printre care proprietari de mine și negustori – o curtaseră, și ansamblul avusese parte de ovații îndelungate. Mai ales Kura Warden. Poate că administratorii hotelului își vor aminti de ea.

Kura se îndreptă voioasă spre acea localitate, dar de data aceasta orașul îi făcu o cu totul altă impresie. Greymouth nu era un oraș curat, idilic, format în special din hoteluri ferchezuite și case masive. Kura nu mai venise cu bacul pe Grey River, ci sosise pe drumul de coastă de la Westport și mai întâi trecu prin sălașul minerilor, apoi printr-un centru orășenesc mizerabil. Case din lemn, prăvălii mici, un bărbier, un tâmplar de sicrie – și fata din Westport exagerase evident și cu bordelul. *Wild Rover* arăta la fel de neplăcut și inspira tot atât de puțină încredere ca majoritatea cârciumilor de pe Coasta de Vest.

Kura fu bucuroasă să redescopere cartierele mai bune și fațadele elegante ale hotelurilor. Dar când se interesă de muncă, rămase repede dezamăgită. O artistă singuratică? Fără angajament prin intermediul notabilităților ori al unei agenții pentru concerte?

O fată într-adevăr foarte frumoasă, dar cu îmbrăcăminte ponosită și doar cu câteva fluiere ca recuzită de scenă? Hotelierii, fără excepție, o refuzară și-i recomandară Kurei să încerce mai curând în cartierul minerilor.

Kura ieșea afară descurajată și umilită. Mai rău de atât nu se putea. Trebuia să ia repede o hotărâre. Să se întoarcă în genunchi la Gwyneira McKenzie ori să decadă mai mult și să își vândă trupul.

În cele din urmă se îndreptă către *Wild Rover.* Trebuia neapărat să mănânce ceva.

Patronul cârciumii se recomandă ca fiind Paddy Holloway. Localul lui era și în interior la fel de prăpădit pe cât arăta în exterior. Tejgheaua era lipicioasă și murdară, pereții nu mai fuseseră văruiți de o veșnicie. La bar mirosea a bere din ziua precedentă și pianul lăsa impresia că nu se mai cântase la el de un secol, fără a mai vorbi de cât era de dezacordat. Însuși Paddy Holloway numai o apariție îngrijită nu era. Era neras, iar șorțul îi era plin cu pete de grăsime, bere și sosuri. Singurul lucru care îl deosebea pe omulețul rotofei de majoritatea celorlalți cârciumari era entuziasmul lui sincer pentru apariția Kurei în stabilimentul lui. Și se părea că într-adevăr îl interesa muzica. Pe Kura o privea și el pofticios, dar asta o făceau mai toți bărbații. Iar Kura era obișnuită să i se arate ușa când nu se arăta abordabilă. Totuși Paddy Holloway se foia în jurul ei de parcă ar fi primit cel puțin vizita reginei.

– Bineînțeles că puteți cânta aici, m-ar bucura! Pianul nu este dintre cele mai bune, dar dacă v-ați decide să rămâneți mai mult, voi cumpăra unul nou pentru dumneavoastră. Nu ați dori un... cum se zice... un angajament mai îndelungat?

Kura era șocată. Auzise bine? Cârciumarul chiar îi oferea un *time-out* la șușanele ei și la viața în stradă? Fără alte gânduri ascunse, pentru că se părea că el patrona doar o cârciumă, nu și un bordel.

– Știți, eu caut de mult o pianistă, continuă el cu sârg. Și îmi pică una din senin! Și atât de drăguță pe deasupra! Care mai și cântă! Nu o să se mai înghesuie lumea la *Lucky Horse!* Flăcăii vor face coadă la noi!

Kura îl asculta doar cu o ureche. Era obosită și se simțea zdrobită. Ar fi preferat ca în această seară să nu cânte și doar să se

prăbușească în pat. Întrebarea era în care. Toate instinctele ei între timp mult ascuțite îi spuneau să nu doarmă sub același acoperiș cu Paddy, chiar de i-ar oferi o cameră. Individul chiar era bizar. Cum de căuta o fată care să cânte la pian? Cei mai mulți pianiști de bar erau bărbați; dacă Holloway avea nevoie de cineva, ar fi trebuit să caute doar la Christchurch sau în Blenheim.

Lucky Horse părea să fie concurența, probabil era bordelul despre care îi vorbise fata din Westport. Kura se gândi dacă nu ar trebui să se intereseze și acolo înainte de a accepta propunerea lui Holloway. Dar pentru asta era prea epuizată. S-ar bucura dacă ar reuși să obțină o cameră acceptabilă și să distreze suficient de bine clienții de la *Wild Rover* pentru a putea să își achite camera.

– Poate îmi interpretați ceva mai înainte?

Tăcerea îndelungată a Kurei părea să-i dea de bănuit cârciumarului. Să se fi grăbit cu oferta?

Kura se așează oftând pe scaunul așezat în fața pianului care se cam clătina și interpretă *Albumblatt für Elise.* Nu era pe placul lui Holloway Nu era un amator de muzică bine instruit, pe care soarta capricioasă îl aruncase în acest colț amărât de lume. Pe Kura nici nu o surprinse; se dezobișnuise de mult timp să mai creadă în asemenea basme. Între timp devenise mai încrezătoare în prima impresie și rareori o dezamăgise această credință. Indiferent de ce îi povestise în copilărie Heather Witherspoon. O broască era totuși o broască, și nu un prinț.

Pe chipul cârciumarului se ivi o grimasă și el îi întrerupse interpretarea.

– Sună cam funest, remarcă el. Nu știi ceva mai vesel? Ceva irlandez? *Wild Rover* de exemplu?

Kura era obișnuită ca bărbații să înceapă să o tutuiască cel mai târziu după ce schimbau trei fraze. Asta nu o mai deranja de mult. Așa că renunță la mândria ei și cântă *Habanera* în loc de cerutul cântec de pahar.

Paddy Holloway a fost peste așteptări de încântat.

– Da' chiar știi să cânți! Și te mai pricepi și la pian! Aș zice că o faci chiar mai bine decât timida Lainie a lui madame Clarisse. Cum convenim? Trei dolari pe săptămână?

Kura se gândi rapid. Era mai mult decât câștiga de obicei. Dacă rămânea aici câteva săptămâni, s-ar mai întrema. Și între timp putea să mai cugete la viitorul ei. Se punea doar problema unei cazări convenabile. Și cu siguranță că mai putea umbla la preț.

– Nu sub patru dolari, îl informă ea pe cârciumar și adăugă din rutină un clipit fermecător.

Paddy Holloway se declară de acord. Ar fi plătit fără nicio îndoială și cinci dolari.

– Și douăzeci de procente din prețul fiecărei băuturi oferite mie de clienți, adăugă Kura.

Cârciumarul dădu afirmativ din cap.

– Dar ceai în loc de whisky! Dacă vrei băutură reală, nu mai câștig nimic.

Kura oftă. Nu îi plăcea ceaiul rece, neîndulcit, dar pe moment asta nu era atât de important.

– Am încheiat afacerea. Dar mai am nevoie de o cameră. Nu intenționez să locuiesc aici, în cârciumă.

Paddy Holloway nu avea idee cine închiria camere în oraș. Dacă are clienți care vor și să înnopteze, îi pune să doarmă în grajd – după o seară la *Wild Rover* oricum nu mai erau în stare să deosebească un pat de un balot cu paie. Îi mai explică Kurei rânjind că hotelul cel mai apropiat nu intra în discuție – și expresia feței lui spunea tot. Și la asta se așteptase Kura. Dacă era vorba de hoteluri, de mult timp nu mai spera la un stabiliment onorabil și accesibil, cum era *White Hart* din Christchurch.

Deoarece Paddy nu o mai putea ajuta, plecă în căutarea unui loc unde să înnopteze. Poate că pe undeva pe străzi era vreun anunț referitor la închirierea de camere.

Kura lăsă calul la pas și descoperi mai întâi localul *Lucky Horse.* Cu o fațadă proaspăt zugrăvită în culori vii, cu o terasă abia măturată, ferestre spălate și deasupra intrării cu o firmă pe care scria „Hotel și cârciumă". Fata din Westport avusese dreptate. Aici era fără îndoială o cârciumă cu bordel anexat, dar în mod sigur făcea parte din categoria celor mai bune de acest gen.

Kura simți o undă de regret. *Lucky Horse* era de departe mai atractiv decât *Wild Rover.* Nu putea și ea să facă o dată o treabă ca lumea? Obosită, se îndreptă spre grajdul cu locuri de închiriat,

unde găsi pentru cal o cazare rezonabilă. Ca în oricare sat, patronul grajdului o ajută cu informații privind cazarea. Kura mulțumi, își luă valiza și plecă spre cele două adrese la care se găseau în Greymouth camere de închiriat. Era mai binedispusă, deoarece avea experiență în a trata cu asemenea doamne. La văduva Miller făcu pe loc o impresie excepțională, în timp ce Mrs. Tanner rămase mai rezervată. Femeia era soția bărbierului, și femeile măritate o acceptau mai greu în casă pe Kura.

Dar Mrs. Miller se topi toată când tânăra femeie îi povesti despre succesele ei ca solistă. Mrs. Miller în tinerețe fusese la operă în Anglia și încă mai povestea cu plăcere despre această experiență. Și reverendul local o asigură pe Kura că el era mare amator de muzică. Desigur că îi va pune la dispoziție biserica pentru un concert. Iar Mrs. Miller bineînțeles că îi închirie acestei splendide și bine crescute fete o cameră. Despre *Wild Rover* Kura nu scoase deocamdată o vorbă.

Curând oamenii din Greymouth vorbeau despre ea; chiar din prima seară în care a cântat în cârciumă a făcut furori. Kura era surprinsă. Sigur, bărbații îi ciuguleau din palmă, așa fusese totdeauna. Abia o putea scoate la capăt cu cererile de cântece și cu propunerile indecente. Dar aici bărbații mai făceau și comparații. Unii susțineau că Kura ar fi mai drăguță decât Miss Lainie; și în plus ea interpreta și muzică vocală. Alții pariau că sâmbăta viitoare *Rover* se va umple cu clienții obișnuiți de la *Horse.*

– Ar fi posibil să vină aici chiar și Tim Lambert! susținu un miner, iar ceilalți abia își stăpâniră râsul. Cea de aici cântă din gură. Așadar, ea deschide inevitabil gura mai des decât Miss Keefer a lui.

Un bărbat blond și zvelt părea interesat mai mult de muzica interpretată de Kura decât de compararea ei cu „șoricelul timid al lui madame Clarisse", cum se exprimase Paddy. Kura îl remarcase imediat ce el intrase în local. Era evident mai bine îmbrăcat decât ceilalți clienți. Și nici nu fusese salutat cu *hallo,* ci minerii îl priveau mai curând cu suspiciune. Dimpotrivă, cârciumarul îi întâmpină aproape cu venerație.

– Doriți să faceți ceva pariuri, Mr. Biller? se interesă Paddy. Și asta era ceva neobișnuit, deoarece celorlalți li se adresa folosind

prenumele. Sâmbătă avem aici lupte cu câini. Iar la Wellington sunt duminică curse de cai, am aici lista de start... asta este confidențial, știți. Rezultatele începând de luni-seara. Până acum nu l-am putut convinge pe Jimmy Farrier să pună în funcțiune telegraful duminica.

– Este bine luni, răspunse blondul cu gândul în altă parte. Lăsați aici programul și aduceți-mi un whisky, un Single Malt...

Câțiva bărbați aflați în apropiere făcură ochii mari. Single Malt – băutura costa o avere!

Orele următoare tânărul bărbat și le petrecu bând încet trei pahare cu whisky și uitându-se la Kura. Ceea ce pe Kura nu o mira; era obișnuită și cu astfel de admiratori liniștiți. Ceea ce a mirat-o a fost ce se citea în privirea lui. El îi examină interesat chipul, părul, îmbrăcămintea și degetele ce îi dansau pe clapele pianului, dar nu o privea cupid, ci părea să evalueze totul foarte lucid. De câteva ori ea avu impresia că acesta voia să se ridice și să-i vorbească, dar se răzgândea în ultimul moment. Era timid? Nu părea. Când Kura îl privea, el nici nu roșea, nici nu bea spre a-și face curaj și nici nu rânjea ca prostu'.

În cele din urmă, Kura decise să facă ea primul pas. Bărbatul lăsa impresia unui amator interesat de concert, avea atitudinea specifică acestuia. Poate că era capabil să aprecieze muzica bună. Aproape că rămăsese cu gura căscată când ea interpretase *Habanera.* Iar acum iată că acesta se îndrepta către ea.

– Bravo! spuse el apreciind interpretarea. Este din *Carmen,* nu? Minunat, într-adevăr minunat! Ați interpretat-o și anul trecut, când ați fost aici cu ansamblul Greenwood. La început nu eram sigur. Dar acum, vocea aceasta...

Bărbatul părea aproape emoționat, în timp ce Kura se simțea puțin jignită. Să se fi schimbat ea chiar atât, încât un spectator al acelui concert să nu își mai amintească de ea? Și în plus un spectator bărbat? În mod normal ea lăsa bărbaților o impresie de neuitat!

Kura decise în cele din urmă că totul se datora machiajului. Pe scenă toți interpreții erau machiați din belșug, iar în rolul *Carmen* avusese părul strâns sus, în timp ce acum îl purta pe umeri. Poate că asta îl încurcase pe acest bărbat. În orice caz îi acordă un surâs plin de grație.

– Mă măgulește faptul că v-ați amintit.

Tânărul continuă foarte amabil:

– Oh, da, îmi amintesc și numele dumneavoastră. Kura Marsten, nu-i așa?

– Martyn, îl corectă ea totuși impresionată.

El își amintea vocea ei, numele ei... nu chipul ei?

– V-am considerat încă de atunci un talent foarte mare! Dar credeam că trupa se află deja peste ocean. Numele meu este Biller, Caleb Biller. Scuzați-mă pentru faptul că nu m-am recomandat imediat...

Bărbatul se înclină ca și cum ar fi săvârșit o lipsă de tact impardonabilă neprezentându-se înainte de a-i adresa câteva cuvinte.

Kura îl supuse unei verificări mai atente. Înalt, zvelt, arătos, cu chipul mai curând palid și inexpresiv, cam copilăros. Avea buze subțiri, dar frumos formate, pomeții înalți, ochii de un albastru spălăcit. Totul la Caleb Biller arăta searbăd. Dar măcar era bine educat.

Kura zâmbi din nou.

– Vă pot face plăcerea unui cântec deosebit, Mr. Biller? se interesă ea.

Poate că el îi va oferi tot un Single Malt. Pentru douăzeci la sută din prețul acestuia va gusta cu plăcere ceaiul rece.

– Miss Martyn, orice cântec rostit de buzele dumneavoastră m-ar încânta, răspunse el galant. Acesta ce este? Se uită interesat la fluierul *putorino* al Kurei, pe care aceasta îl așezase pe pian. Apoi continuă: Este unul dintre acele fluiere maori? Niciodată nu am ținut în mână așa ceva... Îmi permiteți?

Kura dădu afirmativ din cap, după care Biller ridică instrumentul și îl examină ca un expert.

– Ați cânta ceva la el? întrebă el. Mi-ar face plăcere să vă ascult, îndeosebi acea voce a spiritelor...

– *Wairua?* Kura zâmbi. Nu aș garanta aici. Spiritele nu se vântură prin cârciumi. Este sub demnitatea lor.

Oricum era bine să ofere câteva povești pline de mister despre vocea spiritelor. În sinea ei Kura se mira. Doar puțini *pakeha* cunoșteau specificul instrumentului. Acest tânăr părea interesat de cultura maori.

Kura se ridică și interpretă o melodie simplă, mai întâi la tonalitatea înaltă, feminină a instrumentului. Câțiva clienți fluierară dezaprobator. Cei mai mulți voiau să asculte cântece de pahar, nu muzică maori.

– Fără acompaniament sună cam anost, rosti Kura ca o scuză.

Caleb confirmă:

– Da, înțeleg. Îmi permiteți?

El arătă către scaunul din dreptul pianului și, nedumerită, Kura îi cedă locul. Acesta interpretă imediat o melodie-acompaniament vioaie. Kura îl urmă cu fluierul, trecând de la tonalitatea feminină la cea masculină, la care Caleb răspunse cu note joase. Când terminară, minerii aplaudară.

– ... 'tâmplător un Tin Whisky? întrebă un irlandez amețit bine.

Kura își dădu ochii peste cap.

– Sau poate ne mai puteți cânta ceva în stilul maori, zise Caleb. Pe mine muzica lor mă fascinează. Și dansul, acel *haka.* La origine nu este un dans de luptă?

Kura îi explică câteva caracteristici ale culturii muzicale maori și interpretă și o melodie ilustrativă. Biller păru entuziasmat, dar nu și Paddy Holloway.

– Acum termină cu flașneta! îi spuse el Kurei după a treia melodie. Oamenii vor să audă ceva vesel. Bocete aud destul de la neveste.

Kura schimbă o privire de regret cu Caleb Biller și trecu iarăși la cântecele de pahar. Tânărul nu mai rămase mult alături de ea.

– Dați-mi voie să mă retrag, spuse el politicos și se înclină din nou în fața Kurei. A fost extrem de interesant să vă pot asculta și mi-ar face plăcere să o mai fac. Cât rămâneți aici?

Kura îi răspunse că ar mai rămâne câteva săptămâni. Biller se arătă foarte bucuros.

– Atunci cu siguranță că vom avea ocazia de a face muzică împreună. Dar acum chiar trebuie să plec. Mâine-dimineață trebuie să mă trezesc devreme. Mina...

Caleb lăsă în suspensie ce reprezenta mina pentru el, se mai înclină o dată și plecă.

Kura decise să îl întrebe pe Paddy despre interlocutorul ei. Ocazie care se ivi imediat, când acesta puse „whisky"-ul următor pe pian.

– El și miner!? Paddy izbucni într-un râs răsunător. Nu, micuțo, el este de cealaltă parte. Mina Biller îi aparține tatălui său, este una din cele două mine private și una dintre cele mai vechi din district. O familie putred de bogată! Dacă pui mâna pe el, ești o femeie fă-cută! Dar nu-i lucru ușor. Se zice că nu le are cu fetele.

În urmă cu câteva luni această informație ar cam fi pus-o la în-cercare, dar după turneul efectuat cu ansamblul Barrister făcuse cunoștință cu diferitele variante ale dragostei.

– Pare să fie interesat de muzică, opină ea.

Paddy rânji.

– Un cui în sicriul bătrânului lui. Băiatul este interesat de orice, în măsura în care acel lucru nu are legătură cu mineritul. Ar fi pre-ferat să studieze medicina, dar în cele din urmă l-au determinat să facă geologia. Dracu' știe ce este asta, dar trebuie să se refere pe undeva la cărbune. Supraveghetorii spun că tânărul Biller habar nu are de minerit, iar ca om de afaceri este zero. Și dacă pariază pe un cal, poți fi sigur că mârțoaga iese ultima! Pe băiat o să-l ducă bă-trânul lui în spinare și dacă o îngheța iadul.

– Dar aici, la cârciumă, vine des? întrebă Kura.

Din experiența ei, un bărbat care prefera societatea altor băr-bați în locul societății fetelor nu prea frecventa cârciuma. Între ei bărbații își trădează repede aceste înclinații, și respectivii sunt tratați cu dispreț. Uneori au loc persecuții serioase. Un dansator din grupul lui Barrister fusese din cauza aceasta bătut măr într-o cârciumă.

Paddy ridică din umeri.

– Când și când mai trece pe aici și mai și pariază puțin. De fapt nu știu dacă o face din proprie inițiativă sau dacă îl trimite taică-său de acasă. Mai vin uneori împreună; atunci bătrânul dă bere gratis la toată lumea. Dar tânărului se pare că i-ar fi penibil să facă ges-tul acesta. Când vine singur, își bea Maltul – pun totdeauna o sti-clă pentru el deoparte – și nu vorbește cu nimeni. Bizar tip. Dar cum ți-am zis, dă-i bătaie! Postul de Mrs. Biller este încă liber!

Kura făcu ochii mari. Nu dădea doi bani pe schimbarea fermei ei de oi din Canterbury cu mina lui Biller din Greymouth. Indiferent de ce probleme avea acest Caleb Biller, Kura-maro-tini nu era interesată de el.

10

Așa cum clevetea Matt Gawain, legătura dintre Lainie și Tim se îmbunătățise substanțial după cursa hipică din ziua Sfintei Barbara: mai nou formula de salut schimbată seara de cei doi nu mai era „Bună seara, Miss Keefer“ și „Bună seara, Mr. Lambert“. În loc de asta Timothy cuteza un „Bună seara, Miss Lainie“, căruia i se răspundea cu un mai mult ori mai puțin indiferent: „Bună seara, Mr. Tim“.

– Dacă se merge în același ritm, spunea zâmbind și Ernie Gast, în cel mult cincisprezece ani veți putea sta alături de ea la biserică.

Tim Lambert îi lăsa pe prieteni să glumească. El personal simțea – și provoca – modificări mult mai subtile. Astfel, de exemplu încetase imediat după ziua Sfintei Barbara să mai solicite seara cântecul *Silver Dagger.* În locul acestuia cerea *John Riley,* de-asemenea o baladă. Dar în ea era vorba despre un tânăr marinar, care după șapte ani petrecuți pe mare cere în sfârșit mâna iubitei lui. La început Lainie consideră asta drept o toană. Însă după trei zile puse întrebări.

– Iar *John Riley?* Dar cu *Silver Dagger* cum rămâne, Mr Tim?

În acea zi Lainie era ceva mai îndrăzneață și mai accesibilă. Era sâmbăta de după cursă, și Tim făcuse cinste cu bere tuturor celor aflați la *Lucky Horse* pentru a sărbători victoria lui și a ei.

– Pentru minunata noastră Miss Lainie, adevărata învingătoare în derbiul Lambert!

Firește că Lainie trebuise să bea și ea și era puțin amețită. Când Tim își exprimă dorința lui muzicală, ea îl privi peste pian ușor strengărește.

Tim îi zâmbi și îi făcu conspirativ cu ochiul.

– *Silver Dagger?* Oh, aș vrea să scap de el. M-ar călca pe nervi dacă soția mea ar umbla permanent cu un pumnal la ea.

Lainie se încruntă.

– Soția dumneavoastră?

Tim confirmă serios.

– Da, Miss Lainie. Am luat hotărârea de a mă căsători cu dumneavoastră.

Elaine fu cât pe-aici să scape din mână paharul din care tocmai voia să ia o gură de ceai.

– De ce? întrebă ea abia șoptit.

Tim se grăbi să îi salveze paharul.

– Atenție, whisky-ul! Cred că trebuie să vă comand unul adevărat. Sunteți cam palidă.

– De ce? repetă Lainie.

Doar permanenta schimbare de culoare de la roșu la palid a feței oglindea zbuciumul ei interior.

– Eh, – răspunse în sfârșit Tim și ochii îi surâdeau –, vă observ de câteva săptămâni. Sunteți minunată, sunteți inteligentă, sunteți curajoasă... Sunteți femeia la care am visat toată viața. M-am îndrăgostit de dumneavoastră, Miss Lainie. Să cad acum în genunchi în fața dumneavoastră sau să mai așteptăm puțin?

În privirea lui Lainie se citea frica stăpânită cu mare greutate.

– Eu nu mă îndrăgostesc! îi scăpă ei scurt.

Tim încuviință din cap.

– Mă gândeam eu. Dar asta se poate schimba. Nici nu este de dorit un foc de paie. Luați-vă timp pentru a vă îndrăgosti, Miss Lainie. Nu vă grăbiți...

– Nu în viața asta!

Acum vocea lui Lainie luase note stridente. Se ascunse din nou după cortina ei păr și își lăsă capul deasupra clapelor pianului. Tim deveni îngrijorat. Dacă acum nu reușea să o scoată din rezerva ei, ea se va retrage din nou în mod cert în colivia ei.

Tim se îmbufnă, dar ochii lui zâmbeau.

– Desigur că asta face chestiunea puțin mai dificilă, spuse el. Va trebui să vorbesc cu reverendul despre cum stă cu căsătoriile după Paști. Poate că ne cunună apoi pe un nor? Pe de altă parte, o asemenea căsnicie mi se pare cam monotonă. Și indiscretă. Ar fi neplăcut să se holbeze toată lumea la mine pe nor...

O privi cu coada ochiului pe Lainie, care acum măcar se îndreptase.

– Așadar mai bine ar fi să ne căutăm o altă religie, continuă el. Una care să ne dăruiască mai mult de o viață. Pe undeva se crede în renaștere. În India, nu?

Lainie clipea sub cortina de păr.

– Însă renașterea s-ar putea face într-un animal. Un cal ori un câine...

Vocea îi era din nou normală. Era evident că se decisese să nu îl ia în serios pe Tim și propunerea acestuia.

Tim respiră ușurat și îi zâmbi.

– Și asta ar fi foarte romantic. Îmi și imaginez: doi îndrăgostiți care în viața lor de bipezi nu se găsesc. Dar se reîntâlnesc într-un grajd, ca Fellow și Banshee...

Elaine își recăpătase calmul și odată cu el și umorul. Își dădu deoparte părul de pe chip și îi oferi lui Tim un zâmbet dulce, dar artificial.

– Atunci fiți atent ca mai înainte să nu fiți castrat din greșeală, zise ea cu voce tare.

Timothy nu se lăsă intimidat de hohotele de râs ale bărbaților, după cum nu lua în seamă nici toate ironiile referitoare la curtea lipsită de succes pe care i-o făcea lui Lainie Keefer. El trăia pentru acele clipe în care dincolo de fațada expusă de Lainie se întrezărea ea însăși. Vioaie, inteligentă, ironică, dar și senzuală și plină de viață. Cândva zidul ei de protecție va cădea. Și atunci Tim va fi acolo.

– Cine se sacrifică și se duce la *Wild Rover* ca să spioneze? întrebă madame Clarisse, când el reveni la masa lui, la care se mai aflau Ernie, Jay și Matt.

Printre ceilalți clienți nu se discuta astăzi despre altceva decât despre noua și misterioasa pianistă de la cârciuma de după colț. Trebuia să fie o fată maori, cu o voce de înger. Lui madame

Clarisse, ca și puținilor ei clienți ceva mai umblați decât majoritatea minerilor, i se părea ciudat. De regulă fetele maori nu învață să cânte la pian. Și rareori acestea umblă singure în afara tribului lor. În bordeluri nu întâlneai o maori veritabilă, poate cel mult o metisă cu soartă tragică. Oricum curiozitatea lui madame Clarisse se trezise. Dezgheţata proprietară a bordelului puse în mijlocul mesei un urcior cu bere și le zâmbi celor de față.

– Desigur că mă adresez doar clienților fideli ai lui *Lucky Horse.* Toți ceilalți ar putea ca la un contact mai apropiat cu Paddy Holloway să cadă victimă patimii pariurilor. Și atunci eu nu l-aș mai putea privi în ochi pe reverend.

Madame Clarisse își făcu cruce teatral.

– Faptul că băieții și-ar schimba apoi cârciuma preferată nu are firește nicio legătură cu asta, o tachină Matt. Dumneavoastră sunteți îngrijorată numai și numai de sufletele noastre, madame Clarisse, nu-i așa? Mulțumim, știm să apreciem gestul.

– Dar cu imoralitatea cum stăm, madame Clarisse? se interesă Jay. Nu este și ea un păcat?

Fierarul o privi naiv și reuși chiar să facă o cruce plin de teamă.

Madame Clarisse nu dădu din cap dezaprobator.

– Unde vedeți aici imoralitate, Mr. Jay? întrebă ea în tonul celei mai profunde indignări. Eu văd doar un grup de fete gata de măritat, care se apropie în cel mai sincer mod de un grup de tineri bărbați apți de căsătorie. Eu nu fac decât să le deschid cu succes calea unor căsătorii. Chiar luna trecută mi-a plecat din nou o fată. Și cu dumneavoastră, Mr. Matt, și Charlene, ce este? Pâlpâie ceva, recunoașteți. Ca să nu mai vorbim despre Mr. Lambert și Miss Keefer...

Bărbații se prăpădeau de râs. Charlene, care tocmai voia să se așeze alături de Matt, roși toată. Se pare că acolo chiar se punea ceva la cale.

Tim ridică paharul, ciocni pentru madame Clarisse și mai adăugă:

– Ca urmare, Mr. Gawain și cu mine prezentăm suficientă încredere pentru a merge o seară la Paddy Holloway. Deci chiar mâine, în misiune secretă!

Elaine auzea doar fragmente din această discuție, dar bineînțeles că și ea auzise de cântăreața maori de la *Wild Rover.* Ceea ce

îi aminti imediat de imaginea verișoarei sale. Dar nu putea fi ea. Kura trăia cu William la Kiward Station. Și ea niciodată nu va decădea până la a ajunge să cânte pentru mineri într-o cârciumă.

Kurei nu îi plăcea slujba de la *Wild Rover.* Clientela era dificilă. Bărbații beau tot mai mult pe măsură ce se apropia sfârșitul de săptămână și deveneau mai insistenți. Paddy Holloway îi ținea la distanță fără mare convingere; era evident că el nu voia să bruscheze pe nimeni și cerea înțelegere pentru bărbați. Kura mai trebuia să se apere și de el atunci când la ora închiderii nu reușea să se strecoare afară odată cu ultimii clienți. Singura luminiță era reprezentată de vizita aproape zilnică a lui Caleb Biller – cu toate că tânărul rămânea, ca și până acum, o enigmă. Caleb apărea mereu seara devreme, își făcea curaj cu o băutură, apoi cânta împreună cu ea. Când cârciuma nu era plină și când cei prezenți nu protestau, Paddy îi permitea Kurei să cânte la *putorino,* în timp ce Caleb trecea la pian ori dădea tonul la cântece maori tradiționale pe care le prelua și le prelucra pe model de baladă. Respectul Kurei pentru Caleb ca muzicant creștea din zi în zi. Era fără nicio îndoială foarte talentat, bun pianist și înainte de toate avea un talent ieșit din comun ca aranjor și compozitor. Kura lucra cu plăcere cu el – dar poate că mai existau pentru asta și alte posibilități în afară de pianul dezacordat din slinosul *Wild Rover.*

Vinerea după-amiaza, înainte de orele la care cârciumile deschideau, Kura era în drum spre *Lucky Horse.* Din local răzbăteau sunetele pianului – și în orice caz nu era ceva la care să te fi așteptat într-o cârciumă. Cineva exersa muzică bisericească! Cu ambiții mari, pentru că pianistul încerca *Oratoriul de Paști* al lui Bach. Interpretarea era modestă; în urmă cu câteva luni Kura ar fi calificat-o drept „jalnică". Dar în acest timp învățase că ținea ștacheta prea sus. Cei mai mulți oameni nu împărtășeau efortul ei pentru perfecțiunea artistică. Asta o știuse Kura totdeauna, dar între timp mai cedase din mândrie și aroganță. Perfecțiunea și simțul muzical absolut înțelesese că nu se vindeau. Ea era dăruită cu un talent pe care nimeni nu știa să îl aprecieze. Așa că nu exista motiv să se mai amăgească.

Kura împinse ușa batantă și intră în stabilimentul lui madame Clarisse. După cum se aștepta, totul era pus în ordine, mesele erau frecate bine, podeaua era măturată – iar la un pian situat lateral stătea o fată roșcovană.

Kura nu își crezu ochilor. Rămase pe loc, dar pianista părea să o fi văzut de cum intrase.

Elaine se întorsese spre ea. Clipea des, de parcă încerca să alunge o nălucă din fața ochilor. Dar fata îmbrăcată într-un taior de voiaj roșu, închis până sub bărbie, care se afla înaintea ei era fără îndoială Kura. Poate puțin mai zveltă, ceva mai palidă – cu o expresie nu tocmai de rezervă regală, dar totuși decisă și aspră. Însă tenul ei rămăsese imaculat, părul îi strălucea și privirea îi era tulburătoare ca totdeauna.

– Tu? întrebă Kura clipind surprinsă. Credeam că ești căsătorită pe undeva prin Otago!

– Și eu credeam că trăiești fericită și mulțumită cu William la Kiward Station! Elaine era decisă să nu se lase intimidată de Kura. Dar prima ei pornire fusese să se facă mică, umilă; apoi simți cum se trezea în ea furia mult timp reprimată împotriva Kurei, care printre altele îi distrusese viața. Ce vrei, Kura Warden? Ori mai bine zis Kura Martyn? Lasă-mă să ghicesc. Nu îți place la *Wild Rover.* Întâi mi-ai luat bărbatul meu și acum îmi vrei și slujba!

Elaine o fulgeră pe cealaltă cu privirea.

Kura își dădu ochii peste cap.

– Tu mereu ai fost sentimentală, Lainie, spuse ea zâmbind. Și puțin cam posesivă. „Bărbatul meu", „slujba mea"... William nu ți-a aparținut. Și slujba ta de aici... Kura își plimbă privirea disprețuitoare peste interiorul stabilimentului și continuă: Nu este chiar cea mai prestigioasă din Imperiul Britanic. Sau tu vezi lucrurile altfel?

Elaine nu găsi răspunsul. Simțea doar o furie neputincioasă și pentru prima dată de la acea dimineață oribilă din grajdul de la Lionel Station își dorea să fi avut o armă. Acum ar fi trebuit să se dezlănțuie, dar în loc de asta începu să implore – se ura pentru asta.

– Kura, am nevoie de slujba asta! Tu poți cânta oriunde...

Kura zâmbi.

– Dar poate că mi-ar plăcea să cânt aici, răspunse ea. Iar soția lui Thomas Sideblossom doar nu depinde de o slujbă într-un bordel.

Elaine își strânse pumnii neajutorată. Atunci pe scara ce ducea la etajul superior se mișcă ceva. Cobora Charlene, și ea trebuie să fi auzit ultimele cuvinte.

Furia fierbinte a lui Elaine se transformă într-o groază rece ca gheața. Soția lui Thomas Sideblossom... Dacă Charlene reținea asta, și dacă o trăda lui madame Clarisse...

Charlene o măsură pe Kura din cap până în picioare, poziția de pe scări oferindu-i o excelentă platformă de superioritate. Prostituata zdravănă și brunetă taxă posibila concurentă fără milă și fără rușine.

– Asta cine este, Lainie? întrebă ea calmă, fără să o fi salutat măcar pe nou-venită. Înlocuitoarea lui Chrissie Hamilton? Îmi pare rău, micuțo, dar madame Clarisse caută o blondă. Brunete avem destule. Poate numai dacă ai ști ceva special.

Charlene își linse buzele.

Kura o fulgeră la rândul ei indignată cu privirea.

– Eu sunt cântăreață! Eu nu am nevoie ca...

– Aha, fata maori care zdrăngăne la Holloway! Charlene își dădu și ea ochii peste cap și adăugă: Firește, o trambulină în carieră. Poți să-ți cauți de lucru, scumpo, am înțeles. Și dovedești un gust excelent.

Între timp Kura se reculesese. Timidă nu fusese niciodată, iar în ansamblul lui Roderick învățase să se impună. Mai ales între fete.

– Dacă ai de spus un cuvânt aici, pot da un test, spuse ea. Însă tare mă tem că tu ești doar o prostituată printre atâtea altele.

Charlene ridică din umeri.

– Iar tu ești o pianistă printre atâtea altele. Ei, poate că amândouă suntem ceva mai bune decât media. Dar clientul remarcă asta abia în pat. La mine în orice caz, la tine nu. Pentru băieții de aici orice zdrăngăneală este la fel. Așa că nu mai juca teatru și întinde-o la slujba ta de vis. Madame Clarisse nu simpatizează fetele care fac necazuri doar intrând aici!

Kura se întoarse cu capul ridicat imperial.

– Ne mai vedem, Elaine...

Dar tocmai atunci Charlene coborî ca un fulger scara și se propti în ușă. Privirea ei oglindea o furie ca de gheață și degetele i se strânseră ca o gheară.

– Numele ei este Lainie! zise ea calmă. Lainie Keefer. Și ea nu a fost și nu este soția nimănui. Așadar, nu mai împrăștia minciuni. Și nici noi nu vom vorbi despre tine. Pentru că și tu fugi de ceva, preafrumoaso! Și dacă eu vreau, voi afla de ce fugi! Ca să nu mai vorbim de faptul că – Charlene își întinse ghearele – frumusețea nu este veșnică...

Kura o fulgeră cu privirea. Dar se potoli și renunță la gândul de a se mai adresa șefei stabilimentului pentru slujbă. Încă nu cunoscuse fete ca Charlene, dar îi auzise pe dansatori vorbind de ele. Fete care prelucrau altora pantofii de dans în așa fel încât aceștia să alunece și să cadă. Fete care le zgâriau pe față pe dușmance sau care se culcau cu partenerii lor și îi convingeau ca la dansurile periculoase să le dea de-a dura. Și Charlene nu era singura. Întreg bordelul lui madame Clarisse putea fi plin de lepre agresive care își apărau sursa veniturilor. Și mai era și Elaine.

Elaine izbucni în plâns după ce Kura plecă.

– Nu am vrut... am vrut de fapt să o dau afară imediat sau să o păruiesc. Dar s-a întâmplat atât de brusc, și ea...

– Este o bestie cu sânge rece, afirmă Charlene și o strânse în brațe pe prietena ei. Dar nu îți face griji. Indiferent cu cine ai fost măritată și indiferent cum te numești, eu nu te trădez, și nici capra asta. Am băgat frica în ea. Și a mai fost și madame Clarisse. Ea te place. Și te plac și eu. Și te plac și clienții... și Mr. Tim...

Charlene o legăna ca pe un copil pe Elaine, care nu mai contenea cu suspinatul. Ea simți cum fata la început se mai destinse, dar se tensionă din nou auzind numele lui Tim Lambert. Acesta voia să se ducă în seara aceasta să spioneze la Holloway. Charlene oftă. De ar fi descoperit mai devreme că era ceva între Lainie și fata asta maori! De fapt Kura nu era o maori pură, unul din părinții ei era clar că fusese alb. Și acei ochi...! Și dacă Charlene nu se înșela complet, erau niște asemănări vagi între Lainie și fata aceea. Charlene se gândi dacă să întrebe imediat sau să aștepte până când Lainie se liniștea. Asta mai dura. Acum fata nu mai plângea, dar

părea absentă, ca și mai înainte. Părea că voia să exerseze pentru contribuția ei la slujba de Paști de la biserică, dar stătea nemișcată la pian și privea în gol. Charlene îi aduse un ceai fierbinte, apoi un whisky veritabil.

– Uite, arăți ca o fantomă. Bea asta. Pe urmă vine Mr. Tim al tău și poți să te destinzi vorbind cu el. Ieri a fost drăguță aia cu flirtul cabalin în viitoarea viață! Hai, Lainie, râzi din nou!

Elaine bău, dar nu credea că astăzi îi va mai arde de râs. Tim Lambert se va duce în seara aceasta la *Wild Rover* și acolo va rămâne. Ca și Matt Gawain. Bărbații le vor uita imediat pe Lainie și pe Charlene. Ea se întreba de ce oare asta nu îi era indiferent. În fond era chiar bine dacă va scăpa de Tim. Nu se plânsese de atâtea ori că el era prea insistent?

Elaine începu să cânte cuminte când veniră primii clienți. Dar o făcea mecanic, fără să se concentreze, ceea ce atrase imediat atenția bărbaților. În această seară pentru Lainie nu mai existară nici băuturi și nici solicitări speciale de cântece. Elaine înregistra asta absentă, dar i se părea normal. De ce oamenii ar vrea să o asculte pe ea?

Chipul lui Elaine era palid și insensibil. Parcă privea prin pian și prin pereții cârciumii – către alte lumi și către alte vremuri. Ora închiderii se apropia chinuitor de încet. Elaine voia doar să dispară în cămăruța ei, să se îngroape sub pătură cu Callie în brațe și să uite pur și simplu această zi. Mâine va trebui să își făurească planuri. Poate un alt oraș, o altă cârciumă... dar nu și un alt Timothy Lambert...

– Bună seara, Miss Lainie!

Vocea veselă a lui Tim o smulse din letargie.

Elaine se opri din cântat. Se întoarse parcă nevenindu-i să creadă.

– Bună seara, Mr. Tim...

Vocea ei era neutră.

Tim Lambert o privi cercetător.

– Ceva nu este în regulă, Miss Lainie?

Elaine clătină din cap.

– Doar... Nu, nu-i nimic, zise ea, apoi hotărâtă, reîncepu să cânte și simți cum culoarea îi revenea în obraji.

Inima îi bătea cu putere. Deși... firește că Tim trebuia să se întoarcă, pentru că îi promisese lui madame Clarisse că o va pune la curent. Elaine încercă să intercepteze măcar câteva cuvinte din discuția lor, dar vinerea seara în cârciumă era prea multă gălăgie. Oricum și madame Clarisse era la fel de curioasă, le indică imediat lui Tim și lui Matt o masă și se întoarse cu o sticlă de whisky. Una cu cel mai bun whisky...

– Îmi pare rău că s-a făcut atât de târziu, zise Tim și plăcut surprins mirosi băutura scumpă. Dar l-am întâlnit pe Caleb Biller și firește că am folosit ocazia pentru a-l trage de limbă puțin cu privire la mina lui taică-său.

După care trebuie să fi curs ceva whisky, pentru că amândoi nu mai erau grozav de treji.

– Da, bătrânul Biller renovează toate puțurile de aerisire, relată Matt. Cu puțin timp în urmă au avut o emanație de gaze. De atunci lui Biller îi este frică. Și micul Caleb se plânge de faptul că trebuie să supravegheze lucrările...

– În timp ce noi le-am supraveghea cu plăcere dacă l-am putea convinge pe bătrânul meu, zise Tim mohorât, cu privirea în paharul lui.

Madam Clarisse dădea semne de nerăbdare.

– Băieți, v-am trimis la *Rover* pentru că nu mai puteam eu de puțurile de aerisire ale lui Biller? Nu! Așadar, ce-i cu fata? Micuța de la pian!

Elaine parcă se prăbuși în sine. Nu știa cât de mult îi povestise Charlene șefei ei despre apariția din această după-amiază a Kurei. Era improbabil ca ea să nu îi fi spus nimic.

Tim ridică din umeri.

– Micuța este drăguță, constată el.

Matt ridică privirea către cer.

– Așa se poate exprima doar cineva cu adevărat îndrăgostit. Madame Clarisse, fata este frumoasă. Când s-a născut, toate zânele rele au avut zi liberă. Este un vis!

Madame Clarisse se încruntă și Charlene, care tocmai se îndrepta spre masa lor, le aruncă o privire criminală.

– Din câte știu eu, remarcă ea sarcastic, cei mai mulți bărbați preferă doamnele din carne și oase.

Matt rânji. Gusta gelozia.

– Oh, ea este extrem de senzuală, Charlene. Dacă ai auzi-o cântând... este pasiunea întruchipată. Un vulcan sub o suprafață liniștită!

– Liniștită? întrebă Charlene. Uneori îmi doresc ca bărbații să nu fie atât de ușor de înșelat...

– Caz în care ai câștiga mai puțin! spuse madame Clarisse râzând. Dar continuați, băieți, ce-i cu reveria asta? Nu ați chestionat-o ? Cine este și de unde vine?

– Hei, hei, madame Clarisse, doar nu voiați să seducem fata? Matt se amuza enorm. Ce cuvânt este acesta? Tim și cu mine nu am „chestiona“ niciodată pe cineva.

– Drept care în acest caz am luat-o mai întâi cu Caleb Biller, adăugă Tim. Ceea ce nu a fost deloc greu. Că dacă el este interesat de o fată...

Bărbații râseră, inclusiv cei de la mesele din apropiere. Localul lui madame Clarisse era frecventat mai ales de cei care lucrau la minele Lambert și Blackburn. Între ei și cei de la mina Biller exista o permanentă concurență, care deși nu se concretiza prin excese, ducea totuși la persiflări reciproce. Și o victimă preferată era „efeminatul“ Caleb Biller.

– În orice caz, vine din zona Canterbury. Nu a spus asta deschis, dar Caleb a dedus-o din vorbele ei. Tim relată calm ceea ce aflase despre Kura. Era evident că nu îl trăsese de limbă pe Biller doar în privința minei tatălui său. Acesta continuă: Ea a colindat cu un ansamblu de operă prin Insula de Sud, Insula de Nord, Australia. Dar în Anglia nu a mai vrut să meargă. Ori ceilalți nu au mai vrut să o ia cu ei, mai curând cred în ultima variantă. De atunci umblă singură – o pâine amară. Chiar dacă ea nu se plânge, Caleb este convins că ea nu duce o viață superbă. Dar este suficient să vezi unde a ajuns. *Wild Rover* este aproape cel mai jos. Dar ea cântă vocal și instrumental cu adevărat bine. Cântă și cu Caleb. Nici el nu este un instrumentist prost. În orice caz, el cântă la pian de trei ori mai bine decât călărește, ca să nu mai vorbim despre minerit...

Elaine nu ascultă mai departe. Firește că el era impresionat de Kura. Și ea cântase totuși operă, deși toți se îndoiseră că va putea să o facă. Dar englezii aceia nu o luaseră cu ei. Asta ar putea să i-o

amintească dacă va mai trece pe aici. Trebuia! Trebuia să fie tare, mult mai mult decât Charlene, pentru care entuziasmul lui Matt față de Kura părea să nu însemne mare lucru. Elaine respiră ușurată când seara se încheie. Iar mâine...

Sâmbăta în cârciumă decurse turbulent ca totdeauna, și Elaine, ferm decisă să nu se dea bătută, stătea acum la pianul ei îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie, și dând curs una după alta solicitărilor de melodii. Se străduia să fie ceva mai veselă – chiar zâmbea când pe la ora nouă se deschise ușa și intră Tim Lambert. Din nou plouase toată ziua și el își lăsase în grajd pelerina de ploaie și pălăria de protecție purtată de obicei de marinari. Dar și lucrurile purtate pe dedesubt, după drumul scurt prin ploaia torențială, erau complet ude. Tim râse și se scutură ca un cățelandru înainte de a se îndrepta agale către Elaine. Tânăra trebui să recunoască faptul că el arăta bine, în ciuda părului ud și a picăturilor de ploaie de pe gene, care încet se scurgeau pe cutele feței pricinuite de zâmbetul lui larg. În cele din urmă, el își șterse cu mâneca apa de pe față. Părea fără griji, tânăr și plin de viață.

– Bună seara, Miss Lainie.

Ea înclină din cap. Brusc simți că parcă îi luase cineva o greutate de pe umeri.

– Bună seara, Mr. Tim. Să cânt ceva pentru dumneavoastră?

Tim zâmbi.

– Știți doar despre ce este vorba, Miss Lainie. Așa că zugrăviți-mi din nou cei șapte ani pe care John Riley a trebuit să îi aștepte pentru iubita lui...

Elaine se încruntă.

– Nu putea John Riley să aștepte mai puțin?

Tim continuă să zâmbească.

– Tocmai asta ar trebui să vă dea de gândit! răspunse el cu o seriozitate mimată. Dar vă rog să mă scuzați puțin, trebuie să vorbesc cu Matt înainte de a se consacra de tot whisky-ului. Și ar avea și motive. Și eu de asemenea...

Lainie îl privi întrebătoare.

– Este ceva legat de mină?

Tim confirmă.

– Tatăl meu a respins din nou o propunere de-a lui Matt referitoare la lărgirea puțurilor de aeraj. Avem doar unul nou și funcționează bine, dar dacă apare gazul, este mult prea puțin. Și dacă ar fi să îi dăm ascultare lui Caleb Biller, pericolul este acut. Bătrânul Biller este la fel de zgârcit ca propriul meu tată! Dacă până și el cheltuiește bani pentru siguranță...

Tim părea cu adevărat îngrijorat.

– Nu există ceva ca măștile de gaze? întrebă Elaine.

Auzise despre așa ceva și văzuse și desene într-un magazin. Oamenii care purtau aceste măști arătau ca niște uriașe insecte respingătoare.

Pe Tim interesul ei îl bucură vizibil.

– Nici așa ceva nu avem, Miss Lainie. Dar și de le-am avea, nu ar fi de mare folos. Marele risc la emanația de gaze este pericolul de explozie. De cele mai multe ori este vorba doar de metan. Acesta nu este otrăvitor, însă este inflamabil, ia foc ușor. Pericolul este înlăturat doar în oarecare măsură prin scăderea concentrației de praf de cărbune din mină, de exemplu prin stropirea cu apă și prin aeraj. Dar ambele metode sunt insuficient utilizate la noi.

Elaine îl privi îngrijorată.

– Dumneavoastră nu sunteți des acolo jos, nu?

Tim se lumină.

– Asta îmi salvează ziua de astăzi, Miss Lainie! Vă este teamă pentru mine! Voi savura câteva ore asta!

Cu aceste cuvinte el o părăsi și după câteva minute se adânci într-o discuție aprinsă cu Matt Gawain. Supraveghetorul era pe punctul de a-și prezenta demisia. Marvin Lambert îl făcuse de râs în fața oamenilor lui și declarase că o îmbunătățire a siguranței era posibilă doar prin micșorarea câștigului pe oră. Minerii trebuiau să se decidă dacă erau lași sau înfometați. Desigur că nimeni nu optase pentru micșorarea salariului.

Tim reveni la Lainie abia mai târziu și închină în sănătatea ei, în timp ce ea interpreta din nou *John Riley*. Între timp mai prinsese ceva curaj. Din câte se vedea, nimeni dintre cei de la *Lucky Horse* nu optase pentru *Wild Rover* și nici nu mai vorbea nimeni despre cân-

tăreața de la cârciuma vecină. Poate că acum părea ceva nevinovat a-i pune câteva întrebări lui Tim. Elaine își propuse să o ia diplomatic, totuși tonul vocii ei suna provocator.

– Ieri ați cerut să vi se cânte și *John Riley?* se interesă ea.

– Ieri? Tim se străduí vizibil să își amintească ce fusese atât de deosebit în ziua anterioară, apoi îi făcu șmecherește cu ochiul. Ah, vă referiți la *Wild Rover.* Este din ce în ce mai bine, Miss Lainie. Mai întâi vă faceți griji pentru mine și apoi deveniți și geloasă!

Elaine își mușcă buza superioară.

– Nu, serios. O găsiți... frumoasă pe femeia aceea?

Tim o privi cercetător când sesiză febrilitatea din vocea ei. Pielea ei gingașă, străvezie devenea iarăși ba palidă, ba roșie. Buzele îi tremurau ușor și în ochi parcă îi pâlpâiau flăcări.

Tim vru să își pună brațul după umărul ei și să îi ia mâna în mâna lui, dar simți reținerea ei instinctivă și atinse doar neputincios marginea pianului.

– Miss Lainie, zise el domol, firește că este frumoasă și cântă minunat. Acest lucru este remarcat de orice bărbat care nu este orb și surd. Dar dumneavoastră, Miss Lainie, sunteți și mai frumoasă și cântați și mai tulburător și de aceea niciodată eu nu aș pune o altă fată să cânte pentru mine *John Rilay.*

– Dar... eu nu sunt mai frumoasă, eu...

Elaine se răsuci pe scaun. Mai bine nu ar fi întrebat!

– Pentru mine sunteți mai frumoasă, spuse Tim cu toată seriozitatea. Credeți-mă. Eu vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Asta înseamnă că vă voi găsi frumoasă și peste timp, când veți fi de șaptezeci de ani, veți avea părul cărunt și riduri...

Elaine se ascunse din nou după cortina părului ei.

– Nu vorbiți așa... șopti ea.

Tim zâmbi.

– Asta nu mi-o puteți interzice! Iar acum vă rog să interpretați pentru mine un cântec vesel și să uitați de micuța aceea de la pianul de la *Wild Rover!* Eu o și uitasem.

Elaine își îndepărtă cu un gest părul căzut peste ochi și surâse timid. Și interpretă câteva melodii oarecare; se vedea că gândurile ei erau departe. Și când Tim Lambert își luă în cele din urmă rămas-bun, se întâmplă o mică minune.

Ca întotdeauna Tim o salută cu „Noapte bună, Miss Lainie“, dar Elaine trase adânc aer în piept și îi aruncă o privire sfioasă. Parcă temându-se de propriul curaj, se decise să și zâmbească.

– Noapte bună, Tim.

VINDECAREA

GREYMOUTH
SFÂRȘITUL ANULUI 1896 –
ÎNCEPUTUL ANULUI 1898

1

Timothy Lambert se îndrepta de dimineață, foarte binedispus, către mina tatălui său. Cu toate că încă nu obținuse acordul pentru investițiile necesare. Duminică se certase serios pe această temă cu tatăl lui, totuși Marvin Lambert rămăsese cu convingerea că alte investiții în siguranța minei lui erau de prisos și îl declarase nebun pe bătrânul Biller.

– Poate că el se răsucește după cum cântă la pian fiu-său în fiecare zi la cârciumă. Nu este de mirare că bătrânului îi mai trece câte ceva prin cap, pentru a-i da juniorului o preocupare cel puțin într-un domeniu marginal al mineritului.

Tim propusese atunci ca și el să înceapă prin a lua lecții de pian. Poate că astfel se va face util cel puțin la cârciumă, după ce propunerile lui privind securitatea muncii se dovediseră nedorite. Pentru ce Dumnezeu Lambert îl pusese să studieze tehnica mineritului, dacă acum orice sfat al lui era desconsiderat? Totul se redusese în final la afirmațiile de genul că mina nu avea nevoie de un tehnician, ci de un om de afaceri isteț și că Tim ar putea acumula ușor respectivele cunoștințe dacă s-ar face mai des văzut pe la birou...

Tim se înfuriase, dar acum, sub razele soarelui strălucitor care lăsa impresia că peisajele din jurul orașului fuseseră proaspăt spălate, uitase de grijile lui. Se gândea amuzat ce ar zice Lainie de el ca elev la pian, și gândul la Lainie îi spori buna dispoziție. În orice caz, o va vedea diseară. Se va duce la ea zâmbind și îi va spune „Bună seara, Lainie". Și ea poate că din nou va surâde și îi va spune „Tim". Era un mic pas înainte, dar era unul important. Poate că va

însemna tăierea nodului gordian. Lainie păruse atât de relaxată și de fericită după ce el îi scosese din cap acea prostească idee despre cealaltă pianistă.

Era o chestiune bizară. De ce fata reacționase atât de panicată la o concurentă pe care nici nu o cunoștea? Ori fusese ceva anterior între ea și această Kura? Ar fi fost posibil; cel puțin fata maori era umblată prin multe locuri. Își luase ansamblul de operă toți muzicanții înapoi în Europa? Poate că Lainie îi acompaniase la pian pe cântăreți și avusese loc o ceartă. Era posibil ca această Kura să știe cine o făcuse pe fată să se teamă atât de mult de bărbați. Se gândi să discute personal cu cântăreața, dar imediat i se păru că asta ar suna a trădare a încrederii. Dar putea să discute cu Caleb Biller! Este drept că băiatul era cam efeminat, dar Tim nu avea nimic personal cu el. Ba dimpotrivă, el avea un comportament mult mai sociabil decât tatăl său și nu era prost. Dacă Tim i-ar vorbi despre Lainie, poate că el o va trage cu atenție de limbă pe Kura.

Tim fluiera în timp ce Fellow tropăia prin colonia minerilor. Oricum aici înregistrase mici succese. În contextul pregătirilor pentru sărbătoarea de Sfânta Barbara drumul fusese asanat. Era și acesta un progres în direcția siguranței miniere. Până acum nu existaseră practic căi de acces pentru situații de urgență din direcția Greymouth. Dacă ar fi izbucnit un incendiu în colonie... Ori poate chiar la mină...

Tim privi cu un amestec de mândrie de proprietar și oroare turnul de exploatare și celelalte clădiri ale minei, care acum intraseră în câmpul lui vizual. S-ar putea face aici o întreprindere model, o exploatare minieră modernă cu înalt nivel de securitate, cu legături la rețeaua feroviară... Tim avea și idei de promovare a exploatării prin tehnici noi, mai eficiente, de lărgire a puțurilor de mină. Dar toate acestea vor mai avea de așteptat până când Marvin se va retrage. Oricum tatăl lui se declarase pregătit pentru noi discuții astăzi. Tim voia să îi arate cel puțin ce nu era în regulă cu aerajul și ce posibilități existau pentru susținerea galeriilor, dacă se investeau bani și muncă. Se simțea atât de binedispus, de parcă chiar credea într-un succes.

Marvin Lambert îl întâmpină pe fiul său mai curând posac.

– Este o tipică zi de luni de chiul! bombăni el. Avem pierderi fără de sfârșit. Dintre puturoșii din colonie nu au venit azi la muncă decât zece procente! Transportatorii înjură că le rămân carele în mocirlă din cauza blestematelor de ploi! Măcar de aș fi pus să fie făcute căile spre linia ferată, în loc de a face străzile din colonie! Și supraveghetorul și-a anunțat plecarea. Da, pleacă, nici nu a întrebat dacă îmi convine că el se ocupă de această livrare de lemn de cofraj care încă nu a sosit... Și pe urmă refuză să mai deschidă abatajul...

Buna dispoziție a lui Tim se risipi.

– Tată, fără grinzi de susținere nu poate să deschidă abatajul, ți-am explicat asta ieri. Și procentul mare de îmbolnăviri probabil că este determinat de aceste nesfârșite ploi. Asta le afectează plămânii oamenilor și așa sleiți. Dar din fericire astăzi a apărut soarele, mâine se vor simți mai bine. Ai să vezi, în schimbul următor vor coborî în mină mai mulți, oamenii au nevoie de bani. Dar acum, tată, hai, mi-ai promis că te uiți pe planurile pentru dezvoltarea minei...

Lambert ar fi preferat să își bea ceaiul; îngrijorat, ghidându-se după miros, Tim constată că acesta deja înlocuise în această dimineață ceaiul cu whisky-ul. Dar bătrânul cedă totuși și îl urmă pe fiul lui afară, la lumina soarelui.

– Privește, tată, imaginează-ți curentul creat de o fereastră deschisă. O singură fereastră nu este suficientă, nici măcar pentru primul nivel al casei. Dacă întreaga casă trebuie aerisită, este nevoie de suficiente ferestre. Așadar dacă vrem să prelungim galeriile, adică să mărim casa, trebuie să forăm noi puțuri de aeraj. Și cu cât este mai mare pericolul ca undeva să se emane gaze, cu atât mai puternic trebuie să fie aerajul. Cel puțin la vremea de aici. Temperatura exterioară și presiunea atmosferică joacă și ele un rol...

Tim explica plin de răbdare, dar se îndoia că tatăl lui îl asculta. Pe măsură ce își continua expunerea, se îndoia tot mai tare, cel puțin cât privind de aici de sus, îi era clar cât de ramificată și de periculoasă era rețeaua de puțuri și galerii acolo jos.

Atunci auzi deodată acel bubuit, de parcă undeva se punea de o furtună. Și Marvin privi iritat cerul și parcă precaut băgă capul între umeri. Cu toate acestea deasupra localității, deasupra munților

și a lacului nu era niciun nor. Tim se alarmă. Bubuitul nu venea de sus, ceva se petrecea sub picioarele lor!

– Tată, mina... Jos se petrece ceva. Ai dat vreo dispoziție? Pentru o explozie? Sau... poate pentru prelungirea galeriilor? Cu explozivul acela ieșit din uz? Sau altceva?

În privirea lui Tim se citea concentrarea.

Marvin făcu calm un semn cu mâna.

– Supraveghetorul cel tânăr, John Kennedy, extinde galeria, răspunse acesta aproape mândru. Ăsta nu este atât de ezitant ca Gawain. El a fost imediat de acord când...

Chipul lui Tim oglindea spaima.

– Când tu ai ordonat deschiderea de noi galerii? Dumnezeule, tată, la galeria numărul nouă nu existau forări de probă! Matt presupunea că acolo există cavități. Să dăm alarma, tată, acolo jos se întâmplă ceva!

Tim îl lăsă pe Marvin și porni în fugă spre intrarea în mină, dar exploziile îl ajunseră din urmă. Sub cerul de primăvară terenul minei rămânea liniștit, dar sub el se dezlănțuia o larmă infernală, de parcă ar fi fost detonate deodată zece calupuri de dinamită. O dată, apoi încă o dată, înainte ca Tim să fi ajuns la intrare.

Bărbații care manevrau liftul rămăseseră albi ca varul la marginea puțului după ce puseseră în mișcare mașinăria pentru ridicarea coliviei.

În timp ce cablul se mișca, în munte se produse a treia explozie.

– Asta nu este aici, jos! strigă unul dintre oameni. Este departe, mai spre sud...

Tim confirmă.

– Este galeria numărul nouă... sau a fost, mult din ea nu a mai rămas. Sper că oamenii ieșiseră și că nu există scurgeri de gaze sau de apă! Trebuie să cobor! Faceți-mi rost de o lampă. Aruncă o privire oamenilor de la troliu. Unul dintre ei era un bătrân miner galez, cu plămânii terminați, care nu mai cobora în subteran. Celălalt era un tânăr. Lui Tim i se păru că îl mai văzuse în subteran și îl întrebă: Nu ești din galeria șapte? Ce faci aici? Ești bolnav?

Tânărul dădu din cap și fără să i se ceară, se pregăti să coboare în subteran.

– Soția mea naște și crede că astăzi este sorocul. De aceea supraveghetorul a fost de părere să rămân să ajut aici. La galeria șapte oricum nu se lucrează, se așteaptă lemnul pentru cofraje. Supraveghetorul a spus că aș fi mai aproape de Cerrin.

Tim își mușcă buzele. Poate că acel copil își salvase tatăl. Dar trebuia să riște...

– Totuși va trebui să vii cu mine. Până ajung acolo alte ajutoare poate fi prea târziu.

Și Tim urcă în lift înaintea viitorului tată. Minerul cel bătrân schiță un gest de binecuvântare și Tim se surprinse el însuși invocând-o pe Sfânta Barbara. Situația era serioasă și, pe măsură ce colivia cobora, părea tot mai serioasă. Abstracție făcând de zgomotul făcut de colivie, în mină domnea o liniște de moarte. Zgomotele obișnuite, loviturile permanente de ciocan, zdrăngănitul vagonetelor pe șine, zgomotul făcut de lopeți la îndepărtarea sterilului, vocile celor șaizeci până la o sută de oameni care lucrau aici – totul amuțise.

Tânărul remarcase și el același lucru și îl privea pe Tim cu ochii măriți de groază, abia rostind:

– Dumnezeule...!

Dădură peste primii morți în cavitatea relativ mare a locului unde se opri liftul. Erau doi bărbați care păreau a fi murit în timp ce fugeau. Fugiseră de ceva, dar prea târziu pentru a mai apuca să urce la suprafață.

– Gaz, șopti Tim. S-a scurs aici, în zona asta funcționează aerajul. Dar deja inspiraseră prea mult.

– Se poate să fi fost și unda de șoc, opină tânărul. Acum ce facem, *sir?* Mergem mai departe?

Tim știa că băiatul ar fi urcat imediat înapoi la suprafață. Și poate că ar fi avut chiar dreptate. Dacă existau morți aici, era foarte puțin probabil ca în adâncul minei să mai fi supraviețuit cineva. Și dacă totuși...? Dacă existau cavități cu aer?

Tim își mușcă buzele.

– Eu am să mă uit mai bine. Dar tu poți să pleci dacă vrei.

Tânărul dădu din cap.

– Vin cu dumneavoastră. Sunt camarazii mei aici, jos...

– Cum te cheamă? întrebă Tim în timp ce amândoi păşeau prin galeria în care domneau întunericul şi o tăcere funebră.

Lămpile de pe căştile lor abia aruncau o lumină palidă, fantomatică.

– Joe Patterson. Priviţi acolo... încă doi.

– Trei... şopti Tim.

Doi bărbaţi încercaseră să ajute un rănit.

– Joe, trebuie să ne despărţim, pentru a lucra mai rapid. Tu du-te la galeria şapte, eu merg la numărul nouă.

Galeria se bifurca aici. Tim îşi punea întrebarea dacă oamenii veniseră din dreapta sau din stânga. Se îndreptă în cele din urmă spre dreapta. Fără nicio tragere de inimă – evident că îi era neplăcut să meargă singur –, Joe coti la stânga. Prea mulţi oameni nu puteau să fie în galeria şapte. Tim mulţumi cerului pentru întârzierea transportului cu lemnul de cofraj.

În galeria nouă dădu de mai mulţi morţi, iar apoi şi de primele surpări. Se apropia neîndoielnic de locul exploziei, a cărei undă de şoc provocase gaz şi dărâmături în întreaga mină. Tăcerea domnea în continuare. Tim nu mai putu suporta şi strigă.

– Este cineva aici? Mai trăieşte cineva?

Apoi răspunse pe neaşteptate o voce parcă de copil, plină de spaimă:

– Sunt aici! Ajutor! Vă rog! Sunt aici...

Vocea cedă cu un geamăt.

Speranţa crescu în Tim. Mai existau deci supravieţuitori!

– Vine ajutorul, stai calm! strigă el în întunericul din faţa lui.

Galeria numărul nouă nu fusese nici înainte de explozie tocmai luminată.

– Unde eşti, mai exact? Eşti rănit?

– Este atât de întuneric...

Vocea băiatului era isterică. Conducându-se după locul de unde venea vocea, Tim intră mai adânc într-o galerie oarbă, cu speranţa că tânărul nu era prins în surpături. În graba lor, el şi Joe nu apucaseră să ia cu ei unelte de săpat. Vocea nu părea înăbuşită şi acum se auzea mai aproape.

– Stau unde eşti, dar vorbeşte! strigă Tim. Te scot...

Imediat după aceea văzu ivindu-se din întuneric un băiat de vreo treisprezece ani, cu ochii mari. Roly O'Brien – Tim își aminti că Matt i-l prezentase în urmă cu câteva zile. Roly tocmai venise la mină ca ucenic. Tatăl lui lucra aici de ani buni. Tim simți un fior rece. Unde era Frank O'Brien?

Roly suspină ușurat și aproape că sări la gâtul lui Tim.

– A bubuit... relată el tremurând. Eu eram aici, înăuntru... mă trimiseseră pentru că trebuia să mai exersez puțin asta cu abatajul. În galeria principală nu făceam decât să îi împiedic, spunea tata, dar aici, în frontul de abataj, puteam să curăț resturile...

Galeria – aflată în legătură cu altele, dar puțin mai izolată – era ieșită din exploatare. Oamenilor nu le plăcuse niciodată. Pentru că era mai adâncă decât celelalte galerii, aici aerul era totdeauna stătut. Tocmai asta îi scăpase astăzi viața lui Roly. În acest tunel nu se scurseseră gaze și nici nu se prăbușiră pereți. Fizic Roly era cât se poate de întreg, dar era pe jumătate mort de frică. Când toate lămpile se stinseseră la explozie, nu se mai putuse orienta și doar stătuse ghemuit și tremurând într-un colț până îl auzise pe Tim strigând.

– Totul va fi bine, Roly, liniștește-te... Tim nu știa dacă voia să îl liniștească pe băiatul care tremura sau pe sine însuși. Acum spune-mi mai multe. Aici erai singur? Unde se aflau ceilalți? De unde a pornit explozia? Pe urmă ai mai auzit ceva?

– Tata și supraveghetorul se certaseră, relată Roly. Este vorba de noul supraveghetor, nu de Mr. Matt. Poate că... poate că tocmai din cauza asta m-au expediat pe mine. Mr. Josh... ăă... Kennedy era cam furios. Și taică-meu. Mr. Josh voia ca ei să extindă galeria. Cu exploziv. Dar tata era de părere că acolo exista o cavitate, era sigur de asta și că nu trebuia să se folosească așa simplu explozibilul ori să se spargă, că era nevoie de o... o...

– Forare de probă, oftă Tim. Spune ce a urmat.

Roly își trase nasul.

– Atunci tata a spus s-o facă însuși Mr. Josh și pe mine m-a trimis aici. Cred că el s-a dus în cealaltă galerie, aflată deasupra acesteia. Și... am auzit ceva, *sir.* Cu siguranță. Când eram aici singur...

Mintea lui Tim lucra febril. Mai putea fi cineva îngropat sub dărâmături? Intrarea în galerie se prăbuşise la explozie, asta observase şi el trecând pe lângă ea. Dar înainte sau după emanaţia de gaze?

– Ce ai auzit, Roly?

Băiatul ridică din umeri.

– Bătăi... voci...?

Vocea îi era nesigură. Se poate doar să îşi fi închipuit asta. Tim apucă totuşi târnăcopul şi celelalte unelte pe care Roly le adusese cu el în galerie. Băiatul suspină când văzu intrarea prăbuşită a galeriei.

– Tatăl meu se află înăuntru, cu siguranţă...

Tim încercă să dea la o parte ceva steril, ceea ce fu destul de uşor, şi apoi reuşi să sape puţin. În realitate nu credea în existenţa unor supravieţuitori. Galeriile nu erau prea îndepărtate una faţă de cealaltă, dar între ele se afla rocă dură. Era puţin probabil ca Roly să fi auzit bătăi din galeria alăturată. Pe de altă parte, în această linişte mormântală...

Acum Roly era lângă el şi apucă un târnăcop. Era surprinzător de puternic pentru vârsta lui şi pentru constituţia lui firavă. Curând acesta i-o luă înainte lui Tim. Între timp începuse să sune a gol când târnăcopul lovea sterilul. Deci galeria nu era complet prăbuşită.

– Atenţie, Roly! îl atenţionă Tim pe băiat care lovea tot mai disperat. Dacă cineva este îngropat, l-ai putea răni. Şi de altfel...

Tim era încă chinuit de îndoieli. Ce se va întâmpla dacă eliberau o sursă de gaze? Trebuiau să procedeze încet, era mai bine să urce la suprafaţă, să aducă ajutoare şi să facă un foraj de probă. Fir-ar... poate că în vreo mină din împrejurimi, unde nu se economisea orice cent, existau măşti de gaze!

Tocmai când se pregătea să îl oprească pe Roly să mai sape, băiatul scoase un strigăt.

– Un om... aici este cineva, un bărbat...

Cu degete tremurătoare băiatul îndepărta pietre şi pământ de pe corpul celui îngropat. Tim nu îi acorda bărbatului nicio şansă. Omul fusese surprins când mina se prăbuşea. Dacă nu murise pe loc, trebuie să se fi sufocat sub grămada de rocă. Dar Roly părea să îşi fi concentrat întreaga energie asupra dezgropării bărbatului.

Îi eliberă acestuia umerii, îl apucă de subrațe și trase cu putere... dar asupra corpului în mișcare se prăbușiră alte pietre...

– Afară, băiete, galeria se prăbușește!

Tim vru să îl tragă pe băiat, gândindu-se la o avalanșă de rocă. Dar imediat sesiză un miros sau crezu că sesizează ceva ce îngreuna respirația.

– Roly...

Tim reușise să se întoarcă cu spatele la gaură. Apoi auzi explozia și se simți lovit de suflu. Căzu pe solul dur și se ridică imediat în genunchi. Roly gemea lângă el, și Tim îl trase.

– Repede, gazul...

Era o repetare a coșmarului, dar de data aceasta participa și Tim la el. Auzi bubuitul rocii și văzu vâlvătaia în spatele lui la o distanță deloc sigură și țâșni la fel de disperat ca oamenii ale căror cadavre tocmai le descoperise.

Nu mai putea să ajungă la lift, gazul se scurgea prin galeriile principale... Spera ca Joe Patterson să nu fi pățit nimic și se ruga în sinea lui ca acesta să fie deja la suprafață.

Tim îl trase după el pe Roly prin galerii în căutarea unei galerii laterale ca aceea în care îl găsise pe băiat... dar nu găsi nimic, era doar puțul de aeraj! Într-o zonă în care Matt și Tim plănuiau dezvoltarea minei. Dacă aveau noroc și dacă calculul lui Tim era corect, acolo exista aer curat.

Roly se poticnea, dar Tim alerga și mai hotărât. În urma lor continuau exploziile. Roly se pregăti să o ia în direcția liftului, dar Tim îl trase în noua galerie. Văzu puțul de aeraj, se repezi către el și luă o gură de aer proaspăt. Se simți imediat mai bine.

Apoi lumea se prăbuși peste ei.

2

Vestea despre exploziile de la mina Lambert se răspândi cu rapiditate. Matt Gawain o auzi în Greymouth și începu imediat să organizeze măsurile de salvare. Avea nevoie de un medic, o echipă pe salvatori și de ajutorul celorlalți proprietari de mine. În asemenea situații nu mai funcționa concurența. Toți vor trimite oameni și materiale pentru salvarea celor surprinși în subteran. Cu privire la dimensiunea catastrofei, Matt nu își făcea iluzii. Nu era vorba despre prăbușirea unei galerii. Dacă exploziile au putut fi auzite la suprafață, însemna că existau răniți grav și morți – poate cu duzinile. Matt îl informă pe medicul din Greymouth și trimise curieri la Biller și la mina Blackburn. Îi informă și pe negustorii de lemn. Era posibil să fie nevoie de material pentru susținerea săpăturilor, indiferent de preț.

Când ajunse în cele din urmă la mină, acolo deja mișuna lumea, fiecare acționa cum îl ducea capul.

– Tim Lambert și Joe Patterson sunt jos cam de o oră, explică bătrânul de serviciu la lift. În urmă cu zece minute a avut loc o altă explozie. Acum nu trimit pe nimeni jos, Mr. Matt, asta dumneavoastră trebuie să decideți. Sau Mr. Lambert, dar el și-a ieșit complet din minți. Urlă că a fost o nebunie din partea fiului său să coboare în subteran. Dar nu dă niciun fel de dispoziții.

– Mai întâi verificăm puțurile de aeraj, dacă funcționează, dacă emană gaze. Pe urmă vom vedea ce facem. Sper ca măcar la Blackburn să existe câteva măști de gaze. Aceea este o mină mare, ar trebui să aibă dotări moderne, care nu există la noi. Au

cel puțin noile lămpi de mină care nu provoacă aprinderea gazelor și care semnalează emanațiile de metan. Astea există și la Biller, așa spunea recent Caleb. Când sosesc astea, cobor în subteran. Dumneavoastră adunați voluntari și dotați-i corespunzător. Iar oamenii care aleargă pe aici să se facă utili, să elibereze magaziile, avem nevoie de loc pentru răniți și morți. Avem nevoie de pături și paturi. Să se ducă cineva călare la reverend, va fi nevoie și de el. Și de asociația gospodinelor pe care o patronează. Și de fetele de la madame Clarisse. Oh, Dumnezeule, Tim este acolo jos, ce va zice Lainie? A anunțat-o cineva pe mama lui? Matt încerca să își păstreze judecata limpede și curând reuși să transforme harababura de la intrarea în mină într-o activitate organizată. Sosiră primele ajutoare de la minele celelalte, în frunte cu Caleb Biller, cu o căruță plină cu mineri, care aduceau lămpi de mină, frânghii și tărgi. Ceea ce făcu să crească stima lui Matt pentru tânărul bărbat. Acesta nu părea să aibă nicio înclinație pentru minerit, dar cel puțin ținea la oamenii lui. Sau bătrânul Biller se dovedea și acum mai rezonabil decât concurentul lui?

Matt era gata să împartă responsabilitatea acțiunilor de salvare cu Caleb, dar acesta refuză îngrozit înainte ca Matt să apuce să deschidă gura.

– Eu habar nu am de minerit, Mr. Gawain. Și sincer să fiu, nici nu vreau să știu ce s-a petrecut acolo jos. În orice caz eu nu cobor. Am claustrofobie și în minele care nu prezintă niciun pericol. Poate că mă pot face util altfel...

De pianiști nu avem nevoie, gândi Matt lipsit acum de respect. Dar nu conta, el nu își va schimba părerea despre Caleb. Și poate că tânărul chiar putea fi de folos aici sus.

– Atunci ocupați-vă de primul ajutor până când vine medicul, propuse în cele din urmă Matt. Vedeți ce clădire este potrivită pentru așa ceva.

– Birourile, spuse Caleb fără să se gândească mult. Magaziile nu sunt încălzite, acolo putem cel mult... cred că vor exista și morți, nu?

Matt confirmă obosit:

– Mă tem că da. Bun, atunci vorbesc eu cu bătrânul Lambert. Oricum trebuie să își asume răspunderea. Și va ști exact la ce mă refer. Îl pot da afară din birou imediat...

Marvin Lambert se plimba în sus și în jos prin birou, fără nicio țintă; după cât se părea, se și „îmbărbătase“ cu whisky. Când intră Matt, se pregăti să sară la el.

– Dumneavoastră! Dacă ați fi fost aici, fiul meu nu ar fi făcut un gest atât de nebunesc! Dar dumneata trebuia să umbli haimana, trebuia să te dezinteresezi arbitrar de mină... dumneata... dumneata ești concediat!

Matt oftă.

– Mă puteți concedia mâine. Dar acum voi încerca să vă salvez fiul. Și pe ceilalți care poate mai sunt în viață acolo jos. Ar trebui să vă arătați afară. Au venit toți oamenii ca să îi ajute pe tovarășii lor, au venit chiar și bolnavii. Ei au nevoie de câteva cuvinte de încurajare – cel puțin v-ați putea arăta recunoștința față de ei.

– Recunoștința? Marvin Lambert se clătină. Pentru faptul că banda asta de puturoși m-a părăsit azi-dimineață și...

Matt se înfurie.

– Fiți bucuros pentru fiecare dintre cei care azi-dimineață nu au coborât în subteran, Mr. Lambert. Inclusiv pentru mine. Este de neimaginat ce s-ar fi întâmplat dacă aici nu ar fi nimeni care să se descurce acolo jos. Dar dacă nu vreți să le spuneți nimic... bine și așa. Dar încetați să vă tot turnați whisky! În afară de asta, tânărul Biller vrea să organizeze un spital în încăperile unde se află birourile. Așadar...

Matt nici nu îl ascultă când Lambert începu să se lamenteze că tânărul Caleb ar fi vrut doar să profite de ocazie pentru a avea acces la registrele cu afaceri. Între timp cineva o informase pe soția lui despre cele întâmplate. Poate că mama lui Tim se va dovedi mai matură.

Caleb Biller tocmai intra în clădire când Matt ieșea. Era urmat de doi bărbați zdraveni. Tânărul privi competent în jur.

– Voi pune să fie aduse paturi aici, dar mai întâi să facem puțin loc. Clădirea nu este prea mare...

Matt confirmă. Caleb nu avea decât să se lupte el cu Lambert. Iar în privința numărului de paturi, dacă într-adevăr emanația de gaze fusese puternică, probabil că nici nu mai era nevoie de prea multe.

În curte tocmai ajunsese medicul, venit și el cu o căruță plină cu pături, bandaje și medicamente. Matt îl întâmpină cu un sentiment de ușurare. Dr. Leroy era un veteran al războiului din Crimeea, pe care spitalul improvizat era de presupus că nu îl va speria. Acesta își adusese și soția, și ea trecută prin război. Berta Leroy fusese instruită ca soră de spital de legendara Florence Nightingale. Lucrase pe front și acolo își cunoscuse soțul. În căutarea unui loc mai pașnic emigraseră în cele din urmă în Noua Zeelandă și împreună lucrau în cabinetul din Greymouth. În special doamnele din localitate susțineau că Mrs. Leroy era cel puțin tot atât de pricepută ca și soțul ei. În orice caz ea nu suferea de haptofobie. Aceasta le adusese cu ea pe madame Clarisse și trei dintre fetele lui madame. Charlene sări spontan în brațele lui Matt.

– Sunt atât de fericită că ești în viață... zise ea încet. Credeam că tu...

– O întâmplare fericită, Miss Charlene, pentru care ar trebui să îi mulțumiți din plin lui Dumnezeu, observă Berta Leroy. Dar acum avem altceva de făcut. Să faceți paturile ar trebui să vă pricepeți, cu profesia dumneavoastră...

Mrs. Leroy le goni pe Charlene și pe celelalte două fete în clădirea birourilor. Mr. Leroy îi zâmbi lui Matt ca pentru a o scuza.

– Soția mea le preferă pe fetele de la *Lucky Horse* doamnelor onorabile. Ele cunosc mai bine anatomia corpului bărbătesc din... Sunt vorbele ei, nu ale mele.

Matt zâmbi.

– Cât de gravă este situația, Mr. Matt? întrebă madame Clarisse înainte de a-i urma pe medic și pe energica lui soție. Este adevărat că Timothy Lambert este printre dispăruți?

Matt confirmă:

– Tim Lambert a luat primele măsuri de salvare. Dar după asta s-a produs o altă explozie. Nu știm dacă aceasta i-a afectat pe el și pe însoțitorul lui, dar până acum nu avem niciun semn de viață. Noi abia acum luăm măsurile de salvare. Urați-ne noroc, madame Clarisse. Dar unde este Miss Lainie? Ea știe...?

Madame Clarisse dădu negativ din cap.

– Am trimis-o la reverend imediat ce am aflat de această nenorocire. Cu calul ei și cu căruța mea. Despre Mr. Tim nu știam pe atunci nimic. Dar trebuie să apară și ea imediat. Am să îi spun cu menajamente...

Matt se întrebă cum i-ai putea da cuiva o asemenea veste cu menajamente. În curtea de la intrarea în mină se adunaseră între timp mai multe femei ai căror membri de familie se aflau în subteran. Una dintre ele, delicata Cerrin Patterson, deveni prima pacientă a spitalului. Când primise vestea accidentului minier o apucaseră durerile. Ca o ironie a sorții, acest loc al morții era inaugurat de aducerea pe lume a unui copil.

Nellie Lambert sosise și ea, dar avea mai curând ea însăși nevoie de medic, în loc de a se face utilă în vreun fel. Acum plângea isteric. Matt o trimise la soțul ei. Și de problema aceasta trebuiau să se ocupe alții.

Și în sfârșit apărură informații din mină.

– Mr. Matt, am verificat puțurile de aeraj, informă un miner mai în vârstă. Cele din zona galeriilor numărul unu până la șapte sunt întregi, în zona opt și nouă două sunt prăbușite, unul este intact. Și numărul nouă este în ordine... dar ar trebui să vedeți. Unul dintre băieții care le-au verificat crede că a auzit bătăi.

Elaine conducea căruța lui madame Clarisse către mină; reverendul o urma cu propriul atelaj. Odată cu ei mai veneau patru doamne din asociația gospodinelor și alte două prostituate. Repartizarea lor pe atelaje solicitase nesfârșite eforturi diplomatice din partea reverendului, deoarece doamnele pe de o parte își vedeau periclitată nemurirea sufletelor dacă împărțeau căruța cu fetele lui madame, dar pe de altă parte căruța lui madame Clarisse era mult mai confortabilă decât cea a reverendului. În final se înghesuiseră oftând în locul destinat încărcăturii din căruța reverendului și trecură în seama lui Elaine și a fetelor transportul marii cantități de alimente pregătite la repezeală. Mrs. Carey, soția brutarului, adusese coșuri cu pâine și plăcinte; în definitiv cei veniți în ajutor trebuiau aprovizionați. Nimeni nu va împărți în această zi timpul pe schimburi, pentru a merge între timp și acasă. Trebuiau

aprovizionați și aparținătorii victimelor, ca și posibilii răniți – în privința asta erau salutare în special donațiile din partea lui madame Clarisse și a lui Paddy Holloway: ambii contribuiau cu un anume număr de sticle cu whisky.

Elaine o îndemna la drum pe Banshee și mulțumea Cerului pentru drumurile abia bătătorite dintre Greymouth și mină. Era nervoasă și îngrijorată în privința bărbaților pe care îi cunoștea. Desigur că în primul rând gândurile i se îndreptau către Tim Lambert. Dar acesta nu era de fapt miner; spera că el se afla în birou când se produsese explozia în mină. Dar cu adevărat ușurată se va simți abia atunci când îl va avea în față sănătos și nevătămat. Se și vedea zburând în brațele acestuia, dar imediat își alungă imaginea. Nu, nu se va mai îndrăgosti. Nici de Tim și nici de altcineva. Era prea periculos, așa că nici vorbă de așa ceva.

Pe terenul minei era mare agitație. Soțiile și fetele bărbaților aflați în subteran se adunaseră într-un colț și priveau tăcute și îngrozite către intrarea în mină, unde o grupă de salvatori tocmai făcea pregătiri de coborâre. Unii dintre cei aflați aici frământau între degete rozarii, alții se sprijineau între ei reciproc. Pe multe chipuri se citea resemnarea, pe altele se citea speranța disperării.

Reverendul li se alătură imediat și inimoasa Mrs. Carey își organiza femeile pentru prepararea ceaiului.

– Vedeți unde putem deschide un punct de distribuire a mâncării calde! îi ceru ea uneia dintre ajutoarele ei, arătând intenționat către fetele lui madame Clarisse.

Acestea tocmai descărcau căruța cu care venise Elaine. Aceasta nu se putea concentra. Îl căuta cu privirea pe Tim în jur, dar în cele din urmă îl descoperi doar pe Fellow legat în fața clădirii birourilor. Deci Tim trebuia să fie aici. Desigur era înăuntru. Sau poate pleca cu echipa salvatorilor?

Elaine se îndreptă către bărbații care așteptau liftul, în timp ce își legau șorțuri din piele, își puneau căștile pe cap și învățau să folosească lămpile cele noi aduse de la mina Biller.

– Îl caut pe Tim Lambert, explică ea roșind toată.

Dacă oamenii îi vor transmite asta, el iar o va tachina...

Minerul căruia i se adresase clătină doar serios din cap.

– Încă nu știm nimic, Miss Lainie. Doar că după prima explozie a coborât împreună cu Joe Patterson...

Elaine simți că o gheară ca de gheață o strângea tot mai puternic şi amenința să o imobilizeze. El era jos, în mină...

Totul începu să se învârtească în jur. Căutând sprijin, apucă o balustradă din fier şi urmări aproape ca în vis cum liftul urca scoțând sunete hodorogite. Și în ciuda așteptărilor nu era gol; oamenii scoteau primele cadavre.

– Erau chiar în apropierea intrării... gaze, explică ajutorul supraveghetorului, care tocmai urcase. Cu transportul următor mai vin trei. Pe ceilalți trebuie să îi dezgropăm.

Elaine se uită la fețele schimonosite ale oamenilor trași afară din colivie. Îi cunoștea pe doi dintre ei – și pe Joe Patterson.

– Nu spuneați că... Joe era... împreună cu Tim Lambert?

Elaine puse întrebarea aproape silabisind, deși știa bine ce spusese minerul.

Ajutorul supraveghetorului clătină din cap.

– Da, Miss Lainie. Fir-ar să fie, soția lui naște. Matt îl învoise în mod special. Și pe urmă asta...

El își trecu neputincios mâna peste chipul murdar de praf al tânărului.

– Dar nu vă pierdeți speranța! spuse un alt membru al echipei. Cineva a auzit bătăi într-un puț de aeraj. Deci poate mai există supraviețuitori. Copilă, dar ești albă ca varul... Luați-o de aici pe fată, este prea aproape de mină. Femeile în mină aduc necazuri!

În timp ce liftul cobora din nou în subteran, cineva o îndepărtă pe Elaine cu grijă și respect – în timp ce în mintea ei se zbătea o singură întrebare, cât de multă nefericire ar mai putea ea aduce aici.

Madame Clarisse o luă în primire în locul de acordare a primului ajutor, unde ca și până acum nu era nimic de făcut.

Mrs. Leroy se ocupa de Cerrin Patterson, ajutată de Charlene, care era evident că nu se pricepea doar la trupurile bărbaților.

– Am ajutat-o pe mama la nașterea copiilor cu numerele de ordine între nouă şi doisprezece, pe când eram încă o copiliță. La noi nu venea nimeni, explică ea rece.

Dr. Leroy însuși avusese până acum de-a face numai cu crize de slăbiciune ocazionale ale aparținătorilor celor din subteran. El îi

aruncă doar o scurtă privire lui Elaine, îi recomandă un whisky și arătă către femeile și copiii din fața minei.

– Oamenii de acolo trec cu toții prin asta. Nu puteți face nimic mai mult decât să așteptați.

Între timp fusese făcută cunoscută identitatea primilor morți, și tăcerea înghețată de spaimă a femeilor se transformă în tânguieli și plâns. Membrii familiilor celor morți voiau să meargă la ei. Mrs. Carey le sugeră femeilor ei să îi ajute pe aceștia la ridicarea și spălarea cadavrelor. Reverendul se ruga și încerca să îi mai consoleze. Pentru cei mai mulți oameni aflați în fața minei mai exista încă speranță. Totuși soțiile mai vârstnice ale minerilor, care își urmaseră soții din Anglia, știau să privească lucrurile realist: dacă gazul pătrunsese până la puțul de extracție, pentru cei aflați în adâncurile minei nu mai exista nicio speranță. Câteva fete tinere se agățaseră de vestea că se auziseră ciocănituri.

Și Elaine spera cu ardoare. Poate că acolo mai era cineva în viață. Dar câți dintre cei care coborâseră de dimineață? Încercă să aprecieze cam câte victime se estimau, dar nimeni nu știa asta.

– Cineva trebuie să-i fi notat! zise Elaine. Că doar oamenii sunt plătiți cu ora.

După îndelungate căutări dădu peste un angajat de la birouri, care o trimise la tatăl lui Tim.

– Astăzi i-a înregistrat Mr. Lambert. Era chiar iritat că erau atât de puțini. Întrebați-l pe el, dacă și-o mai fi revenit. Eu tocmai am încercat să aflu ceva de la el. Cineva din conducerea minei trebuie neapărat să vorbească cu femeile. Dar Mr. Lambert este total depășit.

Marvin Lambert nu era doar depășit, ci și beat. Privea în gol și murmura ceva neinteligibil, în timp ce soția lui, Nellie, suspina și striga mereu numele lui Tim. Cu niciunul dintre soți nu se putea discuta, cu atât mai puțin putea să facă asta Lainie. Trebuia să o trimită aici pe Mrs. Carey sau pe reverend... dar mai întâi trebuia să găsească lista cu cei intrați în subteran. Pe biroul lui Martin Lambert descoperi o ciornă.

20 decembrie 1896 – asta era. Și apoi o înșiruire de nume. Nouăzeci și doi. Și Tim...

Fără vorbă multă luă notița și, când i-o înmână lui Caleb Biller, acesta păru aproape entuziasmat. Tânărul Biller se detașa vizibil în mulțimea din jur. Spre deosebire de mai toți bărbații care fără pauză intrau ori ieșeau din mină, el era curat, bine îmbrăcat și detașat. Ca și la cursa de cai; și acolo lăsase impresia că era de fapt în altă parte. Oricum părea informat cu privire la procedurile cele mai importante. Se părea că munca de coordonare i se potrivea.

– Asta reprezintă un ajutor de neprețuit, Miss Keefer! o asigură el politicos și luă în primire lista. Cel puțin oamenii vor ști cât de mult să caute până când vor fi găsiți toți. Dar oricum nu toți cei nouăzeci și doi au coborât. Unii lucrau la lift sau încărcau sus atelajele. Voi încerca să îi descopăr pe aceștia.

Elaine aruncă o privire către intrarea în mină, pe unde tocmai se scoteau alți morți.

– Mai pot exista supraviețuitori, Mr. Biller? întrebă ea încet.

Caleb ridică din umeri:

– Mai curând nu. Dar ar mai putea exista cavități, pungi cu aer... chiar și în cazul exploziilor provocate de gaze. Dar perspectivele nu sunt grozave.

Puțin mai târziu se stabili că dimineața coborâseră în subteran șaizeci și șase de bărbați, apoi coborâseră și Joe cu Tim. Fuseseră deja găsiți douăzeci de morți, cei mai mulți în zona galeriilor de la unu la șapte, care nu se prăbușiseră. La galeriile opt și nouă se săpa de ore întregi.

Elaine nu știa cum trecuse ziua. Ajutase la prepararea ceaiului și a sendvișurilor, dar era ca și absentă. Cândva reverendul o rugă să se ducă în oraș pentru a aduce provizii. În mină lucrau în jur de o sută de oameni, care erau schimbați permanent, pentru a nu se încurca unii pe alții. Cantitatea de steril era enormă; porțiuni întregi de galerii se prăbușiseră. Mereu erau scoși morți la suprafață.

Lainie o înhămă pe Banshee, apoi se ocupă de Fellow, care rămăsese înșeuat. Era evident că nimeni nu cuteza să îl ia din drum; probabil că vedeau în asta un semn rău. Și Elaine se luptă cu speranța absurdă că atâta timp cât Fellow aștepta, în orice moment putea să apară Tim și să îl încalece. Dar își făcu curaj, scoase șaua de pe cal și îl duse în grajdurile minei.

– Aici te va găsi stăpânul tău... spuse ea încet și simți cum îi curgeau lacrimile.

Și plânse încet cu capul în coama calului. Apoi se mai liniști și porni spre oraș.

Greymouth părea zguduit de catastrofa de la mina Lambert. La *Lucky Horse* era închis, la *Wild Rover* era liniște. Elaine luă în primire alimentele. Restul doamnelor din asociația gospodinelor nu stătuseră degeaba, ci gătiseră. Două dintre ele i se alăturară, cu toate că Elaine se întreba la ce ar mai fi nevoie de alte ajutoare femei. La început se gândise la îngrijirea răniților, dar până acum doctorul Leroy se ocupase doar de rănile minore ale unor salvatori. Cei dezgropați în mină erau cu toții morți.

Când trecu pe lângă *Wild Rover,* Elaine o zări pe Kura. Tânăra femeie tocmai voia să își reia locul la pian, dar cârciuma era pustie, și Kura păru să ezite dacă trebuia să intre, când o văzu pe Elaine.

– Am auzit de mină, zise Kura. Este rău?

Elaine o privi și pentru prima dată nu mai simți nici furie, nici invidie sau admirație. Acum îi era indiferent dacă aceasta era verișoara ei sau o străină incomodă.

– Depinde de ce înțelegi prin rău, ripostă ea din vârful buzelor.

Kura părea la fel de detașată ca totdeauna. Doar în privirea ei era o urmă de spaimă. Pentru prima oară lui Elaine îi trecu prin cap că doar prin cântec Kura își putea exprima sentimentele. Probabil că de aceea avea ea atât de mult nevoie de muzică.

– Să vin cu tine? întrebă Kura. Aveți nevoie de ajutor?

– Din câte știu, răspunse sec Elaine, nu dispui de calități utilizabile acum la mină. Acum nu are căutare nici arta seducției, nici muzica de operă.

Doamnele din căruță își ascuțiră auzul.

Atitudinea conciliantă a Kurei se risipi.

– Se spune că aș avea asupra bărbaților un efect înviorător... zise ea pe tonul ei cel mai lasciv și aruncând pe spate părul cu un gest grațios al mâinii.

Riposta Kurei ar fi lăsat-o fără replică pe Elaine în urmă cu o zi. Dar acum aceasta o privi doar rece.

– În acest caz, te-ai putea face utilă. Până acum avem treizeci și trei de morți. Dacă vrei să încerci...

Elaine pocni din degete, şi la acest semn Banshee o luă din loc. Kura rămase mută în urmă. Elaine câştigase bătălia verbală, dar senzaţia de triumf nu o simţea defel. Dimpotrivă, o podidiră lacrimile când îndreptă atelajul către mină.

Acţiunile de salvare se extinseră până târziu în noapte, dar singura rază de lumină o reprezentă naşterea copilului lui Cerrin Patterson. Un băiat sănătos, care poate că o va putea consola puţin pe mamă pentru pierderea soţului ei. Acesteia nu i se spusese nimic despre moartea lui Joe. Când auzi asta, Elaine examină cu teamă rândurile de victime depuse într-un şopron. Oare îl găsiseră deja pe Tim şi ţineau secret acest lucru doar faţă de ea şi de soţii Lambert? Această temere nu se adeveri, dar imaginea morţilor o impresionă profund pe Elaine. Printre victime îl descoperi pe Jimmy, minerul uriaş care uşor ameţit de bere îi mărturisise că în fiecare zi se temea să intre în mină. Soţia lui Charlie Murphy îşi plângea isteric bărbatul, deşi acesta o bătea des, ca pe urmă să regrete amarnic. Elaine văzu printre morţi ucenici care după ce coborâseră pentru prima oară în mină îşi băuseră mândri prima bere la *Lucky Horse*, dar şi tineri şefi de echipă sârguincioşi, care în perioada ei de început la cârciumă îi făcuseră curte nebună. Într-o zi va ajunge maistru miner, îi povestise cu mândrie Harry Lehmann. Atunci va putea să îi ofere o viaţă bună. Acum zăcea aici zdrobit, ca mulţi dintre cei aduşi mai în urmă. Salvatorii pătrundeau acum în zona de unde porniseră exploziile. Aici minerii nu muriseră din cauza otrăvirii cu gaze, ci răpuşi de munte sau arşi. Unele cadavre nu mai putuseră fi identificate, dar acestea proveneau din adâncul muntelui. Tim nu putuse să ajungă acolo; el ar fi trebuit să se afle printre morţii dezgropaţi mai devreme.

Pe la ora unsprezece seara Matt Gawain ieşi din mină. Era complet epuizat. Fusese silit de camarazi să ia o pauză.

Elaine îl întâlni în ceainăria improvizată de Mrs. Carey, unde şi Stew înfuleca înfometat.

– Mr. Matt, încă nimic despre Tim Lambert?

Matt scutură din cap. Chipul îi era supt şi negru din cauza prafului de cărbune. Nu se spălase. Niciunul dintre ortacii care treceau pe aici pentru a mai prinde puteri înainte de a coborî din nou nu se spăla.

– Acum pătrundem încet în zona din care s-ar fi auzit lovituri, dacă într-adevăr s-au auzit. De ore întregi nu am mai auzit nimic. Dar dacă există supraviețuitori, atunci aceștia se află acolo, în apropierea noului puț de aeraj. Sunt galerii săpate de curând, cu sistem propriu de aerisire... cel puțin ar fi trebuit să aibă. Dar este greu. Acolo tunelurile sunt prăbușite și deseori sunt fierbinți după incendii. Noi ne dăm toată silința, Miss Lainie, dar s-ar putea să ajungem prea târziu.

Matt înghiți un coltuc de pâine.

– Dar dumneavoastră credeți că Tim...

Elaine aproape că se ferea să își mai făurească noi speranțe.

– Dacă eram în locul lui, aș fi încercat să mă refugiez acolo. Dar oare a reușit? Mai există galerii pe care nu le-am dezgropat. Teoretic ar mai putea fi cineva acolo. În orice caz vom ajunge curând la puțul de aeraj. Dacă nu îl găsim acolo... Matt plecă capul, apoi adăugă: Eu voi coborî imediat, Miss Lainie. Urați-ne noroc.

Și într-adevăr, Matt coborî în subteran, cu toate că doctorul Leroy îi interzisese. Se clătina din cauza oboselii. Pe de altă parte voia să fie de față la ultimele lovituri de hârleț – și eventual să realizeze forări de probă dacă se dădea de vreo cavernă. Pericolul din mină nu era nici pe departe înlăturat.

3

Elaine umbla fără niciun țel pe terenul minei, unde familiile victimelor și ajutoarele din oraș se mai calmaseră puțin. Mrs. Carey și Mrs. Leroy dormeau în paturile amenajate pentru răniți. Doctorul Leroy moțăia în fotoliul lui Marvin Lambert. Pentru soții Lambert se aduseseră paturi de campanie într-o încăpere alăturată. Marvin căzuse într-o somnolență de om băut, iar când doctorul nu mai suportase lamentările lui Nellie Lambert, i le curmase cu laudanum. Acum mama lui Tim dormea cuminte alături de bărbatul ei, care se zbătea în somn și părea că înjura și în vis.

Majoritatea femeilor și copiilor victimelor plecaseră acasă. Unele mai vegheau morții. Cine mai avea speranțe aștepta ca și până atunci în curte. Era o noapte caldă; femeile tremurau mai curând de frică și de epuizare decât de frig. Totuși Mrs. Carey pusese să li se distribuie pături.

Madame Clarisse își expediase fetele acasă. Aici nu mai era treabă pentru ele, și noaptea nu îi plăcea să le lase nesupravegheate. Chiar și epuizați, bărbații erau bărbați și le-ar fi privit pe prostituate ca pe un vânat. Reverendul le dusese cu căruța lui în oraș. Elaine doar clătinase din cap când madame Clarisse o rugase să o înhame pe Banshee.

– Eu rămân aici până când... până când... Ea nu mai continuase, pentru că se temuse că va izbucni în plâns din cauza epuizării. Apoi adăugase mai liniștită: Mie nimeni nu îmi va face nimic.

În cele din urmă, se duse la grajd, la Banshee și Fellow, se ghemui pe o grămadă de paie și o luă în brațe pe Callie. Se părea că soarta ei era să își găsească consolarea doar la animale.

Dar mai târziu, spre dimineață, din somnolența ei o smulse un strigăt.

– Au găsit pe cineva! anunță o voce triumfătoare. Semne de viață! Cineva sapă din interior!

Elaine ieși în fugă din grajd; nu mai stătu nici măcar să își scuture paiele din păr. În curte întâlni un miner tânăr, înconjurat de femeile în care se trezise din nou speranța.

– Cine este?

– Sunt mai mulți?

– Sunt răniți?

– Este soțul meu?

– Este fiul meu?

Mereu aceleași întrebări. Este Rudy, este Paddy, este Jay, este...?

– Este Tim? întrebă Elaine.

– Încă nu știu! Bărbatul abia se putea apăra de năvala femeilor. Până acum este vorba doar de zgomote. Acum sapă. Poate peste o oră...

Elaine rămase cu celelalte femei tremurând, plângând și rugându-se. Toate erau la capătul puterilor. Era ultima șansă. Nu vor mai fi găsiți alți supraviețuitori.

Mai trecură aproape două ore până când vestea ajunse sus.

– Este un băiat, Roly O'Brien. Anunțați-o pe maică-sa! Băiatul este mort de oboseală, dar este întreg. Și...

Femeile se îngrămădiră la intrarea în mină privind răbdătoare către lift.

– Celălalt este Timothy Lambert. Dar dați-i voie doctorului... Repede, este urgent...

Elaine privea targa pe care era scos Tim și nu îi venea să creadă. El nu se mișca, era inconștient, dar nu părea să fie adâncit într-un somn adânc. Trupul nu-i părea încordat. Elaine avu impresia că avea în față o marionetă aruncată de cineva și părăsită cu picioarele sucite. Dar trăia!

Elaine vru să se apropie. Dar doctorul Leroy ajunsese deja și se ocupa de rănit. Elaine privea cum îi lua pulsul, cum îi asculta respirația, cum îi pipăia cu atenție trupul.

În cele din urmă doctorul se îndreptă. Elaine încercă să îi ghicească pe figură, dar chipul acestuia era ca de piatră.

– Doctore... spuse ea deznădăjduită, trăiește?

Leroy confirmă.

– Da. Dar dacă în acest caz este o veste bună... Leroy își mușcă buzele când o privi în față pe Elaine. Adăugă: Trebuie să îl mai consult. Medicul încercă să nu o mai privească în ochi pe Elaine. Se întoarse către oamenii cu targa: Duceți-l înăuntru și puneți-l pe un pat... Dar cu atenție; omul are toate oasele rupte.

– Nu vă lăsați pradă disperării, mică lady! Berta Leroy, inimoasa soție a medicului, o văzu pe fată clătinându-se când bărbații ridicară targa cu Tim. Ea continuă: Soțul meu tinde uneori să exagereze. Poate că nu este chiar atât de grav. După un consult atât de scurt nu se poate pronunța. Acum lăsați-ne să-l examinăm mai temeinic...

– Dar asta se vindecă? Elaine se sprijini recunoscătoare de brațul femeii mai în vârstă. Vocea ei oglindea teama: Vreau să spun ruptura de oase...

– Vom vedea, fetițo, o potoli Berta. Principalul este că trăiește. Mrs. Carey vreți să veniți puțin? Mai aveți o cană cu ceai pentru micuța lady? I-ar face bine și o înghițitură de rachiu!

Mrs. Leroy desprinse ușor mâna lui Elaine de pe brațul ei și se pregăti să își urmeze soțul în clădirea birourilor. Elaine se ținu după ea. Nu voia nicidecum să rămână în urmă. Dintr-un oarecare motiv tembel avea sentimentul că lui Tim nu i s-ar întâmpla nimic doar dacă ea era cu el.

– Nu, dumneavoastră nu. Berta clătină cu hotărâre din cap. Acolo, înăuntru, nu mai este nevoie de dumneavoastră. Acum trebuie să îi anunțăm și părinții, iar dumneavoastră... înțelegeți-mă corect, nu sunteți logodnica lui oficială. Și nu vrem probleme cu bătrânii Lambert!

Rațiunea lui Elaine era de acord, dar ea simțea dorința nestăpânită de a se repezi la ușa care se închidea în fața ei.

Apoi îi recunoscu pe Matt Gawain și pe alți membri ai echipei de salvatori. Cu siguranță că ei știau mai multe despre împrejurările în care avusese loc salvarea. Ei îl conduceau pe cel de al doilea supraviețuitor: Roly O'Brien intra în spitalul improvizat pe propriile picioare. Cam tremura alături de mama lui, care își făcea necontenit semnul crucii și care suspina de bucurie, dar nu avea nicio rană. Era și cam dezorientat, dar fără îndoială că își va reveni cu timpul. Era bombardat din toate părțile cu întrebări.

Mai întâi Matthew încercă să îl protejeze pe Roly.

– Băiatul are nevoie urgent de mâncare, spuse supraveghetorul. Vă ocupați dumneavoastră de asta, Miss Lainie? I-am găsit pe amândoi în zona acelui puț de aeraj. De gaz scăpaseră, dar din păcate avalanșa de pietre de după explozie l-a surprins pe Tim. Spre deosebire de el, băiatul se afla la adăpost în galerie. Chiar dispunea de ceva loc. Din cauza izolării și-ar fi pierdut rațiunea, dar ar fi supraviețuit zile de-a rândul.

– Era atât de întuneric... șopti Roly. Era un întuneric înspăimântător, eu... nu am cutezat să mă mișc. La început m-am gândit că Mr. Lambert este mort și că sunt singur. Dar apoi el s-a trezit...

– Era treaz? întrebă Elaine emoționată. El era cel care lovea?

Roly clătină din cap.

– Nu, eu eram, el nu se putea mișca. Era îngropat până aici... Băiatul arătă către mijlocul pieptului său și continuă: Am încercat să îl trag, dar nu a mers... iar el a spus să nu mai încerc, pentru că doar îl durea... pe el îl durea totul. Dar nu îi era frică deloc... zicea că ne vor scoate oamenii. Eu trebuia doar să găsesc puțul de aeraj... mergând după curentul de aer. Și să lovesc cu o piatră zidăria puțului. Asta am făcut...

– Și el a fost în tot acest timp conștient?

Elaine se agăța de această idee. Tim nu putea să aibă răni interne grave dacă vorbise o zi și o jumătate de noapte cu băiatul acesta.

Mrs. Carey pusese între timp pe masă un ceai și o farfurie cu sendvișuri pentru băiat. Roly bău însetat, încercând în același timp să bage în gură și pâinea. Se înecă și tuși.

– Ia-o ușor, băiete! mormăi Matt. Acum nu se mai prăbușește nimic peste tine. Și dacă nasul nu mă înșală, doamnele ți-au pregătit și o supă fierbinte.

Elaine aștepta nerăbdătoare ca băiatul să înghită.

– Roly, ce a fost cu Mr. Lambert? îl preluă ea din nou.

Îi venea să îl scuture pe tânăr.

– A fost conștient aproape tot timpul. La început mai mult, dar apoi se simțea rău... gemea și se plângea că este întuneric, eu urlam... Dar pe urmă am auzit că undeva în galerii se săpa, atunci m-am gândit că ne scot și am strigat, am făcut gălăgie, dar Mr. Lambert nu a mai reacționat. Trebuie să îi dați și lui ceva de băut, neapărat! Roly păru că își dădea seama abia acum de asta și privi vinovat ceașca lui de ceai. Apoi adăugă: Spunea mereu doar că îi era sete.

Cuvintele lui Roly nu îi ușurară sufletul lui Elaine. Mai ales că acum se auzeau voci și plânsete din birou. Matt le auzi și el și clipi îngrijorat.

– Mai înainte inima lui încă bătea cu putere, spuse el și ca să o mai liniștească pe Lainie.

Dar ea nu mai rezista. Se îndreptă decisă spre ușă și o împinse. Chiar dacă doctorul Leroy ar fi nevoit să o zvârle afară, ea trebuia să vadă dacă Tim trăia.

Dar medicul și soția lui aveau altceva de făcut decât să o bage în seamă pe Elaine. Berta se ocupa de Nellie Lambert, care plângea și se jelea, în timp ce Mr. Leroy încerca să îl calmeze pe Marvin Lambert care se lamenta.

– Tipic pentru Timothy! Are doar prostii în cap! Eu i-am spus mereu că indivizii nu merită să faci ceva pentru ei. Dar nu! El voia permanent să îi salveze de la ceva! Cu prețul propriei sănătăți! Nu putea să conducă măsurile de salvare de aici? Supraveghetorul acesta, Matt Gawain, era șmecher! Ăsta nu se bagă fără să se gândească într-o aventură oarecare, să mai vină și schilod înapoi!

– Matt Gawain se află de ore întregi în mină, încerca doctorul Leroy să îl domolească. Iar fiul dumneavoastră nu avea de unde să știe că vor urma alte explozii. Alții ar spune că el este un erou.

– Frumos erou! hohoti Marvin. Probabil ținea ca singur să îi dezgroape pe cei prinși sub dărâmături. Acum vedem cu ce s-a ales!

Suna amar, dar Elaine sesiză și izul de whisky pe care acesta încă îl mai degaja.

Elaine își deplasă privirea de la părinții lui Tim la silueta subțire din pat. Slavă Domnului, el era încă inconștient, așa că nu auzise reacțiile părinților. Avea chipul cenușiu, la fel cum îi era și părul. Cineva îl curățise superficial de praful de cărbune, însă în pori și în ridurile feței atât de caracteristice când râdea se mai aflau încă resturi unsuroase. Spre ușurarea ei, Elaine văzu că pieptul i se ridica și cobora regulat. Deci trăia. Acum, când fusese acoperit cu o pătură, nici nu mai arăta atât de strivit.

Marvin Lambert făcu o pauză, în timp ce soția lui se lansă în noi tirade.

– Și va rămâne paralizat. Fiul meu... un schilod!

Nellie Lambert suspină, în timp ce Berta Leroy arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a se năpusti asupra celor doi.

Nellie se prăbuși într-un gest teatral peste patul pe care se afla Tim. Rănitul gemu.

– Îl faceți să sufere! zise Elaine, care simțea pornirea de a smulge isterica femeie de lângă fiul ei.

Dar se stăpâni și o îndepărtă pe Mrs. Lambert ușor, înainte ca Berta să fi intervenit mai energic. Nellie se refugie în brațele bărbatului ei.

Elaine îl privi implorator pe doctorul Leroy.

– De fapt ce are?

– Fracturi complicate ale picioarelor, răspunse rapid Berta. Era evident că nu voia ca niște detalii furnizate de soțul ei să declanșeze noi isterii. Adăugă: Și o coapsă ruptă. Ar mai fi și câteva coaste...

– Este paralizat? întrebă Elaine.

Termenul de „schilod“ parcă o arsese. Între timp se mai apropiase de patul lui Tim și simțea nevoia de a-l atinge, de a-l mângâia pe frunte, de a-i șterge murdăria rămasă pe obraji. Dar nu îndrăznea.

Doctorul Leroy dădu din cap.

– Nu este paralizat, pentru asta ar fi trebuit să aibă șira spinării ruptă, lucru care probabil nu s-a întâmplat. Întrebarea ar fi dacă asta este o binecuvântare. Dacă cineva este paralizat, cel puțin nu mai are dureri. Dar așa...

– Dar fracturile se vindecă! interveni Lainie. Fratele meu și-a fracturat brațul, și s-a însănătoșit repede. Iar celălalt frate al meu a căzut dintr-un pom și și-a rupt piciorul. A trebuit să stea mai mult în pat, dar pe urmă...

– Fracturile simple se vindecă fără probleme, o întrerupse Leroy. Dar aici avem de-a face cu fracturi multiple. Desigur că le putem imobiliza, dar nu prea știu de unde să încep. Vom chema un specialist din Christchurch. Cu siguranță că se va vindeca cumva...

– Va putea să meargă din nou? întrebă plină de speranță Elaine. Firește nu imediat, dar peste câteva săptămâni sau luni...

Leroy oftă.

– Fetițo, să fii bucuroasă dacă în câteva luni va putea sta într-un scaun pe roți. Șoldul acesta rupt...

– Termină odată cu cobitul, Christopher!

Berta Leroy era pe punctul de a ceda nervos. Soțul ei era un bun medic, dar era și un pesimist cronic. Și cu toate că de cele mai multe ori el avea dreptate, în acest moment nu exista niciun motiv să-i mai îngrozească pe părinții rănitului. Roșcovana asta, care cumva ținea de madame Clarisse, dar care se părea că nu era o prostituată, deja părea o frunză în vânt. Când Christopher menționase scaunul cu rotile, de pe chipul ei dispăruse orice culoare.

Berta o apucă energic de umeri.

– Iar dumneata, fetițo, inspiră adânc! Nu îl ajuți pe prietenul tău dacă mai leșini și tu. Așa cum ai auzit, va veni un specialist de la Christchurch. Înainte de venirea acestuia nu se poate spune nimic.

Elaine își recăpătă oarecum autocontrolul. Firește că se purta prostește. Trebuia să fie bucuroasă că Tim mai era în viață. Dacă nu ar fi avut permanent în fața ochilor imaginea cursei de cai... Tim ca victorios merituos, sărind de pe cal râzând, suind sprinten pe podium, îmbrățișându-l pe Fellow, urcând apoi din nou în șa. Nu și-l putea imagina pe acest om într-un scaun cu rotile, condamnat la inactivitate. Poate că doctorul Leroy avea dreptate când spunea că pentru Tim asta era mai rău decât moartea.

Dar în legătură cu asta se va gândi mai târziu. Acum trebuia să o întrebe pe Mrs. Leroy ce putea ea face pentru Tim. Dacă mai exista ceva ce putea să facă...

Însă acum Berta Leroy o mustruluia pe Nellie Lambert:

– Dumneavoastră adunați-vă! i se adresă ea scurt mamei plângărețe a lui Tim. Afară sunt multe femei care astăzi și-au pierdut bărbații și fiii! Și acelea nici măcar nu știu cum să facă rost de bani pentru a-i înmormânta! Dumneavoastră v-ați recăpătat fiul. Ar trebui să-I mulțumiți Domnului, în loc să vă văicăriți fără rost. Unde este reverendul? Uitați-vă dacă găsiți pe cineva care să vă ducă acasă. Noi vă vom spăla aici băiatul, îl vom îngriji, îl vom pune în pat atâta timp cât este inconștient. Va avea după aceea dureri... Christopher?

Medicul alegea atelele și pregătea bandajele. Mrs. Leroy constată asta cu plăcere și reveni la Elaine.

– Te simți mai bine, fetițo? Bun. Caut-o pe Mrs. Carey! Aici noi mai avem nevoie de cineva voinic.

Mrs. Leroy se întoarse la patul lui Tim și se pregăti să-i aranjeze acestuia păturile.

– Vă pot ajuta eu! spuse Elaine luându-se după ea.

Berta Leroy clătină din cap.

– Nu, nu dumneata. Asta ți-ar mai lipsi noaptea asta, să te muți la picioarele drăguțului tău. Să îmi mai și leșini.

– El nu este drăguțul meu... șopti Elaine.

Berta râse.

– Nu, firește că nu. Micuțo, ești rece ca un bot de câine! Nu ai treabă cu nimeni! Doar erai în trecere pe aici, pentru că pe Tim Lambert îl știi doar așa, din vedere, nu? Asta să i-o spui lui mutu'! Dar mai întâi înhamă-ți căluțul. Căruța lui madame Clarisse mai este aici, nu? Caută pe cineva care să scoată băncile, pentru că trebuie dusă o targă.

– Vrei să duci omul acasă astăzi, Berta? întrebă doctorul. În starea aceasta?

Berta Leroy ridică din umeri.

– Starea lui nu se va modifica în următoarele săptămâni. Excepție făcând faptul că mâine va fi conștient și va simți fiecare groapă de pe drum. L-am putea scuti de tortura asta.

Elaine începea să se întrebe cine era adevăratul doctor în cabinetul medical Leroy.

– Dar familia asta...

Berta îl întrerupse pe soțul ei și se adresă energică lui Elaine:

– Ce mai aștepți, fetițo? La grajd!

Elaine ieși. Considera și ea că în fond doctorul Leroy avea dreptate. Dacă îl duceau pe Tim la casa Lambert, tatăl îl va copleși mâine cu reproșuri, și mama lui nu își va mai reveni din disperare. Acum Elaine înțelegea de ce Timothy venea în fiecare seară la cârciumă. A fi la dispoziția soților Lambert însemna iadul pe pământ.

Banshee și Fellow nechezară când Elaine intră în grajd; acolo dădu de mai mulți mineri, care după acțiunea de salvare căzuseră epuizați pe paie. Mai înainte nu îi remarcase – și nici nu se mai gândi că dormise fără teamă cu ei sub același acoperiș! Dar acum trebuia să trezească câțiva dintre ei. Singură nu ar reuși să aranjeze căruța lui madame Clarisse pentru transportul bolnavului. Se decise pentru doi mineri mai în vârstă, liniștiți, pe care îi știa superficial de la cârciumă. Bărbații nu se arătară entuziasmați, dar înțeleseră despre ce era vorba și își aduseră sculele.

Din păcate nu prea avură grijă de pernele roșii din catifea ale lui madame și le umplură de pete de murdărie. Pe care Lainie va trebui să le curete. Ea oftă. Se va încheia odată ziua asta?

Când în cele din urmă aduse în fața birourilor căruța aranjată pentru transportul bolnavului, disputa dintre soții Leroy continua încă. Era vorba despre faptul că Berta prefera ca Tim să fie îngrijit la cabinetul medical, unde exista și un mic spital cu două paturi. Medicul însă era de părere că tot atât de mult putea face pentru Tim acasă și o îngrijitoare angajată de familie. Tim va avea nevoie de îngrijire o perioadă de câteva luni.

În fața unei asemenea lipse de judecată specific bărbătească Berta clătina din cap.

– Îngrijitoarea îl poate spăla și îi poate schimba pansamentele, dar în rest? Tocmai i-ai văzut pe soții Lambert! Dacă îl trimiți acolo, peste o săptămână vei avea de-a face cu o depresie clasa întâi! Și cumva crezi că vreunul dintre ortaci va cuteza să îl viziteze? Poate Matt Gawain, la trei săptămâni o dată! Pe când la noi este animație mereu. Prietenii lui pot trece pe aici, toate femeile onorabile din localitate vor trece cu fetele lor, iar fetele de la madame Clarisse vor veni și fără dame de companie. Berta zâmbi văzând-o pe Elaine în ușă și adăugă: Mai ales una dintre ele. Care nu are nicio treabă cu el...

Elaine roși.

Doctorul Leroy se dădu bătut.

– Bine. Deci la cabinet. Avem doi bărbați pentru targă? Și pentru schimbarea patului ne trebuie cel puțin patru ajutoare.

Trupul lui Tim era înfășurat în bandaje; avea bandajat și pieptul. La brațe se părea că nu avea răni. Asta îi dădu speranțe lui Elaine. Dar ea păli din nou când Leroy și ajutoarele lui îl ridicară pe rănit din pat pentru a-l pune pe targă și acesta gemu zgomotos.

– Am pus pături în căruță, spuse ea.

Berta încuviință din cap și îi urmă pe purtătorii de targă până la căruță.

– Bun, te-ai gândit bine. Merg cu dumneata și încerc să îl mențin cât mai nemișcat. Al cui este cel de al doilea cal?

Elaine o înhămase pe Banshee la căruță, de care îl legase și pe Fellow. Ea arătă către Tim.

– Este al lui. Bătrânii au uitat de cal. Nu poate rămâne singur aici...

Berta zâmbi.

– Ești cu adevărat o sfântă. Aveți grijă de un bărbat de care nu vă leagă nimic, și chiar și de calul lui. Exemplar! Poate că reverendul ar trebui să predice despre asta.

Elaine o conduse pe Banshee la pas întreg drumul, dar pe întuneric nu putu să evite fiecare groapă. Deși era inconștient, Tim gemea de fiecare dată, și treptat Elaine înțelese de ce Berta Leroy insistase să fie transportat chiar în această noapte. În cele din urmă, bărbații îl duseră pe Tim în cabinetul medical, iar Elaine se ocupă de cai. Când Banshee și Fellow rontăiau mulțumiți fânul, îi urmă și ea în casă pe soții Leroy.

– Vă mai pot ajuta cu ceva?

Berta Leroy aruncă o privire fetei delicate, îmbrăcată cu un costum de călărie murdar acum. Arăta palidă și frântă de oboseală, și totuși avea în ochi acea expresie care îi spunea că în următoarele ore cu siguranță nu va putea dormi. Dimpotrivă, Berta simțea nevoia să doarmă. Va dormi buștean.

– Poți rămâne cu el, zise ea după ce se gândi o clipă. Cineva trebuie să fie cu el când se va trezi. Nu se poate întâmpla nimic, nu este în pericol de moarte. Dacă totuși este nevoie, trezește-ne.

– Și ce fac atunci când se trezește? întrebă Elaine șovăind și o urmă pe soția medicului în salonul pentru bolnavi.

Tim era întins nemișcat pe unul dintre paturi.

Berta ridică din umeri.

– Vorbești cu el. Îi dai ceva să bea. Dacă are dureri, să ia asta. Ea arătă către un pocal în care se afla un lichid lăptos, așezat alături de o carafă cu apă pe noptieră. Femeia continuă: Va adormi foarte repede, este un medicament puternic. Și îl încurajezi puțin.

Elaine trase un scaun lângă pat și aprinse lampa de pe mica noptieră. Mrs. Leroy stinse lumina principală. Pe Elaine nu o deranja mult să stea pe întuneric, dar când Tim se trezea... nu trebuia să fie întuneric. Ea mai auzea încă în urechi cuvintele lui Roly: Mereu spunea cât de întuneric este...

Elaine rămase lângă patul lui Tim până în zori. Era epuizată, dar parcă nu era cu adevărat obosită; după o zi îngrozitoare, acum era liniște. Și Tim părea epuizat. Abia acum Elaine înregistră că avea obrajii supți și cearcăne întunecate sub ochi. Și peste toate, praful de piatră... Elaine luă un lighenaș aflat în încăpere și turnă apă în el. Apoi îi șterse colțurile ochilor, trecu ușor cârpa umedă peste cutele care îi dădeau acel aer atât de strengăresc când râdea. Era foarte atentă să îl atingă doar cu cârpa. Când din nebăgare de seamă degetele îi atinseră obrajii, tresări ca lovită de fulger.

De la acele nopți oribile cu Thomas, nu mai atinsese niciun bărbat, și nici nu mai fusese singură cu vreunul. Și mai ales noaptea, într-o cameră întunecoasă. Nu voia să mai facă asta niciodată. Dar acum aproape că îi veni să râdă de teama ei. În ce îl privea pe Tim, din partea lui nu exista acum niciun pericol. Iar atingerea pielii lui era plăcută. Pielea era caldă, uscată, puțin aspră... Elaine lăsă cârpa și îi mângâie ușor fruntea, sprâncenele, obrajii. Îi îndepărtă părul de pe frunte și constată cât era acesta de moale. În final îi pipăi mâinile care stăteau nemișcate pe pătură. Mâini puternice, bronzate, care puteau să apuce. Își aminti totuși și de blândețea cu care aceste mâini țineau frâul lui Fellow; pe parcursul întrecerii admirase cu câtă ușurință conducea el calul. Degetele lui Tim erau aproape negre de la praf, unghiile îi erau rupte. Chiar încercase să îndepărteze cu mâinile sterilul care îl acoperise?

Îi mângâie dosul palmelor, în cele din urmă îi luă mâna dreaptă în mâinile ei – și scoase un strigăt înăbușit când degetele lui le strânseră pe ale ei. Era o nebunie, dar această simplă strângere ușoară fu suficientă pentru a-și smulge isteric mâna și pentru a sări în picioare, ca să fie cât mai departe de el.

Strigătul îl făcu pe Tim să deschidă ochii.

– Lainie... șopti el. Visez... cine a strigat? Băiatul?

Tim privi buimac în jur.

Elaine se certă pe sine pentru propria reacție. Se apropie din nou și făcu lumina lămpii mai mare.

– Nimeni nu a strigat, zise ea. Iar băiatul este în siguranță. Dumneavoastră... dumneavoastră sunteți în Greymouth la doctorul Leroy. V-a dezgropat Matt Gawain.

Tim zâmbi.

– Iar dumneavoastră m-ați îngrijit...

Închise iarăși ochii. Elaine îi luă mâna. O va ține cu putere până când el se va trezi din nou, apoi îi va zâmbi. Trebuia să își învingă frica absurdă. Trebuia doar să fie atentă să nu se îndrăgostească iarăși.

Când Tim își recăpătă cunoștința era deja dimineață. Elaine nu îl mai ținea de mână; adormise în fotoliu. Când el îi pronunță numele, tresări. O voce de bărbat care o trezea din somn... așa începea mereu când Thomas... Dar nu era vocea dură, de stăpân, a lui Sideblossom. Vocea lui Tim era mai clară, mai prietenoasă și abia se auzea. Elaine reuși să îi zâmbească. Tim clipea din cauza luminii.

– Lainie, poți... ai putea... fereastra... lumina...

Elaine răsuci fitilul lămpii.

– Perdelele...

Mâna lui Tim tresărea pe pătură de parcă ar fi vrut el însuși să le tragă.

– Afară este încă întuneric, spuse Lainie. Dar se face dimineață. Va răsări imediat soarele.

Se ridică nervoasă și trase perdelele. Prima lumină a zorilor pătrunse în încăpere.

Tim clipi. Ochii îi erau injectați din cauza prafului.

– Credeam că nu îl mai văd... soarele. Și... Lainie... Încercă să se miște și chipul i se schimonosi de durere. Ce am? întrebă el încet. Mă doare cumplit.

Elaine se așeză și îi apucă mâna. Inima ei bătea cu putere, dar Tim îi strânse degetele cu mare atenție.

– Doar câteva fracturi de oase, răspunse ea. Uitați, dacă... dacă beți asta...

Întinse mâna după sticla de pe noptieră. Tim încercă să se ridice în capul oaselor și să o ia, dar la cea mai mică mișcare durerea se răspândea fulgerător în tot trupul. Își stăpâni cu greutate un strigăt, care se transformă într-un sunet înăbușit. Elaine îi văzu broboanele de sudoare de pe frunte.

– Așteptați, vă ajut eu. Trebuie să stați întins, fără să vă mișcați...

Introduse cu atenție o mână sub capul lui, i-l ridică ușor și îi duse paharul la buze. Tim înghițea cu greutate.

– Are un gust oribil, spuse el și încercă să zâmbească.

– Dar ajută, susținu ea.

Acum Tim era întins, stătea liniștit și privea pe fereastră. Din pat nu putea să vadă mare lucru, doar siluetele munților, un acoperiș ori două, un turn de extracție. Se făcea repede lumină.

Elaine îi șterse sudoarea de pe frunte.

– Imediat va trece durerea, îl încurajă ea.

Tim o privi cercetător. Ea îi ascundea ceva. Dar ea era aici. Desfăcu pumnul strâns de durere și întinse mâna spre ea.

– Lainie... chiar dacă nu este grav, mă simt ceva cam rău. Ați putea... poate ați putea să mă mai țineți încă o dată de mână?

Elaine roși, dar îi dădu mâna. Și apoi amândoi priviră în tăcere cum un neobișnuit de frumos răsărit de soare trecea de la purpuriul primilor zori la o lumină strălucitoare.

4

Soarele se ridica deasupra unui oraș răvășit, îndoliat. Locuitorii din Greymouth, chiar și negustorii și meșteșugarii care nu aveau nimic de-a face cu mina erau obosiți și deprimați. Întreaga viață se desfășura tărăgănat, de parcă oamenii și atelajele se mișcau printr-o ceață deasă.

Însă cele mai multe mine private nu încetaseră activitatea. Chiar și muncitorii care în urmă cu o zi ajutaseră la acțiunile de salvare trebuiau să coboare în subteran, dacă nu voiau să-și piardă și așa amărâtul salariu. Ei se prezentau epuizați și nedormiți în schimburile lor și puteau doar să spere că un supraveghetor înțelegător îi va repartiza la o muncă mai liniștită sau chiar la suprafață.

Matt și colegii lui nu făceau asta cu plăcere. Dacă oamenii rămâneau prea mult timp afară, imaginile răniților și morților li se vor imprima în memorie și ei se vor teme de acum de galerii. De aceea existau mereu oameni care după accidentele miniere demisionau. Mulți coborau în mine zilnic cu teama în suflet, deși niciunul nu recunoștea. Cei mai mulți dintre aceștia erau mineri de generații. Părinții și bunicii lor trudiseră din greu în minele din Țara Galilor, Cornwall și Yorkshire, și fiii acestora coborau în subteran deja de la treisprezece ani. Toți acești Paddy, Rory și James nu își imaginau că puteau face altceva.

Matt și oamenii lui aduceau în această zi la suprafață ultimii morți. O treabă tensionată și împovărătoare, dar în fața minei femei și copii încă mai așteptau o minune.

Reverendul încerca să fie alături de ei și în același timp să rezolve și alte lucruri pentru cei șaizeci și șase de decedați. El trimitea doamnele din asociația gospodinelor patronată de el la familiile celor morți – și le calma când acestea reveneau oripilate de situația din cartierul minerilor. De toată murdăria, de sărăcia și de copiii în mare parte cu aspect neîngrijit, matroanele din Greymouth făceau răspunzătoare mai puțin salariile mici ale muncitorilor și lăcomia proprietarilor de mine, și mai mult calitățile gospodărești reduse ale soțiilor de mineri.

– Nu au nici cel mai mic simț al frumosului! se oțăra Mrs. Tanner. Și cea mai sărmană colibă ar deveni mai plăcută dacă s-ar plasa ici și acolo câte o pernuță, dacă ar coase niște perdele...

Reverendul tăcea și mulțumea Cerului pentru madame Clarisse, care se dovedea de un real ajutor ocupându-se de fostele prostituate aflate acum printre văduve. Le ajuta cu bani pentru înmormântare, celor mai tinere le promitea angajări la cârciumă, iar celor mai în vârstă, de rochiile cărora se agățau câte trei copii, le promitea angajarea la bucătărie. Fetele lui Clarisse ajutau și la identificarea morților care nu aveau familie. La aproape jumătate dintre victime comunitatea se ocupa de înmormântări. Trebuiau rezolvate problemele acestora, trebuiau anunțate rudele apropiate din Irlanda, Anglia și Țara Galilor despre moartea acestora. Toate acestea erau dificile, de durată și amare. Dar reverendului îi era cel mai mult teamă de vizita la Marvin Lambert. Că acestuia îi convenea ori nu, trebuia să își asume o parte a răspunderilor. Femeile și copiii aveau nevoie de sprijin. Dar probabil că Nellie Lambert se va văieta doar de marea nenorocire care se abătuse asupra familiei ei. Oricum, după cum spunea doctorul Leroy, tânărul Lambert nu mai era în pericol de moarte. Reverendul trecuse în mod special prin oraș ca să se intereseze de tânăr.

– Oricând mai poate interveni ceva, se pronunțase pesimistul doctor. Va sta mult timp imobilizat în pat, și asta provoacă congestii pulmonare. Pe de altă parte, el este un bărbat tânăr și puternic...

Reverendul nu își mai pierdu timpul cu alte explicații, ci încercă să o liniștească pe Nellie Lambert susținând că, având în vedere circumstanțele, fiului ei îi mergea bine. Nu prea reuși, și chiar și Marvin Lambert se arătă mai curând nesimțitor.

– Mai întâi aşteptaţi concluziile comisiei de anchetă, mormăi cl. Înainte de asta nu dau nimănui bani. Ar însemna o recunoaştere a vinovăţiei. Mai târziu ne-am putea gândi la un fond de donaţii...

Preotul oftă în speranţa că măcar cele mai urgente cheltuieli ar putea fi acoperite de colectă. Doamnele din comunitatea bisericii planificau de zor colecte şi primele bazare şi picnicuri în scopuri de binefacere.

Inspecţia minieră apăru curând – de fapt inspectorii sosiră exact în momentul în care Matt, după două zile de muncă neîntreruptă, tocmai voia să se ducă acasă pentru a se culca. În loc de asta, conduse inspectorii prin mină şi vorbi pe şleau. Raportul final reproşa conducerii minei şi măsurile insuficiente de siguranţă. Totuşi nu se insista asupra acestora; pe Lambert îl salvase noul puţ de aeraj, a cărui construire i-o permisese cu atâta greutate lui Tim şi care îi salvase şi viaţa fiului său. Comisia decise aplicarea unei mici amenzi doar pentru că echipele de salvare fuseseră dotate insuficient.

Marvin Lambert se făcu foc şi pară pentru că iniţial controlorii nu ar fi putut să ştie acest lucru. Cineva vorbise, iar el îl bănuia pe Matt Gawain, ceea ce îl înfuria peste măsură. Îl ameninţă în repetate rânduri pe Matt cu concedierea; se părea că nu îşi dădea seama cât îi înspăimânta asta pe muncitorii rămaşi.

– Deja mulţi caută de lucru la celelalte mine! spuse Matt după ce îşi mai revenise după un somn bun, când îl vizită pe Tim înainte de a-şi reîncepe munca. Până acum nu am zis nimic, dar cumva tatăl dumneavoastră trăieşte într-o altă lume.

Tim încuviinţă din cap. Şi pentru accidentul lui, Lambert îi făcea vinovaţi pe toţi şi pe fiecare în parte, dar nu şi propria indiferenţă faţă de măsurile de siguranţă din mină. Lambert nu-şi recunoştea nicio vină şi nici prin cap nu îi trecea să îşi modifice modul de abordare la deschiderea de noi galerii.

– Astfel nu o va scoate la capăt! declară Matt cu tonul celei mai profunde convingeri. Trebuie să angajăm cel puţin şaizeci de oameni. Şi va fi greu pentru că avem faima de „mină a morţii“. Dacă o ţinem tot aşa, Mr. Lambert va trebui curând să îşi scoată singur cărbunele.

Tim nu spuse nimic; avea destule necazuri cu propria situație. Era peste puterile lui să se mai și certe acum cu tatăl său. Mai ales că Marvin nu prea îl vizita. Se părea că voia să ignore nefericirea abătută asupra fiului lui, ca și responsabilitatea față de familiile celor decedați în catastrofă.

Matt Gawain se întreba amar dacă cumva Lambert nutrea speranța că Tim se va însănătoși cândva sau pur și simplu acesta nu mai exista pentru el. Firește că despre asta nu discuta cu prietenul lui grav rănit, ci doar seara, la cârciumă, unde bea cu Ernie și Jay. Și ceilalți doi erau șocați de starea în care se afla Tim și comandau un whisky după altul.

Aveau și posibilitatea să o facă. Atât *Lucky Horse,* cât și *Wild Rover* deschiseseră a doua zi după accident. Treaba se urnea greu. Nici Lainie și nici Kura nu mai cântau la pian; bărbații discutau între ei cu voci joase și beau mai mult whisky decât bere, de parcă ar fi sperat că astfel își puteau amăgi temerile.

În perioada următoare minerii reveniră la rutina zilnică. Sărbătoarea de Crăciun nu se mai ținu în acest an. De Anul Nou nu avea să fie diferit. Nimeni nu simțea nevoia de a sărbători.

Matt căuta forță de muncă nouă și nu găsea mineri de profesie. Cei puțini care acceptau să lucreze erau fie vânători de balene, fie căutători de aur, oricum oameni care se ocupaseră cu orice altceva în afară de minerit, oameni care niciodată nu văzuseră o mină din interior. Aceștia trebuiau acum instruiți – ceea ce era o muncă dificilă și de durată.

Reverendul fixase funeraliile victimelor catastrofei în următoarea duminică, pentru ca oricine să poată participa.

– De fapt minele ar trebui să le dea oamenilor liber, cel puțin Lambert, îi spuse el lui Lainie. Dar cu el trebuie să o las mai moale.

Elaine înclină din cap.

– Eu ce să cânt? întrebă ea și căută prin partituri.

Venise la biserică pentru a-i aduce preotului banii strânși de madame Clarisse pentru familiile decedaților. Ceea ce stârni alte dispute.

În fapt asociația gospodinelor deținea monopolul donațiilor și doamnele respective discutau dacă pot accepta banii „păcătoși“

proveniți de la bordel. Până la urmă au fost de acord, mai ales pentru că era vorba despre o sumă considerabilă. Madame Clarisse strânsese cam de trei ori mai mult decât onorabilele doamne.

Mrs. Carey trase o concluzie pentru care primi acceptul general:

– Să privim lucrurile astfel: madame Clarisse nu a făcut altceva decât să restituie banii pe care cei decedați i-au lăsat mai înainte la cârciumă. Ceea ce ar trebui să atragă și iertarea câtorva păcate ale bărbaților acolo unde s-au dus fără să apuce să se mai spovedească...

– Și în ce privește muzica, *Amazing Grace* este totdeauna bună, propuse Lainie răsfoind liturghia pentru ceremoniale mortuare.

Reverendul își mușcă buzele.

– Nu vă mai faceți probleme, Miss Lainie. Sper să nu mi-o luați în nume de rău, dar eu... eu am aranjat deja ceremonia de doliu cu Miss Martyn...

Elaine îl fulgeră cu privirea.

– Cu Kura? Bine cel puțin că aflu!

– Nu am vrut să vă ignorăm, Miss Lainie, zău! Dar Miss Martyn interpretează *Recviemul* lui Mozart înduioșător. Nu am mai auzit așa ceva de când am părăsit Anglia. Și m-am gândit că dumneavoastră, cum și așa ați făcut atât de mult... și veți mai face...

Elaine se ridică. Era atât de furioasă încât preferă să plece înainte de a țipa la reverend sau cel puțin de a dezvălui adevărata stare familială a fermecătoarei ei verișoare.

– Cu ce mă pot lăuda? întrebă ea supărată. Banii aceștia nu i-am strâns eu și nici nu gătesc pentru ceremonie ca doamnele din conducerea asociației. Dar desigur văd că eu, în ce privește orga, nu îi pot ajunge nici la degetul mic lui „Miss Martyn“... ea coborându-se până acolo încât să facă poporul de jos părtaș la interpretarea ei angelică. Dar fiți atent ca Mrs. Tanner să nu ia vreun ton fals, că „Miss Martyn“ poate deveni de-a dreptul urâcioasă!

Elaine ieși. Tare avea chef să îi ceară socoteală Kurei, dar se răzgândi. Kurei nu i-ar face decât plăcere să guste ieșirea ei, și probabil ar face câteva remarci ironice referitoare la interpretarea executată la orgă de rivala sa. Elaine știa bine că nu era perfectă. Kura i-ar da ceremoniei o tentă mult mai festivă. Doar simpla ei apariție tăia răsuflarea.

Așa că Lainie se îndreptă către Leroy, pentru a-l vizita pe Tim, ca în fiecare după-amiază. Știa că în oraș se vorbea despre asta – unii oameni erau de părere că îndeplinea astfel o obligație creștinească, alții șopteau că Miss Lainie voia fără îndoială să pună mâna pe fiul bogatului proprietar al minei. Care și schilod reprezenta o partidă bună...

Cel mai calm reacționau minerii. Ei îl văzuseră deseori pe Tim în cârciumă alături de pian și unii dintre ei știau și despre insistenta cerere în căsătorie până acum rămasă fără rezultat. Acum ei o întrebau zilnic pe Lainie despre cum se mai simțea Tim.

Elaine îi încuraja pe oameni să îl viziteze și ei, și mulți o și făceau. În micul spital măcar nu era izolat de lumea înconjurătoare, și vizitele prietenilor săi îi mai descrețeau fruntea. Și asta era absolut necesar, deși Tim nu lăsa să se vadă. El aștepta specialistul din Christchurch, dar acesta se vede treaba că era tare ocupat. În el Tim își punea mari speranțe.

Între timp îi ajunsese la ureche diagnosticul provizoriu pus de doctorul Leroy, cu toate că Lainie – ca de altfel și Mrs. Leroy – vorbise vag pe această temă, și însuși doctorul nu își dezvăluise cea mai rea prognoză. Numai că mama lui Tim nu avea nicio reținere. Nellie Lambert își vizita fiul zilnic și considera că era de datoria ei să plângă fără întrerupere timp de o oră. Cum se încheiau cele șaizeci de minute, își lua rapid la revedere, ocazie cu care de cele mai multe ori se lovea neîndemânatică de pat. Tim încerca să vadă partea comică a situației, ceea ce nu totdeauna era simplu, mai ales că avea mari dureri chiar și când era mișcat doar ușor. Apoi avea nevoie de ore întregi până când scăpa de senzația că trupul îi era tăiat felii cu cuțitul. Mrs. Leroy știa bine asta și, pentru că ea însăși îi provoca dureri cu prilejul îngrijirilor de zi cu zi, îi administra morfină. Pe care Tim o refuza consecvent.

– Oi avea eu picioarele rupte, dar acesta nu este un motiv să îmi pierd și mințile! Știu că la un moment dat nu voi mai putea sta fără morfină, Mrs. Leroy, și nu vreau asta!

Uneori îi era atât de rău, încât trebuia să facă uz de toată stăpânirea lui ca să nu urle. Atunci Mrs. Leroy îi dădea laudanum, în timp ce Lainie stătea lângă el pur și simplu așteptând sau ținându-l ușor de mână. Atingerea ei gingașă și ezitantă îi făcea bine; niciodată

ea nu îi strângea mâna. Chiar şi când îi dădea să bea sau când îi ştergea fruntea după durerile cumplite, mişcările ei rămâneau ca atingerea unei pene.

În această zi Tim era binedispus, mai ales că specialistul din Christchurch anunţase că va sosi în ziua următoare funeraliilor. Tim se bucura şi zâmbea observând furia manifestată de Lainie faţă de Kura şi de reverend.

– Cândva va trebui să îmi destăinuiţi ce aveţi cu această fată maori care cântă la pian pentru Paddy Holloway! o tachină el, dar încetă imediat ce-i văzu chipul împietrit. Ea reacţiona aşa de fiecare dată când el se interesa de trecutul ei. Priviţi chestiunea pozitiv, continuă el, nu trebuie să mergeţi şi să plângeţi la aceste funeralii, ci în loc de asta îmi puteţi ţine mie companie. Mrs. Leroy se va bucura. Oricum ea îşi face griji să nu cad în depresie dacă rămân singur. Pe de altă parte, ca soţie a medicului, nu poate lipsi. A mers până acolo, încât a întrebat-o pe mama dacă nu vrea să rămână cu mine. Însă ea în niciun caz nu poate scăpa ocazia de a-şi prezenta îndurerată noul taior cu dantele. L-a purtat deja ieri, când m-a vizitat. Sper să nu îşi facă din asta un obicei.

Elaine chiar rămase cu Tim, dând apă la moară matroanele locale, puse pe bârfă. Mrs. Leroy surprinse două doamne clevetind şi le puse supărată la punct.

– Omul nici să se mişte nu poate! Ar trebui să vă fie ruşine să presupuneţi ceva indecent!

Mrs. Tanner zâmbi atotştiutor:

– Mrs. Leroy, bărbaţii pot face mereu anumite lucruri! susţinu ea. Şi fata mi s-a părut dubioasă de când a apărut aici atât de jerpelită.

Prin asta Kura puncta la capitolul „bun renume“. Atât Mrs. Miller, cât şi Paddy Holloway se scăldau în strălucirea ei. Tânăra cântase atât de mişcător, încât şi celor mai duri ortaci le dăduseră lacrimile. Kura însăşi a plâns, câştigând astfel inimile tuturor. Aşa că nimeni nu comentase negativ când Caleb Biller o felicitase pentru splendida interpretare şi se oferise să o conducă la ceremonia de înmormântare. Alături de el Kura era o prezenţă încântătoare.

Chiar și mama acestuia, Mrs. Biller, îi privea mai curând interesată decât neîngăduitoare.

Dimpotrivă, Elaine stătu alături de Tim, aflat într-o dispoziție deosebită, pentru că spera minuni de la specialistul din Christchurch. Doctorul trebuia să îi reașeze oasele și să i le pună în ghips. Pentru acest lucru va avea probabil nevoie de ore întregi, însă Tim era ferm convins că după aceea se va întrema rapid.

– Eu am fost totdeauna sănătos, Lainie. În copilărie mi-am mai rupt brațul. Și m-am vindecat repede. Câteva săptămâni...

Elaine știa că doctorul Leroy preconiza cel puțin câteva luni de stat în ghips, dar această informație o păstră pentru ea. Lăsă deoparte ziarul din care îi citise lui Tim și acoperi ferestrele cu perdelele. Tânărul protestă.

– Îmi este imposibil să dorm acum, Lainie. Este amiază și nu sunt totuși un copil mic! Mai citiți-mi ceva sau povestiți-mi...

Elaine clătină din cap.

– Aveți nevoie de odihnă. Doctorul Leroy spune că ziua de mâine va fi epuizantă pentru dumneavoastră.

Ea îi dădu deoparte o buclă de pe frunte. Tim își putea mișca brațele, dar avea coastele rupte, motiv din care la orice mișcare a bustului avea mari dureri. Elaine îl ajuta cât era posibil, cu toate că Tim ura să fie ajutat la mâncat și la băut. Activitățile inevitabile de îngrijire i le permitea doar lui Mrs. Leroy, dar și așa se simțea extrem de penibil.

Elaine îi aranjă pătura. Era atât de îngrijorată și de nervoasă încât îi venea să plângă. Nu putea să împărtășească optimismul lui Tim. Și de fapt doctorul Leroy nu folosise termenul „epuizant“, ci pe cel de „dureros“. Îndreptarea oaselor era o tortură, și era exclus ca Tim să o poată suporta fără să crâcnească. Elaine spera ca Berta Leroy să reușească să o țină deoparte pe Nellie Lambert.

Tim îi zâmbea la fel de irezistibil ca mai înainte. Elaine avu din nou în fața ochilor imaginea lui Tim sănătos, în timpul cursei de cai. Îl mângâie ușor pe frunte.

El îi făcu cu ochiul.

– Cel mai mult mă liniștesc când mă țineți de mână.

Brusc în ochii lui apăru scânteierea de care Elaine învățase să se teamă atât de des din privirea lui Thomas Sideblossom.

– În timp ce mai curând mă excită când mă mângâiați așa pe frunte. Pentru că totuși, în ciuda situației, sunt bărbat...

El încercă să îi prindă mâna, dar văzându-i chipul, îi veni să își tragă palme pentru cuvintele spuse.

Expresia blândă de încredere din ochii lui Lainie se transformase în suspiciune și frică. Își retrase atât de brusc mâna de parcă și-o arsese. Firește că avea să rămână cu el; doar îi promisese lui Mrs. Leroy. Dar în această zi nu îi va mai atinge mâna.

În ziua următoare ea reveni și se întrebă cu regret cum de putuse să simtă atâta teamă față de Tim și de ce nu avusese puterea să și-o ascundă. Se purtă și în restul zilei ceva mai rece cu el, și el rămase serios când ea plecă. De fapt ar fi avut nevoie de tot optimismul și de orice ajutor. Elaine presimțise catastrofa înainte de a-l vedea. Mai întâi o întâlnise pe Nellie Lambert, care stătea la Berta Leroy și plângea cu sughițuri în fața unei cești de ceai.

– Nu se va însănătoși niciodată! i se plânse ea lui Lainie.

Cele două se întâlniseră uneori în ultimele zile în cabinetul medical, dar era evident că Mrs. Lambert nu avea idee despre relația dintre Elaine și Tim. Nici nu o băga în seamă; Lainie putea fi pentru ea la fel de bine un obiect din dotarea cabinetului sau un om viu.

– Doctorul din Christchurch are aceleași temeri ca soțul meu. A pus în ghips fracturile, dar există fracturi multiple și oase zdrobite, și normal că nu poți privi în interior – cel puțin nu încă, cu toate că în Germania un anume Röntgen a inventat recent un aparat care poate face asta. Dr. Porter era entuziasmat de invenție. Dar asta nu îl ajută cu nimic pe Tim. Repararea oaselor se face deci la noroc, și probabilitatea ca totul să se vindece perfect este ca și nulă. El speră totuși ca șoldul să se vindece bine, cel puțin să poată sta. Dar este nevoie de timp. Oricum Tim a fost foarte viteaz. Duceți-vă liniștită la el, Lainie. Se va bucura.

– Dar nu îl solicitați prea mult! îi ceru Mrs. Lambert. De fapt nu cred că ar trebui vizitat astăzi.

Tim se afla în camera cufundată în penumbră. Întâi, Elaine trase perdelele. Nu era târziu, și era vară – de ce naiba simțea permanent Mrs. Lambert nevoia să alunge lumina soarelui?

Tim o privi recunoscător, dar nu reuși să schițeze un zâmbet. Privirea îi era sticloasă; astăzi luase morfină. Dar se părea că nu îl ajuta prea mult, pentru că arăta complet epuizat și bolnav. Nici imediat după accident nu fusese atât de slab și chinuit.

Elaine se așeză lângă el, dar nu îl atinse, pentru că Tim lăsa impresia că astăzi *el* era cel care evita orice atingere.

– Ce a spus doctorul? se interesă Elaine.

Noile bandaje ghipsate care îi înfășurau picioarele lui Tim arătau mai marțial decât atelele doctorului Leroy, dar erau ascunse sub o pătură. Tim va evita să i le arate. Așa încât nici ea nu îl întrebă direct.

– Multe prostii... răspunse răgușit Tim. Era somnoros și amorțit din cauza morfinei. Apoi adăugă: Este un bătrân pesimist la fel ca doctorul nostru. Dar să nu ne facem necazuri din asta, Lainie. Cândva voi putea să alerg din nou. Să nu complicăm lucrurile. Totuși eu vreau... să dansez la nunta noastră.

Elaine nu răspunse și nici măcar nu îl privi. Dar lucrul acesta Tim îl recepționă mai curând ca pe ceva îmbucurător, mult mai bun decât privirile compătimitoare, tolerante ale altor vizitatori atunci când el contrazicea prognoza medicilor. Lainie părea că se lupta mai mult cu propriii ei demoni.

– Lainie... șopti Tim. Pentru ieri... îmi pare rău.

Ea scutură din cap.

– Nu trebuie să vă pară rău. Am fost eu proastă.

Ridică mâna ca pentru a-l mângâia pe frunte, dar renunță.

Tim așteptă până când nu mai putu să suporte.

– Lainie, astăzi a fost cu adevărat... puțin cam epuizant. Am putea poate... să mai încercăm? Mă refer la adormit.

Fără a scoate o vorbă, ea îl luă de mână.

5

Kura-maro-tini era nervoasă din mai multe motive. Unul dintre acestea era că în ultima săptămână nu mai câștigase practic niciun cent. Dacă madame Clarisse își plătise fetele deși după catastrofa minieră lumea evita cârciuma, Paddy Holloway nu plătea. Kura nu cântase – deci nu primea niciun ban. Problema era că Mrs. Miller voia chiria, ca și proprietarul grajdului. Kura se gândise să vândă calul, dar se obișnuise cu animalul.

Era nehotărâtă și neliniștită, dar mulțumită că cel puțin funeraliile se încheiaseră. Și îi făcuse și plăcere să cânte la orgă – ce-i drept, pentru că-i jucase o festă acelei dezagreabile Elaine. Dar și pentru că interpretase muzică serioasă. Cu toate că doar Caleb Biller știuse să îi aprecieze prestația.

Și poate că, își mărturisea sieși Kura, neliniștea ei interioară era oarecum legată și de Caleb Biller. Kura era departe de a se fi îndrăgostit de el, dar tânjea după un bărbat! Cât bătuse drumurile și se ocupase intens cu organizarea cazărilor și a prestațiilor ei artistice, se putuse controla. Dar acum nu mai exista oră în care să nu se gândească la William și la plăcerea de a fi în brațele lui. Până și Roderick Barrister privit retrospectiv îi apărea într-o lumină mai bună. Și interesant în prezent era tocmai acest Caleb Biller, care părea să o venereze.

În orice caz băiatul era remarcabil. Pe de o parte, se comportase în timpul funeraliilor foarte cavalerește, pe de altă parte, rămăsese rece ca un pește chiar și când ea se sprijinise de el aparent afectată. Pe timpul călătoriilor făcute cu ansamblul, Kura cunoscuse

și bărbați homosexuali. Și totuși Caleb nu se comporta ca aceștia. Poate că avea nevoie doar de încurajare.

Oricum el reapăru la *Wild Rover* imediat ce Kura reveni și ea la pian, și din nou el avu nevoie de două Single Malt pentru a prinde curaj să-i vorbească.

– Miss Kura, trebuie să vă mulțumesc încă o dată pentru inițierea în arta maoră a cântatului la fluier! Eu o găsesc impresionantă. Și de fapt consider fascinantă muzica indigenilor.

Kura ridică din umeri.

– Nu trebuie să vă scuzați pentru faptul că maori sunt indigeni, răspunse ea. Dar în fond ei nu sunt indigeni. Și ei au emigrat în secolul al XII-lea dintr-o insulă din Polinezia, pe care ei o numesc Hawaiki. Care era exact acea insulă, nimeni nu știe. Dar s-a transmis numele canoelor cu care au călătorit. De exemplu strămoșii mei au venit cu Uruau la Aotearoa.

– Aotearoa este denumirea lor pentru Noua Zeelandă, nu-i așa? Ea înseamnă...

– Marele nor alb, răspunse Kura plictisită. Primul colonist se numea Kupe, iar soția lui, Kura-maro-tini, compara insulele cu un nor când s-au îndreptat către ele. Eu am primit numele ei, ca să evit următoarea dumneavoastră întrebare. Să vă cânt acum un cântec?

Ochii lui Caleb străluceau. Totuși ei i se păru că asta se întâmpla mai mult din cauza informațiilor, și mai puțin din cauza persoanei ei. Bărbatul era un mister pentru Kura.

– Da... nu. Așadar... această muzică a poporului dumneavoastră nu a fost transcrisă încă de niciun om, da?

– Transcrisă în note? întrebă Kura. Nu, după câte știu eu, nu.

Mama ei era una dintre cele mai bune cântărețe din insulă, dar Marama nu cunoștea notele. Și Kura interpretase cântecele tribului ei după ureche; niciodată nu îi venise ideea de a le pune pe note. Și firește că și talentul ei pentru așa ceva era limitat. Ea putea pune pe note o melodie simplă, dar majoritatea interpretărilor pe mai multe voci – cum erau cântecele tribului – o depășeau.

– Și este păcat, nu? se interesă Caleb. Ce ar fi dacă ați cânta pentru mine, de exemplu, un cântec de război... cum se cheamă acesta? *Haka*, nu?

– *Haka* nu este neapărat un cântec de război. Este mai curând un joc interpretat muzical. El exprimă sentimente și deseori are o mică acțiune exprimată prin cântec și dans. De regulă cântecul este pe mai multe voci.

– Atunci va trebui să îmi interpretați fiecare voce una după alta! ceru înfrigurat Caleb. Desigur că în privința vocilor de bărbați va fi mai dificil. Sau există și *haka* doar pentru femei?

Kura confirmă:

– Există orice fel de *haka.* De cele mai multe ori cu roluri împărțite. Acesta de exemplu este interpretat la înmormântări. Nu există o coregrafie specială. Fiecare poate dansa cum vrea, iar cântăreții sunt bărbați și femei, dar pot fi numai bărbați sau numai femei.

Cântă la pian câteva măsuri, apoi începu să cânte cu glasul ei amețitor. Melodia se potrivea atmosferei apăsătoare din cârciumă; vocea Kurei reflecta tristețea atât de expresiv, încât aproape imediat încetară toate discuțiile din local.

Când Kura termină, un miner bătrân ridică paharul pentru victimele de la mina Lambert. Apoi oamenii solicitară să li se cânte *Danny Boy.*

Caleb așteptă cu răbdare până când ultimul irlandez amețit de alcool își exprimă propria jale. Ceea ce dură ore. Și Kura nu era nemulțumită. Cântecele triste fără de sfârșit o călcau de fapt pe nervi, dar bărbații îi ofereau băutură după băutură. Această seară îi va umple din nou buzunarele.

– V-ați gândit, Miss Kura? zise în cele din urmă Caleb și aruncă o privire temătoare către ușă.

Un bărbat voinic, blond, în deplinătatea vârstei intră și îl salută pe Paddy cu o voce tunătoare.

– Holloway, pungaș bătrân! Am auzit urletele din stradă și mi-am zis că mai bine îmi scot băiatul înainte de a deveni melancolic. E trist ce s-a întâmplat la mina Lambert, dar pe de altă parte vinovați sunt băieții înșiși, ar fi putut să se angajeze la mine! Ca toți ortacii cumsecade și cu minte din cârciuma asta! Un rând de bere gratis pentru bărbații de la mina Biller!

Odată cu ultimele cuvinte omul se întoarse către băutorii din local și culese ovațiile așteptate. Kura îl recunoscu: era Josuah Biller,

tatăl lui Caleb. Îl văzuse scurt la funeralii. Însă Caleb nu părea entuziasmat de apariția lui. Părea că ar fi vrut să intre în pământ lângă pian cu tot cu paharul cu whisky din mână.

Biller închină scurt pentru oamenii lui, apoi se duse la Caleb. Părea plăcut impresionat de ce vedea.

– Ehei, băiete, eu credeam că te-ai încadrat în jalea generală! Scuzați-mă, Miss, dar când fiul meu apasă pe clape sună totdeauna ca la o înmormântare. Dimpotrivă, dumneavoastră sunteți cel puțin o apariție drăguță și cu siguranță că știți să cântați și ceva vesel!

Kura confirmă bățoasă. Acest bărbat făcea parte dintre aceia care mai totdeauna încercau să pună mâna pe ea și o făceau atât de grosolan, încât chiar și o femeie receptivă se retrăgea în cochilia ei.

– Desigur, spuse ea. Fiul dumneavoastră și cu mine discutam despre muzica maori, mai exact despre *haka.* De exemplu acesta, Mr Caleb, este un dans vesel. În el este vorba despre salvarea căpeteniei Te Rauparaha, care se ascunde de dușmanii lui într-o gaură în pământ. La început se așteaptă să fie prins, dar ulterior un prieten – în unele variante o femeie – îl anunță că dușmanii s-au retras. Cântecul exprimă inițial teama lui, apoi bucuria lui.

Kura atinse clapele și începu să cânte.

– *Ka mate, ka mate, ka ora, ka ora...*

Caleb asculta fascinat, dar tatăl său era mai curând nerăbdător.

– După cum se pare, chiar și maorii nu vorbesc despre altceva decât despre găurile întunecate. Însă mica ta prietenă este fermecătoare, Caleb. Nu vrei să mi-o prezinți?

Kurei nu îi veni să creadă când Caleb se ridică cât se poate de formal și o prezentă tatălui său precum un gentleman.

– Kura-maro-tini Martyn.

– Josh Biller, tună bătrânul. Foarte drăguță. Acum îmi dai un whisky, Paddy?

Josuah Biller bău în liniște trei pahare de scotch, timp în care nu își luă ochii de la Kura și de la fiul său. Caleb rămase imperturbabil, în vreme ce Kura deveni nervoasă. Ea oricum avea ce face; minerii voiau mai mult melodii populare sentimentale, iar Caleb nu

mai cuteza să se intereseze de alte *haka*. După o oră cei doi Biller se despărțiră formal, și Josh îi făcu la plecare din nou cu ochiul Kurei.

– Foarte drăguță fata, Cal!

Kura îi considera pe cei doi ciudați. Dar asta nu era nimic pe lângă surpriza care o aștepta în ziua următoare. Ea dormise până mai târziu, ca întotdeauna când cânta în cârciumă la pian până noaptea târziu. Sărise peste micul dejun și la prânz mâncă doar câteva sendvișuri. Atunci bătu la ușă fata în casă maori a lui Mrs. Miller cu o invitație:

– Mrs. Miller primește vizite și ar dori să vă invite și pe dumneavoastră la ceai.

Kura privi pendula veche de decenii, care deseori o ținea trează cu ticăitul ei prea zgomotos și înregistră ora. Era unsprezece. Ora optimă pentru o vizită de curtoazie între doamne distinse. Miss Witherspoon îi explicase că era lipsită de tact o vizită mai devreme, deoarece doamna vizată putea să mai doarmă încă. Iar mai târziu vizita ar tulbura pregătirile pentru prânz.

Kura se îmbrăcă cu ceva mai multă grijă decât de obicei; deja hainele ei erau cam uzate. Trebuia să economisească bani în viitor, ca să își cumpere ceva nou. Coborî și fata în casă o conduse nu în camera pentru micul dejun în care Mrs. Miller „primea" de obicei, ci în salon.

Mrs. Miller stătea în fotoliu având pe chip expresia unei mâțe mulțumite. Pe sofa o doamnă îmbrăcată simplu, dar scump își clătina ceașca cu ceai. Femeia îi aminti pe loc Kurei de Caleb Biller. Și ea avea aceeași față lungă, oarecum inexpresivă. Părul îi era castaniu, nu blond ca al lui Caleb sau ca al tatălui acestuia.

– Miss Martyn, dânsa este Mrs. Biller. A venit pentru dumneavoastră!

Mrs. Miller radia, ca și cum i-ar fi făcut astfel Kurei o deosebită bucurie.

Kura salută ca la carte, se așeză grațios pe scaunul oferit și cu aceeași delicatețe ca vizitatoarea ei luă în mână ceașca în care aburea ceaiul. Firește că buna-cuviință îi interzicea să întrebe despre dorința lui Mrs. Biller. Mai întâi trebuia făcută conversație.

Da, a fost groaznic ce s-a întâmplat la mina Lambert, în special ce i s-a întâmplat lui Timothy Lambert. O tragedie. Firește că

orașul va avea nevoie de ceva timp pentru a trece de toate acestea. Nu este așa că funeraliile organizate de reverend au fost emoționante?

– Cu această ocazie mi-ați atras atenția, Miss Martyn! ajunse în cele din urmă Mrs. Biller la subiect. Minunata dumneavoastră interpretare din Mozart... nu am putut să îmi stăpânesc lacrimile. Unde ați învățat asta, Miss Martyn?

Kura era cu ochii în patru, dar își relatase povestea de atâtea ori, încât aceasta a curs precum ceva de la sine înțeles.

– Oh, eu am primit educație la o fermă din Canterbury. Puțin cam izolată, dar foarte frumoasă. Pe tatăl meu îl interesa cultura foarte mult. Mama a murit de timpuriu, iar cea de a doua soție a lui a venit din Anglia. Era guvernantă la copii la una din marile ferme, dar ei s-au îndrăgostit și ea m-a crescut. Era o pianistă talentată. Iar adevărata mea mamă trece și acum la maori drept un fel de legendă în ce privește dansul și cântatul.

Ultimele nu erau minciuni. Dar prima parte a istoriei – cu mama care s-ar fi stins, îi provoca Kurei mereu mustrări de conștiință.

– Extraordinar! remarcă Mrs. Biller, dar păru mulțumită.

Deseori Kura constatase că de exemplu reverenzii sau epitropii cărora li se adresa pentru sălile comunale dădeau mare atenție faptului dacă ea era născută dintr-o căsnicie sau în afară căsniciei. Cu Mrs. Biller se părea că se întâmpla același lucru. La formularea „cea de a doua soție“ ochii i se luminaseră.

– Ce voiam eu să vă întreb... Miss Martyn, eu organizez duminică un mic dineu. Nimic special, doar în familie... și voiam să vă întreb dacă nu ați putea veni. Fiul meu s-ar bucura foarte mult. El vorbește totdeauna cu mult respect despre dumneavoastră.

– Noi împărtășim în ce privește muzica un interes comun, replică politicos Kura, evitând să manifeste vreun interes față de Caleb.

– Deci mă pot baza pe participarea dumneavoastră? se interesă bucuroasă Mrs. Biller.

Kura confirmă. Un început ciudat pentru o legătură. Bine, dacă acest Caleb dorea o reprezentație în cerc familial restrâns... Intenționa să grăbească chestiunea cu noua rochie. Cu siguranță

că se va bucura de credit după ce Mrs. Miller îi va vorbi prietenei ei celei mai bune, croitoreasa, despre legătura plină de perspective cu familia Biller.

Lui Caleb Biller invitația i se păru la început penibilă. Dar pe urmă se răzgândi și o rugă pe Kura să vină chiar mai devreme și să aducă cu ea fluierele.

– Poate vom putea să punem pe note primele voci ale unui *haka?* întrebă el pus pe treabă. Iau foarte în serios acest proiect și sper să vă pot câștiga și pe dumneavoastră pentru el. Poate că am putea edita împreună o carte...

Kura apăru așadar la dineul familiei Biller într-o rochie de un roșu-închis, care îi valorifica minunat nuanța pielii. Ochii lui Josuah Biller străluceau ca ai unui copil la vederea bradului de Crăciun atunci când o întâmpină pe fata frumoasă ca o cadră. Aceeași expresie se putea citi și în privirea lui Caleb. Kura nu putu să descifreze dorința în ochii ultimului, cu toate că acesta îi făcuse câteva complimente amabile, în timp ce tatăl lui fusese mai curând tendențios. La această reacție roși mai mult Caleb decât Kura, pe care o trase repede lângă pian, pentru a o scuti de compania lui Josuah. La vederea instrumentului începură să strălucească și ochii Kurei, care se gândi cu regret la splendidul pian cu coadă din salonul casei ei, la care acum nu mai cânta nimeni. Sau poate că fiica ei manifesta interes pentru muzică? Desigur că Gloria era încă prea mică pentru a fi pusă să învețe ceva... Ca și mai înainte, pe Kura nu o interesa câtuși de puțin copilul. Totuși amintirea Gloriei și a conceperii ei îi aduse în fața ochilor minții chipul lui William și parcă simți și atingerea acestuia. Nu putea oare Caleb să fie măcar puțin mai senzual?

Oricum degetele lui coborâră aproape cu gingășie când atinseră clapele pianului și el interpretă o scurtă melodie. Kura recunoscu uluită motivul principal din *haka* de jale cântată de ea la cârciumă. Omul era fără îndoială un mare talent muzical, ceea ce pe Kura o entuziasmă și mai mult când imediat după aceea el puse pe note cântecul ei interpretat la fluier. Caleb scria notele „după dictare“ așa cum făceau alții literele. Când în cele din urmă mama lui îi

chemă la masă, acesta deja pusese pe note trei voci și partitura fluierului, și acum le combina într-un gen de partitură orchestrală.

– Minunat, Miss Kura! spuse el entuziasmat în timp ce o conducea pe Kura la masă. Păcat doar că nu știm cum să facem cu dansul. Chiar de ați spune da, la acesta nu există o anumită succesiune de pași. Păcat că nu dispunem aici de posibilitățile marilor biblioteci din Europa. Acolo cu siguranță că ar putea fi puse pe hârtie coregrafiile. Eu pur și simplu nu știu cum să procedez...

Caleb o ținu tot așa până când mama lui îl atenționă decent că plictisea comesenii. Comeseni care de altfel nu aveau de oferit alte teme de discuție mai interesante. Cu excepția Kurei, erau prezenți numai membri ai familiei, care nu prea aveau să își spună mare lucru unul altuia. Caleb îi prezentă pe unchiul său și pe soția acestuia, ca și pe vărul lui, Edmund, care de curând se căsătorise cu blonda anonimă aflată alături de el. Kura află că atât unchiul, cât și vărul lucrau de asemenea la mină – unchiul la birouri, vărul făcea parte din conducerea minei. Spre deosebire de Caleb, acesta părea interesat de munca lui și discuta amănunțit cu Josuah despre deficiențele și caracteristicile geologice care duseseră la catastrofa de la mina Lambert. Pentru doamne subiectul era la fel de neinteresant cum erau și cugetările lui Caleb despre opera contemporană.

Cele trei doamne Biller se concentraseră de aceea pe conversația cu Kura, mama lui Caleb străduindu-se din răsputeri să prezinte tânăra cântăreață în cea mai bună lumină. Întrebările puse de mătușă și de soția vărului puteau fi calificate mai curând ca malițiozități.

– Trebuie să fie interesant să crești la băștinași! zise tânăra Mrs. Biller clipind nevinovat. Știți, noi nu avem niciun maori în cercul nostru de cunoștințe! Doar am auzit, chicoti ea, că ei au obiceiuri foarte libertine...

– Da, răspunse scurt Kura.

– Trebuie să îi fi fost greu mamei dumneavoastră să se adapteze vieții într-o fermă englezească, nu-i așa? se interesă mătușa.

– Nu.

– Dar dumneavoastră nu purtați îmbrăcămintea tradițională? Nici măcar la reprezentații?

Tânăra Biller examina corsetul Kurei, de parcă în clipa următoare aceasta l-ar da jos pentru a dansa la bustul gol o *haka.*

– Asta este în funcție de ce interpretez, explică domol Kura. În rolul Carmen port o rochie spaniolă...

– Miss Kura a apărut în opere! le informă mama lui Caleb. A fost în turneu cu un ansamblu internațional. A fost și în Australia și pe Insula de Nord. Nu este palpitant?

Doamnele confirmară, dar pe un ton de parcă i-ar recunoaște unei prostituate ambulante că fără îndoială ducea o viață plină de neprevăzut.

– Cu siguranță că așa poți cunoaște bărbați interesanți! remarcă imediat mătușa.

Kura confirmă iarăși:

– Da.

– Comparativ, Greymouth al nostru trebuie să fie mai nimic în acest sens! chicoti verișoara.

– Nu.

– De fapt cu ce vă ocupați pe aici, Miss Martyn? se interesă mătușa mieros. Mă refer la faptul că munca într-o cârciumă nici nu se compară cu marea artă de pe scena unei opere.

– Nici nu se compară, confirmă Kura.

– Cu toate că fără îndoială și aici cunoașteți bărbați interesanți... spuse zâmbind verișoara și aruncă totodată o privire sugestivă către Caleb.

– Da.

Până acum Caleb ascultase în tăcere și o privise pe Kura aproape cu aceeași adorație ca atunci când aceasta cântase *Habanera* la cârciumă. Talentul ei de a ucide o discuție îl impresiona evident tot atât de mult ca talentul ei muzical.

Acum socotea că era momentul să intervină.

– Miss Kura călătorește prin Insula de Sud pentru a culege și cataloga patrimoniul muzical al diverselor triburi maori, explică el. Este ceva foarte interesant și eu mă simt onorat că îmi permite să particip la așa ceva. Nu vreți să mai lucrăm puțin la acest *haka,* Miss Kura? Poate o altă partitură la fluier? Ar putea să le facă plăcere și ascultătorilor noștri...

Când ea se desprinse din compania doamnelor, el îi făcu cu ochiul. Kura era degajată ca totdeauna.

– Mă simt extrem de penibil, Miss Kura. Rubedeniile mele par să vă fi acaparat, dumneavoastră... ăă... și cu mine...

Caleb roși.

– Mr. Caleb, indiferent de ceea ce cred rudele dumneavoastră, o căsătorie cu dumneavoastră este ultimul lucru pe care mi-l propun în viața mea.

În privirea surprinsă a lui Caleb se amestecau ușurarea cu o lejeră ofensă.

– Mă găsiți atât de respingător?

Kura râse cu poftă. Oare acest bărbat nu observa chiar nimic? Ușoara lor apropiere la comemorare, flirtul lor în cârciumă și faptul că ea se afla astăzi aici ar fi trebuit să convingă orice bărbat de interesul ei. Kura ridică mâna și îl mângâie lasciv pe frunte, apoi pe obraz până la colțul gurii, acolo descrise un mic cerc, după care lăsă degetele să coboare pe gâtul lui: Pe William asemenea gesturi l-ar fi scos din minți. Caleb, în schimb, părea derutat.

– Eu nu te găsesc deloc respingător, șopti Kura. Dar nu pot lua căsătoria în discuție. Ca artistă...

Caleb încuviință cu sârg din cap.

– Bineînțeles. Mă gândisem și eu la asta. Deci... nu o luați... în nume de rău?

Kura își dădu ochii peste cap. Îl atinsese pe acest băiat, îl mângâiase, încercase să îl excite. Iar pe el îl ducea mintea doar la convenințe!

Când la scurt timp după aceea el o conduse la plecare cât se poate de formal și își luă rămas-bun de la ea cu toată politețea, ea mai încercă o dată. Se apropie de el, zâmbi și își ridică chipul către el, cu buzele întredeschise.

Caleb roși, dar nici gând să o sărute.

– Poate vom putea să ne continuăm treaba cu *haka* mâine, la cârciumă?

Kura înclină resemnată din cap. Caleb era un caz irecuperabil. Dar cel puțin îi plăcea să facă muzică cu el. Ea găsea că era fascinant să privească cum parlandoul și muzica maorilor deveneau brusc ușor de citit, ajungând astfel accesibile și altor muzicieni. Ar

putea fi și mai interesant ca această muzică să fie pusă în legătură cu instrumentele europene și să fie prelucrată. Pe Kura nu o atrăsese până acum compoziția, dar ceea ce se întâmpla acum îi suscita interesul.

În săptămânile următoare zilele treceau cu preocuparea față de cântecele strămoșilor ei, dar nopțile se simțea singură, indiferent de cât îl încuraja pe Caleb. În cele din urmă se mai trezi speranța în ea când el o rugă să ia legătura cu un trib maori local.

– Îmi pot imagina foarte bine cum sună un *haka*. Dumneavoastră dați excelent glas celor mai diferite voci, Miss Kura. Dar aș vrea mult ca odată să le ascult în natură și să văd dansurile. Credeți că triburile ar dansa un *haka* pentru noi?

– Da, sigur. Face parte din ritualul de salut când se anunță oaspeți stimați. Eu nu știu unde trăiește aici cel mai apropiat trib. Poate că dacă aș umbla mai multe zile...

– Dacă nu v-ar deranja asta, spuse Caleb. Sunt sigur că tatăl meu mi-ar da liber...

Tatăl lui Caleb – Kura constatase asta deja – era foarte generos în privința timpului fiului său, mai ales când și-l petrecea alături de Kura. Deseori ea se întreba dacă mina putea renunța mai în fiecare dimineață sau după-amiază la unul din șefii ei. În definitiv puteau să lucreze la *haka* doar când cârciuma era închisă. Mrs. Biller o tot invita pe Kura la ceai – ceea ce era un timp risipit degeaba, dar pentru Kura era mult mai plăcut să lucreze în salonul familiei Biller, la pianul perfect acordat al lui Caleb decât să muncească în cârciuma plină de fum a lui Paddy. Așa că ea stabilea cu Caleb mai întâi să facă muzică și în încheiere să bea ceaiul cu mama lui. Partea bună era că Mrs. Biller servea tot felul de delicatese la ceai. Și Kura economisea banii de masă pe toată ziua.

– Îmi place când tinerii mănâncă cu poftă! se entuziasma Mrs. Biller când Kura înfuleca grațios, dar substanțial sendvișuri și dulciuri.

– Mulțumesc!

Descoperiră cel mai apropiat trib maori lângă Punakaiki, o localitate neînsemnată între Greymouth și Westport. Formațiunea stâncoasă Pancake Rocks din zonă era celebră, după cum povesti

entuziasmat Caleb, când Kura îi spuse denumirea locului. Cu toate că nu era interesat de mineritul practic, el era un geolog pasionat și propuse ca odată cu vizitarea tribului să vadă și acele locuri. Poate că vor găsi în apropiere și o posibilitate de cazare peste noapte.

– Tribul ne va invita să înnoptăm la ei, spuse Kura.

Caleb încuviință din cap, dar deveni puțin cam nervos.

– Nu știu... ar fi asta decent? Nu aș vrea să vă tulbur prea mult intimitatea.

Kura râse și din nou încercă să îl scoată din rezerva lui mângâindu-l pe cap și pe ceafă. Îl atinse și cu o coapsă, dar el păru extrem de jenat.

– Caleb, eu sunt pe jumătate maori. Tot ce este decent pentru poporul meu este acceptabil și pentru mine. Iar dumneavoastră va trebui să acceptați moravurile semenilor mei. În definitiv noi vrem să rugăm tribul să ne permită accesul la tezaurul lui muzical, la *haka* absolut specială a tribului. Și asta nu va merge dacă îi tratați pe acei oameni ca pe niște animale exotice...

– Oh, eu am cel mai profund respect...

Kura nu îl mai asculta. Poate că din respect față de obiceiurile poporului ei, în fine Caleb ar... Deocamdată își va mai petrece noptile mângâindu-se singură și visând la William.

Călătoria până la Pancake Rocks dură cu trăsura și cu calul Kurei aproape o zi. Ea sperase inițial la un atelaj mai rapid din grajdurile familiei Biller. Dar Caleb se pricepea la cai și la trăsuri tot atât de puțin ca fata. Amândoi au fost bucuroși să audă că la Pancake Rocks drumeția era preferabilă unui drum dificil cu o căruță. Și mai era și o vreme furtunoasă, care irita calul Kurei.

Pentru Pancake Rocks o astfel de vreme era ideală, le explică cârciumarul din Punakaiki, care avea și câteva camere de închiriat.

– Efectul este cu adevărat spectaculos doar când marea este foarte agitată. Atunci ai impresia că pe gheizere se prăjesc gogoși! spuse omul râzând și înhăță încântat banii pentru două camere.

Firește era convins că perechea ar fi vrut numai una, și lui îi era indiferent în care dintre camere vor înnopta cei doi. Ceea ce nu-l

împiedicase ca la sosirea lor să se intereseze cu o mină serioasă dacă aveau un certificat de căsătorie. Succesul loviturii date făcu să îi crească buna dispoziție și ca urmare se oferi și să le fie ghid.

Kura și Caleb hoinăreau agale printre stâncile ciudate, rotunde ca niște clătite, presărate pe malul mării înspumate. Părul lăsat liber al Kurei flutura în vânt. Ea arăta răpitor. Dar asta nu avea niciun efect asupra lui Caleb; el ținea prelegeri despre impermeabilitatea calcarului și despre efectul forței apei.

În schimb, frumusețea Kurei atrase doi tineri maori, care intrară în vorbă cu cei doi drumeți și care pe urmă îi invitară în tribul lor. Cei doi auziseră deja de Kura. După reprezentația ei de la tribul din Blenheim ea era recunoscută ca *tohunga*, și tinerii lăsară să se înțeleagă că abia așteptau să o audă cântând. Cu toate că privirile aruncate asupra sânilor și coapselor Kurei parcă spuneau altceva. Caleb remarcă și el asta jenat. El insistă ca invitației să nu i se dea imediat curs, ci abia a doua zi.

– Cei doi tineri nu mi s-au părut prea demni de încredere, spuse el îngrijorat pe când o conducea pe Kura înapoi la cârciumă. Cine știe ce gânduri aveau cu noi, dacă i-am fi urmat pur și simplu în sălbăticie. Oricum în curând se va întuneca.

Kura râse.

– Nu ar fi avut niciun gând cu noi, deși în ce mă privește pe mine le-ar fi trecut fără îndoială ceva prin cap. Nu vă mai holbați așa, Caleb, asta este doar măgulitor pentru mine! Probabil că tot drumul ar fi căutat o șmecherie care să mă scoată din patul dumneavoastră și să mă mute în patul lor...

– Kura!

Caleb o privi înmărmurit.

Kura chicoti.

– Nu mai fiți atât de pudic! Sau să spun că suntem căsătoriți? Păi, atunci lăsați-mă în pace...

Caleb părea cam chinuit, și Kura nu insistă să îl mai stârnească. În această seară nu o mai atinse, dar se dovedi extrem de generos și cultivat invitând-o pe Kura la o masă cu cel mai bun vin ce putea fi găsit la Punakaiki. Ceea ce în realitate nu era prea mult, dar de când ducea o viață de hoinară, Kura știa să aprecieze și gesturile mici.

A doua zi, urmând descrierile făcute de cei doi maori, Kura descoperi imediat satul. Caleb fu uimit de mărimea acestuia, el fiind convins până atunci că maorii trăiau în corturi, ca indienii din America. Diversitatea caselor, a locurilor de dormit, a bucătăriilor și a magaziilor cu rezerve îl surprinse.

Kura se tot întreba cât de rupți de lume erau crescuți unii copii de *pakeha*. Sigur că în imediata apropiere a localității Greymouth nu exista o așezare stabilă maori, dar din câte știa ea, Caleb fusese în mai multe orașe din Insula de Sud, ba chiar și la Wellington și la Auckland. Cum de nu făcuse deloc cunoștință cu cultura maori? Pe de altă parte, la acea vreme Caleb era doar un copil. Mai toți anii copilăriei și-i petrecuse, ca și Tim Lambert, în internatele și universitățile englezești.

Așa cum era de așteptat, tribul îi primi cu ospitalitate, și nici nu trebuiră să îi roage pe săteni să le arate cele mai importante *haka* proprii. Pentru că maorii îi întâmpinară cu dans și muzică.

– Aceste *haka* ale tribului au o poveste ciudată, îi explică Kura lui Caleb, care o urmărea cu tot interesul, în timp ce bărbați și femei le prezentau dansul. Inițial au fost create de triburile învrăjbite și foloseau la batjocorirea tribului inamic. Apoi însă chiar acele triburi le-au preluat, din mândrie, ca dovadă că cineva avusese destulă frică sau destul respect pentru a compune un cântec defensiv.

Kura vorbea curgător limba maori și spre marele entuziasm al sătenilor și Caleb prinsese câteva expresii și pe parcursul zilei mai învăță câteva. Însăși Kura era surprinsă de cât de ușor învăța. Și ea avea ureche muzicală și pe timpul studiilor învățase și cântase texte germane și franțuzești. Dar nu reușise niciodată să o facă liber de orice accent, cum rostea Caleb cuvintele maori.

În cele din urmă se strânseră cu toții în casa comună ornamentată cu splendide sculpturi în lemn și trecură din mână în mână sticla de whisky adusă de cei doi. După scurt timp Kura ameți, își alese un dansator puternic și tânăr, cu care spre entuziasmul general dispăru afară. Caleb se simți din nou ridicol, dar nu gelos. Kura înregistră asta cu puțină supărare, iar tribul fu mai curând surprins.

– Dumneavoastră, nu... ?

Kura observă cum bărbatul aflat lângă Caleb făcu un gest obscen și cum acesta roși.

– Nu, noi suntem doar... prieteni, bolborosi el.

După care tânărul făcu o afirmație care stârni hohote de râs.

– El spune: și noi maorii nu o facem cu dușmanii! traduse una dintre femei.

A doua zi Kura îi explică foarte serioasă ușor indignatului Caleb că a vrut să obțină de la însoțitorul ei doar un cântec de dragoste special. La cerere tânărul dansator interpretă un astfel de cântec, după ce fusese cât pe-aci să moară de râs. Ideea de a-i cânta unui bărbat un cântec de dragoste i se părea prea de tot. Îl interpretă totuși și și dansă cu gesturi cam exagerate. Kura remarcă faptul că de admirație Caleb abia reuși să pună muzica pe note. În cele din urmă privirea lui se aprinse, ceea ce o lămuri pe Kura de ce tot farmecul ei nu avea efect asupra lui. Mai târziu el îi ceru să îi traducă textul, dar Kura preferă să evite conținutul obscen.

Înainte de a pleca la drum înapoi spre Greymouth, Kura mai avu o întâlnire care îi dădu mai mult de gândit decât înclinația evidentă a lui Caleb către sexul bărbătesc.

Soția căpeteniei, o femeie solidă și energică, care dansase tot timpul *haka* în primul rând, îi vorbi în timp ce își strângeau lucrurile.

– Veniți din Greymouth, nu? Știi dacă fata cu părul de foc mai este acolo?

– O fată cu părul roșu?

Kura se gândi imediat la Elaine, fără a fi totuși sigură.

– O făptură delicată, care îți seamănă oarecum, dacă o privești bine!

Femeia râse când remarcă expresia aproape indignată afișată de Kura.

– Elaine? Mai este acolo. Cântă la pian într-o cârciumă. O cunoașteți?

– Noi am găsit-o și am trimis-o la Greymouth. Era într-o stare cam proastă. Rătăcise zile întregi prin munți, cu cățelușul și căluțul ei. Aș fi reținut-o cu plăcere la noi, dar bărbații au considerat că este prea periculos. Și chiar s-a dovedit a fi așa, el încă o mai caută. Dar atâta vreme cât rămâne acolo unde este, ar putea fi în siguranță...

Femeia privea în altă parte. Kura își stăpâni curiozitatea și renunță să mai întrebe de ce Greymouth oferea mai multă siguranță

decât orice alt cătun de pe Coasta de Vest și cine o căuta pe Elaine. Probabil soțul ei, de la care ea fugise. Dar asta era o poveste veche. El ar trebui să se împace cu gândul că Elaine nu se întoarce.

În tot ce avea legătură cu dragostea și cu căsătoria, Kura se afla sub influența culturii mamei ei. O fată căuta bărbatul căruia voia să îi aparțină și, dacă apoi acesta nu corespundea așteptărilor ei, își lua altul. Ce-ți era și cu acești *pakeha*, la care căsătoria te lega pentru totdeauna! Kura îi aruncă o privire aspră lui Caleb Biller. Cândva părinții acestuia îl vor sili să se căsătorească.

Kura nici nu voia să își imagineze noaptea nunții pentru fata respectivă.

6

William Martyn umpluse Insula de Nord cu maşini de cusut. La început fusese distribuit într-o zonă puţin atractivă de pe Coasta de Est. Dar fidel învăţăturilor geniului vânzărilor Carl Latimer, care vânduse nenumărate maşini de cusut chiar şi pe Coasta de Vest a Insulei de Sud, cunoscută pentru numărul mic de femei, William umbla insistent din fermă în fermă. Pe parcurs se informa asupra ultimelor noutăţi şi permanent sporovăia cu stăpâna casei înainte de a despacheta maşinăria minune.

Astfel doamnele deveneau mult mai receptive – nici aici Latimer nu exagerase. Zonele izolate nu ofereau pieţe de desfacere masive, în schimb găseai totdeauna un loc de înnoptat gratuit şi câteodată chiar încălzit. William îşi fermeca cu uşurinţă gazdele. Uneori se întreba dacă în special femeile singure înstărite de la marile ferme nu cumva cumpărau o maşină de cusut numai pentru a beneficia de „service“-ul său la următoarea venire în ţinut.

Pe femeile mai sărace şi pe fete le încânta mai curând cu economia de bani rezultată din cusutul în propria casă şi prin posibilitatea de câştig în plus prin cusutul de rochii pentru vecine. În final vânzările lui au depăşit orice aşteptări, şi firma l-a mutat în zona mult mai atractivă din jurul Aucklandului. Aici William a plusat pe stimularea producţiei industriale de piese de îmbrăcăminte. În loc de a invita doar femei la demonstraţiile sale, prin fluturaşi s-a adresat şi emigranţilor care voiau să-şi pună bazele existenţei în noua patrie. Prin cumpărarea a trei ori patru maşini de cusut, spunea William, se putea produce angro îmbrăcăminte care se putea vinde

în câștig. El le promitea croitoreselor ca la viitoarea venire în zonă să le școlarizeze personal și chiar făcea asta. Totuși cei mai mulți întreprinzători dădeau curând faliment, cauza fiind lipsa de talent comercial a acestora. Doar două ori trei mici firme lucrau în câștig, și unul dintre clienții lui solicita la fiecare câteva luni noi mașini de cusut, pentru că își extindea permanent afacerea. Ideea de a desface în acest fel mai multe mașini de cusut deodată a fost considerată de către conducerea compartimentului vânzări drept o mică senzație. William a fost invitat în centrul de pregătire din Insula de Nord pentru a ține prelegeri pe această temă și i s-a încredințat și o altă zonă de mare interes. Între timp William colinda țara cu o căruță pe măsură și cu un cal elegant, se îmbrăca după ultima modă și gusta din plin noua lui viață. Doar faptul că nu putuse să dea de urma Kurei și a ansamblului de operă îi stătea ca un ghimpe în ochi – cu toate că la drept vorbind nu prea știa cum s-ar putea reînnoda viața ei și a lui. Reclama pentru mașinile de cusut și spectacolele de operă nu erau prea compatibile, iar Kura cu siguranță că nu ar fi fost dispusă să renunțe la cariera ei. Între timp – gândea William în vreme ce își conducea calul prin străzile animate ale Wellingtonului în căutarea reprezentanței principale a firmei Singer – cântăreții se aflau de mult în Australia, în Insula de Sud sau poate chiar în Europa. Să o fi luat aceștia pe Kura cu ei? William nu credea asta. Șeful trupei nu lăsase impresia că ar tolera pe lângă el niște zeități. Iar în Europa Kura ar fi devenit o stea. Chiar dacă asta nu era suficient pentru marea operă, cel puțin înfățișarea ei i-ar fi netezit drumul.

William găsi în sfârșit birourile și un loc pentru cal și căruță în curtea din spate. Directorul pentru vânzări al firmei îl invitase la o discuție personală, și William era tensionat, dar nu îngrijorat. Își cunoștea bine cifra vânzărilor și se aștepta mai curând la un premiu decât la o mustruluială. Poate că i se încredințau sarcini noi. Legă calul, își luă din căruță mapa cu ultimele vânzări și scutură în grabă ultima urmă de praf de pe costumul lui cu vestă. Costumul îi venea excelent – și firește că acesta nu era, așa cum susținea el mereu, croit într-una dintre noile manufacturi dotate cu mașini de cusut Singer, ci ieșise din mâinile celui mai bun croitor pentru bărbați din Auckland.

Daniel Curbage, directorul de vânzări, îl primi amical.

– Mr. Martyn! Nu sunteți doar punctual la minut, dar mai aveți sub braț și o mulțime de contracte de vânzare! Bărbatul ghicise prompt conținutul mapei lui William. Acesta continuă: Nici nu vă spun cât ne impune angajamentul de care dați dovadă! Vă pot oferi ceva? Cafea, ceai, o băutură?

William se decise pentru ceai. Cu siguranță că whisky-ul de aici era excelent, dar învățase demult că negocierile de succes cereau o minte clară, fără a mai pune la socoteală că trecerea direct la alcool nu lăsa o bună impresie.

Mr. Curbage încuviință din cap înțelegător și așteptă ca secretarul să aducă ceaiul. Abia apoi trecu la subiect.

– Mr. William, știți și dumneavoastră că sunteți pentru noi un reprezentant de nădejde și că în timpul instruirii s-au căutat pentru dumneavoastră posibilități de avansare.

William dădu afirmativ din cap, deși nu își amintea acest lucru. Pe vremea aceea era frământat mai curând de cusutul tivului cu ajur decât de planificarea carierei.

– Puteți promova de la șef de vânzări pe zone mai mari până la... da, până la postul deținut de mine. Mr. Curbage râse din toată inima, ca și cum ultimele lui spuse ar echivala cu goana după stele. Și eu v-am propus deja pentru o poziție de conducere aici, la sediu.

Îl privi pe William ca și cum s-ar fi așteptat la aplauze.

William se strădui să pară interesat pe măsura acestei priviri. În fond nu murea deloc de dorul unei munci de birou. Postul trebuia să fie prevăzut cu avantaje considerabile pentru a-l ademeni de pe teren.

– Firește că cei din conducerea din Anglia – știți cum sunt oamenii aceștia – au fost de părere că după numai un an de experiență sunteți puțin cam... cam crud pentru o asemenea sarcină. În plus domnii par să creadă că în împrejurimile unor orașe mai mari, cum ar fi Auckland, mașinile se vând de la sine.

William vru să obiecteze, dar Curbage îl opri cu o mișcare a mâinii.

– Dumneavoastră știți și știu și eu că lucrurile nu stau așa. Că doar amândoi venim de la munca practică. Nu și domnii din conducere... Expresia de pe chipul lui Curbage exprima clar ce părere

avea el despre acei pedanți limitați. Apoi continuă: Dar despre asta nu merită să mai vorbim. Pentru dumneavoastră și pentru mine important este că acum am să vă cer încă un gen de probă de calitate. Nu o luați ca un afront, vă rog, sau ca o sancțiune. Dimpotrivă, luați-o ca pe o trambulină! Predecesorul dumneavoastră, Carl Latimer, a primit de curând conducerea centrului de instruire din Insula de Sud.

Mintea lui William lucra cu rapiditate.

– Carl Latimer? Cel care călătorea pe Coasta de Vest a Insulei de Sud?

Curbage confirmă radios.

– Aveți o memorie excelentă, Mr. Martyn. Sau îl și cunoașteți? Și dumneavoastră veniți din Insula de Sud, nu? Ei, atunci poate că vă bucură să vă întoarceți...

William își mușcă buzele.

– Mr. Curbage, Latimer a pavat Coasta de Vest cu mașini de cusut! îndrăzni el să intervină. Omul este un geniu, practic a păcălit cu un Singer orice ființă omenească care aducea măcar a femeie!

Mr. Curbage zâmbi.

– Ei, atunci vă rămâne un procent de cincizeci la sută din populație, care este reprezentat de bărbați, glumi el. Și cum să îi îmbrobodiți, ați dovedit că știți chiar aici, în Auckland!

William își înăbuși un oftat.

– Cunoașteți Coasta de Vest, Mr. Curbage? Probabil că nu, pentru că altfel ați fi estimat proporția bărbaților ca fiind mai mare. Eu cred că acolo bărbații reprezintă 80–90% din populație. Și este vorba despre nucleul dur al Kiwi-Land! Vânători de foci, vânători de balene, mineri, căutători de aur... și aceștia, imediat ce au un cent în mână, îl cheltuiesc la cea mai apropiată cârciumă. Garantat acolo nu îi poți induce vreunuia ideea de a se apuca de cusut. De unde ar recruta cusătoresele? Dacă vreo fată nu este peste măsură de pudică, la o cârciumă câștigă mult mai mult.

– Iarăși o nouă posibilitate pentru dumneavoastră de a vă desfășura, William, interveni Curbage mieros, trecând la un ton confidențial. Salvați aceste fete de ele însele! Explicați-le că o viață onorabilă de cusătorească este mult mai demnă de dorit decât o existență în păcat! În afară de asta, tot mai mulți mineri emigrează,

unii cu întreaga familie. Soțiile acestora ar trebui să se bucure că vor putea câștiga și ele ceva în plus.

– Numai că ele nu dispun de cei o sută cincizeci de dolari pentru mașina de cusut. Cam atât ar costa acum, observă sec William. Nu știu, Mr. Curbage...

– Vă rog să-mi spuneți Mr. Daniel. Și nu mai priviți lucrurile atât de în negru. Imediat ce veți face cunoștință cu noua dumneavoastră zonă, vă vor veni idei! În plus eu tocmai m-am gândit la o nouă formă de plată, special pentru familiile de mineri. Faceți ceva din noua dumneavoastră misiune, William. Faceți-mă mândru de dumneavoastră! Bun... Și acum ce ați zice de o băutură? Am un whisky de primă clasă.

Când părăsi reprezentanța William era cam plouat. Noua lui zonă de activitate nu îl fermeca deloc. Și va trebui să ia totul de la început: chiar de ar putea să ia cu el căruța și calul pe Insula de Sud, animalul focos și mica și frumoasa căruță nu se asortau defel drumurilor pline de noroaie de pe Coasta de Vest. Ca și hainele lui elegante de orășean. Va trebui să treacă din nou la cizme, articole din piele și pelerină cerată. Trei sute de zile de ploaie pe an, fără ferme de oi cu stăpâne singure – în schimb hoteluri cu prețuri de speculă, care de regulă închiriau camere doar cu ora. Lui William îi era groază să doarmă în încăperile în care mișunau gândacii. Pe de altă parte trebuia să gândească pozitiv, altfel putea să își ia adio de la vânzări. În definitiv și Carl Latimer vânduse acceptabil pe Coasta de Vest, iar orașele de acolo prosperau. Ceea ce însemna că existau tot mai multe doamne, adică cliente pentru William.

Tânărul bărbat își îndreptă spinarea. În el se trezi ambiția. Probabil că nu îl vor lăsa mai mult de un an pe Coasta de Vest, și în această perioadă își va da toată silința să depășească faptele eroice ale lui Latimer. De fapt ce era cu maorii? Vânduse cineva vreodată o mașină de cusut Singer unei băștinașe?

Încă din acea zi William se interesă de posibilitățile de a ajunge la Blenheim. O săptămână mai târziu își preda zona succesorului său, căruia îi vindea și calul și căruța. După care plecă spre Insula de Sud doar cu vechea lui mașină de cusut pentru demonstrații. Nu dorise să o schimbe, cu toate că între timp apăruseră modele noi. Această mașină îi purtase noroc. William era hotărât să cucerească

Insula de Sud. Acolo va afla cu siguranță și despre Kura ceva. De fapt putea să îi scrie Gwyneirei McKenzie și să se intereseze de Gloria. Cu siguranță că aceasta știa unde se afla Kura. Și era posibil să nici nu aibă încă mașină de cusut...

Gândurile Gwyneirei McKenzie Warden numai la mașini de cusut nu stăteau. S-ar fi bucurat ea însăși dacă scrisoarea lui William ar fi conținut măcar un indiciu referitor la locul unde se afla nepoata ei Kura. Dar ea se bucură totuși că primise vești de la tatăl Gloriei și respiră ușurată că acesta, ca și până acum, nu ridica pretenții asupra copilei. William bâjbâia ca și ea în privința Kurei. Amândoi puteau fi relativi siguri doar de faptul că Kura nu plecase în Anglia cu ansamblul operei.

– Pe cheltuielile făcute de mine ea nu apare, explicase George Greenwood. Barrister ar fi încercat cu siguranță să mi-o treacă pe listă. Tipul era uns cu toate alifiile! Și ea nici nu a plecat sub propriul nume, mi s-a comunicat de către armator. Dar firește că putea să folosească un alt nume. Ei nu sunt chiar atât de stricți la înregistrări.

– Dar de ce să o fi făcut ea? întrebase nervoasă Gwyn. Poate pentru că era minoră?

– Ei oricum nu ar fi verificat asta, spusese George, care promisese că va tatona și în Anglia.

Câteva săptămâni mai târziu acesta îi prezentase lui Gwyn rezultatele:

– Pe scena muzicală serioasă a Londrei nu există nicio Kura-maro-tini sau o altă fată maori. Oamenii mei au dat de acest Barrister la un teatru prăpădit din Cheapside. Iar Sabina Conetti cântă într-un vodevil – este vorba despre un divertisment, un gen de operetă. Două dintre dansatoarele ansamblului s-au angajat tot acolo. Dar despre Kura – nimic. Sigur nu este în Anglia. Ar rămâne așadar Coasta de Vest, Insula de Nord, Australia și restul lumii.

Gwyneira oftase. George părea să privească lucrurile cu lejeritate, dar ea își făcea în privința Kurei la fel de multe griji ca și în privința lui Elaine.

James nu îi împărtășea temerile.

– Dacă este vorba despre virtutea ei, opină el sec, nici nu discut. Nu dau doi bani pe ea. Însă în ce privește supraviețuirea

propriu-zisă, nu îmi fac griji pentru Kura. Fata este invincibilă, deși pare atât de gingașă și naivă.

Gwyneira îl ocăra fără milă, dar în sinea ei spera ca el să aibă dreptate. Virtutea Kurei îi era indiferentă; voia doar să o regăsească cât mai repede nevătămată.

În cele din urmă, Marama avea să descopere o urmă. Mama Kurei deplângea doar dispariția fiicei sale, pentru viața ei nu își făcea griji.

– Aș fi știut dacă i s-ar fi întâmplat ceva! declarase ea cu convingere – și spusele ei se confirmară.

Într-un trib maori migrator se vorbea despre o *tohunga* care rămăsese câteva zile în satul lor, lângă Blenheim. Kura ar fi cântat minunat, se bucurase de compania tribului și povestise despre originea ei din tribul Maramei. Era imposibilă o greșeală în privința identității ei. Dar ea nu fusese întrebată ce face în rest, de unde venea și încotro voia să meargă. Maorii nu mai știau când avusese loc exact întâlnirea cu ea.

– De la Blenheim pleacă bacul spre Insula de Nord, spuse resemnată Gwyneira. Deci se poate ca ea să fi plecat într-acolo. Dar ce vrea să facă acolo? Și cui crede ea că are de dovedit ceva? Doamne, putea să vină simplu aici și...

– Are aproape nouăsprezece ani, remarcă Marama. Este căpoasă și se comportă oarecum ca un copil. Vrea să aibă totul și dacă nu îi iese ceva, bate din picior și țipă. Crede că așa face pe adulta. Dar cândva o să își dea seama și o să se întoarcă. Trebuie doar să așteptați, Miss Gwyn.

Așteptarea nu reprezentase niciodată punctul forte al Gwyneirei. Totuși în timp ce dispariția Kurei punea la încercare doar răbdarea ei, întreaga familie era îngrijorată din cauza lui Elaine. Ruben O'Keefe puse un detectiv privat să o caute în Insula de Nord cu toată discreția posibilă.

– În fond nu vrem să-l ajutăm nici pe Sideblossom, nici poliția, spunea el oftând. Bătrânul încă o caută. În niciun caz nu lasă totul pe seama *constablerului*, cel puțin după experiența cu James.

John Sideblossom și-ar fi dorit o pedeapsă mult mai dură pentru hoțul de vite McKenzie. Totuși pe de o parte detenția nu fusese prea aspră, pe de altă parte guvernatorul i-o transformase în exil pe

viață. În cele din urmă, James stătuse un timp în închisoare și o perioadă în Australia, apoi se întorsese și la intervențiile Gwyneirei și ale lui O'Keefe fusese grațiat. John Sideblossom se simțea ofensat și acum. Nu mai credea în severitatea justiției; și-ar fi făcut dreptate acum singur în cazul lui Elaine, dar ca și până acum nici urmă de fată, iar lui Fleurette O'Keefe îi lipsea încrederea de granit a Maramei în legătura extrasenzorială dintre mamă și fiică. În coșmarurile ei o vedea pe Elaine ba moartă, ba rătăcind înghețată prin munți, ba ucisă și îngropată de Sideblossom, ba violată și asasinată în vreo tabără de căutători de aur de pe Coasta de Vest...

„Uneori aș preferea o certitudine în locul imaginilor de groază din fiecare noapte", le scria ea lui Gwyn și James, și de data aceasta ultimul dădea afirmativ din cap. El avea experiențele lui cu Sideblossom și își putea imagina de ce fugea nepoata lui.

Prima figură cunoscută întâlnită de William Martyn pe Insula de Sud a fost a unei femei pe care o credea de mult timp plecată în Anglia. Dar nu încăpea îndoială: tânăra femeie care hoinărea de mână cu două fetițe pe drumul de coastă din Blenheim era Heather Witherspoon. Ea se întoarse imediat când William o strigă pe nume fără să se mai gândească. Și cel puțin în momentul în care-l recunoscu privirea ei nu exprima ura.

– Redcliff, îl corectă ea pe loc cu o anumită mândrie. Heather Redcliff. M-am căsătorit.

Acum William avu timp să o privească mai atent și constată că îi făcea bine căsnicia. Chipul lui Heather se mai rotunjise, părul nu îi mai era pieptănat atât de strâns pe spate, iar stilul îmbrăcămintii era total diferit. Acum nu mai purta fuste plicticoase, cenușii sau negre la bluzele de mătase și nu mai arăta atât de strict feciorelnică, ci era îmbrăcată decent, la modă. Taiorul albastru-deschis, sub care avea o bluză de un roz-închis, îi venea impecabil. Pantofii înalți cu șireturi aveau un mic toc care îi făcea pasul grațios și purta și bijuterii decente din aur.

– Arăți grozav! zise William. Dar este imposibil să ai deja două fetițe. Cu toate că pe undeva îți seamănă...

Copilele erau amândouă de un blond-deschis și aveau ochi albaștri. Cel puțin cea mai mare promitea să aibă trăsături mai puțin

șterse decât Heather, iar cea mai mică avea bucle moi, care îi încadrau chipul încă rotund de copil.

Heather râse.

– Mulțumesc, mi se spune asta deseori. Dar acum, Annie și Lucie, spuneți „Bună ziua“ lui Mr. Martyn. Nu vă mai uitați așa la el, nu se face din partea unor domnișoare. Nu, Annie, dă-i mânuța ta frumoasă!

Micuța, care să tot fi avut cinci ani, se încurcă între mâna dreaptă și mâna stângă, dar se arătă ascultătoare și în cele din urmă îi întinse lui William mâna corespunzătoare. Reverența ei nu fu cea mai reușită. Lucie, care avea probabil vreo opt ani, îl salută perfect.

– Ele sunt fiicele mele vitrege, sunt copii minunați, chiar suntem mândri de ele. Heather o mângâie pe cap pe cea mai mică și adăugă: Dar nu ar fi mai bine să ne continuăm discuția sub un acoperiș? Curând va ploua din nou.

William fu de acord. Era după o călătorie infernală pe mare și acum putea să confirme poveștile despre imprevizibilele averse de ploaie despre care auzise în timpul călătoriei. Un salon drăguț era mai plăcut. Dar unde să conducă aici o femeie onorabilă?

Heather avea concepția ei în ce privea chestiunea.

– Vino la noi, locuim doar două străzi mai departe. Este păcat că nu îl poți cunoaște pe soțul meu, dar el este plecat într-o călătorie. Rămâi mai mult timp în oraș?

În timp ce le urma pe Heather și pe cele două fetițe, William istorisi câte ceva despre sine. Familia lui Heather locuia într-o casă foarte distinsă. În privința reputației lui Heather, William nu trebuia să își facă griji; ușa le fu deschisă de o fată în casă, care făcu o reverență, apoi îi luă pardesiul. Heather urmări satisfăcută cum el își depuse cartea de vizită pe tăvița anume destinată.

– Adu-ne ceai și fursecuri în salon, Sandy, i se adresă Heather fetei. Copilele primesc ceaiul în camera lor. După ce servești, le poți supraveghea.

Fata făcu din nou o reverență. Lui William i se părea totul ceva cam ireal.

– Reprezintă o mare ușurare când nu trebuie să lucrezi cu personal maori! zise Heather în timp ce îl conducea pe William în

salonul scump mobilat. Locuința era aranjată cu mobilier cel puțin de aceeași calitate ca în încăperile din Kiward Station. Firește nu de către Heather. Gusturile acesteia William le cunoștea din eforturile comune depuse la amenajarea locuinței Kurei. La acest Mr. Redcliff ea se cuibărise practic în ceva de-a gata.

– Sandy este o fată simplă, provine dintr-o familie de mineri din Westport, dar cel puțin poți vorbi cu ea în engleză și nu trebuie să îi amintești permanent să se încalțe.

William nu resimțise niciodată personalul casnic maori din Kiward Station ca deosebit de necivilizat, dar încuviință distrat din cap afirmativ. Poate că acum ea îi va povesti totuși cum ajunsese la Blenheim.

– Oh, am avut de fapt noroc! explică ea când aveau în sfârșit ceaiul în față și ea ciugulea dintr-un fursec. După ce tu ți-ai exprimat dezinteresul de a călători împreună cu mine – ea îi aruncă o privire rece, iar William plecă ochii vinovat –, am fost luată de o trăsură din Haldon și lăsată în Christchurch. Voiam să mă întorc la Londra, dar primul vas pleca abia peste câteva zile, așa că m-am cazat la *White Hart.* Hm... și atunci l-am cunoscut pe Mr. Redcliff. Julian Redcliff. Mi s-a adresat în salonul unde se lua micul dejun... foarte politicos, după ce prin intermediul proprietăresei ceruse aprobare. Julian este foarte chibzuit, vrea ca totul să decurgă corect.

Din nou o privire insinuantă la adresa lui William, care se căznea să arate și mai pocăit. Mai cu seamă că interpretase foarte bine mesajul „spre deosebire de tine, Mr. Redcliff este un gentleman".

– A vrut să mă roage să îi supraveghez fiicele pe timpul călătoriei până la Londra. Ele trebuiau să călătorească singure, și în Anglia aveau să primească educație la un internat.

Heather se tot juca în coafura ei, până când reuși să facă să îi atârne peste ureche o șuviță de păr. Ceea ce o avantaja.

William cutează un zâmbet admirativ.

– Micuțele? întrebă el parcă nevenindu-i a crede.

– I se rupea sufletul lui Mr. Redcliff! explică cu insistență Heather. Dar soția lui murise cu puțin timp înainte și el lucra la calea ferată.

– Bănuiesc că nu punea șine... interveni William privind în jur prin încăpere.

Heather zâmbi cu mândrie.

– Nu, lucrează în conducerea șantierului. Acum ei fac legătura între Coasta de Est și toate localitățile miniere de pe Coasta de Vest. Este un proiect uriaș, și Mr. Redcliff are o funcție de răspundere. Din păcate trebuie să călătorească foarte mult... este absolut imposibil să își crească singur fiicele.

William deduse restul.

– Și avea nevoie de o guvernantă de încredere, cu reputație bună.

Heather confirmă de zor.

– A fost entuziasmat când mi-a auzit referințele, iar eu am fost pe loc sedusă de Annie și Lucie. Ele sunt...

Sunt cu totul altfel decât Kura, îi continuă William fraza în gând, dar nu îi dădu glas. Era evident clară simpatia lui Heather față de cele două fetițe.

– Așa că nu am mai plecat în Anglia, nici eu și nici copilele. În loc de asta, am condus aici casa lui Mr. Redcliff. Și ne-am și apropiat sentimental. După ce s-a scurs anul de doliu, ne-am căsătorit.

Heather radia, și William îi zâmbi și el. Se gândea la Mr. Redcliff. Nu putea fi cel mai pasional dintre bărbați, dacă după atâta timp nu-și convinsese soția să vorbească despre el folosind prenumele.

– Deci nu mai ești supărată? întrebă el în cele din urmă.

Casa îi plăcea. Era cald, barul era desigur excelent – și Heather era mai drăguță ca oricând. Poate că avea chef să reîmprospăteze relația lor. William se trase ceva mai aproape de ea. Jocul cu părul îi mai desprinse lui Heather o altă șuviță.

– De ce aș fi supărată pe tine? Părea să fi uitat privirea rece de odinioară. Continuă: Privind retrospectiv, a fost o întâmplare fericită. Dacă am fi rămas împreună, unde m-aș fi aflat acum? Soția unui reprezentant comercial...

Suna ceva cam disprețuitor, dar William zâmbi. Era clar că ea se făIea cu nou-dobândita ei bogăție. Acum ea era proprietara impozantei gospodării. Rangul lui era mai prejos, oricâte mașini de cusut ar vinde. Era probabil ca niciodată el să nu poată prin propriile forțe să dobândească o asemenea proprietate – nici de-ar urca în ierarhia de la Singer.

Dar el dispunea de alte calități. William îi luă mâna lui Heather și începu să se joace cu degetele ei.

– În acest fel ai fi una dintre primele femei din Insula de Sud care ajunge în posesia unei mașini de cusut, glumi el. Acestea sunt mici minuni și spre deosebire de folosirea acului și a ației, mâinile tale vor rămâne tot așa de moi și gingașe cum sunt acum.

Mângâie fiecare deget al mâinii în timp ce enumera cu voce joasă de câte înțepături scutea o mașină modernă Singer mâna îngrijită a unei femei, explicând totodată cu respirația întretăiată pentru ce alte minunate lucruri putea fi folosit timpul astfel economisit.

În încheiere bucătăreasa și fata în casă se aleseră cu o neașteptată seară liberă, copiii cu o băutură pentru somn preparată cu puțin laudanum, iar William cu o primă noapte extrem de plăcută pe Insula de Sud. Heather își aminti de tot ce o învățase el – și păru avidă de dragoste. Fără nicio îndoială, Mr. Redcliff era un gentleman, dar unul rece ca un pește.

– Tu asiguri și depanarea, nu-i așa? întrebă Heather când în zori se desprinseră pentru ultima dată unul de altul. Clientul ți se poate adresa dacă... dacă ceva se strică la mașina de cusut?

William confirmă și îi mângâie abdomenul încă plat. Mr. Redcliff nu părea să mai fi pus de un alt copil, dar Heather îi povesti că mai încercaseră. Poate că acum acest țel se dovedea a fi mai aproape...

– La clienții normali mai trec cu prima ocazie, murmură William, mângâind-o în continuare. Dar la clienții speciali...

Heather zâmbi.

– Firește că eu am nevoie de inițieri mai complexe...

Degetele lui William se jucau cu părul ei pubian moale și blond.

– Inițierile sunt specialitatea mea...

Heather mai avu nevoie de două după-amiezi în camera lui de la hotel până să stăpânească pe deplin tehnica corespunzătoare. După care semnă contractul de cumpărare a unei mașini de cusut.

William îl trimise triumfător la Wellington. Misiunea lui în Insula de Sud începea excepțional.

7

Timothy Lambert stătea de cinci luni în ghips. Trecuse peste durerile cumplite din primele luni și de plictiseala covârșitoare a ultimelor săptămâni insuportabile. La mina Lambert nimic nu mergea cum ar fi trebuit. Proprietarul minei nu avea nici cea mai mică intenție să efectueze lucrări de modernizare. Tim ardea de nerăbdare să reintre în activitate. Dar tatăl său, care de fiecare dată când trecea pe la el părea să își fi făcut înainte curaj trăgând la măsea, privea cu ochi sticloși prin fiul lui și răspundea cu banalități la întrebările acestuia privind mina. Asta îl înfuria pe Tim, dar trecea și peste ignoranța tatălui și peste văicărelile mamei, ba chiar mai totdeauna reușea să zâmbească, să glumească și să se arate optimist când Lainie venea seara la el.

Berta Leroy remarca fascinată că niciodată Tim nu își vărsa necazul pe ea, cum se întâmpla uneori cu alți vizitatori. Și oricât de rău se simțise în primele săptămâni, cu oricâtă disperare își înfigea unghiile în pătură – îi atingea mereu cu degetele mâna lui Lainie cu grija cu care ar fi atins o păsărică fricoasă. Tânăra părea că nu avea altă preocupare toată ziua decât să culeagă istorioare cu care să-l îmbărbăteze pe Tim. Râdea cu el, comenta bârfele târgului cu vorbe caustice și potrivite, îi citea și juca șah cu el. Tim se mira că ea știa să joace șah și nici nu îi credea poveștile despre originea ei – Lainie obișnuia să susțină că se trăgea dintr-o familie de muncitori din Auckland. Fusese de-ajuns să-i pună două întrebări despre principalele construcții din Auckland ca să își dea seama că fata nu văzuse orașul în viața ei.

Vizitele zilnice pe care i le făcea Lainie îl mai întreținеau pe Tim, și în timp ce săptămânile se scurgea cu o chinuitoare încetineală, creștea speranța lui că va veni ziua în care i se vor scoate bandajele. Când expertul din Christchurch stabili în cele din urmă data și se anunță pentru mijlocul lui iulie, Tim abia își putu stăpâni bucuria.

– Pur și simplu abia aștept să te văd de la înălțimea normală a ochilor, îi spuse el lui Lainie când aceasta sosi după-amiază. Este groaznic să privești toată lumea de jos în sus!

Cei doi ajunseseră să se tutuiască de mult.

– Dacă tu ai fi la fel de scund ca mine, te-ai fi obișnuit cu asta, îl tachină ea. Plus că însuși Napoleon era ceva cam scund.

– Oricum putea să stea pe cal! Lui Fellow cum îi mai merge? Se bucură pentru mine?

După accident Elaine păstrase calul lui Tim. Din familia Lambert nimeni nu se interesase de cal, astfel că bidiviul sur rămăsese în grajdul lui madame Clarisse. Elaine se îngrijea ca acesta să primească hrană și la cererea lui Tim negustorul de cereale trecuse totul în contul familiei Lambert. Banshee se bucura de societate, și Elaine călărea caii cu schimbul. Ca de obicei lui Tim îi făcea plăcere să o asculte relatându-i noutățile zilei.

– Desigur, răspunse Elaine. Dar tu crezi că ai putea călări imediat?

Elaine voia doar să împartă cu Tim optimismul acestuia, dar în urechi încă îi mai răsuna prognoza celor doi medici. Ce se întâmpla dacă oasele lui Tim nu se vindecau atât de bine cum spera el? Nu voia să îi amintească lui Tim de reticențele doctorului Leroy, dar ea avea temeri în aceeași măsură în care avea speranțe când se gândea la ziua în care bandajele ghipsate erau îndepărtate.

– Dacă nu pot să călăresc, sunt mort! spuse Tim, și Elaine fu nevoită să râdă.

Ea cunoștea fraza de la bunica ei Gwyn; cu câtă plăcere i-ar povesti lui Tim despre legendara doamnă! Dar trebuia să fie prevăzătoare. Era mai bine să nu încredințeze nimănui adevărata poveste a vieții ei. Și că un copil de muncitor din Auckland nu putea să aibă ca bunică o baroană a crescătorilor de oi, știa orice prost!

– Poate că nu se va putea chiar din prima zi... își dădu ea cu părerea.

Tim își petrecu săptămânile următoare doar făurind planuri pentru perioada în care nu va mai sta în ghips, în vreme ce Berta Leroy îl privea posacă. În ziua premergătoare sosirii specialistului ea o luă deoparte pe Elaine.

– Să fiți aici mâine când i se scot bandajele. Va avea nevoie de dumneavoastră, îi spuse aceasta pe un ton aproape amenințător.

Elaine o privi zăpăcită.

– El nu vrea să fiu de față, trebuie să vin abia pe urmă... zise ea cu un ușor regret.

– El crede că va putea să te întâmpine mergând, spuse Berta cu amărăciune, și arătă către cârjele rezemate alături de ușa camerei unde se afla Tim. I le-a pregătit din timp Matt. Tâmplarul le-a confecționat după imaginile din cataloage. Pentru că dr. Porter nu a vrut să aducă așa ceva. Nellie Lambert i-a spus lui Tim că ar fi prea voluminoase pentru transport. Însă ea nu vrea să accepte adevărul...

– Care adevăr?

Pe Elaine o trecură fiori. S-a spus totuși că nimeni nu ar putea să știe exact cât de bine se vor vindeca fracturile. Și acum... Tim este atât de sigur, de săptămâni nu mai avusese dureri...

– Copilă... Berta oftă și o împinse cu blândețe pe Elaine către camerele de locuit din spatele cabinetului. Eu zic să bem întâi un ceai... apoi am să încerc să te fac să înțelegi ce îl așteaptă. Tim nici nu vrea să audă, și Nellie...

Elaine o urmă cu inima strânsă pe soția doctorului. Știuse că nu va fi atât de simplu cum spera Tim. Dar ceea ce auzise suna mult mai serios decât se temuse ea.

– Lainie... începu în cele din urmă Berta, după ce în fața lor se aflau două cești cu ceai aburind.... chiar dacă Tim ar avea dreptate cu optimismul lui, ceea ce îi doresc din tot sufletul...

– ... Dar nu cred, îi continuă Lainie gândul.

– ... Chiar dacă vindecarea ar fi decurs perfect, mâine nu va putea totuși să meargă. Nici mâine, nici poimâine și nici peste o săptămână ori peste o lună...

Berta amestecă ceaiul cu linguriță.

– Dar fratele meu, care a avut o fractură de picior, a putut să meargă imediat după vindecare. Sigur că șchiopăta puțin, dar...

– Cât a stat la pat fratele tău? Cinci săptămâni? Șase săptămâni? Probabil că nici atât, pentru că un băiat nu poate fi ținut în casă. Lasă-mă să ghicesc... după trei săptămâni era cât se poate de mulțumit că poate să meargă din nou cu o cârjă și un picior, nu-i așa?

Lainie zâmbi.

– După una. Dar mama nu trebuia să afle...

Berta încuviință din cap.

– Așa este. Buna mea Lainie, nu puteți fi atât de naivă. Calul acela despre care povestiți mereu – îl antrenați. De ce o faceți?

Elaine o privi confuză.

– Ca să nu își piardă condiția fizică. Dacă nu se mișcă, i se atrofiază mușchii.

– Vedeți? zise mulțumită Berta. Și cât din musculatura calului s-ar atrofia dacă acel cal ar sta pe loc cinci luni?

Lainie râse.

– Ar muri. Caii nu pot sta întinși atâta timp. Brusc înțelese ce voia să spună Berta, și mina ei deveni serioasă. Dumneavoastră credeți că Tim va fi prea slăbit pentru a se mișca?

Berta dădu iarăși afirmativ din cap.

– Mușchii lui sunt atrofiați, tendoanele s-au scurtat, încheieturile nu mai funcționează. Până când toate acestea revin la normal durează. Și asta nu se face de la sine, Lainie. Față de ce îl așteaptă pe Tim în lunile următoare, dacă într-adevăr vrea să învețe din nou să meargă, ultimele săptămâni au fost floare la ureche. Va avea nevoie de un curaj incomensurabil, și de forță, și probabil și de cineva care – scuză-mă, fata mea – să îi dea din când în când un șut în fund. La început totul îl va durea și va trebui să lupte pentru fiecare centimetru pentru a-și mișca un picior. La muncă sau la călărit – nici să nu se gândească. Și astea le va afla mâine dintr-un foc. Trebuie să fiți alături de el când se va întâmpla asta, să fiți alături de el!

Vocea Bertei era cât se poate de serioasă și plină de îngrijorare.

– Dar el vrea să plece imediat acasă, zise Lainie. Eu...

– Ce idee! Berta respiră din greu indignată. Nici nu mă gândesc să i-l plasez lui Nellie în starea asta! Ea s-a împăcat de mult cu ideea că el va avea permanent nevoie de îngrijiri și se pare că îi face

chiar plăcere. Tot se plictisește de moarte singură în căsoaia aceea! Dacă va avea la dispoziție pe cineva pe care să-l calce pe nervi cum vrea ea... va înflori! A și angajat o îngrijitoare pentru chestiunile mai puțin plăcute, ea va sosi mâine împreună cu doctorul Porter. Ca și un scaun pe rotile. A și început să îi spună lui Tim *baby*. Lainie, dacă i-l dăm, în două săptămâni va ajunge o legumă! Morfină nu am să îi dau, dar Nellie dispune de laudanum în cantități suficiente, și bărbații preferă oricum de cele mai multe ori whisky-ul...

– Dar eu ce să fac? întrebă Elaine descurajată. Sigur că mă pot duce călare la familia Lambert, dar...

– Mai întâi trebuie să fii aici mâine. Vom vedea ce se întâmplă, îi explică Berta.

Elaine urmări din cârciumă cum căruța acoperită a medicului din Christchurch și apoi o trăsură cu Nellie Lambert și cu o femeie voinică îmbrăcată ca o soră părăseau micul spital. Apoi dădu fuga înăuntru. În hol o aștepta Berta Leroy. Femeia cea voinică oscila între o furie greu stăpânită și o disperare profundă.

– Intrați la el, Lainie, spuse ea pe un ton neutru. Vor să îl ia chiar mâine. Cu toate că doctorul Porter și soțul meu le-au explicat că nu este transportabil...

– Vindecarea s-a făcut chiar atât de prost? întrebă încet Lainie.

Berta clătină din cap.

– Nici vorbă. Chiar a fost bună. Dr. Porter este entuziasmat în privința șoldului, cu toate că acesta e ușor deplasat. Dar și în rest el consideră că Tim are motive să-și facă speranțe. Aceste cele mai bune speranțe constau în a face doi pași cu cârjele între scaunul cu rotile și pat. Nici Christopher al meu nu s-a exprimat atât de drastic. Normal că Tim este distrus. Cu Nellie am avut parte de obișnuitul concert de plânsete... Nu îi da în niciun caz morfină ori altceva asemănător, cu care să-și poată face seama. Mă tem că este predispus la orice.

Când deschise ușa, Elaine se lupta cu lacrimile. Dar apucă hotărâtă cârjele și le luă cu ea înăuntru.

Ajunsă în cameră, mijii ochii. Tim era în semiîntuneric – ca de atâtea ori când Nellie pleca de la el. Dar de obicei el o striga imediat pe Berta și o ruga să redeschidă ferestrele. Acum el însuși ar fi

putut ajunge la lampa de pe noptieră. Nu era întins în pat, ca de obicei, ci ședea în capul oaselor, sprijinit de perne. Nici nu întoarse capul când intră Lainie; privea nemișcat peretele din fața lui.

– Tim...

Elaine dădu să se așeze spontan pe pat, dar îi văzu chipul și expresia de durere și de autocontrol cu greu realizat. Acum nu ar fi suportat nicio atingere.

– Tim... Elaine puse cârjele lângă pat și trase perdelele în lături. Tim avea chipul palid ca al unui mort și părea complet absent. Ea îi zâmbi și spuse: Se pare că este bine. Acum ajungi să mă privești de la înălțimea ochilor dacă și eu iau loc.

Pe fața lui Tim apăru un zâmbet ușor.

– Mai mult nu va fi, spuse el încet. Nu voi putea să merg niciodată.

Și-și întoarse fața de la ea.

Elaine îl mângâie cu grijă pe frunte.

– Tim, acum ești obosit și dezamăgit. Dar situația nu este chiar atât de rea. Miss Berta era optimistă... și ia privește ce ți-am adus! Ea arătă către cârje și adăugă: Fii atent, în câteva săptămâni...

– Nu voi reuși, Lainie. Spune-mi totuși adevărul!

Tim vru ca spusele lui să reflecte furia, dar vocea îl trădă. Elaine văzu lacrimi în ochii lui și mai remarcă faptul că aceștia erau injectați. Trebuie să fi plâns cât fusese singur. Ea luptă cu pornirea de a-l strânge în brațe ca pe un copil. Nu așa trebuia să se gândească la el! Dacă toți ar vedea în el doar un schilod lipsit de orice speranță...

– Adevărul depinde în întregime de tine! afirmă ea. Depinde de cât timp exersezi, cât ești de perseverent... Și tu ești perseverent! Să te ajut să te întinzi din nou? Mai ai dureri. Cum de te-au lăsat așa?

Tim reuși un zâmbet amărât.

– Eu i-am dat afară. Nu am mai putut să suport ca ambii doctori să mă facă iresponsabil. Doar de aceea mai sunt aici. De altfel m-ar fi trântit imediat în obiectul acela...

Pe Elaine o cuprinse furia văzând scaunul cu rotile pe care Mrs. Lambert și îngrijitoarea îl puseseră într-un colț al camerei. Un obiect voluminos, cu rezemătoare pentru cap și pernă cu floricele. Elaine căutase așa ceva pentru o doamnă în vârstă, cu care aceasta era deplasată doar dintr-o cameră în alta. A-l mișca cu ajutorul

brațelor, cum mai văzuse ocazional pe străzile din Queenstown, pentru paralitici era imposibil. În scaun Tim va sta mai mult întins pe pernele moi decât în poziție șezând.

– Dumnezeule, nu există niciun alt model? izbucni ea.

Tom ridică din umeri.

– Acesta corespunde evident gustului mamei mele, spuse el amar. Lainie, din el nu mai ies! Dar poate că acum mă ajuți cu adevărat. Când stau întins, nu mai trebuie cel puțin să privesc.

Elaine îi sprijini capul și încercă să îi aranjeze atent pernele sub corp astfel ca el să se poată lăsa încet pe spate. Nu era simplu. Bustul lui era greu, și ea îi introduse brațul după cap până când ajunse la umărul celălalt. Îi simți apropierea mai intens decât oricând, și era atât de plăcut să îl țină așa și să îi simtă căldura. Înainte de a-l lăsa să alunece înapoi pe perne, îi întoarse capul și îl sărută stângaci pe frunte.

– Nu ești singur, îi șopti ea. Eu sunt aici. Te pot vizita la fel de bine acasă, ca și aici. În definitiv, încă mai am doi cai...

Tim zâmbi obosit.

– Devii de-a dreptul îndrăzneață, Lainie, o tachină el și părăsi fără nicio plăcere apropierea ei. Ce o să zică noua și minunata mea îngrijitoare Elizabeth Toeburton despre asta?

Elaine îl mângâie pe obraji.

– Să sperăm că nimic. Altfel aș deveni geloasă.

Ea încercă să îi preia tonul glumeț, deși mai curând îi venea să plângă. El părea atât de obosit și de neajutorat, și totuși încerca să o încurajeze pe ea. L-ar fi luat din nou în brațe – și brusc își imagină că va fi cândva îmbrățișată de el.

Elaine trase adânc aer în piept și spuse:

– Sau vrei să te căsătorești acum cu Miss Toeburton?

Tim o privi și brusc deveni serios:

– Lainie, asta înseamnă...? Nu o spui din compasiune, nu? Te înțeleg greșit? Mâine nu vei retrage ce ai spus?

Ea clătină din cap.

– Mă voi căsători cu tine, Timothy Lambert. Dar nu cu tine acolo – ea arătă către scaunul pe rotile! Deci ai grijă să nu ai mult timp nevoie de el! Ne-am înțeles?

Chipul obosit al lui Tim radia.

– Știi ce ți-am promis, zise el încet. La nunta mea vom dansa! Dar acum vreau un sărut adevărat. Nu pe frunte ori pe obraz. Trebuie să mă săruți pe gură!

O privea plin de așteptare, dar Elaine ezita. Deodată își aminti de săruturile lui William – dulci, perfide. De maltratările îndurate din partea lui Thomas. Tim remarcă frica din ochii ei și vru să își retragă rugămintea. Dar ea trecu peste tot și îl sărută șovăielnic, cu atenție. Buzele ei abia le atinseră pe ale lui înainte de a se retrage timid și înainte ca ea să privească în jur panicată.

– Callie?

Tim urmări jenat cum ea își căuta cățelușa, care de cum intrase în încăpere se retrăsese sub pat. Berta Leroy nu vedea cu ochi buni animalele în staționar, lucru ce părea că fusese înțeles de Callie. Aceasta nu se arăta soților Leroy niciodată, dar acum ieși dând din coadă și își lipi capul de mâna întinsă a lui Tim. Dintr-un motiv oarecare Lainie păru liniștită de faptul că el mângâie scurt animalul înainte de a întinde mâna către ea. Se apropie din nou și își lăsă cu încredere mâna în mâna lui.

– Va fi mai bine, Lainie, trebuie doar să mai exersăm puțin dansul și sărutul.

Și în timp ce îi ținea mâna și privea cum pe peticul de cer vizibil prin fereastră se aprindeau stelele, se gândea că drumul lui Lainie către dansul de la nunta lor va fi probabil la fel de lung și de dificil ca al lui.

Când a doua zi spre prânz Elaine trecu pe la cabinet, nu o găsi pe Miss Berta ca de obicei în ambulatoriu. Totuși ușile nu erau încuiate, și ea știa că la Tim era bine-venită. Dar pentru imaginea ce i se oferi în camera lui nu era deloc pregătită. Tim dispăruse, ca și scaunul pe rotile. În loc de asta, în pat era întinsă Miss Berta, sprijinită în niște perne, și Roly O'Brien avea brațul petrecut stângaci pe sub ea. El lăsă capul femeii să alunece pe umărul său, o apucă de după talie...

Elaine o privea consternată pe bătrâna soră medicală. Dar înainte de a fi închis îngrozită ușa, Berta o văzu și râse răsunător.

– Doamne, Lainie, nu este ceea ce credeți dumneavoastră! Oh, trebuie să vă fi văzut fața... Chiar credeați că mă destrăbălez cu un derbedeu?

Elaine roși.

– Bună ziua, Miss Lainie, o salută dezinvolt Roly.

Acesta era evident că nu sesiza nici duplicitatea și nici comicul situației.

– Fii liniștită, copilă. Este doar un curs de infirmier la care nu s-a găsit un voluntar pentru postul de pacient.

– Poate că Miss Lainie ar putea...? se interesă plin de speranță Roly și aruncă o privire pofticioasă spre trupul suplu al lui Elaine.

Berta ripostă pe loc:

– Păi da! Ca pe urmă să bați toba la cârciumă că Miss Lainie s-a lăsat pipăită de tine! Las-o moartă! Continuăm noi. Cam într-o oră se întoarce soțul meu și ferească-ne Dumnezeu de o surpriză ca aceea de acum. Ea chicoti, şi lui Elaine îi trecu prin cap că de mult nu o mai văzuse pe Berta atât de încântată. Ca să nu ne mai imaginăm dacă Mrs. Carey sau Mrs. Tanner ar da peste noi... Cele două vin să bea un ceai cu mine, Lainie. Vreau să știu ce ați vorbit cu Tim.

Roly se retrase, şi Miss Berta o conduse pe Elaine în locuința ei. Dar mai întâi încuie cabinetul.

– Cine dorește ceva, să sune. Iar acum povestiți-mi! Ce ați reușit să faceți?

Lui Elaine îi vâjâia capul.

– Infirmier? întrebă ea. Pentru... pentru Tim?

Berta dădu din cap radiind ca un copil la vederea bradului de Crăciun.

– Pe Tim l-au luat de dimineață. Au vrut să îl ducă pe targă, dar el a insistat să fie așezat în acel scaun monstruos. A spus că nu s-a chinuit aici cinci luni pentru a fi scos exact așa cum fusese adus. După care a concediat-o pe infirmieră...

Lainie zâmbi.

– Fantastica Miss Toeburton?

Berta râse.

– Exact ea. Ea tocmai a spus ceva de genul: „Și acum vom pune o pernă frumoasă şi moale sub coapsa ta, Mr. Tim“, la care

el a răspuns că nu i-a permis să îl tutuiască. Oribila de maică-sa l-a privit ca pe un copilaș de trei ani încăpățânat și i-a spus: „Fii ascultător, *baby!*" Atunci a explodat! Și vi-o spun eu, un cutremur e apă de ploaie pe lângă ce a urmat! A suportat el cinci luni lamentările maică-sii, dar asta era prea mult. S-a auzit până în stradă cum a urlat, și fiecare cuvânt mi-a mers la inimă! Mai întâi a trimis-o la dracu' pe Miss Toeburn. Pleacă imediat la Christchurch cu expertul. Dar întâi doctorul îi va potrivi atelele lui Tim. Chiar dacă el crede că ar fi prea devreme sau pur și simplu lipsit de sens. Dar soțul meu a fost de partea lui Tim. Dacă doctorul Porter nu i le fixează, a zis că i le pune el însuși. Și firește că Porter nu a riscat ca un medic de țară ca dragul meu Chris să îi sufle laurii! În plus, Tim a cerut un infirmier, nu o infirmieră. Dacă nu există așa ceva, să fie pregătit unul. Și exact asta făceam mai înainte cu Roly. Acum povestiți-mi ce ați făcut dumneavoastră! Ard de nerăbdare.

Dar Elaine era încă cu gândul la infirmier.

– Și cum de v-ați gândit la Roly?

Berta își dădu nerăbdătoare ochii peste cap.

– Când bomba a explodat, Mrs. O'Brien era tocmai în cabinet. Și după cum am spus, răcnetele lui Tim nu erau atât de discrete încât să nu poată fi auzite. În orice caz, după aceea Emma a venit timidă la mine și m-a întrebat dacă nu am putea să încercăm cu Roly al ei. După catastrofă băiatul nu mai vrea cu niciun chip să coboare într-o mină. Este de înțeles, dar asta pune familiei probleme financiare. Tatăl este decedat, fiul cel mare fără o slujbă... De atunci Roly își câștigă existența făcând pe curierul, dar în acest fel nu câștigă mai nimic. Nu va conta dacă se va râde de el că va face o muncă de infirmier. Nu în cazul lui Timothy Lambert, știți că el îl divinizează pe Tim...

Roly făcea parte dintre cei mai fideli vizitatori ai lui Tim. Băiatul era convins că îi datora viața acestuia. Ar fi făcut orice pentru Tim.

– Acum povestiți dumneavoastră, Lainie! Cum a fost ieri întrevederea cu Tim? Ați rămas acolo mult, nu-i așa? Eu a trebuit să plec cu Christopher...

Doctorul Leroy fusese chemat la o naștere dificilă, caz în care Berta venea totdeauna împreună cu el.

– Am rămas până când a adormit, spuse Elaine. Și nu a durat mult pentru că era frânt de oboseală.

– Nimic mai mult? întrebă neîncrezătoare Berta. V-ați ținut doar puțin de mână, și totul a fost bine?

Elaine zâmbi.

– Nu tocmai. În afară de asta... așa... ne-am logodit.

8

– Trebuie să mă ajutați, Kura! Sunteți singura care mă poate ajuta!

Într-o joi, puțin înainte de miezul nopții, Caleb Biller apăru la *Wild Rover* mult mai târziu decât venea de obicei și era complet devastat. Era și neobișnuit de elegant îmbrăcat pentru o vizită la cârciumă. Costumul său cu vestă s-ar fi potrivit mai curând la o cină cu ștaif. Nici nu putea să aștepte până când Kura termina piesa instrumentală interpretată, și oricum înainte de a-i vorbi reușise să dea pe gât și un whisky.

– Ce s-a întâmplat, Caleb? îl întrebă înveselită Kura.

Cunoscându-l mai îndeaproape în ultimele luni, se obișnuise cu reacțiile ciudate ale lui Caleb la probleme mai mult ori mai puțin ridicole din viața cotidiană. De la dansul tânărului din satul maori ea făcuse oarece eforturi să își înăbușe necesitățile iubirii fizice în privința lui Caleb Biller. Pentru ea devenise între timp clar că el împărtășea înclinațiile unor membri ai ansamblului Barrister, simțindu-se atras mai curând de cei de același sex cu el. Kura înregistrase asta fără niciun fel de prejudecăți, pentru că succesoarea familiei Warden, crescută cu mare grijă, nu fusese niciodată confruntată cu resentimente privind homosexualitatea. Ea cunoscuse această particularitate a tendinței omenești spre fericire abia printre artiști, și atunci o luase ca pe ceva cotidian. De aceea Kura nu înțelegea de ce Caleb făcea din asta un asemenea secret, dar între timp înțelesese și rolul ei în casa Biller: părinții lui Caleb erau gata

să accepte până și o cântăreață de bar cu strămoși maori, pripășită aici, atâta vreme cât aceasta era de sex femeiesc.

– Vor să mă logodesc! izbucni Caleb.

Mult prea tare, dar la această oră dintr-o zi de lucru în cârciumă nu era mai nimeni. Minerii deja plecaseră, iar cei câțiva cheflii de la bar păreau să fie preocupați de propriile probleme. Spre ei rânji prostește doar Paddy Hollister, dar oricum Caleb nu îl remarcă.

– Serios, Kura, nu au spus-o direct, dar aceste aluzii... Și fata... modul în care se comportă ea... De parcă ar ști sigur că ea va fi viitoarea Mrs. Biller. Totul este convenit și...

– Ușor, Caleb. Care fată?

Kura schimbă o privire cu Paddy, acesta dându-i de înțeles că nu ar avea nimic de obiectat dacă ea și-ar înceta activitatea pentru astăzi. Ba chiar aduse două pahare pentru Kura și Caleb la o masă mai izolată.

– Se numește Florence... Caleb dădu pe gât cel de al doilea pahar de whisky, apoi continuă: Florence Weber, de la mina Weber din Westport. Este cu adevărat drăguță, foarte cultivată... poți discuta cu ea despre orice, dar...

Kura sorbi și ea din pahar și constată cu plăcere că Paddy îi adusese de data aceasta un Single Malt și ei. Patronul fusese de părere că ea chiar va avea nevoie.

– Deci încă o dată, Caleb: părinții dumneavoastră au dat astăzi un dineu, nu? Nu era greu de dedus dacă te uitai la hainele lui Caleb. Ea adăugă: Pentru această familie Weber din Westport. La care v-a fost prezentată fata...

– Prezentată? Au prezentat-o ca pe o debutantă în societate. Îmbrăcată în alb... hm, aproape în alb, mai era puțin verde. Cu aplicații pe decolteu, știți...

Kura făcu ochii mari. Era ceva tipic pentru Caleb. Niciodată nu va reuși să se concentreze asupra esențialului, totdeauna se va pierde în detalii. În activitatea lor comună asta era ceva folositor – și mai ales maorii știau să aprecieze acest lucru. În ultimele luni Kura și Caleb se duseseră în multe sate pentru a studia *haka*, și Caleb dezbătuse pe larg cu vreo *tohunga* subiecte ca stilizarea unei ferigi într-o sculptură în lemn. El învățase rapid limba maori și reținea noțiuni

mai curând ciudate decât cele ca „apă“ și „sat“, pe care le știa toată lumea. Uneori putea să își facă interlocutorul să turbeze.

– Treceți la subiect, Caleb! îl îndemnă Kura.

– În orice caz... nu mai pridideau să vorbească despre mine, de minele lui Florence și ale mele și despre căile comune de desfacere. Și mă taxau cu câte o privire atât de blândă... Nici măcar ca la un târg de cai, ci mai curând de parcă dojeneau o mârțoagă oloagă.

Kura râse.

– Dar în mod cert dumneavoastră nu sunteți o mârțoagă oloagă, remarcă ea.

– Nu, dar sunt un homo, cum se spune, șopti Caleb și plecă capul adânc deasupra paharului. Nu le am cu fetele...

Kura se încruntă.

– Asta se cheamă homo? Nu am auzit de așa ceva niciodată. Dar oricum nu este o surpriză.

Caleb o privi perplex.

– Dumneavoastră... știați?

Fața lui lungă se făcu roșie toată.

Kura râse. Era de neconceput ca acest bărbat să nu fi remarcat manevrele ei de seducere! Dar nu folosea la nimic să îl mai tachineze acum. Așa că înclină doar din cap și aşteptă ca bărbatul să își revină și chipul lui să ia o nuanță cât de cât mai normală.

– Cum ziceam, mie nu mi-a scăpat asta, spuse ea în cele din urmă. Și ce intenționați să faceți acum? Eu să... adică ați dori să împart patul cu dumneavoastră? Nu funcționează, asta vi-o pot spune pe loc. Bernadette, una dintre dansatoarele din ansamblu, a încercat totul, s-a făcut frumoasă, l-a pipăit, l-a îmbătat. Nu merge. Unii sunt așa, alții sunt altfel.

Pentru Kura nu era nicio problemă să accepte lucrurile așa cum erau. Caleb îi aruncă câteva priviri fugare, ușor jenat.

– Niciodată nu m-aș apropia de dumneavoastră astfel, Kura, o asigură el. O asemenea pretenție ar fi indecentă.

Kura abia își putu stăpâni râsul. Spera ca Paddy Holloway să nu fi tras cu urechea pentru ca apoi să comenteze această discuție în cârciumă.

– Este doar... Kura, nu v-ați logodi cu mine?

În fine. Caleb o privi așteptând, însă licărul de speranță din ochii lui pieri când îi văzu chipul.

Kura oftă.

– Și la ce ar ajuta, Caleb? Cu tine nu mă voi mărita, în mod sigur nu mă voi mărita. Chiar de aș putea... adică chiar dacă m-aș putea obișnui cu gândul de a mă căsători. Eu am să vreau apropiere fizică. Nu mi se potrivește rolul de Iosif. Pentru asta adresați-vă mai bine acelei Florence. Fetele *pakeha* sunt deseori cam... pudic educate.

– Dar pe ea nu o cunosc deloc. Caleb părea pueril, și Kurei îi era clar că el se temea de succesoarea averii Weber ca dracu' de tămâie. El adăugă: Nu mă gândeam la căsătorie. Doar la... hm... la logodnă. Sau să ne prefacem că așa este. Până îmi vine o idee mai bună.

Kura se întrebă ce idee i-ar putea veni lui Caleb; dar pe de altă parte, el era foarte inteligent. Poate că dacă se mai liniștea, găsea o rezolvare.

– Te rog, Kura, cel puțin veniți duminică-seara la dineu. Dacă eu vă invit formal, este ca și un semn...

Kurei i se părea mai mult ca o declarație de război, dar nu se temea ea de o oarecare Florence Weber. Probabil că micuța va căuta să intre și în gaură de șarpe doar la vederea ei. Kura știa cum reacționau fetele mai curând normale și o va da gata pe Florence Weber la fel cum făcuse și cu Elaine O'Keefe.

– Bine, Caleb. Dar dacă trebuie să joc rolul logodnicei tale, va trebui să încetezi să îmi spui „Miss Kura". Spune-mi simplu „tu".

Dar Florence se dovedi a fi de alt calibru în comparație cu Elaine. Înainte de toate era frumoasă. Trebuia să privești lumea precum Caleb, cu percepția lui asupra atractivității feminine, pentru a o califica pe fată doar ca „drăguță". Florence era scundă și avea forme atrăgătoare, care apoi, după primul copil, promiteau rotunjimile mamei ei. Pistruii roz de pe fața ei ovală nu prea se asortau cu părul ei castaniu bogat. Buclele închise la culoare păreau la fel de neîmblânzite ca și șuvițele lui Elaine, dar nu îi încadrau trăsăturile, ci păreau mai curând să îi copleșească chipul. În plus fata era mioapă – probabil că acesta era unul din motivele pentru care apariția Kurei nu a demoralizat-o.

– Aşadar sunteţi... prietena lui Caleb, remarcă Florence sec, atunci când o salută pe Kura. Aud că dumneavoastră cântaţi.

Florence subliniase cuvintele „prietena“ şi „cântaţi“ de parcă acestea ar fi desemnat măsura maximă a imoralităţii. Cu toate acestea nu părea şocată că tânărul Biller umbla cu cântăreţe de bar. Kura ajunse la concluzia că Florence Weber nu era uşor de şocat.

– Firește că Florence a luat și câteva lecții de canto! o flată Mrs. Biller. Dacă la ultimul dineu ea lăudase talentele Kurei, acum părea cât se poate de decisă să o elogieze pe moştenitoarea Weber. Aşa că adăugă: În Anglia, Florence, nu?

Florence confirmă plecându-şi privirea cu modestie.

– Dar numai ca să îmi treacă timpul, zise ea zâmbind. Poţi gusta o operă sau un concert de cameră mult mai mult dacă ai cât de cât habar ce muncă dură şi ce studii îndelungate se află în spatele unei asemenea producţii. Nu credeţi, Caleb?

Caleb nu putu decât să confirme.

– Dumneavoastră nu aţi studiat cu adevărat cantoul, Miss Martyn, nu-i aşa?

Kura păru calmă, dar în sinea ei era supărată. Fata asta nu avea nici urmă de respect faţă de ea sau măcar teamă. Şi nu i se putea astupa gura cu obişnuitele „da“ sau „nu“. Florence părea să cunoască şmecheria şi punea doar întrebări ce solicitau ca răspuns fraze întregi sau explicaţii cât mai lungi.

– Eu am studiat în particular, explică scurt Kura.

La care Mrs. Biller, Mrs. Weber şi Florence se referiră la avantajele de netăgăduit ale şederii la un internat.

Caleb le urmărea cu o mină de suferind. Pe el internatul în Anglia îl ajutase la conştientizarea timpurie a înclinaţiei sale. În acea zi de joi, la cârciumă, îi mărturisise asta Kurei, dar aici desigur că nu putea prezenta asta ca argument. În schimb, în seara aceasta se străduí să dea o reprezentaţie actoricească credibilă a dragostei lui faţă de Kura, care fu cam penibilă. Un gentleman nu şi-ar fi expus niciodată sentimentele astfel, dar aici în general sensibilului Caleb i-a lipsit simţul măsurii. Kura se gândi că orice altă fată ar fi fugit mâncând pământul dacă i-ar fi fost prezentat un asemenea candidat la căsătorie. Totuşi Florence Weber asistă la spectacol cu un zâmbet stoic şi cu un calm manifest. Vorbi intenţionat despre

muzică și artă făcându-l de Caleb să pară un îndrăgostit necopt la minte, iar pe Kura să pară o Izabela.

– Înțeleg că vă place în mod special *Carmen,* Miss Martyn. Desigur că îi dați o foarte credibilă... față. Nu, eu nu cred că don Jose este cu adevărat de condamnat. Dar a fost ispitit de o țigancă atât de seducătoare! Și oricum la sfârșit el se vindecă! Chiar dacă cu... da, cu un mijloc puțin drastic...

Și surâse ca și cum oricând ea era pregătită să îi ascută lui Caleb pumnalul pe care el să i-l înfigă Kurei între coaste.

În final Kura a fost bucuroasă să plece, în timp ce Caleb rămânea în continuare la dispoziția fermecătoarei Florence. Familia Weber era invitată în casa Biller cât timp era în căutarea unui domiciliu propriu în Greymouth. Mr. Weber dobândise cote-părți la noua cale ferată și voia să rezolve probleme de afaceri. Era posibil ca familia Weber să rămână câteva săptămâni la familia Biller, înainte de a se întoarce la Westport, vreme în care se spera ca cei doi tineri să se apropie.

Tânărul bărbat apăru luni-dimineața în cârciumă pentru a se plânge Kurei. Mama sa îi făcuse dure reproșuri încă în seara dineului, în timp ce tatăl lui tratase chestiunea mai subtil. Îl convocase în biroul lui a doua zi, pentru a schimba împreună câteva cuvinte ca de la bărbat la bărbat.

– Băiete, firește că această Kura te atrage. Fără îndoială că ea este cea mai atrăgătoare. Dar trebuie să ne gândim și la viitorul nostru. Fă-i lui Florence unul sau doi copii, să aibă o preocupare, iar tu îți faci rost de o metresă drăguță.

Caleb arăta atât de disperat, încât însuși Paddy îi arătă înțelegere și îi făcu semn Kurei că poate să plece de la pian.

– Descrețește-i fruntea băiatului cumva... dar fă-l și să cumpere de preferință o sticlă întreagă de Malt! Altfel suporți pierderea!

Kura își dădu ochii peste cap. Paddy era într-adevăr lipsit de orice sensibilitate. Probabil că deja făcea pariuri dacă și când efeminatul Caleb Biller va reuși să o lase grea pe Florence Weber.

– Ea este groaznică, murmură Caleb, și păru că se cutremura numai gândindu-se la fată. O să mă îngroape sub ea...

– Se poate întâmpla, opină sec Kura, imaginându-și cât se va rotunji Florence. Dar tu nu trebuie să te căsătorești cu ea. Nimeni nu te poate sili. Fii atent, Caleb, eu m-am gândit la asta.

Chiar o făcuse, pentru prima dată în viața ei o preocupaseră problemele altuia! Kurei nici nu îi venea a crede; pe de altă parte, putea avea și ea de câștigat. Îi turnă lui Caleb un pahar plin cu whisky și îi împărtăși ideea ei.

– Aici în Greymouth nu ai putea niciodată să trăiești împreună cu un alt bărbat. Oamenii vor discuta despre tine, iar părinții tăi îți vor vârî în casă o Florence Weber după alta. Cândva vei ceda, Caleb. Nu merge. Deci îți rămâne doar viața de burlac. Dar tu ești un artist. Cânți la pian foarte bine, compui, faci aranjamente. Și nu există motiv pentru care să îți dovedești talentul numai după ce te-ai îmbătat la cârciumă.

– Te rog, Kura! M-ai văzut vreodată beat?

Caleb o privi indignat, dar apoi bău și al treilea pahar cu whisky.

– Mda... nu beat, dar ametit. Un artist are nevoie de curajul de a se așeza la pian fără niciun pic de whisky. Vreau ceva... Noi am putea să organizăm o seară cu program, Caleb. Tu aranjezi pentru pian și voce câteva *haka* și câteva cântece din cele culese de noi. Sau pentru două piane cu acompaniament vocal sau pentru două mâini. Cu cât vor fi mai multe partituri, cu atât va fi mai bine. Verificăm aici programul și în Westport, apoi plecăm în turneu. Mai întâi în Insula de Sud, apoi în Insula de Nord. Pe urmă în Australia, în Anglia...

– Anglia? În privirea lui se citea speranța. Ca și până acum, visa la prietenii lui din internat. Tu crezi că vom avea atâta succes?

– De ce nu? îi răspunse convingătoare Kura. Mie îmi plac aranjamentele tale și se spune că londonezilor le place exoticul. Oricum merită să încercăm. Tu trebuie doar să ai încredere, Caleb. Tatăl tău...

Caleb își mușca buza inferioară.

– Tatăl meu nu va fi entuziasmat. Dar mai întâi am putea să apărem în cadrul unor acțiuni de binefacere. Mama este angajată în așa ceva, iar Miss Weber...

Kura zâmbi sardonic.

– Mai ales Miss Weber va fi fără îndoială entuziasmată. Deci o facem? Dacă vrei, am putea exersa în fiecare seară. După ce mina se închide și înainte de a se deschide cârciuma.

Cum era de aşteptat, Florence Weber îşi ascunse supărarea şi se prefăcu de-a dreptul entuziasmată de muzica maori. Din fericire, soţii Weber închiriaseră între timp o casă în Greymouth, iar Florence şi mama ei îşi petreceau timpul cu aranjarea ei. Mrs. Biller îl bătea la cap zilnic pe Caleb cu gustul şi îndemânarea manifestate de Florence cu această ocazie, în timp ce Florence îi cerea sfatul când era vorba despre culoarea tapetului ori a huselor pentru fotolii.

Kura înregistră amuzată că lui chiar îi făcea plăcere treaba aceasta. Caleb era un estet; era atras de orice activitate cât de cât artistică, dar interesul lui principal era dedicat muzicii. Dimpotrivă, Florence studia cu o mină serioasă partiturile lui Caleb, deşi cel puţin Kura se îndoia că fata le putea descifra. Miss Weber era mai curând o fire practică şi îşi făcu rapid un obicei din a-l însoţi pe Caleb la orele de exerciţiu cu Kura. Firește că asta dădea apă la moară bârfelor din oraş, şi Caleb se simţea ca în iad. Kura privea totul mai curând cu degajare. Noul ei partener trebuia oricum să se obişnuiască să apară în public. Şi putea să înceapă cu ce era mai dificil. Fără îndoială era vorba despre Florence Weber. Ea critica fără scrupule. Kura accepta multe dintre sugestiile ei, chiar dacă unele erau mai puţin constructive şi mai mult răutăcioase.

– Nu ar trebui ca acest cântec să îl însoţiţi de... cum să zic eu... de nişte gesturi relevante? se interesă aceasta după interpretarea cântecului de dragoste al prietenului Kurei de la Pancake Rocks. Între timp acesta devenise piesa preferată a celor doi. Aranjamentul realizat de Caleb suna foarte artistic şi elaborat, în contrast cu cuvintele foarte explicite. Între timp Caleb ajunsese să le înţeleagă, dar bineînţeles că nu i le-ar fi tradus niciodată lui Florence. Totuşi vocea Kurei avea expresivitate, şi interpretarea pasională a lui Caleb oferea un acompaniament potrivit, aşa că Florence înţelese tema cântecului. Caleb se făcu roşu ca sfecla când cu o mină nevinovată ea îi puse această întrebare, dar Kura zâmbi doar şi mai cântă o dată piesa unduindu-şi coapsele atât de aţâţător, încât lui Paddy Holloway aproape că îi ieşiră ochii din cap, ca de altfel şi lui Florence Weber.

– Firește că în prezenţa reverendului sunt mai reţinută puţin, zise Kura în încheiere, când în mod excepţional Florence, roşie la faţă, se făcu nevăzută.

Între timp se fixase data primului lor concert la Greymouth. Își vor prezenta programul la picnicul organizat de biserică; încasările urmau să fie donate familiilor victimelor catastrofei de la mina Lambert. În plus, la intervenția lui Mrs. Biller, se mai programase o reprezentație la unul dintre hotelurile de pe chei. Pe Kura o bucurau aceste apariții pe scenă, dar nervozitatea lui Caleb atingea cote maxime.

– Nu mai fi așa, artistule! îl tachina Kura. Mai bine gândește-te la minunatul trup al prietenului nostru maori și cum ar fi dacă el s-ar afla acum aici și ar putea dansa pe cântecul tău. Dar să nu începi să dai din coapse, că răstorni pianul!

William Martyn ocoli deocamdată localitățile mai mari de pe Coasta de Vest. Plecă de la premisa că Latimer vânduse acolo câte o mașină de cusut fiecărei femei măcar pe jumătate interesată și capabilă să suporte costul. Așadar, mai rămăseseră soțiile minerilor, și de la acestea nu se putea aștepta probabil la nimic. În loc de asta se concentră pe așezările singuratice și avu succese neașteptate în satele maori. Gwyneira McKenzie îi spusese odată că indigenii din Noua Zeelandă se adaptează neobișnuit de repede obiceiurilor pe care le au *pakeha*. Deja mai toți maorii purtau îmbrăcăminte occidentală; de ce nu ar vrea femeile să învețe să își coasă singure aceste lucruri? Normal că și aici exista problema banilor. Nu era posibil să se aplice acestora sistemul plății în rate. Dar triburile obținuseră de multe ori bani prin vânzarea pământurilor, bani administrați de obicei de căpetenii.

William elaboră rapid un sistem prin care explica acestor căpetenii că vor crește fulgerător în ochii femeilor din trib și pe deasupra se vor bucura și de respect din partea *pakeha*, dacă nu s-ar pune în calea binefacerilor lumii moderne. Dacă el își va prezenta aici mașina de cusut, întreg tribul se va strânge fermecat în jurul lui, urmărind cu ochii mari cum erau cusute rapid hăinuțele pentru copii, de parcă William le-ar fi făcut prin magie. Femeile ar învăța repede cum să se folosească de mașini, și asta le-ar face să se bucure ca niște copii. Astfel mașina de cusut Singer devenea un simbol al statutului social. Rareori părăsea William un trib fără a încheia un contract; în plus maorii erau ospitalieri și deschiși. Întreținerea și

înnoptatul nici nu se mai puneau la socoteală. Uneori William își blestema doar puținele lui cunoștințe de limbă maori. S-ar fi putut interesa mai lesne de Kura și i-ar fi putut da de urmă, căci ultima căutare realizată de Gwyneira se încheiase la maorii din Blenheim. Desigur că putea folosi și engleza. Cei mai mulți maori vorbeau cât de cât limba *pakeha* și înțelegeau mai tot. Dar William avea deseori senzația că oamenii nu îi relatau totul sau chiar deveneau suspicioși când un străin se interesa de o membră a triburilor lor.

Acest lucru a fost deosebit de clar la un trib situat între Greymouth și Westport. Oamenii deveniseră reținuți imediat ce el întrebase în limbajul lui cam păsăresc despre o fată care fugise de la soțul ei *pakeha* și care acum cânta. În timp ce la alte triburi se râdea cu poftă imediat ce el amintea de fuga Kurei, acești oameni deveniseră nervoși și tăcuți. Doar soția căpeteniei clarificase lucrurile.

– El nu vrea nimic de la fata cu părul de foc, el întreabă de *tohunga,* le explică ea oamenilor din trib. Tu cauți Kura? Kura-marotini? Ea plecat de acest bărbat care nu place...

Oamenii râseseră în hohote de gesturile cu care ea însoțise explicația; doar William privise buimac și puțin ofensat.

– A spus ea asta? se interesase el. Dar noi...

– A fost aici. Cu bărbat înalt blond. Foarte deștept, face muzică, tot *tohunga.* Dar rușinos!

Ceilalți chicotiseră din nou, însă nu oferiseră alte date despre vizita Kurei. Dar William intrase la idei. Deci Kura era iarăși cu un bărbat! Firește nu cu Roderick Barrister; îl înlocuise la fel de repede ca pe el, pe care îl părăsise pentru scena operei. Deci acum era cu un bărbat rușinos, blond, muzician...

Dorința lui William de a-și regăsi soția – și de a-i spăla temeinic creierul înainte de a o strânge în brațe și de a o convinge de farmecul lui cuceritor – creștea pe zi ce trecea.

9

Elaine era îngrijorată din cauza lui Tim, care la fiecare vizită a ei părea tot mai slab, mai încrâncenat și mai epuizat. Cutele din jurul gurii lui ajunseseră ca brazdele care la mulți mineri reflectau oboseala și permanenta suprasolicitare. Desigur că se bucura ca și înainte să o vadă pe Lainie, dar îi era tot mai greu să râdă și să glumească. Asta se putea datora și unei anumite înstrăinări – vechea lor intimitate avea de suferit cu fiecare zi în care nu se mai vedeau. Și astfel de zile se îndeseau, și nu din cauză că Lainie nu încerca să facă ceva. Distanța nu era o problemă; casa familiei Lambert se afla la trei kilometri de centrul orașului, iar Banshee și Fellow o acopereau în douăzeci de minute. Dar Lainie trebuia să treacă de Nellie Lambert, care era un obstacol mult mai dificil.

Uneori Nellie nici nu mai deschidea ușa când Elaine bătea cu mânerul greu, din cupru. Roly și Tim nu auzeau bătăile; zgomotul ajungea doar până în salonul de primiri. De fapt aici trebuia să se afle permanent o slujnică ori Nellie, dar Elaine bănuia că aceasta nu voia să audă. Nellie găsea mii de motivații pentru a o ține pe „prietena“ fiului ei – termenul de „logodnică“ nu îi ieșea nicicând de pe buze, cu toate că Timothy nu făcea niciun secret din intențiile lui de a se căsători – departe de el. Timothy dormea, Timothy nu se simțea bine, Timothy era dus la plimbare de Roly și ea nu avea idee când se vor întoarce cei doi. Odată Lainie trase o sperietură grozavă când aceasta îi spuse că Tim stă la pat cu o tuse păcătoasă și nu o poate primi. Elaine dădu fuga în oraș panicată, la Berta Leroy. Care îi spulberă lui Elaine orice temeri.

– Ah, Lainie, Tim nu va face o pneumonie mai repede decât dumneata sau decât mine. Era supus acestui pericol cât stătea în pat, dar aud că acum se mișcă mai mult decât noi două la un loc. Vom afla imediat de la o sursă sigură: Christopher se află la familia Lambert. Și pe el l-a înnebunit Nellie. Susținea că Tim are dureri când tușește, să vină Christopher să îl consulte. Sper că nu se va alege cu cine ştie ce pe ploaia asta...

Într-adevăr afară era furtună, și însăși Elaine era udă toată după ce călărise tot drumul. Berta îi uscă părul și îi arătă un loc lângă cămin până când prepara ea un ceai. Cu toate acestea, Elaine încă mai tremura când doctorul Leroy reveni turbat de furie.

– Pentru asta îi dublez onorariul, Berta, ți-o zic eu! zise el turnându-și coniac în ceai. Atâta drum pe furtună pentru o ușoară răceală!

– Dar...

Elaine vru să mai zică ceva, dar doctorul clătină din cap.

– Dacă băiatul are dureri când tuşeşte, este din cauză că mușchii lui au fost suprasolicitați de programul de refacere. Când am ajuns acolo, el tocmai ridica greutăți...

– Pentru ce? întrebă Elaine. Eu cred că vrea să învețe să meargă.

– Știți cât cântărește o atelă pe care el trebuie să o miște la fiecare pas? Doctorul Leroy mai luă un ceai și puse puțin coniac și în ceașca lui Elaine. Apoi continuă: Serios vorbind, copilă, eu nu am mai văzut un om care să lucreze atât de dur și disciplinat ca Timothy Lambert. Între timp am căpătat convingerea că vă va duce pe propriile picioare la altar. Pentru ce mi-a arătat el astăzi, în ciuda tusei și a guturaiului – tot respectul! L-am expediat totuși la pat două zile, ca să scape de răceală și de punctul maxim al febrei musculare. Dacă va face ce i-am prescris? L-am informat oricum că mâine veți trece să vedeți ce face. În prezența balaurului care este maică-sa – deci ea nu vă poate îndepărta!

Nelli Lambert ar fi preferat ca Lainie să intre în casa Lambert numai la ocazii speciale și numai la invitația ei. Cam o dată la două săptămâni o primea pe fată la ceai – o ceremonie de o rigiditate groaznică, pe care Lainie o ura. Și pentru că soții Lambert o interogau. Despre pretinsa ei copilărie în Auckland, despre rudele ei,

despre originile din Anglia – și Elaine se adâncea într-un haos de minciuni, ale căror amănunte le uita mereu. Apoi era nevoită să improvizeze în timp ce Mrs. Lambert o privea neprietenos, iar Tim zâmbea pe sub mustață.

Tim își dădea seama că ea mințea, și Elaine se temea ca el să nu-i interpreteze atitudinea drept neîncredere în el. Ea se aștepta ca el să-i pună întrebări și era nervoasă și tensionată când rămânea singură cu el. În ce îl privea pe Tim, el ura să apară în fața lui Lainie în scaunul pe rotile sau să se lase împins de ea. Exercițiile cu greutăți dădeau rezultate; acum era în stare să miște câțiva metri monstruosul scaun. Dar întoarcerile și manevrele printre piesele de mobilier erau cele mai grele. În plus Tim ura să apară în fața oricui în postura de „schilod". Când Elaine îl vizita în camerele lui, de cele mai multe ori Roly îl ajuta să se așeze într-un fotoliu normal. Dar scaunele de la masa din salon erau incomode, fotoliile și canapeaua erau prea joase. Așa că Tim stătea în scaunul cu rotile, nervos și tensionat. Și în aceste condiții nu putea susține o discuție normală. Uneori Elaine plângea dezamăgită în coama lui Banshee ori a lui Fellow, în timp ce Tim își vărsa furia pe greutăți și pe cârjele din camera lui și se antrena și mai încrâncenat.

Amândurora le era de aceea groază de masa festivă de Crăciun, la care Mrs. Lambert o invitase oficial pe Lainie.

– Într-un cerc restrâns, Miss Lainie. Sper că aveți o îmbrăcăminte corespunzătoare...

Elaine intră imediat în panică pentru că în mod firesc nu avea o garderobă de seară. Oricum invitația venise prea târziu. Nu mai putea să comande una, chiar de i-ar fi ajuns banii.

Proba disperată o rochie după alta și în final Charlene o găsi în lacrimi.

– Toți se vor uita cruciș la mine, se văită Elaine. Nellie Lambert vrea să demonstreze întregii lumi că sunt doar o fată de la bar fără maniere. Va fi groaznic!

– Nu îți mai bate capul, o consolă Charlene. Nu este nici măcar o invitație la seara de ajun, este doar un dejun. În afară de asta, acolo nu va fi toată lumea. De exemplu pe mine nu m-a invitat.

Elaine ridică capul.

– Pe tine de ce să te...

– Ca logodnică oficială a lui Mr. Matthew Gawain! Charlene se învârti mândră în fața oglinzii. Privește-mă, Lainie Keefer, ai în față o tânără doamnă onorabilă. Cu madame Clarisse deja s-a discutat: de astăzi servesc în cârciumă, dar nu mai urc cu bărbații! Mă tem că pentru asta Matt plătește ceva, dar nici nu vreau să știu. În orice caz, în ianuarie mă căsătoresc! Ei, nu este o surpriză?

Elaine uită de grijile ei și își îmbrățișă prietena.

– Credeam că nu vrei să te măriți, o necăji ea pe fată.

Charlene își aranjă părul negru și îl strânse într-un coc de probă, cum purta Berta Leroy.

– Nu țineam să o fac cu orice preț. Dar Matt este supraveghetor. Cândva va participa alături de Tim la conducerea minei, asta deja au aranjat-o cei doi. Deci nu mă așteaptă o viață amărâtă într-o cocioabă cu zece copii ținându-mă de rochie, ci o adevărată ascensiune. Așteaptă numai puțin, Lainie, și în câțiva ani vom fi în fruntea bazarului cu vânzări în scop de binefacere al bisericii! În afară de asta, îl iubesc pe Matt și asta i-a făcut și pe alți oameni să își schimbe opiniile, nu?

Elaine râse și roși.

– Până acum bătrâna Lambert încă nu a prins drag de prezența mea, concluzionă Charlene și examină din priviri colecția de îmbrăcăminte a lui Elaine. Apoi adăugă: De aceea și Matt este acum liber ca pasărea cerului și poate să nu participe la sărbătoare. Îi pare rău... Zâmbi puțin răutăcios, apoi continuă: Uite, pe asta o îmbraci! Scoase rochia bleu de vară pe care madame Clarisse o comandase pentru Lainie când aceasta se mutase la ea. La asta mai este nevoie de bijuterii. Iată darul pentru logodnă pe care mi l-a făcut Matt! Charlene îi întinse mândră o casetă ce conținea un colier frumos cizelat din argint cu lapislazuli și adăugă: Tu ai fi mai mult tipul acvamarin, dar ți se potrivește de minune. Chiar dacă decolteul este puțin cam larg. Dar este vară, ce naiba!

Inima lui Elaine bătea să-i sară din piept și ea plecă ochii de rușine când întinse mâna domnului și doamnei Lambert pe 25 decembrie și le ură Crăciun fericit. Corespunzător de rece și rezervat a fost și sărutul pentru Tim, care stătea nefericit în scaunul lui cu rotile. Acesta asuda în costumul cu vestă prescris de etichetă la

această ocazie, cu toată vremea toridă de vară. Mama lui mai insistase ca în plus să își acopere picioarele cu un pled în carouri – de parcă acestea ar fi oferit vizitatorilor o privelişte scabroasă.

Elaine ar fi vrut să îl încurajeze, să îi dea de ştire printr-un gest oarecare că nu este singur. Dar şi ea era parcă imobilizată de spaimă când ajunse în faţa celorlalţi oaspeţi. Marvin şi Nellie Lambert invitaseră familia Weber şi familia Biller, care între timp se împrieteniseră şi, ca urmare, prezenţa familiei nu mai putea fi evitată. Ceea ce îi displăcea atât lui Marvin Lambert, cât şi lui Josuah Biller. Amândoi îşi făcuseră mai înainte curaj cu ceva băutură, iar soţiile lor urmau să îşi petreacă întreaga zi veghind ca din cauza unei banalităţi să nu se ajungă la o confruntare.

Dimpotrivă, soţii Weber erau calmi şi distinşi. Firește că mama şi fiica se uitaseră în aceeaşi măsură iritate la rochia nu prea potrivită cu ocazia lui Lainie. După care şuşotiră împreună cu Mrs. Biller, ceea ce avu ca urmare noi priviri necruţătoare. Dar Elaine trecu în plan secund când Caleb Biller avu grijă să pună de un scandal. Mrs. Lambert îi prevăzuse că partenera lui la masă va fi Florence Weber, dar el apăru cu aşa-zisa lui „logodnică“ Kuramaro-tini Martyn.

Elaine aproape că se înecă cu şampania pe care servitoarea tocmai i-o servise.

– Ţine-ţi gura! îi şuieră Kura când aceasta i se prezentă protocolar şi cele două verişoare schimbară o strângere de mână puţin cordială. Dacă insişti, cândva am să îţi explic, dar acum joci cu mine. Şi aşa stau pe un butoi cu pulbere!

Lainie pricepu imediat la cine era fitilul pulberii. Răceala dintre Kura şi Florence Weber nici nu putea fi trecută cu vederea – şi Florence îşi îndreptă aversiunea imediat şi asupra lui Elaine. Între cele două fete pianiste de bar se realiză automat o amiciţie, şi prietena Kurei deveni duşmanul ei natural. Aşa că atacurile la adresa lui Lainie erau complet neaşteptate. Ultima era pe punctul de a se ascunde după perdeaua ei de păr, de a roşi şi a cădea în imobilitate, dar se uita la chipul supărat al Kurei şi îşi amintea alte strategii.

– Deci şi dumneavoastră, Miss Lainie, aveţi ambiţii de operă? întrebă Florence dulce ca mierea.

– Nu, răspunse Lainie.

– Dar și dumneavoastră sunteți plătită tot pentru a cânta la pian! Și *Lucky Horse* nu este... cum să zic... un hotel?

– Da, confirmă Lainie.

– Eu nu am mai fost niciodată într-un asemenea stabiliment. Dar... Florence îi aruncă o privire plină de rușine mamei sale, de parcă ar fi vrut să se asigure că aceasta nu o auzea, și continuă: Din curiozitate, bărbații nu devin foarte insistenți? Desigur, știu că dumneavoastră niciodată... dar...

– Nu, zise Lainie.

Kura se uită peste masă și brusc cele două fete își mușcară buzele ca să își stăpânească râsul. Lui Elaine nu îi venea să creadă, dar simțea un gen de complicitate față de vechea ei dușmancă.

Discuția se lega cu greutate și între ceilalți oaspeți. Mr. Weber îl întrebă pe Marvin despre reconstrucția minei după accident – și când îi răspunse Tim, îl privi ca și cum ar fi fost surprins că fiul invalid al lui Lambert mai putea să vorbească. După mai multe pahare de whisky, șampanie și vin lucrul acesta îi displăcu și lui Marvin Lambert, motiv pentru care Nellie, Mrs. Biller și Mrs. Weber intervenir pentru a schimba subiectul. Doamnele discutau despre amenajarea interioarelor și despre mobila englezească – și se uitară la Caleb ca la o sperietoare când acesta se amestecă inocent în discuție. Un bărbat care cunoștea termenul de „tapet" apărea într-un muzeu al curiozităților ca și un inginer minier în scaun cu rotile. Elaine îl compătimea pe Tim, pe al cărui chip se citea plictiseala și epuizarea. În schimb, pe Kura o amuza Caleb. Acesta se comporta ca un copil ocărât.

Deasupra tuturor acestora se situa Florence Weber, care pălăvrăgea cu același calm despre abajururi de lampă, despre nouă tehnică a electricității, despre opera italiană și despre eficiența puțurilor de aeraj din minele de cărbuni. Ultima chestiune părea să o intereseze cel mai mult, ceea ce îi făcu doar să râdă pe domni, iar pe doamne să tacă indignate.

– Trebuie să ies de aici, șopti Tim, când după masă Lainie îl împinse cu scaunul în salonul domnilor.

Nellie îl rugase pe soțul ei să preia el împinsul scaunului pe rotile, dar acesta nu reușea să o facă fără a zgâria mobilele. Tim îi aruncă lui Elaine o privire atât de insistentă, aproape imploratoare, încât

aceasta sări imediat în ajutorul lui. Accidentele cu acest scaun erau dureroase și nu lipsite de pericole. Chiar în urmă cu câteva săptămâni doctorul Leroy fusese nevoit să îl trateze pe Tim după ce maică-sa reușise să răstoarne obiectul instabil și greu cu tot cu fiul ei.

– Ce să fac? întrebă disperată Lainie. Ea abia putea să împingă scaunul pe covoarele groase. Am putea să le spunem că mergem în grădină, dar nu am să reușesc să împing până acolo scaunul oricât m-aș strădui! Unde este Roly?

– Astăzi este liber, răspunse Tim scrâșnind din dinți. În definitiv este Crăciunul. A fost aici de dimineață și mai vine diseară. Băiatul este foarte devotat, dar are și el familie...

Pronunțase ultimele cuvinte ca și cum considera familia ca pe ceva la fel de dezirabil ca o durere de măsea. Apoi tăcu, când Caleb Biller se îndreptă către el și Lainie.

– Vă pot ajuta, Miss Lainie? întrebă tânărul prietenos și fără să pară jenat. După părerea mea o plimbare pentru siestă în grădină ar fi o bună idee. Deci dacă sunteți de acord, Tim...

Caleb preluă decis scaunul și îl scoase pe Tim din camerele sufocante în lumina dogoritoare a soarelui de vară. Elaine îl urmărea pe Caleb cât de prevăzător era. Ridica cu grijă scaunul peste pragurile ușilor și evita atent denivelările aleilor din grădină.

Kura îi urmă aruncând priviri nervoase peste umăr.

– Am scăpat! observă ea în cele din urmă. Am scăpat cu succes de Florence Weber. Probabil numai pentru câteva secunde, dar și pentru bucuriile mici trebuie să fim recunoscători.

Cu un gest scurt își aruncă pe spate splendidul ei păr negru, pe care îl purta provocator nestrâns. Și decolteul Kurei era prea adânc, iar rochia ei de un roșu-închis era prea provocator croită pentru o adevărată doamnă. Și totuși îți tăia respirația.

– Oricum știu acum de ce face asta, continuă Kura mergând alături de Lainie fără nicio reținere. De săptămâni întregi mă tot întreb ce găsește la Caleb. Trebuie să fi remarcat că el nu îi dă nicio atenție. Dar îi vrea mina – și o vrea cu orice preț! Probabil că pentru ea și-ar da și viața, pentru a-l moșteni pe tăticul ei, dar ea este „doar o fată". În mâinile ei Caleb ar fi precum ceara. Dacă îl aduce în fața altarului, are mina Biller. Firește că și Tim Lambert o poate interesa. Este cel mai bine să nu îi lași singuri!

Un astfel de sfat din gura Kurei îi suna lui Elaine cam ciudat, dar – surprinzător – ea râse în loc de a se simți rănită și a-și aminti de William.

– Tu ești experta, remarcă ea scurt, și constată că Kura se simți atinsă. Părea să aibă lacrimi în ochi. Elaine se decise să discute cândva cu ea. Până acum crezuse tot timpul că Kura îl părăsise pe William. Să fi fost invers?

Oaspeții au plecat noaptea târziu. Nellie Lambert se dedică imediat obligațiilor de gospodină și supraveghe acțiunea de debarasare. Marvin se retrase în salonul pentru bărbați pentru o ultimă băutură.

Elaine era indecisă. Pe de o parte, se aștepta din partea ei să plece ca și ceilalți. Pe de altă parte, Tim se simțea atât de istovit în scaunul lui, încât ea nu se îndura să îl părăsească. Mai înainte, în grădină, Tim discutase agitat cu Caleb despre mina Biller, dar în ultimele ore nu mai spusese nimic, de parcă ar fi avut nevoie de toată forța pentru a se menține treaz. Oricum Lambert, Biller și Weber nu l-ar fi băgat în seamă. Ei nici măcar nu se gândiseră să îi ofere un pahar cu whisky ori o țigară, de al căror gust ei se bucuraseră din plin între timp. Îi servise Florence, care îi urmase în salonul pentru bărbați. Se părea că nu mai rezista să vorbească de una singură despre draperii și amenajări ale băilor. Evident era mai atrasă de discuțiile profesionale plictisitoare despre piața cărbunelui.

Elaine trăsese cu ochiul prin ușa deschisă a salonului bărbaților și remarcase faptul că Florence schimba câteva cuvinte cu Tim, probabil pentru că restul celor prezenți îi ignora pe amândoi în aceeași măsură. Tim era totuși neatent. Lainie înregistră îngrijorată cât de necontrolat se plimbau mâinile lui pe cotiera scaunului cu rotile. El încerca mereu să își schimbe poziția printre pernele mult prea moi, apoi fața i se schimonosea din cauza durerilor când nu reușea să o facă. Acum, cu chipul cenușiu, privea pe fereastră în parc, ca și cum ar fi fost deznădăjduit că soarele nu mai apunea.

Elaine își trase un scaun lângă el și își trecu ușor degetele peste mâna lui.

– Tim...

El își retrase mâna și începu să se descheie la sacou.

– Îmi permiți? întrebă el politicos.

Elaine se ridică pentru a-l ajuta, dar el se apără posac.

– Lasă, mâinile îmi sunt sănătoase...

Elaine se retrase descurajată și încercă să converseze, în timp ce el își descheia neîndemânatic nasture după nasture pentru a se mai răcori cât de cât.

– Caleb Biller este un băiat drăguț...

Tim își adună puterile și încuviință din cap.

– Da, dar cele două femei ale lui sunt cu cel puțin o măsură peste el. Zâmbi cu greutate și continuă: Scuze, Lainie. Nu am vrut să te reped. Dar nu mă simt bine.

Elaine îl mângâie pe umăr și îi descheie apoi rapid nasturii de la vestă. Ea mulțumi cerului pentru rochia ei ușoară de vară – îmbrăcămintea protocolară a bărbaților pe această temperatură era curată tortură. Oricum ceilalți bărbați dezbrăcaseră cel puțin sacourile după dineu. Pentru a face același lucru Tim ar fi avut nevoie de ajutor, dar el ar fi preferat să moară în loc de a ajunge să ceară ajutorul cuiva.

– A fost o zi lungă. Și oamenii au fost groaznici, zise ea încet. Pot face ceva pentru tine?

– Poate ai putea... ai putea să te duci călare până la Roly, să îl rogi să vină ceva mai devreme? Eu...

Tim încercă din nou să își schimbe poziția, dar lupta cu pernele se dovedi lipsită de perspective.

– Te pot ajuta? întrebă Lainie și roși. Să nu își fi închipuit Tim că ea ar fi vrut să îl dezbrace și să îl pună în pat! Dar poate că o va lăsa să îl ajute să își schimbe poziția pe scaun. Adăugă: Firește că nu te pot ridica, dar...

Tim zâmbi și pentru prima dată în această zi în privirea lui se putu citi ceva asemănător bucuriei, triumfului.

– Oh, nu este nevoie să mă ridici! Pot să o fac singur, doar să mă ridic din obiectul acesta este ceva mai dificil. Și mai ales nu văd nicio posibilitate de a mă duce în camera mea.

Într-adevăr împinsul scaunului se dovedi cel mai greu lucru de făcut. Fusese mai ușor când părăsiseră salonul, traversând astfel covoarele groase. Mai înainte Tim locuise la etaj, acolo unde se afla și dormitorul părinților lui. Dar acum locuințele servitorilor dintre

bucătărie și grajduri fuseseră amenajate pentru el. Nellie vărsase și cu această ocazie lacrimi, dar Tim găsea că nu era tocmai neplăcut că uneori mai adia un iz de fân. Elaine îl duse în micul lui salon, unde de fapt o și primea de cele mai multe ori când ea îl vizita.

– Mă ajuți să mă așez pe canapea? întrebă el răgușit.

Elaine încuviință din cap.

– Ce să fac? se interesă ea și îl eliberă și de pledul ce îi acoperea picioarele. Dar tu mai ai montate atelele! remarcă ea mirată. Vedea pentru prima dată scheletul metalic de pe picioarele lui și brusc înțelese necesitatea antrenamentului cu greutăți. Întrebă: Nu este incomod?

Tim zâmbi chinuit.

– Voiam să dispun de o posibilitate de fugă. Dar din păcate nu o luasem în considerare pe mama...

Arătă către cârjele sprijinite de peretele camerei lui.

Elaine simți iarăși crescând în ea o furie cumplită față de Nellie Lambert. Chiar dacă Tim ar fi putut să facă doar unul ori doi pași, l-ar fi ajutat enorm dacă i-ar fi putut întâmpina pe oaspeți cel puțin stând în picioare.

– Dacă mi le dai...

Tim își sprijini cârjele sub brațe, dar cea din dreapta alunecă și el căută brațul lui Elaine pentru a se sprijini. Elaine îl prinse în brațe și îl sprijini până când acesta își recăpătă echilibrul. Acum, pentru prima oară după un an de zile, el stătea alături de ea, sprijinit de ea, dar mult mai înalt decât ea. Când își dădu seama de acest lucru, Tim pierdu și cârja stângă. Elaine îl ținea acum, dar și el o strângea practic în brațe.

– Tim, tu poți să stai în picioare! Este o minune!

Elaine îl privea radioasă. Nu mai avea timp să își facă și griji că un bărbat o îmbrățișa. Pur și simplu era doar bine că îl avea lângă ea pe Tim, în picioare, și că putea să îi vadă zâmbetul înflorind pe chip, ca la cursa hipică.

Tim o simțea în brațe și nu putea face altceva. Plecă spre ea capul și o sărută. Mai întâi ușor, pe frunte, apoi, prinzând curaj, o sărută pe gură. Elaine întredeschise buzele. Calmă, absolut normal, se lăsă sărutată și răspunse sărutului chiar dacă o făcu timid.

– A fost superb, spuse Tim răgușit. Lainie...

O mai sărută o dată înainte ca ea să se aplece după cârje. După care îi demonstră că poate să facă fără mare efort cei doi pași până la canapea.

– Recordul meu este de unsprezece pași! zise el zâmbind și se așeză respirând greu pe canapea. Dar de la un capăt al bisericii până la celălalt sunt douăzeci și opt. A verificat Roly pentru mine. Așa că trebuie să mai exersez puțin.

– Și eu, șopti Elaine. Mă refer la sărutat. Din punctul meu de vedere, am putea să începem de-ndată...

10

Când Roly O'Brien veni la treabă a doua zi, Tim ardea de nerăbdare.

– Astăzi facem mai întâi exercițiile obișnuite, îi explică el băiatului uluit, care de fapt mizase pe o dimineață liniștită. In seara anterioară Tim arătase mulțumit, dar complet epuizat. Acesta adăugă: Și pe urmă îl aduci pe Fellow de la Miss Lainie.

– Ăă... calul, Mr Tim?

Roly era nesigur. Caii îi displăceau; copil de miner, niciodată nu avusese de-a face cu animale mai mari decât o capră sau o găină.

– Exact. Calul meu. Probabil că Lainie se va despărți cu greu de el, dar nu am ce face. Progresez prea încet cu mersul, Roly. De astăzi exersăm călăritul!

– Dar...

– Niciun dar, Roly! Fellow nu îți face nimic, este foarte cuminte. Iar eu trebuie să găsesc neapărat o modalitate de a ieși de aici. O vreau pe Lainie pentru mine, vreau să întreprindem ceva. Vreau să fiu singur cu ea!

Tim se îndreptă nerăbdător; nu mai putea să aștepte ca surprinsul Roly să îl ajute să se ridice din pat.

– Poate încercați mai întâi cu trăsura? întrebă Roly îngrijorat.

Tim scutură din cap.

– Atunci înseamnă că o pot ruga să mă scoată la plimbare cu scaunul pe rotile! Nu, nici vorbă. Am să o scot pe lady la o plimbare

ca un gentleman. Nu vreau să mai aștept până mă vizitează ea sau până când mama o lasă să vină.

Roly făcu ochii mari resemnat. El o considera pe Lainie atrăgătoare, dar nu înțelegea de ce Mr. Tim se deranja atât de mult pentru ea. Mai ales că acesta putea pur și simplu să primească vizita unei fete din stabilimentul madamei Clarisse... La acestea îi fugeau mai nou gândurile lui Roly. Dar probabil că vor mai trece ani până când el va putea să strângă mărunțișul necesar. Mai convenabil din punct de vedere economic era să flirteze cu Mary Flaherty din vecini...

Lainie clătină din cap când Roly i-l luă pe Fellow.

– Este o prostie, Tim nu poate până acum nici măcar să stea în șezut fără rezemătoare, obiectă ea.

Roly ridică din umeri.

– Eu nu fac decât ce spune el, Miss Lainie, se apără el. Dacă vrea să călărească, să călărească.

Elaine ar fi preferat ca alături de băiat să supravegheze periculoasa încercare a lui Tim de a se urca pe cal. Ea înțelegea reacția lui Tim. Așa că rămase pe loc, pentru a-și face și mai multe griji.

Și nu pe nedrept. Prima încercare a lui Tim de a urca în șa a fost o catastrofă. Chiar și urcatul pe o rampă provizorie construită de Roly din scânduri și baloturi de paie era dificil. Iar când calul iritat făcu câțiva pași lateral în timp ce Tim încerca să se sprijine de șa, acesta alunecă pe gâtul lui Fellow și gemu de durere. Niciodată nu mai solicitase atât de dur coapsa abia vindecată, și mușchii brusc încordați și tendoanele protestară violent.

– Să vă ajut, Mr. Tim?

Lui Roly îi era la fel de frică să se apropie de cal pe cât de frică îi era că stăpânul lui ar putea să cadă și să își mai rupă ceva.

– Nu, eu... încă câteva minute...

Gemând Tim mai încercă să se ridice, dar fără niciun succes. În cele din urmă, cedă insistențelor lui Roly și încetă să se mai opună când acesta îl ajută să stea jos și să se liniștească. După puțin timp se ridică iarăși și puse mâna pe creion și pe hârtie.

Când Roly reveni de la grajd, unde cu frica morții în suflet îl eliberase pe Fellow de șa și harnașament, Tim îi întinse o schiță.

– Îi duci încă astăzi asta lui Ernest Gast, știi cine este, șelarul. Îl întrebi dacă îmi poate face o șa ca aceasta. Și cât de curând. Ah, da, și Jay Hankins să vadă dacă poate confecționa o asemenea scăriță de șa.

Roly își aruncă sceptic privirea pe desen.

– Arată bizar, Mr. Tim. O asemenea șa nu am mai văzut.

Șaua schițată avea mai mult forma unui fotoliu decât forma unei șei obișnuite. Oblâncul din față și cel din spate al șeii îl fixau bine pe călăreț pe locul lui. Picioarele lui Tim puteau atârna sprijinite pe scărițele largi ale șeii.

– Eu am văzut, zise Tim. În Europa de Sud asemenea șei sunt ceva obișnuit. Astfel de modele existau în Evul Mediu. Cavalerii, știi tu.

Roly încă nu auzise de turnirele cavalerești, dar încuviință cuminte din cap.

Tim abia aștepta ca Roly să revină a doua zi cu părerea lui Ernie.

– Mr. Ernest zice că poate face așa ceva, dar că nu ar fi o idee bună. Chestia asta vă ține fix ca o menghină – zice el – cam ca o șa pentru doamne. Și dacă va cădea calul și nu săriți, vă rupeți șira spinării.

Și arătă către „spătarul“ șeii.

Tim oftă.

– Bine, atunci informează-l că Fellow nici măcar nu se poticnește și apoi că doamnele din Anglia călăresc folosind astfel de șei. Și cele mai importante familii încă nu s-au stins. Deci riscul nu poate fi chiar atât de mare. Iar în privința șirei spinării rupte – am primit asigurarea a doi medici că cel puțin așa ceva nu doare. Ceea ce acum aproape că îmi doresc...

După prima încercare de a călări, pe Tim îl dureau coapsele cumplit, dar după-amiaza îl aduse pe Roly din nou în grajd și repetă procedura. Fellow rămase calm și veni ascultător la rampă.

Șaua specială nu produse minuni, totuși insistențele lui Tim învinseră în final durerile și imobilitatea corpului său. La șase săptămâni după prima încercare de a urca pe cal, îl conducea mândru prin curte pe Fellow – deși era încă dureros; și nici gând de a depăși stadiul de mers la pas. Dar totuși stătea drept și oarecum sigur.

Gândul de a putea traversa orașul pe cal compensa toate eforturile. După-amiază nu era multă lume pe străzi, dar toți cei care îl cunoșteau pe Tim îl priveau extaziați și îl lăudau. Mrs. Tanner și Mrs. Carey își făcură cruce, iar Berta Leroy îl făcu „iresponsabil", deși ochii îi scânteiau de bucurie.

– Iar acum cineva ar trebui să îi dea prințesei de știre că aici se află cavalerul ei, spuse ea. Căci coborâtul încă nu funcționează...

Asta trebuia să o recunoască și Tim. Pe cal putea să nu poarte atelele; de aceea la urcare și la coborâre avea nevoie de Roly, care îi scotea și îi punea atelele.

Elaine tocmai ieșea din hotel pe stradă când Tim își îndrepta calul de la micul spital către cârciumă. Vestea privind aventura lui se răspândise mai repede decât o putuseră face copitele lui Fellow.

Ea îl privea înmărmurită. Tim nu reuși să se aplece și să o sărute, dar ea îi luă mâinile și se lipi de picioarele lui.

– Ești un caz fără speranță! îi reproșă ea. Cum de poți...

Tim râse.

– Îți amintești? Când nu mai poți călări, ești mort. Îmi pot deci permite să o invit pe doamna mea plină de viață, pe minunata mea doamnă la o plimbare călare?

Lainie îi duse mâinile la obraji și i le sărută cu stângăcie.

– Să o aduc pe Banshee! răspunse ea zâmbind. Dar nu ai voie să încerci să mă seduci dacă plec cu tine fără doamnă de companie!

Tim o privi cu o seriozitate mimată.

– Nu vrei să iei nicio doamnă de companie? Consider că este necuviincios. Hai să o întrebăm pe Florence Weber! Cu siguranță va veni cu noi!

Elaine râse din suflet. Nu se mai osteni să pună șaua pe Banshee, ci de pe treptele de la intrarea în hotelul madamei Clarisse sări în spatele iepei. Oamenii de pe stradă aplaudară binevoitori.

Elaine le făcu semn cu mâna în timp ce trecea pe Main Street cu Banshee. Cu doar un an în urmă îi fusese frică să călărească alături de Timothy Lambert de la biserică până în oraș. Acum se bucura mergând liniștită cu Banshee alături de el și văzându-l pe bărbatul cu păr castaniu radiind de fericire, ca odinioară la cursa

hipică. Când ieşiră din localitate ea îi întinse mâna şi îi zâmbi. O prinţesă cu cavalerul ei.

– Nu ştiam că eşti atât de romantic, îl tachină ea. Data viitoare mergem la râu, la un picnic.

Tim se încruntă.

– Mă tem că va trebui să mănânc în şa.

Elaine înregistră abia acum situaţia lui şi roşi.

– Îmi va trece mie ceva prin cap, promise ea când se despărţiră în faţa casei familiei Lambert. Pe duminica viitoare!

Duminica era singura ei zi liberă la cârciumă şi nu mai avea nicio obligaţie de când cedase Kurei calitatea ei de organistă a bisericii. Şi pentru prima dată nu mai fu supărată din această cauză pe verişoara ei. Kura nu avea decât să cânte la orgă, Elaine prefera să fie cu bărbatul pe care îl iubea. Brusc se simţi minunat de liberă şi de impetuoasă. O lăsă pe Banshee să se apropie de Fellow şi îl sărută pe Tim lung şi tandru, aşa cum o făcuse de Crăciun.

Tim era fericit de încrederea pe care i-o arăta mai nou Lainie, totuşi se simţi uşurat când ea îi refuză invitaţia să intre la el pentru un ceai. In acest fel ea nu mai vedea cu cât efort cobora el din şa. Descălecatul era încă o procedură cam dezonorantă. Dar Tim era pe cale să rezolve şi această problemă. Jay Hankins lucra la o rampă cu ajutorul căreia avea să urce şi să coboare mai uşor din şa.

Elaine considera ispititoare ideea lui Tim referitoare la călărit, dar gândul care se afla în spatele ei era rezonabil. Ei trebuiau să găsească o posibilitate de a se vedea în afara casei Lambert; atmosfera impusă de Nellie era apăsătoare.

Pentru duminică ea închirie o şaretă uşoară, pe două roţi. Vehiculul nu era ideal; nu avea arcuri, dar era jos. Tim trebuia să fie în stare să urce şi să coboare din el fără mare ajutor. În plus puteau să stea comod unul lângă altul; nu exista o separare între capră şi spaţiul pentru pasageri ca la trăsurile normale.

Tim îi zâmbi recunoscător când ea opri brişca în faţa casei lui.

– O brişcă! De-ar şti mama mea! El râse şi încercă să se apere de Callie, care sărise bucuroasă la el. Până cu puţin timp în urmă s-ar fi clătinat, dar acum stăpânea bine cârjele. Adăugă: Şi cât de practic este că mama renunţă ca mai întâi să mă conducă la biserică!

Îl duruse acest lucru. Mai putea trece cu vederea o săptămână fără binecuvântarea reverendului, dar nu-i plăcuse să fie exclus de la niște chestiuni firești doar pentru că Nellie era de părere că ar fi prea slăbit.

– Oho, din cauza mersului la biserică nu aș putea, din păcate, nici să o conving pe Florence Weber să mă însoțească! chicoti Elaine. Ar fi și o obligație creștină să ții cont de necazul celui de lângă tine. Dar Dumnezeu îi va ierta acest păcat, sunt sigură, la fel cum el închide fără îndoială un ochi și la diverse păcate ale unei anume Kura-maro-tini...

Tim ar fi întrebat la ce păcate ale Kurei se referea Lainie, totuși se abținu. Desigur că pe Lainie o luase gura pe dinainte. Dacă el se interesa, probabil că ea se retrăgea iarăși în sine.

– Noi ar trebui și să ne spovedim pentru că eu am furat, spuse el. Ia-mi în primire geanta, dar cu atenție. Înăuntru se află cel mai bun vin al tatălui meu.

Lainie își aminti fugar cum odinioară îi ușura rezervele tatălui ei pentru aventurile cu William. Dar acum voia să uite asta.

– Am și eu, și al meu este cumpărat. Ce-i drept, nu-i foarte scump, mărturisi ea. Probabil că este oribil.

Tim râse.

– În acest caz să ne rugăm pentru sufletul viticultorului.

În timp ce Tim urca în brișcă, Banshee rămase liniștită. Totul se desfășură chiar bine, și Lainie fu mândră de ideea ei când el se așeză bucuros lângă ea.

– Încotro mă răpești? se interesă Tim când porniră.

El încerca să se destindă, dar brișca lipsită de suspensie era doar cu puțin mai comodă decât șaua lui Fellow.

– La râu, dincolo de mina voastră. Nu este departe, și drumurile sunt relativ bune. Am descoperit întâmplător acolo un loc minunat...

De fapt căutase toată săptămâna, dar locșorul retras după o cotitură a drumului așternut cu pietriș dintre mină și linia de cale ferată era cu adevărat ideal. Ajunseră acolo în câteva minute, și ea îl ajută pe Tim să coboare încă pe drum.

– Pot să conduc brișca până acolo, dar terenul este denivelat. Așa că m-am gândit să o luăm pe Banshee și brișca o aduc pe urmă.

Până la râu vom merge. Drumul direct printre pomi măsoară exact unsprezece pași.

Tim râse de măsurile ei de prevedere, dar de fapt acum parcurgea între cincisprezece și douăzeci de pași fără mare efort. Dar aici era mai greu și el folosea cam neîndemânatic cârjele prin crâng. Dar locul ales pentru picnic era fermecător. Un luminiș acoperit cu iarbă pe malul unui râu și la marginea pădurii de ferigi. Ferigile de înălțimea unor arbori își plecau verdeața deasupra locului ales și deasupra râului. Umbrele lor cu forme ciudate dansau în lumina soarelui pe iarbă și pe malul râului când adierea vântului mișca uriașele plante.

– Este minunat! spuse impresionat Tim.

Lainie încuviință din cap și întinse pe jos o pătură.

– Stai aici și aștepți până când o aduc pe Banshee și brișca. Nu trebuie să te vadă oricine trece pe drum.

Duminica nici nu puteau fi mulți trecători, dar Elaine voia să meargă la sigur. Kurei nu îi puteau veni asemenea idei, dar Florence Weber îl putea sili pe Caleb să meargă la un picnic pe malul apei. Și Charlene clocea asemenea gânduri în privința lui Matt.

Tim roși.

– Nu știu dacă mă pot ridica fără ajutor când...

– Te poți sprijini de bolovanul acela. M-am gândit la tot, Tim. Și, în cel mai rău caz, te ridică Banshee. Bunicul meu mi-a povestit cum l-a tras pe el calul dintr-o groapă cu nămol. S-a ținut doar bine de coada calului, și el l-a tras afară. Am încercat asta cu Banshee când am învățat-o cu călăritul. Știu, sunt copilăroasă...

Fata zâmbi rușinată.

Tim nici nu se gândi că ar fi fost o nerozie, ci mai curând îi merse gândul la bunicul aventurier. Un muncitor în construcții din Auckland era posibil să fi căzut într-o groapă cu noroi, dar în mod sigur nu poseda un cal care să îl tragă afară...

Tim nu mai spuse nimic, se așeză pe pătură și imediat se simți mai bine. Își scoase atelele și o mângâie pe Callie, în timp ce Lainie aduse cu îndemânare brișca în luminiș și o deshămă pe Banshee.

– Banshee este foarte supărată pe tine pentru că i l-ai răpit pe Fellow, zise Elaine când se așeză și ea și puse coșul de picnic între ei. Se simte singură în grajdul lui madame Clarisse.

– Îl va recăpăta curând. După ce ne căsătorim, te muți la noi și o iei cu tine, spuse Tim.

Elaine oftă.

– Nu ai prefera să te muți tu la madame Clarisse?

Gândul de a împărți casa cu Nellie Lambert o înfricoșa aproape tot atât de mult ca însăși căsătoria.

Tim râse și îi luă obrajii între mâini.

– Nu, ar fi ceva cam nepotrivit. O sărută și continuă: Dar mi-aș putea imagina o căsuță doar a noastră. Poate mai aproape de mină. Când am să încep să lucrez, drumul mi se va părea prea lung. Deocamdată tata nu vrea să audă de asta... dar hai să vorbim despre lucruri mai frumoase! Pe care îl destupăm mai întâi, vinul mai ieftin ori vinul șterpelit?

Băură la masă vinul cel ieftin; apoi Tim insistă să deschidă și vinul cel bun. Nu prea se potrivea cu paharele de whisky aduse de Elaine de la cârciumă, dar amândoi priviră asta ca pe ceva comic. În final erau unul lângă altul, după ce mai exersaseră puțin sărutatul. Elaine se sprijinea în coate și mângâia discret pieptul lui Tim.

– Ai o musculatură bine lucrată...

Tim se încruntă.

– Ridic zilnic greutăți.

Făcu un gest arătând către atelele pentru picioare.

Elaine îi privi jocul mușchilor sub cămașa ușoară din mătase. Dar când el vru să o apuce și să o tragă spre el, avu din nou în fața ochilor brațele puternice ale lui Thomas, pachete de mușchi în care lovise neajutorată uneori sau în care de durere își înfipsese unghiile. Și Thomas doar râdea...

Tim remarcă umbra din ochii ei și apoi bine cunoscuta reținere plină de teamă față de atingerea lui.

El oftă și se sprijini de bolovan pentru a se mai îndrepta.

– Lainie, zise el răbdător, nu știu ce rău ți-a făcut odată un bărbat. Dar în ce mă privește, nimic nu este mai departe de mine decât intenția de a-ți face ceva rău. Știi că te iubesc. Și în afară de asta, sunt cam neajutorat. Dacă tu nu mă ajuți, nu mă pot nici măcar ri-

dica. Chiar de aș avea cele mai rele intenții, nu ți-aș putea face nimic. De ce nu ții seama doar de asta, dacă tot mă suspectezi de ce este mai rău?

– Nu te suspectez de nimic. Elaine roși. Pur și simplu asta mi se întâmplă. Știu, sunt o proastă.

Ea își lipi obrazul de umărul lui.

Tim o mângâie.

– Nu ești proastă. Doar că ți s-a întâmplat cândva ceva oribil. Nu nega, nu există o altă explicație. Pentru că și tu mă iubești, Lainie. Sau nu?

Lainie ridică capul și îl privi în ochi.

– Te iubesc foarte mult. Cred...

Tim zâmbi, apoi o sărută pe față, pe buze, pe gât, pe piept. Îi deschise cu atenție bluza și îi dezmierdă linia sânilor. Elaine se cabră imediat, apoi își dădu seama că el nu îi făcea niciun rău, ci doar îi acoperea pielea cu sărutări ușoare în timp ce șoptea alintări.

Elaine îl ajută să îi descheie corsetul și amândoi râseră jenați. Apoi ea se întinse, respirația i se acceleră în vreme ce el îi urma cu degetele contururile trupului. Tim îi spunea cât de frumoasă și de gingașă era, o mângâia și o săruta, până când în ea reveni acea senzație plăcută și caldă pe care o uitase. Se excită și din nou se retrase. Tim simți și o lăsă în pace.

– Nu trebuie să mergem mai departe, șopti el răgușit. Noi... putem să așteptăm până la nuntă.

– Nu!

Elaine aproape că strigase. Încă o dată să mai aștepte un bărbat întinsă în pat, îmbrăcată cu o cămașă de noapte nouă? Să mai tremure în așteptarea a ceea ce avea el de gând să îi facă? Să nu se poată apăra? Numai la acest gând și totul se crispa în ea.

– Nu ce? întrebă Tim drăgăstos și reîncepu să o mângâie.

– Nicio noapte a nunții! izbucni Lainie. Nimic de felul acesta. Este mai bine să o facem imediat...

Tim o sărută.

– Sună de parcă aș fi vrut să îți scot un dinte, glumi el. Mai ești fecioară, Lainie?

El nu își putea imagina asta, cu toate că ea era mai rușinoasă decât oricare altă fată cu care el făcuse vreodată dragoste. Toate

celelalte fuseseră temătoare, dar și curioase. Lainie era doar furioasă.

Ea clătină din cap.

Tim o mai sărută o dată, îi mângâie din nou sânul, pântecele și coapsele și în cele din urmă părul creț și roșu dintre picioare. Lainie nu se clinti, dar nici nu se crispă complet. Tim continuă să o excite cu sărutări și atingeri gingașe. Abia după ce începu să tremure și se mai detensionă, el pătrunse încet și cu atenție în ea, unde mai întâi rămase liniștit, după care se mișcă cu grijă, până când nu se mai putut abține și după o răbufnire furtunoasă de pasiune și plăcere se prăbuși alături de ea epuizat.

Elaine îi auzi respirația accelerată și îl atinse temătoare pe spate.

– Ce-i cu tine? Ai dureri?

Tim râse.

– Nu, Lainie, astăzi nu. Astăzi sunt doar fericit. A fost minunat. Dar tu?

– Pe mine nu m-a durut deloc, răspunse cu seriozitate Lainie.

Părea surprinsă, neîncrezătoare.

Tim o trase lângă umărul lui și o mângâie pe cap.

– Lainie, nu trebuie să doară. Doar prima dată, puțin, pe urmă trebuie să fie bine, pentru tine și pentru mine... de parcă tot ce ai trăit frumos vreodată s-ar prăbuși asupra ta... de parcă ar izbucni un foc de artificii.

Elaine se încruntă. Un foc de artificii? Da, parcă simțise ceva ca niște furnicături...

– Poate că ar trebui mai mult exercițiu.

Tim râse.

– Ar trebui. Serios vorbind, este vorba oarecum de o artă. Trebuie doar să îți dai drumul, să îmi acorzi mai multă încredere. Nu trebuie să te mai temi.

El o luă în brațe și o legănă în timp ce își recăpăta respirația și bătăile inimii începeau să se mai potolească. Acum Lainie părea complet detensionată și încrezătoare. El se gândi dacă trebuia să mai încerce o dată să o excite, dar se decise să pășească pe o gheață mai subțire.

– Nu vrei să îmi povestești, Lainie?

Trupul epuizat al fetei se încordă.

– Ce să îți povestesc? întrebă ea dintr-o suflare.

Tim continuă să o mângâie.

– Ce ți s-a întâmplat, Lainie. Ce te înfricoșează atât de tare... ce povară te apasă. Nu spun nimănui. În mod cert. Dar cândva trebuie să te destăinui cuiva, ca să nu te mai macine atât.

Lainie se îndepărtă puțin de el, dar nu prea mult. Se părea că ceea ce avea să îi spună era atât de important, încât nu putea fi rostit ținându-se în brațe în lumina soarelui. Tim înțelese și se îndreptă și el puțin. El socoti că se va ghemui în fața lui, dar ea își lăsă din nou capul pe umărul lui, fără a-l privi. Atitudinea ei de acum nu mai era atât de destinsă și de încrezătoare, ci aducea mai mult a resemnare.

Lainie trase adânc aer în piept și spuse:

– Nu sunt Lainie Keefer din Auckland, ci Elaine O'Keefe din Queenstown, Otago. Am fost căsătorită cu Thomas Sideblossom din Lionel Station. Și mi-am ucis soțul.

VOCILE SPIRITELOR

GREYMOUTH, OTAGO,
BLENHEIM, CHRISTCHURCH
1898

1

– Dar a fost legitimă apărare, Lainie! Nimeni nu te-ar condamna pentru asta!

Tim Lambert ascultase calm relatarea lui Elaine, fără să manifeste vreun semn de oroare sau groază față de fapta ei violentă. El îi ștergea lacrimile și o mângâia încurajator când ea tremura necontrolat zugrăvind trăirile ei teribile. În cele din urmă, ea rămase lipită de el epuizată, agățată cu o mână de brațul lui. Cu mâna cealaltă o strângea pe Callie. Cățelușa se apropiase de ea dând din coadă, imediat ce aceasta începuse să povestească.

– Nu a fost legitimă apărare, insistă Lainie. Nu în sensul legii. În acea zi Thomas doar a vorbit cu mine, nici măcar nu m-a atins. Când am tras, el era la cel puțin doi metri de mine. Asta se poate verifica, Tim. Niciun judecător nu mi-ar da dreptate.

– Dar bărbatul acela te-a tot amenințat și te-a maltratat înainte! Și tu știai că o va mai face! Nu există nimeni care să confirme? Nimeni care să fi știut toate acestea?

Tim trase pătura peste Lainie și peste corpul lui. Se făcuse rece; la început de primăvară soarele de amiază nu încălzea mult timp.

– Două fete maori. Răspunsul lui Elaine veni atât de repede, de parcă ea purtase această discuție de multe ori în mintea ei. Una dintre ele nici nu vorbește engleza și lucrează ca o sclavă pentru Sideblossom, pentru că el a luat-o de la tribul ei ca despăgubire pentru un furt de vite. Mare martoră! Măcar de ar cuteza să depună o mărturie! Doi argați de la grajduri mai pot depune mărturie

că soțul meu mi-a interzis și să călăresc singură. Nu-i un motiv pentru a-l împușca.

– Dar era privare de libertate! Tim nu ceda. Practic individul te-a închis la fermă. Nu poți reproșa cuiva dacă evadează, și atunci... da, dacă se ajunge la vătămări.

– Și asta ar trebui să dovedesc, ceea ce nu ar fi posibil fără martori. Zoé și John Sideblossom nu vor confirma spusele mele. Și în plus eu nu am fost răpită. Eram soția lui Thomas Sideblossom. Probabil că nici nu este interzis să îți închizi nevasta...

După mina îngrozită a lui Elaine se părea că aceasta era pe cale să se răzgândească și cu privire la promisiunea de căsătorie făcută lui Tim.

– Și acel Paddy? Cel care conducea atelajul tatălui tău? El doar a văzut cum te tratau domnii Sideblossom.

Tim întorcea în minte cazul pe toate părțile. Trebuia să existe ceva de care Elaine să se poată agăța.

– Nu, el nu a văzut cum mă lovea Thomas. Și abstracție făcând de asta... În clipa în care am tras, nu eram amenințată direct. Desigur că ulterior Thomas m-ar fi omorât. Dar ceva gen „legitimă apărare preventivă“ nu există. Nu te mai osteni, Tim. Eu m-am gândit la asta nopți la rând. Dacă mă predau, chiar dacă judecătorul va crede cel puțin o parte din povestea mea, și dacă nu voi sfârși prin spânzurare, tot îmi voi petrece restul zilelor mele în închisoare.

Tim oftă și încercă să schimbe poziția picioarelor fără a o deranja pe Elaine. Încet, în luminiș atmosfera se deteriora. Acest lucru îl remarcă și Lainie. Ea îl sărută la repezeală pe Tim eliberându-se din brațele lui și se apucă să strângă obiectele aduse pentru picnic.

Tim se întrebă dacă era bine să dea glas gândurilor sale. Ar neliniști-o pe Elaine fără îndoială. Totuși o făcu.

– Dacă vrem să menținem secretă chestiunea în continuare, acest lucru va crea complicații în viața noastră comună.

Tim vorbea pe un ton calm, dar bineînțeles că declanșă o explozie.

Elaine se întoarse spre el. Chipul îi era transfigurat și, după cum ținea sticla de vin, părea că voia să o arunce în Tim.

– Nu trebuie să te căsătorești cu mine! izbucni ea. Poate că a fost mai bine că am discutat asta înainte...

Tim schiță un gest de pace.

– Hei! Nu te supăra așa repede! Bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu tine. Mai mult decât orice pe lume! Mă gândesc doar că aici nu vei fi niciodată în siguranță. Te poți ascunde de lume ca pianistă într-un bar, dar nu ca Mrs. Timothy Lambert. Noi suntem întreprinzători, Lainie, casa noastră este deschisă. Ziarele scriu despre mina Lambert. Tu va trebui să te angajezi în activitățile de binefacere. Și cu fiecare apariție în public va crește riscul de a fi descoperită! Cum te vei comporta față de părinții tăi? Nu vei mai lua legătura cu ei?

Elaine dădu din cap cu hotărâre.

– Mă gândesc să mai las să treacă un an, după care am să le scriu. Și acum, dacă voiam să ne căsătorim...

– Ne *vom* căsători, o corectă Tim.

– ... Voiam să le scriu imediat după căsătorie. Expeditor: Mrs. Lambert. Nu se poate întâmpla nimic...

Elaine se duse la calul care păștea și îi puse căpăstrul.

– Deci tu socotești că cineva supraveghează poșta părinților tăi, concluzionă Tim. Trăiești pe un butoi cu pulbere, Lainie!

– Și ce să fac? Nu vreau să ajung în închisoare...

– Dar ai putea oare să îți imaginezi că vei trăi altundeva cu mine? Ideea tocmai îi trecuse acum prin cap lui Tim, dar cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât i se părea mai atrăgătoare. Continuă: În Anglia, de exemplu. Acolo există multe mine. Îmi voi putea căuta o slujbă. Dacă nu la o mină, poate la o universitate. Sunt un inginer foarte bun.

Înduioșată, Elaine reveni lângă el și îi dădu drumul lui Banshee, care descoperi imediat că iarba cea mai bună se afla sub pătura lor.

– Ai părăsi totul pentru mine? Țara, mina ta...?

– Ah, mina mea... Ai văzut doar de Crăciun cum mă privește tatăl meu. Și acest incredibil Mr. Weber. Aș putea să mai stau încă douăzeci de ani aici, în scaunul pe rotile și să privesc cum tata duce mina la ruină. Perspectivele sunt proaste, spune Matt. De la accident lucrăm în pierdere.

– Dar Weber și Biller au reacționat la fel față de Caleb. Și față de Florence, când ea s-a băgat în vorbă...

Tim zâmbi obosit.

– S-a băgat în vorbă? În materie de minerit Florence Weber este mai competentă decât tatăl meu și bătrânul Biller la un loc! Fata te calcă pe nervi, dar are cunoștințe solide de management minier. Dacă a învățat asta doar din cărți – jos pălăria! Dar situația lor nu se compară cu situația mea. Caleb habar nu are, și pe Florence nu o ia nimeni în serios pentru că este femeie. Însă alta va fi situația în momentul în care ea se va căsători cu Caleb și va prelua discret conducerea! Când Caleb va formula brusc propuneri constructive, bătrânul îl va asculta, fii sigură. Dar eu voi rămâne pentru totdeauna paralizat, Lainie. Tata mă va considera invalid pe veci. O alternativă în Europa mi-ar prinde bine. Ce ai zice de Țara Galilor? Acolo plouă la fel de mult ca aici, sunt multe mine și multe oi.

Tim o mângâie pe Callie.

– Și mulți armăsari Cob, adăugă Lainie râzând. Lui Banshee i-ar plăcea! Bunica mea este originară de acolo. Gwyneira Silkham din...

– Bunica este soția bunicului tras din groapa cu noroi de către cal? întrebă Tim.

El se lupta din greu cu atelele.

Lainie confirmă și o așeză pe Banshee într-o poziție din care să îl ajute pe Tim. Amândoi râseră când el apucă de coada iepei.

– Chiar ea.

Era bine să nu mai fie nevoită să mintă. Era bine să povestească despre Gwyneira, James și marea lor iubire, despre Fleurette și Ruben și despre fuga lor la Queenstown. Era bine să nu mai fie singură.

Tim vru să fixeze ziua nunții la mijlocul iernii, dar s-a opus mama lui. Între timp ea se convinsese că nu se putea împotrivi căsătoriei lui Tim cu o fată care lucra la bar, dar dacă tot trebuia să accepte, măcar să nu o facă la repezeală.

– Se pare că *trebuie* să te căsătorești cu ea! remarcă ea cu privirea pe pântecul plat al lui Elaine.

Ea îl informă pe fiul ei că înainte de căsătorie se face logodna. Cu bal, anunțare și cadouri – cu tot dichisul. La căsătorie se vor putea gândi abia câteva luni mai târziu. Cel mai bine ar fi în vară, pentru că atunci și festivitatea va fi mai frumoasă.

– De ce nu în ziua când se împlinește un an de la accidentul de la mină? mormăi Tim când mai târziu se afla singur cu Lainie. Este imposibil ca în anii viitori să dăm o petrecere în preajma acestei comemorări. Dar maică-mea nu pricepe. Ea a uitat de mult de minerii morți.

– În ce mă privește, ne putem foarte bine logodi înainte, spuse Elaine.

De fapt îi era indiferent. Ba chiar cu cât trebuia să împartă locuința cu Nellie Lambert mai târziu, cu atât era mai bine. Iar acum îi plăcea viața cu Tim așa cum era. Tânărul făcea încă eforturi foarte mari pentru a putea merge cât mai curând și pentru a putea călări, dar nu mai era atât de încrâncenat ca înainte. După ce își termina antrenamentul de dimineață, după-amiaza își permitea să se odihnească – sau cel puțin să se destindă. Elaine gătea pentru el. Ea își redescoperise latura de gospodină, pe care pentru scurt timp i-o trezise și William. După care aterizau în patul lui Lainie, întâi pentru somnul de prânz, apoi aveau și alte activități.

Lui Tim îi pria să fie răsfățat de Elaine. Mai luă în greutate și de pe chipul lui dispăru veșnica expresie tensionată. Ridurile îi mai dispărură, și ochii îi scânteiau ca mai înainte. Încă nu putea să danseze, dar pe cal devenea tot mai sigur. Între timp în grajdul lui madame Clarisse apăru o rampă pentru încălecat și descălecat – Jay Hankins, fierarul, se gândise la asta. Deseori Lainie îl lua pe Tim cu brișca, oricât de acru privea Nellie. Și mai nou Roly învăța să conducă atelajul. Cu o grabă comparabilă cu a calului; Fellow se dovedea prea vioi pentru a trage la ham. Dar atâta vreme cât Roly se ținea departe de temutele copite ale calului și de dinții lui, băiatului de paisprezece ani îi plăcea că devenise un conducător de atelaj fără frică. Trăsurica cu două roți găsită în remiza Lambert sălta pe drum și când Tim ajungea la Lainie era cam frânt de oboseală.

– Aș fi putut să parcurg la fel de bine distanța asta în galop, ofta el și își freca coapsele care îl dureau. Dar este plăcerea cea mare a lui Roly. Și el trebuie să își mai verse năduful uneori. Ca infirmier suportă destule ironii.

Tim lua parte și la ironiile și bârfele orașului. Prietenii îl salutau zgomotos când venea la masa lui de la cârciumă. Madame

Clarisse făcuse un lucru mare: înlocuise scaunele tari din jurul mesei cu fotolii comode.

– Un serviciu special pentru cei mai fideli clienți, spusese ea. Doar pentru domnii care așteaptă compania doamnelor noastre... Simțiți-vă ca acasă!

Fotoliile proveneau din sala de așteptare de la etajul întâi.

Ernie, Matt și Jay se așezau în fotolii cu gesturi largi și cu trabucuri și pahare de whisky și mai mari. Tim le era recunoscător. Cu cârjele lui atrăgea destul atenția. Fie în oraș, fie la bar era totdeauna abordat.

În ciuda statutului său de proprietar de mină, după accident respectul minerilor față de el crescuse. Cu toții urmăriseră eforturile lui îndârjite de a se pune pe picioare sub severul control al Bertei Leroy, și fiecărui miner nou-venit i se povestea cum fiul proprietarului minei coborâse primul în galeriile unde se produsese catastrofa și cum încercase să dezgroape oamenii cu propriile mâini și riscându-și viața. De atunci Tim devenise unul de-al lor, care știa cât de plină de pericole le era existența, cu câtă frică și nesiguranță le trecea fiecare zi. De aceea îl salutau cu respect, îi cereau uneori sfatul sau îl rugau să intervină la supraveghetor sau la conducerea minei. În ce privea ultima chestiune, era nevoit să îi refuze fără excepție. Ca și mai înainte, influența lui Tim asupra tatălui său era nulă, și acesta nu îi satisfăcea nicio rugăminte referitoare la mina Lambert. Matt apărea tot mai des la cârciumă cu o mină serioasă și îi vorbea lui Tim despre catastrofala situație economică a firmei.

– Începând cu faptul că nu mai găsim oameni. „Lambert plătește prost și mina este periculoasă" – iată primul lucru pe care îl aude orice nou muncitor. Și situația aceasta nu se va schimba. Tatăl dumneavoastră nu este bine privit. Ajutoarele pentru rudele celor decedați în accident au fost o glumă! Abia dacă au acoperit costurile înmormântării, și de atunci văduvele și copiii au rămas la mila acțiunilor de binefacere. Plus această lipsă completă de decizie. Ar fi trebuit să reconstruim, să investim bani în reînnoirea echipamentului, inclusiv a lămpilor de mină. Dar nimic nu s-a făcut. Tatăl dumneavoastră este de părere că mai întâi trebuie să înregistreze profituri; abia pe urmă ar putea să se gândească la investiții. Dar aceasta este o cale greșită...

– Mai ales că până una-alta investește mai mult în whisky. Tim oftă. Știa că angajaților săi nu le putea vorbi atât de deschis, însă Matt trebuie să fi adulmecat la fel de bine ca și el însuși unda de alcool lăsată în urmă de șeful lui. Apoi adăugă: Când vine acasă la prânz este de cele mai multe ori amețit. Și continuă după-amiază. Cum să mai ia decizii rezonabile?

– Singurul lucru bun pe care l-ar putea face ar fi să vă transfere conducerea minei cât mai repede posibil, zise Matt. Abia atunci ne-am salva în fața muncitorilor. Și cu certitudine că un credit bancar nu ar fi o problemă...

– Situația este atât de proastă, încât avem nevoie de un credit de la bancă? întrebă Tim alarmat. Credeam că tata dispune de o rezervă de bani.

– Din câte știu eu, aceasta este investită într-o cale ferată, care în prezent s-a pierdut în noroi... Dar nu sunt sigur. Pe mine nu m-a informat atât de amănunțit despre problemele lui.

Tim analiză rapid situația și se îngrozi. Firește că investițiile Lambert în construcția căii ferate vor aduce profit cândva. Calea ferată era o afacere sigură. Dar până atunci erau cam lipsiți de mijloace; renovarea celor mai importante structuri miniere necesita de fapt finanțarea prin credite. Asta nu era în sine o problemă, în fond existau suficiente garanții. Dar mai primea Marvin Lambert credit de la bancherii din Greymouth?

Când puse în discuție cu tatăl lui această chestiune, se ajunse din nou la o ceartă strașnică. Tim era pe punctul să rețină bilete pentru o călătorie la Londra.

– Și apoi la Cardiff, Lainie! Ne scutim de tot teatrul cu logodna și de altele asemenea și ne căsătorim în Țara Galilor! Acolo am cunoștințe. Ne-am putea găsi și singuri o locuință, dacă familia Silkham nu ne deschide porțile palatului ei! Și imaginează-ți surpriza când îi vei trimite bunicii tale o carte poștală ilustrată din vechea ei patrie!

Elaine râse, dar Tim vorbea foarte serios. De mai mult timp nu prea mai putea dormi, nu doar din cauza minei și a necazurilor cu tatăl lui, ci mai erau și grijile legate de Lainie. Între timp aceasta îi vorbise mai amănunțit despre familia ei, și pe el îl cuprindea teama numai când se gândea la asta. Baroni ai oieritului din Canterbury, o casă de comerț și un hotel în Otago, relații cu cele mai cunoscute

familii din Insula de Sud... și în plus și bizara poveste cu verișoara ei Kura, care tocmai la Greymouth se găsise să apară! Cândva cineva o va recunoaște pe Elaine... mai ales pentru că semăna atât de izbitor cu mama și bunica ei, după cum susținea ea. Pe o pianistă de bar nu o băga nimeni în seamă, dar pentru o doamnă Lambert erau cât se poate de normale legăturile cu cele mai bune familii ale țării. Cineva va remarca asemănarea și i-o va spune și lui Elaine. Poate chiar la această dezastruoasă petrecere de logodnă! Tim ar fi preferat să plece și astăzi la Cardiff. I se părea că aude ticăitul bombei cu ceas...

– Încă nicio veste de la Westport?

John Sideblossom nu îi oferise și informatorului său whisky, deși ajunsese la a doua sticlă în timpul acestei discuții. Omul nu era tâmpit, dar se pare că la Westport timpul se oprise. Investițiile lui Sideblossom în calea ferată nu se arătau rodnice, și nici nu auzise nimeni despre nora sa fugară. Individul înalt, între timp aproape complet încărunțit, lovi cu putere cu pumnul în masă.

– Fir-ar... eram atât de sigur că se ascunde pe Coasta de Vest! Dunedin este prea aproape de Queenstown, la Christchurch este prea cunoscută să se arate, iar zona Blenheim... pe-asta o supraveghez eu permanent. Mai supraveghez și cursele navale spre Insula de Nord. Nu are cum să scape!

– Dar nu supravegheați fiecare colț al insulei, răspunse interlocutorul.

Acesta nu mai era tânăr, dar era un navigator costier tipic, cu pantaloni din piele uzați și o manta de ploaie murdară, care îl însoțise atât la vânătoarea de balene și foci, cât și la căutarea de pepite de aur. Avea trăsături dure, pielea tăbăcită de vânturi și ploi, ochi vii de un albastru-deschis. Sideblossom știa de ce îl plătea. Acestuia nu îi scăpa nimic.

– Ar putea fi la vreo fermă sau la maori...

– Fermele le-am cercetat, ripostă scurt Sideblossom. Îl ura pe cel care îi punea competența în discuție. Apoi continuă: Doar dacă nu o ascund la Kiward Station. Dar nu cred asta, pentru că atunci nu ar mai căuta-o George Greenwood. Familia Warden bâjbâie în întuneric ca și mine. Iar maorii... ceva îmi spune că ea nu vagabondează doi

ani cu ei! Dar ei revin totdeauna la satele lor. Desigur că ei ar putea să treacă lepra de la un trib la altul. Dar nu se potrivește, le depășește orizontul lor. Nu, eu aș jura că se află într-o tabără de căutători de aur sau în vreun cătun minier. Posibil în vreun bordel. Westport, Greymouth...

– Că tot ați pomenit de Greymouth... Bărbatul caută în buzunarele pelerinei sale și continuă să vorbească: Știu că aveți acolo omul dumneavoastră. Dar chestia asta a apărut în urmă cu câteva zile în ziar. Este posibil să nu aibă nicio legătură cu micuța noastră, dar mie mi-a părut totuși ceva ciudat. Numele este atât de asemănător...

> Mr. Marvin și Mrs. Nellie Lambert, Lambert Manor, Greymouth, fac cunoscută logodna fiului lor Timothy Lambert cu Lainie Keefer, Auckland...

John Sideblossom citi încruntat.

– Marvin Lambert... Îl cunosc relativ, din perioada aceea veche de pe Coasta de Vest...

Din acea perioadă sălbatică îl cunoștea și pe cel din fața lui. Dar spre deosebire de Sideblossom și de Lambert, soarta nu fusese blândă cu acesta. De parcă și-ar fi amintit aproape dureros acest lucru, Sideblossom ridică sticla și îi turnă și informatorului său un pahar de whisky. Se mai gândi o clipă, după care în ochi îi apăru o strălucire febrilă.

– Lainie... murmură el. Corespunde. Așa i se spunea în familie. Keefer... hm... în orice caz o urmă interesantă. Voi cerceta. Sideblossom rânji sardonic și adăugă: Să vedem, poate că la această „petrecere de logodnă“ le fac o mică vizită-surpriză.

Mulțumit, umplu pentru a doua oară paharele înainte de a-l plăti pe omul lui. Îi trecu prin gând să-i acorde și un bonus, dar decise că era suficient gestul cu whisky-ul.

– Ia și sticla, zise el și împinse sticla până la vizitator. Cred că ne vom vedea pe Coasta de Vest.

După ce bărbatul îl părăsi, Sideblossom mai citi o dată anunțul cu logodna.

– Lainie Keefer...

Era posibil... era mai mult decât posibil. Sideblossom se gândi să plece imediat la Greymouth. Simțea cum îl cuprindea febra vânătorii aproape ca odinioară, când îl urmărea pe James McKenzie. Dar acum trebuia să își păstreze mintea limpede. Păsărica asta nu va zbura, prea se simțea sigură în cuibușorul ei.

„Marvin și Nellie Lambert fac cunoscută logodna fiului lor..“

Scrâșni din dinți. Elaine trebuie că se simțea foarte sigură dacă își permitea un asemenea anunț. Dar el va pune mâna pe ea și o va smulge din cuibul ei! Și pe urmă...

Pumnul lui Sideblossom se prăvăli peste pagina de ziar. O mototoli bine înainte de a o face bucățele mărunte.

2

William Martyn se săturase de maori. Nu că nu i-ar fi fost pe plac, dimpotrivă. Erau ospitalieri, de cele mai multe ori binedispuși și se străduiau în mod evident să nu îl irite cu un potop de datini pe distinsul *pakeha* – William își punea în aplicare vechea strategie de a demonstra seriozitate printr-o apariție elegantă. Vorbeau cu el cât puteau în engleză, îi imitau gesturile și formulările verbale și nu mai pridideau să încerce mașinile lui de cusut. După două săptămâni de călătorii la trei triburi diferite, William se săturase de *haka* – povestioarele lor lungi, dramatizate cu o gestică abundentă, al căror sens îl descifra insuficient – și de mâncarea lor de altfel gustoasă, dar totdeauna aceeași: cartofi dulci cu pește, urmați de pește cu cartofi dulci. William tânjea după un biftec normal, câteva pahare cu whisky în compania unor englezi beți și pe cât posibil un pat adevărat într-o cameră de hotel încuiată. În ziua următoare voia să organizeze o demonstrație la cârciumă sau la sala comunității. Localitatea Greymouth i se părea destul de mare pentru a dispune de ambele posibilități. Pe undeva o exista și un hotel care să își merite denumirea și care să nu închirieze camere doar cu ora.

Ploua când ajunse la Greymouth, însă orășelul se dovedi a fi o așezare de rang mediu, având se pare și un cartier mai nobil. În orice caz, un trecător pe care William îl întrebă de hotel ezită cu răspunsul.

– Să fie unul mai bun, cu portar și așa mai departe? Sau mai curând o cârciumă?

William ridică din umeri.

– Normal, dar accesibil ca preț.

Acum interlocutorul ridică din umeri.

– Atunci ar putea fi luat în considerare mai întâi hotelul lui madame Clarisse, își dădu el cu părerea. Dar dacă vreți să rămâneți toată noaptea...

Firma „HOTEL" i se arătă lui William imediat ce se îndreptă în direcția indicată, dar zugrăveala pestriță și alăturata cârciumă *Lucky Horse* nu promiteau neapărat o noapte liniștită. Poate că în schimb găsea aici un biftec...

Se opri nehotărât; apoi auzi muzică răzbătând din cârciumă. Oamenii care cu un acompaniament bunicel la pian interpretau *Auld Long Syne* erau clar mai mult decât ușor amețiți. Firește că era sâmbătă, un moment potrivit. Mâine-dimineață William se putea duce la liturghie și putea să discute cu reverendul despre utilizarea sălii comunitare.

Dar îmboldi calul să meargă mai departe. Poate că mai existau și alte cârciumi unde era mai liniște.

Câteva străzi mai departe dădu într-adevăr de o altă cârciumă, *Wild Rover.* Și de aici se auzea muzica până în stradă. Dar ciudat... William opri atelajul, legă calul și aruncă pe el o pătură. În acest timp asculta sunetele neobișnuite venite dinspre local. Un pian utilizat cu virtuozitate și în plus un fluier. Un instrument maori. Dar această muzică era altfel decât *haka* relativ primitivă auzită de William atât de mult în ultimele săptămâni. Recunoscu unele paralele, dar aici cineva cizelase melodia și expresia. Dialogul celor două instrumente era când zguduitor, când înduioșător. Acum William recunoscu *pecorino,* și interpretul de la fluier scotea din el vocea feminină. Înaltă și revendicativă, aproape furioasă, dar și convingătoare, erotică neîndoielnic. Pianul răspundea grav – era vocea bărbătească în această conversație. Instrumentele păreau că flirtau, se tachinau reciproc, până când se uniră într-un ton final comun, pe care fluierul îl întrerupse brusc, tăcu, în timp ce pianistul trecu magistral la un registru superior. După care *pecorino* răspunse din nou. Dialogul se reluă – de data aceasta era o ceartă. Explicații lungi, răspunsuri scurte, dure, apropieri și îndepărtări – și în final ruptura. Un pian acuzator, ce se stingea, în timp ce fluierul făcea o pauză, pentru ca apoi să intervină brusc.

William asculta fascinat. Vocea spiritelor. Auzise mereu de ea, dar până acum nu ajunsese la vreun trib ai cărui muzicieni să fie în stare să redea a treia voce. Și acum sunetele ieșeau plutind dintr-o cârciumă prăpădită din Greymouth... William se apropie curios. Vocea spiritelor părea a proveni cu adevărat nu de la fluier, ci din adâncul spațiului. Suna surd, eteric. Puteai crede că auzi vocea unui timp al visului, șoapta străbunilor, spargerea valurilor pe vechea plajă din Hawaiki...

William intră în local și își plimbă privirea prin încăperea plină de fum. Clienții tocmai aplaudau. Unii se ridicaseră în picioare; bizara melodie îi prinsese în mrejele ei până și pe cei mai neciopliți bărbați. Apoi îl văzu pe pianistul blond, palid, care schița o plecăciune țeapănă și pe fata care părea să fi dat voce fluierului.

– Kura!

Kura ridică privirea. Când îl văzu pe William ochii i se măriră. Din câte își putu el da seama în lumina tulbure din cârciumă, ea păli.

– William... asta nu este posibil... Ea se apropie de el și îl privi de parcă ar fi fost încă prea prinsă în lumea magică a muzicii pentru a putea realiza realitatea. În cele din urmă zise: Când am făcut aranjamentul acestei melodii, m-am gândit la noi. La ce ne-a unit... și ne-a despărțit. Și am rugat spiritele să te cheme. Nu se poate! Este doar un cântec...

Rămăsese înlemnită, cu fluierul în mână.

– Niciodată spiritele nu trebuie subapreciate, spuse el și o sărută prietenește pe obraz.

Apoi însă pielea și izul ei îl determinară să nu se mai poată abține. Își apăsă buzele lui pe buzele ei.

Bărbații din jur răcneau și aplaudau.

– Încă o dată!

William nu se îndepărtă, dar între timp se ridicase pianistul. Era înalt și suplu, avea o figură lungă, ce nu spunea nimic. Iubitul ei?

– Kura? întrebă Caleb debusolat. Nu vrei... să ne prezinți?

Un gentleman. Pe William mai că îl pufni râsul.

Kura părea absentă. Răspunsese sărutului lui William, dar situația era atât de ireală...

– Scuză-mă, Caleb, spuse ea. El este William Martyn. Soțul meu.

Pianistul îl privea consternat pe William; apoi își reveni și îi întinse mâna.

– Caleb Biller.

– Logodnicul lui Miss Kura! interveni Paddy Holloway.

– Nu este ceea ce crezi tu, șopti Kura în tăcerea penibilă care se așternuse.

William decise să acționeze. Orice se petrecea aici, nu trebuia discutat în fața tuturor ochilor și urechilor. Și garantat va avea timp și mai târziu...

– Asta mai poate aștepta, scumpo, îi șopti el ca răspuns și o strânse și mai tare la piept pe Kura. Ar trebui ca mai întâi să răspundem chemării cerești...

Se dezlipi zâmbind de ea și se întoarse către Caleb.

– Mă bucur de cunoștință. De mult doream să discut cu dumneavoastră. Dar înțelegeți... spiritele... Cel mai bine ar fi ca dumneavoastră să îi țineți aici locul o oră, două... William pescui două bancnote a câte un dolar din buzunar și le puse pe pian. Apoi continuă: Puteți servi și un whisky pe socoteala mea. Dar pe soția mea din păcate va trebui să vi-o răpesc puțin. Cum ziceam, spiritele... Nu trebuie să te opui prea mult chemării lor...

William o trase de mână pe confuza Kura și îl lăsă în urmă pe consternatul Caleb. Pe drum spre ușă îi vârî și lui Paddy o bancnotă în mână.

– Buddy, adu-i mai bine băiatului toată sticla. Pare cam palid. Ne vedem mai târziu.

Când o scoase din cârciumă, Kura chicotea isteric.

– William, ești groaznic!

El râse.

– Nu mai puțin decât tine. Ți-aș putea aminti cum te-ai purtat atunci? Mă gândesc doar la acel sărut din mijlocul ringului de dans de la Kiward Station. Credeam că îmi smulgi hainele de pe mine.

– Eram aproape să o fac...

Kura se lipi de trupul lui și gândi intens. Nu îl putea lua la Mrs. Miller. Îi era interzis să primească vizite din partea bărbaților; probabil că nu ar ajuta-o nici dacă ar prezenta certificatul de căsătorie. Grajdul care făcea închirieri? Nu, este ca și cum ar face-o imediat în plină stradă. În cele din urmă, Kura își trase bărbatul

către *Lucky Horse.* Grajdul lui madame Clarisse! Din câte știa Kura, în el se afla doar poneiul lui Lainie. Iar Elaine mai avea de cântat la pian încă cel puțin două ore...

Kura și William chicoteau ca niște copii, în timp ce Kura căuta grajdul lui madame Clarisse și zguduia ușa acestuia. La a doua încercare încuietoarea cedă și cei doi se strecurară în grajdul uscat. William îi șterse Kurei cu un sărut un strop de ploaie de pe nas. El nu se udase, pentru că nu dezbrăcase pelerina.

În grajd însă se aflau și alți cai în afară de iapa bălană a lui Lainie. Probabil că erau ai unor clienți ai cârciumii. Clientela de la *Lucky Horse* se compunea nu doar din mineri, ci și din meșteșugari și mici afaceriști care posedau cai de călărie. Kura cugetă scurt dacă era cazul să își asume riscul, dar deja William îi săruta umerii și se pregătea să o dezbrace.

Kura reuși totuși să se retragă într-o boxă separată, unde se depozita fân, înainte de a-i ceda. William își aruncă pelerina și îi deschise Kurei corsetul. Apoi Kura uită de toate, mai era în stare doar să simtă, să ardă și să iubească...

Roly O'Brien auzi gemete și râsete și privi uluit perechea din fân. Matt Gawain îl trimisese pe băiat în grajd ca să îi aducă niște hârtii din coburi. Și acum... Roly se retrase încet, oricum nu atât de departe pentru a nu mai putea să privească.

Ca fiu de miner crescut într-o colibă în care părinții și cei cinci copii împărțeau o singură încăpere, el nu era tocmai surprins de ceea ce vedea. Dar jocul plin de fantezii al celor doi nu prea avea multe în comun cu modul rapid și pudic de a face dragoste al părinților lui, pe care îl ascultase odinioară de multe ori. Roly încercă să îi recunoască pe iubiți. Păr lung, negru ca tăciunele... nu, nu era una dintre fetele lui madame Clarisse care își oferea serviciile aici. Iar bărbatul... Era blond, dar mai mult Roly nu putu să observe. În cele din urmă, îi văzu chipul fetei. Miss Kura! Pianista de la *Wild Rover.*

Roly nu mai știa de când stătea în ascunzătoarea lui privindu-i fascinat pe cei doi. Dar cândva își aminti că Mr. Tim și Mr. Matt îi ceruseră să le aducă imediat hârtiile din coburii ce aparțineau lui Gawain. Dacă nu apărea urgent, vor trimite pe cineva după el... Cu regret Roly se smulse de la preocuparea lui și se îndreptă cât mai

puțin zgomotos către cai. Iapa lui Matt era ușor de recunoscut și fără lumină. Pentru a nu face zgomot, Roly nu se apucă să răscolească în coburi imediat, ci desfăcu curelele din piele și luă ambele genți cu el. Și reuși să iasă din grajd neobservat. Intră în cârciumă rânjind ca un cal din turtă dulce.

– De ce a durat atât de mult? întrebă Matt Gawain nemulțumit când Roly îi puse genților pe masă. Nu ai găsit planurile?

Roly coborî rușinat privirea, dar pe buze îi flutura un zâmbet.

– Nu, Mr.... ăă... Matt. Îi venea încă greu să îi spună pe nume șefului său. Numai că... nu eram singur în grajd.

Tim Lambert făcu ochii mari.

– Cine mai era acolo? Trebuia să porți o discuție mai lungă cu Fellow? Ori cu Banshee?

Roly chicoti.

– Nu, Mr. Tim. Dar nu am vrut să deranjez. Pentru că... în grajd își făcea de lucru pianista de la *Rover* cu un blond! Și o făceau teribil!

Bărbații aflați la masă se uitară unul la celălalt, apoi izbucniră în râs.

– Așadar, trebuie să constatăm, zise Ernie Gast, că l-am subapreciat pe Caleb Biller!

Elaine fu înspăimântată și răvășită când îl văzu pe William, dar nici pe departe atât de afectată cum se temuse până atunci. Poate că o ajutase faptul că ea se afla călare, în timp ce el mergea pe jos pe Main Street. Și cu siguranță că o ajuta faptul că Timothy Lambert călărea alături de ea. Nici nu era nepregătită, pentru că povestea cu soțul brusc apărut al Kurei Martyn se răspândise repede ca gândul. Ea o auzise de dimineață de la Jay Hankins, care aducea la mină o comandă de componente metalice, iar Tim aflase povestea spre prânz, de la Matt. El lăsase totul deoparte și îl rugase pe Roly să pună șaua pe Fellow. Trebuia să ajungă neapărat la Lainie înainte de a-l întâlni aceasta pe William, și practic își întrerupsese somnul, pentru că rămăsese până târziu în noapte la cârciumă. Lainie se bucură de vizită, dar vestea adusă de Tim o făcu să pălească.

– Cândva trebuia să se întâmple ceva, îți spun asta de săptămâni întregi!

Tim se străduise să galopeze pe Fellow aproape jumătate din drum, apoi reușise să coboare singur de pe cal și să rămână în picioare. Acum își prindea cârjele în spatele șeii. Chestiunea cu William îl preocupa atât de mult, încât nu mai simțea dureri mari și nici mândrie pentru performanța lui.

– Acum mai este cineva care a aflat, și cine știe dacă individul poate să tacă.

– A făcut parte dintre secesioniștii irlandezi, teroriștii. Firește că știe să tacă...

Pe Elaine o preocupau cu totul alte lucruri. Cum va reacționa ea când îl va revedea pe William? Cu inima bătând să îi sară din piept nu va mai fi în stare să scoată o vorbă și chipul ei va deveni când roșu, când palid? Se ura pentru neputința de a-și ascunde sentimentele. Și cum va reacționa William? El trebuia să știe că ea îl omorâse pe Thomas Sideblossom. O va condamna pentru asta? O va presa să se predea?

– Păi da, el însuși are pe căciulă o muscă mare cât casa, remarcă Tim. dar acesta este începutul sfârșitului! Dacă ei doi se vor stabili aici, vor relua contactul cu familia ta. Cu atât mai mult dacă certurile vor continua.

Între timp Kura și Caleb își prezentaseră cu succes programul muzical *Pecorino meets Piano* la Greymouth, Punakaiki și Westport, de fiecare dată în cadrul unor acțiuni de binefacere; ziarele nu scriau încă despre ei. Pe Coasta de Vest nici nu existau ziare importante. Dar amândoi erau muzicieni de primă clasă, iar programul lor era ceva total diferit, ceva nou. Kura îi spusese lui Elaine că planurile ei prevedeau un turneu prin Noua Zeelandă, Australia și Anglia. Până acum eșuaseră alte reprezentații, ce-i drept din cauza lipsei relațiilor și poate și din cauza tracului lui Caleb. El aproape că murea de teama care se exprima și fizic. Înainte de mai toate reprezentațiile Caleb era bolnav.

– Dacă o ține tot așa, va face ulcer înainte de a ne prezenta la Auckland, se plânsese Kura.

Ea nu prea îl lua pe Caleb în serios. Totuși Mr. Biller și partea feminină a familiei Weber care coordona asociațiile de binefacere remarcaseră indispozițiile lui Caleb și pentru moment nu mai organizau alte concerte.

– Dacă Caleb și Kura chiar pleacă în turnee, vor pleca de aici, sugeră Elaine. Îți faci prea multe griji, Tim. Uite, eu sunt aici de peste doi ani și nu s-a întâmplat nimic.

– Ceea ce mă miră, mormăi Tim, dar renunță să mai discute subiectul și o sărută pe Lainie.

El va face tot ce va putea pentru a-i șterge orice amintire legată de William.

În cele din urmă, Elaine îl duse pe Tim acasă. Atunci îl întâlniră pe William. Acesta era cât se poate de binedispus. Tocmai închiriase o cameră la Mrs. Miller, făcuse cunoștință cu cele mai bune prietene ale acesteia și îi vânduse pe loc bărbatului ei, croitorul, o mașină de cusut. Firește că va dura o veșnicie până când Mr. Mortimer se va deprinde cu mașina; părea mai curând un croitor de școală veche pentru domni și doamne. William îi explicase totuși că și în branșa lui timpul își va spune cuvântul; în definitiv, nu putea să rămână în urma concurenței. Mr. Mortimer uitase că nu avea concurență până hăt dincolo de Westport... situație pe care William se gândea să nu o mai tolereze pe viitor. Acum chiar se bucura de revederea cu Elaine O'Keefe. „Lainie Keefer", se corectă în gând William. Fiecare avea secretele lui...

– Lainie!

William zâmbi radios, mizând și pe o undă de scuză. Desigur că ei nu se despărțiseră chiar ca prieteni, dar Elaine nu i-o mai putea lua în nume de rău.

– Kura mi-a spus că ești aici, dar nu puteam să cred! Ce bine arăți!

William îi întinse spontan mâna. Dacă ea nu s-ar fi aflat pe cal, probabil că el ar fi sărutat-o pe obraji.

Elaine remarcă mirată că ea rămăsese tot atât de rece pe cât era zâmbetul lui. Îl receptă ca pe un bărbat arătos, dar care nu o mai tulbura. Dimpotrivă, ea observă unda de frivolitate din privirea lui, superficialitatea și egoismul. Mai înainte interpretase toate acestea ca spirit de aventură; fusese grozav de tulburător și puțin chiar periculos. Dar acum nu o mai ademenea jocul cu focul. De fapt acesta nici nu-i îndeplinise așteptările. Elaine voia să se simtă iubită și ocrotită. Voia să se simtă în siguranță.

Lainie răspunse mâinii întinse de William, dar surâsul ei îi fu adresat lui Tim.

– Îmi pot permite să ți-l prezint pe Timothy Lambert? El este logodnicul meu.

I se păruse doar, ori în privirea lui William străfulgerase surpriza sau chiar nemulțumirea? Nu prea îi convenea că mica Elaine avea un logodnic deosebit de prezentabil? Nu un căutător de aur zdrențăros, ci potențialul moștenitor al unei mine de cărbuni? Elaine își retrase imediat mâna, în timp ce Tim îl saluta politicos pe William înclinând capul. Poate că arăta puțin arogant, dar Tim încă nu reușea să se plece de pe cal unui trecător.

William își retrase mâna pe care o întinsese.

– Înseamnă că te pot felicita! spuse el scurt.

– Poți! răspunse dulce Lainie. Pe 16 august sărbătorim logodna. La Lambert Manor. Firește că și voi, tu și Kura, sunteți invitați. Te rog, reține. Nu i-am trimis o invitație oficială... Credeam că vine cu Caleb.

Ea îi oferi un surâs strălucitor și o struni pe Banshee.

După ce nu mai puteau fi văzuți, Tim izbucni în râs.

– Devii o adevărată mică vrăjitoare, Lainie! Va trebui să fiu atent când voi fi căsătorit cu tine. De fapt unde îți este pistolul?

3

Kura luase mirată la cunoștință de cariera lui William ca reprezentant al firmei de mașini de cusut și tocmai urmărea demonstrația acestuia din sala comunitară. Totul avea oarecum de suferit de pe urma faptului că aproape tot timpul cei doi stăteau mână în mână. William trebuia să se mobilizeze simțitor mai mult decât de obicei pentru a-și prinde în mreje publicul feminin. Oricum vându două mașini unor gospodine și dădu marea lovitură câștigându-l pe reverend pentru ideea de a înființa un atelier de cusătorie pentru văduvele lăsate de accidentul minier.

– Vedeți dumneavoastră, eu le voi instrui pe doamne mult mai temeinic decât în mod normal. Am să rămân în zonă ceva timp cu soția mea. După care ele ar trebui să fie capabile să își finanțeze întreținerea lor și a familiilor lor. În privința organizării trebuie să vă puneți desigur de acord cu comitetul pentru donații... William arătă către Mrs. Carey, care tocmai cumpărase o mașină de cusut, apoi adăugă: Dacă le angajați dumneavoastră pe doamne ori dacă, să zicem, le dați mașinile în consignație... Nu, cu mai puțin de trei mașini nici nu merită să începeți. Iar pentru cinci v-aș putea oferi o reducere de preț...

– Ești irezistibil! se minună Kura pe drumul de întoarcere la Greymouth, ținându-l de mână și căutând din ochi o posibilitate de a se abate de la drum și de a face dragoste undeva pe iarbă. Oamenii îți mănâncă practic din mână. Tu chiar crezi că Mrs. Carey va învăța să se descurce cu această ciudățenie de mașină?

William ridică din umeri.

– Uneori mai au loc și minuni. Oricum mie îmi este indiferent. Dacă a plătit obiectul, poate să coase sau să se spele pe cap cu el. Lucrul principal este că eu îmi primesc comisionul. Iar doamnele nu arătau nefericite, nu?

William rânji.

Kura izbucni în râs.

– Tu totdeauna te-ai priceput să faci doamnele fericite, zise ea și îl sărută.

William nu se mai putu stăpâni. Mână căruța pe un drum secundar și o trase pe Kura sub coviltir. Nu era nemaipomenit de comod, dar te puteai întinde, iar afară era pur și simplu prea frig pentru acest anotimp. În timp ce călătorea, el mai dormea uneori și în căruță.

La o cameră comună nu puteau spera. Nici Mrs. Tanner și nici Mrs. Miller nu ar fi acceptat, iar o cameră la hotelurile bune de pe chei era prea scumpă. William se gândise să închirieze cu ora o cameră la *Lucky Horse,* dar pe moment relația Kurei cu madame Clarisse era cam tensionată.

– Ce s-a ales din entuziasmul tău pentru oi?

Kura îl mângâie pe William pe ceafă.

– O cale evident greșită, răspunse el. Familia mea practică oieritul deja de mult timp. Mă gândeam că mi se potrivește. Dar în realitate...

– În realitate oieritul îl practică arendașii voștri, și când tu ai constatat că balega de oaie pute, ți-a trecut cheful.

Kura vorbea puțin, dar când o făcea găsea cuvintele potrivite.

– S-ar putea spune așa, acceptă William. Și din entuziasmul tău pentru operă ce s-a ales?

Kura ridică din umeri. Apoi îi povesti despre Barrister și despre eforturile ei de a fi cântăreață pe cont propriu.

– Aici este greșită țara, oftă ea. Țară greșită, moment greșit... ce știu eu. Este evident că Noua Zeelandă nu are nevoie de Carmen. Ar fi trebuit să accept oferta lui Miss Gwyn. Dar atunci nu mi-am dat seama.

– Atunci încă credeai că Roderick Barrister îți va pune lumea la picioare.

William rânji din nou.

– S-ar putea spune așa, ripostă Kura zâmbind și îi închise gura cu o sărutare.

Se iubiră sălbatic, apoi Kura îi povesti despre proiectul ei cu Caleb Biller. William râse zgomotos de „logodna“ lor.

– Asta înseamnă că trebuie să îl ridicăm pe băiat curând la rangul de „artist“, pentru ca oamenii să nu se țină de șușoteli că tu i-ai fi rupt inima. Ori se căsătorește cu fabuloasa Florence Weber. Și mie mi-ar fi frică de ea ca de moarte!

Florence fusese prezentă la demonstrația cu mașina de cusut și pusese întrebări demolatoare.

– Oh, Caleb chiar este un artist. Tu l-ai auzit doar sâmbătă. Este cel mai bun pianist pe care îl cunosc și are o ureche muzicală perfectă...

Kura nu îl socotea pe Caleb vinovat de ceva.

– Dar dacă trebuie să cânte în fața a mai mult de trei oameni, face pe el. Fantastic. Sâmbătă te-am auzit doar pe tine, preafrumoaso. Dar cred că minunatul Caleb Biller nu îmi va scăpa în seara aceasta. Acum nu vrei să... mai omagiem puțin spiritele?

Caleb Biller și William Martyn se înțelegeau surprinzător de bine. Kura își făcuse griji că William l-ar fi putut lua peste picior pe partenerul ei și ar fi râs de el. Dar în fapt el a recunoscut în scurt timp potențialul lui Caleb. Luni nu s-a petrecut nimic la cârciumă. Puținii cheflii nu aveau dorințe muzicale, ci își beau în liniște câștigurile de la pariurile din weekend sau încercau să își înece pierderile în whisky. Ca urmare, Kura și Caleb primiră aprobarea lui Paddy de a-i prezenta lui William întregul lor program. Kura interpretă vocal și cântă la *pecorino* și la *koauau,* un fluier cât palma, bogat ornamentat, în care se sufla aerul prin nări. Caleb o acompania și uneori mai pierdea ritmul, pentru că îl intimida competentul lui ascultător. Interpretarea lui la pian nu îl convingea pe William. Se putea mai bine, deoarece în orice școală de muzică medie se găsea un pianist precum Caleb. Dar fără nicio îndoială că în ce priveau aranjamentele muzicale Caleb era numărul unu în acest duet. Legătura melodiilor simple ale *haka* cu ruladele complicate ale pianului, dialogul dintre instrumente atât de diferite,

podul muzical dintre culturi își aveau originea în spiritul creativ al lui Caleb Biller. Kura era o interpretă talentată; ea întruchipa perfect spiritul fiecărei muzici. Dar pentru a da formă acestui spirit, a-l releva și a-l face accesibil și urechii profanilor, era nevoie de mai mult decât voce și expresivitate. Caleb Biller era fără nicio îndoială un artist, chiar dacă tracul îi dădea de furcă.

– Trebuie să depășiți asta, spuse William după ce își exprimă fascinația. Data trecută, când v-am ascultat de afară, a fost mult mai bine. Și nu aveți niciun motiv să fiți nervos! Ceea ce faceți dumneavoastră este formidabil. Cu asta puteți face furori nu numai aici, ci puteți cuceri Europa.

Kura îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Pentru asta nu este destul să fii formidabil, spuse ea. Chiar dacă și eu am crezut asta mai înainte. Organizarea concertelor... asta nu este ceva simplu. Trebuie închiriate spații, trebuie făcută publicitate, trebuie negociate condiții bune. Ai nevoie de un impresar, cum era Roderick Barrister.

Ea oftă.

– Scumpo, uită-l pe Roderick Barrister! De fapt el nu a făcut nimic, în afară de a angaja din Europa câțiva cântăreți de mâna a treia și câteva dansatoare drăguțe. Dar nu este suficient să distribui câteva fițuici. Trebuie discutat cu presa; trebuie câștigați susținători generoși, trebuie atrași la concerte oamenii potriviți... În cazul vostru poate că ar trebui puse în mișcare vocile maori locale. Întreaga organizare s-a aflat în mâna lui George Greenwood. De aceea a avut succes. Aveți nevoie de un om de afaceri de partea voastră, nu de un solist vocal dintr-un cor. Și fără doamne binevoitoare sau reverenzi. Asta dă mereu aerul de „se vrea, dar nu se poate“. Aveți nevoie de săli mari, hoteluri sau centre de conferință. În cele din urmă, doriți totuși să câștigați ceva.

– Vorbiți ca un specialist! remarcă ezitant Caleb. Ați mai făcut așa ceva?

William clătină din cap.

– Nu. Dar vând mașini de cusut. Oarecum și acesta este un spectacol – am avut și noi la cursurile pregătitoare câțiva care aveau trac. Am să vă dezvălui câteva trucuri, Caleb. Firește trebuie să dispui de un aspect social...

– Ca aici la manufactura pentru victimele minei? întrebă mustăcind Caleb.

William confirmă serios.

– În prim-plan se află intenția de a vinde. Am nevoie de un spațiu favorabil pentru demonstrație, de cazare convenabilă pentru mine și calul meu... Care nu trebuie să fie sărăcăcioasă. Cu timpul ajungi să ai fler pentru asta. Eu observ imediat în ce cârciumă pot organiza o demonstrație având ca scop vânzarea sau unde nicio femeie onorabilă nu ar intra. De exemplu, eu nu aș face acest lucru niciodată la *Wild Rover.* Aici nimeni nu își aduce iubita în scop cultural. Și nici la *Lucky Horse.* Aici, în Greymouth, cel mult pot fi luate în discuție marile hoteluri. Însă la drept vorbind acesta nu este un oraș potrivit...

Ultimele cuvinte William le pronunță visător. Lăsa impresia că deja planifica turneele, trecea în revistă locurile cunoscute de el, care se potriveau scopului.

Kura și Caleb se priviră unul pe altul.

– Atunci de ce, pentru variație, nu ne-ai vinde pe noi? întrebă în cele din urmă Kura. Arată-ne cum se face! Organizează un mare concert, într-o sală adevărată, într-un oraș mare...

– Mda... orașele cele mai mari nu se află pe Insula de Sud, atrase atenția William, și firește că eu nu dispun de contactele lui George Greenwood. Totuși... vom începe în... Se încruntă, apoi fața i se lumină și zise: Începem cu Blenheim! Acolo cunosc o doamnă... de fapt noi doi cunoaștem o doamnă, Kura, care are urgent nevoie de o ocupație...

> Cred, dragă Heather, că într-o astfel de acțiune vei găsi mari satisfacții. Pe lângă asta, ar trebui să te gândești că poziția soțului tău te obligă pe termen lung la angajamente culturale sau sociale. Prestigiul de menaj îl depășește pe cel al unei membre în consiliul orfelinatului local. În fond și educația ta deosebită te predestinează pentru o activitate care depășește cadrul unui simplu act caritabil. Prezentarea proiectului *Ghost Whispering – Haka meets Piano* reprezintă ceva deosebit cu atât mai mult cu cât tu personal ai un merit esențial în evoluția muzicală și în formarea personalității artistice a lui Kura-

maro-tini. Eu sunt sigur că soțul tău va avea aceeași părere ca mine. Cu cele mai bune salutări, al tău William Martyn.

– Ei, cum sună?

William se uită la Kura și la Caleb, care tocmai ceruse al treilea whisky, așteptând aplauze. Soțul Kurei era convingător și formulările sale erau irezistibile. Dar Caleb avea sentimentul că era atras într-o vâltoare în care urma implacabil să se înece...

– *Whaikorero,* arta exprimării frumoase! spuse Kura. O stăpânești indiscutabil. Heather Witherspoon chiar s-a căsătorit într-adevăr cu un bogat acționar la căile ferate și este stăpâna unei case importante la Blenheim?

– Căile spiritelor, răspunse William pe un ton dramatic. Deci, o expediez? Dar să nu îmi faceți apoi figura să vă retrageți, Caleb! Dacă Heather acționează cum trebuie – și o va face, am încredere în ea –, veți cânta în fața a o sută sau două sute de oameni. Puteți să o faceți?

„Nu", gândi Caleb, dar bineînțeles că spuse „da".

Kura ceru whisky pentru toți. În această zi și ea voia să bea cu ei. Poate că acum începea cariera ei!

William îl urmărea sceptic pe Caleb. Omul era prea nervos, prea palid și mai era și puțin euforic. Vor trebui să îl înlocuiască mai târziu. Nu va rezista niciodată unui turneu în Europa. Dar începutul trebuia făcut cu Caleb Biller. Aveau nevoie de un debut, de un mare succes.

William îi trimise o bezea soției lui când se ridică pentru a aduce băutura. Nu vor rămâne mult timp la whisky. Dacă totul mergea bine, curând vor bea șampanie. William era pregătit să își ducă la îndeplinire promisiunea făcută Kurei înainte de nuntă. Să meargă în Europa. Cu ea.

Heather răspunse aproape cu prima poștă. Și-a exprimat bucuria că William o regăsise pe Kura și găsea fascinantă ideea de a netezi calea spre succes a fostei ei eleve. În definitiv, ea crezuse totdeauna în Kura și va declara asta cu plăcere presei locale. De fapt, deja menționase asta la ultima recepție cu ocazia inaugurării unei noi aripi a spitalului. Heather activa de mult timp pe tărâm social.

Dar arta îi era firește mai apropiată spiritului ei; acest lucru îl remarcase bine William. Și bineînțeles că scena culturală din Blenheim aștepta cu nerăbdare să o cunoască pe Kura-maro-tini. Ocazie cu care Heather va avea în plus și bucuria deosebită de a-l revedea pe William...

William zâmbi, și când îi citi Kurei scrisoarea de la Heather, ignoră ultima frază. În orice caz, susținătoarea lor închirie imediat o sală de concerte în cel mai bun hotel al orașului, cu aproximativ o sută cincizeci de locuri. Și organiză și o recepție pentru invitați. Iar în seara dinaintea reprezentației Mr. și Mrs. Redcliff le vor face onoarea artiștilor de a-i prezenta notabilităților orașului Blenheim. Duminică 2 septembrie ar fi o dată convenabilă...?

– S-a făcut, Kura. Nu îți mai rămâne decât să cânți! remarcă William.

Lumina din ochii Kurei era divină. William nu o mai văzuse niciodată de la nunta lor radiind atâta bucurie. Iar ea niciodată nu îl sărutase atât de fericită și sinceră. William răspunse ușurat sărutului. Știa că prin asta Kura îi iertase totul. Minciunile și tergiversările dinaintea nunții, sarcina nedorită care ar fi trebuit să o lege pentru totdeauna de Kiward Station, ba chiar și faptul că o înșelase cu Heather Witherspoon. William și Kura aveau parte de un nou început, care de data aceasta va fi cum îl visase ea. Numai de nu ar mai fi Caleb. El era alături de cei doi; când William citise scrisoarea de la Heather, acesta nu zâmbise, ci se făcuse palid.

În ultima perioadă Caleb îi displăcuse tot mai mult lui William. Era tot mai confuz și făcea atâtea greșeli la pian, încât chiar și Kura îl repezise. Caleb își mai dădea drumul după ce bea primul ori al doilea pahar de whisky și constata că William în ziua respectivă nu primise nicio veste de la susținătoarea de care se legau speranțele lor. Dar acum sosise scrisoarea de la Heather. Situația devenise serioasă. Mormăind niște scuze, se retrase pentru a merge la closet. Când reveni arăta zdruncinat.

– Aceste o sută cincizeci de locuri... nu au fost vândute toate niciodată, nu? întrebă el, jucându-se cu paharul lui din nou gol.

William se gândi dacă nu ar trebui să mintă, dar nu avea sens. Caleb trebuia să facă față.

– Blenheim se consideră o localitate cu pretenții, Caleb, dar între noi vorbind, este un cătun. Puțin mai mare decât Greymouth, dar mai dezvoltat. Dar nu este Londra. Ofertele culturale ale Blenheimului nu sunt nemaipomenite. Dacă o notabilitate a orașului prezintă câțiva artiști... oamenii se vor înghesui să cumpere bilete pentru acest concert. Este posibil să mai dați un concert și a doua zi.

– Dar...

– Așa că bucură-te, Caleb! strigă Kura. Iar dacă din cauza fricii nu te poți bucura, gândește-te la ce urmează. Vei deveni un artist recunoscut! Poți să trăiești cum vrei, Caleb! Gândește-te la alternativă...

– Da, zise moale Caleb. Pot să trăiesc cum vreau...

Părea că într-adevăr se gândește la asta, totuși William se simți pe loc la fel de descurajat pe cât se simțea Caleb.

Ziua fixată pentru logodna lui Tim și a lui Lainie se apropia, și Elaine avea senzația că este singurul lucru calm într-un vârtej de agitații. Nellie Lambert era de săptămâni un pachet de nervi și își petrecea nopți întregi plănuind decorarea sălii și bucatele care vor fi servite – sau era mai bine să organizeze un bufet? Tocmi o orchestră care trebuia să susțină muzica pentru dans, deși nu prea era ceva potrivit, pentru că Tim și Lainie firește nu vor putea deschide dansul. Tim se antrena cu ardoare pentru a fi totuși capabil să o facă. Sărmanul Roly se trezi că de pe post de infirmier ajunsese parteneră de dans.

Când Tim citi anunțul de logodnă publicat în toate ziarele de pe Coasta de Vest, făcu un atac de panică. Ar fi vrut să nu o piardă din ochi pe Lainie; orice străin apărut în oraș îi stârnea teama. Acum Tim făcea serios planuri de emigrare. Cu toate că între timp era în stare să lucreze zilnic câteva ore în biroul minei, tatăl lui îi bloca toate demersurile în acest sens. Tim nu mai punea acum asta doar pe seama infirmității lui, ci bănuia că Marvin Lambert avea ceva de ascuns. Probabil bilanțurile erau mai rele decât presupunea Matt. Mina lucra în pierdere, iar construcția căii ferate nu progresa în această iarnă foarte umedă. Nici vorbă de un profit rapid din investițiile Lambert, iar Nellie cheltuia banii cu ambele mâini ca să se fudulească cu petrecerea de logodnă. Dacă lucrurile

continuau astfel, nimic nu mai putea fi salvat. Tim pleca de la ideea că mina trebuia închisă pe perioada celor mai importante lucrări de renovare. Ceea ce însemna pierderi enorme. Asta trebuia clarificat cu banca, iar tatălui lui Tim nici prin cap nu îi trecea să solicite urgent creditul necesar. Și în plus mai era și pericolul permanent în care se afla Lainie.

Tim se săturase. Voia să plece, dacă se putea chiar înainte de nuntă. Sau imediat după o cununie secretă și după o invitație a prietenilor la un pahar la cârciumă. Călătoria peste mări și organizarea noii vieți în Anglia sau în Țara Galilor deveneau mai simple dacă erau deja căsătoriți.

Dar Elaine era cuprinsă de febra logodnei. Se bucura în sufletul ei de petrecere – și pentru că Nellie Lambert acum o lua în sfârșit în serios. Cu adevărat apropiate cele două nu deveniseră. S-au lovit una de alta deja în problema rochiei de nuntă a lui Lainie. Nellie voia ca aceasta să fie cusută la Mortimer sau și mai bine să comande în Christchurch ceva ca un vis infinit de scump din tul și mătase. Dimpotrivă, Lainie i-ar fi încredințat lui Mrs. O'Brien și noii ei manufacturi prima ei comandă cu adevărat importantă. Și aici în ultimele săptămâni fuseseră mari probleme. Sosiseră mașinile de cusut și, așa cum promisese William, acesta le inițiia cu lucrul la ele pe femeile din așezarea minerilor. Dar când a venit vorba despre conducerea întreprinderii, aceasta a ajuns să fie disputată de foarte competenta Mrs. Carey cu nu mai puțin competenta Mrs. O'Brien. Mama lui Roly era o croitoreasă pricepută și avea și simțul afacerii. Ea începuse imediat producând haine simple pentru copii, care erau atât de ieftine, încât până și cele mai sărace soții de mineri socoteau că nu mai merita să le confecționeze ele singure. Mrs. Carey era de părere ca mai întâi să se încheie instruirea cusătoreselor, pentru ca încăperilor manufacturii – pentru care fără urmă de entuziasm Lambert pusese totuși la dispoziție un șopron vechi al minei – „să li se dea suflet", cum se exprima ea.

– Eu nu cos săptămâni la rând perdele pentru aceste șoproane! i se plânsese Mrs. O'Brien reverendului. Și nici nu vom vopsi pereții și în niciun caz cu un „cald roz-închis". Vor fi văruiți! Eu am nevoie de bani, domnule reverend! Suflet am deja!

În final se impusese Mrs. O'Brien. Mrs. Carey se simțise jignită și vorbea despre „ingratitudine". Femeile din manufactură priveau lucrurile acestea cu calm. Afacerea a debutat bine. Dacă se continua așa, vor putea să termine de plătit mașinile de cusut consiliului parohial într-un an sau doi.

Acum Mrs. O'Brien îi luase măsurile lui Lainie și era entuziasmată de catifeaua albastră aleasă de fată pentru rochia de logodnă.

– Este minunată și pot îmbrăca rochia și pe urmă! își motivase Elaine alegerea față de Tim. Spre deosebire de rochia vaporoasă de la Christchurch.

– De exemplu o poți purta la nunta noastră! zise Tim. Gândește-te bine, Lainie. Am un presentiment rău cu privire la petrecerea de logodnă...

Un presentiment rău avea și William Martyn când în duminica dinaintea logodnei îl văzu pe Caleb Biller la biserică. Tânărul părea și mai slab și mai nervos decât de obicei; de la problema cu concertul din Blenheim era tot mai slab și mai palid. Caleb o conducea la braț pe Florence Weber. Fata părea peste măsură de satisfăcută și calmă, iar Caleb, dimpotrivă, părea bătut. Părinții celor doi pășeau mândri în urma perechii. William presimțea ceva rău.

Kura urmărea de la orgă comportarea lui Caleb și ardea de nerăbdare să audă bârfele de după slujbă. Era oarecum rușinată de asta, de obicei se simțea deasupra acestor lucruri. Dar aici era ceva ciudat, care o făcea nervoasă. Caleb o evitase pe Florence încă de duminica trecută...

După ce reverendul își părăsi în cele din urmă comunitatea, Kura se alătură lui Lainie, William și lui Tim. Ultimii trei discutau pe marginea celor întâmplate, în timp ce Tim îl aștepta pe Roly. Băiatul încă mai flirta la cimitir cu micuța Mary Flaherty. Tim era degajat. Se urcase deja în căruță, râdea cu Lainie și era mândru foc. Serviciul divin din această duminică reprezentase pentru el un fel de probă generală, și Tim reușise fără eforturi mari să traverseze biserica pe propriile-i picioare.

– Acum mai urmează câțiva pași de dans și pe urmă poate veni cununia. Nu te mai gândi atâta! Pe 15 septembrie pleacă un vas spre Londra, un vapor. În cel mult șase săptămâni vom fi în Anglia.

Elaine nu spuse nimic. De fapt și ea îi urmărea cu privirea pe Caleb Biller și pe Florence Weber.

– Ce se petrece cu cei doi? întrebă Kura. Nu îmi pot da seama, dar pare a fi ceva al naibii de oficial!

William privi și el în direcția lor.

– Pare ceva periculos. Dar iată că el se îndreaptă către noi. În caz de dubiu, stăpânește-te, Kura! Tot ce vei face orașul va pune pe seama geloziei...

Într-adevăr, Caleb Biller se despărțise de Florence și se apropia de grup cu privirea plecată. Probabil că alesese acest moment pentru a nu fi singur cu William și cu Kura. Florence îl urmărea cu privirea puțin îngrijorată, dar mai ales triumfătoare.

– Kura, William, Lainie... Cum te simți, Tim?

Tim zâmbi.

– Eu aș zice că mai bine decât dumneavoastră. Ați fost târât prin toată biserica la brațul lui Florence.

– De când este ea „Florence a lui“? întrebă Kura.

Caleb se făcu roșu.

– Hm... cum să zic... Florence și cu mine ne-am logodit ieri.

Pentru William nu era o mare surpriză. Și nici pentru Tim. Dar fetele îl priveau înmărmurite pe Caleb.

– Kura, am discutat cu ea, spuse Caleb după câteva momente de tăcere penibilă. Am vorbit deschis, ca să zic așa. Nu o deranjează.

– Ce nu o deranjează? Că tu ești...

– Kura, te rog! interveni William.

– Florence spune că voi beneficia de toată libertatea în căsnicia noastră, dacă în schimb... ei, da, dacă îi ofer o participare la conducerea minei puțin mai mare decât se obișnuiește pentru o femeie...

– Fără îndoială că o va face într-un mod strălucit, spuse prietenos Tim. Pentru asta mina Biller se poate doar felicita. Dar dumneata nu arăți atât de fericit.

– Mda... cam așa este, zise Caleb. Dar eu îmi pot vedea mai departe de... interesele mele. Muzica, arta, cultura maori. Pentru că pe mine nu doar muzica mă interesează, după cum tu, Kura, știi. Voi deveni, să zicem așa... un om de știință privat...

– Foarte frumos, întrerupse William cu hotărâre bâlbâiala lui Caleb. Am discutat despre asta. Fiecare e liber să trăiască așa cum dorește. Poate că vei continua să faci aranjamente muzicale pentru Kura. Felicitări! Dar nu ne vei lăsa baltă cu concertul de la Blenheim, nu? Ne putem bizui pe dumneata, doar nu putem găsi atât de repede un înlocuitor.

Caleb își mușcă buzele. Duse o luptă grea cu sine însuși, apoi clătină din cap.

– Îmi pare rău... Kura, William. Dar nu pot. Am încercat, ați văzut şi voi, dar nu mă pot stăpâni. Nervozitatea mă distruge. Nu sunt făcut pentru așa ceva. Florence crede și ea că...

– Las-o în pace pe Florence! spuse Kura furioasă. Nu este nevoie să recunoști că ești doar un homo, ci și un laș. Înainte de toate un laș! Chestia cealaltă nu ar fi mai nimic.

Elaine se apropie de Tim.

– Ce înseamnă homo? șopti ea.

Tim încerca să își stăpânească râsul, în timp ce Kura se lupta zadarnic cu lacrimile. Era pentru prima dată de când o cunoștea Lainie când plângea, și mai ales în public. Suspina adânc și nestăpânit. Fata permanent rece și stăpână pe ea era de nerecunoscut.

– Caleb, îmi distrugi viața, știi? Dacă acum contramandăm concertul... nu va mai exista altă șansă! Fir-ar... am plănuit totul pentru tine! Întregul program era conceput doar pentru a te evidenția pe tine ca artist! Eu nu te-am lăsat baltă când ai vrut neapărat să ne jucăm de-a „logodna cu Kura“! Dar tu...

– Îmi pare rău, Kura, spuse Caleb profund mișcat. Îmi pare cu adevărat rău.

Și le întoarse spatele. Întorcându-se la familia lui, lăsa impresia că tocmai scăpase de o grea povară. Florence îl luă de braț și avu destulă bună-cuviință să nu privească spre Kura.

– Chiar nu aveți un înlocuitor? întrebă Tim.

Nu că i-ar păsa mult de Kura, dar să vezi o fată plângând cu atâta disperare...

– În trei săptămâni? Pe Coasta de Vest? Poate la Blenheim, dacă am pleca imediat acolo. Dar astfel s-ar alege praful de noutate. Dacă apărem acolo fără un concept corect, cu un pianist local, instruit la repezeală...

William clătină din cap.

– Ar putea cânta la pian Heather, spuse deznădăjduită Kura.

– Nu o va face. Tocmai i-am creat o carieră prestigioasă de mecena. Doar nu o să o aducem pe scenă! Ce ar zice de asta soțul ei? Uită asta, Kura!

William o luă în brațe pe soția sa.

Elaine își mușca buza superioară.

– Eu nu am auzit ce faceți voi acolo... Dar este chiar atât de greu? Mă refer la partea de pian...

Kura se uită la ea și Elaine văzu în privirea ei o scânteie de speranță.

– Nu este extrem de dificil. Uneori este ceva mai puțin convențional, mai rapid. Câțiva ani de cântat la pian ar fi o condiție.

– Eu cânt la pian de zece ani. Desigur, nu la nivelul tău, cum tu cu amabilitate mi-ai adus la cunoștință de mai multe ori. Dar dacă exersez trei săptămâni...

Surâsul care însoți cuvintele lui Elaine mai reduse din aciditatea lor.

– Ai progresat mult, spuse Kura. Dar serios, Elaine, ai face asta? Ai veni cu mine la Blenheim și m-ai acompania?

– Dacă aș fi la nivelul gradului de dificultate...

Kura părea că voia să sară de gâtul verișoarei sale.

– Și ea este și foarte drăguță, remarcă William. Va lăsa o impresie mai bună decât Caleb.

Elaine se uită gânditoare la el. Spusese cumva „drăguță"? Acum trei ani inima ei ar fi tresăltat de bucurie, astăzi privirea ei alunecă doar de la trăsăturile adolescentine ale lui William la chipul lui Tim – care acum însă nu mai era prietenos și vesel, ci foarte îngrijorat.

– Lainie, nu poți face asta, oricât ai dori să o ajuți pe Kura. Firește că ai cânta la pian de douăzeci de ori mai bine decât Caleb și ai fi mai frumoasă decât orice pianistă din lumea asta, dar Blenheim...? Călătoria, marele oraș, riscul...?

– De când sunteți atât de temător? se interesă William. Comparativ cu riscul reprezentat de nunta dumneavoastră...

– Ce este atât de periculos la o căsătorie? întrebă Lainie. M-ai privit atât de ciudat!

William își dădu ochii peste cap.

– Da, sunteți cu siguranță conștienți că în acest fel săvârșiți o infracțiune. Și chiar dacă vă este indiferent... părerea mea este că totuși vreți să aveți copii.

Lainie râse cam fără convingere.

– Doamne, William! Copiilor mei le va fi egal dacă numele de fată al mamei lor este O'Keefe ori Keefer. Am putea prezenta asta ca pe o eroare de scriere!

William se încruntă și o privi aproape sceptic.

– Dar copiilor nu le va fi la fel de egal când vreodată vor constata că se numesc Sideblossom în loc de Lambert și că moștenesc o fermă în Otago, în timp ce mina lor ia drumul unor rude îndepărtate. Această căsătorie nu este valabilă, să vă fie clar asta!

Elaine păli. Pupilele i se dilatară.

Tim clătină din cap.

– Dar Thomas Sideblossom este mort, zise el calm.

– Da? De când? Și-ar dori asta zi de zi, dar din câte știu, el este la fel de viu ca dumneavoastră și ca mine.

Privirea lui William trecu peste fiecare dintre cei de față. Lainie și cu Tim se prefăceau? Trebui să admită totuși că groaza ce se citea pe fața lui Elaine era cât se poate de reală.

– Eu... eu l-am împușcat în față... șopti ea.

William dădu din cap afirmativ.

– Incontestabil. Orificiul de intrare era aici. El indică obrazul lui stâng, apoi continuă: Glonțul a trecut prin nas în cap. Ai tras de jos în sus, probabil că ai țintit pieptul, dar nu ai avut în vedere reculul. În orice caz l-ai scos din luptă. Are partea dreaptă paralizată, este orb de ochiul drept, iar cu stângul abia mai distinge ceva. Glonțul trebuie să fi rămas înăuntru și apasă pe nervul optic. Dar nu este mort. Crede-mă, Lainie...

Elaine își acoperi ochii cu mâinile.

– Este groaznic, William! De ce nu mi-ai spus mai demult?

– Am crezut că știi. Și tu, Kura, nu?

Kura încuviință din cap.

– Nu cunoșteam amănuntele, dar știam că el nu este mort.

– Și m-ai lăsat să mă logodesc? Elaine încercă să își stăpânească furia, dar în ea se luptau groaza cu speranța. Doi ani de zile m-am temut de moarte!

Kura ridică din umeri.

– Scuze, Lainie, dar nimeni nu m-a introdus atât de adânc în problemele tale. Puțin mă și miram... dar între timp puteai să fi divorțat. Sau acest Sideblossom putea să fi murit. El nu este și alienat mintal?

Ea adresase întrebarea lui William.

– Din câte știu eu, nu. Deși se străduiește din plin cu ajutorul băuturii și mai ales al morfinei să își piardă mințile. Are permanent dureri de cap și halucinații. După atâta morfină și whisky probabil că și eu aș avea.

– L-ai văzut? Elaine îl strângea cu putere de mână pe Tim, în timp ce îl fixa cu privirea pe William. Ești sigur?

Chipul îi luase o paloare cadaverică; ochii i se măriseră enorm și păreau că se compun doar din pupile.

– Pentru Dumnezeu, Lainie, nu mă privi așa! Firește că sunt sigur. Am stat două sau trei săptămâni la Lionel Station și l-am văzut o dată sau de două ori. Îl conving doar rar să iasă. Se spune că nu poate suporta lumina zilei. Dar nu poți să nu îl auzi! Urlă la personal, zbiară după whisky și după medicamentul lui... este un pacient ceva cam neplăcut, dacă mă întrebi asta. Dar nu este chiar dement și mai ales este cu siguranță viu.

– Asta schimbă totul, spuse calm Tim și o trase pe Lainie mai aproape de el. Aceasta tremura necontrolat și plângea. Atâta vreme cât în mod oficial ești Mrs. Sideblossom, nu ne putem căsători. Dar nu ai săvârșit o crimă. Hai, liniștește-te! În fond veștile sunt bune! Te vei preda și îți vei recunoaște fapta. Vei putea spune că a fost o eroare. Arma pur și simplu s-a descărcat. Vom discuta cu un avocat... deși mai corect ar fi să relatezi toată povestea și să mimezi regretul. În orice caz, pentru asta nu te vor spânzura. Poți divorța și poți trăi alături de mine absolut legal. Aici sau în Țara Galilor sau în altă parte.

– Aș prefera în Țara Galilor, șopti Elaine.

Brusc simți nevoia stringentă de a se afla cât mai departe de Lionel Station. În adâncul sufletului se simțea ușurată că nu era o

criminală. Dar ar fi fost mai în siguranță dacă și l-ar fi închipuit pe Thomas Sideblossom mort...

– Nu am putea pur și simplu să fugim fără să mă mai predau?

Tim clătină din cap.

– Nu, Lainie. William are dreptate. Nu ne putem crește copiii ca urmași oficiali ai lui Thomas Sideblossom, oriunde am fi. Vom trece peste asta, Lainie. Noi doi! Să nu îți fie teamă!

– Dar abia după logodnă, da? Tim, te rog! Nu aș rezista dacă se alege praful de tot, acum. Mama ta... întreg orașul va vorbi despre noi...

Elaine plângea în hohote. Era prea mult.

Tim o mângâie și o strânse în brațe.

– Bine, după logodnă. Deși nu îmi place. Mă îngrijorează această petrecere...

– Dar ea are loc la Greymouth! interveni Kura. Și atâta vreme cât Elaine se află în Greymouth, nu i se poate întâmpla nimic!

Trei perechi de ochi o priveau confuz.

– Asta spun spiritele, nu? încercă William să glumească.

Kura clătină din cap.

– Asta mi-a spus o femeie maori în urmă cu câteva săptămâni. Că Lainie este căutată încă, dar în Greymouth se află în siguranță...

4

În timp ce Tim încerca să o liniștească, Elaine avea în minte cuvintele soției căpeteniei maori. „Lainie este căutată încă...“ și pe 16 august soții Lambert o vor prezenta la jumătate din Coasta de Vest ca logodnică. Tim încerca să nu o piardă din ochi pe Elaine. Cu toate că mama lui era iritată, el dormea în cârciumă la Lainie și se străduia să o convingă să își părăsească cât mai rar camera.

Bineînțeles că nu mergea așa. Elaine trebuia să se ducă la ultima probă pentru rochia de logodnă; Nellie Lambert avea nevoie de ajutor la decorarea încăperilor. Între timp orășelul se umpluse de străini invitați de Marvin Lambert. Toate camerele din Greymouth erau ocupate. Oaspeții erau cazați până și la Punakaiki și chiar la Westport. Era imposibil să îi supraveghezi pe toți înainte de petrecere. Tim avea să îi vadă pe oaspeți abia la defilarea în fața logodnicilor, cu mulți dintre ei va face cunoștință abia atunci. Lambert invitase un șir de vechi cunoscuți pe care fiul lui nu îi mai întâlnise niciodată. Toate acestea îl epuizau pe Tim. Excesiv de nervos, ducea ultima luptă cu mama sa dinaintea evenimentului. Nellie îi cerea cât se poate de serios ca pentru a face cea mai bună impresie să renunțe la atele și la cârje și să îi salute pe oaspeți din scaunul pe rotile.

– Nu este nicio rușine, băiete, faptul că nu poți să mergi...

– Pot să merg! se enerva Tim. Doamne, mamă, doar stau în fața ta în picioare! Să nu înțeleagă nimeni că vreau să devin normal?

Tim ieși șchiopătând din cameră și își dori să fi putut să trântească ușa după el. O secundă se gândi să îl roage pe stânjenitul Roly să o facă el, apoi însă băgă de seamă comicul situației și zâmbi amar.

– Pregătește-l pe Fellow, Roly, mă duc la cârciumă... sau mai bine nu, înhamă-l. Arăți de parcă ai avea nevoie și tu de o bere. Ai ajutat toată ziua în casă, nu? Câte ghirlande?

– Prea multe, Mr. Tim. Am încetat să le mai numărăm când pentru a cincea oară Mrs. Lambert le-a rearanjat. Costumul dumneavoastră pentru mâine este mai larg, așa că în principiu ați putea să purtați atelele pe dedesubt...

– Nu, mama are dreptate într-o singură privință. Nu există nimic de care să îmi fie rușine...

În afară de pregătirile pentru logodnă, Elaine a petrecut mult timp la pian, ceea ce pe de o parte îl liniștea pe Tim, dar pe de altă parte îl făcea nervos. El o convinsese pe madame Clarisse să le lase pe Kura și pe Lainie să exerseze la acest instrument când localul era închis, evitând astfel ca Lainie să iasă pe stradă mai multe ore pe zi. La concertul de la Blenheim nici nu îndrăznea să se gândească, oricum până la el vor fi depășite cele mai dificile momente. Lainie promisese în cele din urmă că imediat după logodnă se va preda autorităților. Poate că *constabler*-ul nu o va ridica imediat. Elaine și Kura păreau că nici nu sesizau pericolul; ele erau complet acaparate de munca la partiturile lui Caleb. Lainie constatase ușurată că partitura de pian nu era dificilă. După doar câteva zile o interpreta după note și curând și pe dinafară. Din păcate ce îi lipsea era virtuozitatea. Cu toate că era cea mai sentimentală dintre cele două fete, Elaine nu avea simțul tonului de glissando. Ea nu pătrundea în spiritul piesei, nu interpreta, ci pur și simplu o cânta așa cum era ea. Acolo unde Caleb accentua prin mici variațiuni, unde cu o notă ceva vibra abia sesizabil sau ușor ezitant la răspunsul dat de pian fluierului, Elaine doar reda notele. Kura mai că dispera încercând să îi explice asta.

– O pauză? Să nu pornesc imediat, ci să aștept puțin? Cât? Un sfert de măsură?

– O bătaie a inimii, ofta Kura. Ca o boare...

Elaine o privea consternată.

– Am să încerc cu o optime.

Kura renunță. Interpretarea ei nu va fi perfectă. Oricum Lainie nu dădea semne de trac și cu siguranță că nu va ceda. Publicul din Blenheim nu era unul răsfățat. În orice caz interpretarea lui Lainie

era mai bună decât majoritatea ariilor din operele redate chinuit de Roderick și de ansamblul lui pe scenele din hoteluri.

În cele din urmă, rochia de logodnă a lui Elaine fu gata. Arăta minunat. Mrs. O'Brien îi confecționase în plus o diademă din catifeaua din care era făcută și rochia. Elaine va purta părul liber și fața îi va fi protejată de el doar cu ajutorul modestei diademe.

– Ca o zână arătați, Miss Lainie, spusese Mrs. O'Brien privind-o cu atenție. Aveți un păr minunat de moale. Unduiește de parcă permanent adie vântul. La noi acasă, în Irlanda, alegeam în fiecare an regina primăverii și totdeauna mi-am imaginat-o pe aceasta așa cum sunteți dumneavoastră!

Mrs. O'Brien era mândră de tânăra logodnică în frumoasa ei rochie, de parcă Elaine ar fi fost chiar fiica ei.

– Nu știu, dar zânele sunt atât de neajutorate... murmură Lainie, care își aduse aminte de prima ei întâlnire cu William. Cred că aș fi preferat să fiu o vrăjitoare. Dar rochia este fantastică, Mrs. O'Brien. Pe viitor fiecare femeie va comanda rochiile la dumneavoastră. Mr. Mortimer se va înfuria.

Mrs. O'Brien răspunse înțepată:

– Mr. Mortimer nu trebuie să hrănească cinci copii! Are o casă frumoasă în oraș și nu rabdă de foame. Compasiunea mea are limite.

În ziua evenimentului Roly o luă de la *Lucky Horse* pe Elaine în brișca lui Tim – și, spre mirarea ei, Tim îi însoțea călare pe Fellow. Purta deja costumul de seară și părea supărat.

– Știu, ar fi trebuit să mă stăpânesc mai ales la această ocazie, dar tocmai am avut încă o ceartă cu tata, îi mărturisi el lui Elaine. Bea deja de azi-dimineață și nu știam de ce. I-am spus că va face o foarte proastă impresie asupra oaspeților prezentându-se beat... Și tocmai azi mi s-a destăinuit că el caută investitori pentru mină! Asociați, înțelegi? În acest fel mă înlătură definitiv Și dacă propriul meu tată vede în mine un ratat, niciun străin nu mă va mai angaja.

Tim părea nefericit și rănit.

– Oricum acum sunt ferm hotărât! Vom clarifica chestiunea cu divorțul tău și apoi dispărem de aici. Sunt sătul!

Fellow dansa sub nerăbdătorul lui călăreț, de parcă ar fi preferat să ia cursa pe cont propriu. Dacă continua așa, Tim va fi complet epuizat înainte de consumarea evenimentului. Și pe un cal blând călăritul reprezenta pentru el un mare efort, ca și până acum.

Elaine se duse la el, îl liniști pe Fellow și îi luă lui Tim mâna încleștată pe frâu.

– Acum te vei da jos de pe cal. Pe maică-ta o vor apuca pandaliile dacă costumul tău cel bun va mirosi a grajd. Roly poate duce calul acasă, iar tu vii cu mine în brișcă – ceea ce este extraordinar de romantic! Plus că avem parte de lună plină. Pe drum am putea să ne mai oprim ca să mai exersăm sărutul de logodnă...

Tim zâmbi fugar și Elaine îl sărută ușor pe mână.

– Și pe urmă vom trece și de această seară. Fie ce-o fi.

Ea urcă în șaretă drapându-și artistic rochia pe banchetă. Tim se duse cu calul la rampa din grajd și ca să coboare din șa reveni la Elaine după ce-și puse atelele.

– Ai auzit, Roly! îi zise Tim servitorului lui ușor indignat. Doamna dorește să îl duci pe Fellow acasă, iar eu voi merge cu brișca. Vrei să o iei pe Callie cu tine sau să o ducă Roly în grajd?

Cățelușa se învârtea entuziasmată în jurul lor și se bucura de perspectiva ieșirii. Tim o mângâie când aceasta sări spre el.

– Pe mine nu mă deranjează, dar pe mama o știi...

– Va trebui să trăiască cu ea. Tu știi, Callie este piatra de încercare a adevăratei iubiri. Dacă la momentul decisiv ea latră, nu mă mai căsătoresc cu tine. Elaine râse nervos și adăugă: Ce mai este, Roly?

Băiatul stătea lângă brișcă, cu o mutră nefericită care trezea compătimirea.

– Dar eu nu pot să călăresc! Va trebui să alerg pe jos tot drumul!

Mutra lui îi mai descreți fruntea lui Tim.

– Roly, cine nu știe să călărească este un om mort! cită el fraza preferată a lui Elaine. În locul tău aș fi fericit și recunoscător dacă aș putea merge pe jos cei trei kilometri. Așa că du calul acasă. Cine pe cine duce îmi este indiferent.

Roly nu îndrăzni să urce în șa, ci alergă cei trei kilometri pe o ploaie ușoară. La capătul drumului era furios. Noul lui costum era ud și o ratase pe Mary Flaherty, pe care voise să o întâlnească în fața

ușii bucătăriei și să o convingă cu câteva dulciuri de la bufet să îi dea câteva sărutări. În loc de asta, unul dintre rândașii la caii lui Weber, rândaș pe care abia îl cunoștea, îl strigă agitând o sticlă cu whisky.

– Hai, Roly, sărbătorim și noi nițel. Noaptea aceasta Mr. Tim al tău nu va mai avea nevoie de infirmieră!

Roly, care de obicei nu își uita îndatoririle, îl lăsă de data aceasta pe Fellow înșeuat în fața casei. Cu intenția de a a-l lua mai târziu. Mai târziu însă uită de el. Calul aștepta răbdător. Cineva va veni să aibă grijă și de el; dar pe Fellow nu îl mai băgă mult timp nimeni în seamă, până când în cele din urmă căpătă și el companie.

După ce a șaizecea ori a șaptezecea pereche de invitați trecu prin fața tinerei perechi schimbând cu ea câteva cuvinte, Tim începu să cam ducă dorul scaunului cu rotile. Oare cui i-o fi venit ideea să îi pună să stea ore la rând la intrarea în salon și să strângă mâinile tuturor oaspeților? Mama lui denumise asta „defilare". Până acum Elaine crezuse că așa ceva se practica numai la curțile imperiale. Visase ea oare vreodată să fie prințesă? Acum chestiunea devenise doar plictisitoare, iar pe Tim îl părăseau treptat toate puterile. Acesta arunca priviri pline de invidie către Callie, care se întinsese în spatele lor pe covor și dormea buștean.

– Câți sunt în total? se interesă Lainie, apropiindu-se și mai mult de el.

Poate că el se va mai putea sprijini de ea, dar de fapt ea era prea măruntă și prea firavă.

– Cam o sută cincizeci. O nebunie, șopti Tim și zâmbi cam forțat familiei Weber.

Florence intră plutind la brațul lui Caleb, care nu mai termina cu mulțumirile aduse lui Elaine. Descrise plastic povara ca o stâncă uriașă de care se simțise eliberat când auzise că Elaine sărise în ajutorul Kurei.

– Nu elibera niciodată de stânci un geolog... glumi Tim obosit după ce perechea respectivă se îndepărtă de ei. El le va analiza cu mare atenție, va stabili din ce se compun, de ce au căzut și în câte componente s-au sfărâmat.

Din fericire oaspeții următori au fost Matt și Charlene – ultima într-o rochie verde încântătoare, de asemenea o producție

Mrs. O'Brien –, veniți împreună cu Kura și William; cu toții, din fericire, mai mult flămânzi decât vorbăreți.

– Unde este bufetul? întrebă Kura.

Timpul petrecut de ea pe drumuri o învățase să nu disprețuiască o cină gratuită. William se ocupă de șampanie, iar Lainie și Tim îi luară în primire pe invitații următori. Din fericire nu toată lumea era punctuală. Când pentru câteva minute salonul de primiri rămase gol, Tim se decise să pună capăt torturii. Se prăbuși respirând ușurat într-un fotoliu din salon.

– Trebuie să mă refac pentru dans, murmură el și o mângâie pe Callie, în timp ce Elaine se duse după niște șampanie.

Ea își făcu loc printre oaspeți până la bufet, vorbi cu Charlene și cu Kura și mulțumi pentru complimentele care i se făceau. Totul părea în ordine, dar ea simțea o neliniște nedefinită. Probabil, gândi ea, din cauză că aici totul era fabulos. Știa sigur că în dimineața următoare va reveni la realitate în fața *constabler*-ului. Elaine le zâmbi polițistului și judecătorului de pace. Ei răspunseră cu amabilitate. Încă...

În cele din urmă, Elaine se îndreptă spre Tim cu paharele cu șampanie – și îl văzu pe bărbatul înalt, cu părul cărunt, care tocmai intra în salon cu Marvin Lambert. Și încremeni. Instinctiv simți nevoia de a fugi. Dar nu, era o prostie, trebuie că se înșelase, nu era posibil... În niciun caz nu putea să fugă dintr-o toană. Trebuia să se apropie și să se asigure că nu era vorba despre John Sideblossom...

Își continuă drumul.

În acel moment în salon începu să cânte orchestra. Invitații se îngrămădiră către sala festivă și noul oaspete dispăru în mulțime. Bătăile inimii i se mai potoliră în timp ce se amestecă și ea în mulțime. Cu siguranță că era o greșeală. Ajunse și la Tim, care tocmai se chinuia să se ridice în picioare.

– Deci, frumoasa mea... vei dansa cu mine?

Elaine vru să spună ceva, dar simți o suflare înghețată în ceafă. Se întoarse nervoasă – și zâmbetul ce însoțea invitația lui Tim dispăru când el văzu panica întipărită pe chipul ei. Se părea că Elaine nu mai voia nimic altceva decât să o ia la fugă – și în același timp era incapabilă să facă măcar un pas. Într-o secundă toate culorile dispărură de pe fața ei.

– Lainie, ce ai?

– Acolo este... acolo este...

– Ah, da, iată-i pe cei doi! se auzi vocea tunătoare a lui Marvin. Îmi permiteți să vă prezint un oaspete-surpriză? Un prieten foarte vechi... de când nu ne-am mai văzut, John? Dânsul este John Sideblossom!

Elaine întinse mâna ca un automat. Poate că doar visa urât. Poate era o halucinație.

– Viitoarea mea noră Lainie, fiul meu Tim.

Elaine simți că sala începea să se rotească. Poate că nu era cea mai proastă idee să își piardă acum cunoștința... Dar atunci Sideblossom îi apucă mâna și frica turbată care o cuprinse o readuse pe Elaine în simțiri.

– Minunata mea Elaine, spuse răgușit Sideblossom. Știam că te voi găsi. Cândva... Și într-un cadru atât de plăcut, Mr. Lambert. Se întoarse către Tim cu un rânjet de animal de pradă: Ce cucerire fermecătoare. Ce păcat că se mai găsesc aici apărători. Nu ar trebui să ridicați pavilionul deasupra bastionului înainte de a fi dărâmat...

Elaine nu înțelegea ce spunea acesta, dar simțea amenințarea. Apoi nu a mai rezistat. Vru să șoptească o scuză, dar scoase doar un gâfâit. Cuprinsă de panică o luă la fugă, dar mai întâi greși direcția. A fost cât pe ce să intre în salonul bărbaților, de unde nu putea să iasă afară. Privi năucă în jur și se ciocni de verișoara ei, care tocmai intra în salon cu două pahare cu șampanie. Băutura o stropi pe rochie. Kura vru să ocărască, dar observă groaza oglindită pe fața lui Elaine și se stăpâni.

– Lainie, ce este cu tine? Te-ai certat cu Tim?

Kura o privi cercetătoare. Nu, nu putea fi asta. Nici măcar pe strada din Queenstown, când Elaine îi surprinsese pe Kura și pe William, chipul ei nu avusese această paloare, nu avusese ochii atât de măriți. Erau ochii unui animal prins în capcană.

– John Sideblossom. El... el...

Elaine bolborosi ceva, apoi continuă să fugă, străbătu salonul și trecu prin încăperile unde avea loc recepția. Avea nevoie de aer. Ajunse gâfâind la intrarea puternic luminată, se feri de această lumină, îl văzu pe Fellow și pe alți doi cai legați în fața unei căruțe.

Callie lătra. Elaine nici nu remarcase că era urmată de câine. Se aplecă automat ca să o mângâie... Și auzi pași în spatele ei. Sideblossom. Dar o văzu pe Callie dând din coadă și recunoscu zgomotul făcut de cârje și de pașii greoi ai lui Tim.

– Lainie, aici ești... Tim se sprijini de bara de care se legau caii și o luă în brațe pe Elaine. Dar tu tremuri de parcă ești pe punctul de a te prăbuși! Mai întâi liniștește-te...

– Nu mă pot liniști. Acum Elaine începu să simtă frigul; tot corpul îi era plin de sudoare. Este John Sideblossom... el a... el va...

Tim se sperie și el, dar avea capacitatea de a evalua rapid situațiile critice și de a acționa. Asta era în mină de importanță vitală. Acum o mângâie pe Elaine și încercă să o liniștească vorbindu-i.

– Lainie, nu se va întâmpla nimic. În cel mai rău caz el poate să strice petrecerea. Dar dacă voia scandal, proceda altfel. Probabil că va trece la atac mâine sau îl abordează acum pe tatăl meu...

– El se va adresa *constabler*-ului și pe urmă mă închid, șopti Elaine.

Atunci observă deodată că nu îi mai era frică. Nu îi era frică de noaptea petrecută în celulă, ba dimpotrivă. Acolo se va simți în siguranță.

– Lainie, *constabler*-ul face parte dintre invitați, noi l-am salutat mai devreme. La fel judecătorul de pace. Dacă vrei îi adun acum, după care ne retragem neobservați în camerele mele, iar tu îți mărturisești vina...

– Acum? Imediat?

Elaine oscila între speranță și teamă.

– Astfel i-o luăm înainte lui Sideblossom. Iar mâine-dimineață faci cererea de divorț, după care nu ți se mai poate întâmpla nimic... Dar potolește-te odată, Callie!

Tim se întoarse nerăbdător către cățea, care începuse brusc să latre ca turbată. Elaine se desprinse de Tim când o auzi pe Callie mârâind. Îi reveni expresia de disperare pe chip când își ridică privirea peste umărul lui Tim spre unul dintre drumurile secundare ce duceau spre casă.

– Și dacă fiul meu nu va fi de acord cu divorțul, Mr Lambert?

John Sideblossom ieși din umbră. Probabil că folosise una dintre ieșirile secundare. Purta o mantie lungă și neagră peste costumul de seară. Voia deci să plece. Tim respiră ușurat. Callie lătră.

– Dacă în loc de asta speră la o reîntregire a familiei? De fapt dorința lui cea mai mare este ca după acest accident funest...

Elaine nu scotea o vorbă. Se retrase îngrozită când Sideblossom făcu câțiva pași spre ea.

– Dar Elaine dorește divorțul, Mr. Sideblossom, zise calm Tim. Vă rog să fiți rezonabil. Lainie regretă foarte mult ce a făcut, dar fără discuție că fiul dumneavoastră i-a dat un motiv. Vă rugăm ca acum să ne lăsați în pace...

– Pe dumneata nu te-a întrebat nimeni! îl puse la punct Sideblossom, apoi i se adresă din nou lui Lainie cu aceeași voce răgușită: Tu ai de îndreptat o greșeală față de el, Elaine. De acum înainte ai să-i fii soție supusă. Thomas a fost dintotdeauna puțin cam... hm... moale. De acum mă voi ocupa eu de tine.

Întinse mâna ca să o apuce pe Elaine, dar ea îl evită. Callie sări între cei doi și începu să latre isteric.

Tim se așeză în fața lui Elaine.

– Nu așa, Mr. Sideblossom! spuse el pe un ton hotărât. Acum dispăreți!

Sideblossom rânji.

– Sau ce? Vreți să mă împiedicați să revendic ceea ce ne aparține?

Și lovi. Pumnul îl atinse pe Tim în bărbie cu toată forța și îl aruncă într-o parte. Tim, care în niciun caz nu se aștepta la asta, căzu la podea și nu își putu reține un strigăt de durere căzând pe coapsele lui vătămate. Sideblossom se întoarse către Callie, care continua să latre.

– Tim!

Elaine uită de frică. Îngenunche lângă Tim – o situație pe care o folosi imediat Sideblossom. Ba mai mult, se pare că fusese ceva calculat. Răsuci fulgerător la spate mâinile lui Elaine și le legă. După care îi băgă între dinți un căluș – acum nu mai putea nici să țipe.

Tim se răsuci pe pământ încercând să găsească un sprijin, timp în care neajutorat urmărea cum Sideblossom o ridică în picioare pe Elaine, apoi o luă pe sus și o aruncă în căruță.

– Uit-o pur și simplu, îi recomandă batjocoritor Sideblossom în timp ce dezlega caii.

Tim încercă să se rostogolească în calea lui și să oprească atelajul, chiar dacă Sideblossom, lipsit scrupule, putea să treacă peste el. Sideblossom îl lovi cu piciorul între coaste.

– Doar nu ții cu tot dinadinsul să te bat?

Râse și păru că se gândește dacă nu ar trebui să îi mai tragă câteva. Dar îl lăsă pe Tim întins pe jos. Doar nu va lovi un schilod. În orice caz, nu mai mult decât era necesar.

Căruța era de fapt un furgon ușor. Un loc mic pentru încărcătură, iar în față capra mai ridicată. Elaine se afla în spate și nu se mișca. Sideblossom se gândi că o rănise când o aruncase în căruță. De treaba asta se va ocupa mai târziu. Partea bună era că fata era liniștită. Întoarse calm atelajul. De ce să atragă atenția? Numai de ar termina de lătrat afurisitul de câine! Sideblossom pipăi cu mâna în căutarea armei. Dar dacă o împușca aici și acum, oamenii vor auzi bubuitura din casă. Era mai bine să lase javra în urmă. Sideblossom struni caii în galop.

Kura îi căuta pe Elaine și pe Tim, dar dădu doar de William, care vorbea cu cineva la bar. Îl luă deoparte.

– Lainie și-a ieșit complet din fire! Crede că l-a văzut pe Sideblossom. Și nu dau niciunde de Tim.

– Ei, dar Tim nu poate fugi de tine...

William nu era tocmai treaz.

– William, este ceva serios! Elaine era înnebunită de frică. Dumnezeu știe pe unde o fi acum...

– Dacă trebuie să ghicesc, îți spun: la pianul lui madame Clarisse. Elaine fuge de fiecare dată când se sperie de ceva, știi doar. Și cum să vină Sideblossom aici? Este paralizat și aproape orb...

Kura îl scutură.

– Nu tânărul Sideblossom! Bătrânul! William, trebuie să o găsim. Dacă este alarmă falsă, cu atât mai bine. Dar îți zic, Elaine a văzut pe cineva. Chiar dacă nu era John Sideblossom în carne și oase!

William își mai reveni. Totuși considera improbabil ca John Sideblossom să apară aici. Pe de altă parte, tipul, ca și Marvin

Lambert, era un vechi locuitor al Coastei de Vest. Nu era exclus să se cunoască.

Dar totuși era lipsit de sens să știe încotro, cum făcea Kura. Se gândi rapid. Ceea ce spusese el despre Lainie era corect. Ea nu înfrunta problemele, ci fugea. Dacă într-adevăr îl văzuse pe John Sideblossom, acum era deja pe drum. Încotro? La madame Clarisse? Ori fugea pur și simplu de aici? William se îndreptă către ieșire. Și atunci o auzi lătrând pe Callie. Nu se auzea tare, ci părea un lătrat care se îndepărta. William o luă la fugă.

– Aici! Ajutor!

William îl auzi pe Tim strigând încă de când se afla la ieșire și încerca să se orienteze. La stânga față de accesul luminat, unde erau barele de care se legau caii. Tim încerca disperat să se ridice în picioare. Părea că nu putea să-și miște deloc piciorul stâng.

– Așteptați, vă ajut...

William vru să ridice cârjele, dar brusc îl fulgeră o bănuială urâtă. Dacă Tim doar ar fi căzut, cârjele ar fi trebuit...

– Lăsați-mă pe mine! Tim se apăra din toate puterile când celălalt dădu să îl ridice. Căutați-o pe Lainie! A răpit-o ticălosul! Un furgon cu doi cai, în direcția Westport. Luați calul meu!

– Dar dumneavoastră...

– Niciun dar; eu mă descurc singur. Încălecați și duceți-vă!

Tim gemu. Simțea că prin coapsă îi treceau cuțite de foc. Nu avea nicio speranță să o rezolve el cu Sideblossom, chiar dacă cumva ar reuși să ajungă pe cal.

– Duceți-vă dumneavoastră!

William puse ezitând un picior în ciudata scăriță a șeii.

– Dar Westport? Nu ar lua-o mai curând către sud...?

– Dumnezeule! L-am văzut plecând! De unde să știu eu de ce ar merge la Westport? Poate că acolo are complici. Sau la Pukaiki. Asta stabiliți dumneavoastră! Plecați!

Tim alunecă pe lângă parul de care se ținea și căzu la pământ, dar William sări totuși în șa. Înfipse călcâiele între coastele lui Fellow și calul nechează. Scărița grea a șeii îl lovea dureros în coaste. Fellow țâșni în galop. La început William nu îl putu stăpâni. Startul fulgerător îl dezechilibră complet, dar era imposibil de căzut din

acea șa specială. Tim se gândi scurt la cât de chibzuit construise Ernest șaua ajutătoare. Numai de nu s-ar împiedica Fellow...

Fellow nu se împiedică. După ce trecu de ultimele case din Greymouth, William se așeză mai bine în spinarea animalului. Șaua nu oferea posibilitate de mișcare, dar folosind și scărița obținu o surprinzătoare stabilitate. Fellow alerga ca fugărit de furii, dar se lăsă ușor controlat după ce William reuși să se descurce cu frâul. La început drumul era accesibil, bine întreținut – situație care curând se va schimba. Drumul pe litoral până la Pukaiki avea o porțiune foarte frumoasă, cu o minunată perspectivă asupra mării, dar era totuși plin de cotituri și deloc plat. După ploaie putea deveni alunecos. William se crispă, dar Fellow nu păru deranjat. Nici nu își reduse viteza când ajunseră la drumul neamenajat. Niciun atelaj nu putea fi atât de rapid ca focosul cal sur și posibilitatea ca Sideblossom să fi cotit pe undeva nu putea fi luată în seamă. Vizibilitatea în lumina lunii era relativ bună, iar drumul era udat de ploaie. William ar fi observat urmele unei manevre de evitare. În plus acum auzea tot mai tare lătratul lui Callie. Deci se apropia.

Când Fellow luă într-un tempo nebun o curbă după care drumul cobora, lui William i se oferi priveliștea unei mari porțiuni de șosea. Văzu o căruță neluminată, trasă de doi cai, urmată de o umbră mică, neagră, care lătra de mama focului. În câteva minute William i-ar ajunge. Oricum Fellow se străduia să o facă. Perspectiva de a alerga alături de alți semeni de-ai lui îl făcea să galopeze chiar periculos. William se agăță bine de șa și abia acum se gândi la o strategie. Era o nebunie să gonească așa după Sideblossom. Omul era, firește, înarmat și probabil că nu ar fi avut nicio reținere să tragă în William. Sau în Fellow. Unei căderi cu calul la viteza aceasta călărețul nu i-ar supraviețui.

Pe de altă parte, cu siguranță nu era posibil ca la această viteză și pe un teren denivelat să țintești corect. Sideblossom avea și așa destulă bătaie de cap cu atelajul lui. Dacă nu ocolea gropile, risca să își rupă o osie. Singura șansă a lui William era să depășească furgonul, să oprească caii și să îl neutralizeze pe bărbat înainte ca acesta să poată face uz de armă. Elementul-surpriză era de partea lui în acest caz. Ca și până acum Callie lătra ca turbată; deci

Sideblossom nu putea să audă zgomotul copitelor calului celui care îl urmărea. Fellow ajunse căruța din urmă și acum galopa alături de ea. William se îngrozi când își dădu seama că el și calul aruncau umbre lungi în lumina lunii, care nu puteau rămâne mult timp neobservate de cel care conducea căruța.

Și avea dreptate. Sideblossom se întoarse brusc și îl văzu pe călărețul aflat alături. Acum William putu să îl recunoască. Adversarul nu ținea în mâini o armă, însă ținea biciul. Cu care începu să îl lovească pe William.

Elaine își recăpătă cunoștința în lătratul lui Callie și din cauză că trupul ei se izbea dureros de părțile laterale ale furgonului. Mai existau câteva pături, dar în intenția lui Sideblossom ele aveau mai curând menirea să o ascundă atunci când își revenea. O durea capul; se lovise de ceva și își pierduse cunoștința. Dar acum trebuia să ignore durerea, trebuia să se gândească la ceea ce avea de făcut! Poate că își putea slăbi legătura de la mâini. Dacă ar avea mâinile libere, poate că va îndrăzni să sară din căruță. Desigur că se putea lovi de moarte la acest tempo și pe drumul accidentat. Dar orice era mai bine decât să ajungă pe mâinile lui Thomas Sideblossom.

Elaine începu să își miște mâinile în legături. Funia îi tăia dureros carnea, dar reuși să mai lărgească legătura. În grabă Sideblossom nu o strânsese bine. Elaine își frecă mâinile una de alta încercând să le elibereze din strânsoare. Apoi văzu apărând alături de căruță umbra unui cal și a călărețului.

Recunoscu capul nobil al lui Fellow. Nu, era imposibil. John îl pusese la pământ pe Tim. Ea spera ca acestuia să nu i se fi întâmplat ceva și mai rău, să nu își fi rupt din nou oasele. Încercă să îl recunoască pe călăreț... William! Iar acum acesta depășea căruța, ajungea la nivelul caprei atelajului și...

William nu se putea apăra. Nu avea nicio cravașă și nici șaua nu îi permitea să se ghemuiască pentru a se feri de lovituri. Iar Fellow parcă încetinise. Loviturile de bici îi atingeau capul și gâtul. Evitase câteva lovituri și încerca să rămână în urmă. William îl sili să meargă înainte, dar calul reacționa confuz la comenzile contradictorii. Trebuia altceva. Într-o încercare disperată William îl conduse pe Fellow cât mai aproape de capra furgonului și întinse mâna spre

bici când Sideblossom îl mânui din nou. Acum putu să vadă chipul inamicului: trăsăturile lui John Sideblossom erau schimonosite de furie. Lăsase libere hățurile cailor, se ridicase în picioare și își concentra întreaga forță în loviturile aplicate lui William, cu intenția evidentă de a-l doborî din șa. Dar William fixă calm cu privirea biciul și întinse mâna. Simți în palmă curelușa din piele și o încolăci instinctiv pe mână în așa fel încât să nu îi mai poată fi smulsă. Dacă ar avea suficientă putere să îl tragă...

Atunci reacționă Fellow. Calul se sperie de umbra șerpuitoare a biciului deasupra lui și se smuci într-o parte. William simți în mână rezistența enormă opusă de șiretul din piele. În alte condiții ar fi fost smuls din șa, dar șaua specială a lui Tim îl reținu. Sideblossom trebui să cedeze, și biciul îi fu smuls din mână...

Mișcarea a fost bruscă și totul se petrecu simultan. Răsună un strigăt, un zgomot puternic. William vru să se uite înapoi, dar înspăimântat la culme Fellow goni brusc, ca să evite curelușa din piele. Și din nou William rămase în șa doar pentru că aceasta era special construită. Preluă controlul asupra calului abia după ce reuși să își elibereze încheietura mâinii din curelușa biciului. Biciul căzu la pământ și Fellow se liniști imediat. Inima lui William bătea puternic, dar acesta putea acum să se uite îndărăt.

Caii lui Sideblossom îl urmau într-un tempo criminal, dar pe capra furgonului nu mai era nimeni. Sideblossom trebuie să își fi pierdut echilibrul și să fi căzut. Numai Dumnezeu putea ști ce se alesese de el...

William își trase un moment răsuflarea. Apoi își dădu seama că pentru Elaine pericolul nu fusese îndepărtat. Caii înhămați la căruță erau lipsiți de orice control și drumul în curbă era în pantă coborâtoare. William încercă să îl controleze pe Fellow pentru a opri caii, dar și asta era ceva riscant. Drumul era prea îngust pentru a realiza o depășire. Dacă acum calul bălan se oprea, nu însă și caii atelajului... ori dacă aceștia nu puteau să se oprească pentru că greutatea căruței din spate era prea mare... William se și vedea doborât, zdrobit de furgon sau proiectat în stânci.

Elaine se lupta cu legăturile de la mâinile ei. Îl văzuse căzând pe Sideblossom și știa în ce pericol se afla ea. Nu vedea curba

prăpăstioasă spre care se îndrepta, dar şi pe un drum normal un atelaj scăpat de sub control era periculos. În afară de asta, ceva nu era în regulă cu căruța. Ceva părea să blocheze roata din stânga, din față. Dacă se rupea osia...

Apoi, deodată, legătura de la mâini cedă. Adică se lărgi suficient pentru ca Elaine să îşi poată scoate mâna dreaptă. Nu îşi mai pierdu timpul cu călușul, se ridică și încercă să se cațere pe capra furgonului. Reuși să pună mâna pe hățurile unui cal și începu să strige la cai... În cele din urmă prinse și hățurile celuilalt cal. Era aproape îngenuncheată în partea pentru bagaje a căruței, încercând să strunească bidiviii. Numai de n-ar fi prea accentuată panta! Cu ultimele forțe Elaine reuși să suie pe capră și acționă frâna. Căruța se balansă puțin, însă caii erau bine dresați. Acum, când căruța nu îi mai împingea, reacționară la comenzile lui Elaine. Trecură la trap, apoi la pas. William îi impunea acelaşi ritm lui Fellow.

Brusc se făcu liniște; nici măcar Callie nu mai lătra. Se auzea doar respirația ei sacadată când sări alături de Elaine pe capră, ca să o lingă pe față.

– Doamne, Lainie...

William simțea cât de tare îi bătea inima. Abia acum îşi dădea seama cât de aproape fuseseră de moarte sau cel puțin de un accident grav. Elaine se eliberă de ultimele legături râzând și plângând în acelaşi timp. Nu mai reușea să o îndepărteze pe Callie.

– Bravo, Callie, cățelușă bună. Acum ajunge, iar m-ai...

William o privea îngrijorat. Elaine părea nenatural de degajată, ca și cum ar fi trecut doar printr-un neînsemnat incident cauzat de o defecțiune la căruță.

– Poți să te uiți ce este cu roata din față? O blochează ceva.

– Doamne, Lainie...

William repetă cuvintele, dar de data aceasta cu vocea răgușită, privind țintă furgonul. Roata stângă din față...

Elaine se pregătea să coboare, să se uite şi ea.

– Nu, nu te uita, nu face asta!

William respira cu greutate; cel puțin de asta trebuia să o scutească.

Între spițele roții, ținute de zdrențele pelerinei lui, atârna leșul lui John Sideblossom. William mai curând căzu de pe cal decât coborî. Se clătina la marginea drumului și vărsa.

Elaine rămase ascultătoare pe capra căruței. Citi totuși pe chipul lui William ceea ce văzuse acesta. Îl văzuse căzând pe Sideblossom; ar fi trebuit să știe ce se petrecuse. Fulgerător își aminti de altceva și începu să tremure necontrolat. William o dădu jos din căruță și o conduse la marginea drumului.

– În căruță sunt pături. Ar trebui să le pui pe cai...

Dinții lui Elaine clănțăneau, dar ea se străduia să facă ce i se spusese. Dacă se gândea și la altceva decât numai la cum să aibă grijă de cai, înnebunea. William deja se uita la ea ca și cum nu ar mai fi fost în toate mințile. El aduse păturile, puse una pe Elaine și alta peste leșul lui John Sideblossom – pe care cineva trebuia să-l îndepărteze, înainte ca atelajul să fie pus din nou în mișcare. William nu se putea hotărî să facă acest pas.

– Ai putea să acoperi tu caii, spuse Elaine privind fix înainte.

Putea să o facă. Mai întâi trebuia să lege caii de ceva. Nici vorbă ca furgonul să fie mișcat și să târască în continuare leșul. La câțiva metri distanță se aflau niște pomi, acolo ar trebui să lege caii. Poate că va putea să îi deshame... William își făcu stângaci de lucru la harnașament.

Din fericire caii nu se mișcară din loc, ci stăteau răsuflând greu și tremurând. Doar Fellow se duse agale spre Elaine. Ea îi apucă frâul. William se ocupă de ceilalți cai. Lucra mecanic... numai să nu gândească, să nu se mai gândească la cele întâmplate...

– Tim... zise Elaine... tu l-ai...

– Am vorbit cu el, Lainie, este în regulă.

Sau nu prea. William își aminti chipul schimonosit de durere al lui Tim. Numai să nu se gândească... O cuprinse cu brațul pe Elaine. Callie începu să latre.

Lainie strânse pătura pe ea.

Deodată Fellow ciuli urechile, și imediat și ceilalți doi cai se mișcară.

– Zgomot de copite, șopti Elaine. Începu să tremure mai tare. Tu crezi că el...

– Elaine, John Sideblossom este mort. Nu îți mai poate face nimic. Tim a trimis oameni după noi... nu poți să îți faci câinele să tacă? De ce latră mereu când cineva pune mâna pe tine?

William se ridică.

– Nu latră la oricine, șopti Elaine.

5

Primul care a ajuns la cei doi a fost Jay Hankins, cu iapa lui cu picioare lungi. Acesta fu urmat de *constabler,* de judecătorul de pace, ca și de Ernie și de Matt.

– Dumnezeule, Mr. Martyn! Cum de ați oprit căruța aici? Hankins privea panta abruptă a drumului. Și unde este individul care...

William arătă către pătura care între timp se umpluse de sânge.

– A fost un accident. Iar căruța a fost oprită de Lainie...

Elaine se uita mirată la el. Unde era irlandezul arogant, care aproape singur eliberase Irlanda de ocupanții englezi?

– Totuși a fost un act de curaj, Mr. Martyn. Omul avea desigur armă... Lainie, dumneavoastră sunteți bine?

Matt o sprijinea pe Lainie, care tremura iarăși. De data aceasta Callie nu mai lătra.

– Eu cred că aici sunt totuși necesare câteva explicații, zise *constabler*-ul, care ridicase un colț al păturii și se strâmbase. Dar mai întâi trebuie să... să facem curat aici. Dispunem de doi oameni cu stomacurile tari? Și cum ducem fata acasă?

Elaine se sprijini de Matt Gawain.

– Tim? întrebă ea.

Matt ridică din umeri.

– Nu știu, Lainie. Doctorul se ocupă de el. Dar era conștient, putea vorbi și ne-a spus ce s-a întâmplat. Acum îl vom trimite pe Hankins cu calul lui de curse acasă. Va aduce o brișcă și curând veți fi alături de Tim. Poate că Jay va afla și ceva noutăți...

Elaine încuviință cu sârg din cap. Îi era foarte frig și fricǎ, dar nu va fi mai bine dacă mai aștepta încă o oră la margine de drum.

– Și eu am un cal de curse, spuse ea și arătă către Fellow Va rezista la încă un drum.

– Vreți să călăriți, Miss Lainie? întrebă *constabler*-ul. În starea în care vă aflați?

Elaine coborî privirea asupra ei. Rochia îi era murdară și zdrențuită, la încheieturi avea urme ale legării lor și, după cum își simțea capul, avea fața plină de vânătăi și julituri. Dar voia să fie lângă Tim...

Atunci își aminti de bunica ei. Schiță un zâmbet, dar vorbele îi sunară foarte serios:

– Dacă nu mai călărești, ești mort.

Elaine ar fi preferat să parcurgă distanța în galop, dar gândindu-se la Fellow, se limită la un trap ușor. Matt și Jay, care o însoțeau, clătinau totuși dezaprobator din cap în privința tempoului.

– Nu îl puteți ajuta, Miss Lainie, spuse Jay.

Elaine îi aruncă o privire cruntă, dar nu răspunse. Era prea obosită și prea înghețată ca să mai vorbească. De fapt ar fi preferat să plângă. Se stăpâni totuși, ba chiar se pregăti să îl ducă în grajd pe Fellow când ajunseră la casa Lambert. Dar Matt i-l preluă pe Fellow.

Elaine străbătu șchiopătând saloanele... mai erau încă invitați care discutau agitați, dar ea nici nu înregistră când i se adresa cineva. Ajunse în cele din urmă la coridoarele din aripa cu bucătăriile și la camerele lui Tim...

Elaine simți că se prăbușește când îl văzu pe Tim întins în pat la fel de palid și de liniștit ca în prima zi de după accident. Nu se putea așa ceva, nu se putea mai ales după toate acestea! Se puse pe un plâns isteric, nu se mai putea ține pe picioare.

Berta Leroy o sprijini.

– Hei, Lainie... doar nu vom leșina! Roly! Aveți whisky pe aici?

– Lainie!

Era vocea lui Tim.

Elaine o dădu pe Berta la o parte și se duse la patul lui Tim. El se ridică în capul oaselor când ea îngenunche lângă el.

– William chiar a reușit? Oh, Doamne, îmi venea să îl altoiesc pe cal cu cârjele mele! Avea chef să discutăm despre direcția în care să o apuce!

– Tim, tu... Elaine îl mângâie pe față și îl pipăi pe corp... nu avea bandaje... cu toate că tresărise ușor când îi atinsese partea stângă.

– Contuzii destul de grave, spuse Berta Leroy și îi întinse lui Elaine un pahar. Dar nu este nimic rupt, nu vă faceți griji.

Elaine plânse în continuare, dar de această dată de ușurare. Sorbi din pahar și se cutremură.

– Acesta nu este whisky...

– Nu, este laudanum. Berta o sili să golească paharul, apoi adăugă: M-am răzgândit în privința șnapsului. Acesta te face doar vorbăreț, ca să nu mai vorbim de emotivitate. În loc de asta, veți dormi. Și dumneavoastră la fel, Tim! Altfel mă iau după soțul meu și anulez întrevederea aceasta!

Cei ce se găseau în dimineața următoare în biroul *constabler*-ului erau nedormiți.

Elaine se trezise spre dimineață în ciuda laudanumului și se prezentase abia târându-se la patul lui Tim. Tim, care deși luase morfină era treaz și medita, se trase deoparte și o luă în brațe, în timp ce ea bâlbâind și suspinând îi oferea o versiune cam confuză a împrejurărilor morții lui Sideblossom. Când în cele din urmă adormi cu capul pe umărul lui, el nu mai cuteză nici să se mişte, de aceea toată noaptea nu găsi o poziție comodă și dimineață era pe măsură de tensionat.

Elaine avea încă dureri de cap și cădea dintr-o criză de plâns în alta. Comportamentul liniștit pe care îl avusese imediat după răpire se transformase complet. Pentru prima oară izbucnise în lacrimi la vederea rochiei ei de logodnă complet deteriorată și plânse și când Charlene apăru cu îmbrăcăminte de schimb.

– Nu mai plânge! Mrs. O'Brien îți face o rochie nouă, îi promise Charlene. Dacă se grăbește, o termină înainte de concertul de la Blenheim. Acolo voiai să o îmbraci...

– Dacă nu voi fi atunci la închisoare... suspină Lainie.

Charlene încercă să o convingă să ia micul dejun. Dar nu o putu potoli și reîncepu să plângă când veni vremea să plece. Apoi ea îl urmă pe Tim care șchiopăta prin salon și prin fața tăcutei Nellie Lambert. Marvin Lambert nu se arătă. Era fie la lucru la mină, fie era beat – deja sau încă.

William sărbătorise toată noaptea împreună cu Kura simplul fapt că era în viață. După drumul forțat făcut călare și după solicitările la care fusese ulterior supus pentru a-i face Kurei proba vitalității lui din orice poziție, se mișca aproape la fel de greoi ca Tim.

Nici *constabler*-ul nu dormise grozav. Împreună cu ajutoarele lui își petrecuse noaptea cu recuperarea și aducerea cadavrului și cu verificarea primelor declarații. Și doctorul Leroy arăta cam zdruncinat după cercetarea resturilor pământești ale lui Sideblossom. Nu descoperise nimic care să fi contrazis declarația lui William.

– Deci putem constata, concluzionă judecătorul de pace – un bărbat ponderat și pașnic, care mai deținea și funcția de șef al stațiilor de telegraf din localitate – că în plin galop, stând pe capra căruței sale, Sideblossom a încercat într-un gen de altercație să îi smulgă biciul lui William Martyn, care călărea alături. O smucitură neașteptată l-a făcut să își piardă echilibrul. În cădere pelerina lui s-a agățat de suportul pentru bici și omul a fost târât până când a murit. Obiecții?

Cei care îl ascultaseră clătinară din cap.

– Nu a fost o moarte frumoasă, remarcă *constabler*-ul, dar niciun seamăn foarte agreabil... Am ajuns la dumneavoastră, Miss Lainie Keefer. Sau mai curând Elaine Sideblossom, dacă v-am înțeles bine azi-noapte. Cum a fost cu acea împușcătură? De ce trăiați aici sub un nume fals? Cum de Greymouth era „sigur" și de ce acest Sideblossom nu putea să vă ceară simplu socoteală, ci trebuia să vă răpească?

Elaine trase adânc aer în piept. Apoi începu să povestească încet, pe un ton neutru, cu privirea în podea.

– Acum mă veți aresta? întrebă ea după ce termină de vorbit.

Închisoarea era chiar alături de biroul *constabler*-ului. Momentan era goală și relativ mare. În weekend fiecare colțișor al ei era utilizat pentru cazarea celor care trebuiau să își revină după beție.

Constabler-ul zâmbi.

– Cred că nu. Dacă ați fi vrut să fugiți, acum erați deja plecată. În afară de asta, trebuie să mai verific încă o dată totul. Ca și mai

înainte, chestiunea mi se pare cam confuză. Mai ales găsesc ciudat că până acum nu am auzit nimic despre chestiunea aceasta. Bun, această Lionel Station se află la un capăt de lume, dar o tânără femeie pe o listă de urmărire, și încă pentru o crimă spectaculoasă... cred că mi-ar fi sărit în ochi. Până atunci nu puteți emigra, Miss...

– Lainie, șopti Elaine.

– Ea nu ar dori în niciun caz să mai poarte numele de Sideblossom, dacă toată această poveste corespunde realității, trase concluzia judecătorul de pace. Și luând în considerare faptul că tocmai s-a logodit cu altcineva. Cred că nu v-ați gândit serios să vă căsătoriți a doua oară, Miss Lainie! Ar trebui să solicitați neapărat astăzi rezolvarea problemei divorțului.

Tim încuviință din cap.

– Din câte știu eu, în Westport există un avocat. I-am putea telegrafia...

El se pregăti să se ridice, în timp ce *constabler*-ul îi întindea peste masă procesul-verbal lui Elaine, spre a-l semna.

– Dar va mai trebui să discutăm despre Blenheim! interveni William. Înțeleg că pentru moment ai și alte griji, Lainie...

– Doar nu credeți că după toate acestea ea va merge cu dumneavoastră la Blenheim! zise Tim.

Îl durea cumplit partea stângă și voia să pună capăt acestei discuții. Elaine își puse mâna peste a lui, ca să îl liniștească.

– Firește că mă duc la Blenheim, spuse ea obosită.

Se uită cu teamă la *constabler.* Tim însă aștepta plin de speranțe hotărârea acestuia.

Polițistul se uita consternat când la unul, când la celălalt.

– Ce mai este cu acest Blenheim?

William îi explică situația de parcă importanța spectacolului Kurei și al lui Elaine era ceva destinat să salveze Insula de Sud de invadatorii barbari. Tim își dădu ochii peste cap.

– Doamne, William, este doar un concert...

– Pentru Kura este mai mult, îl contrazise Lainie. Iar eu cu siguranță că nu voi fugi, domnule *constabler!*

Constabler-ul clătină din cap și își mușcă buza superioară. Un obicei comun cu Lainie, care zâmbi.

– De asta mă tem mai puțin, Miss Lainie, spuse el în cele din urmă. Mă îngrijorează mai mult siguranța dumneavoastră personală. Acest Thomas Sideblossom va afla cel târziu mâine despre moartea tatălui său. Sunteți sigură că nu va plănui să se răzbune? Ar fi capabil de așa ceva?

Elaine ba se făcea albă ca varul, ba roșea toată.

– Thomas ar fi în stare de orice... șopti ea.

– Poate mai înainte! interveni William. Dar după acest incident cu pistolul...

Tim înregistră cu admirație reținută cât de prudent se exprima acesta. Tipul era un călăreț cam nepriceput, dar ca avocat ar fi fost un as.

– El nu iese din casă și are permanent nevoie de ajutor. Domnule *constabler,* este ca și orb!

– Dar este capabil de plănuirea unui atentat? insistă *constabler*-ul.

– Noi nu o vom scăpa din ochi pe Lainie! declară William.

Constabler-ul îi privi sceptic. Un Tim epuizat și în cârje – și un William căruia doar la vederea unui cadavru si i se făcea rău. El nu i-ar angaja pe niciunul dintre ei ca gardă de corp.

– Dumneavoastră ar trebui să știți, Miss Lainie, spuse el zâmbind ușor. Dar gândiți-vă bine, cel puțin spiritele maori nu vă vor mai proteja dacă plecați din Greymouth.

– Nu prea au fost de ajutor nici ieri, remarcă Elaine.

William și Tim începură să se certe din nou când părăsiră biroul, urmându-l pe judecătorul de pace pentru a merge la serviciul telegrafic. Elaine avea o senzație ciudată, parcă plutea. Dar mai era ceva...

– Mr. Farrer... părinții mei sunt în Queenstown... le-am putea telegrafia și lor? Dacă acum totul devine public...

Mai văzu că judecătorul de pace răspundea, pentru că buzele i se mișcau, dar ea nu îi mai auzea cuvintele. Totul începu să se rotească, ca în ziua anterioară, dar de data aceasta Elaine nu își mai reveni, ci se pierdu ca într-un nor. Nu era neplăcut, dar era departe, departe...

Elaine auzea vocile ca de la mare distanță când își reveni treptat.

– Totul a fost ceva cam mult pentru ea...

– Lovitura de la cap...

– Nu se poate să fi pățit ceva...

Ultima dintre voci era a lui Tim. Și suna goală, disperată și obosită.

Elaine deschise ochii și îl văzu pe doctorul Leroy luându-i pulsul.

Tim și celelalte voci nu veneau din încăpere... se pare că fusese dusă la micul spital. În spatele doctorului se agita Berta.

– Am... ceva grav? întrebă ea încet.

Doctorul Leroy zâmbi.

– Ceva foarte grav, Miss Lainie! În perioada următoare va trebui să mâncați regulat, să nu vă mai strângeți atât șnururile...

Abia acum observă Elaine că cineva îi desfăcuse corsetul și se roși.

– ... Și să vă rezolvați toate problemele personale legate de divorț și căsătorie. Sunteți însărcinată, Miss Lainie! Și dacă aduc eu pe lume copilul, aș prefera să nu mă adresez dumneavoastră cu Miss!

– Când va veni pe lume copilul, noi vom fi demult în Țara Galilor! spuse Tim tandru.

Berta Leroy îi dăduse vestea și îl lăsase să intre la Elaine. Chiar și tinerei femei îi permisese să se ridice când luase micul dejun. Roly era deja în drum spre brutar – și așa vestea se răspândise în Greymouth mai repede decât ar fi făcut-o orice telegraf.

– Vom lăsa totul în urmă. Nu va mai trebui să mă mai tem niciodată de acest Sideblossom, continuă el.

– Poate că eu voi fi în închisoare când va veni pe lume acest copil... murmură Elaine. Există un proces, Tim, nu îți poți ascunde capul în nisip pur și simplu... sau în praful de cărbune din Țara Galilor. Eu sunt bucuroasă că am voie să mă duc la Blenheim.

– Doar nu vrei să cânți la pian în Blenheim? În starea în care te afli!

Tim o privea înmărmurit.

Elaine îl mângâie pe obraji.

– Eu nu sunt bolnavă, iubitule. Iar Kura probabil că va spune: Când nu mai poți cânta la pian, ești moartă!

Kura îi aștepta pe Elaine și pe Tim când aceștia ieșiră din cabinetul medical.

– William mi-a spus despre copil, spuse ea aproape înecându-se. Tu... te bucuri, nu?

Elaine râse.

– Firește că mă bucur! Este cel mai minunat lucru care mi se poate întâmpla în viață! Dar nu îți face griji, voi veni totuși la Blenheim. De mâine exersăm din nou, este bine? Astăzi încă sunt ceva cam slăbită. Aș mai vrea și să telegrafiez pe urmă...

– Și despre asta mi-a povestit William, spuse Kura încă ușor tensionată. Deci cu Blenheim, cu telegrafiatul... Elaine, știu, este dificil. Dar nu ai mai putea aștepta puțin? Dacă îi anunți acum pe părinții tăi, în două zile ei vor fi aici...

– Da, două zile sunt cam puține, dar...

Elaine o privi mirată pe verișoara ei. Nu înțelegea ce o privea asta pe Kura, dar ei îi părea această chestiune foarte importantă.

– Elaine, dacă te găsesc pe tine, mă găsesc și pe mine. Apoi pleacă telegrama către Haldon, și eu... Lainie, înțelege că nu vreau să fiu percepută ca pianistă de bar! Dacă acel concert de la Blenheim are succes, eu devin o cântăreață cu program propriu, cu propriul meu program de turnee. Pot prezenta articole din ziare. Voi putea să spun că vom merge la Londra... Ochii Kurei străluceau numai la gândul succesului, dar în voce se distingea îndoiala și parcă implora. Ea continuă: Dacă părinții tăi mă vor auzi cântând la *Wild Rover,* vor afla că eu un an întreg am fost o cântăreață ambulantă... Te rog, Lainie!

Elaine ezita. Apoi încuviință din cap.

– Bine, o săptămână. Sper că va fi într-adevăr un succes. Eu personal nu m-am văzut niciodată ca artistă...

Kura zâmbi.

– Poate că bebelușul va fi artist. Ori artistă. În orice caz, la naștere eu îi voi dărui un minunat pian cu coadă.

6

Pentru Elaine călătoria la Blenheim nu se dovedi obositoare. Dimpotrivă, ea admira din trăsură priveliștea formațiunilor stâncoase ale munților și în final podgoriile de deasupra Blenheimului. Dar Kura părea să nu fi văzut nimic din toate acestea. Privea fix înainte și părea că asculta melodii care i se dezvăluiau doar ei. În veșnicia ei interioară ea retrăia când iadul insuccesului, când fericirea aplauzelor asurzitoare. William avea ochi doar pentru Kura. Părea că trăia febra apariției pe scenă la fel ca și ea – și firește că și pentru el era un nou început. Dacă acum Kura va avea succes, va renunța la afacerea cu mașini de cusut și se va dedica în întregime scopului de a-și face soția cunoscută și celebră.

Se părea că amândoi considerau acest concert ca pe un moment hotărâtor al vieții lor – și Elaine se simțea uneori apăsată de această povară. În plus mai avea și grija lui Tim, pentru care călătoria pe parcursul a trei zile reprezenta un efort mare. Pentru aceasta Elaine insistase foarte mult ca etapele să fie scurte. Înaintau cam tot atât de încet ca în fatala călătorie de la Queenstown la Lionel Station. Iar drumurile erau pe porțiuni întinse pline de hârtoape și prost amenajate. Și Kura se plânsese după cea de a doua etapă că o dor toate oasele. Tim nu spunea nimic, dar se vedea că era în aceeași situație. Se străduia să afișeze bună-dispoziție, dar Elaine îi remarcase expresia încordată de pe chip și cearcănele adânci de sub ochi. Îl auzea gemând în somn în momentele în care mai reușea să adoarmă. Când se strecura noaptea în camera lui de hotel, acesta era de cele mai multe ori treaz, adâncit în lectură pentru

a mai uita de dureri. Toate acestea erau premise urâte pentru planurile lui de emigrare deseori împărtășite celorlalți.

Elaine era îngrozită de croaziera care ar fi durat șase săptămâni. Își imagina vasul ca pe o luntre care se clătina veșnic, pe puntea căruia Tim trebuia să lupte să își păstreze echilibrul. Urma călătoria de la Londra în Țara Galilor, probabil călare, și în final dezamăgirea, dacă nu se întâmpla totul cum spera Tim.

Elaine nu mai era de mult atât de optimistă ca logodnicul ei. Desigur, îl credea când spunea că avusese oferte nenumărate. Dar oare proprietarii de mine îl vor mai angaja acum? Un inginer de mine care să se bazeze pe ochii și urechile altora în ce privește subteranul? Care el însuși putea inspecta doar limitat amenajările din interiorul minei? Aici, la Greymouth, dispunea de Matt Gawain, a cărui experiență practică era completată de cunoștințele tehnice ale lui Tim, pe care îl informa corect și competent. Îl mai avea aici pe Roly, care îi preluase din proprie inițiativă unele mici treburi cotidiene. Se va mai putea el descurca fără Roly? Băiatul era totdeauna în preajma lui, chiar și când ajutorul lui nu mai era strict necesar. Dar când Roly nu îi va mai fi alături? Când nimeni nu îi va mai înșeua calul, nu îi va mai duce geanta și nu va mai fi la dispoziția lui pentru diverse chestiuni minore? Acasă Elaine l-ar înlocui pe acesta. Dar într-un loc străin?

Tim trebuia să se gândească la toate astea tocmai acum, când călătoria îi punea la încercare rezistența redusă. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care el devenea tot mai tăcut și mai morocănos pe măsură ce se apropiau de țelul călătoriei. Cu privire la Thomas Sideblossom nu avea motive de îngrijorare. Puțin înainte de plecarea lor, judecătorul de pace le comunicase că până acum nu reușise să informeze familia Sideblossom despre încetarea din viață a lui John. Fusese trimis un curier la Lionel Station, dar Zoé și Thomas Sideblossom nu se aflau la fermă.

– Ar trebui să fie în nord, la vreun medic, fusese de părere Mr. Carrington. Pentru a îndepărta glonțul din capul lui Sideblossom – cam așa înțeleseseră maorii de la fermă. Nu lăsaseră nicio adresă pentru contact și se va aștepta până când aceștia vor reveni, în speranța că nu va dura prea mult. Am fi vrut să trimitem cadavrul la

Otago, dar dacă nu primim de acolo curând confirmarea, va trebui să îl îngropăm aici.

Elaine era sigură că maorii de la Lionel Station înțeleseseră foarte bine scopul călătoriei lui Thomas Sideblossom. Datorită modului său de a angaja oamenii, exista personal perfect instruit, ca Arama și Pai, fără a mai vorbi de Emere. Aceasta cu certitudine că avea cunoștință de planurile lui John. Îl deplângea ea? Nu i se părea bizar că tânăra Zoé îl va îngropa după ce ea, Emere, împărțise cu el patul și îi născuse copiii?

Zoé Sideblossom nu avea copii. William știa că primul ei copil se născuse mort și că după aceea pierduse o sarcină – asta îi povestise lui Elaine; în orice caz, cu excepția lui Thomas, nu mai existau moștenitori legitimi. Ciudat era că acum Zoé se ocupa de Thomas... dar poate că era doar bucuroasă că putea să părăsească ferma sub un pretext oarecare.

Mai toți credeau că nimeni nu urzea planuri împotriva lui Elaine, fapt pentru care bărbații nu prea luau în serios ideea de a nu o pierde din ochi. Când în cele din urmă ajunseră la Blenheim, Tim se retrase imediat la hotel – un semn al slăbiciunii care îl marca cu siguranță. Elaine îl trimise după el pe Roly.

– Vezi să se odihnească puțin. Recepția din seara aceasta de la Mrs. Redcliff este și ea obositoare.

Roly nu ar fi avut nevoie de niciun îndemn. Îi fusese de ajuns pretextul de a-i duce bagajul lui Tim, pentru a se ocupa de pacientul lui.

William se despărți de ei cu niște motivații străvezii, de a căror șubrezenie Kura și-ar fi dat seama dacă ar fi manifestat și cel mai mic interes pentru altceva decât concertul ei, care urma să aibă loc în seara următoare. William știa ce îi datora lui Heather Redcliff, născută Witherspoon. Cu toate că ea se afla în mijlocul pregătirilor pentru recepția din acea seară, acel „William, este necuviincios acum“ sunase atât de încurajator, încât el mimase doar o mutră mâhnită, dar nicidecum nu se pregătise să părăsească imediat elegantul imobil.

Apoi se găsi și posibilitatea de a-i da un liber scurt fetei în casă. Bucătăreasa era oricum bucuroasă că nu mai stătea cineva cu ochii pe oalele ei, iar copiii fuseseră duși la prieteni, în așteptarea recepției.

– Abia aștept să o revăd pe Kura, susținu Heather, aranjându-și părul în timp ce îl conducea pe William.

– Iar eu mă bucur că am să îl cunosc în sfârșit pe fabulosul Mr. Redcliff, spuse zâmbind William. Deci la ora opt.

Kura și Elaine petrecură după-amiaza vizitând sala concertului din hotel și exersând programul lor. La început Elaine a fost intimidată de mărimea și eleganța sălii. Hotelul era impunător. Era de departe mai monden decât *White Hart* din Christchurch, iar cu pensiunea bunicii ei nici nu se compara.

– Acustica este excepțională! zise Kura, care cu ansamblul Barrister mai fusese în acest oraș. De data aceasta vom avea scena pentru noi, doar pentru noi. Niciun alt cântăreț sau dansator, oamenii ne vor asculta doar pe noi! Nu este o senzație minunată? Ca șampania...

Se plimba încoace și încolo pe scenă. Lui Elaine asta îi provoca mai curând teamă. Inima îi bătea mai tare, dar nu avea crizele de panică ale lui Caleb. Tracul mai mult o stimula, și strălucirea din jur se va răsfrânge în interpretarea ei. Kura nu își făcea probleme. Cunoscuse dansatori în ansamblu care tremurau din cauza tensiunii în fiecare seară, ca mai apoi să fie tot mai buni. Lainie era un asemenea gen – precis își va face treaba bine.

Deja la repetiția generală Elaine cântă mai bine decât la Greymouth; dar poate că asta se datora pianului cu coadă foarte scump, ireproșabil acordat, pus la dispoziție de hotel. Elaine examină cu venerație instrumentul și apoi cântă la el cu o plăcere vizibilă.

Ambele fete erau foarte binedispuse când se îndreptară spre camerele lor pentru a se schimba în toaleta de seară. Mrs. O'Brien realizase într-adevăr o operă de artă croindu-i în doar o săptămână o nouă rochie lui Elaine. De data aceasta din catifea de culoare închisă; materialul albastru-azur nu mai putuse fi procurat atât de repede a doua oară. Dar și aceasta arăta minunat. Albastrul ca cerul nopții făcea ca părul lui Elaine să fie și mai strălucitor și îi sublinia tenul foarte alb. O făcea mai serioasă, mai puțin feciorelnică.

Kura nu avea rochie nouă. Economiile ei și ale lui William fuseseră complet epuizate de costurile călătoriei și ale publicității

pentru concert, și William fusese nevoit să o refuze când ea îl rugase să îi croiască el însuși o rochie.

– Scumpo, eu stăpânesc această mașină-minune doar incomplet. Și dacă mă întrebi, îți voi spune că doar o mică parte a tuturor femeilor vor dobândi vreodată dibăcia lui Mrs. O'Brien. Ca să fiu sincer, înainte ca ea să pună mâna pe mașină eu consideram că așa ceva este imposibil. Are un talent înnăscut. Mă și gândeam să o recrutez pentru cursurile de reprezentant Singer... Dar dacă avem succes la Blenheim, s-a terminat cu Singer. Curând îți vei cumpăra garderoba la Londra...

Astfel Kura va apărea în vechea ei rochie bordo, dar și așa va pune în umbră toate femeile din jurul ei. Și în casa Redcliff a fost urmărită cu priviri admirative chiar înainte de a fi prezentată ca oaspete de onoare al serii. Heather Redcliff o salută cu exuberanță, și Kura se lăsă chiar îmbrățișată de ea.

– Ești răpitoare, Kura! spuse plină de entuziasm Heather. Te-ai maturizat și îți stă minunat! Abia aștept să te aud cântând!

Kura nu putu decât să înapoieze complimentele. Heather arăta mai îngrijită – și astăzi parcă radia lumină –, lucru care se datora și lui William Martyn.

Mr. Redcliff se dovedi a fi un bărbat greoi, cam prea corpolent, de vârstă mijlocie, roșu la față, dar mai curând din cauza expunerii la vânt și a intemperiilor decât din cauza whisky-ului. Avea păr rar, ochi atenți căprui și strângea ferm mâna oaspeților săi. William se simțea evaluat. Tim îl găsi simpatic din primul moment, iar aprecierea era reciprocă. Curând cei doi se adânciră într-o discuție despre construcția căii ferate și despre diversele greutăți ale traseului peste munți.

– După aceasta o să bem ceva în salonul pentru domni, zise aproape conspirativ Redcliff, când observă că lui Tim îi era greu să stea în picioare. Am un whisky fantastic. Dar mai întâi trebuie să salut oaspeții. Soția mea i-a invitat mai pe toți din Blenheim pe care îi cunosc, dar nu toți îmi plac. Căutați-vă un loc și mâncați ceva. La cât a costat escadronul acesta de bucătari care toată ziua ne-a călcat pe nervi, bufetul trebuie să fie o minune.

Heather își petrecut întreaga seară prezentându-le pe Kura și pe Elaine. Elaine nici nu ajunse să mănânce ceva. Kura era fascinată

și îi câștiga pe toți cei cărora le era prezentată. Îi cucerise pe cei mai mulți datorită înfățișării ei, dar câțiva interesați cu adevărat de muzică îi admirară și fluierele *pecorino* bogat ornamentate, pe care, la sfatul lui William, le luase cu ea. Pentru mulți invitați a fost o trăire deosebită să poată vedea de aproape sau chiar să pună mâna pe instrumentele maori.

– Chiar pot fi invocate spiritele cu așa ceva? întrebă interesată o tânără femeie. Așa am citit. Fluierul trebuie să cânte pe trei voci diferite, dar numai câtorva le este dat să trezească spiritele, se zice.

Kura tocmai voia să explice că vocile spiritelor atribuite unui *pecorino* sunt mai curând o problemă de tehnica respirației decât una de spiritualitate. Dar o întrerupse William, care dădu curs din nou talentului său de *whaikorero.*

– Doar aleșii, cărora li se spune *tohunga,* pot interpreta această muzică neobișnuită. Când auziți aceste sunete, nu mai credeți în superstiții. O fi numai o chestiune de tehnica respirației, dar vocile pătrund adânc în sufletul omului. Ele aruncă întrebări, ele dau răspunsuri. Uneori îndeplinesc dorințe fierbinți...

William îi făcu cu ochiul lui Kura.

– Păi puneți-vă pe treabă! ceru un tânăr ușor cherchelit, care o însoțea pe tânăra femeie. Invocați odată câteva spirite!

Kura părea pusă într-o situație penibilă ori mimă această stare.

– Asta nu se face, murmură ea. Eu nu sunt vrăjitoare și, în afară de asta... spiritele nu sunt totuși ponei de circ, să fie mânate în scenă când se vrea.

– Oh, ce păcat, mi-ar fi plăcut să văd un spirit veritabil! glumi bărbatul. Dar poate că veți reuși mâine, la concert.

– Spiritele apar unui om când acesta se așteaptă mai puțin! explică serios William. După ce perechea plecă, râse răutăcios și i se adresă Kurei: Așa se procedează, scumpo! Trebuie să te prezinți oarecum misterioasă. Mulți pot cânta *Habanera,* dar invocarea spiritelor este ceva special. Străbunii tăi nu ți-ar lua-o în nume de rău.

– Dacă lucrurile evoluează tot așa, în curând va trebui să te apuci și de prezis, o necăji Elaine pe verișoara ei.

Kura își dădu ochii peste cap.

– El m-a făcut să mă gândesc dacă nu ar trebui să apar în costumul tradițional maori.

– Ar trebui să te tatuezi și... să apari pe scenă cu sânii goi? chicoti Elaine.

– Mai ușurel la început, dar ulterior s-a gândit fără îndoială și la asta. A folosit chiar termenul de rochiță din rafie. Eu nici măcar nu știu ce este aia!

Kura zâmbi. De mult nu îl mai lua în serios pe William.

– Kura? Miss Keefer? Iată-vă! Veniți, trebuie să vă mai prezint cuiva!

Heather Redcliff se și îndrepta valvârtej spre ele. De data aceasta trăgea după ea un bărbat corpolent și pe ceva mai puțin rotunjoara lui soție. Aceștia erau urmați de o pereche ciudată, care a avut nevoie de ceva mai mult timp pentru a traversa sala. Bărbatul se sprijinea cu greutate de soția sa și într-un baston; era înalt și părea cam gârbovit. Niște ochelari negri aproape că îi acopereau întreaga față.

– Profesor doctor Mattershine și Louisa Mattershine. Profesorul este chirurg la noul nostru spital. Este o capacitate! Și soția dânsului...

Elaine nu mai auzea nimic din ce spunea Heather. Privea doar ca hipnotizată femeia care se apropia din spatele lui Mattershine cu pași mărunți. Un chip îngust, cu trăsături regulate, de o frumusețe clasică. Păr moale, blond-auriu, strâns la ceafă într-un coc greu. Ochi căprui minunați, care contrastau fascinant cu tenul ei alb.

Zoé Sideblossom. Elaine simți că i se usucă gura. Îl privea pe bărbatul cu păr negru de lângă ea. Înainte desigur că fusese suplu și musculos, dar acum era slăbit și cocârjat, cu fața puhavă. Totuși se păstrase trăsătura dură a gurii... cuta dintre ochi, care trăda concentrare când...

Elaine simți că îngheață. Voia să fugă, dar nu putea. Ca de atâtea ori la Lionel Station.

– Oaspeții noștri, Zoé și Thomas Sideblossom.

Prezentarea fusese preluată de soția medicului. Aceasta părea extrem de prietenoasă și de îndatoritoare, dar și clevetea cu plăcere. Așa că îi dădu înainte cu vorbitul până când Zoé și Thomas ajunseră la grupul lor și auziră cuvintele ei.

– I-am adus cu noi ca să îi mai înseninăm puțin. Au fost loviți de soartă. Tânărul a fost grav rănit într-un accident cu o armă și acum a ajuns doar o umbră a ceea ce era. Iar ea este... hm... soacra,

o iubire târzie a tatălui său. Of... Și ieri ea a aflat că soțul ei... Ce soartă amară! Veniți, Zoé, draga mea, dânsele sunt artistele...

Zoé și Elaine se priviră una pe alta. Zoé era îmbrăcată în negru, deci aflase... Firește, telegraful! Elaine nici nu crezuse că personalul casnic al lui Sideblossom nu găsea nicio cale de a-i înștiința.

– Tu... Vocea lui Zoé era abia șoptită. Părea că încerca să îl îndepărteze puțin de ea pe Thomas. Probabil spera că el își va concentra atenția asupra doamnei Mattershine și îi va permite să schimbe singură câteva vorbe cu Lainie. Știi că pe atunci te admiram? Dar tu... noi... oh, Doamne, ar trebui să plecăm de aici!

Zoé părea la fel de cuprinsă de panică precum Elaine. Dar niciuna dintre ele nu vedea o posibilitate de a ieși din această situație.

– Miss Kura-maro... Cum se pronunță asta, draga mea? Și Miss Elaine Keefer...

Poate că atenția lui Thomas nu ar fi fost atrasă dacă gazda nu ar fi pronunțat întâmplător corect prenumele lui Elaine. De fapt prietenii erau unanimi de părere că aici Elaine trebuia să se numească Lainie Keefer, dar Mrs. Mattershine considerase că „Lainie“ era prea exotic. Ori era ceva în aura ei... acea aură a fricii pe care Thomas o cunoștea prea bine, care să o fi trădat pe Elaine?

– Elaine? Era aceeași voce. Vocea care o tulbura atât de profund pe Elaine, care părea să îi zdrobească inima. Elaine... a mea?

Bărbatul strânse cu putere în mână mânerul bastonului.

Elaine se uita la el cu ochii măriți de groază și nu putea să își revină.

– Thomas, eu...

– Thomas, ar trebui să plecăm! spuse calmă Zoé Sideblossom. Noi am convenit să lăsăm trecutul în urmă. Cu toții regretăm ce s-a petrecut...

– Poate că tu voiai să lași trecutul în urmă, Zoé, frumoasa mea!

Ultimele cuvinte sunară amenințător. Thomas Sideblossom se îndreptă în măsura în care mai era capabil să o facă. Pentru majoritatea oamenilor, nu putea fi o apariție înspăimântătoare, dar Elaine se retrase instinctiv, cu mâinile căutând ceva în gol. Parcă nici nu mai exista Tim, parcă nici nu mai exista timpul petrecut în Greymouth. Acesta era Thomas, și ea îi aparținea...

– Și tu! vorbi întors către Elaine, ca și cum ar fi văzut-o la fel de bine ca înainte. Dar eu nu îl las, iubita mea Elaine. Tatăl meu te caută, știi... sau te căuta, acum trebuie să fie mort. Ai vreo legătură cu asta, vrăjitoareo?

Între timp izbucnirea acestuia era urmărită de oamenii din jur, care vedeau fata palidă ca moartea și tânăra femeie care zadarnic încerca să îl potolească.

– Thomas, hai să plecăm!

– Dar în cele din urmă te-a găsit, Lainie...

Cuvântul i se rostogolea de pe limbă parcă stârnindu-i dorința. El făcu un pas nesigur spre Elaine.

– Iar eu te iau. Nu astăzi, nu mâine, Lainie, ci când îmi va conveni mie. Așteaptă-mă, Lainie... ca odinioară, știi tu. Rochia ta albă... atât de dulce, de nevinovată... dar încă pe atunci o contradicție. Mereu contradicții.

Elaine tremura din tot trupul. Era complet paralizată de frică. Dacă el ar fi vrut să o ia acum, ar fi mers cu el... sau ar mai fi descărcat încă o dată arma. Dar nu avea armă. Elaine își ridică neajutorată mâinile.

Atunci liniștea plină de tensiune creată între Lainie și Thomas a fost tulburată de un sunet înăbușit, o materializare a unei muzici din altă lume. Printre șoapte și gemete se ridică o voce. Puternică, fierbinte, amenințătoare...

Elaine nu mai auzise niciodată această melodie. Dar firește că recunoștea instrumentul. *Pecorino* cu vocea spiritelor.

Kura interpreta concentrată, la început în tonuri lungi, acuzatoare, care deveniră rapide, sinistre. Conform tuturor simțurilor omenești, tonurile ar fi trebuit să fie stridente, dar ele deveneau înăbușite, neliniștitoare. Și o cuprindeau pe Kura într-o aură fantomatică. Elaine veni alături de Kura, între ea și Thomas Sideblossom.

După primele sunete bărbatul renunță la atitudinea lui agresivă. Corpul i se destinse vizibil, și expresia amenințătoare de pe chip i se transformă în groază. În cele din urmă își pierdu ochelarii, și toți îi văzură fața distrusă – o față diformă, schimonosită, care sub sunetul melodiei părea că își pierdea orice contur. În spatele

trăsăturilor bărbatului dur care era Thomas Sideblossom apăru chipul unui copil devastat.

– Nu... te rog, nu...

Bărbatul se dădu înapoi, își pierdu echilibrul și căzu... Țipă, încercă să își ascundă capul între brațe și se întoarse cu fața la pământ.

Elaine nu înțelegea nimic din ce vedea și auzea, la fel ca și ceilalți privitori. Dar simțea cum toți se adunau în jurul Kurei și al lui Thomas... și aproape că ar fi crezut în magia fluierului dacă Kura nu ar fi privit la fel de nedumerită la bărbatul încovoiat din fața ei.

Când Kura se opri, Thomas Sideblossom doar mai gemea. Ea părea că nu știa ce să mai facă, dar îi mai aruncă niște cuvinte în limba maori, care părură a-l înspăimânta. Elaine avea senzația că trebuia să adauge și ea ceva. Rosti repede și răgușit prima frază în limba maori care îi trecu prin cap.

Apoi se retrase la fel de speriată cum erau și ceilalți oameni din încăpere. Dimpotrivă, Kura nu își părăsi atitudinea. Ea îi întoarse spatele lui Sideblossom și ieși din cameră cu capul sus, ca o victorioasă.

– Un medic, avem nevoie de un medic!

Elaine o auzi pe Zoé Sideblossom, apoi și vocea lui Heather Redcliff ca prin ceață. Se întrebă pe unde umbla doctorul Mattershine, dar îi era indiferent. Fugi, îl găsi pe Tim Lambert în salonul domnilor discutând aprins cu Mr. Redcliff, se năpusti la el și își ascunse capul în poala lui.

– Lainie? Ce ai, Lainie?

Un invitat aflat în ușa încăperii răspunse la această întrebare:

– Vrăjitoarea maori a omorât un bărbat!

– Aș, nu este mort!

William Martyn o sprijinea pe Kura, care era complet răvășită. Ea s-ar fi putut ține și singură pe picioare, dar el avea sentimentul că trebuia să îi ofere asistență dacă vraja, ori ce o fi fost ea, provenea într-adevăr de la soția lui.

– A suferit doar un șoc. Dar cum s-a întâmplat asta...?

– Clarificați asta între dumneavoastră, zise Julian Redcliff, care creștea tot mai mult în ochii lui Tim.

Pe răvășita Lainie și pe tulburata Kura cu însoțitorul ei îi duse mai întâi în siguranță în dormitorul lui. Cu acest prilej mai crescu și în ochii lui William, căci scoase imediat o sticlă cu whisky. Privind cu admirație fluierul din mâna Kurei, sorbi el însuși o gură bună înainte de a pleca. Apoi adăugă:

– Mă duc să potolesc istericii. Și mai ales pe soția mea. Poate că mai târziu mi-ați putea explica cum se poate pune la pământ cu un fluier un bărbat adult. Este pentru prima dată când arta îmi impune cu adevărat.

– Nici eu nu știu... Kura puse mâna pe sticlă și adăugă: Habar nu am. Când tipul a început să o amenințe pe Lainie, care lăsa impresia că va da pe loc ortul popii, am început pur și simplu să cânt. De fapt cu speranța de a-l ademeni pe William. El nu se poate opune vocilor spiritelor... mă gândeam că dacă prezint o mostră, el vine să le mai tragă o păcăleală... Kura râse nervos și continuă: Dar tipul a reacționat ciudat. Fluierul pur și simplu l-a înspăimântat. Și firește că am continuat să cânt.

– Ce cântec era? întrebă William. O invocare?

– Acum bați tu câmpii, William. Era un bocet. Dintr-o *haka* pusă pe note de Caleb. Dar noi l-am găsit prea trist pentru programul nostru și este și dificil de interpretat. Merge într-o cameră, dar nu într-o sală...

– Acest Sideblossom a devenit complet isteric pentru că a auzit un asemenea... hm... cântec? se interesă neîncrezător Tim.

Kura confirmă:

– Așa s-ar zice. Ar fi ca și cum un maori s-ar prăbuși la pământ pentru că un *pakeha* interpretează *Amazing Grace.*

– Și blestemul? întrebă Tim. Se zice că la sfârșit i-ați mai spus ceva...

Kura roși.

– Asta nu pot să traduc. Dar este... mda... un *makutu.* Vă pot însă asigura că spun așa ceva aproape zilnic, fără a avea niciun fel de urmări... poate în afară de aceea că unul i-ar putea trânti celuilalt un pumn în nas.

– Și tu ce ai spus? i se adresă Tim lui Lainie. Și tu ai spus ceva în final!

– Eu? Lainie tresări de parcă fusese smulsă dintr-un vis urât. Eu nu prea știu limba maori. Am zis ce mi-a trecut atunci prin cap. Ceva de genul „Mulțumesc, și dumneavoastră aveți un câine foarte drăguț".

– Firește că asta explică totul, remarcă William.

– Dar acea femeie maori care se ocupă de gospodăria familiei Sideblossom are de asemenea un *pecorino*... Ca totdeauna când își amintea de perioada petrecută la Lionel Station, Elaine vorbea șoptit. Și o uram pentru că... de fiecare dată când cânta la acest instrument, Thomas parcă turba de furie și după aceea era mai rău decât înainte. Dar nu știu dacă ea interpreta vocile spiritelor. Așa ceva nu am auzit niciodată.

– Probabil că nici nu putea, zise Kura. Nu este simplu. Pe mine m-a învățat mama. Iar eu nu am considerat niciodată asta ceva îngrozitor. Marama îmi cânta vocile spiritelor când eu nu puteam să dorm. Pe urmă îmi spunea că spiritele îmi cântaseră în timp ce dormeam.

– Emere a fost bona lui Thomas. Să-l fi intimidat cu astfel de cântece? cugetă cu voce tare Lainie.

Tim ridică din umeri.

– Ca mai totdeauna, probabil că nu vom afla niciodată. Poate că lui îi era pur și simplu frică de faptul că Lainie o va asmuți pe Callie asupra lui. Ar fi meritat. Dar eu aș fi fost bucuros să pun câteva mii de kilometri între noi și nebunul acesta. Chiar dacă acum el este ușor intimidat. Îmi pare sincer rău pentru concertul vostru, Kura. După povestea de astăzi, nu va mai veni nimeni.

William zâmbi.

– Nu te baza pe asta!

7

În dimineața următoare, pe la ora zece apăru administratorul hotelului cu rugămintea fierbinte de a permite instalarea în sala concertului a cincizeci de scaune suplimentare.

– Poate că deranjează acustica, și înghesuiala cu siguranță că nu este benefică pentru concentrarea dumneavoastră, dar oamenii au dat năvală! Azi-dimineață mai erau câteva bilete nevândute, dar la nouă și cinci minute erau și acestea epuizate. Acum oamenii stau la coadă și nu mai avem locuri.

Desigur Kura acceptă cu generozitate. Elaine era indiferentă. William radia, iar Tim nu mai înțelegea nimic.

Pe la ora douăsprezece omul reveni cu o sticlă de șampanie și cu oferta unei alte nopți gratuite în hotel dacă artistele vor mai susține luni încă un concert.

– Între timp au fost reținute toate camerele. Oamenii speră ca din camerele lor să audă câte ceva. Pentru camerele de lângă marea sală cererea este uriașă! Nu am idee ce s-a petrecut ieri la acea recepție, dar întreg orașul parcă e înnebunit după concertul dumneavoastră.

William promise că va medita asupra chestiunii, și împreună cu Kura extrem de binedispusă porni să colinde orașul pentru a studia situația. Kura nu avea nici urmă de trac, ea se afla în elementul ei. Nici Elaine nu era impresionată. Ea avea cu totul alte griji. Aflase între timp că cei doi Sideblossom erau cazați în același hotel și era ca paralizată. Nu era în stare să se miște, să facă un pas în afara camerei dacă nu era inevitabil. Se afundase în patul lui

Tim și tresărea la fiecare zgomot – ar fi preferat să îl posteze pe Roly la ușă, să stea de pază. Dar Tom se opusese. Roly își petrecuse deja ultima după-amiază în cameră, cu stăpânul lui. Acesta ardea de nerăbdare să vadă orașul și mai ales celebrul golf, și, dacă era posibil, și balenele. Tim se arătase înțelegător și îi vârâse în mână câțiva dolari pentru o călătorie cu barca, spunându-i: „De pe mal nu vezi nimic". Roly mulțumise din suflet și plecase promițând că se va întoarce la timp pentru concert.

– Sideblossomii nu voiau să plece astăzi? întrebă Tim, în timp ce Lainie se făcuse covrig sub pătură. Au desigur alte preocupări legate de decesul din familie decât să se vânture pe aici și să te înfricoșeze!

– Thomas nu poate călători, doar ai auzit...

Elaine reținuse informația despre Sideblossomi din lunga predică a administratorului hotelului, care tot repeta că ar fi putut închiria camera ocupată de Zoé și Thomas de trei ori până acum. Dar bolnavul suferise un șoc, motiv pentru care Zoé fusese nevoită să prelungească șederea. „Și nu poți să dai afară oamenii din camere, mă înțelegeți..." explicase el.

– Dar nu înțeleg de ce te mai înfricoșează! remarcase nerăbdătoare Kura.

Soții Martyn reveniseră din oraș după-amiaza târziu și abia așteptau să își descarce tolba cu noutăți. În loc de asta făcură ochii mari când Lainie, tremurând, îi aștepta cu un raport cu tema Sideblossom.

– La o adică îți dau ție fluierul, sufli în el, îi mai faci un compliment referitor la câinele lui drăguț, și el cade lat! Tipul este dus cu pluta, dar complet inofensiv. Chiar tu spui că este prea bolnav chiar și pentru a ieși din cameră. Ar trebui însă să auzi ce se vorbește prin oraș! Cum se holbau la mine! Chiar Miss Heather pare nițel cam... superstițioasă.

– Unii spun că muzica interpretată de Kura are puterea de a afurisi, alții vorbesc de vindecări miraculoase, informă bucuros William. În orice caz, fiecare vrea să o vadă, și atunci când chiar își face apariția toți o ocolesc cu deosebit respect. Incredibil! Ne

schimbăm acum, dragă? Probabil că primii spectatori vor veni imediat și noi trebuie să ne mai gândim și la recepția de după concert...

Cuplul Martyn ieși parcă plutind. Fără nicio îndoială spiritele erau de partea lor.

Tim îi aruncă lui Elaine o privire chinuită.

– Lainie, este foarte important pentru tine ca eu să mă aflu în această seară în sală? Știu, vei cânta minunat și vei arăta încântător. Dar după această poveste oamenii se vor uita la mine ca la un vițel cu două capete.

Pentru prima dată în acea zi Elaine uită de propria panică și remarcă chipul tensionat al iubitului ei. În ultimele zile Tim slăbise din nou. Agitația, noile răni și obositoarea călătorie îi epuizaseră forțele. Arăta de parcă nu ar mai putea suporta noi umiliri, noi șocuri.

Elaine îl sărută.

– În ce mă privește, poți rămâne aici. Voi veni și eu imediat după ce voi termina. Această recepție nu mă atrage, și Kura se va descurca singură. Referitor la trac – dacă în seara aceasta cineva cântă alături de Kura sau dacă o focă face scamatorii cu o minge, nu are nicio importanță. Oamenii vin doar pentru a vedea o eventuală minune.

Tim zâmbi.

– În situația asta ar fi de preferat foca. O va putea controla cu fluierul ca un îmblânzitor de șerpi. De fapt vă pot auzi bine de aici. Roly și cu mine ne-am desfătat deja ieri la repetiția generală. Așa că gândește-te că nu ești singură!

Administratorul reușise minunea de a înghesui în sala de concert două sute cincizeci de spectatori plătitori. Înainte ca Elaine și Kura să își facă apariția pe scenă, William se temea că rumoarea din public va acoperi muzica. Dar când fetele apărură și când Kura spuse câteva cuvinte introductive, puteai să auzi și dacă în sală ar fi căzut un ac.

Nu se adeveri nici temerea că interesul oamenilor va pieri rapid dacă cel târziu după prima piesă muzicală nu se petrecea o minune. Dimpotrivă, Kura captivă publicul. Dădu reprezentația vieții ei și la jumătatea concertului nimeni nu se mai gândea la afuriseli

și minuni, ci se petrecuse vraja pe care o dorise Kura. Și o antrenase și pe Elaine. Fata părea că pentru prima oară înțelegea sensul muzicii ei. În sfârșit puse suflet în interpretare și nu rămase în urma Kurei. Deosebirea o remarcă chiar și Tim, care cunoștea programul până la ultimul sunet. Acum se afla în balconul camerei lui, se lăsa în voia hipnoticului descântec și gusta priveliștea amețitoare oferită de golf și de luminile Blenheimului. Melancolia ce răzbătea din *haka* pe care Kura o alesese pentru mijlocul concertului îl emoționa. Tim era obosit și descurajat; tânjea să fie departe, dar simțea și teama eșecului. Va accepta provocarea – dar ce va face dacă în Europa era la fel de puțin acceptat ca aici? La nevoie, în Greymouth se putea ascunde în casa părinților săi, putea să urmeze exemplul lui Caleb și să își găsească o oarecare preocupare pentru a avea cel puțin sentimentul că dă un sens vieții lui. Dar în Țara Galilor – fără venit, plus cu o tânără familie – ce va face?

Roly îl urmase în balcon și îi sesizase tristețea.

– Ce este, Mr. Tim? Aveți dureri?

– Doar griji, Roly, răspunse încet Tim. Cum a fost ziua de astăzi? Ai văzut balenele?

Roly dădu afirmativ din cap.

– Este ceva incredibil, Mr. Tim! Ce imense sunt! Și cât de pașnice! Dar m-am temut groaznic când una dintre ele s-a îndreptat către bărcuța noastră.

Tim zâmbi.

– Sunt foarte asemănătoare oamenilor. Se spune că ele cântă...

– Sper că nu serenade de pisici, precum Kura... oh, scuze, *sir.* Roly nu era un adept al operei. Acesta continuă: Când vom călători către Anglia, vom vedea și balene, Mr. Tim? Omul cu barca spunea că există și mai mici, delfini, și ei înoată alături de marile vapoare.

– Vrei să mergi cu mine în Anglia? se miră Tim. Și mama ta?

Roly râse:

– Ah, nu mai are nevoie de mine, acum face bani cu atelierul ei de croitorie! Dar dumneavoastră, dumneavoastră mai aveți nevoie de mine! Sau, Mr. Tim...?

Băiatul îl privi speriat. Tim își mușcă buzele.

– Poate că nu te voi mai putea plăti...

Roly se încruntă și cugetă în timp ce în sala aflată jos vocile spiritelor invocau revenirea unei iubiri prin intermediul fluierului *pecorino*. Apoi chipul i se lumină.

– Dar nu aveți nevoie de mine toată ziua! Îmi pot căuta o altă muncă și nu voi fi o povară pentru dumneavoastră. Doar că nu am bani pentru a-mi plăti călătoria cu vaporul.

Chipul lui Roly se întunecă din nou.

Tim se simți adânc mișcat, dar se sili să zâmbească.

– Asta o rezolvăm noi, Roly!

Roly radia.

– O rezolvăm!

Amândoi se bucurară de sentimentul liniștitor al siguranței ascultând cântecul spiritelor, apoi însă fură smulși din contemplație de strigăte și de alte zgomote înăbușite. În camerele de deasupra lor sau la celălalt capăt al coridorului părea că se da o luptă. Parcă se rupea și mobilă. Un bărbat urla ceva neinteligibil; apoi vocea lui se stinse. O femeie țipă isteric. Ceva se rostogolea pe scări...

– Du-te afară și vezi ce se petrece! îi ceru Tim lui Roly. De unde se aud toate acestea?

Ieși și el pe coridor în fața camerei, dar constată că nu aici era sursa zgomotului. Pe lângă el treceau în grabă cameriste și alți angajați ai hotelului, îndreptându-se în direcția din care se auzea zarva. Roly vru să facă același lucru, dar Tim îl opri.

– Stai, m-am răzgândit. Orice s-ar fi întâmplat, acolo se află deja multă lume care poate fi de ajutor. Mai bine ajută-mă să mă îmbrac. Repede, trebuie să o găsesc pe Lainie. Mergem să o luăm. Am un presentiment urât...

Tim și Roly ajunseră în sală exact când se încheia concertul, în timp ce în fața hotelului se opreau ambulanțe și pe coridoare era mare larmă. Tim luă liftul, ceea ce se părea că angajaților le era interzis. Dar micul și agitatul liftier putea să îi dea primele informații.

– Cineva a făcut scandal, cred că era individul acela ciudat de la camera trei. Mereu m-a înspăimântat! Madeleine spune că totul este plin de sânge, iar femeia arată îngrozitor...

Roly s-ar fi declarat cu asta mulțumit, dar Tim se arătă și mai grăbit.

– Asta înseamnă Sideblossom. Oh, Doamne, ce spunea Lainie mai devreme despre camera lui? Că administratorul ar fi putut-o închiria de trei ori pentru că se află direct deasupra sălii! Și până și în camera noastră s-a auzit fiecare notă... Tipul trebuie să fi turbat auzind-o pe Kura cântând la *pecorino!*

Kura și Elaine tocmai se înclinau radioase în fața publicului. William se afla la marginea primului rând și aplauda, dar în partea din spate a sălii era agitație. Administratorul vorbea cu Heather. Doctorul Mattershine fusese chemat din sală.

Tim și Roly o luară în primire pe Elaine când aceasta coborî de pe scenă.

– Ai venit totuși! Ea îi zâmbi fericită. Nu a fost minunat? M-aș putea obișnui cu asta! În orice caz, acum știu ce simte Kura. Toată această mulțime de oameni...

Elaine îl îmbrățișă pe Tim și atunci înțelese din privirea lui îngrijorată că era ceva în neregulă.

Heather Redcliff vorbea agitată cu William, care încercă apoi să clarifice ceva cu administratorul.

Julian Redcliff se apropie de Tim și de Lainie.

– Ei încearcă să găsească alte spații pentru recepția de după concert. În foaier nu poate avea loc, acolo este iadul pe pământ. Tipul de ieri, acel Thomas Sideblossom, tocmai a încercat să o omoare pe acea tânără femeie și să se sinucidă.

– Brusc și-a ieșit din minți, comentă Heather cu respirația tăiată, și s-a năpustit asupra femeii. Era soacra lui, nu? Ciudată rudenie. Dar ea a fugit, a căzut pe scări... Și pe urmă el a încercat să își taie venele. Administratorul este distrus. Camera arată ca un abator...

– Este mort? întrebă abia șoptit Elaine.

– Nu, trăiesc amândoi, răspunse Redcliff. Dar el nu a luat-o razna chiar brusc, ci abia când...

– Camera lui se află exact deasupra sălii, spuse încet Lainie. A auzit vocile spiritelor...

Elaine nu dorea cu niciun chip să mai dea un alt concert. Ea ținea să se întoarcă acasă cât mai repede – la Queenstown. Doar cu mare greutate Tim o convinse că trebuia să se întoarcă urgent la

Greymouth, pentru a nu risca o arestare. Dar și el simțea nevoia stringentă de a fi cât mai departe de Blenheim, de Thomas Sideblossom și de toate spiritele posibile. Dimpotrivă, William și Kura voiau să mai rămână. La Blenheim era mai simplu decât pe Coasta de Vest să găsească o altă pianistă; Kura voia să mai dea între timp câteva concerte mai mici.

– Pe moment nu are importanță dacă ea cântă la pian, dansează sau prezintă dresuri de foci – oamenii o vor pe Kura! concluzionă fericit William. Eu am zis că acest concert va fi un succes. Și ar fi fost și fără această... hm... să-i zicem întâlnire. Dar așa, este senzațional!

Arăta de parcă ar fi vrut să o sărute pe Lainie pentru că mai întâi se căsătorise cu Thomas Sideblossom și pe urmă îl împușcase.

Tim își propusese ca plecarea să aibă loc în dimineața următoare, dar ulterior o amână, pentru că apăruse Julian Redcliff, care comandă un mic dejun copios pentru camera lui Tim și care la ceai și la pâine prăjită le relată ultimele noutăți.

– Mă gândeam că ați dori să aflați cum s-au desfășurat lucrurile ieri, spuse el și se întinse la vorbă, în timp ce Tim încă mai stătea somnoros în pat, iar Lainie ieșea trasă la față de la baie.

Acum îi era rău aproape în fiecare dimineață, dar Kura o asigurase că era un lucru absolut normal. „Dar îți pot destăinui cum poți evita aceste stări", îi spusese ea binedispusă. Elaine dăduse din mână a lehamite. Nu mai voia să audă de număratul zilelor și de spălături cu oțet.

Redcliff împinse măsuța cu micul dejun la patul lui Tim, pe care îl servi personal ca și cum ar fi fost foarte normal, după care începu să povestească.

– Cei doi Sideblossom sunt încă la spital, dar în fond nu a fost chiar atât de rău. Tânăra femeie are contuzii și un ochi învinețit. Și, firește, este șocată. Dar în această dimineață, spunea doctorul Mattershine, se poate discuta cu ea. Iar pe bărbat l-ar putea externa imediat. Nici vorbă de pierderi masive de sânge. Dar are mintea întunecată. Ei l-au liniștit. Însă imediat ce efectul medicamentului va trece, își va reveni. Va fi dus chiar astăzi într-un stabiliment specializat în asemenea cazuri. Femeia va pleca acasă, unde – dacă l-am înțeles bine pe doctorul Mattershine – trebuie

rezolvate alte chestiuni neplăcute. Dar mor de curiozitate! Ce legătură au oamenii aceștia cu dumneavoastră, Miss Keefer?

Elaine tăcu, iar Tim îl puse pe acesta la curent în linii mari cu cele întâmplate anterior.

– Nici nu ne gândeam că îl vom întâlni aici pe Sideblossom. O coincidență!

Redcliff râse.

– Spiritele au vrut-o! Și ele v-au răzbunat, Miss Lainie, dacă îmi permiteți să spun asta. Cel puțin de acest bărbat nu va mai trebui să vă temeți. Cine ajunge o dată într-un asemenea stabiliment, nu mai iese ușor de acolo. Și dacă mai eliberează pe câte unul, acesta reprezintă doar un înveliș gol. Noi am avut în familie un asemenea caz. Dacă nimeriți pe mâinile unor psihiatri, vă puteți încheia socotelile cu viața. Este mai rău decât închisoarea!

„Rămâne de văzut", gândi Elaine. Îl iubea pe Tim, dar pe moment își dorea doar să ajungă la Queenstown, în brațele mamei ei, Fleurette, în ordinea menținută de bunica ei la pensiune și în haosul vesel de la Nugget Manor. Coșmarul despărțirii de familia ei luase oricum sfârșit. Imediat ce vor ajunge la Greymouth, le va telegrafia părinților ei.

8

Elaine se aplecă încruntată deasupra mașinii de cusut și încercă să conducă ața pe complicatul drum dintre mosor și ac. Ața se rupse pentru a treia oară și ea ajunse încet la concluzia că nu avea nici urmă de talent pentru croitorie. Ceea ce era comun majorității fetelor de la madame Clarisse. În ultimele zile încercaseră toate noua achiziție a calmei lor patroane. Încercarea de a livra în condiții deosebit de avantajoase mașina pentru demonstrații lui madame Clarisse făcuse parte dintre ultimele eforturi depuse de William la Greymouth.

– Asta ar putea să le netezească fetelor calea înapoi către o viață onorabilă! susținuse el convingător.

Madame Clarisse încercase obiectul și ajunsese la concluzia că nimic nu va reține mai mult fetele ei în mocirla păcatului decât perspectiva unei vieți în care să folosească mașina de cusut Singer.

Elaine rupse din nou ața și ocărî.

– Îmi poți arăta cum se face? i se adresă ea lui Tim. Tu ești oricum tehnician.

Tim se sprijinea de pianul din bar și exersa aruncatul săgeților la țintă. Nu era ușor să își mențină echilibrul fără a folosi cârjele, dar nici nu avea mari ambiții. Cele mai multe dintre săgețile lui nimereau în afara țintei.

– Draga mea, am mai încercat, spuse el blând. Dar nici eu nu mă descurc. Aș putea eventual să mai fac o mașină ca asta.

El simțea nevoia unei preocupări care să îl solicite intelectual mai mult decât antrenamentul zilnic al picioarelor, care îl mai și

dezamăgea, pentru că nu făcea progrese. Spera ca într-o zi să poată să meargă fără atele, însă niciodată nu va mai putea să meargă fără cârje și nici măcar cu ele nu putea parcurge mai mult de câteva sute de metri. Gândul că asta era limita îl făcea să îi piară cheful pentru antrenamentul zilnic.

– Atunci am avea două asemenea mașini! Altceva nimic. Eu cred că prefer să cumpăr hăinuțele pentru copil. Lucrușoarele pentru bebeluși nu se tricotează?

Se părea că Elaine trecea printr-una dintre fazele ei periodice de entuziasm față de preocupările gospodărești. În orice caz, căuta și ea disperată o preocupare care să o facă să uite de temerile și de gândurile care nu duceau nicăieri.

Tim lăsă deoparte jocul cu săgețile și o luă în brațe.

– Mi-aș dori să se întâmple în sfârșit ceva, oftă el. Așteptarea asta mă înnebunește. La Otago trebuie să se fi ajuns la o decizie. Dacă acest proces va avea loc abia... Și nici la mină nu progresează nimic. Matt spune că ar exista un posibil coacționar, dar durează o vesnicie...

– Alți oameni, dimpotrivă, se grăbesc cu căsătoria! remarcă Elaine și scoase o invitație de sub mașina de cusut. Privește, asta a adus-o personal Florence Weber. Pe 25 octombrie se mărită cu Caleb Biller. Exact așa s-a și exprimat: ea se mărită cu el. O să-l devoreze cu fulgi cu tot.

În vreme ce Tim căuta o ripostă, ușa dinspre stradă se deschise și Roly vârî capul înăuntru.

– La *constabler* tocmai au sosit câțiva oameni. Din Otago. Și vor să vorbească imediat cu dumneavoastră, Miss Lainie. Totul pare foarte oficial... un alt *constabler* și un domn la costum. Mă gândeam să vă dau de știre înainte ca însuși *constabler*-ul să...

– Este în ordine, Roly, spuse încet Lainie, mulțumesc. Își luă pelerina și îl întrebă pe Tim: Vii cu mine, Tim?

Lui Elaine îi fusese frică de această clipă, dar acum era surprinzător de hotărâtă. Oricum s-ar termina – măcar știa cum stătea.

Tim o cuprinse cu brațul.

– Ce întrebare! Vom trece amândoi prin asta, Lainie. Am trecut deja prin lucruri mai grele.

Pentru prima oară Elaine simți nerăbdarea față de infirmitatea lui Tim. I se păru că dură o veșnicie până când acesta își puse haina pe el și făcu cei câțiva pași până în stradă. În fața biroului *constabler*-ului se aflau caii noilor sosiți. Un cal bălan ciolănos și un cal negru îndesat, care lui Elaine i se păru oarecum cunoscut.

Ea ar fi preferat să alerge. Tim, dimpotrivă, era ezitant. El fusese nerăbdător și gata să dea piept cu toți. Dar acum își spunea că nu ar mai suporta o lovitură. Procesul, poate închisoarea...

Elaine deschise ușa biroului. Tim îl văzu pe polițistul din Greymouth discutând cu un coleg în uniformă asemănătoare. Bărbatul în civil, zvelt, de vârstă mijlocie, care stătea cu ceilalți la masă, părea impacientat.

Elaine intră cu capul plecat. Și deodată o auzi chelălăind pe Callie. Cățelușa trecu pe lângă Tim și se năpusti în încăpere. Elaine ridică zăpăcită privirea și o văzu pe Callie lătrând cu entuziasm și sărind la cineva. Dând de zor din coadă, cățelușa îl saluta pe Ruben O'Keefe.

– Tată! Tăticule!

Elaine mai întâi șopti cuvântul, apoi strigă și zbură în brațele tatălui ei.

– Mama ta și cu mine am jucat la pocher care dintre noi să îl însoțească pe *constabler.* Am câștigat eu, explică Ruben zâmbind. Recunosc că am trișat. Oh, Lainie, am fost atât de fericiți să auzim vești despre tine. Ne gândeam că ai putea fi moartă!

– M-ați căutat? întrebă încet Elaine. Nu știam... credeam că sunteți supărați pe mine.

Ruben o strânse mai tare la piept.

– Prostuțo, firește că te-am căutat. Desigur, cu precauție, pentru că John Sideblossom te căuta și el. Însă nici chiar unchiul George nu a descoperit nimic...

– Ceea ce nu este deloc o minune, se amestecă în discuție *constabler*-ul. Putem acum să trecem la subiect? Chestiune care este foarte interesantă, dar am și alte treburi, chiar dacă mai puțin importante.

Ultima parte nu o crezu nimeni, doar colegul lui înclină din cap cu seriozitate. Acesta era un bărbat încă tânăr, plin de zel, a cărui uniformă, în ciuda călăritului, era proaspăt călcată.

– Jefferson Allbridge, se prezentă el. Dumneavoastră sunteți Elaine Sideblossom?

Elaine înghiți în sec. Nu mai auzise de mult acest nume. Căută nervoasă mâna lui Tim, care rămăsese în ușă, pentru că nimeni nu îl poftise să intre.

Constabler-ul îl băgă în sfârșit în seamă.

– Intrați, Tim, și luați loc. Jeff, dânsul este Mr. Timothy Lambert, logodnicul lui Miss Lainie.

Ruben O'Keefe o privi dezorientat pe fiica sa, apoi pe Tim. Avea ochi calmi, cenușii, păr ondulat castaniu și o mustață care îl mai îmbătrânea. Tim lăsă deoparte cârjele și se așeză cu greutate pe unul dintre scaunele din birou. Sub privirile lui O'Keefe era ca o trecere pe sub furcile caudine. Tim se temea că nu va fi acceptat, dar tatăl lui Elaine doar îi aranjă degajat scaunul mai bine.

– Așază-te, Elaine, spuse el.

Lainie era singura din încăpere aflată încă în picioare, ca și cum ar fi vrut să își primească sentința stând dreaptă.

– Deci, Miss Elaine... *Constabler*-ul deschise ședința cu seriozitate, totuși Tim deslușI nuanța amuzată din ochii lui. Mai întâi permiteți-mi să vă rog să vă retrageți autodenunțul lipsit de sens, pe care mi l-ați prezentat recent. Nu vi-o iau în nume de rău pentru că după această răpire vă aflați într-o stare psihică excepțională, iar doctorul m-a asigurat că dumneavoastră, de altfel... dar asta ar trebui poate să îi povestiți tatălui dumneavoastră. În orice caz, nu vom întreprinde alte cercetări asupra dumneavoastră în legătură cu falsul în declarații...

Elaine se făcea când roșie, când pălea.

– Declarație falsă? Dar cum de...

– Firește că niciodată nu ați tras în soțul dumneavoastră Thomas Sideblossom, interveni Jeff Allbridge. Desigur că au existat asemenea zvonuri, dar... Ăă... predecesorul meu a cercetat chestiunea, și atât Mr. John Sideblossom, cât și Mr. Thomas, pe când era apt de interogatoriu, au susținut că a fost un accident. Mr. Sideblossom își curăța arma când s-a petrecut groaznicul incident. Hm, cam asta a rezultat.

– Eu...

– Nu a existat nicio reclamație, Elaine! spuse Ruben O'Keefe. Nici noi nu am știut asta, altfel te-am fi căutat mai insistent. Dar Sideblossom a intenționat de la început să clarifice chestiunea... să zicem în manieră privată.

– Dar toți știau... William, Kura...

– Unde l-ai întâlnit tu pe William Martyn? întrebă nedumerit Ruben. Și pe Kura-maro-tini? Dar nu are importanță, despre asta vom discuta mai târziu. În orice caz toți au știut, inclusiv *constabler*-ul. Acum încetați, vă rog, Jefferson! Asemenea chestiuni nu pot fi ținute secrete într-o casă plină cu servitori, mai ales când douăzeci de tunzători de oi sunt ca și martori. Unul dintre ei l-a găsit pe Thomas – și acolo era și o moașă. Acelei femei îi datorează el viața, ea l-a tratat cu mult curaj. Însă firește că oricine putea să prezinte o versiune asupra a ceea ce se întâmplase. *Constabler*-ul ar fi putut să lămurească lucrurile, dar existau legături și interdependențe.

– El a fost ales astă-vară, interveni Allbridge aproape ca o scuză.

– Retrospectiv privind, este o lucrare favorabilă a sorții, remarcă Ruben.

– În orice caz, eu am cercetat acum chestiunea cu seriozitate, continuă Allbridge. În special treaba aceasta cu răpirea. Se pare să John Sideblossom nu a anunțat împușcarea, dar a luat el însuși măsuri foarte intense de căutare a dumneavoastră, Misses... Miss...

– Simplu, Lainie, șopti Elaine.

– Conform celor constatate de mine, el avea informatori practic în fiecare oraș mai mare din Insula de Sud... și tipul din Westport i-a dat indiciul decisiv. Dar pe dumneavoastră v-a acoperit omul lui de aici, din Greymouth, Miss Lainie.

– El m-a... dar de ce?

Totul se învârtea în jurul lui Lainie. Tim o apucă de mână.

– Este vorba despre un miner de la mina Blackburn, un maori, interveni *constabler*-ul.

– Fiu al acestei Emere, menajera lui Sideblossom, adăugă Allbridge. De aceea Sideblossom îl considera loial. Băiatul avea legături cu o fată care era cameristă la Sideblossom.

Pai? Sau Rahera? Dar Pai era îndrăgostită de Pita. Lui Elaine îi era greu să își ordoneze gândurile.

– Iar fata la rândul ei aparținea unui trib, cu care Mr. Sideblossom avusese o problemă, ca să mă exprim reținut...

– Rahera! strigă Elaine. Mr. John îi surprinsese tribul la un furt de vite și pentru asta o reținuse pe Rahera ca sclavă. Ei îi era o teamă nebună de poliție. De aceea eu îi spuneam mereu că era mai bine să se predea...

– De acest sfat ați fi putut asculta chiar și dumneavoastră... mormăi *constabler*-ul.

Allbridge îl privi mustrător, dar preferă să își termine discursul:

– În orice caz, în loialitatea lui, acest tânăr oscila între rudenie și dragostea lui, și când dumneavoastră fugeați și ați ajuns la tribul lui, Miss Lainie, trib care v-a acceptat cu mare prietenie, nu a mai oscilat.

– De aceea soția căpeteniei spunea că în Greymouth aș fi în siguranță, murmură Elaine.

Constabler-ul confirmă.

– Și cu asta misterul principal a fost dezlegat. Eu am meditat mult timp asupra motivului pentru care tocmai orașul meu reprezenta un azil ideal pentru fete mai mult ori mai puțin decăzute.

Apoi anunțul cu logodna dumneavoastră v-a pus capac, continuă neîndurător Allbridge.

Era evident că ura să fie întrerupt.

Elaine se făcu roșie. Tatăl ei se uita din nou ba la ea, ba la Tim.

– Părinții mei țineau neapărat la această logodnă. Eu aș fi renunțat la tot, după ce am aflat că Sideblossom era în viață.

Tim avea senzația că trebuia să se justifice.

– Iar eu m-aș fi predat imediat după asta! îi asigură Elaine.

– Dacă ați fi făcut-o înainte, Sideblossom ar mai fi fost probabil încă în viață, opină sever *constabler*-ul.

– Și te-ar fi urmărit în continuare, interveni Ruben O'Keefe. Nu ar fi renunțat niciodată. Dacă ai fi apelat la noi, te-am fi scos din țară, Lainie. Aici nimeni nu te-ar fi apărat.

Tim îl aprobă.

– Și noi am avut aceeași idee, spuse el încet. Noi...

– Moartea lui John Sideblossom nu pare în niciun caz să provoace mari regrete, remarcă Allbridge sarcastic. Cel puțin la el acasă. Angajații lui par cel puțin ușurați. Mai mult decât oricine,

acea Emere, pe care eu o crezusem loială lui. Dar ea povestea ceva despre spiritele care s-ar fi răzbunat. De asemenea, Zoé Sideblossom era foarte resemnată. Tocmai s-a întors din nord, și asta a tergiversat chestiunea. Iar fiul s-a țicnit între timp de-a binelea. Conform declarațiilor dumneavoastră, ar fi internat într-un stabiliment din Blenheim și în momentul de față nu se poate discuta cu el. Hm... în mare cam asta a fost. Mai sunt întrebări?

– Eu... eu sunt liberă? întrebă abia auzită Elaine.

Allbridge ridică din umeri.

– Depinde de ce înțelegeți prin asta. Din punct de vedere legal niciodată nu ați fost acuzată. Ce-i drept, ca și până acum, sunteți căsătorită...

– Te rog, vrei totuși să mă îmbrățișezi? șopti Elaine, apropiindu-și scaunul de cel al lui Tim.

Tim o trase lângă el.

Ruben se despărți ceremonios de cei doi *constabler*-i, mulțumindu-i în mod deosebit lui Allbridge.

– Și în numele fiicei mele, care în prezent este cu gândurile în altă parte, zise el. Chestia cu această căsătorie o vom clarifica... ca și cea cu această logodnă. Acum unde aș putea închiria o cameră pentru câteva zile?

– De data aceasta este cel potrivit? întrebă Ruben serios.

Discutase îndelung cu Tim, și acum o luase pe fiica sa la întrebări. Tim plecase călare acasă. Bucătăreasa familiei gătea totdeauna ca pentru un regiment întreg, dar el voia ca mai întâi să-și pregătească părinții punându-i în temă că îl invitase la cină pe tatăl viitoarei sale soții. Acum, gândea Tim, cel puțin acest degajat, distins și foarte avut Mr. O'Keefe va fi pe placul lui Nellie. În ce îl privea pe Marvin, depindea de momentul la care începuse să bea astăzi...

– De data aceasta este cel mai potrivit! confirmă radioasă Elaine. Am avut nevoie de mult timp să descopăr asta. Dar sunt sigură!

Ruben ridică din sprâncene.

– Vom vedea ce spune mama ta despre asta. După experiențele de până acum, nu prea aș mai avea mare încredere nici în instinctul meu și nici în al tău...

Elaine râse.

– William te-ar îndruma mai curând spre Callie, chicoti ea și mângâie câinele.

Ruben se încruntă. Chestiunea cu William și cu Kura, cu care Elaine brusc devenise prietenă bună, îl mai tulbura încă. Dar acum îl frământau alte probleme. Pe una dintre ele abia îndrăzni să o exprime.

– Și ce este cu... ăă... starea lui? Vreau să spun că omul este simpatic și pare să aibă ceva în cap. Dar este cert... invalid. Poate să...?

Ruben se tot foia.

Elaine își mângâie râzând abdomenul încă plat.

– Oh, da, tati! Poate!

Kura și William se duseră la nunta lui Caleb Biller. Tocmai ca să îi demonstreze că nu îi purtau pică. Pentru Kura era important din punct de vedere personal, pentru William era important din punct de vedere profesional. Aranjamentele muzicale făcute de Caleb erau pe placul publicului; reprezentau combinația ideală dintre artă și divertisment, dintre compoziția contemporană și folclor. În cazul în care cândva se va pune problema unei continuări a programului *Ghost Whispering*, era de dorit o nouă colaborare. Pentru a și-o asigura, William o prinsese în mreje și pe Florence Weber. Lui îi era clar cine va fi aici șeful în viitor. Abia la nunta ei ea mai slăbi ceva frâiele. Trecu lejer cu vederea faptul că mirele ei se întreținea foarte interesat cu tânăra pianistă adusă de William și de Kura din Blenheim. Fata avea tenul alb, era blondă și de o frumusețe aproape eterică, dar părea preocupată doar de armonii și de note. În viața cotidiană ea se dovedea a fi mai opacă la conversație decât Kura – Marisa Clerk nu numai că răspundea cu „da“ sau „nu“, dar mai și ignora întrebările. Elaine o considera cam plictisitoare, dar pianului cu coadă al familiei Biller îi smulgea tonuri de-a dreptul supranaturale. Dialogul dintre pianul ei și *pecorino*-ul Kurei dobândea o dimensiune cu totul nouă. Muzica o vrăji chiar și pe Florence Weber, la a cărei insistentă rugăminte artistele făcură proba măiestriei lor.

Totuși Florence nu era pusă pe critici în ziua nunții ei. Ea parcă plutea în timpul petrecerii, și fericirea aproape că o înfrumusețea. Rochia ei de nuntă mult prea costisitoare și prea împopoțonată,

plină de volănașe și fundițe, broderii cu perle și dantele nu prea a contribuit la a-i evidenția puținele avantaje. Florence își comandase rochia la Christchurch; piesa era pe gustul doamnelor Weber și Biller. Când Caleb dăduse cu ochii de ea pentru prima dată în biserică, se înfiorase, dar reușise să se stăpânească în mod exemplar. Între cei doi tineri a domnit armonia – cel puțin în timpul părții oficiale a evenimentului.

Caleb o sărută cum se cuvenea pe mireasă în biserică și încă o dată după cununie, în fața muncitorilor de la mina lui, adunați afară. Mai târziu deschise și dansul cu Florence, care se străduí să nu conducă ea. Apoi fiecare dintre ei se retrase în planul intereselor lui de moment. Caleb discută cu Marisa despre muzică, Florence cu managerul minei Blackburn despre tehnicile de exploatare minieră. Cu Timothy Lambert nu mai vorbi. Acum se întreținea cu celălalt bos al exploatării miniere, pe care îl trata tolerantă și prietenoasă, cum faci cu un copil care nu vrea să priceapă de ce nu te joci și cu el.

Tim se trezi în cele din urmă singur, la o margine, cu paharul cu whisky în mână. Din sera casei Weber urmărea agitația vie a celorlalți. Elaine dansa cu fratele ei Stephen, care sosise în urmă cu două zile neanunțat, spre a-și surprinde sora pierdută. Din când în când ea îi făcea semn lui Tim, bucurându-se din plin de revederea cu familia ei. Tim nu i-o putea lua în nume de rău. Lui îi plăceau soții O'Keefe și discuta cu ei cu plăcere. Dar Ruben era adâncit într-o discuție cu judecătorul de pace din Greymouth, și Tim nu voia să îi deranjeze. Poate că asta era o prostie, și bărbații l-ar coopta bucuroși, dar el încă nu îndrăznea să se alăture vreunui grup – prea des se alesese astfel doar cu priviri penibile îndreptate spre picioarele și cârjele lui. Iar femeile erau mai rele decât bărbații. Ele își arătau mai curând mila decât disprețul, și îl tratau ca pe un copil bolnav.

Încet-încet Tim trebuia să accepte amar că pentru lumea care însemna ceva în Greymouth moștenitorul minei Lambert murise în acea zi de 20 decembrie. Minerii venerau umbra care mai rămăsese din el ca sfântă, iar înalta societate era pregătită să îi acorde într-un anumit sens statutul de martir. Dar niciunui martir și niciunui sfânt nu îi dădea nimeni o slujbă.

În cele din urmă, i se alăturară William și Kura, ambii încălziți de dans și de fapt în căutarea unui colțișor liniștit, potrivit pentru dezmierdări. De la concertul din Blenheim amândoi erau mai îndrăgostiți ca oricând înainte. Nici măcar lui Ruben O'Keefe, cu care William era cu adevărat certat și pe care Kura îl trata la fel de rece ca odinioară, nu îi puteau scăpa manifestările de fericire și satisfacție conjugală.

Ce faci aici? îl întrebă Kura, bătându-l pe umăr. Stai degeaba și emani tristețe?

Tim zâmbi. Ea purta o rochie nouă – mătase cu diverse tente de albastru, din atelierul talentatei Mrs. O'Brien – și avea în păr flori, ca o frumusețe din mările sudului. De când devenise cunoscută ca artistă, se îmbrăca monden și știa să își sublinieze frumusețea cu mult bun gust.

– Stau și încerc să nu o invidiez prea mult pe Florence Weber-Biller. Tim încercă să pară amuzat, dar vocea îi suna amar. Mâine va prelua mina Biller, probabil nu dintr-un foc, dar cel mai târziu într-o lună va avea acolo un birou. În timp ce eu trebuie să privesc cum investitori străini preiau firma Lambert și îmi vor vântura pe sub nas ingineri străini, care nu îmi vor fi superiori decât prin faptul că m-ar putea învinge la o întrecere de alergare...

– Tatăl tău are acum cumpărători? se interesă William. Nu am auzit nimic în acest sens.

Tim ridică din umeri.

– Probabil că eu voi afla asta ultimul. În orice caz, după Florence Weber-Biller.

Kura zâmbi.

– Tu ai întârziat nițel! îl tachină ea. Dacă ți-ai fi manifestat interesul pentru poziția ei, Caleb te-ar fi preferat fără îndoială pe tine!

9

– Vrei să mergi în oraş? Te pot lua cu mine.

Matthew Gawain, care între timp devenise prieten atât de bun cu Tim încât cei doi ajunseseră să se tutuiască, observă în grajd că Tim se lupta să urce pe Fellow, în timp ce un grăjdar al lui Lambert înhăma un elegant cal la trăsura personală a lui Nellie. Era o dimineață rece și umedă de primăvară, și Matt considera că o căruță cu coviltir era de preferat călăritului prin ploaie.

Tim dădu încrâncenat din cap.

– Nu călăresc de plăcere, ci pentru a-mi reface mușchii. Știai că numai ca să stai în șa pe calul care merge la pas se pun în funcțiune douăzeci și șase de mușchi?

Matt ridică din umeri.

– Și ca să mâni calul? întrebă el fără niciun interes.

Tim nu răspunse, dar privi mirat vehiculul scump în care tocmai urca Matt.

– Cum de ai obținut onoarea de a umbla cu cupeul personal al mamei mele? O ieșire cu Charlene? Într-o zi obișnuită de miercuri?

– Doar nu crezi că mama ta mi-ar împrumuta trăsura pentru Charlene! Nu, este vorba de o întâlnire cu un investitor. Trebuie să îl iau de la gară pe respectivul domn și să îl aduc aici înainte de a pune Weber mâna pe el. Contactul a fost intermediat de bătrânul Weber, dar tatăl tău vrea să poarte singur negocierile.

Matt apucă hățurile. Tim se alătură călare trăsurii.

– Este semnificativ că mie nu mi-a spus o vorbă despre asta. Chiar m-am săturat și aș prefera să dispar astăzi în loc de mâine. Săptămâna viitoare pleacă un vas la Londra. Dar iarăși fără noi.

Tim lăsă liber frâul și fu dureros surprins că Fellow trecu imediat la trap alături de calul înhămat la trăsură. Matt îi văzu chipul chinuit și trecu calul înapoi la pas.

– În perspectivă ar trebui să îți cumperi un cal cu mers mai liniștit, remarcă el. Oricum în Europa vei avea nevoie de unul nou.

Tim ridică din umeri.

– Asta spune-i-o lui Lainie. Ea vrea să luăm neapărat caii cu noi. Cum a făcut bunica ei, Gwyneira, spune ea. Da, o țară nouă, dar numai cu calul și câinele ei. Nu am idee cum aș finanța asta!

– Eu cred că familia ei are bani, își dădu Matt cu părerea și își mai temperă calul.

Avea destul timp și nu stătea în ploaie. Dimpotrivă, Tim părea că înghețase și Matt observă că stătea încordat în șa.

– Și crezi că își vor cheltui banii pentru a-și trimite peste mări fiica abia regăsită? Tim se îndoia. Vreau ca mai înainte de a se despărți de ei să o duc în orice caz la Queenstown și în Canterbury Plains...

– Eu cred că Lainie a ta nici nu vrea să plece din Noua Zeelandă, spuse Matt.

De fapt era sigur de acest lucru, dar poate că trebuia să i-o spună lui Tim mai pe ocolite.

Tim oftă.

– Știu, murmură el. Dar eu ce să fac? În meseria mea nu am nicio perspectivă aici. Ce altceva să fac? Ruben O'Keefe mi-a făcut o ofertă – să lucrez pentru el. În curând va deschide un nou magazin la Westport. De aceea toți s-au dus astăzi acolo, ca să închirieze spațiile necesare. Dar eu nu sunt negustor, Matt. Nu am înclinație pentru asta... și, ca să fiu sincer, nu mi-ar face nici cea mai mică plăcere.

– Dar Lainie...

Matt știa de la Charlene de această ofertă și încerca să abordeze cu atenție o temă fierbinte.

– Da, știu. Lainie a ajutat în magazinul tatălui ei de când era mică. Ea ar putea conduce magazinul, în timp ce eu aș construi în cel mai bun caz căsuțe pentru păsărele...

– Asta îmi amintește de Florence și de Caleb Biller, remarcă Matt.

– Cu mica deosebire că lui Caleb îi place viața asta. El preferă să studieze cultura maori în loc de a se ocupa de mină. Și în timp va câștiga și bani din asta. Ba chiar a început să o facă. William și Kura l-au asociat cu generozitate la câștigurile de pe urma concertelor lor. Pe când eu... Și în afară de asta, eu nu fac parte dintre cei care se complac să trăiască din moștenirea soției sau din generozitatea socrului.

– Dar altceva? În afară de minerit?

Matt își mai îndemnă calul pentru că se făcuse cam târziu.

– M-am gândit deja la construcția de căi ferate, răspunse Tim. De fapt, de săptămâni întregi nu se gândea decât la o posibilă preocupare. Acesta continuă: Mr. Redcliff din Blenheim a făcut niște aluzii. Dar... nu mă pot înșela pe mine însumi, Matt! În construcția de căi ferate nu există birouri fixe, se călătorește pentru inspectarea instalațiilor, se doarme în corturi și în tabere provizorii. Este umezeală și frig. Nu o să rezist.

Tim coborî privirea doborât. Până acum nu mai spusese aceste lucruri și nici nu s-ar fi plâns cât de greu îi fusese în prima iarnă după accident. Și nu va fi mai bine, după cum îl anunțase brutal doctorul Leroy. Mai curând va fi mai rău.

– Nici în Țara Galilor clima nu este uscată și caldă, remarcă Matt.

Tom își mușcă buzele.

– Nu trebuie să fie neapărat Țara Galilor și Anglia. Există mine și în sudul Europei...

„Care abia așteaptă pe cineva care merge în cârje și nici nu înțelege limba țării." Cei doi gândeau la fel, dar niciunul dintre ei nu își exprima gândurile cu voce tare.

Între timp ajunseseră în oraș și Matt se opri în fața gării. Trenul tocmai sosise, și Tim zări un bărbat înalt, ceva mai în vârstă, dar

încă zvelt și îmbrăcat elegant, care cobora din tren. Era probabil investitorul.

– Îl voi întâmpina pe om, oftă Matt. Și cu asta va începe probabil declinul meu. În mod sigur mă vor înlocui cu unul cu studii, iar eu am să înghit iarăși praf de cărbune ca șef de echipă.

În ultimele luni practic Matt condusese mina. Marvin Lambert trecea aproape zilnic pe la birou, dar nu ca să ia decizii, ci mai curând pentru a le contramanda pe ale lui.

– Te văd pe urmă la cârciumă?

Tim clătină din cap.

– Mai curând nu. Voi fi la o cină în oraș, o masă în familie într-unul dintre cele mai bune hoteluri de pe chei. La invitația lui Ruben O'Keefe. Ei îl așteaptă pe un oarecare unchi din Canterbury. Probabil un baron al oieritului...

Tim părea dezinteresat. De fapt îi era groază de familia care o reținea pe Elaine pe Insula de Sud.

Matt îi făcu un semn.

– Atunci amuză-te! Mie urează-mi noroc! Am să îți povestesc mâine cum a fost.

Tim privi în urma prietenului său, care sări cu ușurință peste o barieră pentru a ajunge mai repede la peron. Matt i se adresă politicos domnului mai în vârstă, apoi râzând îi luă acestuia geamantanul. Măcar el avea cel puțin șansa ca făcând turul minei cu noul creditor al lui Marvin să îl convingă pe acesta de cunoștințele lui de specialitate. Tim îi dorea sincer noroc. Dar îl și invidia.

Elaine arăta răpitor când îl întâmpină pe Tim în fața celui mai bun hotel din oraș. Ea purta rochia ei albastră și mângâia calul cu care venise tatăl ei, aflat alături de Banshee. Era o întâlnire de familie și pentru patrupede. Calul cel negru era mânzul lui Banshee, pe care Elaine îl lăsase la Queenstown după nunta ei. Tim spera că nu voia să îl ia cu ea peste mări și pe acesta...

Tim îl lăsase în această seară pe Roly să îl aducă cu trăsura. Îi fusese de ajuns ieșirea din timpul dimineții; o prelungise la mai mult de două ore, pentru a-și mai potoli furia inutilă. Și în plus acum

purta ţinuta de seară. Se pare că acest unchi era o personalitate importantă, şi Elaine îi dăduse de înţeles că se şi sărbătorea ceva.

– Mie nu mi-au spus, dar unchiul George i-a telegrafiat de ieri tatălui meu, care apoi părea foarte bucuros şi a aranjat cu hotelul cina aceasta. Cu şampanie!

Elaine se bucura pentru această seară, în timp ce Tim era mai reţinut. Mai curând se temea de întâlnirea cu noul venit decât să şi-o dorească. De prea multe ori îi fusese penibil să fie prezentat cuiva. Oamenii căutau apoi subiecte de discuţii care să nu vizeze tabuuri şi le era vizibil neplăcut să se ridice în picioare şi să umble în prezenţa lui Tim. Dacă o ţinea tot aşa, devenea sihastru!

Tim afişă un zâmbet şi o luă pe Elaine în braţe. Ea era mulţumită şi degajată şi îl întâmpină cu relatări detaliate despre noul magazin din Westport. Aveau vad bun, magazinul aflându-se în centrul localităţii. Şi oraşul era cel puţin la fel de mare ca Greymouth, plin de viaţă şi atractiv. Elaine se putea foarte bine imagina trăind acolo şi conducând magazinul. Tim era pe punctul de a se resemna. Nu putea fi chiar atât de rău să vândă articole de uz casnic şi îmbrăcăminte.

Traversară amândoi foaierul hotelului – şi Tim trebui să facă un efort pentru a rămâne politicos când un portar se tot foia în jurul lui, de parcă ar fi ţinut neapărat ca pentru un bacşiş să îl ducă până în cameră. Nu trebuia să fie atât de sensibil şi să considere fiecare ieşire în public ca o trecere printre furcile caudine. Totuşi Tim se bucură că masa pentru Ruben O'Keefe şi oaspeţii lui nu era pusă în sufrageria amplă a hotelului, ci într-o altă încăpere alăturată, nu mai puţin elegantă. Tatăl lui Elaine, fratele ei Stephen şi respectivul unchi George stăteau deja cu o băutură la fereastra de la care se puteau admira cheiul şi marea, care în această zi era agitată.

Toţi trei priveau afară şi se întoarseră spre Tim şi Elaine când aceştia se apropiară de ei. Tim îi salută pe Ruben şi pe Stephen, apoi surprins se trezi faţă în faţă cu bărbatul pe care Matt îl luase de la gară în această dimineaţă. Lainie ieşi în faţă şi se lăsă îmbrăţişată de noul venit, care o strânse copios înainte de a-i da drumul râzând.

– În sfârșit, te-am regăsit, Lainie! zise el. Complimente, micuțo, niciodată nu m-aș fi gândit că se poate ascunde cineva de mine pe această insulă!

Lainie zâmbi rușinată și acceptă paharul cu șampanie oferit de tatăl ei.

Tim se folosi de pauză pentru a-i întinde mâna „unchiului George".

– George Greenwood, se prezentă bărbatul înalt și mai în vârstă.

Strângerea lui de mână era puternică, privirea sigură. Păru că nici nu vede cârjele și atelele lui Tim.

– Nu cumva v-am văzut azi-dimineață la gară? se interesă el înainte ca Tim să fi apucat să își spună numele. Erați împreună cu acel Mr. Gawain, care mi-a arătat mina Lambert.

– Și? Vă place? îi scăpă lui Tim, care imediat deveni conștient de lipsa lui de tact. Scuzați-mă, trebuia să mă prezint mai întâi. Timothy Lambert.

– Logodnicul lui Elaine, adăugă Ruben și zâmbi. Alesul ei. Mr. Greenwood are vești referitoare la divorț, Tim. Vești bune!

Elaine părea că arde de nerăbdare să afle veștile, în timp ce Tim se putea gândi doar la mină. Cum se prezentase Matt? Și tatăl lui? Cum se desfășuraseră negocierile? Existau deja rezultate?

– Lambert? întrebă Greenwood și îl cercetă cu privirea pe Tim. Cumva rudă cu proprietarul minei?

Tim confirmă.

– Fiul, spuse el resemnat.

Greenwood se încruntă.

– Nu se poate...

Tim îl fulgeră cu privirea. Brusc toată mânia și frustrările lui explodară și nu se mai putu stăpâni.

– Mr. Greenwood, oi avea eu probleme, dar în privința descendenței mele mai pot da informații sigure!

Greenwood nu păru supărat. Ba chiar zâmbi.

– De asta nu se îndoiește nimeni, Mr. Lambert. Eram doar puțin mirat... Apucă o hârtie pe care anterior o aruncase pe masă

neglijent și adăugă: Iată... informații despre descrierea proiectului. Dar citiți și dumneavoastră.

Tim luă documentul și își aruncă privirea pe fragmentul intitulat „Succesori".

> Unicul fiu al lui Marvin Lambert este suferind și este extrem de probabil ca niciodată să nu poată conduce întreprinderea. Dorința familiei este ca cel puțin o parte a minei să fie transformată în bani și este motivată și de necesitatea de a asigura bolnavului întreținerea...

Tim păli.

– Îmi pare rău, Mr. Lambert, zise Greenwood. Dar conform celor scrise, aș fi bănuit că fiul familiei ar fi mai curând într-un sanatoriu din Elveția decât pe un cal în gara din Greymouth.

Tim respiră adânc. Trebuia să se liniștească, să treacă cumva de această seară...

– Scuze, Mr. Greenwood, dar nu puteam să știu... Cui îi datorez această descriere a stării mele de sănătate? Tatălui meu ori lui Mr. Weber?

– Aveți cunoștință despre activitatea de mijlocire a lui Mr. Weber? întrebă Greenwood.

– Din ciripitul vrăbiilor de pe acoperișuri, răspunse Tim. Iar Florence Weber ar fi fără îndoială încântată să comaseze administrarea minelor Lambert și Biller. Ar avea două exploatări miniere. Poate că ar fi trebuit să urmez sfatul Kurei! adăugă el.

– Sfatul Kurei? întrebă geloasă Elaine.

– O glumă proastă, spuse obosit Tim.

– Și de ce anume nu vreți să conduceți acum mina? întrebă Greenwood. Interese complet diferite? Ruben spunea că poate veți prelua magazinul din Westport.

Tim se încordă.

– *Sir,* eu sunt inginer minier. Am diplome de la două universități europene și am experiență practică în mine din șase țări. Nu se pune problema lui „nu vreau". Dar tatăl meu și cu mine avem pă-

reri diferite în câteva chestiuni foarte importante care privesc managementul minei.

Privirea vie a lui Greenwood trecu peste trupul lui Tim.

– Starea în care vă aflați este o urmare a acestor... divergențe de opinii? Puteți vorbi deschis, eu am cunoștință despre exploziile din mină și despre cauzele lor mușamalizate. Și despre doi oameni din conducerea minei care imediat după accident au coborât în mină. Unul este mort...

– Pentru tatăl meu este mort și al doilea... spuse Tim cu voce răgușită.

– Deci, unchiule George, ne povestești în sfârșit ceva despre divorț? îi întrerupse Elaine, care până atunci se plimbase cu fratele ei și nu avea idee despre seriozitatea discuției dintre Tim și Greenwood. Mai puteți discuta despre mină și pe urmă. Și îmi mai este și foame.

Lui Tim nu îi era foame. Îl privea în ochi pe George Greenwood.

– Discutăm despre asta mâine-dimineață, zise Greenwood. Veniți la ora nouă la mine la hotel și aduceți și diplomele. Dar cred că noi vom cădea de acord foarte repede. De altfel, eu am cumpărat șaizeci de procente din participația la mina dumneavoastră, Mr. Lambert. Cine este mort acolo – asta eu decid!

George Greenwood mai întârzie cu noutățile. Abia după ce se aduse primul fel catadicsi să răspundă la insistentele întrebări ale lui Elaine.

– Thomas Sideblossom va fi de acord cu divorțul, anunță el în cele din urmă. Unul dintre avocații noștri a vorbit cu văduva lui John. În prezent ea se află la Lionel Station, dar va reveni la Blenheim ca să discute cu el imediat ce problemele din Otago vor fi rezolvate.

– De vorbit poate vorbi mult și bine, spuse Elaine neîncrezătoare. Dar ce o îndreptățește să creadă că Thomas o va asculta?

– Oh, conform doamnei Sideblossom, divorțul este în interesul lui, spuse mustăcind George. Imediat ce se declară divorțul, el intenționează să se căsătorească cu fosta lui soacră.

– Ce?

Elaine rosti întrebarea atât de virulent, încât se înecă cu cocteilul din care sorbea și începu să tușească. Când se mai potoli, în privirea ei se citea panica.

– Nu poate să facă asta, șopti ea. La Zoé mă refer. Ea...

– Și eu am pus întrebarea de două ori, recunoscu George, înainte de a afla contextul.

– Da? întrebă Stephen, care se juca uimit cu mâncarea din farfuria lui. Nu îi plăceau fructele de mare și încerca să separe pe neobservate cozile de rac. Dar este evident. Doamna nu are de ales.

Stephen făcu să dispară cozile sub masă, unde Callie abia le aștepta.

– Dar Thomas este... el este îngrozitor... trebuie să îi spun... se bâlbâia Elaine, care lăsă tacâmul părând că avea de gând să se ridice și să ia imediat legătura cu Zoé.

– Thomas se află într-un stabiliment pentru boli mintale, îi aminti Tim și își puse încet mâna sa pe a ei. Nu mai poate face nimic nimănui.

– Tocmai, continuă degajat Stephen. Dar ca și mai înainte este moștenitorul lui Lionel Station. Și așa cum îl știu eu pe John Sideblossom, acesta nu a făcut niciun testament prin care soția lui să beneficieze de un legat. Și cum stau lucrurile în prezent, ea este lipsită de orice mijloace. Va putea oricum să rămână să locuiască la Lionel Station. Și chiar și așa, Elaine i-ar putea face greutăți...

– Eu? întrebă uluită Elaine.

Părea iarăși că se pierde.

– Firește că tu, îi spuse tatăl ei. Ca soție a lui treci drept cea mai apropiată rudă a lui Thomas. Ai dreptul de a dispune de bunurile lui, și când va muri, tu vei fi unica moștenitoare.

Elaine se făcu din nou străvezie.

– Se poate și mai bine, explică Stephen, degustând situația. De exemplu, dacă medicii din acest stabiliment reușesc să îi elimine bunului Thomas și restul de rațiune pe care îl mai are – și nu vor avea nevoie pentru asta de mai mult de unu, doi ani –, poți cere curatela. Și vei deveni stăpână deplină peste o fermă frumoasă și peste douăsprezece mii de oi. Nu asta ți-ai dorit întotdeauna?

Stephen râânji.

Mâinile lui Elaine tremurau pe fața de masă.

– Ar trebui să te gândești și la nevoile lui Callie! adăugă Stephen cu o mutră serioasă.

Cățelușa dădu din coadă când își auzi numele. Se uită rugătoare la Stephen, cu gândul la alte bunătăți. Stephen continuă:

– Ea este oricum un câine ciobănesc, are nevoie de câteva oi.

Elaine înțelese abia acum că fratele ei glumea și schiță un zâmbet slab.

– Serios vorbind, Elaine, din punct de vedere financiar ar trebui să mai analizezi o dată acest divorț, opină George Greenwood. Ne aflăm într-o poziție excelentă pentru negocieri. Poate că Mrs. Sideblossom va accepta o convenție de întreținere.

Elaine clătină energic din cap.

– Nu vreau niciun ban de la ei, șopti ea. Să aibă Zoé parte de ei! Esențial este să nu îl mai văd niciodată.

– Asta se poate aranja și fără o convenție suplimentară, zise Greenwood. După cum spune avocatul meu, Zoé intenționează să plece la Londra imediat ce viitorul ei soț va putea suporta călătoria și după ce căsătoria va avea loc. Ea a găsit deja un sanatoriu corespunzător în Lancashire, unde el va fi izolat în siguranță și într-o atmosferă plăcută. Se spune că în Anglia aceste instituții sunt mai moderne și oferă șanse de vindecare superioare...

Stephen râse.

– Și mai ales că Londra este mult mai atractivă pentru tinerele văduve decât ultimul colțișor din Lake Pukaki.

– Eu sper că va fi fericită, spuse Elaine pe un ton serios. Nu a fost foarte drăguță cu mine, dar cred că a pătimit multe. Din partea mea, să găsească în Anglia ceea ce caută. Cât timp crede avocatul că va mai dura totul, unchiule George?

– Așadar poți din nou să te antrenezi pentru dans! spuse Elaine afectuoasă.

Era târziu seara și ea era puțin amețită de la șampanie și de perspectiva de a fi în sfârșit liberă. Tim o sărută în fața grajdului hotelului, în timp ce Roly îl înhăma pe Fellow la brișcă.

– Și dacă eu l-am înțeles bine pe unchiul George, nici nu mai trebuie să mergem în Țara Galilor.

Tim confirmă și o mângâie pe cap.

– Și dacă *eu* l-am înțeles bine pe unchiul George, curând voi dansa, spuse el înverșunat. Florence Weber se va minuna de cât de multă viață ascunde încă mina Lambert! Zâmbi și adăugă: Îmi pare rău doar de Callie pentru mulțimea de oi pierdute. Callie își auzi numele și sări spre el. Am putea cumpăra câteva și le-am lăsa să pască pe terenurile minei...

Elaine zâmbi și mângâie cățelușa.

– Oh, nu, va trebui în curând să păzească copii!

10

Tim Lambert își luă în primire noul lui birou. Era ceva mai mic decât al tatălui său, pentru a păstra aparențele. Oficial Marvin Lambert încă mai conducea mina. Tim dispunea totuși de mai mult spațiu decât locțiitorul lui, Matt Gawain, al cărui birou se afla lângă al lui. Ambele încăperi se aflau la parter, erau luminoase și aveau o perspectivă largă asupra celor mai importante instalații ale minei. Tim vedea turnul de extracție, vedea oamenii intrând în tură și în curând avea să vadă șinele pe care în viitor se va transporta cărbunele direct la calea ferată principală. Dar și acum domnea agitația; tocmai erau livrate noile lămpi de mină, căștile de protecție moderne, vagonetele moderne pentru transportul în subteran. Matt Gawain tocmai vorbea cu un grup de mineri. O parte dintre ei veneau direct din zonele miniere ale Angliei și din Țara Galilor. George Greenwood dispusese recrutarea în porturile din Lyttleton și Dunedin de noi emigranți cu cunoștințe de specialitate.

Tim respiră adânc, dar nu mai avu timp să se familiarizeze mai îndeaproape cu noul lui regat, pentru că apăru Lester Harding, secretarul tatălui său, spre a-l întâmpina. Serviabilitatea afișată de bărbat îi curmă pe loc buna-dispoziție.

– Să vă aduc un fotoliu, Mr. Lambert? Va fi mai confortabil. Doriți un pahar cu apă?

Tim nu voia să se enerveze, dar dacă nu îl punea la punct, omul îl va călca pe nervi în fiecare zi. Așa că aruncă doar o privire disprețuitoare fotoliilor din piele comode, dar joase, grupate într-un colț al biroului în jurul unei măsuțe.

– Nu știu cum obișnuiți dumneavoastră, dar eu prefer în general să lucrez la biroul meu, nu sub el, ripostă el glacial. Și deoarece dispun de o înălțime normală, scaunul de la birou îmi oferă condiții corespunzătoare. După... – el se uită la ceas – ...nici măcar un minut în acest birou nu am nevoie de răcoritoare. Când va veni Mr. Gawain, ne puteți servi cu câte un ceai. Tim zâmbi ca să mai taie din asprimea vorbelor lui, apoi continuă: Până atunci aduceți-mi bilanțul pe ultimele două luni și cataloagele celor mai importanți furnizori de materiale de construcție ai noștri.

Harding dispăru cu o mină indignată.

Tim uitase de el. După un timp se va vedea dacă va putea să lucreze cu acest om. Dacă nu – va găsi un alt secretar. Timp avea. Va modela biroul lui și mina lui cum va crede de cuviință.

Florence Weber intră în biroul ei. Era, tot pentru a păstra aparențele, ceva mai mic decât biroul soțului ei, cu care era în legătură. Oricum era mult mai mic decât cel al tatălui lui, care își exprimase deja intenția ca în perioada următoare să se retragă tot mai mult din activitatea în cadrul exploatării. Acum acolo se afla fiul lui, și acesta lucra cu sârg. Chiar astăzi Caleb stătea deja de vreo două ore la biroul lui. Florence nici nu observase când plecase de acasă. Privi în trecere, aproape cu gingășie la capul lui blond plecat adânc asupra cărților și a altor hârtii care nu aveau nici în clin și nici în mânecă cu exploatarea minieră ori cu cărbunele. Caleb lucra la un studiu privind înrudirea geologică dintre piatra verde maori – sau *pounamu* – și jadul chinezesc și sud-american, ca și la semnificația mitologică a acestora în cultura maori și cea aztecă. Tema îl captiva enorm. Ieri-seară îi ținuse lui Florence lungi prelegeri referitoare la raportul dintre jadeit și nefrit în diferite zăcăminte. Ca o soție devotată, ea îl ascultase atent, dar în timpul destinat afacerilor el nu o va mai inoportuna cu așa ceva. Florence închise ușor ușa dintre birourile lor

Biroul ei! Era luminos, prietenos, și mai ales oferea o excelentă perspectivă asupra construcțiilor minei. Birourile conducerii minei Biller se aflau la etajul al doilea al unui antrepozit, și de la ferestrele biroului lui Florence se vedeau turnul de exploatare, intrările în mină și calea ferată care asigura transportul rapid al cărbunelui

extras până la principala rețea de căi ferate. Cea mai modernă instalație din regiune... Florence nu se mai sătura să o privească, dar acum o întrerupse intrarea unuia dintre secretari.

Bill Holland, își aminti ea. Un bărbat încă tânăr, dar care lucra pentru Biller de mult timp.

– Este totul cum ați fi dorit, madam? se interesă el servil.

Florence mai aruncă o privire asupra interiorului biroului. Etajere, un birou, o mică garnitură masă-scaune într-un colț... și o chicinetă. Se încruntă.

– Este foarte frumos, Mr. Holland. Dar ce ar fi să depozitați fierbătorul de ceai și vesela în biroul dumneavoastră? Îmi tulbură concentrarea dacă manevrați acestea aici. Puteți rezolva problema în pauza de prânz... ba nu, rezolvați-o acum.

Omul trebuia pus la punct. Florence se gândi la Caleb, care cu siguranță că uitase să ia micul dejun în dimineața aceasta. Zâmbi.

– Apoi duceți-i soțului meu o ceașcă cu ceai și câteva sendvișuri. Iar mie aduceți-mi mai întâi bilanțul ultimelor două luni și catalogul celor mai importanți furnizori de materiale de construcție ai noștri.

Holland se retrase citindu-i-se indignarea pe chip. Florence privi în urma lui. Cu timpul va vedea dacă va putea să lucreze cu el. Ar fi totuși păcat să îl concedieze. Nu părea prost și arăta foarte bine. Dacă se va dovedi și discret, ar putea să și-l apropie. Cândva va trebui să decidă care dintre colaboratorii ei devotați va fi demn să-l procreeze pe moștenitorul lui Caleb Biller...

Florence își netezi fusta de culoare închisă, cu o croială severă, și își aranjă decolteul cu volănașe al bluzei ei albe. Va avea nevoie de o oglindă! În definitiv nu trebuia să se rușineze din cauza feminității ei, chiar dacă în viitorii ani cu siguranță că pe mulți îi va surprinde conducerea minei Biller. Florence avea timp. Și își va forma biroul și mina după gustul ei.

Emere străbătea cu pași măsurați încăperile clădirii din Lionel Station. Bătrâna maori mergea agale, strângând cu putere în brațe fluierul *pecorino,* ca și cum ar fi avut nevoie de un sprijin. Lionel Station. Casa ei și a copiilor ei. Casa în care John o adusese odinioară – cu mult, mult timp în urmă, când încă mai era o prințesă,

fiica unei căpetenii și copil adoptiv al vrăjitoarei. Pe atunci îl iubise pe John Sideblossom – îl iubise destul pentru a-și părăsi tribul după ce el se culcase cu ea în casa-dormitor a familiei ei. Emere se considerase soția lui până când el venise cu acea fată, blonda *pakeha.* Când Emere își formulase pretențiile, el râsese de ea. Legătura lor nu valora nimic, nici măcar copilul pe care îl purta atunci în pântece. Sideblossom voia moștenitori albi...

Emere își trecu degetele peste intarsiile noii mobile pe care Zoé o adusese ulterior în căsnicie. A doua fată blondă. La mai mult de douăzeci de ani după ce prima murise. Nu chiar fără concursul lui Emere – ea era o moașă pricepută și ar fi putut să o salveze pe prima soție a lui John. Dar pe atunci încă mai spera că totul va putea să fie așa cum fusese mai înainte.

Acum moștenitoarea era această Zoé – sau cel puțin va face în așa fel ca să devină moștenitoare. Emere avea o anumită considerație față de Zoé. Ea părea atât de gingașă și de fragilă, dar supraviețuise la tot – la ceea ce John înțelegea prin „iubire" și chiar și nașterilor la care o „asistase" Emere.

Între timp bătrâna maori se împăcase cu gândul că Zoé exista. Să păstreze ea veniturile fermei! Arama va aranja asta, până la ultimul bănuț. Emere nu voia bani. Dar voia casa și pământul, de care Zoé nu era interesată.

Emere intră în următoarea încăpere și trase perdelele. Nimeni nu va mai bloca aici lumina soarelui! Trase adânc aer în piept după ce deschise ferestrele. Copiii ei erau liberi; nu mai exista niciun John Sideblossom care mai întâi îi expedia și apoi îi transforma în sclavi. Emere aștepta cu nerăbdare ca Pai să se întoarcă cu ultimul copil. Ea trimisese fata la Dunedin ca să îi aducă ultimul fiu de la orfelinat. Copilul pe care îl născuse la câteva luni după plecarea fetei cu părul de foc. Fata prin care se împlinise blestemul pe care odinioară ea îl aruncase asupra moștenitorilor lui John Sideblossom. Atunci când singura dată ceruse ceva pentru unul dintre copiii ei. Puțin pământ atribuit primului lor născut. Dar Sideblossom doar râsese din nou – și în ziua aceea Emere învățase să îi urască râsul. Emere să fie bucuroasă – spusese Sideblossom – că îi lăsa bastardul în viață! Dar în mod sigur acesta nu va moșteni nimic!

În acea noapte el trebuise să o silească pentru prima oară pe Emere să se culce cu el – și se pare că lui îi plăcuse să o facă. De atunci ura totul la Sideblossom, și nici în ziua de astăzi nu știa de ce totuși rămăsese cu el. Pentru asta se blestemase singură de mii de ori, pentru acea fascinație pe care el o exercitase asupra ei până la sfârșit, pentru viața ei lipsită de demnitate, între dorință și ură. Și se blestema în primul rând pentru că îl lăsase în viață pe fiul lui cu acea femeie albă. Dar pe atunci Emere mai avusese scrupule față de faptul de a ucide un copil lipsit de apărare. Scrupule pe care nu le mai avusese cu copiii lui Zoé.

Ea îl dusese pe primul ei născut la tribul ei. Tamati, unicul lor copil, care nu îi semăna lui John Sideblossom și care îndeplinise destinul protejând-o pe fata cu părul de foc.

Emere ridică fluierul *pecorino* și omagie spiritele. Avea timp. Zoé Sideblossom era tânără. Atâta vreme cât ea trăia și Lionel Station făcea bani, Emere era în siguranță. Nimeni nu va pune mâna pe casă și pe pământ. Și apoi? Rewi, cel de al treilea născut al ei, era deștept. John îl adusese la fermă pentru scurt timp, dar Emere se gândise să îl trimită înapoi la Dunedin. Acolo putea să meargă mai departe la școală, poate să își însușească profesia acestui bărbat care vorbise de curând cu Zoé. Avocat... Emere lăsă cuvântul să îi alunece pe limbă. Cineva care îl ajuta pe altul să își câștige dreptatea. Poate că Rewi își va cuceri prin luptă moștenirea. Emere zâmbi. Spiritele vor avea grijă.

11

Tim Lambert a dansat într-adevăr la nunta lui. Deși doar un vals scurt, sprijinit de mireasa lui, totuși a fost frenetic aplaudat de spectatori. Minerii își aruncau șepcile în aer și îl încurajau ca la cursa hipică, iar Berta Leroy avea lacrimi în ochi.

Tim și Lainie s-au căsătorit de ziua Sfintei Barbara, la exact doi ani după legendarul *Lambert Derby*. Din nou s-a organizat o mare petrecere pe terenul minei. George Greenwood s-a prezentat ca nou asociat, prezentându-l totodată și pe directorul executiv al minei, Tim Lambert, ocazie cu care a invitat întreaga echipă și jumătate din orașul Greymouth la bere gratis, grătar, întreceri și dans. Doar o cursă hipică nu s-a mai organizat de data aceasta.

– Nu am vrut să riscăm ca mireasa mea să plece călare, spusese Tim în discursul lui puternic aplaudat și o sărută pe Lainie în fața tuturor.

Din nou izbucniră toți în urale; doar Elaine roși ușor. De data aceasta, în sfârșit, printre cei prezenți se aflau mama și bunica ei. Fleurette și Helen o încurajau făcându-i semn cu mâna. Tim le plăcuse amândurora. Nici celebrul instinct al lui Fleurette nu ridicase nicio obiecție.

Reverendul nu se mai lupta de data aceasta cu mustrări de conștiință în privința pasiunii pentru pariuri a enoriașilor. Acum avea de rezolvat problema cununării unei mirese divorțate. Elaine nu mai apăru în alb, ci purta o rochie bleu, cu garnituri de nuanță mai închisă – firește provenind tot din atelierul lui Mrs. O'Brien. Renunțase și la voal în favoarea unei coronițe din flori proaspete.

– Să fie din șapte flori! decisese ea, cauzând astfel oarece dureri de cap prietenelor ei. Ca să mi-o pot pune sub pernă în noaptea nunții...

– Aoleo! Poate vei visa pe altcineva! o tachină Tim cu referire la acea noapte de Sânziene de demult.

În cele din urmă reverendul s-a salvat prin istorioara cu Sfânta Barbara, în care el ca metodist nu credea. A citit simplu o liturghie sub cerul liber, și în final a binecuvântat atotcuprinzător orașul și pe cei de față. Pe Tim și pe Elaine i-a chemat în primul rând, și fratele lui Elaine, Stephen, a interpretat *Amazing Grace.*

Desigur, Kura-maro-tini ar fi îmbogățit sărbătoarea cu ritmuri mai complicate, dar ea nu a fost prezentă. Tim și Elaine o vor întâlni totuși în călătoria lor de nuntă. Elaine voia să revadă nu numai Queenstown, ci și Kiward Station, și Helen era extrem de interesată de programul muzical al Kurei. De aceea toți, cu excepția lui Ruben, care era nevoit să își vadă de afacerile lui, plecară la Christchurch pentru a fi de față la mult-anunțatul concert de rămas-bun al Kurei și al Marisei. După aceea artistele și William aveau să plece în Anglia. Deja fuseseră stabilite datele pentru concertele de la Londra și din diverse alte orașe ale Angliei. William contactase o cunoscută agenție organizatoare de concerte, care le planificase turneele.

– În cele din urmă, Kura a obținut exact ceea ce și-a dorit, comentă Fleurette O'Keefe dezaprobator.

Ea nu o întâlnise pe Kura la Greymouth și îi era încă ostilă. Bun, ca ginere William i-ar fi plăcut clar mai puțin decât Tim Lambert, care îi trezise imediat simpatia. Totuși Kura și William o făcuseră să sufere pe fiica ei, ceea ce o mamă nu uită ușor.

– Și ce fac acum cu fetița lor? Fleurette își amintise de Gloria. O vor lua în Europa?

– Din câte știu eu, nu, răspunsese Helen.

Neînțelegerea dintre ea și Gwyneira McKenzie-Warden nu durase mult. Femeile erau prietene mult prea apropiate pentru a le învrăjbi ceva. Ele reluaseră corespondența foarte curând după nunta Kurei și în ultimii ani trăiseră împreună grijile provocate de dispariția lui Elaine.

– Micuța rămâne la Kiward Station. Cel puțin momentan. Niciodată nu știi ce îi trece Kurei prin cap. Dar până acum nici

tatăl și nici mama ei nu s-au interesat cât de cât de ea. De ce s-ar schimba situația acum? Și să cari după tine prin jumătate de Europa o fetiță de trei ani este absurd.

– Și în concluzie mămica obține exact ce vrea! Fleurette zâmbi și continuă: O a doua șansă de a crește moștenitoarea lui Kiward Station în stilul ei. Și Tonga deja se pregătește de luptă...

Helen râse.

– Chiar atât de rău nu va fi. La Kura a încercat mai curând cu dragostea. Cum de putea măcar să bănuiască că se va găsi cineva care să se priceapă mai bine la *whaikorero?*

Calea ferată dintre Coasta de Vest și Canterbury Plains era deja funcțională, și Elaine aștepta cu emoție prima ei călătorie cu trenul. Tim spera la o excursie mai puțin obositoare decât drumul la Blenheim și nu fu dezamăgit. Călătoriră în condiții deosebite, mai ales că George Greenwood dispunea de un vagon-salon particular. El îl pusese generos la dispoziția tinerei perechi, așa că Tim și Lainie făcură dragoste într-un pat care zdrăngănea și vărsară râzând șampanie.

– S-ar putea să mă obișnuiesc cu asta! declară entuziasmată Elaine.

Tim zâmbi.

– Atunci ar fi trebuit să rămâi pianistă la Kura. Ea visează mereu la vagonul particular al idolului ei. Cum se numea acea cântăreață...?

– Nu știu, o oarecare divă a operei... Adelina Patti! Și nu cumva călătorește cu un tren propriu? Poate ai putea să aranjezi ceva la firma lui Mr. Redcliff. Ca investitor feroviar probabil că obține trenurile mai ieftin.

Elaine se cuibări și mai comod în brațele lui Tim.

Soții McKenzie îi așteptară pe călători în gara din Christchurch, și Gwyneira o strânse emoționată în brațe pe Elaine. Spre deosebire de Helen, ale cărei trăsături în ultimii ani deveniseră mai severe, pentru Gwyn timpul parcă stătuse în loc.

– Dar cum altfel, cu o casă plină de copii! răspunse ea mulțumită când Helen îi făcu un compliment. Jack și Glory... și Jennifer este încă foarte tânără și atât de drăguță. Privește!

Jennifer Greenwood, care încă le mai preda copiilor maori din Kiward Station, îl salută roșind la față și pe Stephen O'Keefe. Amândoi discutară cu argumente juridice de necontestat dacă aveau sau nu aveau voie să se sărute în public și în cele din urmă o făcură sub umbrela de soare a lui Jennifer.

– Aceasta va fi următoarea nuntă! Când va termina studiile, Stephen va lucra la Greenwood ca avocat al firmei.

Helen confirmă.

– Spre nemulțumirea tatălui său, pentru că lui Ruben i-ar fi plăcut să îl vadă judecător. Dar unde intervine dragostea... Iată și aici una mare de tot!

Ea arătă râzând către Jack și micuța Gloria. Jack împlinise între timp optsprezece ani, era un tânăr bărbat înalt, cu bucle rebele brun-roșcate, care lui Helen îi amintea foarte mult de tânărul James. În ciuda neîndemânării aparente, el se mișca surprinzător de bine și o conducea pe micuța însoțitoare sigur prin furnicarul din gară.

– Trenul, repetă papagalicește Gloria cam dezinteresată și arătă către monstrul de oțel. Câine, vino! spuse ea apoi cu un entuziasm vizibil mai mare și întinse mâna spre Callie.

Elaine o fluieră pe cățea și îi ceru să dea lăbuța. Dar Callie preferă să se arate mai interesată de câinele lui Jack.

Elaine o ridică în brațe pe Gloria.

– Ce drăgălașă este! Dar nu îi seamănă deloc Kurei!

Așa și era. Gloria nu semăna nici cu Kura și nici cu William; nu avea părul nici negru strălucitor și nici blond-auriu, ci castaniu cu ușoare nuanțe roșcate. Avea ochii ca de porțelan albastru, ceva cam apropiați. Trăsăturile chipului ei aveau încă rotunjimile specifice copiilor; poate mai târziu acestea vor deveni prea colțuroase pentru a fi frumoase.

– Slavă Domnului! spuse Jack. Lainie, câinele este cam needucat. Nu se poate ca un Collie Kiward să zburde prin toată gara și să se lase mângâiat de toată lumea. Are nevoie de oi!

– Vom rămâne aici câteva zile, spuse Elaine și zâmbi.

Concertul Kurei a fost un triumf. Ea nici nu se așteptase la altceva. De fapt după Blenheim mergea dintr-un senzațional succes într-altul – pe care Kura și Marisa îl puneau pe seama capacității

lor muzicale, iar William îl punea înainte de toate pe seama faimei Kurei de magiciană a spiritelor. La fiecare interviu el se lansa în aluzii obscure, iar Kurei îi era teamă că turnase poveşti asemănătoare şi agenţiei din Anglia. Oricum ea nu reacţiona. Ei îi era indiferent de ce veneau oamenii. Important era că băteau din palme şi plăteau biletele. Kura se bucura din nou de bunăstare. Iar de data aceasta prin propriile merite.

Marama şi tribul ei nu se mulţumiseră doar să-i audieze concertul, ci îl completaseră şi cu prezentarea a două *haka* proprii. Ultima, la dorinţa expresă a lui William. Marama o luă ca pe o scuză pentru afrontul suferit la nunta lor şi acceptă cu plăcere. Ea era un om paşnic şi ierta cu uşurinţă. Şi acum când vocea ei înaltă, coborâtă parcă din nori, se unea cu glasul puternic şi grav al Kurei, William ar fi angajat-o pe loc pentru întreg turneul.

În această zi sala de la *White Hart* părea mai exotică decât fusese vreodată. Tonga venise la Christchurch cu jumătate din tribul lui pentru a omagia moştenitoarea de la Kiward Station şi în acelaşi timp pentru a-şi lua rămas-bun de la ea pentru totdeauna. Cei mai mulţi maori nici nu săreau în ochi. Mai toţi purtau îmbrăcăminte occidentală, chiar dacă în combinaţii cam nepotrivite. Tonga apăru însă în portul tradiţional şi tatuajele lui – era unicul din generaţia sa care le mai avea – îi dădeau un aer marţial. Cei mai mulţi spectatori îl luaseră la început drept un dansator. Dar când apăruse în public, se retraseră neliniştiţi de lângă el.

Tonga a fost şi singurul care s-a încruntat urmărind reprezentaţia Kurei. El ar fi preferat cântecele maori neprelucrate şi i-a displăcut şi înstrăinarea lor prin intermediul unor instrumente muzicale occidentale.

– Kura va rămâne în Anglia, îi spuse el lui Rongo Rongo, vrăjitoarea tribului său. Ea cântă cuvintele noastre, dar nu vorbeşte limba noastră şi nu a făcut asta niciodată.

Rongo Rongo ridică din umeri.

– Ea nu a vorbit niciodată nici limba *pakeha*. Ea nu aparţine niciuneia dintre lumile noastre. Este bine că ea caută o lume proprie.

Tonga aruncă o privire semnificativă micii Gloria.

– Dar ea lasă copilul la familia Warden.

– Ne lasă nouă copilul, îl corectă Rongo. Copilul aparține țării Nghai Tahu. Spre care trib se va orienta...

Gloria ședea în rândul al doilea împreună cu Jack, care în acest fel făcuse din ea o victimă sigură. Dacă ar fi fost după el, tânărul nu s-ar fi aventurat nici măcar în apropierea unei săli de concert în care cânta Kura-maro-tini.

– Înțeleg perfect de ce tipul din Blenheim a luat-o razna, îi spuse acesta mamei lui. Te pomenești că ajung și eu într-un ospiciu!

Gwyneira îi explică faptul că ea nu împărtășește această temere, dar nici amenințările și nici promisiunile ei nu îl putură convinge. Dar Kura insistă asupra prezenței fiicei ei, și Jack își schimbă imediat opinia.

– Gloria o să înceapă să zbiere din nou! Sau, și mai rău, nu o să zbiere, și Kurei o să îi treacă brusc prin cap că ea are talent și că va trebui să o ia în Anglia. Nu, nu, în condițiile acestea merg cu ea și o să am grijă de ea.

Gloria nu mai zbieră de data aceasta, dar se jucă plictisită cu căluțul din lemn adus pentru ea de Jack. Când Kura invocă spiritele pe scenă, fetița o întinse și fugi în spate, unde se adunaseră maori și Tonga se sprijinea de un perete cu o mină amenințătoare. Jack nu se luă după ea, dar o urmări cu coada ochiului. Nu era nicio mirare că Gloria preferase să fugă de această muzică tristă care aducea a cor de pisici, preferând să se joace cu ceilalți copii. El însuși fu bucuros când concertul se încheie în cele din urmă. Alături de părinții lui – James îi făcu și el cu ochiul tot atât de ușurat –, părăsi sala recuperând-o și pe Gloria.

Micuța era împreună cu un băiețel maori puțin mai mare, care spre mirarea lui Gwyn nu purta nici chiloței și nici cămășuță, ci doar legendarul șorț ce îi acoperea șalele. El nu era împodobit doar cu amuleta tipică și cu colierele unui copil maori de familie bună, ci prezenta deja și primele tatuaje. Din acest motiv mulți *pakeha* se simțiră contrariați, dar pe Gloria nu o deranja defel.

Copiii se jucau cu bucățele de lemn.

– Sat! spuse băiatul și arătă către porțiunea împrejmuită în care Gloria mai adăuga o altă casă.

– *Marae!* explică Gloria arătând către casa cea mai mare. Lângă casa pentru adunări ea mai prevăzuse în plan și spații pentru provizii și bucătării: Aici *pataka*, aici *hanga* și aici locuiesc eu!

Casa visurilor ei se afla pe un lac desenat cu creta pe podea.

– Și eu! strigă băiatul. Eu căpetenie!

Tonga apăru în spatele Gwyneirei, care urmărea copiii zâmbind.

– Mrs. Warden... Tonga se înclină ca la carte. Îi datora lui Helen O'Keefe o educație *pakeha* solidă. Kura-maro-tini ne-a impresionat foarte tare. Păcat că ne părăsește. Dar vă rămâne o moștenitoare... El arătă către Gloria, apoi continuă: Acesta este moștenitorul meu. Wiremu, fiul meu.

În spatele celor doi apăru Helen.

– Un băiat frumos, Tonga! îl complimentă ea.

Tonga încuviință din cap și îi privi gânditor pe copiii care se jucau.

– O pereche frumoasă. Nu găsiți și dumneavoastră, Miss Gwyn?

Wiremu tocmai îi întindea Gloriei o scoică. În schimbul căreia Gloria îi dădu călușul din lemn.

Gwyneira o fulgeră cu privirea pe căpetenie. Dar se stăpâni și îi căută privirea acestuia mai mult ironic.

– Sunt copii, remarcă ea.

Tonga zâmbi.

EPILOG

În acest roman este zugrăvită pe cât posibil detaliat viața cotidiană într-o așezare minieră neozeelandeză de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Descrierea muncii în mină și a condițiilor de viață aproape insuportabile ale minerilor, încercarea lor de a-și găsi seara consolarea în alcool și descrierea bordelului local ca „al doilea cămin“ au acoperire istorică la fel ca setea de avuție a proprietarilor de mine deseori lipsiți de omenie. *Cântecul maorilor* este totuși doar într-o măsură limitată un roman istoric. Istoria socială este documentată cu exactitate, însă multe locuri în care se petrece acțiunea și evenimentele istorice importante au fost modificate sau sunt pur fictive. În zona din jurul localității Greymouth, din 1864 și până în prezent, au existat aproximativ o sută treizeci de mine – particulare, cooperatiste sau de stat –, dar niciuna nu a aparținut unei familii Lambert sau Biller și niciun fost proprietar de mină nu are o istorie a familiei asemănătoare acestora.

Accidentul minier descris este reconstituirea până în detaliu a catastrofei de la mina Brunner din anul 1896 în ceea ce privește numărul celor decedați, primele încercări de salvare și cauzele accidentului. Singura deosebire față de evenimentele reale constă în aceea că în acest roman supraviețuiesc doi oameni. În realitate au murit toți cei șaizeci și patru de ortaci și primii doi salvatori. Totul este documentat; există chiar și înregistrări audio ale amintirilor unor martori oculari. Printr-o cercetare corespunzătoare aș fi putut nominaliza victimele și urmașii acestora. Tocmai această documentare meticuloasă în ce privește istoria Noii Zeelande face

pentru mine dificilă și problematică din punct de vedere etic încadrarea cărții de față drept roman istoric, eu înțelegând prin roman istoric o reconstruire istorică în care apar doar puțini eroi fictivi; acțiunea nu ar trebui imaginată, ci dictată de întâmplările reale.

Noua Zeelandă a fost descoperită abia în 1642 de către navigatorul olandez Abel Janzoon Tasman și a fost cartografiată în 1769 de către căpitanul Cook. Abia de la 1790 Insula de Nord a fost populată de albi; primii patruzeci de ani reprezintă din punct de vedere narativ o sursă interesantă doar pentru cei entuziasmați de istorioarele cu aventuri ale vânătorilor de balene și de foci. O colonizare veritabilă a avut loc abia de pe la 1830. Deci istoria neozeelandeză este relativ scurtă, dar cu atât mai mult este bine documentată. Practic fiecare orășel își are arhiva lui, în care sunt menționate numele primilor coloniști, fermele acestora, deseori chiar amănunte din viața lor.

Teoretic, ca autor ai putea alege ce valorifici dând o nouă viață istoriei reale. Dar practic aici nu avem de-a face cu oameni din Evul Mediu, a căror urmă se pierde pe parcursul secolelor, ci o parte dintre succesorii acestor oameni mai trăiesc încă în Noua Zeelandă. În mod ușor de înțeles aceștia ar putea lua în nume de rău dacă un străin le-ar prelua străbunicii și i-ar dota cu personalități fictive – pe bună dreptate dacă este vorba despre personalități atât de antipatice ca de exemplu Thomas Sideblossom.

Deoarece țara nu este atât de vastă ca Australia, nu poți să situezi în cadre reale de acțiune ferme și locuri fictive. De aceea eu am renunțat la satisfacția de a le oferi cititorilor mei plăcerea de a călători pe urmele eroilor romanului. Peisaje și locuri de desfășurare a acțiunilor – de genul împrejurimilor și arhitecturii unor ferme ca Kiward Station și Lionel Station – au fost imaginate și unor personalități istorice li s-au dat alte nume.

Firește că unele informații sunt totuși ușor verificabile. Așa este de exemplu numele crescătorului de oi James McKenzie, care poate fi găsit pe internet cu câteva clicuri ale mausului. Oricum vă asigur că el are tot atât de puțin de-a face cu John Sideblossom al meu cât are de-a face adevăratul McKenzie cu replica lui din acest roman. De fapt James McKenzie este singurul al cărui nume nu este fictiv,

deoarece soarta lui s-a pierdut într-adevăr în umbra istoriei. La doi ani după procesul său, el a fost grațiat și a dispărut în Australia fără a se mai fi auzit vreodată de el.

Orice alte asemănări cu ferme ori personalități reale sunt pur întâmplătoare.

Aș dori ca și de data aceasta să le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la apariția acestui roman, în special redactorilor mei Melanie Blank-Schröder, Sabine Cramer și Margit von Cossart, care au verificat fiecare detaliu în privința corectitudinii. Nu poate rămâne nemenționat minunatul meu agent Bastian Schlück. Ca totdeauna Klara Decker a făcut lecturile de probă și m-a ajutat cu cercetările pe internet – totdeauna simt respect când cineva cu trei clicuri de maus caută să afle cine a fost Chief Secretary pentru Irlanda în anul 1896. Caii din rasa Cob – și firește și ceilalți cai – nu m-au scuturat din șa când visam cu ochii deschiși despre dragoste și suferință în Noua Zeelandă, și prietenii mei manifestau răbdare când cu remarca „Eu sunt în Noua Zeelandă...“ mă retrăgeam repetat weekenduri întregi.

Pentru Callie m-a inspirat și mi-a fost model din nou cățeaua mea Border Collie, care se numește tot Cleo. La apariția acestui roman ea o va depăși în vârstă pe tiza ei din *Țara norului alb.* Rasa aceasta este într-adevăr longevivă. Cu toate acestea, mulțumesc tuturor celor care calculând s-au întrebat dacă într-adevăr un câine poate atinge vârsta de douăzeci de ani. Nimic nu le scapă cititorilor critici!

O SAGA DE FAMILIE PLINĂ DE CULOARE
ÎN MINUNATELE ȚINUTURI DIN NOUA ZEELANDĂ

Noua Zeelandă, 1893: William Martyn este un bărbat mult mai cultivat și mai elegant decât oamenii care ajung în mod obișnuit în căutare de aur la Queenstown. Nici nu e de mirare, căci Will este fiul unor nobili irlandezi. Temperamentala Elaine se îndrăgostește de el, iar el pare să-i împărtășească sentimentele. Însă deodată sosește în vizită Kura-Maro-Tini, verișoara lui Elaine, care e pe jumătate maori și a cărei frumusețe și libertinism îl cuceresc definitiv pe William.

ISBN 978-606 609-413 9

9 786066 094139

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao